മംഗളോദയം.

൧൦൯൩

പുസ്തകം ൨ | വൃശ്ചികമാസം | ലക്കം ൧

വിഷയാനുക്രമണിക.

संस्कृतलेखनविषयाः ।

മംഗളോദയം.

ഗ്രന്ഥം

പുസ്തകം ൩ | വൃശ്ചികമാസം | ലക്കം ൧

മംഗളം.

പൃത്ഥ്വിനിന്നപുരഹൂതപുരാംഗനാനാം
കോൽത്തേനടപ്പിറവികോലിനപാട്ടുകേട്ട്
കാൽത്താളരമ്യരുചികാളിയമൂർദ്ധരംഗേ
കൂത്താട്ടമായർകുലദൈവതമാശ്രയാമഃ

ലീലാതിലകം.

പ്രസ്താവന.

ഇളകിക്കിടക്കുന്ന പൂഴി പറപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഒരു മന്ദമാരുതനുണ്ടെങ്കിൽ മതി. കൂടിക്കിടക്കുന്ന കുന്നു കൊടുങ്കാററുകൊണ്ടും കുലുങ്ങുന്നതല്ല. ഒററപ്പെട്ടാൽ സമുദായമില്ല; ജാതിയുമില്ല. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഇണക്കമില്ലെങ്കിൽ ലോകവുമില്ല. തുച്ഛങ്ങളായ തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാം അനുഭവിയ്ക്കുന്ന തേൻ. ഭഗീരഥൻ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല ആകാശഗംഗയെ ഭൂതലത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്. യോഗബലം, ഉത്സാഹശക്തി, സ്ഥിരപ്രയത്നം ഇവയുടെ യോഗമാണ് വിജയത്തിന്റെ ബീജം. ഈ തത്വം അറിയാതെ യാ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലെങ്കിലും അനുഷ്ഠാതെയോ ചെയ്യുന്ന ഉദ്യമങ്ങൾ ഫലങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല.

പ്രയത്നങ്ങൾ തന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന്റെ വ്യത്യാസംപോലെ പല വിധത്തിലുമുണ്ട്— സ്വാർത്ഥം, സ്വാർത്ഥപരാർത്ഥം, പരാർത്ഥസ്വാർത്ഥം, പരാർത്ഥം. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതു നികൃഷ്ടവും സുലഭവും നാലാമത്തേത് ഉൽകൃഷ്ടവും ദുർല്ലഭവുമാകുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി പരാർത്ഥമായി യത്നിയ്ക്കുന്നവരുടെ ആകൎഷക അവരെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഉപകാരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ കവിഞ്ഞതാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരാർത്ഥം പ്രധാനമാക്കി പ്രയത്നിച്ച സ്വാർത്ഥവും കൂടി കരസ്ഥമാക്കുന്നവനെയാണ് ലോകത്തിൽ ഗുണവാൻ എന്ന പേരിന്ന് അർഹനായി ഗണിച്ചു പോരുന്നത്. സാധാരണ ലോകത്തിൽ സകല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞിട്ട് എന്തെങ്കിലും ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇതുവരെ

പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രാണനെ ഉപേക്ഷിച്ച പാമ്പിനെ രക്ഷിച്ച ജീമൂതവാഹനനെ നാടകത്തിൽ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നാട്ടകത്തിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. കാഷായവസ്ത്രം ധരിച്ച മോഷണം ചെയ്യുന്ന വകക്കാരെ കാട്ടിൽ കടന്നാലും കണ്ടു കിട്ടുന്നതാണ്. യശസ്സിൻേറയോ മററു വല്ലതിൻേറയോ ലാഭത്തിലുള്ള ലോഭമാത്രംകൊണ്ട്, അന്യന് ഉപകാരമായേയ്ക്കാമെന്ന നിലയിൽ നെററിചുളിച്ച ധനവ്യയം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണ് ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്തു ധാടികൊണ്ടു ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായിത്തീരുന്നത്. അന്നം കൊടുത്തു പുണ്യം സമ്പാദിയ്ക്കുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാതെകണ്ട് ഒരാദായമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഗുണത്തിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കുറവൊന്നും വരുന്നതല്ല. എല്ലാ കച്ചവടവും കച്ചകപടമായിക്കൊള്ളേണമെന്നില്ല. സദുദ്ദേശത്തോടു കൂടി തുടങ്ങുന്ന അപ്രകാരമുള്ള ഒരേപ്പാട് ജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വല്ല ആദായവും അനുഭവിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതും ധർമ്മവിഷയത്തിലേയ്ക്കു ധനശേഖരം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തിലായിരിയ്ക്കും. ഈ വാസ്തവം മനസ്സിൽ കരുതി, മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിയേയും മലയാളികളായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ നഷ്ടപ്രായമായി കിടക്കുന്ന വൈദുഷ്യഫലത്തിൻെറ പ്രതിഷ്ഠയേയും പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കേരളത്തിൽ കേളികേട്ട 'കേരളകല്പദ്രുമ'മുദ്രാലയം കയ്യേററു നടത്തിവരുന്ന 'മംഗളോദയം' കമ്പനി 'മംഗളോദയ'മാസികയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മാസികയുടെ ശ്രേയസ്സിന്നും ശാശ്വതപ്രചാരത്തിന്നും വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ, ഒന്നൊഴികെ മററു സകലതും തികഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ സാമഗ്രികളെല്ലാം പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കു സ്വാധീനവുമാകുന്നു. എന്നാൽ ലേഖകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു കൂടാത്ത മാസിക പ്രണവത്തോടു കൂടാത്ത മന്ത്രോച്ചാരണംപോലെ ഏറെക്കുറെ നിഷ്ഫലമായിത്തീരുകയേ ഉള്ളൂ. മുട്ടു ശാന്തി നിവൃത്തിപ്പാനുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മാസികകൊണ്ടുള്ള ഫലപ്രാപ്തിയും അധികാരിഭേദംപോലെ ഭേദപ്പെടുന്നതാണ്.

ആൾഭേദം കൂടാതെ അഭിരുചി ജനിപ്പിയ്ക്കത്തക്ക വിഷയങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു മാസിക, എന്നെന്നേയ്ക്കും നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ ലേഖകന്മാർക്ക് അടിമപ്പെടാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. എടുക്കുന്ന വേല ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായാലേ അതൊരു തൊഴിലായിത്തീരുകയുള്ളൂ. തൊഴിലായിത്തീർന്നാലേ വൃത്തിയും വെടിപ്പും വേലയ്ക്കു വരികയുമുള്ളൂ. മലയാളമാസികകളിലേയ്ക്കും പത്രങ്ങളിലേയ്ക്കും ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എഴുതുന്നതു മററുള്ള തൊഴിലുകളെപ്പോലെ ഒരു നല്ല തൊഴിലായി വരുന്നതുവരെ ലേഖനങ്ങളുടെ വറുതിയ്ക്കൊരു പൊറുതിയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

'മംഗളോദയം' കമ്പനി, മലയാളത്തിൽ ഉത്തമമായ ഒരു മാസിക നടത്തി നല്ല പേർ സമ്പാദിയ്ക്കേണമെന്നല്ലാതെ മാസികാപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്ന് ഒരാദായവും ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നില്ല. മാസികയുടെ ഈ മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അതിൻെറ ഉടുപ്പും നടപ്പും നന്നാക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന ചിലവുകളിൽ ഒന്നാമതായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഉത്തമങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കു പ്രതിഫലം നിശ്ചയിയ്ക്കുകയാണ്. വിഷയത്തിന്നു വെടിപ്പും അർത്ഥത്തിന്നു തികവും വാചകത്തിന്നു വടിവും കൂടിയിണങ്ങിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾക്കു തക്കതായ സംഭാവന ലേഖനങ്ങളുടെ അവസ്ഥയറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു വരുവാൻപോകുന്ന ഫലം കാലഗതിയുടെ ഗംഭീരവും അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കട്ടെ.

——•○•——

മലയാളഭാഷ.

അടുത്ത ചില കാലങ്ങളായിട്ടു മലയാളഭാഷയ്ക്കു പല മാററങ്ങളും അതിവേഗത്തിൽ തുടരെത്തുടരെ വരുന്നുണ്ടെന്നു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു പരക്കെ അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അഭിവൃദ്ധി എന്നു വിചാരിച്ചു വരുന്നതു മുഴുവനും വാസ്തവത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയാണോ എന്നും ന്യൂനതകൾ എന്നുവെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു മുഴുവനും ന്യൂനതകളാണോ എന്നും പരിഷ്കരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ വല്ലതും കാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ഈ ഭാഷാപോഷണത്തിരക്കിൽ കക്ഷി പിടിയ്ക്കാതെ ക്ഷമയോടു കൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നവർ വളരെ ആളുകൾ ഉണ്ടാകുമോ ആവോ. ഭാഷാവിഷയത്തിലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ വിഷയത്തിലും ബഹളത്തിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു നിൎബ്ബാധമായി ആലോചിച്ചു് അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നവരാണ് ശാശ്വതമായ ഗുണം ചെയ്തു കാണുന്നത്. പരിഷ്കാരബീജങ്ങളും അവരിൽ നിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ആ വക അഭിപ്രായങ്ങളേ കാലാന്തരത്തിൽ നിലനില്ക്കുകയുമുള്ളു.

മലയാളഭാഷയിൽ വാചകരീതികൾ ദിനംപ്രതി മാറിക്കൊണ്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്. പല പുതിയ വാക്കുകളും ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ടു്. കടത്തിക്കൂട്ടുന്നതുമുണ്ട്. ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന ഈ മാററങ്ങൾ മിക്കതും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനമുള്ള ഭാഷാഭിമാനികളിൽനിന്നാണെന്നു വളരെ സംശയമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയുമാണ്. ഇതിൽ പച്ചമലയാളികൾ പങ്കു കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയായിത്തീരുന്നുവെങ്കിൽ അന്നു നാടു മുഴുവൻ നഗരമാകാതെ നിവൃത്തിയുമുള്ളതല്ല. അന്യദിക്കുകളിൽ നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും ഇണങ്ങിച്ചേൎന്നു നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടാണ് കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു് ഒരു പരിഷ്കൃതഭാഷാസമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ ഇതിന്നു് ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. നഗരഭാഷ നാട്ടുഭാഷയുടെ പരിണാമമായിട്ടല്ല. മുക്കാലും ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പകൎപ്പും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചവൎപ്പും ആയിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പുതിയ വാക്കുകളുടെ ആവിൎഭാവവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഈ പകൎപ്പുഭാഷ അസ്സൽഭാഷയെ മുഴുവനും വിഴുങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാററത്തിന്നൊരു മാററം ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്.

പഴയ മലയാളഭാഷയിൽ വാക്കിലും വാചകരീതിയിലും സ്വീകരിയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടതു കഴിച്ചു പോരാതെ വരുന്നതു കടം വാങ്ങുകയോ സൃഷ്ടിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് അധികം നന്നായിരിയ്ക്കും. ഇതു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ട അറിവും പ്രയത്നിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ട ക്ഷമയും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടോ പരിഷ്കാരഭ്രമത്തിൽ അധികം മുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ടോ വളരെ ആളുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം അനേകം പഴയ കവിതകളുടെ സ്വാരസ്യവും വാചകങ്ങളുടെ പുഷ്ടിയും കാണാതെ പോകുന്നുണ്ടു്. വേലുത്തമ്പി ദളവയുടെ വിളംബരത്തിന്റെ

ഊൎജ്ജിതം ഇക്കാലത്തു കണികാണ്മാൻപോലും ഇല്ല. കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം മുതലായവയുടെ സ്വാരസ്യം ആരും കാണാതായിത്തുടങ്ങി. ഈററില്ലവും മാറെറാലിയും പോയി ഗൎഗ്ഗരവും പ്രതിബിംബശബ്ദവുമായിത്തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല ഈ വകയിൽ അഭിരുചിയും കൂടിത്തുടങ്ങി. അനേകം ഗുണങ്ങളും പല ദോഷങ്ങളും ഉള്ള പഴയ ഭാഷയെ ക്ഷമയോടു കൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം എല്ലാവൎക്കും അറിവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രാചീനഭാഷാകവിതകളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പ്രയോഗഭംഗികളും അൎത്ഥപുഷ്ടിയും സ്വാരസ്യവും നവീനകവിതകളിൽ ദുല്ലഭമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പരക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതു വെറും പാഴ്വാക്കോ പേമൊഴിയോ അല്ലെന്ന് അന്നും ഇന്നും ഉള്ള കവിതകളിൽ കടന്നു ചുഴിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. ആശയത്തെ ഏററക്കുറവു കൂടാതെ വെളിവാക്കുന്നതും സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മനോവൃത്തിഭേദങ്ങളെ വേൎതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നതും സന്ദൎഭത്തിന്നു യോജിക്കുന്നതും ആയ ചില പദങ്ങളും പ്രത്യയങ്ങളും വേണ്ടിടിക്കിൽ വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിലുള്ള നിഷ്കൎഷ അന്നും ഇന്നും വളരെ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്.

'കളിച്ചുകുന്തൽപുറയും തുവൽത്തി-
ക്കളൎക്കെനോക്കിപ്പുനരെന്നുളാരേ
ഒരുത്തിപോനാളധുനാമണന്മേ-
ലവൾക്കുപോലങ്ങിനിയെങ്ങൾചേതഃ.'

നോട്ടം തട്ടുമ്പോൾ കോൾമയിർ കൊള്ളത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഈ സാകൂതാവലോകനത്തെ 'ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന മട്ടിൽ കടമിഴി കളിയാടിച്ചു മന്ദം നടന്നു' എന്നു കൺ കളിയാടി നടന്നോ 'സാഭിപ്രായം സ്വരാജേക്ഷണ സരസകടാക്ഷത്തിൽ വീക്ഷിച്ചിതെന്നോ' എന്നു കണ്ണിൽ കടാക്ഷിച്ചോ വൎണ്ണിക്കുന്നതായാൽ 'കളൎക്കെ നോക്കി'യാലത്തെ സുഖവിശേഷം കിട്ടുന്നതല്ല.

'മാരാഗ്നിജ്വാലദഗ്ദ്ധേ മദരസികരതാർ
വെച്ചു മന്ദം മരന്ദം
ചോരും വാചാ മദാത്മേശ്വര! മതി മതി സ-
ന്താപമെന്നാലപന്തീ
പൂരേ പൂരേ പുണൎന്നാവതു മധുമണിവാ-
തന്നു പീയൂഷവാപീ-
പൂരേ മുക്കിത്തളിച്ചാവതു വിവശതമേ
സാമ്പ്രതം പ്രേയസീസം.'

ഇതിലുള്ള മാതിരി പ്രത്യയപ്രയോഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നതേ ഇല്ല. 'ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവിധം പുണൎന്നു സുഖമായ് മേളിച്ചു മേവീടുമോ' എന്നതുകൊണ്ട് ആ അൎത്ഥവും ആ രസവും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. 'മാർവാരെ പൂണ്ടുകൊൾവൻ' എന്നു തുടങ്ങി വ്യാമഗ്രഹസമാശ്ലേഷാദിപദങ്ങൾക്കെതിരായി അൎത്ഥപുഷ്ടി വരുത്തുന്ന മലയാളപദങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷിൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിന്നുള്ള കലവറസ്സാമാനം എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള 'മിലിററി പ്രൊവിഷൻസ്' മുതലായ വാക്കുകൾക്കു തക്കതായി 'കൊററും കോളും' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മററു പദങ്ങളും ഇക്കാലത്ത് ഏറെ നടപ്പില്ലാതായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു.

വെൽവുതാക, വല്ലേൻ, പുണൎന്നുതാവു, കാണ്മനോ, താരാനോ, വാരായുമോ മുതലായി പ്രാൎത്ഥന, ഉൽകടേച്ഛ തുടങ്ങിയ ഭാവവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളും, അല്ലീ, വല്ലീ, ആയോ മുതലായ സാഭിലാഷപ്രശ്നത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും, ചെണ്ടാർ,[1] വെണ്ടാർ,[2] ചെന്നിക്കൊടി,[3] ഈററില്ലം, മാറെറാലി, പുടപുഴ

1 ബന്ധു. 2 ശത്രു. 3 ജയക്കൊടി.

ങ്കം മുതലായ യൌഗികശബ്ദങ്ങളും, മറു വൽ,[4] കൊട[5] മുതലായ നാമവിശേഷണങ്ങളും തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ കയ്യിലുള്ളതു കളഞ്ഞു കടം വാങ്ങേണ്ടിവരുന്നത്. പരിചൊട്, അഴകൊട്, വിരവൊട്, നലമൊട്, വടിവൊട്, തരമൊട്, തിറമൊട്, ചിതമൊട് ഈ വക സാർത്ഥകപദങ്ങൾ അസ്ഥാനത്തിലുപയോഗിച്ച നിരർത്ഥകങ്ങളായിത്തീൎന്നു പാദപൂരണത്തിന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനഭ്രംശം നിമിത്തം ഒരു കാലത്തു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നല്ലവരോടു കൂടി സഹവാസം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഈ ജാതി പദങ്ങളെ ദുഷ്ടസംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു ദോഷപ്പെടുകയാൽ മലയാളഭാഷാലോകത്തിൽ നിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആർകണ്ടു വിധി ദുശ്ശീലം, കണ്ടവരാർ വിധി ദുശ്ശീലം; കണ്ടു സീതയെ, സീതയെക്കണ്ടു; പററി, പററിപ്പോയി; കണ്ടു, കണ്ടുമുട്ടി; ഇങ്ങിനെയുള്ള വാചകങ്ങളിലും വാക്കുകളിലും ഗൂഢങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കാതെ ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും വാരിക്കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു നാടൊക്കെ കലങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

രസത്തിന്ന് അനുഗുണങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സ്ഥാനത്തിന്നനുസരിച്ച വിന്യാസക്രമവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുതുമയും സ്വാധീനവും ആധുനികകവിതകളിൽ അപൂൎവ്വം ചിലതിൽ മാത്രമേ നിഷ്കൎഷിച്ചുകാണുന്നുള്ളു.

'മമ്മാകാണായിതപ്പോളൊരുപൊടിപടലീ
　　ഭൂതലാൽപൊങ്ങിമേൽപ്പൊ-
ട്ടുല്ലാനംവ്യോമ്നിപാകിക്കിരണനികരമാ-
　　വൃണ്വതീചണ്ഡഭാനോഃ

നിൎമ്മായംവൈരിസേനാംഗ്രസിതുമരിയവാം-
　　യുംപിളൎന്നാത്തരാഗം
വന്യോടെത്തുംകൃതാന്തശ്വസിതനിവഹധൂ-
　　മംപരക്കുന്നപോലെ.'

'നീൎത്താനിൻ്റുപലമിവതെളിഞ്ഞാമ്പൽ
　　പോലേചിരിച്ചാം-
നാൎത്താൻവണ്ടിൻകുലമിവവളൎന്നാൻ
　　പയോരാശിപോലേ
പീതംമൃതംമൂതമിളകിനാനേഷ
　　ചേപ്പോൎന്നുപോലേ
ക്ഷ്മാന്താൻകാമീമദനനിവപോം-
　　നാഗതേവീരചന്ദ്രേ.'

ഇങ്ങിനെ യുദ്ധയാത്രയും സന്ദേശഹരദൎശനവും അലങ്കരിക്കേണ്ടുന്ന ഘട്ടത്തെ—

അടിവഴിപടയാളിക്കൂട്ടർതട്ടിപ്പടൎന്നും
പൊടിനിരഗഗനത്തിൽതിങ്ങിവിങ്ങിപ്പരന്നു
പൊടികെട്ടമഴലേന്തുംപാന്ഥനാരീജനത്തിൻ
കൊടിയവിരഹവഹ്നിസ്തോമധൂമംകണക്കെ.

മുന്നിൽകണ്ടോരുനേരംവെയിലിലുരുകിട്ടം
　　വെണ്ണപോലൊന്നലിഞ്ഞാൻ
പിന്നെപ്പാരംതെളിഞ്ഞാൻതരുണിമണിതുടു-
　　ച്ചോരുകണ്ണാടിപോലെ
എന്നല്ലാരാൽപിണംകണ്ടിളകിനകഴുവെ-
　　പ്പോലെചാരത്തണഞ്ഞാ-
നൊന്നല്ലാസാൽചിരിച്ചാനഥകലികലരും
　　കോമരംപോലെയാൎത്താൻ.

ഇങ്ങിനെ അണിയിച്ചാൽ അതിലുള്ള രസം ബഹുരസം തന്നെ.

രസഭാവങ്ങളെ അനുഭാവാദികളെക്കൊണ്ടു കണ്ടപോലെ അനുഭവപ്പെടുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ പണ്ടത്തെ കവികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വഴി ഇക്കാലത്തുള്ള കവിലോകത്തിൽ മിക്കതും പുറംപോക്കായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്.

'നീരാടമേനിവസനമിദംചാൎത്തുദേവാച്ചനായാം-
മെപ്പോഴംനീകൃതമതിരതുംമുട്ടമാംറായിതല്ലോ
എന്നീവണ്ണംനിജപരിജനപ്രാൎത്ഥനംകേൾക്കുമാ
കഴന്തിവാരഹസിവിരഹവ്യാകുലാവല്ലഭാമേ.'

എന്നു വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'അരതി' എന്ന വിരഹിണീദശാവിശേഷത്തെ—

4 പുഞ്ചിരി. 5 ഭാനം.

ചിന്നിപ്പാടേചിതറിനമുടിക്കെട്ടുപൊൻകുണ്ഡലച്ചാ-
ത്തേന്യേഭസ്മക്കുറിയുമൊരുനന്മാലയുംചേൎന്നവേഷം
എന്നല്ലേററംവ്യസനനിലയുംപൂണ്ടുമോടിപ്പകിട്ടി-
ന്നൊന്നുംനോക്കാതവൾചിലമനോരാജ്യമായിട്ടിരി
(ക്ലും.

എന്നു വൎണ്ണിയ്ക്കുന്നതായാൽ ആ കവിയുടെ കവിതയിൽ മാത്രമേ സഹൃദയന്മാൎക്ക് അരതി അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. വിരഹിണിയുടെ ദശയിലേയ്ക്ക് അതു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതേ ഇല്ല.

'മുള്ളുമുരട്ടുമൂൎക്കൻപാമ്പും കല്ലുകരടുകാഞ്ഞിരക്കുററിയും' ഇപ്പോഴുള്ള ആധാരങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ലെങ്കിലും 'ആൾ പോകും വഴിയും നീർ പോകും ചാലു'മായിട്ട് അതിരു തിരിയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഭംഗി ഇന്നും കുറയേണമെന്നില്ല. 'അങ്കത്തട്ടി അങ്കമാടിക്കരയേറുമ്പോ'ളുണ്ടാകുന്ന ഉത്സാഹം തുടയിന്മേൽ തല്ലി യുദ്ധക്കളത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. നീട്ടി വളച്ചു സംബന്ധമില്ലാതെ എഴുതുന്ന പഴയ ഭാഷ അങ്ങിനെതന്നെ പകൎത്തേണമെന്നല്ല ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്. ആ വാചകത്തിന്റെ ജീവൻ കളയുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുള്ളു. ജോടി കൂപ്പിച്ച ചില വാക്കുകളും തൂക്കം ഒപ്പിച്ച ചില വാചകങ്ങളും സ്തോഭം പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്ന ചില പൊടിക്കൈകളും ഇപ്പോൾ ഉള്ള വാചകങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽ കൂടി കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ മൎമ്മം നോക്കാതെ നിഘണ്ഡു മലൎത്തിവെച്ചു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയാൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌വാചകങ്ങളുടെ ജീവൻ ഒരു കാലത്തും സ്വയമേവ വരുന്നതല്ല. 'എം. ഒ. പാൎത്ഥസാരഥി അയ്യങ്കാരുടെ അഗ്രാസനത്തിന്റെ ചോട്ടിൽ ഒരു പ്ലേഗ്സഭ കൂട്ടു'ന്നതു നല്ല ഭാഷയല്ല. 'അടുക്കം ആചാരവും നീതിയും നിലയും കുലഭേദവും മൎയ്യാദയും എച്ചിലും വീഴ്ചപ്പും തീണ്ടലും കുളിയും കുഴിവരഞ്ഞു നീർകോരുവാനും കലം വരഞ്ഞു വെച്ചുണ്മാനും അവരവൎക്ക് ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ആചാരങ്ങളും ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും അതാതു കുലത്തിനു തക്കവണ്ണം കല്പിച്ചിരിപ്പൂ' എന്ന് ആചാൎയ്യസ്വാമികൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിരോധമായി ഭാഷകളും വേഷങ്ങളും, കാലവും കോലവും നോക്കാതെ അനാവശ്യമായി മാററി മറിച്ച് എച്ചുക്കൂട്ടുന്നതു വഴിപോലെ ആലോചിച്ചു വേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. 'നെടുങ്ങനാട്ടു പടനായരുമായി ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഓങ്ങല്ലൂര് മാടിന്മേൽ വില്ലു കുത്തി കേരളമൊട്ടുക്ക് അഞ്ചു കണ്ണ് ഉറപ്പിയ്ക്കണം' എന്ന് ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു നാട്ടുഭാഷയും നഗരഭാഷയും തമ്മിൽ ഏററിടച്ചലുണ്ടായാൽ ഒരു കണ്ണെങ്കിലും വേണ്ടെന്നുവരുമോ? വില്ലു കുത്തേണ്ടത് ഏതു മാടമ്മേലാണെന്നു മാത്രമേ ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു. കേരളഭാഷാലോകത്തിൽ കലാപം കൊഴുത്തുതുടങ്ങി. ഗദ്യപദ്യപ്രവാഹങ്ങൾ കലങ്ങിവശായി.

'മണ്ടന്തി, പടിബന്ധപേട്യാ, കേഴന്തി' ഈ വക ചേരിപ്പിഴകളും തീൎത്ത്, 'സമയത്തെക്കൊന്നു, സഹായം കൊടുത്തു, ശ്രദ്ധയെത്തരിക, കണ്ണുകൊണ്ടു കുടിയ്ക്കുക' മുതലായ ശത്രുക്കളേയും അമൎത്തി, അങ്കവും ചുങ്കവും വിരുതും വാദ്യവും നാട്ടുടക്കം നടപ്പാക്കി, ആഴിചൂഴുമൂഴിയിങ്കൽ കുമാരി ഗോകൎണ്ണപൎയ്യന്തം കേരളഭാഷാരാജ്ഞി കേട്ടും പഴകളും പോക്കി പേരും പൊരുളും പുലൎത്തി അടിവാണുകൊള്ളട്ടെ.

ശോകശൈലം

(ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നെടുത്തത്)

'ഈ ലോകത്തിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം കൂടി ഒരുമിച്ചു കൂട്ടി പിന്നെ ശരാശരിയ്ക്കുത് അവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ ഓരോരുത്തൎക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിലധികമുണ്ടാകു'മെന്നാണ് സോക്രെട്ടിസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ജ്ഞാനിയുടെ അഭിപ്രായം. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഹോറെസ്സ് എന്ന വിദ്വന്മണിയുടെ അഭിപ്രായവും ഇതു തന്നെയാണ്; എങ്കിലും ആയാൾ ഒരു പടവു കയറീട്ടാണ് നില്ക്കുന്നത് 'നോം ഇപ്പോൾ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അനേകം സങ്കടങ്ങളനുഭവിച്ചു വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരുവൻെറ സ്ഥിതിയും മറെറാരുവൻെറ സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ മാററം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഇവൎക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതു തന്നെയാണ് തമ്മിൽ ഭേദമെന്നു രണ്ടാമതും വേഗത്തിൽ ബോദ്ധ്യമാകും' എന്നാകുന്നു ആയാൾ പറയുന്നത്. ഈ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളേയുംപ്പററി ഓരോ മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ദിവസം ഞാനെൻെറ കസേലമേൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതിന്നിടയിൽ അറിയാതെ ഒന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. ഈ മയക്കത്തിൽ ഞാൻ താഴെ വിവരിയ്ക്കുംപ്രകാരം ഒരു സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്തു.

'ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും അവരവൎക്കുള്ള സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൂട്ടട്ടെ' എന്നു സ്വൎഗ്ഗലോകത്തുനിന്നു ദേവേന്ദ്രൻെറ ഒരു വിളംബരം. ഈ ആവശ്യത്തിലേയ്ക്കു ഒരു വലിയ മൈതാനം അവിടുന്നു തന്നെ കല്പിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മൈതാനത്തിൻെറ നടുവിലാണ് നില്ക്കുന്നത് എന്നാണ് എനിയ്ക്കു തോന്നിയത്. മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവർ വളരെ കാലമായി സഞ്ചയിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം കെട്ടി മാറാപ്പാക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് ആ മൈതാനത്തിൽ ഒരു ദിക്കിൽ കൊണ്ടങ്ങിനെ കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ഈ ശോകരാശി പിന്നെപ്പിന്നെ വൎദ്ധിച്ചു മേഘമാൎഗ്ഗം കവിയുമാറുയരമുള്ള ഒരു വലിയ കുന്നായിത്തീൎന്നു.

അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ആളുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവരവരുടെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ആ മൈതാനത്തിൽ കൊണ്ടുകൂട്ടിയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയുണ്ടായിരുന്നു. ഇവൾ വളരെ മെലിഞ്ഞിട്ടാണ്. വളരെ ഉലഞ്ഞിട്ടൊരു വസ്ത്രമാണ് ധരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഈ വസ്ത്രത്തിന്മേൽ അനേകം ഭൂതപ്രേതപിശാചങ്ങളുടെ ചിത്രം നെയ്തുചേൎത്തിട്ടുണ്ട്. വസ്ത്രം കാററുകൊണ്ടൊന്നിളകുന്ന സമയം ഈ ഭയങ്കരരൂപങ്ങളെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കു കാണമാറാകുന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ ചെറിയ സാധനങ്ങളെ വളരെ വലുതാക്കിക്കാട്ടുന്ന ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖഭാവം ഒട്ടും പ്രസന്നമായിട്ടല്ല തോന്നിയത്. അന്വേഷണത്തിൽ അവളുടെ പേര് 'മായ'യെന്നാണെന്നെനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. 'ഇവളാണ്' മുമ്പിൽ ചാടിവീണ് എല്ലാവരുടേയും അരികെച്ചെന്ന്, അവരവരുടെ ഭാണ്ഡമെല്ലാം കെട്ടുന്നതിൽ സഹായിച്ച്, അതെല്ലാം അ

വരവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഭേസിപ്പിച്ച നിശ്ച യിച്ച സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുകൂട്ടിയ്ക്കുന്നത്.

ഈ അവസരത്തിൽ ഓരോ ഭാണ്ഡങ്ങളേയും അതെടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന ആളുകളേയും കണ്ടിട്ട് എനിയ്ക്കു വളരെ നേരം പോക്ക തോന്നി. ഒരാൾ ആരും അറിയരുതെന്നു ഭാവിച്ച് ഒരു വലിയ കസവുറുമാലിൽ പൊതിഞ്ഞ് ഒരു ഭാരം കൊണ്ടുവന്ന് ആ കൂട്ടത്തിലിട്ടു. ആയാൾ അത്ര ഗൂഢമായി വെച്ചിട്ടുള്ള ആ ഭാരം എന്തായിരുന്നു? ആയാളുടെ ദാരിദ്ര്യം തന്നെ. വേറെയൊരാൾ കലശ്ശലായി കിതച്ചുകൊണ്ടും ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു ഭാണ്ഡം അവിടെ കൊണ്ടിട്ടു. നോക്കിയപ്പോൾ അതെന്താണെന്നോ? ആയാളുടെ ഭായ്യ.

പിന്നെ അവിടെ വന്നിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അസംഖ്യം കാമുകന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ അവരവരെ വല്ലാതെ കഷ്ടത്തിലാക്കുന്ന ഓരോ കാമിനിമാരുടെ തീക്ഷ്ണങ്ങളായ കടാക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഓരോരൊ വിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഞ്ചമ്പന്റെ അമ്പുകളെക്കൊണ്ടും തിക്കി നിറച്ചിട്ടുള്ള വലിയ ഭാണ്ഡങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ടാണ് വന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇവരുടെ കായ്യത്തിൽ എനിയ്ക്കത്ഭുതം തോന്നിയതു മറെറാന്നുമല്ല. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ ഇവരുടെ ദീർഘശ്വാസവും മുഖഭാവവും കണ്ടാൽ ഈ ഭാരംകൊണ്ടിവരുടെ ഹൃദയം പെട്ടന്നു പൊട്ടിപ്പോകുമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ഈ വർഗ്ഗത്തിലൊരാൾക്കെങ്കിലും തന്റെ ഭാരം ആ കൂട്ടത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു കളയാമെന്നു തോന്നിയില്ല. അതിന്നായി ഇവർ വളരെ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും കട്ടവിൽ ഒട്ടും സമ്മതമില്ലാത്ത നിലയ്ക്കു തലയും കടഞ്ഞ് അവരവർ കൊണ്ടുവന്ന ഭാരമെടുത്തും കൊണ്ടു വന്നവഴിയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. കൂട്ടം വൃദ്ധസ്ത്രീകൾ വന്നു തങ്ങളുടെ [illegible]ല്ലാം വലിച്ചെറിഞ്ഞു; തരുണികൾ [illegible]കം വന്നു വെയിൽകൊണ്ടു നിറം [illegible] തങ്ങളുടെ തോല് അവിടെ അഴിച്ചി[illegible]യി. രക്തവർണ്ണമായ മൂക്ക വളരെ; [illegible]ചുണ്ട് അസംഖ്യം; കെട്ടുപോയ പല്ലു[illegible]ഖ്യയില്ലാതോളം; ഇതെല്ലാം അവിടെ [illegible]റിയ കുന്നുകളോളം കൂടിക്കഴിഞ്ഞു. ഒ[illegible] പുറത്തു വലിയൊരു മാറാപ്പു കൊണ്ടു[illegible]രുന്നു. നല്ലവണ്ണം നോക്കിയപ്പോൾ [illegible] വന്റെ കൂനായിരുന്നു. ഇതവൻ വള[illegible]ന്തോഷത്തോടുകൂടി അവിടെ കൊണ്ടു[illegible]ങ്ങിനെ അന്നവിടെക്കൂടിയ പവ്വതത്തി[illegible] മുക്കാൽ ഭാഗവും മനുഷ്യരുടെ ദൈഹി[illegible]ളായ ദോഷങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പരി[illegible]നയിൽ സ്പഷ്ടമായി. അനേകം വ്യാധി[illegible] ജനങ്ങൾ ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചി[illegible] കണ്ടില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ അവയിര[illegible]ധികവും മനുഷ്യർ ആലോചിച്ചുണ്ടാ[illegible]തല്ലാതെ അവർ വാസ്തവത്തിൽ അനു[illegible]ച്ചിരുന്നവയായിരുന്നില്ല. പിന്നെ ഒരു[illegible] ഒരേതരത്തിലുള്ള കെട്ടുകൾ എടുത്തുകൊ[illegible] വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം [illegible] സൌന്ദര്യം ദീക്ഷിയ്ക്കുന്ന രസികന്മാ[illegible]ന്നതിനാൽ അവരുടെ മാറാപ്പെറി[illegible]യുന്നതിൽ എനിയ്ക്കു കുറെ അധികം [illegible]മുണ്ടായി നോക്കിയപ്പോൾ അവർ [illegible]ഷ്യക്കെന്തെല്ലാം സുഖക്കേടുകളുണ്ടാ[illegible] തരമുണ്ടോ അതെല്ലാംകൂടി കെട്ടിക്കെ[illegible] കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കയാണെന്നാണ് [illegible]ഞ്ഞത്. ഈ അവസരത്തിൽ എല്ലാ[illegible]ങ്ങളും താന്താങ്ങൾക്കുപദ്രവകരങ്ങളായ [illegible]പകമ്മങ്ങളേയും രാഗദ്വേഷാദിമനോ[illegible]രങ്ങളേയും എല്ലാം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുമെന്ന[illegible]ന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. എ

ഒരാളെങ്കിലും ഒരു പാപകർമ്മംപോലും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടതിൽ എനിയ്ക്കതിയായ ആശ്ചര്യം തോന്നി.

മഹാപാപിയായ ഒരുവൻ ഒരു ഭാണ്ഡവും എടുത്തുകൊണ്ടവിടെ വരികയുണ്ടായി. അവൻ തന്റെ പാപകർമ്മമെല്ലാം കെട്ടിയെടുത്തു പശ്ചാത്താപത്തോടെ അവിടെ കൊണ്ടിടുവാൻ വന്നിരിയ്ക്കയാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. എന്നാൽ പരിശോധനയിൽ അവൻ തന്റെ ദുന്നടപ്പൊന്നും ഉപേക്ഷിപ്പാൻ തയ്യാറില്ലെന്നും അതുകൾക്കു പകരം അവയെ പററിയുള്ള പശ്ചാത്താപത്തെ മാത്രമാണ് ഭാണ്ഡം കെട്ടികൊണ്ടു വന്നിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു മൂഢൻ വന്നു തനിയ്ക്കുള്ള സങ്കടത്തിന്നെല്ലാം കാരണം തനിയ്ക്ക് അല്പമുണ്ടായിരുന്ന വിനയമാണെന്നു കരുതി അതവിടെ ഇടുകയും സത്യമായും സങ്കടകാരണമായ തന്റെ മൂഢതയെ മടക്കിക്കൊണ്ടു പോകയും ചെയ്തു.

മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മനുഷ്യരെല്ലാം അവരവരുടെ ഭാണ്ഡം നിശ്ചയിച്ച ദിക്കിൽ കൊണ്ടുപോയി കൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യംമുതൽ അത്യുത്സാഹമായി നടന്നിരുന്ന 'മായ'യെന്ന പിശാചി ഞാൻ കേവലം ഒരു കാണിയുടെ നിലയിൽ ഉദാസീനനായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് എന്റെ അരികെ എത്തി. അവൾ അടുത്തെത്തിയപ്പോഴയ്ക്കു തന്നെ എനിയ്ക്കു വലിയ സുഖക്കേടായി. എങ്കിലും അവൾ യാതൊരു കൂസലും കൂടാതെ അവളുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഭൂതക്കണ്ണാടി എന്റെ മുഖത്തിന്നു നേരെ പിടിച്ചു. എന്റെ മുഖം അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചപ്പോഴയ്ക്ക് ഈ മുഖം വളരെ നീളം കുറഞ്ഞു വീതി ഏറിക്കൊണ്ടൊന്നാണെന്ന് എനിയ്ക്കു തോന്നി. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ എനിയ്ക്കു നന്നെ മുഷിഞ്ഞു; വേഷക്കങ്ങളുടെ വേഷം അഴിച്ചിട്ടംപോലെ നെന്റെ മുഖഭാവം അഴിച്ചു വലിയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ ഒരാൾ എ അരികെത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. ആ ആയാളുടെ മുഖത്തിന്നു നീളം അല്പ കയാണെന്നുവെച്ച് അല്പസമയം മു താ ശോകശൈലത്തിന്മേലെയ്ക്കു വലി ഞ്ഞിട്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. വാസ്തവ കയാണെങ്കിൽ ആ മുഖത്തിന്റെ നീ ണ്ടാൽ കുറച്ചു ലജ്ജ തോന്നുകയും എന്തെന്നാൽ ആ താടി തന്നെ എ മുഖമെല്ലാം കൂടിയേടത്തോളം നീ ണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്കിരുവർക്കും ഞ ടെ സങ്കടത്തിന്നു പ്രതിവിധിചെയ്യുവ സരം കിട്ടിയെന്നു മാത്രമല്ല; സകല ങ്ങളുടേയും സങ്കടമെല്ലാം അവിടെ ശേഖരിച്ചതുകൊണ്ട് എല്ലാവർക്കും മെങ്കിൽ തന്റെ സങ്കടത്തിന്നു പകര റെ ആരുടെതെങ്കിലും മാററിയെടുക്കാ ദിക്കു വന്നു.

ഇങ്ങിനെ സകല ജനങ്ങളേയും ളനുഭവിച്ചിരുന്ന സങ്കടങ്ങളിൽ നിന്നു ചനം വന്നു കണ്ടതിൽ എനിയ്ക്കു സന്തോഷം തോന്നി. എല്ലാവരും ആ കശൈലത്തിന്റെ നാലുപുറവും നിന്ന് ശൈലമായിത്തീന്ന പദാത്ഥങ്ങളെ ണ്ണം നോക്കിക്കാണ്മാൻ തുടങ്ങി. ആ യത്ത് എല്ലാവരും അതുവരയ്ക്കും ഭാ ണെന്നും സുഖമാണെന്നും കരുതി ച്ചിരുന്ന സകല വസ്തുക്കളും അതാത ച്ചിട്ടുള്ളവരാൽ ശോകങ്ങളുടെ നില നിരസ്തങ്ങളായി ആ ശോകശൈലത്തി കൂട്ടത്തിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നാ തുകൾ ഇവയെ അനുഭവിച്ചിരുന്നവർ ങ്ങിനെ ദുഃഖഹേതുക്കളായിത്തീന്നു ആക്കും മനസ്സിലായില്ലതാനും.

അനന്തരം ഞങ്ങൾ അവിടെ കൂട്ടിയിരുന്ന സങ്കടസഞ്ചയത്തെപ്പററിയുള്ള ഓരോ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ തീരെ മഗ്നന്മാരായി നിൽപ്പായപ്പോൾ ദേവേന്ദ്രൻെറ രണ്ടാമതൊരു കല്പന വന്നു. 'എല്ലാവരും വേണമെങ്കിൽ അവരവർ അവിടെ കൊണ്ടിട്ട നിർഭാഗ്യത്തിന്നുപകരം വേറെ ഏതെങ്കിലും ഒരു നിർഭാഗ്യം തിരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ടു പോയിക്കൊട്ടെ' എന്നായിരുന്നു ഈ കല്പന. പിന്നെയും മായയുടെ പുറപ്പാടായി. അവൾ ബഹു ജാഗ്രതയായി സങ്കടങ്ങളെല്ലാം ഒന്നൊന്നായി വേറെടുത്ത് ഓരോന്നോരോരുത്തക്കു ശിപാർശിചെയ്തു തുടങ്ങി. ആ സമയമുണ്ടായ തിരക്കു വർണ്ണിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസം. എന്നാൽ ഞാൻ കണ്ടതു ഞാൻ പറയാം. ഒരു വയോവൃദ്ധൻ തനിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ശൂലവേദന ആ ശോകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടിട്ടിരുന്നു. മററൊരുവൻ തനിയ്ക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ഒരു മകനേയും ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. ശൂലവേദനക്കാരന്നു സന്തതിയൊന്നുണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നാണു മോഹം. ഇവൻ മററവൻ ഉപേക്ഷിച്ച മകനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ കുരുത്തംകെട്ട ചെറുക്കൻ ആ വയസ്സൻെറ താടിപിടിച്ചു വലിച്ചു വേദനപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല വൃദ്ധൻെറ തല തന്നെ അടിച്ചുപൊളിച്ചു കളയുവാനുള്ള ഭാവമായി. ഇപ്രകാരം കുടുക്കിൽപ്പെട്ട വൃദ്ധൻ നാലുപുറവും മിഴിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ ശൂലവേദന സഹിപ്പാൻവയ്യാതെ വയറും പിടിച്ചുകൊണ്ടു നേരെത്തന്നെ വരുന്നതു കണ്ടു. 'തൻെറ മകനെ താൻ തന്നെ എടുത്തുകൊള്ളു. എൻെറ ശൂലവേദന എനിയ്ക്കു തന്നെ തന്നേയ്ക്കു. എന്നാൽ മതി' എന്നായി വയസ്സർ മററവനോട് - എന്നാൽ രണ്ടാൾക്കും അവനവൻ മനഃപൂർവ്വമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ബുദ്ധിമുട്ടിൽ നിന്നു പിൻവലിയ്ക്കുവാൻ തരമില്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ അന്യന്ന് അടിമയായിരുന്ന വേറെ ഒരുവൻ തൻെറ അടിമസ്ഥാനം ത്യജിച്ച് അതിന്നുപകരം മററൊരുത്തൻെറ രക്തവാതം തിരഞ്ഞെടുത്തു. എന്നാൽ അതിന്നുശേഷം അവൻെറ മുഖത്തുണ്ടായ വൈകൃതം കണ്ടാൽ തന്നെ അവൻ ചെയ്ത മാററംകൊണ്ട് അവന്നു വലിയ ലാഭമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഒരുവൻ മഹാവ്യാധി കളഞ്ഞു ദാരിദ്ര്യം തിരഞ്ഞെടുത്തു; മററൊരുവൻ അതിയായ ബുഭുക്ഷയുപേക്ഷിച്ച് അരോചകം സ്വീകരിച്ചു; മൂന്നമതൊരുവൻ മെയ്യേദന വെടിഞ്ഞു മനോവേദന കൈക്കൊണ്ടു. ഈ വക കൈമാററങ്ങളെല്ലാം കണ്ടിട്ടെനിയ്ക്കു ബഹുരസമായിത്തീർന്നു.

അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകളും താന്താങ്ങൾക്കു സൌന്ദര്യഹാനിയ്ക്കു കാരണമായിത്തീർന്ന അനേകം എണ്ണങ്ങൾ ആ അവസരത്തിൽ കൈമാററം ചെയ്കയുണ്ടായി. ഒരുവൾ ധാരാളം കുരുപ്രസാദമുള്ളവളായിരുന്നു. മേലെല്ലാം കുരുവുണ്ടാവുന്നതിലും ഭേദമാണ് നരയെന്നു വിചാരിച്ച് അവൾ വേറൊരുത്തിയുപേക്ഷിച്ച നരച്ച തലമുടിയെടുത്തു തലയണിഞ്ഞുതുടങ്ങി. മററൊരുവൾക്കു തൻെറ മദ്ധ്യത്തിന്നു വണ്ണം അല്പം അധികമാണെന്നു തോന്നി. അവൾ അതു വലിച്ചെറിഞ്ഞു വേറെയൊരുവൾ കളഞ്ഞതായ വളഞ്ഞ ചുമലെടുത്തു മൂന്നാമതൊരുത്തി തൻെറ വിരൂപമായ മുഖം കളഞ്ഞു പകരം വേശ്യാവൃത്തിയംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ വളരെ താമസംകൂടാതെ ഇവക്കെല്ലാവക്കും അവരവർ മനസ്സായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ദോഷത്തേക്കാൾ ഭേദം മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവതന്നെയാണെന്നു നല്ലവണ്ണം ബോദ്ധ്യ

പ്പെട്ടു. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് അന്ന വിടെവെച്ച് ഒരു ദോഷം വിട്ടു മറെറാരുദോഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സകല ജനങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായ അനുഭവമെന്നാണെനിയ്ക്കു തോന്നിയത്. എന്നാൽ അതങ്ങിനെയായതു ദൈവകല്പനയാൽ നമുക്കു സംഭവിയ്ക്കുന്ന കഷ്ടതകൾ ഒരിയ്ക്കലും നമ്മുടെ ശക്തിയെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ, അതല്ലെങ്കിൽ പരിചയംകൊണ്ടെല്ലാ സങ്കടങ്ങളും നമുക്കു സുസഹ്യമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ എന്ന് എനിയ്ക്കിനിയും തീർച്ചയായിട്ടില്ല.

ഞാൻ മുമ്പുപറഞ്ഞ കൂബ്ബൻ തന്റെ കൂനുപേക്ഷിച്ച് അതിന്നുപകരം അശ്മരിയെന്ന ദീനമാണ് കൈക്കൊണ്ടത്. എന്നാൽ കൂനു പോയപ്പോൾ അവൻ പൂർവ്വാധികം സുന്ദരനായി എങ്കിലും പിന്നത്തെ അവന്റെ നിലയാലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ എനിയ്ക്കവന്റെ നേരെ കഷ്ടം തോന്നാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല. ആ കൂനനുപേക്ഷിച്ച കൂന് സ്വതവേ ശൃംഗാരിയായിരുന്ന ഒരുവനാണെടുത്തത്. ഇവൻ ആ കൂനും തലയേക്കാൾ പൊന്തിനില്ക്കുന്ന ചുമലുകളുംകൊണ്ടു മുമ്പുതന്നെ കലശ്ശലായി ഭ്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടം പെണ്ണുങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പോയി നടന്ന നടത്തം വിചാരിയ്ക്കുമ്പോൾ അവന്റെ നേരെയും എനിയ്ക്കു ദയ തോന്നാതിരിയ്ക്കുന്നില്ല.

ഇതിന്നിടയിൽ എനിയ്ക്കുണ്ടായ അനുഭവവും പറയാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെല്ലോ. ദീർഘവക്ത്രനായ എന്റെ ചങ്ങാതി എന്റെ ഹ്രസ്വമുഖം തിരഞ്ഞെടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം അവന്റെ വേഷം കണ്ടപ്പോൾ ആ മുഖം മുമ്പ് എന്റേതായിരുന്നുവല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ച് എനിയ്ക്കു തന്നെ ലജ്ജസഹിപ്പാൻ വയ്യാതായി. കാര്യം കുറെ ചീത്തയായി എന്ന് ആയാൾക്കും വിശ്വാസം വന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ലജ്ജകൊണ്ട് ആയാൾക്ക് ആരുടേയും മുഖത്തു നോക്കുവാൻ വയ്യാതാവുകയും ചെയ്തു. ആയാളുടെ ദീർഘമുഖമാണെല്ലൊ ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അതുകൊണ്ട് എനിയ്ക്കും പറയത്തക്ക മെച്ചമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ വല്ലപ്പൊഴും എന്റെ നെററി തൊടുവാനായി പണ്ടത്തെപ്പോലെ എന്റെ കയ്യെടുത്തിയാൽ അതെന്റെ ചുണ്ടോളമേ എത്തുന്നുള്ളൂ. എന്നു തന്നെയല്ല എന്റെ മൂക്കു മുമ്പെത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം തുറിച്ചു വശമായതുകൊണ്ടു ഞാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും വല്ല ആവശ്യത്തിന്നും കൈ മുഖത്തു വ്യാപരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അപ്പോഴൊക്കയും അതു മൂക്കത്തു തട്ടി വേദനപ്പെടുക എന്നായി. ഇതുപോലെ തന്നെ കുടുക്കിൽപ്പെട്ട രണ്ടാളുകൾ എന്റെ അരികെത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. ഇതിലൊരുവനു ബ്രഹ്മസൃഷ്ടിയിൽ വളരെ മെലിഞ്ഞു നീണ്ടു ജംഘകളശേഷമില്ലാത്ത ഒരു ജോടി കാലുകളും മറേറവനു നന്നെ തടിച്ചു പുറത്തോട്ടു വളഞ്ഞ ഒരു ജോടി കാലുകളുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇവർ ഇതു തമ്മിൽ മാററം ചെയ്തു. അതിന്റെശേഷം ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവനെ കണ്ടാൽ ഒരു കൂട്ടം പൈക്കാലിന്മേൽ കയറി നടക്കുകയാണെന്നാണ് തോന്നുക. അവന്റെ കാലെകരം കൊണ്ടു തന്റെ അടിയിലേയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ അവനു തന്നെ തല തിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറേറവനു വളഞ്ഞ കാലുകൊണ്ടു നടക്കുവാൻ ശീലമില്ല. വിചാരിച്ചാൽ ആ വിചാരിച്ച ദിക്കിലെത്താഞ്ഞിട്ട് അവൻ കിടന്നു വട്ടംച്ചാറിത്തുടങ്ങി. അവൻ ഒരു നേരമ്പോക്കുകാരനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചൂരൽ കുറെ ദൂരത്തൊരു ദിക്കിൽ നിലത്തു ത

റച്ചിട്ട് ആയാളോട് ആ നില്ക്കുന്ന ദിക്കിൽ
നിന്നു ഞാൻ വരച്ച ഒരു വരയിൽ കൂടി ഒ
ട്ടും വളയാതെ പോയി ആ ചൂരലെടുത്തു
കൊണ്ടുവന്നാൽ ആയാൾക്ക് ഒരു കുപ്പി ഒ
ന്നാന്തരം കത്തിച്ചാൽ കത്തുന്നതു വാങ്ങി
ക്കൊടുക്കാമെന്നു വീരവാദം പറക തന്നെ
ഉണ്ടായി.

എന്തിനു വളരെ പറയുന്നു? ആ ശോ
കശൈലം മുഴുവൻ അന്നവിടെ കൂടിയിരു
ന്ന ആളുകൾ തമ്മിൽ വിഭജിച്ചെടുത്തു
എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ. അതിന്റെ
ശേഷം കുറെ നേരത്തെയ്ക്ക് അവരവർ ത
ന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഓരൊ ഭാരം പൊറു
പ്പാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ട് ഓരോരുത്തർ കാട്ടിയി
രുന്ന വൈകൃതങ്ങളും പ്രാകൃതാവസ്ഥയും
ആലോചിച്ചാൽ 'കഷ്ടമേ' എന്നു മാത്രം
പറയുവാനേ തോന്നുന്നുള്ളു. ആ മൈതാന
ത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും പിറുപിറു
ക്കലും ആവലാധിയും നിലവിളിയും പശ്ചാ
ത്താപവും അല്ലാതെ വേറെയൊന്നുമില്ല.
ഇതു കണ്ടു ദയതോന്നി ഒടുവിൽ ദേവേന്ദ്രൻ
'എല്ലാവരും അവരവരുടെ പുതിയ ഭാര
ങ്ങൾ മുമ്പേത്തെ ദിക്കിൽതന്നെ കൊണ്ടു
പോയി കൂട്ടിക്കോട്ടെ' എന്നു കല്പിച്ചു. എ
ല്ലാവരും അവരവൎക്കു ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ ഭാ
രങ്ങൾ തന്നെ വീണ്ടും എടുത്തുകൊള്ളട്ടെ
എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണങ്ങിനെയൊരു കല്പ
നയുണ്ടായത്. ഈ കല്പന സകലരും പറ
യുവാൻ വയ്യാത്ത സന്തോഷത്തോടെ അ
നുസരിച്ചു. അതിന്റെശേഷം മനുഷ്യരെയെ
ല്ലാം ഇങ്ങിനെ കഷ്ടതയിൽ ചാടിച്ച മായ
യോട് അവിടെനിന്നു പോകുവാൻ കല്പന
യായി. ആ സ്ഥാനത്തെയ്ക്കു ആകൃതി
യിലും പ്രകൃതിയിലും അവളിൽനിന്നു ഭേദ
പ്പെട്ട വേറെയൊരു ഭഗവതിയെയാണ് നി
ശ്ചയിച്ചതു്. ഈ ഭഗവതിയുടെ മുഖഭാവം
എല്ലായ്പോഴും ഗൌരവവും പ്രസന്ന
ഉള്ളതും വ്യാപാരങ്ങൾ എല്ലാം ഒട്ടു
പല്യമില്ലാത്തവയും ആയിരുന്നു. ഇ
യ്ക്കു ഈ ഭഗവതിയുടെ കണ്ണ് എത്രയു
ഭക്തികളോടുകൂടി ദേവേന്ദ്രന്റെ നേരെ
രിഞ്ഞിരുന്നു. 'ക്ഷമ'യെന്നാണ് ഈ
തിയുടെ പേർ എന്നു ഞാൻ അന്വേ
റിഞ്ഞു. ഇവൾ ആ ശോകക്കുന്നിന്റെ
രികിൽ പോയി നിന്നപ്പോഴയ്ക്കു എ
ത്ഭുതമാണ്! ആ വങ്കുന്നങ്ങിനെ ചെ
യിത്തുടങ്ങി. ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി അതു
ണ്ടായിരുന്നതിൽ മൂന്നിലൊന്നു മാത്ര
ത്തീന്നു. അതിന്റെ ശേഷം അവ
രോരുത്തൎക്കായി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്ര
തന്നെ എടുത്തു കൊടുത്തുതുടങ്ങി.
പ്രാരബ്ധം അതാതാളുകൾക്കു കൊടുക്ക
നോടുകൂടി തന്നെ അതെങ്ങിനെയാ
ഴയോടുകൂടി സഹിക്കേണ്ടതെന്ന് അ
ന്നെ ഉപദേശിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.
വിൽ എല്ലാവരും തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെ
ആപത്തുകൾ ദൈവം തങ്ങൾക്കു സാ
ക്കിയില്ലല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു സ
നിച്ചു സന്തോഷതൃപ്തന്മാരായി സ്വന്ത
നങ്ങളിലേയ്ക്കു തന്നെ മടങ്ങിപ്പോ
ചെയ്തു.

ഈ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നെനിയ്ക്കു
കസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പലതും ഗ്രഹി
നിടവന്നു. എനിയ്ക്കു എന്റെ നിർ
ളെപ്പറ്റി വലിയ നിൎവ്വേദത്തിന്നു യ
വകാശവും ഇല്ലെന്നു നല്ല ബോദ്ധ്യ
ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാളുടെ സങ്കടങ്ങ
ശരിയായ യാതൊരു ജ്ഞാനവും
വാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ യാതൊ
ക്കും അന്യന്റെ സുഖത്തെപ്പറ്റി അ
തോന്നേണ്ടതില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നു
മനസ്സിലാക്കി. ഇനിമേലാൽ ഞാൻ ഒ
രുവന്റെ സങ്കടങ്ങളെ ഒരിയ്ക്കലും
മാക്കാതെ അവയെ എന്നും ദ
വിചാരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു മന
നുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കെ. സി. വീരരായൻ

ണ്ഡപത്തിൻെറ മുകളിൽനിന്നു ബിംബത്തി ന്മേൽ സച്ഛദാ വെള്ളം ഇററിററു വീണുകൊണ്ടിരിക്കും.

5 കൈലാസം — 20226 അടി ഉയരത്തിൽ ഹിമവാൻെറ മുകളിൽ ഉള്ള ഒരു പുണ്യസ്ഥലം. അകലം വിചാരിച്ചു സാധാരണ തീത്ഥയാത്രക്കാർ ഇവിടെക്കു വളരെ പോവാറില്ല. എന്നാൽ അനേകം ഭിക്ഷുക്കൾ കൈലാസത്തിങ്കൽ ഈശ്വരനെ സേവിച്ചുകൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നുണ്ട്. മാനസസരസ്സും അവിടെയടുത്താണ്.

6 കോനരക്ക് — ജഗന്നാഥത്തുനിന്നു 19 മൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഒരു ദിവാകരക്ഷേത്രം. സാംബൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ പതിനാറായിരത്തെട്ടു ഭായ്യമാരെയും കാമിച്ചു. അതുനിമിത്തം നാരദൻ സാംബനെ 'കുഷ്ഠരോഗിയായിപ്പോട്ടെ' എന്നു ശപിച്ചു. അതിൻെറ ശേഷം ശാപമോക്ഷത്തിനായി സൂര്യപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ചു പ്രത്യക്ഷനമസ്കാരംകൊണ്ട് അരോഗിയായി തീൎന്ന പുണ്യസ്ഥലമാണിത്. സൂര്യബിംബം വിശ്വകമ്മാവാണ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത്.

7 കൃഷ്ണമധുര — ഈ പട്ടണം യമുനാനദിയുടെ വലത്തുഭാഗത്താണ്. കൃഷ്ണമധുരയിൽ വ്രജമണ്ഡലം എന്നു പറയുന്ന പ്രദേശമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. യമുനയുടെ ആറു മൈൽ താഴത്തു മഹാവനമെന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ട്. ഇവിടെ വെച്ചാണ് ശ്രീകൃഷ്ണനെ കൈമാററം ചെയ്തതെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. നന്ദഗൃഹം ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. അവിടെ പാൽക്കുടവും കടകോലും ഗോപസ്ത്രീകൾ ഓടക്കുഴൽ കളിയായിട്ടു ഭിത്തിയിൽ ഒളിച്ചുവെക്കുന്ന പഴുതും ഇന്നും ഹിന്തുക്കൾ വന്ദിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണമധുരയിൽ കുട്ടിയുണ്ടായാൽ മുമ്പിൽ നന്ദഗൃഹത്തിലേയ്ക്കാണ് കൊണ്ടുപോവുക. മധുരയിൽനിന്ന് 5 മൈൽ വടക്കാണ് വൃന്ദാവനം. അവിടെ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങളുമുണ്ട്. ഹരിദ്വാരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ കൃഷ്ണമധുരയാണ് വൈഷ്ണവരുടെ പ്രധാന പുണ്യസ്ഥലം. 'എക്ക' എന്നു പറയുന്ന ഒററക്കുതിരയെ പൂട്ടിയ കുട്ടിരഥങ്ങൾ ആണ് അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണയായ വാഹനങ്ങൾ.

8 ഗംഗോത്തരി — ഉത്തരദേശത്തു ഭാഗീരഥിയുടെ ദക്ഷിണതീരത്തിങ്കൽ ഒരു മലമുകളിലുള്ള ക്ഷേത്രത്തിനാണ് ഗംഗോത്തരി എന്നു പറയുന്നത്. ഗംഗയുടെ മുഖമായ 'ഗംഗാസാഗര'വും ഗംഗയുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനമായ 'ഗംഗോത്തരി'യും ഏററവും പുണ്യപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളാണ്. ഹിന്തുക്കളായ തീത്ഥയാത്രക്കാൎക്കു 'ഗംഗോത്തരി'യാണ് യാത്രയുടെ പരമാവധി. ഇവിടെ അടുത്തു ഭവനങ്ങളൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗംഗാജലം എടുത്തുകൊണ്ട് ഉടനെ തിരിച്ചുപോരുന്നതല്ലാതെ ആരും അവിടെ താമസിയ്ക്കാറില്ല.

9 ബദരീനാഥം — ഹിമവാൻെറ ഒരു കൊടുമുടിയാണിത്. 23210 അടി ഉയരമുണ്ട്. റെയിൽവഴി പോകുന്നതായാൽ ഉത്തരദേശികൾക്കു ഹരിദ്വാരമാണ് അടുത്ത സ്റ്റേഷൻ. ദാക്ഷിണാത്യന്മാൎക്കു 'കാത്തഗോട' സ്റ്റേഷനുമാണ്. അവിടെനിന്നു മുകളിലേക്ക് ഡോലിയിലോ എടുത്തുകൊണ്ടുപോണം അല്ലെങ്കിൽ നടന്നുപോണം. ബദരീനാഥക്ഷേത്രത്തിൽ വിഷ്ണുവാണ് മൂത്തി. ബിംബം നദിയുടെ അടിയിൽനി

ന്ന് എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അടുത്തു താഴത്ത് ഒരു കുളമുണ്ട്. അതിലേക്ക് എല്ലാകാലത്തും ഒരു വ്യാഘ്രമുഖത്തിൽനിന്നു ചുട്ടവെള്ളം ഒലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. ഇവിടത്തെ ശാന്തിക്കാരനു 'റവാൻ' എന്നാണ് പറയുക. ഇവിടെ സത്രങ്ങൾ അനേകമുണ്ട്.

10 ഭദ്രാചലം } ശ്രീരാമഭഗവാൻ ഗോദാവരി കടന്നത് ഇവിടെയാണ്. മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തു ഗോദാവരി ഡിസ്ത്രിക്ടിലാണിത്. രാജമഹേന്ദ്രത്തുനിന്നു 104 മൈലുണ്ട്. ഇവിടെ രാമചന്ദ്രക്ഷേത്രത്തിൽ ഋഷിപ്രതിഷ്ഠയാണ്. ശ്രീരാമനവമിമഹോത്സവം കെങ്കേമവുമാണ്.

ഭാരതവർഷത്തിൽ ഉത്തരഖണ്ഡത്തിലുള്ള ചില പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രവും മാത്രമേ ഇതിന്മേൽ ചുരുക്കി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കാശി മുതലായി പരക്കെ പരിചയമുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളും ഹരിദ്വാരത്തിനു സമീപം ശകുന്തളയുടെ ജന്മഭൂമിയായ കണ്വാശ്രമം തുടങ്ങിയ അനേകം വിശേഷദിക്കുകളും ദക്ഷിണ ഖണ്ഡത്തിലുള്ള മററു പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ അവസാനമില്ല.

അയനചലനം

ആര്യന്മാരുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രധാനമായി ഒന്നായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വളരെ വിപുലമായും ഗഹനമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ ഇന്നിന്നതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു കഴികയില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന് എത്രയോ ലളിതമായ ഒരു ഭാഗമാകുന്ന ജാതകം പ്രശ്നം മുഹൂർത്തം ഈ വകയിൽ കുറഞ്ഞൊരു ജ്ഞാനമുണ്ടാക്കി ഉദരപൂരണാർത്ഥം ജ്യോത്സ്യന്മാരെന്ന അഭിധാനത്തോടുകൂടി നടക്കുന്നവർ ദുർല്ലഭം ചിലരല്ല. ഈ സമ്പ്രദായക്കാർ കേരളത്തിലും അഗണ്യമായുണ്ട്. ഇവരാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ സ്ഥൈർല്യം അപരിഹാര്യമായി വരുന്നതുകൊണ്ടു നവീനന്മാരായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും അവരുടെ സഹജീവികളും യുക്തിയുക്തങ്ങളായി ഗ്രഹഗോളങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചില അറിവിനെ പറയുന്നതിൽ ഭ്രമിച്ചു സാരമായ ശാസ്ത്രത്തെ പര്യാലോചന ചെയ്യാതെ വിമുഖന്മാരായി പല വിദ്വാന്മാരും വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നതിനാൽ ആ ഭാഗങ്ങളെപ്പററി കുറെ ആലോചിച്ച് ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അബദ്ധമാവില്ല. ഈ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ നാം ശ്രമിക്കുകയുംവേണം. അതിന്നു മുമ്പ് ഏതാനും ചില ഭാഗങ്ങൾ എഴുതി പത്രികാമുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ അതിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിരുചിയും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും അറിയാമെന്നു വിചാരിച്ചു ചില ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

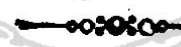

പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ സൂര്യൻ സൌര്യനിബന്ധന ഗ്രഹസ്ഥലത്തിന്റെ

മദ്ധ്യവൎത്തിയാണെന്നും ശുക്രൻ, ബുധൻ, കുജൻ, ഗുരു, മന്ദൻ മുതലായ ഗ്രഹങ്ങളും ഭൂമിയും സൂൎയ്യനെ ചുററി സഞ്ചരിക്കയാണെന്നും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാണെന്നും അതു ഭൂമിയെ ചുററുന്നു എന്നും ഭൂമി പമ്പരംപോലെ തിരിയുന്നുണ്ടെന്നും മററും യുക്തിയുക്തമായി പറകയും, ആൎയ്യന്മാർ ഭൂമി നിശ്ചലയാണെന്നും സൂൎയ്യാദിഗ്രഹങ്ങൾ ഭപഞ്ജരത്തിൽ പൂൎവ്വഗത്യാ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഭപഞ്ജരത്തെ പ്രവഹവായു നിയതം പശ്ചിമാഭിമുഖമായി തിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും മററും പറകയും ചെയ്യുന്നു. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരോടു മിക്കതും യോജിച്ചും ചില ആൎയ്യപണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാം ആലോചിച്ചാൽ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ വിഷമിപ്പാനില്ലെന്നും ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതികളും സ്ഥിതികളും സൂക്ഷ്മമായി അറിയത്തക്ക സൂത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഇരിക്കെ അതുകളിൽ അന്തൎഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന മുമ്പറഞ്ഞ തത്വങ്ങളെ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ ഇത്രവിഷമിച്ചു കിടക്കുന്ന ആധുനികജ്യോത്സ്യന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ മാത്രം ഒന്നു തൂക്കിനോക്കേണ്ടതില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഗ്രഹസ്ഥിതികളെ സൂക്ഷ്മപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഏതേതുമാതിരികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ആൎയ്യന്മാരായ നാം ഗ്രഹങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യമഗതിയെ കണ്ടെത്തി അതുപ്രകാരമുള്ള മദ്ധ്യമങ്ങളെ വരുത്തി ജ്യാക്കളെവെച്ചു സ്ഫുടിക്കുന്നു. ഇതിൽ മന്ദോച്ചമെന്നു മാത്രം സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാൎക്കും ബാക്കി ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ശീഘ്രോച്ചമെന്നും കൂടി ചില ഉച്ചന്മാരെയും സ്വീകരിക്കുന്നു. മൌഢ്യാദിഗണിതത്തിൽ വേറെയും ചിലത് ഉപയോഗിക്കുന്നു. കുജാദിഗ്രഹങ്ങൾക്കു വക്രഗതിയെ കണക്കാക്കുന്നു. ഈവക ഭാഗങ്ങളെ ഓരോന്നു സൂക്ഷ്മമായി പൎയ്യാലോചിക്കുന്നതായാൽ മുമ്പറഞ്ഞ ഭ്രമങ്ങൾ തീരുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

കെ. വി.

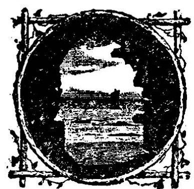
(തുടരും)

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ

ആധുനികാവസ്ഥ.

യൂറോപ്പു മുതലായ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ പൂൎവ്വനിവാസികൾ കാട്ടാളനിൎവ്വിശേഷം വി

ല്ലും അമ്പും ധരിച്ചു ഘോരാരണ്യങ്ങളിൽ ഇരതേടി നടന്നു വന്യമൃഗങ്ങളേയും ഫലമൂലങ്ങളേയും ഭക്ഷിച്ചു ജീവധാരണം ചെയ്തിരുന്ന പുരാതനകാലത്തുതന്നെ ഇൻഡ്യയിലെ ആൎയ്യന്മാരായിരുന്ന നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ മാനസികപരിഷ്കാരം നിമിത്തം ഏവരാലും സ്തുത്യൎഹന്മാരായിരുന്നു. ജനനമരണരൂപഭയങ്കരമായിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥൂലമായും സൂക്ഷ്മമായും ഇരിക്കുന്ന തത്വം ഏത്? ആ തത്വം ബാഹ്യമായും ആന്തരമായും ഏതൊരു ശക്തിയുടെ ആശ്രയത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു? ആ ശക്തിയും മനുഷ്യരുമായി വല്ല സംബന്ധവും

ഉണ്ടോ? മനുഷ്യരുടെ ജീവിതംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം എന്ത്? ജീവിതത്തെ സുഗമമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമായ മാൎഗ്ഗം ഏത്? ഈ വിധം അത്യഗാധങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ തത്വത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ സദാസമയവും അവരുടെ ബുദ്ധിയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ കൃത്രിമമായ രാമണീയകത്താൽ വശീകൃതന്മാരായിരുന്ന ആ പ്രാചീന ആൎയ്യന്മാർ, വളരെക്കാലത്തേക്കു് അവരുടെ തലച്ചോറു പുണ്ണാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ ശേഷം; ചരാചരാത്മകമായിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം സൂക്ഷ്മാവസ്ഥയിൽ അനിത്യമാണെന്നും, നിത്യമായും നിൎവ്വികാരമായും ഇരിക്കുന്ന ഒരു പരമാത്മാവിന്റെ ഇച്ഛാമാത്രത്തിന്മേലാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും, ആ പരമാത്മാവിന്റെ ചൈതന്യം ബ്രഹ്മാദിപിപീലികാപൎയ്യന്തമുള്ള സകലജീവികളിലും ഉണ്ടെന്നും, ആനന്ദമാത്രമായ ആ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിൽ ജീവാത്മാവിനെ ലയിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്ക, എന്നുള്ളതാണ് ജീവിതോദ്ദേശ്യം എന്നും, ആ ഉദ്ദേശത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിനുള്ള മാൎഗ്ഗം വിശ്വാസം ആണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു. വിശ്വാസത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും നമ്മുടെ ജീവിതയാത്ര ആ ദൈവവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിത്തിരിഞ്ഞുപോകാതെയിരിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേകമായി ചില നിബന്ധനകളെ അവർ ഏൎപ്പെടുത്തി. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിനും കൎമ്മങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്ന ആ നിബന്ധനകളത്രെ മതം. എന്നാൽ മതം എന്നതു ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു. നാം അധിവസിച്ചുവരുന്ന ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ അനേകരാജ്യങ്ങളും അവിടെയെല്ലാം ജനങ്ങളും ഉണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരായിട്ടല്ലാതെ ഒരുത്തരേയും കാണുകയില്ല. അതിനാൽ മതം എന്നതു ലോകവൃത്തിയേ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നൂഹിക്കുവാൻ ചില ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. വൃത്തി രണ്ടുപ്രകാരമാകുന്നു. ഒന്നു മാനസികവും മറെറാന്നു കായികവും അത്രെ. കായികവൃത്തി ബാഹ്യമായും സ്ഥൂലമായും ഇരിക്കുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ അന്യോന്യഗ്രഹണം അത്ര ദുസ്സാദ്ധ്യമല്ല. മാനസികവൃത്തി അന്യോന്യഗ്രഹണത്തിനു സാധാരണയായി വിഷയീഭവിക്കുന്നില്ല. അഥവാ ഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആയതു കായികവൃത്തിയിൽ നിന്നുള്ള അനുമാനം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിലോ ഒരു സമുദായത്തിലോ കായികവൃത്തിക്കു പരസ്പരസാദൃശ്യം ഇല്ലാതെ വരുമ്പോൾ അവിടുത്തേയോ അവരുടേയോ മാനസികവൃത്തിയേയോ, മതവിശ്വാസത്തേയോ സംബന്ധിച്ച് ഐകരൂപ്യത്തെ കല്പിക്കുന്നതിൽ സംശയം വരാം. എന്നാൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരായ ഇൻഡ്യാനിവാസികളുടെ കായികവൃത്തിയും പുരാതനകാലത്തേ അപേക്ഷിച്ചു പരസ്പരസാദൃശ്യമില്ലാതെ വിവിധങ്ങളായ മാററങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം മതജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ വിശ്വാസം എന്നയതിലും പരസ്പരവിശ്വാസത്തിനു മാൎഗ്ഗമില്ലാത്ത നിലയിൽ വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഏതാനും സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഭസ്മം, രുദ്രാക്ഷം, കാഷായവസ്ത്രം, ജട മുതലായവയെ ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്ന ഒരാളെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പരമഭക്തൻ എന്നും, ഒരു ഷർട്ടും, കോട്ടും, ബൂട്ട്സും, മുഖക്ഷൌരവും മുറിച്ച തലമുടിയും ഉള്ള ഒരാളെ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ എന്നും വിശ്വസിക്കാമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്ത് അങ്ങിനെ വിശ്വസി

ക്കുന്നതു പരമാബദ്ധമായി വന്നേയ്ക്കാം. 'ഉദരനിമിത്തം ബഹുകൃതവേഷം' എന്ന് ഒരു രസികൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഭസ്മരുദ്രാക്ഷകാഷായവസ്ത്രാദികളെ ധരിച്ചവരിൽ ചിലർ ഉദരപൂരണാർത്ഥം വേഷമാത്രഭക്തന്മാരായി സഞ്ചരിക്കുന്നവരായും ഷർട്ടു മുതലായവയെ ധരിച്ചവരിൽ ചിലർ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ തത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചു തന്റെ ജീവിതത്തെ അതേപ്രകാരം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരായും ഇരിക്കാം. ഇത് എന്റെ അനുഭവത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രധാനമായി മാനസികവൃത്തിയെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന മതാചാരത്തിന്റെ താല്ക്കാലികസ്ഥിതിയുടെ തത്വത്തെക്കുറിച്ചു യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും സ്വല്പംപോലും തെററാതെ ഉപന്യസിക്കുക എന്നുള്ളത് അശക്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. എങ്കിലും 'യഥാശക്തി മഹാഫലം' എന്നുള്ള പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചു സ്വല്പമായ ചില വിവരണങ്ങളെ മാത്രം താഴെ എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു.

മതം എന്നുവച്ചാൽ എന്താണ്? മതവും മനുഷ്യരും തമ്മിൽ വല്ല സംബന്ധവും ഉണ്ടോ? ഇതുകൊണ്ടു നമുക്കുള്ള പ്രയോജനം എന്ത്? എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു സ്വല്പം ആലോചിക്കാം. നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ പുരോഗാമിയായി നിന്നു സുഖകരമായ മാർഗ്ഗത്തേയും അതിൽക്കൂടിയുള്ള സഞ്ചാരസമ്പ്രദായത്തേയും ആ സഞ്ചാരവൃത്തി നിമിത്തം താല്ക്കാലികമായി നമുക്കുണ്ടാകുന്ന സമാധാനസമ്പത്തിനേയും ഈ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ നൈസർഗ്ഗികമായി വന്നുകൂടാവുന്നവയും സൂക്ഷ്മവിവേചനാശക്തിയാൽ ലംഘിക്കപ്പെടാവുന്നവയും സുഖസഞ്ചാരത്തിനു പ്രതികൂലികളും ആയ നാനാവിധവിഷമസ്ഥാനങ്ങളേയും അവയുടെ സാമീപ്യത്താൽ ആകസ്മികമായി നമ്മെ ബാധിക്കുന്നവയായ ആപത്തുകളേയും സ്വാഭാവികദോഷത്താൽ ആ വിഷമസ്ഥാനങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവക്ക് അവയിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറി സുഖപ്രദപന്ഥാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തേയും ഈ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശം എന്തെന്നും, ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനം ഏതെന്നും, അതിന്റെ ഔൽകൃഷ്ട്യം എത്രമാത്രം എന്നും അതിനെ പ്രാപിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണം ഇന്നതെന്നും ആ ഗുണം സനാതനമോ നശ്വരമോ എന്നും നമ്മോട് ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഉപദേഷ്ടാവാകുന്നു 'മതം മതം' എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നത്. അതുനിമിത്തം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുകൂടി മതധ്വനിയും ഇടവിടാതെ സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മതം എന്ന പദത്തിന്റെ രൂഢിയായ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ പറയപ്പെട്ടപ്രകാരമാണെങ്കിലും ഒരു രാഗത്തെ പല ഭാഗവതന്മാർ എന്നപോലെ ആ അർത്ഥത്തെത്തന്നെ വിവിധപ്രകാരേണ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ഓരോ വർഗ്ഗക്കാർ ഘോഷിച്ചുവരുന്നതുനിമിത്തം ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ അനവധി മതങ്ങൾ ഉള്ളതായി വ്യവഹരിച്ചും അപ്രകാരം ആചരിച്ചും വരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, അവരവരാൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മതം തന്നെയാണ് ശ്രേഷ്ഠം എന്നും സത്യം എന്നും വിശ്വസിക്കുകയും, അന്യമതം നികൃഷ്ടവും അസത്യവും ആകുന്നു എന്നു മുറവിളികൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. 'നിങ്ങളുടെ മതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഞങ്ങളുടെ മതത്തെ സ്വീകരിക്കുവിൻ' എന്നുള്ള പാതിരിമാരുടെ ഉപദേശം തന്നെ മേല്പറഞ്ഞ സംഗതിക്കു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. അവർ ഇതിനും പുറമേ ദ്രവ്യവ്യയം കൂടി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾ അപ്രകാരം ഉപദേശം ന

ടഞ്ഞുകയോ ധനവ്യയം ചെയ്യുയോ ചെയ്യു ന്നില്ല. എന്നാൽ അവക്കും മതാഭിമാനം ഉണ്ടെന്നു പറയാം. മനുഷ്യരുടെ ഈ ചാപല്യം എപ്പോൾ ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നും എപ്പോൾ അവസാനിയ്ക്കുമെന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മതവും മനുഷ്യജീവിതവും തമ്മിൽ നൈസർഗ്ഗികമായ ഒരു സംബന്ധം ഉണ്ടെന്നും മതം മനുഷ്യരുടെ രക്ഷാമാർഗ്ഗദർശിയാണെന്നും ആത്മസംസ്കാരവിഷയോപയോഗിയായ തത്വവിജ്ഞാനമാർഗ്ഗേണ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും സാമാന്യേന ഐകരൂപ്യം സിദ്ധിയ്ക്കുമെന്നും, തത്വവിജ്ഞാനഘട്ടത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെയും മതാഭിമാനികൾ തമ്മിൽ ഐകമത്യം ലഭിയ്ക്കയില്ലെന്നും സാധിയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ പ്രകൃതം അനുസരിച്ചു ഹിന്ദുമതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മേല്പറയപ്പെട്ട ഗുണസംബന്ധാദികൾ ഏതുവിധം ഇരിയ്ക്കുന്നു എന്നാലോചിയ്ക്കാം.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകല സുഖങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതവും പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, നാശം, കർമ്മകാണ്ഡം, ജ്ഞാനകാണ്ഡം, ഭക്തിമാർഗ്ഗം എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അഗാധങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതുമായ ഗ്രന്ഥം വേദം ആകുന്നു. ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥർവ്വം ഇങ്ങിനെ വേദത്തെ നാലായി നാം അറിയുന്നതു വ്യാസൻ എന്ന തപോധനന്റെ കാലം മുതല്ക്കാണെന്നും വേദത്തെ നാലായി തിരിച്ചതു മുതലാണ് വേദവ്യാസൻ എന്നുള്ള നാമധേയം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതെന്നും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. സൃഷ്ടികാലത്തിൽ ശുദ്ധചൈതന്യമായ ആ നിർവ്വികാരബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു പ്രണവസ്വരൂപമായി ഒരു നാദം ഉത്ഭവിച്ചുവെന്നും സകല ശ്രുതികളും പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ആ നാദത്തിൽനിന്നു പ്രകാശിച്ചുവെന്നും സനാതനധർമ്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ ആ ശ്രുതികൾതന്നെ അംഗോപാംഗങ്ങളോടു കൂടി ചതുർദ്ദശവിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളായും ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ ആശ്രയഭൂതങ്ങളായും തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും മേല്പറഞ്ഞ ശ്രുതികൾ ഘോഷിയ്ക്കുന്നു. ആ സനാതനധർമ്മത്തിനു പ്രവൃത്തി എന്നും നിവൃത്തി എന്നും രണ്ടു ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ രണ്ടും വേദാദികളായ ചതുർദ്ദശവിദ്യകളിൽനിന്നും ഗ്രാഹ്യങ്ങളാകുന്നു. യാഗഹോമാദികർമ്മാനുഷ്ഠാനം പ്രവൃത്തിലക്ഷണവും വിഷയവൈരാഗ്യത്തോടു കൂടി ആത്മവിചാരം ചെയ്ക എന്നുള്ളതു നിവൃത്തിലക്ഷണവും ആകുന്നു. ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥർവ്വം ഇങ്ങിനെ നാലു വേദങ്ങളും ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരുക്തം, ജ്യോതിഷം, ഛന്ദസ്സ് ഇങ്ങിനെ ആറ് അംഗങ്ങളും ന്യായശാസ്ത്രം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, അഷ്ടാദശപുരാണം മീമാംസാശാസ്ത്രം ഇങ്ങിനെ നാല് ഉപാംഗങ്ങളും കൂടി ചതുർദ്ദശവിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളായി തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഋഗ്വേദം മുതൽ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൂർവ്വകാണ്ഡം വരെയുംഉള്ള പതിമ്മൂന്നു വിദ്യകളും പ്രവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മത്തെയും ഉത്തരമീമാംസയാകുന്ന (ബ്രഹ്മകാണ്ഡം) ഉപനിഷത്തു നിവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മത്തെയും നമ്മെ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇവയിൽ പ്രവൃത്തിലക്ഷണധർമ്മം നമ്മുടെ പൂർവ്വികാര്യന്മാരുടെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ രുചിഭേദം അനുസരിച്ച് അവരാൽ അനുഷ്ഠിയ്ക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ പ്രകാരാന്തരത്തിന്റെ അതിവ്യാപ്തി നിമിത്തം വൈഷ്ണവം, ശൈവം, ശാക്തേയം മുതലായി അനേകശാഖാഭേദങ്ങളോടു കൂടി നടന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു എങ്കിലും നിവൃത്തിലക്ഷണമായ സനാതന

ധമ്മത്തിൻെറ അനുഷ്ഠേയപന്ഥാവിന് ഇതേവരെ യാതൊരു മാററവും പററിയിട്ടില്ല; പററുന്നതുമല്ല. എന്നാൽ പ്രകൃതിയുടെ ചാപല്യത്തിന് അധീനന്മാരായി ലോകവ്യാപാരദശയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവികൾക്ക മേല്പെട്ട പ്രവൃത്തിലക്ഷണധമ്മം തന്നെയാണ് അവരുടെ രക്ഷാമാർഗ്ഗമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നത്.

'നഹികശ്ചിൽക്ഷണമപി
ജാതുതിഷ്ഠത്യകമ്മകൃൽ
കാര്യതേഹ്യ വശഃകമ്മ
സവ്വഃ പ്രകൃതിജൈർഗ്ഗുണൈഃ (ഭ. ഗീ)

എന്നുള്ള ന്യായേന പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധമ്മത്തിൽ നിന്നും തെററിയാൽ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ലഭിക്കയില്ലെന്നു സാധിക്കുന്നു. മനുഷ്യരിൽ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികൾ വളരെ കുറവാകുന്നുവല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധമ്മത്തിൻെറ പ്രയോജനശക്തിയേയും പ്രകൃതത്തിനു വിഷയമായിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തിൻെറ ആ ശക്തിക്കുള്ള പരിമാണത്തേയും കുറിച്ച് ആലോചിക്കാം.

പ്രവൃത്തി ലക്ഷണധമ്മത്തെ കമ്മകാണ്ഡം എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാം. കമ്മം നിഷ്കാമമെന്നും സകാമമെന്നും രണ്ടു പ്രകാരമാകുന്നു. സകാമകമ്മം മുമുക്ഷുക്കളാൽ ആദരണീയമല്ലെന്നു ഹൈന്ദവശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങൾ ബലമായി പറയുന്നു. നിഷ്കാമകമ്മം ആരാലും സ്വീകാര്യമാണെന്നും മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇദാനീന്തനന്മാരായ പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരികൾക്ക്, ഈ നിഷ്കാമശബ്ദവും കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ ലൗകികവിഷയങ്ങളിലെ പരിശ്രമബുദ്ധിയും തമ്മിൽ വലുതായ അന്തരമുണ്ടെന്നും നിഷ്കാമകമ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന യാവനൊരുത്തനും മുൻപറഞ്ഞ വ്യവസായാദിവൃത്തികളെ ലോകത്തിൽ വദ്ധിപ്പിച്ച് ഒരു സമുദായത്തെ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ അഭിവൃദ്ധ്യുന്മുഖമാക്കി ജീവിപ്പിക്കുന്നതു പ്രയാസസാദ്ധ്യമല്ലയോ എന്നും സമുദായാഭിവൃദ്ധിയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സകാമകമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽതന്നെയല്ലേ ജീവിക്കേണ്ടതെന്നും സംശയം ജനിച്ചു എന്നു വരാം. നിഷ്കാമസകാമകമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനക്രമത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥയെ മനസ്സിലാക്കാത്തതുവഴിയും അവക്ക് ആ സന്ദേഹം ജനിക്കുന്നത് അബദ്ധമല്ല. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും മനോബലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു; ആ മനസ്സു ജീവാത്മചൈതന്യത്താൽ ജീവിക്കുന്നു; ജീവശക്തി ശരീരവിയോഗകാലം വരെ അതിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു; ശരീരം ആഹാരനീഹാരാദികളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; ആഹാരാദികൾ ധാന്യാദിവസ്തുക്കളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; വസ്തുക്കൾ കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായ വ്യവസായവൃത്തികളെ ആശ്രയിക്കുന്നു; ആ വൃത്തി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നു; വിദ്യാഭ്യാസം നിമിത്തം ഈശപാരതന്ത്ര്യവിജ്ഞാനവും മതപ്രതിപത്തിയും പ്രവൃത്തികളുടെ അവസ്ഥാഭേദബുദ്ധിയും നമുക്ക് ഉണ്ടാകുന്നു; അപ്പോൾ വൈദികധമ്മാനുസാരം ലോകാവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയുക്തമായ വിധത്തിൽ കമ്മാനുഷ്ഠാനവും ഈശ്വരോപാസനയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നമുക്ക സിദ്ധിക്കുന്നു; വിധിനിഷേധങ്ങളെ അറിയുന്നു; വിധിയെ സ്വീകരിക്കയും നിഷേധത്തെ ത്യജിക്കയും ചെയ്യുന്നു; അതു നിമിത്തം നമ്മുടെ കമ്മാനുഷ്ഠാനം നിഷ്കാമപരമായി പര്യവസാനിക്കുന്നു; നിഷ്കാമകമ്മത്താൽ മനഃശുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നു; മനഃശുദ്ധിയാൽ ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നു; ജ്ഞാനം ഹേതുവായിട്ടു ബ്രഹ്മോപാസന ചെയ്യുന്നു; ആ ബ്രഹ്മോപാസന അനശ്വരമായ

പരമാനന്ദത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു; അപ്പോൾ നാം മനുഷ്യജീവിതോദ്ദേശം സാധിച്ചവരായിത്തീരുന്നു; അതുകൊണ്ടു സനാതനധൎമ്മമാകുന്ന വേദവിധി പ്രകാരം നമ്മുടെ ജീവിതയാത്രയെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന് ഉപയുക്തമായ നിഷ്കാമകൎമ്മത്തിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിനു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം ഒരിക്കലും വിരോധമായി തീരുന്നതല്ല.

(തുടരും)

ശീരവള്ളി വി. നാരായണൻനമ്പൂരി.

ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ്

ധൂൎത്താന്നിട്ടുംവൈരികളെജ്ജയിച്ച
മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മപ്രഭുവഞ്ചിരാജൻ
പാൎത്തായിടസ്സ്വാദിയിലുത്ഭവിച്ച
വാൎത്താവിശേഷങ്ങളിലൊന്നുചൊല്ലാം. ൧

വീരാതിവീരൻപരിപന്ഥിവൎഗ്ഗം
പോരാടിയൊട്ടുക്കുമുടിച്ചപോതും
ഘോരാകൃതിബ്രാഹ്മണരാക്ഷസാൎത്തി
തീരാതെയായ്ത്തീൎന്നിതുനാഞ്ചനാട്ടിൽ. ൨

അന്നാട്ടിലുൾപ്പെട്ടകുറച്ചുഭാഗ-
മൊന്നായ്വനമ്പോലെകിടന്നിരുന്നു
അന്നാവഴിക്കുള്ളഗതാഗതങ്ങൾ-
ക്കൊന്നായ്ജ്ജനംകൂട്ടുകയാണുചട്ടം. ൩

അന്നെത്രയോദുൎഘടമാസ്ഥലത്തു
വന്നെത്തിപോൽബ്രാഹ്മണരാക്ഷസേന്ദ്രൻ
പിൻനോട്ടമില്ലായവനാവഴിക്കു
ചെന്നോരെയൊട്ടുക്കുടലോടെതിന്നും. ൪

ഇത്യുഗ്രനീബ്ബാധകൾപാതിരയ്ക്കു
ചെയ്യുള്ളുവെന്നല്ലൊരുമട്ടുമാററി
കയ്യുണ്ടുമൂവന്തിയിലുംനമുക്കെ
ന്നയ്യോകടുപ്പംപകലുംതുടങ്ങി. ൫

രാജാവിനുംബ്രാഹ്മണനുംപരക്കെ
ബജാതരായീടിനമററുപേൎക്കും
വൈജാത്യമില്ലീദ്വിജരാക്ഷസൌഘ
രാജാവിന്നാരാകിലുമൊന്നുപോലെ. ൬

തോവാളകാപ്പാൻനൃപനാക്കിവിട്ട
കൈവാളുമായ്പ്പോമൊരുകൊത്തുവാളെ
രാവായിടുംമുമ്പുവഴിക്കുവെച്ചു
ജീവാന്തമേല്പിച്ചിതുഘോരരൂപൻ. ൭

ശാന്തിക്ഷമാശാലിമഠംശുചീന്ദ്രം
ശാന്തിക്കുപോമ്പോൾതലതച്ചുകീറി
ചീന്തിക്കുടുപ്പംശിവനേതലച്ചോർ
മാന്തിക്കുടിച്ചിട്ടുതുമന്നിവൻതാൻ. ൮

തഞ്ചപ്പെടുംകച്ചവടത്തിനായി-
ട്ടഞ്ചെട്ടുപേർചെട്ടികൾപോയിടുമ്പോൾ
തൻചച്ചരുദ്രാക്ഷവിഭൂതിമട്ടായ്
മുൻചെന്നിതിബ്രാഹ്മണരാക്ഷസേന്ദ്രൻ. ൯

വേദംജപിക്കുംശിവനെസ്തുതിക്കും
ഖേദംജനിക്കുംപടിവാപൊളിക്കും
സാദംനടിക്കുംനരരെപ്പിടിക്കും
ഖാദംകടിക്കുംരുധിരംകുടിക്കും. ൰

ഇക്കുററനിൎമ്മാതിരിയെത്തിടുന്ന
തക്കൂട്ടർകണ്ടേവരുമൊന്നുപോലെ
വെക്കംഭയപ്പെട്ടുമറിഞ്ഞുവീഴും
തക്കംപിടിച്ചാശരനാശുതിന്നും. ൧൧

വീരസ്യമേറുംപലമന്ത്രവാദി
വീരക്കുമീബ്രാഹ്മണരാക്ഷസേന്ദ്രൻ
നേരിട്ടമാത്രക്കുടനന്ത്യകാലം
നേരിട്ടതിൽഭൂപനുമൊന്നുഴന്നു. ൧൨

ചെന്നാസ്സനാമ്പൂതിരിമാരിൽവെച്ചു
മൂന്നാമനാം മാധവഭൂമിദേവൻ
അന്നാശരോൾസേതുവിലേയ്ക്കുപോയി
വന്നാപ്രദേശത്തിലണഞ്ഞുപോലും. ൧൩

പാട്ടിൽദ്വിജൻബ്രാഹ്മണരാക്ഷസൻെറ
കാട്ടിൽകടന്നൊട്ടിടചെന്നനേരം
കൂട്ടിപ്പുകഴ്ത്തുംശിവനാമഘോഷം
കേട്ടിത്തിരിയ്ക്കൊന്നുതെളിഞ്ഞുനിന്നു. ൧൪

കാണായിനാൽക്കോലുയരംകലന്നു
ചെണാന്നശൈവദ്വിജവേഷമോടും
ആണായൊരാളൂക്കിൽ വരുന്നതപ്പോ-
ളാണാദ്വിജൻകണ്ടതുത്ഭുതഭാവം. ൧൫

പന്തീരടിപ്പാടകലത്തുനിന്നു
ചൊന്തീയെതിക്കുന്നവൻപറഞ്ഞു
'എന്തിപ്പുറപ്പാടെവിടുന്നുധൈര്യം
മുന്തീട്ടമങ്ങെൻറവിരുന്നിനായീ.' ൧൬

നമ്പൂതിരിപ്പാടുരചെയ്തു'കൊള്ളാം
വൻപൂജ്ജിതപ്പെട്ടഭവാൻെറഭാവം
മുൻപുക്കകാണിച്ചതുപോലെയല്ലീ
നമ്പൂരിയോടാവുകയില്ലകാര്യം.' ൧൭

രക്ഷസ്സുചൊല്ലീ'കുലധമ്മകമ്മ-
രക്ഷയ്ക്കുനോന്തമ്മിലിടഞ്ഞുനിന്നാൽ
ശിക്ഷയ്ക്കൊരാളാസ്പദമാകുമെൻെറ
പക്ഷംഫലംഭക്ഷകഭക്ഷ്യഭാവം.' ൧൮

'എന്നമ്പുഴിപ്പാൻകൊതിയോതനിയ്ക്കു
നന്നേവമെന്നാലിനിമേലൊരാളിൽ
ചെന്നേല്ക്കുവാൻസംഗതിയായിടാതെ
വന്നേയ്ക്കു'മെന്നാൻചിരിപൂണ്ടവിപ്രൻ. ൧൯

'മുൻകേൾവികേൾപ്പാനിടയുള്ളോരെൻെറ
സംസ്കൃതഭൂവേറിയതെന്തിനായ്‌നീ?'
'സംസ്കൃതമോഭൂമിമനുഷ്യലോകം
നിൻകേറാതേതോറാതിനെന്തുന്യായം.' ൨൦

'മർത്ത്യാശനക്ലിഷ്ടപുരപ്രദേശം
മർത്ത്യാലയംകേറുകവയ്യയെന്നോ?'
'വ്യത്ത്യാസമുണ്ടാംചിലതന്ത്രനക്കീ-
ക്കൃത്ത്യാശരോച്ചാടനശക്തിയുണ്ടാം.' ൨൧

'ഞാനന്തണർരാക്ഷസനായതാണു
താനന്തരംകണ്ടുകളിച്ചിടേണം'
'സ്ഥാനാന്തരംമാറുമറിഞ്ഞമന്ത്ര-
ധ്യാനാന്തരത്തിൽഫലിയാതെയാമോ?' ൨൨

'എന്നാൽനമുക്കൊന്നുപിടിച്ചുനോക്കാം'-
മെന്നായിരണ്ടാളുമിടഞ്ഞുവാദം
ഒന്നോർത്തുകേറിദ്വിജരാക്ഷസേന്ദ്രൻ
നിന്നാൻനിലപ്പാടിനുമാന്ത്രികേന്ദ്രൻ. ൨൩

ആവാഹനംമൂന്നുരുചെയ്തുഭൂമീ
ദേവാഗ്രിമപ്പോൾദ്വിജരാക്ഷസാംഗം
ഹാവാച്ചുമങ്ങിപ്പുകപോലെചിന്നി
ട്ടാവാനിടത്താശുമറഞ്ഞുപോയീ. ൨൪

ഏവംബ്രാഹ്മണരാക്ഷസാർത്തിശമനം
ചെയ്തോരുനമ്പൂരിസൽ-
ഭാവംകാട്ടിവഴിയ്ക്കുനന്ത്രശയന-
ത്തെത്തുന്നതിൻമുന്നമേ
ദേവബ്രാഹ്മണഭക്തനോറമെതിരേ
റച്ചിച്ചുരാജാവക-
ത്താവമ്പിച്ചകിരാതരുദ്രനടിമ-
പ്പാടാക്കിരക്ഷസ്സിനെ. ൨൫

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

ഒരു കഥ

‘ഏററംവന്നാലിത്രവരാമോ
കാററുംമഴയുംകാണ്മാനില്ല.’

ഭാഗ്യാധിപൻ ഉച്ചത്തിലായപ്പോൾ എങ്ങിനെ ഒരു മഹാ ധനികനായിത്തീൎന്നു മൂലഞ്ചേരി മൂത്ത പണിക്കർ നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തിന്നുള്ളിൽ നാട്ടിൽ പ്രമാണിയായി, നല്ല കിരിയം ജാതിയാഢി മഹാധൎമ്മിഷ്ഠനെന്ന പേരും സമ്പാദിച്ചു. തുടരെത്തുടരെ പല മാന്യന്മാരെയും രാജധാനിപോലെയുള്ള തന്റെ പുതിയ വെങ്കളാവിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു; വിരുന്നു കഴിക്കുന്നു; പൊടിപൂരം.

വീട്ടുകാരോടു തമ്മിൽ പിണങ്ങി ഭാഗം തിരിച്ചുവാങ്ങി ഭാൎയ്യക്കും മക്കൾക്കും കൊടുത്തു ഢീക്കടിച്ചു പൊടിപൊടിച്ചും ഇരുപതിരുപത്തഞ്ചു വയസ്സിനകത്തു ദാരിദ്ര്യദേവതയുടെ പൂൎണ്ണമാഹാത്മ്യം അറിഞ്ഞു പിച്ചതെണ്ടിയും തറവാടിയായ അരിമ്പൂർ രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ഭാൎയ്യവീട്ടിൽ ദാസ്യപ്രവൃത്തിയെടുത്തും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന മൂലഞ്ചേരി കിട്ടുണ്ണിയാണിത്. ഏതോ ഒരു ചെറിയ നാളികേരമോഷണക്കേസ്സിൽ നാടുവിട്ടു പാടിപ്പോയി നാലാം കൊല്ലം തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ [illegible]ത്തിന്റെ വേഷം തീരെ മാറി എന്നേ പറയേണ്ടു.

ശ്രീമാനായ കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കൎക്ക് അല്പകാലത്തിന്നുള്ളിൽ അതിരററുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധിയുടെ കാരണം അന്വേഷിച്ചറിയുവാൻ അരിമ്പൂർ കുറുപ്പു മുതലായ പല പ്രമാണികളും ആദ്യകാലത്തിൽ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അതെല്ലാം പണിക്കരുടെ ഔദാൎയ്യത്തിലടങ്ങി തീരെ ലയിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രമത്തിൽ കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കരുടെ ദയാദാക്ഷിണ്യങ്ങൾ ദരിദ്രന്മാരെക്കാൾ ധനവാന്മാരിലാണ് അധികം പതിഞ്ഞു കാണുന്നത. ആഭിജാത്യംകൊണ്ടുയൎന്ന ചില ജാതിതലവന്മാരും ഇടക്കിടക്കു പണിക്കരുടെ അതിഥിസൽക്കാരത്തിന്നും [illegible]യുടെ പ്രവാഹത്തിന്നും പാത്രമായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ഈ വ്യത്യാസംനിമിത്തം കഷ്ടിച്ചു കഴിച്ചിലിന്നുമാത്രം കാണാനുള്ള കനകത്തു വീട്ടിലെ കാരണവരും കണക്കിലധികം മടിയനും കണ്ടാൽതന്നെ മടയനുമായ കുഞ്ഞിക്കേളമേനോൻ കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നു പിറുപിറുക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഒരോഹരി പണിക്കൎക്കും ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നില്ല. ചില പ്രത്യേക[illegible]ന്മാർ വഴിക്കു ഈ വൎത്തമാനം പണിക്കരറിയുന്നതുമുണ്ടു. പക്ഷേ കുഞ്ഞിക്കേളമേനോന്റെ പ്രകൃതിയും പ്രവൃത്തിയും നല്ല നിശ്ചയമുള്ളതുകൊണ്ടോ മേനോന്റെ മരുമകൾ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയെ ഓൎത്തിട്ടുണ്ടാകുന്ന പൂൎവ്വസ്നേഹംകൊണ്ടോ ധീരനും കൃതജ്ഞനുമെന്ന പേരുകേട്ട പണിക്കർ അത്ര വകവെക്കാറില്ല. കനകത്തു വീട്ടിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു കാരണവരും പെൺകുട്ടിയുമല്ലാതെ പ്രാപ്തിയായി ഒരാളും ഇല്ലായ്കയാൽ സാധുക്കളായ അവരോട ഇണങ്ങുന്നതും പിണങ്ങുന്നതും പണിക്കരുടെ സ്ഥിതിക്കു പോരാത്തതാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടു. ഏതായാലും അരിമ്പൂർ കുറുപ്പും ഭാൎയ്യയും മരിച്ചുപോയതിന്നുശേഷം കുറുപ്പിന്റെ ഏകസന്താനമായ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയെയും അനാഥപ്രായമായ കനകത്തു തറവാടിനെയും നാട്ടുപ്രമാണിയുടെ നിലയിലെങ്കിലും കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ നോക്കി രക്ഷിക്കാതിരിപ്പാൻ കാരണം കുഞ്ഞിക്കേളമേനോന്റെ ബുദ്ധിയുടെ അപകടത്തമൊന്നാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പണിക്കരെപ്പോലെ ഒരു രക്ഷാകൎത്താവുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ പെൺകുട്ടി അനുഭവിക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്ക എത്ര ഭേദം വരുമായിരുന്നു. എന്തിന്നു പറയുന്നു! അന്നന്നു സന്ധ്യകളിൽ അടിച്ചു മെഴുകുക, ഭക്ഷണത്തിന്നുവേണ്ട സാമാനങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുക, പാത്രം തേച്ചു ശുദ്ധി വരുത്തുക, പശുവിനെക്കറക്കുക പാചകപ്രവൃത്തി ചെയ്യുക മുതലായി ഒരു ഗൃഹത്തിൽ വേണ്ട സകല പ്രവൃത്തികളും പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സായ ആ കുട്ടിതന്നെ എടുക്കണം; കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു വേലയെടുപ്പിക്കണം, നെല്ലു പിരിക്കണം, വെക്കണം, കുത്തി അരിയാക്കണം, കാരണവരെ ശുശ്രൂഷിക്കണം, കാരണംകൂടാതെ കാരണവർ പറയുന്ന കഠിനവാക്കുകൾ കേട്ടുനില്ക്കുകയും വേണം. ഇങ്ങിനെ ഒററ നാഴികപോലും അനദ്ധ്യായമോ സൈ്വരമോ ഇല്ലാതെ വേലയെടുത്തു വലയുന്ന ഈ സാധുപ്പെൺകുട്ടി മുമ്പു കഴിഞ്ഞിരുന്നതും ഇപ്പോൾ കഴിയുന്നതും കൂടി കണ്ടാൽ എത്ര ക്രൂരഹൃദയനും കഷ്ടം തോന്നാതിരിക്കില്ല. ആകപ്പാടെ കുബേരതുല്യനായ കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കൎക്കും ഈ പെൺകുട്ടിക്കും പത്തുകൊല്ലത്തിന്നിടക്കു വന്നുകൂടിയ മാററം ഏററവും അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നുവെന്നേ പറവാനുള്ളു.

മേടമാസം ഒന്നാം തിയ്യതി കണികണ്ടു കഞ്ഞി കഴിഞ്ഞു കൈനീട്ടം കൊടുപ്പാനിരുന്ന മൂത്ത പണിക്കൎക്ക ആളുകളുടെ ബാഹുല്യം നിമിത്തം അധികം

നേരം ഇരിയ്ക്കേണ്ടി വന്നതിനാൽ അടിവയററിൽ അല്പം സുഖക്കേടു തോന്നി. വൈദ്യൻ വേലപ്പനെ വരുത്തി വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ വ്യായാമം വേണ്ടതായി വന്നതുകൊണ്ടു വയിന്നേരം അഞ്ചുമണിക്കു കാൽനടയായിത്തന്നെ സഞ്ചരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കുതിരക്കാരൻ പരമേശ്വരനു ശകാരം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞതിനാൽ വിഷുക്കണി അധികം തരക്കേടില്ലെന്നോർത്തു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. മൂത്ത പണിക്കർ ലാത്തുവാൻ പോകുമ്പോൾ അവസ്ഥയ്ക്കു കുറവു വരരുതെന്നു വെച്ചു കാര്യസ്ഥൻ ഗോപാലമേനോനെത്തന്നെയാണ് ഭൃത്യനാക്കിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നത്. എങ്കിലും വിളക്കുംകൊണ്ടു വിരിപ്പൻകുളത്തിൻെറ വടക്കേവശം വെട്ടുവഴിയിൽ ചെല്ലുവാൻ പരമേശ്വരനു കല്പനയുണ്ടായിരുന്നു. അസ്തമിപ്പാൻ ഏകദേശം ഒരു നാഴികയുള്ളപ്പോൾ മാളികയിലെ വരാന്തപ്പടിയിന്മേൽ വിളക്കു തുടച്ചു വെടിപ്പാക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന പരമേശ്വരൻ ഒരു മതിലിൻെറ പടിഞ്ഞാറെ അററത്തുനിന്നു ആരോ ഉപായത്തിൽ പലതവണയും വളപ്പിലേക്കു എത്തിനോക്കുന്നതു കണ്ടു. പ്രായത്തിന്നുതക്കതിലധികം ബുദ്ധിവിവേകമുള്ള ആ വാലിയക്കാരൻ അല്പനേരം അന്യൻെറ ഗതി സൂക്ഷിച്ചപ്പോൾ അത് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തി പെണ്ണാണെന്നും പശു വെങ്കളാവുവളപ്പിൽ കടക്കുകനിമിത്തം അമ്പലം പാറി പണിക്കരുടെ കോപത്തിൻെറ പ്രകൃതത്തെ പേടിച്ചു പരുങ്ങുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി. ഉടനെ താഴത്തിറങ്ങി പശുവിനെ ആട്ടിപ്പിടിച്ചു മതിൽകെട്ടിൻെറ പുറത്തു കൊണ്ടുചെന്നു. പശുവിനെ ആട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പരമേശ്വരൻെറ മുഖത്തുള്ള സൌമ്യഭാവം കണ്ടപ്പോൾ അപരാധിനിയായ ആ സ്ത്രീക്കു പരുഷവാക്കിലുള്ള പേടിയ്ക്കു പകരം സന്തോഷവും വിശ്വാസവുമാണു മനസ്സിൽ നിഴലാടിയത്.

പരമേശ്വരൻ— ഇതു നിങ്ങടെ പശുവാണെങ്കിൽ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളൂ. എജമാനൻ ഇവിടെ ഇല്ലാഞ്ഞതും ഞാനുണ്ടായതും നിങ്ങടെ ഭാഗ്യം.

സ്ത്രീ അല്പം പരുങ്ങിക്കൊണ്ട് 'മേലിൽ ഇവിടെ കടക്കാതെ നോക്കിക്കൊള്ളാം' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു പുഞ്ചിരികൊണ്ടു കൃതജ്ഞതയെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ട് 'മൂത്ത പണിക്കർ എവിടെയാണ്.'

പര— ലാത്താനോ മറേറാ പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. ഇനി നേരം വൈകിയ്ക്കേണ്ട! വേഗം പൊയ്ക്കോളൂ! പശുവിനെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നാക്കിത്തരാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ വർത്തമാനമെങ്ങാനും എജമാനൻ അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഇരിയ്ക്കേണ്ട.

സ്ത്രീ— ഇതു തന്നെ നിങ്ങടെ കരുണയെ ധാരാളം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഭാഗ്യവും ഭാഗ്യക്കേടും ദൈവം വരുത്തുന്നതാകയാൽ പണിക്കരദ്ദേഹത്തിന്നു ഞങ്ങടെ പേരിൽ നീരസമുണ്ടെങ്കിൽ എനിയ്ക്കതിൽ പശ്ചാത്താപമില്ല.

ഈ അവസരത്തിൽ പണിയ്ക്കരുടെ മൂന്നാമത്തെ മകൻ കുഞ്ഞപ്പൻെറ കരച്ചിലും ഇട്ടിത്തായമ്മയുടെ 'പരമേശ്വരാ!, പരമേശ്വരാ!' എന്ന വിളിയും ഒന്നായി കേട്ടു.

പര— 'ഓ! ഞാനങ്ങോട്ടു ചെല്ലട്ടെ' എന്നുപറഞ്ഞു തിരിയെ പൊന്നു വേഗത്തിൽ വെങ്കളാവിൽ ചെന്നു. കുഞ്ഞപ്പൻെറ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പപ്പടം കാക്ക കൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയതുകൊണ്ടുള്ള സങ്കടമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം കുണ്ഠിതമുണ്ടായി. എങ്കിലും അതു പുറത്തു ശോഭിക്കാതെ കുഞ്ഞപ്പനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി വിളക്കെടുപ്പാൻ മുകളിലേയ്ക്കു നടന്നു. പോകുന്ന സമയം എന്തോ ഒരു ശക്തി അയാളുടെ മനസ്സിനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയതുപോലെ തോന്നി. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അതു നിമിത്തം ആനന്ദമോ അസ്വസ്ഥതയോ ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു തന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രദ്ധയില്ലാതെ പിന്നാക്കം കെട്ടിവെച്ച തലമുടി, പ്രസന്നമായ മുഖം, ഇയ്യക്കട്ടിയണിഞ്ഞ ചെറിയ കാതുകൾ, സന്തോഷവും സംഭ്രമവും വിശ്വാസവും ഇടകലർന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, ഭംഗിയിൽ പുതച്ചിരിക്കുന്ന ചെറിയ മുണ്ടിന്നുള്ളിൽ അവ്യക്തമായി കാണുന്നതും ഒതുക്കവും ചൊരുക്കും ചേർന്നിണങ്ങിയതുമായ ശരീരം, ചില പച്ചിലകൾ പൊട്ടിച്ചു നുള്ളിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുരുന്നുകൈകൾ, ഇടക്കിടക്കു പിണച്ചു വെക്കുന്ന കാലടികൾ, ഏകദേശം പതിന്നാലു വയസ്സു പ്രായം, വിനയമധുരങ്ങളായ ചില വാക്കുകൾ ഇവയാണ് വെവ്വേറെയും ഒന്നിച്ചും ആ ചെറുപ്പക്കാരൻെറ മനസ്സിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നത്. ഒടുവിൽ നല്ല സ്വഭാവം; സാധുപെൺകുട്ടി എന്നു തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു. കോണി കയറി വിളക്കിരിക്കുന്നിടത്തെത്തുവാൻ വളരെ നേരം വേണ്ടിവന്നു. എന്താവശ്യത്തിന്നാണ് മുകളിലേക്കു വന്നതെന്നുതന്നെ കുറച്ചാലോചിച്ചപ്പോഴെ ഓർമ്മയുണ്ടായുള്ളു. ഉടനെ ചെറുതായൊരു പുഞ്ചിരിയിട്ടു 'നല്ല കമ്പം അവരുടെ സ്ഥിതി എവിടേ ഞാനെവിടെ' എന്നു വായയ്ക്കുള്ളിൽ പിറുപിറുത്തു വിളക്കെടുത്ത് ഇറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഭവം നടന്നിട്ട് അധികകാലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ഒരു ദിവസം (മിഥുനം ൫-ാംനു-യാ

ണെന്നാണു തോന്നുന്നത്) പറമ്പനാട്ട് അങ്ങാടിയിലേക്കു പടിഞ്ഞാറുനിന്ന് ഒരു ജട്കവണ്ടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടിയിലിരിക്കുന്ന ആൾക്ക് അറുപതു വയസ്സിൽ കുറവല്ല. മോടി വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലെങ്കിലും മുഖം കണ്ടാൽ വലിയ പ്രഭുവാണെന്നു തോന്നും. ഏതോ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ശ്രദ്ധ ലേശംപോലും കുതിരയുടെ ഗതിയിലില്ലായ്കയാൽ വണ്ടി വളരെ സാവധാനത്തിലാണു പോകുന്നത്- അങ്ങാടിയുടെ പടിഞ്ഞാറെത്തലയ്ക്കലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ അങ്ങാടിപ്പിള്ളർ നാട്ടിയിരിക്കുന്ന കൊടി കണ്ടു പേടിച്ചു കുതിര പെട്ടെന്നു വിലങ്ങത്തിൽ ചാടുകയും വണ്ടി മറിവാൻ തുടങ്ങുകയും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ കുതിരയെ ചാടാനയക്കാതെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചു നിർത്തുകയും ഒരു ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞു- വണ്ടിയിലിരിക്കുന്ന ആൾ വണ്ടി പെട്ടെന്നിളകിയതും നിന്നതും മാത്രമേ അറിഞ്ഞുള്ളു- നോക്കിയപ്പോൾ കുതിരയെ പിടിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ കണ്ടു.

പ്രഭു— വേണ്ടാത്ത അപകടത്തിനൊക്കെ ചാടി പുറപ്പെട്ടുലോ. എന്താണാവശ്യം, ആക്കെങ്കിലും രസക്കേടുണ്ടാകുമോ, വല്ല ആപത്തും വരുന്നുണ്ടോ ഒന്നും ആലോചിക്കില്ല- അതു ചില വികൃതിക്കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവമാണ്.

ചെറുപ്പക്കാരൻ— (താഴ്മയോടുകൂടി) കുതിര ഈ കൊടി കണ്ടു പേടിച്ചു ചാടുവാൻ ഭാവിച്ചതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ പിടിച്ചു നിർത്തിയത്.

പ്രഭു— അഹാ! എന്ന് അനുസാസികമായി പറഞ്ഞിട്ട് ആട്ടേ! കുതിരയെ തെളിപ്പാൻ ശീലമുണ്ടോ നോക്കട്ടേ! കേറിയിരുന്നു തെളിക്കു-

അതുവരെ വല്ലാതെ വാടിത്തളന്നിരുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ്റെ മുഖം ഈ കല്പന കേട്ടപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചു. ഉത്സാഹത്തോടെ വണ്ടിയിൽ കയറി തെളിക്കുന്ന ആ കുട്ടിയുടെ സാമർത്ഥ്യവും വിനയവും കണ്ടിട്ടു പ്രഭുവിന് അത്ഭുതവും സന്തോഷവുമുണ്ടായി.

പ്രഭു— കുട്ടിയുടെ നാട് ഏതാണ്?

കുട്ടി— എടപ്പുറം ദേശമാണ്. ഇവിടന്ന് ഏകദേശം ഇരുപതു കാതം വടക്ക്.

പ്രഭു— എവിടേക്കാണ് പോകുന്നത്?

കുട്ടി— ഇന്ന ദിക്കിലേക്കെന്നില്ല. ഭാഗ്യക്കേടിൻ്റെ ശക്തികൊണ്ടു നാടുവിട്ടു പോന്നു.

പ്രഭു — വെളിവായിപ്പറയൂ! എന്തു ഭാഗ്യക്കേടുകൊണ്ടാണ് പോന്നത്? ചെറുപ്പമല്ലേ ഓടുകയാണു തോന്നിയിരിക്കും.

കുട്ടി— അമ്മയും അച്ഛനും മരിച്ചു. രക്ഷിപ്പാൻ ആരുമില്ലാതായി. ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടു വീട്ടിൽ താമസിപ്പാൻ നിവൃത്തിയും ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നു.

പ്രഭു— എന്നാൽ എൻ്റെ കൂടെ താമസിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ താമസിച്ചോളു. പേരെന്താണ്?

കുട്ടി— (അല്പം സംശയിച്ചിട്ട്) അവിടേക്ക് ഇങ്ങിനെ ദയ തോന്നിയതുകൊണ്ട് എൻ്റെ ഭാഗ്യം മുഴുവനും നശിച്ചിട്ടില്ല. രാമൻകുട്ടിയാണ്.

ഈ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞപ്പോഴയ്ക്കും വണ്ടി അങ്ങാടിയിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക കിഴക്കുപുറത്തുള്ള നെല്ലിക്കുളം ദേശത്തെത്തി. പ്രഭു നെല്ലിക്കുളം ദേശത്തെ വലിയ ധനികനായ പൊന്നിഞ്ചിറെക്കമ്മളായിരുന്നു. സത്യം, ധമ്മം, ദയ മുതലായ സൽഗുണങ്ങളിൽ സഹജമായ പ്രതിപത്തിയും കാൎയ്യപ്രാപ്തിയും ഉള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പല പുറംനാടുകളിലും അനേകം സ്വത്തുണ്ട്. എങ്കിലും അതു രക്ഷിപ്പാൻ വേറെ ആരുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തറവാട്ടിൽ സന്തതിതന്നെയില്ല. ഏതോ കാരണത്താൽ തൃതീയപുരുഷാൎത്ഥത്തിൽ തീരെ വിരക്തനായിത്തീൎന്നതുകൊണ്ടു വിവാഹവും ചെയ്തിട്ടില്ല. മരണാനന്തരം തൻ്റെ സ്വത്തു മുഴുവനും ധമ്മവിഷയങ്ങളിലേക്കു വിനിയോഗിപ്പാൻ വേണ്ട ഏൎപ്പാടു ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടാണ് ഇദ്ദേഹം തീച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിക്കു നിരാധാരനായി നടക്കുന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ്റെ മേൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ദയ തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ. കമ്മളുടെ ഗൃഹത്തിലെത്തിയതിന്നുശേഷം ഓരോ പ്രവൃത്തികളിൽ രാമൻകുട്ടിക്കുള്ള വകതിരിവും ബുദ്ധിസാമത്ഥ്യവും സ്വഭാവഗുണവും കണ്ടിട്ടു കമ്മൾക്കു മാത്രമല്ല നാട്ടുകാൎക്കും അയാളുടെ പേരിൽ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ക്രമത്തിൽ വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. പുതിയ സമ്പ്രദായപ്രകാരമുള്ള രാമൻകുട്ടിയുടെ മോടി ആദ്യത്തിൽ അത്ര പിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും കൂടി അയാളുടെ മററു ഗുണങ്ങളാൽ അധീനന്മാരായിത്തീരുക നിമിത്തം ആ മോടി തന്നെ സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങി. സകല കാൎയ്യങ്ങളും രാമൻകുട്ടി നടത്തിയാൽ അധികം നന്നാകുമെന്നു കമ്മൾക്കു ബോദ്ധ്യവും വന്നു.

കനകത്തുവീട്ടിൽ കാരണവർ കുഞ്ഞിക്കേളമേനോൻ്റെ പുതിയ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ നാലു മാസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇതിന്നിടക്കു തന്നെ 'വൃദ്ധസ്യ തരുണീഭാൎയ്യാ പ്രാണേഭ്യോപി ഗരീ

യസീ' എന്ന ആപ്തവാക്യം മേനോനെയും കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയേയും അറിയുന്നവൎക്കെല്ലാം മനഃപാഠമായി. ദാക്ഷായണിക്കുട്ടി നാടുവിട്ടു പോയതുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര പരന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ആ പെൺകുട്ടി പോവാനുള്ള കാരണം ഇങ്ങിനെയാണ്: പുതിയ അമ്മായിഅമ്മയുടെ ആഗമനം മുതൽ ആ കുട്ടിക്കു ശകാരവും ശുശ്രൂഷയും മൂന്നിരട്ടിച്ചു. എന്നു മാത്രമല്ല എപ്പോഴും പിടിച്ചു തിരുമ്മും നുള്ളു, ചിലപ്പോൾ അടിയുംകൂടി കിട്ടിത്തുടങ്ങി. എന്തിനു പറയുന്നു. ഒരു ദിവസം പശുവിനെ ആട്ടിക്കൊണ്ടു വരാൻ പുഴവക്കത്തേക്കു പോയി എന്ന് ആരോ പറഞ്ഞറിയുകയാൽ അത് ആഭിജാത്യത്തിന്നു കുറവാണെന്ന കാരണത്തിന്മേൽ കുഞ്ഞിക്കാളി അമ്മ പുളികൊണ്ടും വടികൊണ്ടും ആ കുട്ടിയെ കഠിനമായി അടിച്ചു പരിക്കേല്പിച്ചു. അമ്മായിഅമ്മ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു പല തവണയും അമ്മാമനറിഞ്ഞിട്ടും യാതൊരു നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിലും സങ്കടവും വേദനയും സഹിപ്പാൻ വയ്യാതായിട്ട് ആ സാധുക്കുട്ടി കുഞ്ഞിക്കേളമേനോന്റെ സമീപത്തു ചെന്നു കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. ആ മടയൻ ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും മരുമകളായ കുട്ടിയെ സമാധാനപ്പെടുത്താൻ ഒരു വാക്കു പറയുകപോലും ഉണ്ടായില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മഞ്ഞിക്കിടക്കുന്ന പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ആ ജീവചൈതന്യത്തിൽ കോപവും വിവേകവും വിരക്തിയും ക്ഷണനേരം മത്സരിച്ചു കളിയാടിയെങ്കിലും മനസ്വിനിയായ അവൾ അതൊന്നും പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ തിരിയെ പോന്നു പിന്നെയും വീട്ടുവേല എടുത്തുതുടങ്ങി. അന്നു രാത്രിയിൽ ജനസഞ്ചാരം ഒതുങ്ങിയപ്പോൾ 'ഈ വക സങ്കടം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത് അസാദ്ധ്യമാണെ'ന്നു കരുതി നിരാധാരയായ ആ പെൺകുട്ടി നാടുവിട്ടു പോകയും ചെയ്തു. ഈ വൎത്തമാനം നാടെല്ലാം പ്രസിദ്ധമായതോടു കൂടിയാണ് മേൽപറഞ്ഞ ഗാഥയും എല്ലാവരും ചൊല്ലിത്തുടങ്ങിയത്. എന്നാൽ നാട്ടിൽ പ്രമാണിയായ മൂത്ത പണിക്കർ ഈ സംഗതിയെല്ലാം അറിഞ്ഞിട്ടും മുമ്പെ നിസ്സാരനെന്നു കരുതിയിരുന്ന കുഞ്ഞിക്കേളമേനോനെ കുറച്ചുനാളായി വിരുന്നിന്നു ക്ഷണിക്കുകയും സാധാരണയിലധികം ആദരിക്കുകയും ചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. കാൎയ്യത്തിന്റെ രഹസ്യവും ഗൌരവവും പണിക്കരെപ്പോലെയുള്ള മഹാപുരുഷന്മാരറിയുന്നതുപോലെ സാധാരണക്കാരറിയുന്നതല്ലല്ലോ. മരിച്ചുപോയ അരിമ്പൂർ രാമക്കുറുപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകളുടെ പേരിൽ ചാൎത്തി വാങ്ങിട്ടുള്ള വിരിപ്പൻകുളം മേച്ചാൎത്തു കിട്ടേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി പണമ്പിള്ളി നമ്പൂതിരിയെ കാണുവാൻ കാൎയ്യസ്ഥൻ ഗോപാലമേനവനെ അയച്ചിരുന്നുവെന്നും നമ്പൂതിരി സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഒരു ധ്വനി കേൾക്കുന്നതല്ലാതെ സൂക്ഷ്മമായി ആരും പറയുന്നില്ല. നമ്പൂതിരിയുടെ വക ആനക്കോടൻ മലയിലെ മരങ്ങൾ മുറിച്ചു ശേഖരിക്കുന്നതിന്നും കൃഷിക്കുപയോഗിച്ചുവരുന്ന ചിറകൾ കെട്ടി നന്നാക്കുന്നതിന്നും പണിക്കരുടെ ആളായ പരമേശ്വരനെ അയച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു മേൽചാൎത്തു നമ്പൂതിരി സമ്മതിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഊഹിപ്പാനല്ല വഴികാണുന്നത്. ഗോപാലമേനവനെ അയക്കാഞ്ഞതു അയാൾക്കു മലമ്പനിയിൽ പേടിയുള്ളതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ഉടമസ്ഥനില്ലാത്ത കുതിരക്കാരൻ പരമേശ്വരൻ മരിച്ചാൽതന്നെ ആൎക്കും ഒന്നും വരാനില്ലല്ലോ. പക്ഷെ മൂത്ത പണിക്കർ രണ്ടുകൊല്ലത്തോളമായി മേനവന്നു ശമ്പളം കൊടുക്കാത്തതിനാൽ അയാൾ പോവാൻ കൂട്ടാക്കാഞ്ഞിട്ടാണെന്നുള്ള ഗൂഢസംസാരമാണ് സത്യമെന്നും വന്നേക്കാം. ഏതായാലും കുഞ്ഞിക്കേളമേനവനും കുഞ്ഞിക്കാളി അമ്മയ്ക്കും ശുക്രദശതന്നെ.

ആനക്കോടൻ മലയും അവിടെയുള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും അട്ടപ്പാടിയോടു ചേൎന്നുകിടക്കുന്നതും ഈ കഥ നടന്ന കാലത്തു വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ളതും ആണ്. ആ പ്രദേശത്തിൽ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും പണമ്പിള്ളി നമ്പൂതിരി, ചേണങ്ങാട്ടു നമ്പ്യാർ, പൊന്നിഞ്ചിറെകയ്മൾ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു പ്രമാണികളുടെ അധീനത്തിലും ഏതാനും ഭാഗം പണ്ടാരവകയുമായിരുന്നു. കൃഷിക്കാർ മിക്കതും മലയരും നായാടികളുമാണ്. മലമ്പനി നിമിത്തം നാട്ടുകാർ സ്ഥിരമായി പാൎക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും നാലഞ്ചു കൊല്ലമായി നമ്പ്യാരുടെ സ്ഥലത്തു ഒന്നുരണ്ടു വീട്ടുകാർ താമസം തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. അതുകാരണം മറ്റുള്ളവരുടെ ആളുകൾ വരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അവരും ആ വീടുകളിൽ തന്നെയാണ് താമസിക്കുക പതിവ്. മൂലഞ്ചേരി പണിക്കരുടെ കല്പനപ്രകാരം നമ്പൂതിരിയുടെ ആളായി വന്ന പരമേശ്വരൻ ഒരു വീട്ടിൽ കയറി ചെന്നപ്പോൾ പുറത്തു തിണ്ണയിന്മേൽ ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാൾക്കും പതിനാറു വയസ്സിലധികം പ്രായം തോന്നില്ല. പരമേശ്വരനെ കണ്ടപ്പോൾ പുരുഷന്റെ മുഖം പെട്ടന്നു പ്രസന്നമായി. ആ പ്രസന്നത വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ അറിയാതെ പുറപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും അതിഥിയെ ആദരിക്കുന്നതിനുള്ളതായിത്തീൎന്നു. പുരുഷനെ കണ്ടപ്പോൾ പരമേശ്വരനും പരിചയം തോന്നി.

8 *

പക്ഷെ ആലോചിച്ചിട്ടും ആളെയറിഞ്ഞില്ല. അന്യോന്യം വൎത്തമാനങ്ങൾ ചോദിച്ച കൂട്ടത്തിൽ പൊന്നിഞ്ചിറ കയ്മളുടെ ആളായ രാമൻകുട്ടിയാണെന്നു മനസ്സിലായതിനാൽ മുഖപരിചയം തോന്നിയതു ശരിയല്ലെന്നു പരമേശ്വരനു ബോദ്ധ്യമായിയെങ്കിലും ആ മുഖത്തിൽ വീണ്ടും ഒരു പ്രതിപത്തി അയാളുടെ മനസ്സിൽ മങ്ങി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസത്തെ നാളിൽ ആ യുവാക്കന്മാർ വളരെ കാലപ്പഴക്കമുള്ള സ്നിഗ്ദ്ധന്മാരുടെ നിലയിലായി. എന്നുതന്നെയല്ല ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും വിനോദവും ഒരുമിച്ചല്ലാതെ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയവും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവരുടെ വിനോദങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ ആ വീട്ടിലെ ചെറുപ്പക്കാരത്തിയായ ചിരുതേവിയും പങ്കുകൊള്ളാറില്ലെന്നില്ല. അവൾ വിനോദങ്ങൾക്കിടയിലും ഉല്ലംഭം മാറു ചില സമയത്തും അനേകം മനോവികാരഗോഷ്ടികൾ കാണിച്ചു രാമൻകുട്ടിയുടെ നിന്ദയ്ക്കു പാത്രമായിതീരുന്നതു പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള പുരുഷന്മാരെ മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതു നിമിത്തമോ ഇവരുടെ അസാധാരണസൌന്ദൎയ്യം നിമിത്തമോ യെന്നു അവൾക്കു മാത്രമേ നിശ്ചയമുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു രാമൻകുട്ടിയും പരമേശ്വരനും ഉറയത്തിരിക്കുമ്പോൾ ചിരുതേവിയും അടുത്തു വന്നിരുന്നു.

ചിരുതേവി- നിങ്ങൾക്കിവിടെ എത്ര ദിവസം താമസമുണ്ട്?

രാമൻകുട്ടി— അതിപ്പോൾ തീൎച്ചയായിട്ടില്ല. പിരിവു കഴിയുന്നതുവരെ.

പര—.ം. എന്താണ് ഇതു ചോദിപ്പാൻ കാരണം?

ചിരു—ഒന്നുമില്ല. എന്തിനാണ് നിങ്ങളിങ്ങിനെ വെറുതെ താമസിക്കുന്നത് എന്നറിവാൻ തന്നെ. എന്നു പറഞ്ഞു പരമേശ്വരനെ നോക്കി ഒന്നു പുഞ്ചിരിയിട്ടു.

രാമൻ— തുടങ്ങി കാരോന്ന്.

പര — ഞങ്ങൾ വെറുതെയാണോ താമസിക്കുന്നതു; കാൎയ്യങ്ങൾ നടക്കുന്നില്ലേ?

ചിരു— അതല്ലാ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. വേറേയും ചിലതില്ലേ?

രാമൻ— പോവു കടന്ന്. നിങ്ങടെ വേറെച്ചിലത്.

ചിരു— ഞാൻ നിങ്ങളോടല്ല പറയുന്നത്. ഇദ്ദേഹത്തിനോടാണ്.

രാമൻ— ഞാനുള്ളപ്പോൾ ഇദ്ദേഹത്തിനോടും പറവാൻ പാടില്ല.

ചിരു—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) എന്താ നിങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയാണോ?

രാമൻ—സ്ത്രീകളായാൽ കുറേശ്ശ നാണവും മാനവും വേണം. എന്നു പറഞ്ഞ് ചിരുതേവിയെ പതുക്കെ ഒന്നു കിഴുക്കി.

പര— രാമൻകുട്ടിക്കിത്ര കഥയില്ലെ?

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമൻകുട്ടി കുറച്ചു വിഡ്ഢിയായി. എങ്കിലും അയാളോടു മുഷിഞ്ഞുപോയി വാതലിന്നുള്ളിൽ പകുതി മറിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ചിരുതേവി പരമേശ്വരന്റെ നേരെ പുഞ്ചിരിയിട്ടു കടാക്ഷിച്ചതും രാമൻകുട്ടി അവളെ കൊഞ്ഞനം കാട്ടിയതും ഒപ്പംതന്നെയായിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുവാക്കന്മാർ അവരവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു പോകയും ചെയ്തു.

അന്നു വൈകുന്നേരം മലയിലെ വിശേഷങ്ങൾ കാണ്മാൻപോയിരുന്ന പരമേശ്വരനും രാമൻകുട്ടിയും ഓരോ സംഗതികളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിന്നിടയിൽ ചിരുതേവിയെ തൊട്ടുപറ്റിവിച്ചതു കുറെ അവിവേകമായിയെന്നും മറ്റും പരമേശ്വരൻ രാമൻകുട്ടിയോടു ഗുണദോഷം പറഞ്ഞു. ബുദ്ധിമാനായ രാമൻകുട്ടി 'ആട്ടെ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്ന് ഏററവും യോജിച്ചതായി വല്ല സ്ത്രീയേയും നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ പരമേശ്വരന്റെ മുഖഭാവം മാറി. രാമൻകുട്ടിയുടെ അന്തരംഗത്തിൽ ആശയും കരുണയും പടവെടുത്തിതുടങ്ങി. വീണ്ടും നിൎബ്ബന്ധിച്ചു. പരമേശ്വരന്റെ മനസ്സ് കനകക്കുന്നു ദാക്ഷായണി എന്ന കന്യകയ്ക്കാണ് വശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നു രാമൻകുട്ടി മനസ്സിലാക്കി. സ്ത്രീകളിൽ സാധാരണയായി ഉണ്ടാകുന്ന പല ദോഷങ്ങളേയും പ്രസ്താവിച്ചു പരമേശ്വരന്റെ മനസ്സിന്ന് ആ കന്യകയിൽ വിരക്തിവരുത്തുവാൻ നോക്കിയെങ്കിലും ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയെപ്പററിയേടത്തോളം ദോഷങ്ങളൊന്നും അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമായില്ല. ഈ സമയംകൊണ്ട് ഇവർ ഏററവും അത്ഭുതകരമായ ഒരു മലയിറമ്പിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു കോൽ ഉയരവും നൂറു കോലിൽ ചുരുങ്ങാതെ വിസ്തീൎണ്ണമുള്ള ഒരു മഹാശിലയാണ് അവിടെയുള്ള അത്ഭുതങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി കണ്ടത്. ശിലയുടെ ആകൃതിയും അതിന്റെ അടിയിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ചോലയുടെ ഗംഭീരശബ്ദവും ഇവൎക്കു വളരെ വിസ്മയമുണ്ടാക്കി. അതിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ആ മഹാശിലയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വിള്ളലും അതിൽക്കൂടി മുളച്ചിട്ടുള്ള ചില ചെടികളും ഒരു ചെടിയിന്മേൽ അതിവിശേഷമായ രണ്ടു പുഷ്പങ്ങളും കണ്ട് ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടുനിന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങൾ എതുവിധമെങ്കിലും കയ്യിലാക്കണമെന്നു രാമൻകുട്ടിക്കു

തോന്നി. പക്ഷെ ആ പാറയുടെ മുനമ്പു പിടിച്ചു കയറുന്നതു വലിയ അഭ്യാസികൾക്കുകൂടി ദുസ്സാദ്ധ്യമായിരുന്നതിനാൽ കയറുവാൻ തുടങ്ങിയ രാമൻകുട്ടിയെ വിരോധിച്ചു പരമേശ്വരൻ അതിന്നു തുനിഞ്ഞതിനെ രാമൻകുട്ടിയും തടഞ്ഞു നിറുത്തുകയാണുണ്ടായത്. പരമേശ്വരൻ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പുഷ്പങ്ങൾ കയ്യിലാക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും അതു പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല. രണ്ടാളും തിരിയെ പോന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചു കിടപ്പായി. രാമൻകുട്ടി ഇടക്ക് ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പരമേശ്വരനെ കാണാഞ്ഞു പരിഭ്രമിച്ചെഴുന്നേറ്റു പകൽ കണ്ട പാറയുടെ സമീപത്തു ചെന്നു. പാറയുടെ അടിയിൽ ചോലവെള്ളത്തിന്നരികെ ചോരയണിഞ്ഞു തന്റേടമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന പരമേശ്വരനെ കണ്ടപ്പോൾ 'അയ്യോ!' എന്നു തന്നെത്താൻ നിലവിളിച്ചുപോയി. ധൈര്യവും വിവേകവും തികഞ്ഞ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ മനശ്ശക്തിയെ അതിക്രമിച്ചു തള്ളിപ്പുറപ്പെടുന്ന വികാരത്തെ പ്രയാസപ്പെട്ട് അടക്കി ഇടനെഞ്ഞു മുട്ടിക്കൊണ്ടു കുറച്ചുനേരം പരമേശ്വരന്റെ മേൽ കൈ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചോലവെള്ളം രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം മുഖത്തു തളിച്ചു. പതുക്കെ കണ്ണുമിഴിച്ചു പരമേശ്വരൻ അരികെയിരിക്കുന്ന സ്നേഹിതനെ കണ്ടപ്പോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ആപത്തിലകപ്പെട്ട മിത്രത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു രാമൻകുട്ടി ചോലവെള്ളംകൊണ്ടു ചോരയെല്ലാം കഴുകിക്കളഞ്ഞ് ഒരു വിധം താങ്ങിപ്പിടിച്ചു വീട്ടിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രാമൻകുട്ടിയുടെ ശുശ്രൂഷാസാമർത്ഥ്യം നിമിത്തം പരമേശ്വരൻ പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിന്നകത്തു സ്വസ്ഥനായിത്തീർന്നു. തന്റെ പേരിൽ ഇത്രയും സ്നേഹത്തിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു പലതവണയും ചോദിച്ചതിന്നു സഹജീവികളിൽ ദയ മനുഷ്യധർമ്മമാണെന്നു മാത്രമായിരുന്നു രാമൻകുട്ടിയുടെ ഉത്തരം.

മലവാരം പിരിവു കഴിഞ്ഞു പൊന്നിഞ്ചിറ കയ്മളുടെ സമീപത്തിൽ രാമൻകുട്ടി എത്തീട്ടു പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും പരമേശ്വരനും നെല്ലിക്കുളത്തെത്തി. പൊന്നിഞ്ചിറ കയ്മൾ രണ്ടുമൂന്നു തവണ രാമൻകുട്ടിയുടെ കൂടെ പരമേശ്വരനെ കണ്ട് അയാളെപ്പറ്റി രാമൻകുട്ടിയോടു ചോദിച്ചതിൽ ഒരു സ്നേഹിതനാണെന്നു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുള്ളൂ. കയ്മളുടെ കല്പനയെ അനുസരിച്ചു പരമേശ്വരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു. കയ്മൾക്ക് ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ പേരിൽ ഒരു പ്രത്യേക വാത്സല്യവും മുഖപരിചയവും തോന്നി.

കയ്മൾ— നിങ്ങൾ എവിടുന്നാണ് വന്നത്?
പര— എടപ്പുറത്തുനിന്ന്
കയ്മൾ— അതുതന്നെയാണോ സ്വന്തം നാട്?
പര— സ്വന്തം നാടാണെന്നു പറവാൻ എനിയ്ക്കു കുഡുംബമോ വീടോ ഇല്ല. ഈ നെല്ലിക്കുളത്താണ് ജനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ കേട്ട ഓർമ്മ മാത്രം ഉണ്ട്.

ഈ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ കയ്മൾ കുറെ നേരം ചിന്താമഗ്നനായിരുന്നു. പരമേശ്വരന്റെ ഓരോ അംഗങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ധീരനായ അദ്ദേഹം ഏതൊരുവളെ ദൈവഗത്യാ തനിക്കു ലഭിക്കായ്കനിമിത്തം വിവാഹത്തിൽ തീരെ വിരക്തനായി തീർന്നുവോ, അന്യാധീനയായതിന്നു ശേഷവും ഏതൊരുവളുടെ ക്ഷേമത്തിലും സുഖത്തിലും സദാപി ശ്രദ്ധയും സന്തോഷവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുവോ ആ സ്ത്രീയുടെ ഛായ പരമേശ്വരന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടു. ഉടനെ കാര്യം മനസ്സിലായി. കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതു തുടച്ച് അല്പം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ പരമേശ്വരന്റെ അതുവരെയുള്ള യോഗക്ഷേമത്തെ കുറിച്ചു ചോദിച്ചു. മൂലഞ്ചേരിപ്പണിക്കരുടെ കുതിരക്കാരനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ 'കഷ്ടം' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു. ഈ സംഭാഷണം കേട്ടു നിന്നിരുന്ന രാമൻകുട്ടി 'ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും എടപ്പുറത്തുനിന്നു വന്നവരാണെന്ന് ഇദ്ദേഹം അറിഞ്ഞതിനാൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉത്തമം' എന്നു കരുതി 'എന്റെ തെറ്റ് ദയാലുവായ ഇവിടുന്നു ക്ഷമിക്കണം.' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കയ്മളുടെ കാക്കൽ വീണു. സത്യസ്ഥിതി മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. രാമൻകുട്ടി രാമക്കുറുപ്പിന്റെ കുട്ടിയായ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയായിത്തീർന്നപ്പോൾ കയ്മൾക്ക് ആ കുട്ടിയുടെ സാമർത്ഥ്യത്താൽ അത്യാശ്ചര്യമുണ്ടായി. പരമേശ്വരന് എന്തെല്ലാമാണുണ്ടായത് എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ഊഹിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

മൂത്തപണിക്കർ തീറുവാങ്ങിയ വിരിപ്പൻ കുളത്തിൽ പുതുതായി എടുപ്പിക്കുന്ന മരാമത്തുകൾ നിമിത്തം എടപ്പുറം ദേശത്തുള്ള പണിക്കാർക്കും കൂലിക്കാർക്കും പത്തു ദിവസമായി പരമാനന്ദം തന്നെ. നാടുവിട്ടുപോയ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയുടെ പേരിലുള്ള കുളം എങ്ങിനെയാണു തീറുവാങ്ങിയത് എന്ന് ആരും ആലോചിക്കുന്നതേ ഇല്ല. കുതിരക്കാരൻ പരമേശ്വരനെ മലയിലേക്കയച്ചതു നമ്പൂതിരിയുടെ ആവശ്യപ്രകാരമല്ലെന്നും നമ്പൂരിയെ തോല്പിപ്പാൻ ആരോ കള്ളെഴുത്തുണ്ടാക്കി അയച്ചതാ

ണെന്നും ഒരു വൎത്തമാനം കേൾക്കുന്നതു രഹസ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് പലരുടേയും പക്ഷം. പരമേശ്വരൻ നെല്ലിക്കുളത്തേക്കു പിരിവിന്നയച്ചിട്ടു രണ്ടു മാസമായിട്ടും ഇയാൾ മടങ്ങിവരാത്തതിൻെറ കാരണം എന്താണാവോ. 'നെല്ലിക്കുളത്തു പണിക്കരദ്ദേഹത്തിന്നു വസൂരിയോ എടവാടൊ ഉള്ള' വൎത്തമാനം ഇതുവരെ ഞങ്ങളാരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പണിക്കരുടെ ഭാൎയ്യ ഇട്ടിത്തായമ്മ പറഞ്ഞതും പരമേശ്വരൻ പോയ ദിവസം രാത്രിയിൽ ചിലമാപ്പിളമാർ പണിക്കരെ കാണുവാൻ വന്നിരുന്നതും കാൎയ്യം സാധിക്കാഴ്കയാൽ അവൎക്കു പ്രതിഫലം കൊടുക്കാതിരുന്നതും ഗോപാലമേനവൻ മാത്രമേ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. കാൎയ്യസ്വഭാവം ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ധനുമാസം അഞ്ചാം തിയ്യതി കാലത്തെ കാപ്പി കഴിഞ്ഞു ചാരുസേലയിന്മേൽ കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ മൂത്തപണിക്കർ അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കാതെ തന്നെ ചില വിരുന്നുകാർ വെങ്കളാവിലേക്കു വരുന്നതു കണ്ടു. മൂന്നു മഞ്ചലും അതിന്നു വേണ്ട മഞ്ചക്കാരും വേറെ പത്തിരുപതു പ്രമാണികളും ഉണ്ട്. ധൎമ്മിഷ്ഠനായ പണിക്കൎക്കു ഇവരുടെ ആളുകളുണ്ടെന്നസംഗതിയിൽ ലേശം അപ്രിയം തോന്നിയില്ലെങ്കിലും മഞ്ചലിൽ കേറി അദ്ദേഹത്തിൻെറ വെങ്കളാവിലേക്കു വരുന്നതുകൊണ്ടു കുറച്ചു നീരസമുണ്ടാവാമെന്ന് അവർ ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മഞ്ചൽ മുററത്തെത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ നാട്ടുകാരെല്ലാം എങ്ങിനെയോ കേട്ടു കേൾപ്പിച്ചു വെങ്കളാവിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. മഞ്ചലിൽ നിന്നിറങ്ങിയവർ പൊന്നിഞ്ചിറെക്കൈമ്മളും മൂത്ത പണിക്കരുടെ കുറിരക്കാരൻ പരമേശ്വരനും കനകത്തു വീട്ടിൽ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയുമായിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച കണ്ടപ്പോൾ കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ പെട്ടന്ന് സ്തംഭിച്ചുനിന്നു പോയി. ജനങ്ങളെല്ലാം ഇതെന്തൊരു കഥയാണെന്നറിവാനുള്ള തിടുക്കംകൊണ്ടു തിക്കിത്തിരക്കിത്തുടങ്ങി. ലഹള ഒരു വിധം അവസാനിച്ചപ്പോൾ കൈമ്മൾ കൈപ്പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു കടലാസ്സ് നിവൎത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'ചില സംഗതികൾ ഈ നാട്ടുകാരായ മഹാജനങ്ങളെ അറിയിപ്പാനുണ്ടായതുകൊണ്ടാണ് വയസ്സുകാലത്ത ഇത്ര വഴി ദൂരത്തേക്കു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. എൻെറ നാടു നെല്ലിക്കുളമാണ്, പൊന്നിഞ്ചിറെ കൃഷ്ണക്കൈമ്മൾ എന്നാണ് പേർ. ആ നാട്ടിൽ 'ചൂമംഗലത്തു നായർ' എന്ന ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വലിയ ധനികനും പരോപകാരിയുമായിരുന്നുവെന്ന് ഇന്നും ആ ദിക്കിലെല്ലാം പ്രസിദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ എല്ലാ സ്വത്തുക്കൾക്കും ഏകാവകാശിയാണ് ഈ പരമേശ്വരൻ. ഈ കുട്ടിക്ക് ഒരു വയസ്സു തികയുംമുമ്പു തന്നെ അമ്മ മരിച്ചുപോയി. അമ്മാമനായ നായർ കുറെ മുമ്പുതന്നെ കാലധൎമ്മം പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ട് അച്ഛനാണ് കാൎയ്യം നോക്കിയിരുന്നത്. ഭാൎയ്യയുടെ വേർവാടു നിമിത്തം അദ്ദേഹവും രോഗിയായിത്തീൎന്നു. അക്കാലത്ത് ഈ കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ അവിടെ വന്നു കൂടി പല കളവുകളും ചതികളും പ്രയോഗിച്ചു രോഗിയും മനസ്സിന്നു സ്വാസ്ഥ്യമില്ലാത്തവനുമായ അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി കാൎയ്യസ്ഥനായിത്തീൎന്നു. രണ്ടു കൊല്ലത്തിന്നുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തെ കടക്കാരനമാക്കി. കടം വീട്ടുന്നതിന്നുവേണ്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞു രക്ഷിതാവിൻെറ നിലയിൽ സകല സ്വാതന്ത്ര്യവും കിട്ടത്തക്ക വിധത്തിൽ മൂന്നു കൊല്ലത്തെ അവധിവെച്ച് ഒരു കരാറും എഴുതിവാങ്ങി. ഇതാണ് ആ കരാറ്. ദൈവത്തിൻെറ വിപരീതഗതികൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് ആ അവസരത്തിൽ ഫലിച്ചില്ല. കുട്ടിക്കു മൂന്നു വയസ്സു തികയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ അച്ഛനും മരിച്ചു. കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ ആ കാലത്തിന്നുള്ളിൽ വസ്തു മുതലെല്ലാം എടവാടാക്കി കൈവശപ്പെടുത്തി. ഇയാൾക്കു മുമ്പു വല്ല സ്വത്തുമുണ്ടെങ്കിൽ അതൊഴികെ ശേഷം കാണുന്ന സകല സ്വത്തിന്നും അധികാരിയായ കുട്ടിയെയാണ് ഈ കൃതഘ്നൻ കുതിരക്കാരനാക്കിയിരിക്കുന്നതു. ഈ കുട്ടിയെ കൊല്ലുന്നതിന്നു തന്നെ ഒന്നുരണ്ടു തവണ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ഫലിക്കാതിരുന്നത് ആയുസ്സിൻെറ ബലമാണെന്നെ പറവാൻ കാണുന്നുള്ളു. ഗോപാലമേനവൻ ഇയ്യിടയിൽ സത്യസ്ഥിതി അറിയുകകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇതു വെളിപ്പെട്ടത്. ഈ സംഗതിക്കു പുറമെ ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയുടെ വക സ്വത്തുക്കളും കള്ളാധാരവഴിക്കാണ് കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇനി നിങ്ങളെ അറിയിപ്പാനുള്ളതു ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയെ ഞാൻ ദത്തായി സ്വീകരിച്ചതിനാൽ അഞ്ചുലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ കുറയാത്ത സംഖ്യക്കുള്ള എൻെറ സകല മുതലിന്നും ഈ കുട്ടി അവകാശിയാണെന്നും പരമേശ്വരനും ദാക്ഷായണിക്കുട്ടിയും ദമ്പതിമാരായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും മാത്രമാണ്.

കൈമ്മളുടെ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിക്കയും അദ്ദേഹം മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ചെയ്തിരുന്ന ഏൎപ്പാടുകൾ പ്രകാരം കിട്ടുണ്ണിപ്പണിക്കർ പോലീസ്സുകാരുടെ അധീനത്തിലാകയും ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. കരാറു കൈമ്മളുടെ കയ്യിലെത്തിയതു കാൎയ്യസ്ഥൻ വഴിക്കാണെന്നും വെളിവായി. കള്ളാധാരത്തിൽ ഒപ്പിട്ട കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയും അതിന്നു സഹായിച്ച കുഞ്ഞിക്കേളമേനവനും കുററക്കാരാണെന്നു തെളിവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. മൂലഞ്ചേരി കിട്ടുണ്ണി പിന്നേയും മൂലഞ്ചേരി കിട്ടുണ്ണിയായി പോലീസ്സുകാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയിയെന്നാണ് കേട്ടത്. ഇനിയത്തെ വരവിലുള്ള കോലാഹലം അപ്പോൾ കാണാം.

എ. കെ. പി.

മംഗളോദയം

മാസിക

പുസ്തകം ൩	ധനുമാസം	ലക്കം ൨

മംഗളം.

വൃദ്ധന്മാരിൽവിവൃദ്ധമായ്‌വിവിധമാംവിജ്ഞാനമോരോവഴി-
ക്കിദ്ധപ്രാഭവമാത്മദായനിലയിൽക്കയ്ക്കൊണ്ടുകൊണ്ടങ്ങിനെ
സിദ്ധപ്രക്രമമെപ്പൊഴുംയുവജനംനാട്ടിൽഗ്ഗുണംകൂട്ടുവാൻ
ബദ്ധശ്രദ്ധമിണങ്ങുമാറുഭഗവാൻദൈവംതുണയ്ക്കേണമേ.

യുവജനം

ലോകത്തിലുള്ള മറെറല്ലാ ജീവികളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠത മനുഷ്യന്നുണ്ടെന്നു, നിൎവ്വിവാദമാണല്ലൊ. വിശേഷബുദ്ധി മുതലായ അനന്യഗുണങ്ങളെ ദൈവം സൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ മനുഷ്യന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്, സോദരപൂരണത്തെക്കാൾ മഹത്തായ കാൎയ്യം ഇവരാൽ കൎത്തവ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക്, ഒരു നല്ല തെളിവാകുന്നു. ഈ ഉൽകൃഷ്ടജീവിതത്തിന്നാവശ്യമായ എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളുടേയും പൂൎത്തിവരുന്ന കാലമാണ് യുവദശ.

മനുഷ്യൎക്ക് ഇതരജീവികളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ടെന്നും, ആ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു കാരണം ബുദ്ധിവൈചിത്ര്യമാണെന്നും വരുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ, മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ അപേക്ഷിച്ചതാണ് ലോകത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും, സുഭിക്ഷവുമിരിക്കുന്നതെന്നും, മനുഷ്യസൃഷ്ടിയിൽ ജഗൽകൎത്താവിന്നുള്ള മുഖ്യോദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇവയാണെന്നും, സ്പഷ്ടമാവുന്നുണ്ട്.

ഏതുകാൎയ്യവും, പ്രത്യേകിച്ചു മഹൽകാൎയ്യങ്ങളും സാധിക്കുന്നതിന്നു, ബുദ്ധിശക്തി പ്രധാനാവശ്യമാണെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. ആ ശക്തി ഏറെക്കുറെ കായികശക്തിയെ അനുസരിച്ചാണിരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ഒന്നോടൊന്നു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന കായികമാനസികശക്തികളെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഉത്സാഹശക്തി മാത്രമേ ഉൽകൎഷഹേതുവായിതീരുന്നുള്ളു. മേൽകാണിച്ച ശക്തിത്രയത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെയുള്ള ഉൽകൎഷേച്ഛ മിക്ക സമയവും മനോരാജ്യത്തിൽ തന്നെ പൎയ്യവസാനിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യന്റെ

യും ജീവിതത്തെ, ഒരു രാജാവിൻേറതിനോടുപമിക്കാം. ഒരു രാജാവിന്നു സ്വരാജ്യക്ഷേമത്തിന്നും, രക്ഷയ്ക്കും മുഖ്യാവശ്യമായത്— പ്രഭുശക്തി— (ധനം, സൈന്യം, ബന്ധുബലം, ആജ്ഞാശക്തി മുതലായത്) മന്ത്രശക്തി— (ഉത്തമമന്ത്രികൾ, കാൎയ്യബോധം, ആലോചനശക്തി മുതലായവ) ഉത്സാഹശക്തി— (ആപൽധൈൎയ്യം, കൃത്യനിഷ്ഠ, സഹനശീലം, സ്ഥൈൎയ്യം മുതലായവ) എന്നീ ശക്തിത്രയമാകുന്നു. ഇവയെ ആസ്പദമാക്കി പ്രവൃത്തിക്കുന്ന നയം, രാജ്യത്തിന്നും, തനിക്കും ഉൽകൎഷഹേതുവായിത്തീരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ കായികം, മാനസികം, ഉത്സാഹം എന്ന ശക്തിത്രയത്തിൻെറ അവിരുദ്ധസമ്മേളനമാകുന്നു ഒരു ഗൃഹത്തിൻേറയൊ, ജനസമുദായത്തിൻേറയൊ, ഒരു രാജ്യത്തിൻേറയൊ ഉന്നതിയ്ക്കു നിദാനം.

ഈ ഗുണങ്ങളുടെ യോജിപ്പും, പൂൎണ്ണതയും ഉണ്ടാവേണ്ടതും ഉണ്ടാവാവുന്നതും പ്രായേണ യുവജനങ്ങളിലാണെന്നും, നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. അതിനാൽ അവരാകുന്നു ഭാവിയായ ഉൽകൎഷത്തിൻേറയും, സമുദായക്ഷേമത്തിൻേറയും, ലൌകികപരിഷ്കാരങ്ങളുടേയും 'ഉത്തമബീജം' എന്നൊ 'വിളഭൂമി' എന്നോ പറയുന്നതു വാസ്തവവും ഉചിതവുമായിരിക്കും.

യുവജനങ്ങളെന്നോ ചെറുപ്പക്കാർ എന്നൊ കേൾക്കുമ്പോൾ, പ്രായം ചെന്നവർ പ്രായേണ ഒരു പുച്ഛരസത്തോടെ നെററി ചുളിക്കുന്നതു കാണാം. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ കഴിഞ്ഞുപോയ ചെറുപ്പത്തെ ഓൎത്തു വ്യസനിയ്ക്കുകയും, ആ കാലത്തെ ഓരോ കൌതുകാവസ്ഥകളെ ഓൎത്തു രസിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരൊററ വയോധികനെയെങ്കിലും കാണ്മാൻ ഞെരുക്കമാണെന്നുള്ള സംഗതി തന്നെ, യുവദശയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേകമാഹാത്മ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്ന് ഒരു നല്ല തെളിവാകുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ യുവജനങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണലങ്കരിയ്ക്കുന്നതെന്ന് ഇവിടെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

ഇനി ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങളുടെ ഈ സ്ഥാനത്തെ ഉചിതമായിത്തന്നെയാണൊ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതെന്നും അല്പം ആലോചിയ്ക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാവാൻ തരമില്ല.

ഈ വിഷയത്തിലേൎപ്പെടുന്നവർ പ്രായേണ ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ, ഇച്ഛാഭംഗത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി, അവരുടെ വിവരണം മററുള്ളവരുടെ മൎമ്മഭേദകമായും ദൂഷ്യപ്രസ്താവമായും തീരാതിരിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി, കഴിയുന്നതും ചുരുക്കിക്കളയുവാൻ നിൎബ്ബന്ധിതന്മാരാകുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തങ്ങളെപ്പററി ഒരു ദുരഭിപ്രായം തോന്നിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള യുവജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഇതിന്നുത്തരവാദികൾ.

ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രായേണ യുവജനങ്ങളെ കുററപ്പെടുത്തുന്ന സംഗതികൾ പ്രധാനമായി താഴെ പറയുന്നവയാകുന്നു.

ഒന്നാമത്- ആലസ്യം- (സ്വകൃത്യനിൎവ്വഹണത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധാവൈരള്യം.) ഇതു നിമിത്തം അതാതു കൃത്യങ്ങളെ അതാതവസരത്തിൽ നിറവേററാൻ സാധിക്കാതെയും, ക്രമേണ യാതൊരു കൃത്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധയും നിൎവ്വഹണശക്തിയും ഇല്ലാതെയും ആയിത്തീരുന്നു. അവരുടെ ആയുഷ്കാലം ഒരു ഭാരമായി തോന്നുന്നു.

'വാസരത്തിങ്കൽപ്രവൃത്തിക്കിലേരാത്രൌപിന്നെ
വാസംചെയ്യിടാവിതുസുഖമായെന്നുനൂനം;
എട്ടുമാസവുംപ്രവൃത്തിക്കിലേവുനരവി

വൃഷ്ടിമാസങ്ങൾനാലുംസുഖമാസ്സഴിക്കാവൂ;
യൌവനത്തിങ്കൽപ്രവൃത്തിച്ചർത്ഥമാർജ്ജിക്കിലെ
ചൊടവ്വോടെവാർദ്ധക്യത്തിൽസുഖമാസ്സസിക്കാവൂ;
ജീവപര്യന്തം പ്രവൃത്തിക്കിലെപുനരപി
ദേവലോകാദികളിൽസുഖമാസ്സസിക്കാവൂ.'

എന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിലടങ്ങിയ തത്വത്തെ ലേശവും ആലോചിക്കാതെ താല്ക്കാലികസുഖത്തിന്നും അർദ്ധപാനച്ചരുക്കത്തിന്നും വേണ്ടി അലസന്മാരായി കഴിച്ചു കൂട്ടുന്ന ഇവക്കാണ് വാർദ്ധക്യദശയിൽ ചെറുപ്പം വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞു പോയതിനെ ഓത്ത് വ്യസനിയ്ക്കുവാനിട വരുന്നത്. പ്രത്യുത—യൌവനത്തിൽ കൃത്യനിഷ്ഠയോടും ശ്രദ്ധയോടും കൂടി, നേരിടുന്ന എല്ലാ തടസ്ഥങ്ങളോടും മല്ലിട്ടു ജയിച്ച്, സ്വകൃത്യങ്ങളെ ഉത്തമരീതിയിൽ നിവ്വഹിയ്ക്കുന്നവൎക്ക, വാർദ്ധക്യത്തിൽ തൃപ്തിയെയും ആനന്ദത്തേയും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും, തങ്ങളുടെ ആയുഷ്ക്കാലത്തെ കഴിയുന്നതും ലോകോപകാരകമാക്കിത്തീത്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമാധാനപ്പെട്ടും, പ്രകൃതി വിലാസങ്ങളെ കണ്ടു സുഖിയ്ക്കുന്നതിനല്ലാതെ, ഒരിക്കലും പശ്ചാത്താപത്തിന്നിടയാവുന്നതല്ല. വാർദ്ധക്യത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ള ക്ഷീണമോ ഉത്സാഹക്കുറവോ അവരെ ക്രമത്തിലധികം ബാധിച്ച്, ജീവിതം ഒരു ഭാരമാണെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്നു വഴിയാക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമത്— മേൽപറഞ്ഞ ദോഷത്തിന്നു സഹായമായും വാസ്തവത്തിൽ അതിനെക്കാൾ ദോഷകരമായുമിരിയ്ക്കുന്ന ദുരഭിമാനം —അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ജ്ഞാനം, സ്ഥിതി ഇവയെ ഉള്ളതിലധികമായി വിചാരിച്ച് ഉന്മദിയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവം ആകുന്നു. ഇത് അഹംഭാവത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദം മാത്രമാണ്. ഇതു ചെയ്യുന്ന അനത്ഥത്തിന്നു കണക്കില്ല. മാറുള്ള ദോഷങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഉണ്ടായാലും കുറെ ക്ലേശിച്ചാൽ ഒരുവനെ നന്നാക്കിത്തീക്കാൻ സാധിയ്ക്കും. അഹംഭാവികൾ നേരെയാവാനാണ് പ്രയാസം. അവരവരുടെ അറിവും വിചാരവും തന്നെയാണ് ശരി എന്നുള്ള ബോധം ഇവരെ ഒരിക്കലും വിടുന്നില്ല. അതു നിമിത്തം,

അജ്ഞഃ സുഖമാരാദ്ധ്യഃ,
സുഖതരമാരാദ്ധ്യതേവിശേഷജ്ഞഃ,
ജ്ഞാനലവദുവ്വിദഗ്ദ്ധം
ബ്രഹ്മാപിനരംനരഞ്ജയതി.'

എന്നുള്ള നീതി വാക്യത്തെ ആലോചിക്കാതെ, ഇത്തരക്കാരോടുപദേശിയ്ക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്നവരുടെ യത്നം പലപ്പോഴും കുടംകമഴ്ത്തി വെച്ചു വെള്ളം ഒഴിയ്ക്കുന്നതുപോലെ നിഷ്ഫലമായിത്തീരുന്നതിൽ അത്ര ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലെങ്കിലും ധാരാളം വ്യസനിയ്ക്കുവാനവകാശമുണ്ട്.

മൂന്നാമത്— അല്ലെങ്കിൽ അവസ്ഥയിൽ കവിഞ്ഞുള്ള ആഡംബരപ്രസക്തി— ഇതിനെ ഈ ദുരഭിമാനത്തിന്ന് ഒരു നല്ല വളമായും, അതിന്റെ ഒരു ബാഹ്യചിഹ്നമായും വിചാരിയ്ക്കാം. ചെറുപ്പക്കാരുടെ മേലുള്ള ദൂഷ്യപ്രസ്താവത്തിന്ന് ഇതു സാമാന്യത്തിലധികം പുഷ്ടി വരുത്തുന്നുണ്ട്.

യുവജനങ്ങളെ പലപ്പോഴും ആക്ഷേപപാത്രങ്ങളാക്കിത്തീക്കുന്ന സ്വഭാവങ്ങളിൽ ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ലാത്തതാകുന്നു പരിഷ്കാരഭ്രമം— ഇത് ഒരു ഭ്രമം തന്നെയെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. കാലത്തിന്നും സ്ഥിതിയ്ക്കും അനുസരിച്ച് ആകൃതിക്കും ചില ഭേദഗതി വരുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യം തന്നെ. അത് അവരവരുടെ സൌകയ്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഓരോരുത്തക്കും പല വിധത്തിലായിരിയ്ക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. അതിൽ ആരേയും കലശലായി കുററപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ— ആ ആകൃതിഭേദം കൊണ്ടുമാത്രം പരിഷ്കൃതമ്മാന്യന്മാരായി നടക്കുന്ന പല ചെറുപ്പക്കാരേയും കാണ്മാ

നിടവരാറുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിയ്ക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ— പരിഷ്കാരം എന്നുവെച്ചാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന മാനസിക പരിഷ്കാരമാണെന്നും, ബാഹ്യങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ അതിനെ മോടി പിടിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, മാത്രമാണ് ഈ മാതിരിക്കാരോടുപദേശിക്കുവാനുള്ളത്. മാനസികപരിഷ്കാരം കേവലം സിദ്ധിക്കാത്ത ഒരുവന്റെ പരിഷ്കാരമോടികൾ വിരൂപമായ ദേഹത്തിൽ അണിഞ്ഞ ആഭരണങ്ങളെപ്പോലെയോ, വെറും മുക്കുപണ്ടങ്ങളെപ്പൊലെയോ അകന്നു നില്ക്കുന്നവരെ പകിട്ടിയേക്കാമെങ്കിലും, അടുത്തു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ ചെമ്പു പുറത്തായിപ്പോവുന്നതിന്നെളുപ്പമാണ്. അപ്പോൾ ഇവർ പരിഷ്കൃതന്മാരുടേയും സാധാരണന്മാരുടേയും പരിഹാസത്തിന്ന് ഒരുപോലെ പാത്രമായി തീരുന്നതും അസാധാരണമല്ല.

ഈ ലോകം നശ്വരവും സുഖദുഃഖമിശ്രവുമാകുന്നു. അതിന്റെ ഗതി ഗഹനമായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ മനുഷ്യജന്മം സുകൃതമാത്രസിദ്ധവും കൃത്യബഹുലവുമാകുന്നു. സമയം ക്ഷണപ്രഭാസദൃശവും, ജീവകാലം ക്ഷണഭംഗുരവുമാണ്. ഇന്നു യുവാവായി ബാഹ്യാഡംബരങ്ങളിലും ഐഹികങ്ങളായ താൽകാലിക സുഖങ്ങളിലും ഭ്രമിച്ചു ലോലനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവനെ, നാളെ വാർദ്ധക്യഗ്രസ്തനായും നിരുത്സാഹനായും കാണാം. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിന്നിടയ്ക്ക് ഒരുവന്നുണ്ടായേയ്ക്കാവുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ ആയാളുടെ പ്രവൃത്തികളെ ആശ്രയിച്ചു തന്നെ ഉത്ഭവിയ്ക്കുന്നവയാകുന്നു. ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന യാതൊരു കാൎയ്യവും കാൎയ്യകാരണബന്ധത്തെ അതിക്രമിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഒരുവന്നു വൎത്തമാനകാലത്തിലുണ്ടാവുന്ന സുഖദുഃഖാവസ്ഥകൾ ഭൂതകാലത്തിലെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമാണെന്നും, അപ്പോഴത്തെ കൎമ്മങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഭാവികാലത്തിൽ അനുഭവിയ്ക്കാനിടവരുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമാവുന്നുണ്ടല്ലോ. ജീവിതകാലത്തെ ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ ആൎക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടാവാൻ തരമില്ല എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഖജീവിതത്തിന്നാണെല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നും വരുന്നു. സുഖം എന്നത്, സ്വകൃത്യങ്ങളെ ശരിയായി നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള കൃതകൃത്യതയും, തൽഫലങ്ങളെ അനുഭവിയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്നു മനസ്സിനുണ്ടാവുന്ന ആഹ്ലാദവും തന്നെ.

പ്രധാനമായി അസംതൃപ്തി, അസൂയ എന്നീ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങളാകുന്നു ഇതിന്റെ വിരോധികൾ. മേൽപറഞ്ഞ ദുൎഗ്ഗുണപിശാചികളുടെ അധീനത്തിൽ പെടാതെ സുഖമനുഭവിയ്ക്കാനുള്ള മാൎഗ്ഗമാലോചിയ്ക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യാവസരമാകുന്നു യൌവനദശ.

ഈ ലോകം മുഴവൻ ഒരു രംഗഭൂമിയാണെന്നും, ഇതിലെ നിവാസികൾ അതിൽ ഓരോവിധ നാടകങ്ങളഭിനയിയ്ക്കുന്ന വിവിധ നടന്മാരാണെന്നും വിചാരിയ്ക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ— ഈ ലോകത്തെ ഒരു യുദ്ധഭൂമിയായും, ലോകയാത്രയെ പലതരത്തിലുള്ള അനവധി ആപൽസൈന്യങ്ങളോടു നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ഒരു ഭയങ്കര യുദ്ധമായും സങ്കല്പിയ്ക്കാം. യുവജനത്തെ ആ നാടകത്തിൽ പല വേഷവുമെടുത്തു പല ഭാഗവും രസവും നടിയ്ക്കാൻ അഭ്യസിയ്ക്കുന്ന നടന്മാരാണെന്നോ, ലോകയാത്രായുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു കച്ച കെട്ടുന്ന ഭടന്മാരാണെന്നോ വിചാരിയ്ക്കാം.

ഭാവിയിലിരിയ്ക്കുന്ന അവരുടെ അഭിനയം കാണികൾക്കു രസപ്രദമായും ലോകയാത്ര ജയമായും കലാശിയ്ക്കുന്നത്, ആദ്യ

ത്തെ അഭ്യാസത്തിന്നനുസരിച്ച മാത്രമാണ്. ഈ ലോകനാടകത്തിൽ കിട്ടുന്ന നല്ല പേരും, ലോകയാത്രയിൽ കിട്ടുന്ന ജയവും തന്നെയാണ് 'സംതൃപ്തി' എന്നും 'സുഖം' എന്നും മാറും പറയുന്നത്. ഇതിൻെറ പരമാവസ്ഥയിലുള്ള ഒരു വികാരം തന്നെയാകുന്നു വേദാന്തികൾ 'മോക്ഷം മോക്ഷം' എന്നു വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നതും. അതിനാൽ ഇങ്ങിനെയെല്ലാമുള്ള ആയുഷ്കാലത്തെ സുഖകരമാക്കിത്തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടുന്ന മുഖ്യാവസരവും യൌവനദശയാകുന്നു എന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്, യുവജനങ്ങൾ ജീവിതത്തെ സുഖകരവും ലോകോപകാരപ്രദമാക്കിത്തീർക്കേണമെങ്കിൽ ഏതു വിധമാണ് വർത്തിക്കേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പററിയാണ്.

ഒരു രാജാവിന്നു പ്രഭുശക്തി മുതലായവയുടെ ഫലം പൂർണ്ണമായും നിസ്സപത്നമായും അനുഭവിക്കേണമെങ്കിൽ സന്ധി, വിഗ്രഹം മുതലായ ചില ഗുണങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാതിരിക്കുന്നു. എന്നതുപോലെ തന്നെ ഒരുവൻെറ കായികശക്തി മുതലായ ശക്തിത്രയത്തിൻെറ ഫലവും പൂർണ്ണമായും നിർബ്ബാധമായും അനുഭവിക്കേണമെങ്കിൽ ചില ഗുണങ്ങൾ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണം.

അവയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതാകുന്നു ക്ഷമ. ഒരു ശാന്തശീലൻ അവൻ ഏർപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ വരാവുന്ന ദുർഘടങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിന്നുള്ള ഉപായങ്ങളെ കൂടി ആലോചിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ആ കൃത്യത്തിൽ വരാവുന്ന തടസ്ഥങ്ങളെയെല്ലാം നീക്കിയതിന്നു ശേഷം അധികാരധ്യാനം കൂടാതെ സാധിക്കാമെന്നു കണ്ടാൽ ഉത്സാഹത്തോടെ യതിച്ചു ഫലം നേടുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഗുണം അത്ര ഇല്ലാത്തവർ ഓരോ കാര്യങ്ങളിൽ സാഹസമായി ഏർപ്പെടുകയും, ഉപായത്തോടുകൂടിത്തന്നെ അപായവും ചിന്തിക്കാത്തതു നിമിത്തം, ഇഷ്ടഭംഗത്തോടുകൂടി പിന്മാറേണ്ടി വരികയും, അതു നിമിത്തം മേലിൽ പല കാര്യങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുന്നതിന്ന് അധീരനായി പോകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ഒരു സാഹസികൻ ആലോചന കൂടാതെ പലതിലും ഏർപ്പെടുകയും, അപായചിന്ത ചെയ്യാത്തതിനാൽ ഒരിക്കലും ധൈര്യവും മനസ്സമാധാനവും ഇല്ലാതെ ഉഴലുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ക്ഷാന്തിശീലൻ തൻെറ കാര്യത്തിലേക്കുള്ള ദുർഘടങ്ങൾക്കു പ്രതിവിധി കരുതിയിരിക്കയാൽ സാധിക്കുമെന്നുള്ള ഉറപ്പോടും, തന്മൂലം എപ്പോഴും ധൈര്യത്തോടും, മനസ്സമാധാനത്തോടും കൂടിയിരിക്കുന്നു.

ക്ഷമാഗുണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതും, ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കു മുഖ്യമായി വേണ്ടുന്നതുമായ ഒരു ഗുണമാകുന്നു സഹനശീലം. ഈ ഒരു ഗുണത്തിൻെറ അഭാവം നിമിത്തം പലരും പല കാര്യങ്ങളിലും ഏർപ്പെടാതെ തന്നെ കഴിക്കാറുണ്ട്. ഇവർ ഓരോന്നിന്നു ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പേ തന്നെ അതിൽ വരാവുന്ന ആപത്തുകളെപ്പററി ആവശ്യത്തിലധികം ശങ്കിക്കുകയും, അവയെലേശമെങ്കിലും സഹിക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയില്ലാതെ അല്ലെങ്കിൽ ശക്തിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ച്, മനോരാജ്യത്തിൽ തന്നെ പിന്മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്വഭാവം അലസത എന്ന നാശികരവസ്തുവിന്നു നല്ല ഒരു പോഷകദ്രവ്യമായി തീരുന്നതു സാധാരണയാണ്. എന്നാൽ ഈ സഹനശീലമുള്ളവനാകട്ടെ—

‘ക്വചിൽപൃത്ഥ്വീശയ്യഃ, ക്വചിദപിചപർയ്യങ്കശയനഃ,
ക്വചിച്ഛാകാഹാരീ, ക്വചിദപിചശാല്യോദനരുചിഃ;
ക്വചിൽകന്ഥാധാരീ, ക്വചിദപിചദിവ്യാംബര-
ധരോ
മനസ്വീകാർയ്യാർത്ഥീനഗണയതിദുഃഖം, നചസുഖം.’

എന്നു പറഞ്ഞ മാതിരി ക്ലേശങ്ങളെ ഗണ്യമാക്കാതെ കാർയ്യം നേടുന്നു.

സ്വാർത്ഥരാഹിത്യം ഇപ്രായക്കാൎക്കു ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതാകുന്നു. എതൊരുദ്യമത്തിലും സ്വാർത്ഥവിചാരം കടന്നു കൂടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവനു ക്ഷമയും, സഹനശീലവും തീരെ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. അതു നിമിത്തം കാർയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നും പല ദുർഘടങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നതുമാകുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ആ ഉദ്യമത്തിന്റെ ഫലം പൂർണ്ണരസമുള്ളതായി തീരുവാനും പ്രയാസം. ആ രസത്തിൽ പങ്കു കൊള്ളുവാനോ, അതിനെ കൊണ്ടാടുവാനോ, ആളുകളും ചുരുങ്ങും. ലോകം മുഴുവൻ തന്റെ ശത്രുക്കളാണെന്നായിരിക്കും ഈ അവസ്ഥയിൽ അവന്റെ വിചാരം. ഈ സ്വാർത്ഥവിചാരത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമമോ പരമാവസ്ഥയോ ആകുന്നു ‘അസൂയ’ എന്നു പറയുന്നതായാൽ ശരിയായിരിക്കും.

മേൽപറഞ്ഞ സ്വാർത്ഥരാഹിത്യത്തിനെ നില നിൎത്തുന്നതും, എല്ലാവിധ ദുർഘടങ്ങളേയും ക്ഷമയോടെ സഹിക്കത്തക്ക സഹനശീലവും മനശ്ശക്തിയും നൽകി നമ്മുടെ ഉദ്യമങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതുമായ മറെറാരു പ്രധാനഗുണമാകുന്നു സമഭാവന.

ഈ ഗുണത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഒരുവന്ന് തന്നെയോ അന്യരേയോ സംബന്ധിച്ച് ഏതുദ്യമങ്ങളിലും ഏർപ്പെടത്തക്ക ധൈർയ്യവും, അതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന ഏതുവിധം വൈഷമ്യങ്ങളേയും സഹിക്കത്തക്ക സഹനശീലവും, ക്ഷമയുമുണ്ടാകയും, ഉദ്ദിഷ്ടഫലം അനായാസേന കരസ്ഥമാകയും, ലോകബന്ധുവായി ജീവിക്കാനിടവരികയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

ഈ വക ഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാകുന്നു ഒരു ബാലന്റെ കൃത്യം. ഇവയെ സമ്പാദിച്ച് നിലനിൎത്തി, പോഷിപ്പിച്ച്, ലോകോപകാരമാക്കി തീൎക്കുകയാകുന്നു ഒരു യുവാവിന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മം.

ഈ കർത്തവ്യ കർമ്മജ്ഞാനവും, അതിനെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധയും, ശക്തിയും, ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടുണ്ടാവേണ്ടതാകുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ ‘വിദ്യാഭ്യാസ’മെന്നോ അതിന്റെ ‘ഉദ്ദിഷ്ടഫല’മെന്നോ പറയുന്നതു മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളുടേയും കർത്തവ്യകർമ്മജ്ഞാനത്തിന്റേയും സമ്പാദനമാണെന്നും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

അല്ലാതെ കേവലം ഒന്നോ അധികമോ ഭാഷകളുള്ള ചില ബുക്കുകളേയും പലശാസ്ത്രങ്ങളെത്തന്നെയുമൊ പഠിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല.

പലഭാഷകളുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അറിവു നിസ്സാരമെന്നല്ലപറയുന്നത്. അവ ഓരോ വിഷയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയമായി ഉണ്ടാവേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനത്തെ തരുന്നു. അതു മുഖ്യാവശ്യംതന്നെ. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടരുത്.

‘ആചാർയ്യഃ സർവ്വചേഷ്ടാസു
ലോക ഏവഹി ധീമതഃ
അനുകുർയ്യാത്തമേവാതോ
ലൗകികാർത്ഥേ പരീക്ഷകഃ’

എന്നാണ് ലോകതന്ത്രനിപുണനായ ഒരുമഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ലോകം ഗ്രു

സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ജ്ഞാനരത്നത്തിന്റെ ഗുണദോഷപരീക്ഷാസ്ഥാനമാണ്. അവിടെയാണ് അതിന്റെ വില മതിക്കപ്പെടുന്നത്. ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനത്തെ ലൌകികമായ ജ്ഞാനത്തോടും, നിത്യാനുഭവത്തോടും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലാണ് അതു കരതീന്നുശോഭിക്കുന്നതും; പുതിയ ഓരൊ തത്വങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം ഉദിയ്ക്കുന്നതും. ലോകത്തിലുള്ളതിൽ ഏററവും വലിയ ഉപദേഷ്ടാവു പ്രകൃതിതന്നെയാണ്.

ഈ ലോകത്തിലെ ചരാചരങ്ങളും, നിത്യാനുഭവത്തിൽ വരുന്ന സംഗതികളും തന്നെയാണ് പ്രകൃതി എന്നുവെച്ചാൽ.

ഈശ്വരന്റെ മഹിമാവിലാസമായ ഈ പ്രകൃതിയുടെ ദിവ്യോപദേശം നിമിത്തമാണ്, വിദ്യുച്ഛക്തി മുതലായ ഓരോ ദിവ്യശക്തികൾ മനുഷ്യരുടെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു പകരിക്കാറായതെന്നാലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെടും.

ആകാശത്തിൽ നിന്ന് ഒരുതുള്ളി വെള്ളം വീഴുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അത് അങ്ങിനെതന്നെ ഒരു പുല്ലിൽ പോയ് വീണു എന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. അതുകണ്ടാൽ ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ- ഭൂമിയുടെ ആകർഷണശക്തിമുതലായ തത്വങ്ങളെ പററി ആലോചിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഒരു വേദാന്തി- അതിന്റെ അവിടത്തെ ശാശ്വതമല്ലാത്ത സ്ഥിതിയെക്കണ്ട് അതിനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സാരതയെ ഉപപാദിയ്ക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. അല്ലെങ്കിൽ ഒരിക്കൽ നീരാവിയായിരുന്ന അതു ജലമായി പരിണമിച്ചു മററു ജലാംശത്തോടു ചേൎന്നു വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും, വീണ്ടും നീരാവിയായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ പററി ആലോചിച്ച്, പ്രാപഞ്ചികാവസ്ഥയെ ആത്മപരാത്മഭാവത്തെയൊ ഊഹിയ്ക്കാൻതുടങ്ങും. ഒരു കവി പച്ചപ്പട്ടിൽവെച്ച മുത്തുമണിയാണെന്നോ മററോ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചു അലങ്കാരസാമൎത്ഥ്യത്തെ കാണിയ്ക്കാൻ നോക്കും. ഇങ്ങിനെ ഓരോവിഷയത്തിൽ അഭിനിവേശമുള്ളവർ അതാതിനനുസരിച്ചു ജ്ഞാനത്തെ, മേൽപറഞ്ഞ ഒരു തുള്ളിവെള്ളം കൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സ്വസ്ഥനായ കട്ടി അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നിരുത്സാഹി അതിൽ യാതൊന്നും തന്നെ കാണുന്നില്ല. എല്ലാതത്വജ്ഞാനികളും കവികളും എന്നുവേണ്ട അതാതുവിഷയത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടീട്ടുള്ള എല്ലാവരും ഈ പ്രകൃതി വിലാസത്തിന്റെ സഹായം നിമിത്തമാണ് ആ നിലയിലെത്തീട്ടുള്ളതെന്നു നിരാക്ഷേപമാകുന്നു.

പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ശാസ്ത്രീയമായ അറിവിനെക്കാൾ പലപ്പോഴും പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഊഹങ്ങൾക്കു ശക്തികൂടിക്കാണ്മാനുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

പണ്ടും ഇപ്പോഴും ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തീട്ടുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ, ശാസ്ത്രീയമായവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു പുറമെ ദേശസഞ്ചാരം മുതലായവയെക്കൊണ്ടു ലൌകികമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക ഒരു പ്രധാനകൃത്യമായിട്ടാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

പൌരാണികകാലത്തെ തീൎത്ഥയാത്രകളുടെയും മററും പ്രധാനൊദ്ദേശ്യവും ലൌകിക ജ്ഞാനസമ്പാദനമായിരിയ്ക്കേണമെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതിൽ വല്ലരെ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അതിനാൽ ശാസ്ത്രീയമായും ലൌകികമായും ഉള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു കൎത്തവ്യകൎമ്മജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചു ജീവിതത്തെ

അവരവക്കും മറ്റുള്ളവക്കും ഉപകാരക്ഷമമാക്കിതീക്കുന്നതാണ് യുവജനങ്ങളുടെ കത്തവ്യകമ്മം. ഈ കത്തവ്യകമ്മജ്ഞാനത്തോടുകൂടികഴിഞ്ഞവക്കു വാൎദ്ധക്യത്തിൽ യൌവ്വനക്ഷയത്തെപ്പററി പശ്ചാത്താപത്തിന്നും കുണ്ഠിതത്തിന്നും ഇടവരുന്നതല്ല. അവരവക്കും താന്താങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്നും സ്വരാജ്യക്കാക്കും ഉൽകഷത്തിന്നും, അഭിമാനത്തിന്നും ഹേതുവായിത്തീരുകയുംചെയ്യും.

ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകവി ഒരവസരത്തിൽ ഒരു യുവാവിന്നു കൊടുത്ത ഏതാനും ഉപദേശശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടി ചേത്ത ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കാം.

'മിണ്ടൊല്ലാനീവിചാരംപരനൊടു, ചിത
മറ്റൊരൎത്ഥവുംചെയ്യുപൊകൊം-
ല്ലുണ്ടാകേണംപരംലൌകികമതുപരിഷ്കാര-
മറ്റായ്യരൊല്ലാ
വീണ്ടുംസൂക്ഷിച്ചെടുക്കുംസഖികളെഹൃദയ
ത്തോടുകോൎത്തിട്ടുകെട്ടൂ
വെണ്ടാതേകണ്ടപുത്തൻസഖികളിലിളകി
ക്കൈത്തഴമ്പാക്കിടൊല്ലാ.

ആലോചിച്ചിട്ടുവേണംപരനൊടിടയുവാൻ
വൈരമായ്ത്തീൎന്നുപോയെ-
ന്നാലോനിന്നോമ്മനിന്നിടണമരിവരനമ്മട്ടു
നീകാട്ടിടേണം
മാലോകൎക്കൊക്കെയോതുന്നതിനുചെവികൊടു
ക്കേണമല്പംചിലൎക്കേ
ചേലോടോരോഭിക്കൊടാവൂ, പലരുടെമതവും
കേൾക്കതൻേറതൊതുക്കു.

വി. കോമൻമേനോൻ.

കേളികേട്ട നമ്പൂതിരിമാർ

ഈ തലവാചകത്തിൽ കവികൾ, ഫലിതക്കാർ, അഭ്യാസികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, മന്ത്രവാദികൾ, ഓത്തന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, തപസ്വികൾ, പരമഭക്തന്മാർ ഇങ്ങിനെ പലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധി നേടിയ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചുരുങ്ങിയ വിവരമെങ്കിലും കഴിയുന്നേടത്തോളം ശേഖരിച്ച പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇതിൽ പറയുന്ന പല സംഗതികളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും അവയെ രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ അറിവുള്ളവരെല്ലാം അതാതു വിവരങ്ങൾ അറിവു തന്നു ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചേത്ത കവികളുടെ വിവരം അയച്ചുതന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മം. പ.

൧ കവികൾ.

പട്ടത്തു വാസുദേവഭട്ടതിരി } ഇദ്ദേഹത്തെ വരകവിയെന്നും കവിവരനെന്നും തിരിച്ചും മറിച്ചും പറയാം. പെരുമനത്തു തിരുവല്ലക്കാവിൽ ശാസ്താവിൻെറ വരം കൊണ്ടു കവിവരനായിത്തീൎന്ന ഇദ്ദേഹം ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ സദസ്യനായിരുന്നു. പാണിനിസൂത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉദാഹരണമായി 'വാസുദേവീയം' എന്നൊരു കാവ്യവും അതിൻെറ വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഏ

ന്നുമാത്രമല്ല 'യുധിഷ്ഠിരവിജയം' എന്ന പ്രസിദ്ധമായ യമകകാവ്യം നിർമ്മിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ നമ്പൂതിരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പണ്ടേതന്നെ കാശ്മീരരാജ്യത്തുംപോലും പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന 'കാവ്യമാല' തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാർ അന്നേമുതൽ ഇന്നേവരെ തിരുവള്ളക്കാവിൽ ശാന്തിക്കാരാണ്.

൩ തോലൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലം കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ അട്ടുക്കുട്ടത്ത് 'കൊണ്ടൊഴിഞ്ഞാറ്' എന്ന ദേശത്തായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ നർമ്മമിത്രമായിരുന്ന ഈ സരസൻ അന്നുള്ള കവികളുടെ യമകഭ്രമത്തെപ്പറ്റി പരിഹസിച്ചുംകൊണ്ട്—

"ഫപ്രഫനംഭാനന്ദം
പദഭേയംനാത്രജനിതനന്ദാനന്ദം
തനയംവന്ദേവക്യാ-
നിരനപായംദളിതദാനവവന്ദേവക്യാഃ"

എന്നും, ദുരാനപായത്തേയും നിരർത്ഥകപദപ്രയോഗത്തേയും കളിയാക്കിക്കൊണ്ട്—

"ഉത്തിഷ്ഠോത്തിഷ്ഠരാജേന്ദ്ര
മുഖംപ്രക്ഷാളയസപ ടഃ
ഏഷ ആഹപയതേകുക
ചവൈതുഹിചവൈതുഹി"

എന്നും, മററും ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ കവിവീരൻ 'തോലകാവ്യം' എന്നൊരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അതിൽ എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും അനപായക്രമേണ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല ഒരൊററ നിരർത്ഥകപദംപോലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം കാണിക്കാം.

"യത്രാംഗനാഃപ്രാവൃഷിശുഷ്കകണ്ഠാൻ
കേളീചകോരാനതിലംഘിതാഭ്രം
സൌധാഗ്രമാനീയസമീപഭാജാ
താരാപരാണ്യാസഹയോജയന്തി"

ഈ കവിയുടെ സാമർത്ഥ്യം സംസ്കൃതകവിതയിലെന്നപോലെ ഭാഷാകവിതയിലും അവ്യാഹതമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. ചാക്യാന്മാർ കൂടിയാട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സരസഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ അധികവും തോലന്റെ പൊടിക്കൈകളാണ്. കൂത്തു പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലേക്കു വേണ്ടി ഇദ്ദേഹം ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാഗാനന്ദം, സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, തപതീസംവരണം മുതലായി മലയാളത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ നടിച്ചുവരുന്ന പ്രാചീനനാടകങ്ങളിലെല്ലാം നായകന്റെ സരസശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രതിശ്ലോകങ്ങളെന്നപോലെ വിദൂഷകന്റെ വകക്കു ചില ഹാസ്യശ്ലോകങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സൌന്ദര്യംസുകുമാരതാമധുരതാ
　　കാന്തിർമ്മനോഹാരിതാ
ശ്രീമത്താമഹിമേതിസർവ്വവിഭവാൻ
　　നിശ്ശേഷനാരീഗുണാൻ
ഏതസ്യാമുപയുജ്യദൃപ്തിധതയാ
　　ദീനഃപരാമാത്മഭൂഃ
സ്രഷ്ടുംവാഞ്ഛതിചേൽകരോതുപുനര-
　　പ്യത്രൈവഭിക്ഷാടനം.

എന്നതിന്നു പകരം

വാനാററംകവർനാററവുംവളസവും
　　പൈശുന്യവുംപീളയും
ചേനംകക്ക്കൊതിക്ക്യെന്നുമുതലാം
　　നിശ്ശേഷചക്കീഗുണാൻ
ഇച്ചക്ക്യാമുപയുജ്യപത്മജനഹോ
　　കെല്പററചക്കീതരം
സൃഷ്ടിപ്പാൻതുടരുന്നുവെങ്കിലിഹ
　　വന്നെല്ലാമിരന്നീടണം.

പ്രാകൃതചൂർണ്ണികകൾക്കു തർജ്ജമയായിട്ടും പല ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്.

അത്രവരുന്നിതുവേഗാൽ
മിത്രാവസുവെന്നസിദ്ധയുവരാജൻ

അവരവൎക്കും മററുള്ളവൎക്കും ഉപകാരക്ഷമ മാക്കിത്തീൎക്കുന്നതാണ് യുവജനങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മം. ഈ കൎത്തവ്യകൎമ്മജ്ഞാനത്തോടുകൂടികഴിഞ്ഞവൎക്ക വാൎദ്ധക്യത്തിൽ യൌവ്വനക്ഷയത്തെപ്പററി പശ്ചാത്താപത്തിന്നും കുണ്ഠിതത്തിന്നും ഇടവരുന്നതല്ല. അവരവൎക്കും താന്താങ്ങളുടെ സമുദായത്തിന്നും സ്വരാജ്യക്കാൎക്കും ഉൽകൎഷത്തിന്നും, അഭിമാനത്തിന്നും ഹേതുവായിത്തീരുകയുംചെയ്യും.

ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകവി ഒരവസരത്തിൽ ഒരു യുവാവിന്നു കൊടുത്ത ഏതാനും ഉപദേശശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടി ചേൎത്ത ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കാം.

'മിണ്ടാല്ലാനിവിചാരംപരനോടു, ചിത
മററാൎത്തുംചെയ്യുപൊകൊം-
ല്ലുണ്ടാകേണംപരംലൌകികമതുപരിഷ്കാര-
മത്രാസ്സരൊല്ലാ
വീണ്ടുംസൂക്ഷിച്ചെട്ടുക്കംസഖികളെഹൃദയ
ത്തോടുചേൎത്തിട്ടുകെട്ടു
വെണ്ടാതേകണ്ടുപുത്തൻസഖികളിലിളകി
ക്കൈത്തഴമ്പാക്കിടൊല്ലാ.

ആലോചിച്ചിട്ടുവേണംപരനൊടിടയുവാൻ
വൈരമായ്ത്തീൎന്നുപോയെ-
ന്നാലോനിന്നോൎമ്മനിന്നിടണമരിവരനമ്മട്ടു
നീകാട്ടിടേണം
മാലോകൎക്കൊക്കെയോതുന്നതിനുചെവികൊടു
ക്കേണമല്പംചിലൎക്കേ
ചേലോടോതീക്കൊടാവൂ, പലരുടെമതവും
കേൾക്കതൻേറതൊത്തുക്ക.

വി. കോമൻമേനോൻ.

കേളികേട്ട നമ്പൂതിരിമാർ

ഈ തലവാചകത്തിൽ കവികൾ, ഫലിതക്കാർ, അഭ്യാസികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, മന്ത്രവാദികൾ, ഓത്തന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, തപസ്വികൾ, പരമഭക്തന്മാർ ഇങ്ങിനെ പലവിധത്തിലും പ്രസിദ്ധി നേടിയ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചുരുങ്ങിയ വിവരമെങ്കിലും കഴിയുന്നേടത്തോളം ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഇതിൽ പറയുന്ന പല സാംഗതികളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും അവയെ രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ അറിവുള്ളവരെല്ലാം അതാതു വിവരങ്ങൾ അറിവു തന്നു ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചേൎത്ത കവികളുടെ വിവരം അയച്ചുതന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞതാപൂൎവ്വം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മം. പ.

൧ കവികൾ.

പട്ടത്തു വാസുദേവഭട്ടതിരി — ഇദ്ദേഹത്തെ വരകവിയെന്നും കവിവരനെന്നും തിരിച്ചും മറിച്ചും പറയാം. പെരുമനത്തു തിരുവല്ല ക്കാവിൽ ശാസ്താവിന്റെ വരം കൊണ്ടു കവിവരനായിത്തീൎന്ന ഇദ്ദേഹം ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ സദസ്യനായിരുന്നു. പാണിനിസൂത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉദാഹരണമായി 'വാസുദേവീയം' എന്നൊരു കാവ്യവും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. എ

ന്നുമാത്രമല്ല 'യുധിഷ്ഠിരവിജയം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ യമകകാവ്യം നിൎമ്മിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ നമ്പൂതിരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പണ്ടേതന്നെ കാശ്മീരരാജ്യത്തുകൂടി പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു 'കാവ്യമാല' തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ വംശക്കാർ അന്നേമുതൽ ഇന്നേവരെ തിരുവല്ലക്കാവിൽ ശാന്തിക്കാരാണ്.

തോലൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി } ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇല്ലം കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ അട്ടക്കുടത്ത 'കൊണ്ടൊഴിഞ്ഞാറ്' എന്ന ദേശത്തായിരുന്നു. ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ നൎമ്മമിത്രമായിരുന്ന ഈ സരസൻ അന്നുള്ള കവികളുടെ യമകഭ്രമത്തെപ്പററി പരിഹസിച്ചുംകൊണ്ട്—

"ഫപ്രഫനംഭാനന്ദം
പഭപയംനാത്രജനിതനന്ദാനന്ദം
തനയംവന്ദേവക്യാ-
നിരനപയംഭളിതഭാനവന്ദേവക്യാഃ"

എന്നും, ദുരാനപയത്തേയും നിരൎത്ഥകപദപ്രയോഗത്തേയും കളിയാക്കിക്കൊണ്ട്—

"ഉത്തിഷ്ഠോത്തിഷ്ഠരാജേന്ദ്ര
മുഖംപ്രക്ഷാളയസപ ടഃ
ഏഷത്രാഹപയതേകക്ക
ച്ചൈവതുഹിചവൈതുഹി"

എന്നും, മററും ചില ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ കവിവീരൻ 'തോലകാവ്യം' എന്നൊരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അതിൽ എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും അനപയക്രമേണ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഒരൊററ നിരൎത്ഥകപദംപോലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം കാണിക്കാം.

"യത്രാംഗനാഃ പ്രാവൃഷിശുഷ്കകണ്ഠാൻ
കേളീചകോരാനതിലംഘിതാഭ്രം
സൌധാഗ്രമാനീയസമീപഭാജാം
താരാവരജ്യോത്സ്നാസഹയോജയന്തി"

ഈ കവിയുടെ സാമൎത്ഥ്യം സംസ്കൃതകവിതയിലെന്നപോലെ ഭാഷാകവിതയിലും അവ്യാഹതമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. ചാക്യാന്മാർ കൂടിയാട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സരസഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ അധികവും തോലൻെറ പൊടിക്കൈകളാണ്. കൂത്തു പരിഷ്കരിക്കുന്നതിലേക്കു വേണ്ടി ഇദ്ദേഹം ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാഗാനന്ദം, സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, തപതീസംവരണം മുതലായി മലയാളത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ നടിച്ചുവരുന്ന പ്രാചീനനാടകങ്ങളിലെല്ലാം നായകൻെറ സരസശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രതിശ്ലോകങ്ങളെന്നപോലെ വിദൂഷകൻെറ വകക്കു ചില ഹാസ്യശ്ലോകങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സൌന്ദൎയ്യംസുകുമാരതാമധുരതാ
കാന്തിൎമ്മനോഹാരിതാ
ശ്രീമത്താമഹിമേതിസൎഗ്ഗവിഭവാൻ
നിശ്ശേഷനാരീഗുണാൻ
ഏതസ്യാമുപയുജ്യദുൎവ്വിധതയാ
ദീനഃ പരാമാത്മഭൂഃ
സ്രഷ്ടുംവാഞ്ഛതിചേൽകരോതുപുനര-
പ്യത്രൈവഭിക്ഷാടനം.

എന്നതിന്നു പകരം

വാനാററംകവർനാററവുംവളസവും
പൈശൂന്യവുംപീളയും
പേനുംകക്ക് കൊതിക്ക് യെന്നുമുതലാം
നിശ്ശേഷചക്കീഗുണാൻ
ഇച്ചക്ക്യാമുപയുജ്യപത്മജനഹോ
കെല്പററചക്കീതരം
സൃഷ്ടിപ്പാൻതുടരുന്നുവെങ്കിലിഹ
വന്നെല്ലാമിരന്നീടണം.

പ്രാകൃതചൂൎണ്ണികകൾക്കു തൎജ്ജമയായിട്ടും പല ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്.

അത്രവരുന്നിതുവേഗാൽ
മിത്രാവസുവെന്നസിദ്ധയുവരാജൻ,

പത്രംകൊണ്ടിനിയുടനേ
ചിത്രപ്പെൺകൊടിയെനീമറയ്ക്കേണം.

അശനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും വെവ്വേറെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ ഈ വിരുത്തന്റെ വകയാണ്.

'ഏണാങ്കമണ്ഡലംപോലെ
ചേണാർന്നീടിനപപ്പടം
ഊണിന്നുകാമ്യമാകുമ്പോൾ
വേണംകാച്ചിവിളമ്പുവാൻ.'

ഈ വക മിക്ക ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളും ഇന്നത്തെക്കവികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷാരീതിയിലാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിലാശ്ചര്യമില്ലതാനും. തോലന്റെ ഭാഷ അന്നത്തെ നഗര (കൊടുങ്ങല്ലൂർ) ഭാഷയാണ്. അതു ക്രമേണ നാട്ടുഭാഷയായിത്തീർന്നു. തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ തുടങ്ങിയുള്ള പ്രസിദ്ധഭാഷാകവികൾക്ക് ഈ തോലനാണ് മാർഗ്ഗപ്രദർശകൻ. അവരാരും ഒരു പുതിയ ഭാഷാരീതി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം കൂടിയാട്ടം കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണ്.

ശക്തിഭദ്രൻ — ഇദ്ദേഹം ചെങ്ങന്നൂർ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു പോററിയാണ്. തിരുവാല്പിൽ സമുദായവുമായിരുന്നു. പൂജകൾക്കും മററ് അടിയന്തരങ്ങൾക്കും എന്തുവന്നാലും നേരനീക്കം വരുത്താറില്ലാത്ത ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഗ്രഹണസമയത്തുപോലും ഉച്ചപ്പൂജയ്ക്കു നമസ്കാരമുണ്ണണമെന്നൊരു പതിവുണ്ട്. അതിന്നു മടിച്ച പുലാപ്പിള്ളി നമ്പൂരിയെ ശപിച്ച് അധഃപതനം വരുത്തി അമ്പലവാസിയാക്കിത്തീർത്തതുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം നല്ല തപശ്ശക്തിയുള്ള ബ്രാഹ്മണനാണെന്നുള്ളത് ഇരിയ്ക്കട്ടെ. ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനാകയാൽ അദ്വൈതിയും പണ്ഡിതനുമാണെന്നുള്ളതും നിൽക്കട്ടെ. 'ഉന്മാദവാസവദത്ത' (മന്ത്രാങ്കം മുതലായത് അടങ്ങിയ ഒരു ദൃശ്യകാവ്യം), 'ആശ്ചര്യചൂഡാമണി' നാടകം എന്നിവയുണ്ടാക്കിയ ഒരു മഹാകവിയാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ നാടകത്തെ ആചാര്യസ്വാമികൾപോലും 'ഭുവനഭൂതി' എന്നു പ്രശംസിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളെല്ലാം ഇന്നും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പലേടത്തും ചാക്യാന്മാർ അഭിനയിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

പുനം അല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി — സാമൂതിരി മഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യന്മാരായ പതിനെട്ടര കവികളിൽ അരക്കവിയാണ് ഈ പുനംനമ്പൂരി. ഭാഷാകവികളെ പുച്ഛിച്ചിരുന്ന ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾക്കുപോലും 'പുനമേവപുനഃ പുനരാസ്തു മഹേ' എന്നു പ്രശംസിയ്ക്കത്തക്കവിധം ബഹുമാനം തോന്നാൻവേണ്ട കവിത്വം ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് 'താരിത്തന്വി കടാക്ഷാഞ്ചല' എന്ന ശ്ലോകം തന്നെ തെളിയിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃഷ്ണപ്പാട്ടിലുള്ള കവിതാരീതി മേൽപറഞ്ഞ പദ്യത്തിന്റെ രീതിയിൽ നിന്നു വിലക്ഷണമാണ്. ഗാഥയിൽ അക്കാലത്തെ കോലത്തുനാട്ടുഭാഷയാണ് അധികം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാത്ത ചില വാക്കുകൾ അതിൽ കാണും എങ്കിലും ഇത്ര അലങ്കാരശുദ്ധിയും സരസതയും ഉള്ള ഒരു കവിത മലയാളഭാഷയിൽ വേറെ കാണുവാൻ പ്രയാസം. പരിശുദ്ധഭക്തി കവിഹൃദയത്തിൽ നിന്നു കൃതിയിലേയ്ക്കു പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അതു വായിയ്ക്കുന്നവർക്കെല്ലാം അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. തളിപ്പറമ്പത്തു വെച്ചു പാഠകം പറയുന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ച കാലത്തു 'ചെല്ലൂർ മാഹാത്മ്യം' മുതലായ ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങളുണ്ടാക്കിയതും ഇദ്ദേഹമാണെന്നു ചിലരുടെ പക്ഷമുണ്ട്. ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 'വേലാതീതപ്രഥിതവചസശ്ശങ്കരാദ്യാഃ കവീന്ദ്രാഃ'

എന്ന് ഉദ്ദണ്ഡൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ശങ്കരകവിയുടെയാണെന്നു മററു ചിലർ പറയുന്നു. ശങ്കരകവിയും പുനവും ഒന്നാണെന്നു വേറെ ചിലരും സിദ്ധാന്തിയ്ക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും കവിനാമം പുറത്തുകാണിയ്ക്കാത്ത ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേളികേട്ട ചില നമ്പൂരിക്കവികളുടെ കൃതികളാണെന്നു തീച്ചതന്നെ.

മഴമംഗലത്തു ശങ്കരൻനമ്പൂരി — ഭാഷാപ്രബന്ധനിർമ്മാണ വിഷയത്തിൽ ഏററവും കേളികേട്ട കവിയാണ് ഇദ്ദേഹം. ഭാഷാനൈഷധചമ്പു, രാജരത്നാവലീയം, ബാണയുദ്ധം മുതലായ പ്രശസ്തപ്രബന്ധങ്ങളുടെ കവി ഇദ്ദേഹമാണ്. ഈ പ്രബന്ധങ്ങളിലെ ഗദ്യരീതി പിടിച്ചതന്നെ പൂഷ്പിണിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിത്തീത്തതും മററാരുമല്ല. മഴമംഗലഭാണം, കൊടിയവിരഹം മുതലായ സംസ്കൃതകൃതികളുണ്ടാക്കിയതും ഈ നമ്പൂരിതന്നെ. മതില്ക്കു പുറത്ത് ആൽത്തറയ്ക്കൽ വെച്ചു മുറുക്കിക്കൊണ്ടു സൌന്ദര്യലഹരി ചൊല്ലി ഊരകത്ത് അമ്മതിരുവടിയുടെ തിരുവുടയാടയിൽ തുപ്പൽ കാണിച്ചതും ഭക്തനായ ഈ മഹാകവിയാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗദ്യമയഗാഥ, പുനംനമ്പൂരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ, തുഞ്ചൻെറ കിളിപ്പാട്ട് ഇവയുടെ വൃത്തരീതികളിലെ കാലക്രമം പിടിച്ചാണ് കുഞ്ചൻ തുള്ളപ്പാട്ടുകളിലേ ശീലുകളുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളത്.

മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി — ഇദ്ദേഹം 'നാരായണീയം' എന്ന ഭാഗവതസംഗ്രഹസ്തോത്രം നിർമ്മിച്ചു ഗുരുവായൂരപ്പൻെറ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടു ദുസ്സാദ്ധ്യമായ രോഗശമനം വരുത്തിയതുമുതൽക്കാണ് കേളികേട്ടുതുടങ്ങിയത്. ചാക്യാന്മാക്കു പ്രബന്ധം പറയുവാൻ തക്കവണ്ണം അനേകം കഥാപ്രബന്ധങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അധികവും ഭാരതഭാഗവതസംബന്ധകഥകളെയാണ് ഈ കവി ലഘുചമ്പുക്കളാക്കീട്ടുള്ളത്. ഇവയുടെ സാരസ്യം അന്യാദൃശം തന്നെയാണ്. വൃകോദരോക്തമായ ധാതുപാഠം അനുസരിച്ച് ഇദ്ദേഹം 'ധാതുകാവ്യം' എന്നൊരു കാവ്യമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്.

> ഉദാഹൃതം പാണിനിസൂത്രമണ്ഡലം
> പ്രാഗ്വാസുദേവേന തദേകദേശതഃ
> ഉദാഹരത്യദ്യ വൃകോദരോദിതാൻ
> ധാതൂൻക്രമേണൈവ ഹി മാധവാശ്രയാൽ,

എന്നാണ് ഇതിലെ പ്രതിജ്ഞ. വാസുദേവീയത്തിൽ പറഞ്ഞ ശ്രീകൃഷ്ണകഥയുടെ ശേഷമാണ് ഈ കാവ്യത്തിലെ കഥ. പൂരാടം പിറന്ന പുരുഷൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിൻെറ ആജ്ഞപ്രകാരം ഭാരതം വായിപ്പാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയപ്പോൾ കൂട്ടിവായന ശീലമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചതിന്നുത്തരമായി—

> 'ഭീമസേനഗദാത്രസ്താ ദുര്യോധനവരൂഥിനീ
> ശിഖാഖാണ്ഡകസ്യേവ കണ്ണമൂലമുപാശ്രിതാ'

എന്നു രാജാവിൻെറ കഷണ്ടിയേയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൂട്ടിവായിച്ചു ബഹുമതനായിത്തീന്നതും പിന്നീടു രാജകല്പനപ്രകാരം തന്നെ അറുപതു ദിവസംകൊണ്ടു 'പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വം' എന്ന ഗംഭീരമായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതും ഈ കവി തന്നെയാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ചെറുപ്പം മുതൽക്കേ പരൽപ്പേരിടുവാനുള്ള സാമത്ഥ്യം വേറെയായിരുന്നു. തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടിയുടെ അടുക്കൽ ചില കുട്ടികൾ ഗണിയ്ക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഖ്യയ്ക്കു സ്വാനുഭവം പ്രമാണിച്ചു 'ബാലകളത്രം സൌഖ്യം' എന്നും, 'ലിംഗവ്യാധി രസഹ്യാ' എന്നും പേരിട്ടതും പിഷാരടിയുടെ ശകാരം കേട്ടു പിന്നീടു പിഷാരടിയുടെ അടുക്കൽ തന്നെ പഠിച്ചു വിദ്വാനായിത്തീന്നതും നാരായണീയാവസാനത്തിൽ

കലിദിനസംഖ്യ 'ആയുരാരോഗ്യസൌഖ്യം' എന്നൊപ്പിച്ചതും പ്രക്രിയാസൎവ്വസ്വത്തിന്റെ പ്രാരംഭാവസാന ദിവസങ്ങൾ രണ്ടും കണക്കാക്കി പ്രകൃതത്തിനു യോജിപ്പിച്ച് 'യതഃ ഫലപ്രസൂസ്സ്യാൽ, കൃതരാഗരസോദ്ധ്യ, ശബ്ദമാൎഗ്ഗജൃംഭാം' എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതും, മാമാങ്കത്തിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ച് എന്നെന്നും സ്മാരകമായിട്ട് 'നദീപുഷ്ടിരസഹ്യാനു നഹ്യസാരം പയോജനിനിജ്ഞാൽ കുടീരാൽ സായാഹ്നേ നഷ്ടാത്ഥാഃ പ്രയയുജ്ജനാഃ' എന്നിങ്ങിനെ പാദംതോറും മേൽപോട്ടും കീഴ്പോട്ടും പേരിട്ടു കലിദിനസംഖ്യകൊണ്ടു തന്നെ ശ്ലോകം പൂരിപ്പിച്ചതും അച്ചിപ്പുറെ എടക്കോട്ടെ അമ്പലത്തിൽ വാരത്തിന്നു കൂടിയിരുന്ന ഓത്തന്മാർ പരിഹസിച്ചതു നിമിത്തം ചൊടിച്ചു തന്റെ ഓത്തിലുള്ള ഉറപ്പു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഋഗ്വേദത്തിലെ അട്ടംതോറുമുള്ള സൂക്തങ്ങളുടെ കണക്കു കാണിക്കുന്ന പരൽപേരുമാത്രമായ 'സൂക്തശ്ലോകങ്ങൾ' മൂക്കോലബ്ഭഗവതിയുടെ സ്തോത്രമായി നിൎമ്മിച്ചതും മറ്റും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ വാസനാബലം നിമിത്തമാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം വിഷ്ണുഭക്തിമൂത്തു ശിവദ്വേഷിയാവാൻ ഭാവിക്കുകയോ എന്നു തോന്നുമാറു 'ഭസ്മനിഷേധം' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിയെന്നും പയ്യൂർ ഭട്ടതിരിമാരിൽ ഒരു വിദ്വാൻ 'ഇന്നു നാരായണന്റെ ഭസ്മനിഷേധം ഖണ്ഡിച്ചു ഗ്രന്ഥം ചുട്ടിട്ടാണ് ഭസ്മക്കുറി' എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു കാൎയ്യം നടത്തിയെന്നും ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഈ മഹാകവി വലിയ വിഷ്ണുഭക്തനായിരുന്നു നിശ്ചയം തന്നെ. 'ക്കുട്ടപ്പാഠകം' എന്ന ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഷാകവിത ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടത്രേ. ഋഗ്വേദത്തിലെ താണ്ടവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെയാണെന്നു പറയുന്നു.

പുറയന്നൂർ ഭാസ്കരൻ നമ്പൂരിരിപ്പാട് — ഈ സരസകവിയാണ് ദശമം കിളിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിയത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാരീതി തുഞ്ചനേക്കാൾ കുഞ്ചനെയാണ് അധികം അനുകരിക്കുന്നത്.

'സരസിജനയനന്റേനല്ലലീലാവിലാസം
സരസിജമുഖിമാൎക്കുംബാലകൎക്കുംഗ്രഹിപ്പാൻ
സരസമധുരഭാഷാഗാനമായിട്ടിവണ്ണം
പരിചൊടുപുറയന്നൂരന്തണേന്ദ്രൻചമച്ചാൻ.'

എന്നുള്ള ഉപസംഹാരശ്ലോകംകൊണ്ട് ഈ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സദുദ്ദേശ്യം വെളിപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ഇല്ലങ്ങളിലെല്ലാം ഈ ദശമത്തിനു നല്ല പ്രചാരമുണ്ട്.

ചേലപ്പറമ്പു വാസുദേവൻ നമ്പൂരി — ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സരസങ്ങളായ ചില ഒററശ്ലോകങ്ങളാണ് സഹൃദയന്മാരെ ആകൎഷിച്ചുകാണുന്നത്. കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ 'സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ' എന്ന അമ്പലവാസിഭവനത്തിൽ താമസിച്ചുവരുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രലോകത്തെ കഥയും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്തുതിയുമായ ഓരോ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെയ്ക്കു സമൎപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു

'ജംഭപ്രദ്വേഷിമുൻപിൽത്രിദശസദസിനിൻ-
കീൎത്തിപൂരങ്ങൾവീണാ-
ശുംഭൽപാണൌമുനൌഗായതിസുരസുദൃശാം
വിഭ്രമംചൊല്ലവല്ലേൻ
കമ്പിട്ടാളുൎവ്വശിപ്പെണ്ണകമിളകിയലി-
ഞ്ഞക്കണക്കത്തഴിഞ്ഞു
രംഭയ്ക്കുഞ്ചാറവട്ടംകബരിതിരുകിനാൾ
മേനകാമാനവേദ!'

സുത്രാമാവിനവന്നവസ്ഥചിരിയാംനിൻ-
വിക്രമാലോകനേ
ശത്രൂണാംപടവീടുചുട്ടുപുകപോം-
യെത്തീനഭോമണ്ഡലേ
പത്താംനേത്രശതങ്ങളപ്പൊഴുതിലേ-
പൊത്തീടുവാനാശയാ-
ലെത്തീശക്രനകാത്തവീൎയ്യഭുജസമ്പ-
ത്തിങ്കലാത്യാഗ്രഹം.'

ഈ വക രാജവർണ്ണനശ്ലോകങ്ങൾക്കു പുറമെ പിന്നെയും അനവധി ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്.

'ആഴിക്കെട്ടിന്നകത്തിങ്ങധികഗുണഗണം
 തേടുമക്കുന്നലേശൻ
വാഴുംനാട്ടങ്ങനേകംപകലിരവവിടെ-
 പ്പണ്ടുപോയിട്ടുവേണ്ട
കോഴിക്കോട്ടുംനടപ്പാനിതുപൊഴുതെളുത-
 ല്ലങ്ങുപൂങ്കാവിൽനിന്നാ-
മാഴക്കണ്ണാൾപറിക്കുന്നിതുയുവഹൃദയം
 കാണെക്കേടോ കാലഭേദം.'

എടവട്ടിക്കാട്ടു വിഷ്ണു നമ്പൂരി — ഈ നമ്പൂരിയുടെ രുഗ്മിണീസ്വയംവരം പ്രബന്ധത്തിനേക്കാൾ അധികം രസികജനാഹ്ലാദകങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളുമായിട്ടുള്ളത് ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളാണ്.

 സുമധുരമധരനിപീഡ്യം
 സുഖനിദ്രാസാദകൃച്ചസംഭോക്തുഃ
 മൃദുബഹിരന്തഃകഠിനം
 കമനീകമനീയമേതദാമ്രഫലം.

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ട് ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരെക്കൊണ്ടു മാങ്ങ പെറുക്കിച്ചിട്ടും,

'ശീതാത്താളവസങ്കുചന്തിദിവസാഃ
 കിഞ്ചാംബരംശർവ്വരീ
ശീഘ്രംമുഞ്ചതിനസ്വയംചഹുതഭുക്കോണം
 ഗതോഭാനുമാൻ
ത്വംചാനംഗഹുതാശഭാജിഹൃദയേ
 മുഗ്ദ്ധാംഗനാനാംസ്ഥിതോ
രാജൻ! കിംകരവാമഹേഭൃശമഹോ
 ശീതാഭിഭൂതാവയം.'

എന്നു ഹേമന്തം വർണ്ണിച്ചു കുലശേഖരപ്പെരുമാളോടു സാലു വാങ്ങീട്ടും,

'കംസീകൃത്യദിവംഭുവംതുലിനവാനാ-
 ധായവേധാസ്തയോ
സ്തുല്യാമിന്ദ്രംചപരീക്ഷിതുംലഘിമനിർദ്ദ്യൗ-
 സ്താവദൂർദ്ധ്വംഗതാ
ദേവാനപ്സരസശ്ചകല്പകതരൂൻനി
 ക്ഷിപ്യതത്രാനതാ
വത്യക്ഷ്മാതലതോബഹൂൻസുകൃതിനോപ്യ-
 നീയവിന്യസ്യതി.'

എന്നു രാജമഹിമാവിൻെറ ഗൌരവം കുറച്ചുപ്പെടുത്താതെ തന്നെ രണ്ടു കൈക്കും വീരശൃംഖല വാങ്ങിട്ടും കേളികേട്ട കവിവീരൻ ഇദ്ദേഹമാണ്.

ലക്ഷ്മീദാസൻ. കരിങ്ങമ്പിള്ളി നമ്പൂതിരിപ്പാട — ഈ കവിപുംഗവൻെറ ശുകസന്ദേശമെന്ന കാവ്യം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. കലിവർഷം മുവ്വായിരത്തിരുനൂററി പതിമൂന്നാം വത്സരത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കാമുകൻെറ കഥയാണ് ഇതിലെ വിഷയം. ഇദ്ദേഹം നല്ല പണ്ഡിതനുമാണ്. ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന കാലത്തു മനസ്സിരുത്താൻ വകയില്ലാത്ത ഒരു വിഷയമായപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ഉറക്കം തൂങ്ങിയതിനാൽ തല നിലത്തു മുട്ടിപ്പോയി. ഉടനെ ഗുരുനാഥൻെറ ഭാവഭേദം കണ്ടിട്ട്—

'വിദ്യാഭിലാഷകപിതാംനിജബാലസഖ്യം
തന്ത്ര്യാകഥഞ്ചിദനുനീയസമീപനീതാം
ചേതോഹരാംപ്രണയിനീംസകലേന്ദ്രിയേഷ്ടാം
നിദ്രാംപ്രസാദയിതുമേഷനമസ്കരോമി.'

എന്നു മറുവടി പറഞ്ഞതിനാൽ പിന്നീടു വിദ്യാഭ്യാസം വേണ്ടിവന്നില്ല എന്നു പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്.

പൂന്തോട്ടത്തു നമ്പൂതിരി, വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്, മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് മുതലായി അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കവികളെപ്പററി അധികജനങ്ങൾക്കും സ്മരണ വിട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ച് എടുത്തു പറയുന്നില്ല.

പൂന്താനത്തു ബ്രഹ്മദത്തൻ നമ്പൂരി — സന്താനഗോപാലം പാന, ജ്ഞാനപ്പാന മുതലായ ചില കൃതികളുണ്ടാക്കിയ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററി പല കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭക്തിയിൽ മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിപോലും ഇദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

തിരുവേഗപ്പുറെ നാരായണ ഭട്ടതിരി — ഇദ്ദേഹം 'സുഭദ്രാഹരണം' എന്നൊരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഭട്ടികാവ്യം പോലെ വ്യാകരണസൂത്രോദാഹരണപ്രായവും അതിസരസവുമായ ഒരു ശാസ്ത്രകാവ്യമാണ് അത്. ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു യോഗ്യനാണ്.

വസുമതീമാനവിക്രമം, ലക്ഷ്മീമാനവേദം മുതലായ നാടകങ്ങളുണ്ടാക്കിയ പല സംസ്കൃതകവികളുടേയും ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം, ചന്ദ്രോത്സവം, കാമദഹനം മുതലായ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇവയുണ്ടാക്കിയ ഭാഷാകവികളുടേയും പേരുവിവരം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല.

വില്വമംഗലത്തു ചെറിയ സ്വാമിയാർ — ഇദ്ദേഹം 'സിരിചിണ്ഹം' (ശ്രീചിഹ്നം) എന്നൊരു പ്രാകൃതകാവ്യമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. വിഷയം ശ്രീകൃഷ്ണകഥയാണ്. പ്രാകൃതസൂത്രങ്ങൾക്കും ഗണപാഠങ്ങൾക്കും ക്രമം തെറ്റാതെ ഉദാഹരണം കൊടുത്തുകൊണ്ടും രസപുഷ്ടി വിടാതെകണ്ടും കഥ കൊണ്ടുപോയ ഈ കാവ്യം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടതാണ്.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ — ആചാര്യസ്വാമികളുടെ കവിതകൾ മിക്കതും ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ സ്തോത്രങ്ങളാണ്. ശൃംഗാരാദിനവരസങ്ങളും അംഗങ്ങളായി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടും ഭക്തിരസം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടും അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും നിറഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടും കവിതകൾ തന്നെത്താൻ ഉദിച്ചിട്ടുള്ള കവികളിൽ ആചാര്യസ്വാമികൾ അദ്വിതീയനാണെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറവാൻ തോന്നുന്നില്ല. ചർച്ചാസ്തവത്തിൽ ദേവിയുടെ മാഹാത്മ്യം പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് —

'അജ്ഞാതസംഭവമനാകലിതാന്വവായം
ഭിക്ഷുംകപാലിനമവാസസമദ്വിതീയം
പൂർവ്വംകരഗ്രഹണമംഗലതോഭവത്യാ-
ശംഭുംകഏവബുബുധേഗിരിരാജകന്യേ.' എന്നായി.

രാമഭുജംഗത്തിൽ ശ്രീരാമഭക്തി കവിഞ്ഞൊലിച്ചു കുത്തിച്ചാടുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഹനൂമാനുള്ളത് —

സദാരാമരാമേതിനാമാമൃതംതേ
സദാരാമരാനന്ദനിഷ്യന്ദകന്ദം
പിബന്തംനമന്തംസുദന്തംഹസന്തം
ഹനൂമന്തമന്തർഭജേതംനിതാന്തം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

അയനചലനം

സാധാരണയായി ഇപ്പോൾ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ദിനരാത്രിപ്രമാണങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിലും ഗ്രഹണം, മൌഢ്യം മുതലായ ഗണിതങ്ങളിലും പ്രത്യേകമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതായ അയനചലനം കേരളത്തിൽ 'ദൃക്ക്' എന്നും 'പരഹിത'മെന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു പഞ്ചാംഗങ്ങളിൽ എഴുതിക്കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇതുകളെ വരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളും ക്രമങ്ങളും ആലോചിച്ചാൽ ദൃക്കിന്റെ സമ്പ്രദായം എവനേയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല. അയനചലനത്തിന്നു ദിഗ്ഭേദമുണ്ടെന്നും മററും പ്രത്യക്ഷമായി സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ പഞ്ചാംഗഗണിതക്കാർ കൊല്ലംതോറും നാല്പത്തെട്ടു വിലി വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൂട്ടുന്നു. ഈ ദൃഗയനചലന

ത്തിന്ന് ഇവർ യാതൊരു ദിഗ്ഭേദവും ചെയ്യാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു കൂട്ടിയാൽ കാലാന്തരത്തിൽ പലതുള്ളി പെരുവെള്ളമെന്നപോലെ വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചു വളരെ അസംബന്ധമായിപ്പോകുമെന്നും അങ്ങിനെ കുറെ കഴിയുമ്പോൾ സൂര്യ്യഗതി തന്നെ ദക്ഷിണോത്തരമായിത്തീരുന്നതാണെന്നും വിചാരിച്ചിട്ടെങ്കിലും ഇതിന്റെ കാരണത്തെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിന്നു സംഗതിയുള്ളതാണ്. അയനചലനം സംസ്കരിച്ച സൂര്യ്യൻ ഗോളാന്തത്തിൽ എത്തുന്ന ദിവസം വിഷുവദ്ദിനമാണെന്നും, അന്നു ദിനരാത്രികൾ സമങ്ങളായി വരുമെന്നും നിരക്ഷവൃത്തത്തിൽ മദ്ധ്യാഹ്നച്ഛായ ശങ്കുവിൽ ലയിയ്ക്കുന്നതും, ഓരോ ധ്രുവങ്ങളിലെ ദൂരംപോലെ മദ്ധ്യാഹ്നച്ഛായ ഓരോ ദിക്കിലേയ്ക്കു വർദ്ധിച്ചുവരുമെന്നും നമുക്ക് അറിവുള്ള ഒരവസ്ഥയാണെല്ലൊ. ഈ ആലോചനയിൽ ദിനരാത്രികൾ ഉണ്ടാവുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നും ഇതിന്റെ ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നും ഇത് എത്രത്തോളം വരുമെന്നും ആണ് അറിയേണ്ടത്. ഇതിൽ ദിനരാത്രികൾ ഉണ്ടാകുന്ന തത്വത്തെ ഈ അവസരത്തിൽ ലേഖനദൈർഘ്യം ശങ്കിച്ചു നിൎത്തിവെയ്ക്കുന്നു. അപക്രമമണ്ഡലത്തിന്റെ സ്ഥിതി നിരക്ഷവൃത്തത്തിൽ നിന്നു ഭേദിച്ചതുകൊണ്ടാണ് രണ്ടയനങ്ങളിലും ദിനരാത്രികൾ ഭേദിച്ചുവരുന്നത് എന്നു സാമാന്യം ജ്യോത്സ്യന്മാർ സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. അപക്രമമെന്നതു സൂര്യ്യസഞ്ചാരവൃത്തമാണ്, നിരക്ഷവൃത്തമെന്നതു ഭൂമദ്ധ്യമാണ്. ഈ രണ്ടു വൃത്തങ്ങളുടേയും സമ്പാതം ക്രമേണഭേദേന ആദികാലത്തു കന്യാന്ത്യവും മീനാന്ത്യവുമായിട്ടാണ് വന്നിട്ടുള്ളത്. ഭൂമി സൂര്യ്യനെ ചുററുന്നതിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വൃത്തഭേദത്താലും ആകർഷണഭേദത്താലും ഈ നിരക്ഷവൃത്തത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളിലേയ്ക്കും ഈ അപക്രമം ദൂരവ്യത്യാസം പോലെ ചെരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതിനാൽ രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളിലും രണ്ടയനങ്ങളായി വരുന്നതും, ഒരു ധ്രുവത്തിലെ ദിനവർദ്ധനത്തിൽ മററെ ധ്രുവത്തിൽ രാത്രിവർദ്ധനമായും ഇവ ദൂരംപോലെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടും വരുന്നു. കന്യാന്ത്യത്തിലും മീനാന്ത്യത്തിലും സമ്പാതം ചെയ്തുവന്നിരുന്ന നിരക്ഷാപക്രമവൃത്തങ്ങൾ ക്രമേണ ഭേദപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ ഇരുപത്തിരണ്ടു തിയ്യതിയോളം കീഴ്പട്ടു നീങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇത് എന്തൊരു ഗതിയാലാണ് സംഭവിച്ചത്- ഇത് എത്രത്തോളം സംഭവിയ്ക്കും? ഇതു സൂര്യ്യന്റെ ഗതിയാലാണ്. സൂര്യ്യൻ നിശ്ചലനാണെന്നു സ്ഥാപിച്ച നാം സൂര്യ്യന്റെ ഗതിയാലെന്നു പറയുമ്പോൾ വായനക്കാർ ശങ്കിച്ചേയ്ക്കാം. പക്ഷേ ഭൂമിയും ഗ്രഹഗോളങ്ങളും സൂര്യ്യനെ ചുററുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ മാതിരിതന്നെ സൂര്യ്യനും മററൊരു ആധാരത്തെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നാണ് സൂക്ഷ്മം. ഈ സൂക്ഷ്മത്തെ കണ്ടുപിടിച്ച നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ബുദ്ധിയ്ക്കുള്ള ഘനം ആശ്ചര്യ്യജനകമെന്നേ പറവാനുള്ളു. ഇതുകൾ വരുത്തുന്ന കണക്കുകൾ വഴിയെ മററൊരവസരത്തിൽ.

കെ. വി.

കാമദഹനം

തൃക്കണ്ണൊക്കമിഴിച്ചോരളവിൽ ചെങ്കനൽപൊട്ടിച്ചിന്നിച്ചിതറീ ലോകമെരിഞ്ഞു പൊരിഞ്ഞൂസഹസാ മിന്നലുമായിമേരോർമ്മൂർദ്ധ്നി മുരരിപുപെട്ടന്നൊന്നനടങ്ങി മലർമകൾപെട്ടന്നാശ്ലേഷിച്ചു ശേഷനമീഷൽ സ്തബ്ധതപൂണ്ടു ദിഗ്ഗജമെല്ലാംദിഗ്ഗതമായീ മേഘച്ചാർത്തുകരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞു സുരമുനിചാരണഗന്ധർവ്വാദികളോ ടിയൊളിച്ചുവിറച്ചുതുടങ്ങീ ശതമഖനച്ചോശവമായ്പോയീ ദഹനനുദഹനജ്വരമേറീണ്ടു കാലനുകാൽപോരാഞ്ഞൂപായ്വാൻ നിരൃതേഃകുസൃതികളൊന്നില്ലപ്പോൾ വരുണനുനിയതംകരുണാവിഷയോ വായോരായുസ്സില്ലെന്നോർത്തു ധനദനു ധനവുംവേണ്ടിലേതും ബ്രഹ്മാകമ്മംജഗതാമെന്നു മധുമാസാദികൾനക്ഷത്രാദികൾ നിഖിലമതിന്നുമേരുധരാധരമൊന്നുകുലുങ്ങി മാരുതമണ്ഡലമെങ്ങുമിരച്ചു ദിവസാധീശസ്യന്ദനവാജികൾ കയറുമുറിച്ചുപറന്നുതുടങ്ങി ഗഗനേ ദിനകരദേവനിരുട്ടന്വേഷിച്ചാവതുമണ്ടിസഹസാ ജലനിധിഘോരംതിരയുംതല്ലി ഘുമുഘുമിനെന്നുകലങ്ങിമറിഞ്ഞു ശിഖരികളൊക്കച്ചുവടുകുലുങ്ങിക്കാനമിരച്ചു വിറയ്ക്കുന്നേരം കിമിദമിതെന്നുഭയപ്പെട്ടൊക്ക കാട്ടാനപ്പടപടലിൽചാടി പ്പായുന്നതുകണ്ടോടിയടുക്കുംകേസരിയൂഥം വാവിട്ടലറുംഘോഷം കേട്ടിട്ടെട്ടടിമാനും കൂട്ടവുമെത്തിപ്പെത്തിന്നുരുമടിച്ചുപിടിച്ചു നറുക്കന്നേരംതീക്കൊണ്ടൊക്കവരണ്ടു തിരണ്ടുടനുരിലിറങ്ങിപ്പായുന്നതു കണ്ടയ്യോപാപം മകനേമകളേനാരായണനമ നാരായണനമ നാടുനശിച്ചു വീടുനശിച്ചു കാലേഴെട്ടുളലങ്ങതപോയീ മാനത്തൊക്കത്തീയായ്പെണ്ണേ മുറയിട്ടേനീപിരവേകാത്തേ മരമതവെന്തുമാടംവെന്തു നിലവിളിയോകേളലകുനശിച്ചു കാലംകലിയുഗമെന്നു വയോധികർ മുറയിട്ടൊക്കഘോഷംകൊണ്ടു പശുമൃഗപക്ഷികളൊക്കവെരിണ്ടു മുനിജനമാരുംവല്ലീലേതും മുറവിളിയായീഭുവനത്രിതയം കഷ്ടംവന്നതുവരികെന്നുൾ ത്താപംപൂണ്ടോക്ക്നേരം ഭഗവദ്ഭിപിനേകത്തിക്കാളക്കാനമുയന്നൊരുതീക്കാണായീ പുരഹരനിടിലവിലോചനവഹ്നിജ്വാലാജ്വാലേ കാമോദഗ്ദ്ധഃകാമോദഗ്ദ്ധഃ കിമിദമിതയ്യോമഹതാം നിനവെന്തെന്നറിയാമല്ലയ്യോ ഝടിതിചതുർദ്ദശഭുവനേ ഹാഹാകാരസ്സമഹാനാസീൽ.

കണ്ടപ്പേഭസ്മശേഷേകളികളിൽമരുവും
കാമിനീകാമുകാനാം
ചിന്താവൈകല്യമേശീമനതളിരിലുദി-
ച്ചീലകേളീപ്രസംഗം
ചിന്തുരച്ചോരിവാതൊട്ടൊരുവനുകൊതിയു-
ണ്ടായിതില്ലേതുമേഹേ
മന്ത്രംമാനോഭവംമാലൊരുകുറികണിക-
ണ്ടീലെടോവിപ്രയോഗേ.
താലിപ്പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാംമെഴമെഴമഴല-
ക്കണ്ണുമായമ്പരന്ന-
പ്പീലിപ്പൂഞ്ചായൽതൂക്കിപ്പെരുവഴിനടവേ-
ത്തങ്ങളേപോയ്ത്തുടങ്ങി
ചീലിപ്പീലൊട്ടുമേതുമറുവൽനെറിവരു-
ത്തീടുവാനാടകൊൾവീ-
ലോലക്കംചേന്നൊരുഷതപവുമൊരുപൊഴ
തുണ്ടായതില്ലംഗഭാജാം.
ചൂതൊക്കംകൊങ്കപൂണ്മാനൊരുവനുനിനവി
ല്ലെന്നുമെന്നുംചമഞ്ഞു
ചോതിപ്പീലംഗനാനാംചരിതമതിർകട-
ന്നാരുമേപാരിലെങ്ങും.

ദൂതന്മാരെങ്ങുമിങ്ങുംചരിചിനൊട്ടുനട-
പ്പീലസന്ധ്യാസൂചന്താം
പാതിപ്പെട്ടു ചകോരാക്ഷികളൊടകമഴി-
ഞ്ഞീലനൽകാമുകന്മാർ
മൂഢാന്ധാംപോംകാന്താമുട്ടുപുടവനശി-
ച്ചുവശിപ്പീലവാചാ
കോടക്കാർവേണിമാർമന്മഥകരണവി
ധെയമാനസംമാനഭാജാം.
ഗാഢാശ്ലേഷംമുതിന്നീലൊരുപൊഴുതൊരു
വൻമാനിനീസന്നിധെയതീ-
യാടിക്കുത്തെന്നപോലേ ചമയമൊരുഖണ്ഡം
കണ്ടുതില്ലംഗനാനാം.
പുററംവേണ്ടീലകററക്കുഴലികളൊടൊരു
ത്തന്നുനേടിത്തുടങ്ങി
ചിററപ്പന്മാർവിശേഷിച്ചൊരുപണമുതകി-
ല്ലെണ്ണകൊൾവാൻവധൂനാം
വിററുണ്ൺകാൽപാടകംകൈവളതളകടകം
മെല്ലെമെല്ലെന്നുകണ്ടേ
മുററുംമിന്നുണ്ടുശേഷിച്ചൊരുപരമധനം
വാരസ്ത്രീമന്ത്രിനീനാം.
താലിപ്പെട്ടികളൊക്കനൽകളഗിരാ-
മയ്യോകുളിസ്സുംവിധെയ
താളിത്തട്ടുകളായ്ചമഞ്ഞിതുചമ-
ഞ്ഞീലാരുമോരോതരം
ചെലപ്പെട്ടകമന്നുമന്യോട്ടുതകീ
നിൾക്കണ്ണിമാക്കെത്രയും
വേലപ്പെട്ടുകൊഴിച്ചുകുഴമിടുവാൻ
കട്ടിൽക്കകിട്ടീപണം.
പുത്തൻമേലാപ്പൊരോരോപണികളിൽനട്ട
വേകീറിനന്നായ്നനച്ചി-
ട്ടുട്ട്യൽസ്നേഹംപുതച്ചാർപലരുമറിക-
യില്ലെന്നുകണ്ടശ്രരാത്രേ
മദ്ധ്യേതല്ലംകിടന്നാർമഴലമിഴികളു-
ണ്ണാന്നുപണ്ടേവിശേഷം
ചിത്തേനിളക്കറിക്കൊണ്ടിടയിടനെടുവീ-
പ്പിട്ടുജാതാനുതാപം.

ചണ്ടുംനന്നായ്ചുവപ്പിച്ചവർചുവരരികേ
ചെന്നുനിന്നാലുമേതും
മിണ്ടാർപണ്ടേതശേഷംകളവുമുഴവനേ
വെച്ചുവിശ്വാസപൂർവ്വം
തണ്ടിൽപാരുതപമേശാണ്ടൊരുകറികരായ
റാഞ്ഞുതനപംഗിതാനേ
തെണ്ടിച്ചെന്നാൾതദാനീംതരുണസവി-
ധമെന്തോഴനാന്നോഖിനോദം.
എല്ലാരോട്ടുമനത്ഥമേകരുതിനാ-
ലെല്ലാവഃനാട്ടുംതഥാ
വല്ലാതേ ചമയുംവിധെയമറുപുറം
നിൽക്കുന്നനാൾനിണ്ണയം
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടുപണംപറിച്ചസൃദ്ദശാം
നല്ലോരിടിത്തീപ്പിടി-
ച്ചുള്ളിൽതട്ടിയെരിഞ്ഞുവന്നനിലകേ-
ടെന്നുമഹാലോകരും.
നഷ്ടാശങ്കമൊരഷ്ടമശ്ലനിയകം
പുള്ളുകവീനാംതഥാ
മൃഷ്ടാന്നംപുനരസ്തമിച്ചിതഖിലം
ശേഷേചകോരീദൃശാം
ഹൃഷ്ടാതോഴസരസ്വതീഭഗവതീ
ജിഹ്വാഗ്രരംഗേസതാം
പുഷ്ടാനന്ദമിരുന്നുകൊണ്ടുസുഖമേ
കാലംകഴിച്ചീടിനാൾ.
കൊമ്പാൽകിളത്തിനമഹീരജസാവൃതാംഗഃ
വമ്പാൻകണ്ഠമണിനാദമകുണ്ഠവീര്യം
വമ്പോരെടുത്തുചിലരിൽഭയമാദധാനം
സംഭാവയേവൃഷഭനായകമായിതെല്ലാം.
വിശപ്പത്തിലമന്ത്രിരവാദികൾക്കം
വശ്യപ്രണാശാൽവയറുംകുറഞ്ഞു
അശ്ലേഷഭൂദേവനികേതമെല്ലാ-
മച്ചോസമൃദ്ധംധനധാന്യപൂർണ്ണം.
അററംകൂടാതൊരത്ഥംപലവഴിയിൽമഹാ-
ലോകരോട്ടായതെല്ലാം
പററിക്കൊണ്ടൊരുകററക്കുഴലികൾകഴിവി-
ല്ലാഞ്ഞിരന്നുംതുടങ്ങി

കഷ്ടംകഷ്ടംവിശന്നനപഥമഗതികൾചുററ-
ങ്ങൾഭാവിച്ചു ചെന്നാ-
ലൊററച്ചെമ്മാത്തുപോലുംകനിവിനൊടു
കൊടാർകാണ്കെടോ!ദൈവദോഷം.

പല്ലുംതേച്ചൊരുമുഷ്ക്കരത്തിലതുകാൺ-
പോകുന്നതെന്തെന്തെടോ!
നില്ലേന്നോടുപറഞ്ഞുപോപുരുഷനി-
ന്നാരുള്ളതോടാശ്ശനീ
അല്ലേപണ്ടുപറഞ്ഞതിന്നുതരമു-
ണ്ടിപ്പോൾവിശേഷിച്ചുമ-
ററില്ലല്ലോതവകാന്തനെന്നതുചിലാ-
കിച്ചാനദിനോയുവാ.

ഞൊഞ്ഞൊല്ലാവന്നുനമ്മോടൊരുപൊഴുതുപു-
രാനീചതിച്ചെന്നെനന്നായ്
മിഞ്ചിച്ചാക്കുട്ടപോരേണ്ടുകിലിടുപണമി-
ല്ലേതുമേസാംശയംമേ
വഞ്ചിക്കുന്നോരെവഞ്ചിച്ചിടയിൽനെറികെ-
ട്ടുക്കേണമത്രേവധൂനാം
നെഞ്ചിൽതഞ്ഞേണമിപ്പോളിടനിലമുല
കൊണ്ടെന്തിദാനീംപ്രയോഗം.

ഹാകഷ്ടം!കാമിനീനാമിള്ളമുലകൊതികൊ-
ണ്ടിത്രനാളുംനടന്നൂ
രാകാശീതാംശുബിംബത്തൊടുസദൃശമഹോ
വക്ത്രമെന്നേപുകണ്ണേൻ
മൂകത്വംകാങ്കമാംസാസ്ഥികൾമുഴവനിതെ-
ന്നേതുമോത്തീലയെന്നും
പോകട്ടേകീഴിലേടംമതിമതിമനമേ
ചന്ദ്രചൂഡംഭജേഥാഃ.

ലപ്പോകുന്നവളാരെടോ!മണിനിലാ-
വാവാൻകണക്കെത്രയം
കൾഭ്രൂഃപണ്ടുഫലിച്ചിതായിതധുനാ-
ലക്കയ്യിലെന്തെന്തെടോ!
ഉപ്പല്ലോപുനരെന്നുമേതലയിലേ
താഹന്തമത്സ്യച്ഛടാ
കല്പിക്കാമിതുകയ്യിലേതവരുമോ
തോഴാവിളിച്ചീടിനാൽ.

താരംതരാംവരികയെന്നരികത്തുപെണ്ണേ
ചാരുസ്മിതേകിമപിചിങ്കകളിച്ചുപോനി
ഊരുദ്വയംചെരികനന്നുതെളിഞ്ഞുകാ (ണൊ-
ന്നാരാരുരാവരുവതാരതുചൊല്ലുമെല്ലേ.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ

(ഇന്ത്യാ)

ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ സമ്പാദിക്കേണ്ട മാൎഗ്ഗങ്ങളെപ്പററിയാണ് ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ നിരൂപിക്കുന്നത്. അവയെയെല്ലാം സാമാന്യേന താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരം വിഭാഗം ചെയ്തുകൊണ്ടു വിവരിക്കുന്നു.

1 ലിഖിതങ്ങൾ—(1) ശില: സ്തംഭങ്ങൾ, സ്തൂപങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പാറ കുഴിച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ചില വിഹാരങ്ങൾ, വലിയ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ പീഠങ്ങൾ എന്നിവയിന്മേൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ (2) മൺപാത്രത്തിന്മേലും ഇഷ്ടക മുതലായതിന്മേലുമുള്ള എഴുത്തുകൾ. (3) ചെമ്പ്, വെള്ളി, ഇരിമ്പ്, പിച്ചള, സ്വൎണ്ണം എന്നീ ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള തകിടുകളിൽ കൊത്തീട്ടുള്ള എഴുത്തുകൾ. (4) രാജാക്കന്മാരുടേയുംവേറെ പ്രഭുകുഡുംബക്കാരുടേയും വംശാവലികൾ, സന്ന്യാസിമാങ്ങളിലുള്ള പട്ടാവലികൾ.

(5) രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ.(6) ഓരോ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങടെ ആദിയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അവതാരികകൾ, അവയുടെ അവസാനത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചില വിവരങ്ങൾ, എന്നിവയെയും ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. ഹിമവത്സേതുപര്യന്തമുള്ള ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പല പ്രദേശങ്ങളിലായി കിടക്കുന്ന ഇവയെല്ലാം പല ഭാഷകളിലായിരിക്കുമല്ലോ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ആ വക രേഖകളെ ആസകലം വായിച്ചു താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കി അവയെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിന്നു സമർത്ഥന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള റിക്കാർട്ടുകളെ സമ്പാദിച്ചു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തു ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന് ഇന്ത്യാ ഗവമ്മേണ്ട് ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആ വിഷയത്തിൽ നിപുണന്മാരായവരുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമേണ്ടുകൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. അവരവർ തങ്ങളുടെ വർഷംതോറുമുള്ള പ്രയത്നങ്ങളെ ഓരോ വാഷികറിപ്പോർട്ടു മുഖേന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി റിക്കാട്ടായി വെയ്ക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടുള്ളവയെ എല്ലാം അവിടവിടങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ സൂക്ഷിച്ചു ഗവമ്മേണ്ടു ചിലവിന്മേൽ അവയെ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ ശിലാലിഖിതങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളും അനേകം താമ്രശാസനങ്ങളും വേദശാസ്ത്രപുരാണേതിഹാസാദിഗ്രന്ഥങ്ങളും മററും ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലാണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ജമ്മനി, റഷ്യ, ഇററലി മുതലായ യൂറോപ്പുരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ ഉള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിൽ പലവക യായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ധാരാളമായിത്തീന്നിരിയ്ക്കുന്ന സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ അതാതു ഗവമ്മേണ്ടിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരവും, പിന്നെ സ്വകാര്യമായിട്ടും, ആ വക റിക്കാർട്ടുകളെ പരിശോധിച്ച് അതാതു ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്ത് ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ പല സംഗതികളേയും വെളിപ്പെടുത്തി വരുന്നു. ആ വക സംഗതികളെ അവർ മാസികകൾ വഴിയ്ക്കും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുഖേനയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തും വരുന്നു. അതിനാൽ അവയ്ക്ക് അധികം വിലമതിയ്ക്കുന്നതു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരാണെന്നും, അവയെ വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള സാമർത്ഥ്യം അവർക്കാണ് അധികമെന്നും ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതായാൽ മേൽപറഞ്ഞ യൂറോപ്യഭാഷകളിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെടാതെകണ്ട് നമ്മുടെ വിലപിടിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ല എന്നു പറവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും വളരെ ചുരുക്കമാണ് എന്നു ധാരാളം പറയാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടേതായി അഭിമാനിയ്ക്കുന്ന ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മററു റിക്കാർട്ടുകളേയും യൂറോപ്യന്മാർ സ്വസ്വരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു കടത്തിട്ടുള്ളതിനെപ്പററി പരിഭവിയ്ക്കുന്നതിന്നു പകരം അവർ അവയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ അറിഞ്ഞ് ഓരോ സംഗതികളെ എല്ലാവക്കും അറിയുന്നതിന്നായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ നാം അവരോടു കൃതജ്ഞന്മാരായിരിയ്ക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

2. നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു പല ദിക്കുകളിലായി ജീർണ്ണമായിട്ടും അല്ലാതേയും കിടക്കുന്ന ഗംഭീരങ്ങളും വിചിത്രപ്പണിയോടു കൂടിയവയുമായ ക്ഷേത്രാദികൾ, ബുദ്ധമതത്തിന്ന് ഉൽക്കർഷം വന്ന കാലത്തു പല മഹാന്മാരുടേയും പല സംഭവങ്ങളുടേയും സ്മാരകമായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്തൂപവിഹാരാദികൾ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഓ

രോവക കെട്ടിടങ്ങളുടെ പുറഭാഗങ്ങളിൽ വേല ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ കൊത്തുപണികൾ, ചിത്രമെഴുത്തുകൾ, ലോഹംകൊണ്ടും ശിലകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഗ്രഹങ്ങൾ—ഇവയെയെല്ലാം വേറൊരു തരമായി വിഭജിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ചില പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അവരുടെ ആയുസ്സു മുഴുവനും ഈ വക വിഷയങ്ങളിലാണ പരിശ്രമിച്ചു വരുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ കെട്ടിടങ്ങളിൽ ചിലത് അധികം ജീർണ്ണമായതു നിമിത്തം ഛിന്നഭിന്നമായി അവിടവിടങ്ങളിൽ കിടക്കുന്നവയും നീക്കാചെയ്യാവുന്നവയുമായ കൊത്തുപണി വേലകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിലകൾ, വിഗ്രഹങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം, കണ്ടുകിട്ടിയെടത്തോളം, യൂറോപ്പു രാജ്യങ്ങളിലെ മ്യൂസിയങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിലുള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിലും കലാവിദ്യാശാലകളിലും മററുമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കൊത്തുപണി ചിത്രമെഴുത്തു മുതലായ വിദ്യകളിൽ നിപുണന്മാരും ചരിത്രവിഷയത്തിൽ വാസനയുള്ളവരുമായ പാശ്ചാത്യകലാഭിജ്ഞന്മാർ, പണ്ട് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ശില്പികളുടെ പ്രയോഗങ്ങളായ മേൽപറഞ്ഞ വിചിത്രങ്ങളായ പണിത്തരങ്ങളെ ആസകലം കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിന്നായി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ ഉത്തരഖണ്ഡം, മദ്ധ്യഖണ്ഡം, ദക്ഷിണഖണ്ഡം എന്നിങ്ങിനെ സൌകര്യാർത്ഥം മൂന്നാക്കി വിഭജിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. [ഇന്ത്യാചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളെ അന്വേഷണം ചെയ്തു സമ്പാദിയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രയത്നം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ വിദ്വാന്മാരും സ്വസ്വവിഷയങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഈവിധം തന്നെയാണ് പ്രവൃത്തിച്ചു വരുന്നത്]. അതിന്റെ ശേഷം ഓരോ ഖണ്ഡത്തിലുമുള്ള പണിത്തരങ്ങളെ വേർതിരിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ അതാതിലുള്ളവയെ കാലാനുസരണം തരം തിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നാനാവിധ ശില്പവേലകൾക്ക തത്തൽക്കാലങ്ങളിൽ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ എത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നു. തദനന്തരം മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിലും ഒരേ കാലത്തുണ്ടായ വേലകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം അവയ്ക്കുള്ള പരസ്പരസംബന്ധത്തെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നു. ഇററലി, ഗ്രീസ്, പശ്ച്യ എന്നീ മററുരാജ്യങ്ങളിൽ അതാതു കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ശില്പവേലകൾക്കും ഇന്ത്യയിലെ ശില്പവേലകൾക്കും തമ്മിൽ എന്തൊരു സംബന്ധമാണുള്ളത് എന്നും, ഇതരദേശീയന്മാരുടെ സഹായം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാർക്കെത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അപ്രകാരം തന്നെ ഇവരുടെ സഹായം അവർക്കെത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളേയും അവർ ചുഴിഞ്ഞു നോക്കിക്കാണുന്നു. ഇപ്രകാരം നിഷ്പക്ഷയോടു കൂടി പരിശോധിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ മുൻപ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം തന്നെ മാസികമുഖേനയും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മൂലമായും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

3 നാണ്യങ്ങൾ—ചില കേമന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്ന വിവിധനാണ്യവിശേഷങ്ങളെ വളരെ പണിപ്പെട്ടു സമ്പാദിയ്ക്കുന്നു. അവയെ മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം തന്നെ, കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരം തിരിയ്ക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് അവയോരോന്നിന്നും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നത് എന്ന് അവയിലുള്ള എഴുത്തുകളെക്കൊണ്ടും മുദ്രകളെക്കൊണ്ടും മാറുമറിയുന്നു.

നാണ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ട്, ഏതേതു തൂക്കത്തിൽ, ഏതെല്ലാം ആകൃതികളിൽ, എന്തെല്ലാം മുദ്രകളോടും അക്ഷരങ്ങളോടും കൂടി, ആണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതികളെ ധരിയ്ക്കുന്നു. അവയിൽനിന്ന് അനേകം ചരിത്രസംബന്ധമായ തത്വങ്ങളേയും അവർ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു സമ്പാദിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തങ്ങളുടെ നാണ്യശേഖരിപ്പിൽ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ നാണ്യങ്ങളേതെല്ലാമാണെന്ന് അവർ വേർതിരിച്ചറിയുന്നു. ആ അന്യരാജ്യക്കാരായിട്ട് ഇന്ത്യക്കാർ വ്യാപാരം നടത്തിയിരുന്നുവെന്ന് അവർ അതിൽനിന്നൂഹിയ്ക്കുന്നു. അവരുടെ ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തെളിവുകളെക്കൊണ്ട് ആ വക ഊഹങ്ങളെ സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നുംപുറമെ, പലവിധത്തിലുമുള്ള നാണ്യങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ പുരാതന ഇന്ത്യയിലെ കലാഭിജ്ഞന്മാർ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കലാകൌശലത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഓരോ ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിശേഷമായ പണിത്തരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിൽ അവൎക്കെത്രത്തോളം സാമൎത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന തത്വത്തെ കണ്ടറിയുന്നതിന്നും ഇടവരുന്നു. ഇങ്ങിനെ അസംഖ്യതത്വങ്ങൾ നാണ്യപരിശോധനത്തിൽനിന്ന് ആ വിഷയത്തിൽ കുശലന്മാരായിട്ടുള്ളവർ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവരും തങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലത്തെ മാസികകളിലേയ്ക്കു ലേഖനമെഴുതീട്ടും, പുസ്തകമെഴുതീട്ടും, പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുവരുന്നു.

4 ഇന്ത്യയിൽ പുരാതനകാലം മുതൽക്ക് ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള, അത്ഭുതകരങ്ങളായും മനോഹരങ്ങളായും അതിശയിക്കത്തക്ക കല്പനാശക്തിയെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായുമിരിക്കുന്ന ഓരോ മരാമത്തു വേലകൾ-അതായതു, ഹിന്തുക്കളുടെ ക്ഷേത്രാദികൾ, ബുദ്ധമതക്കാരുടേയും ജിനമതക്കാരുടെയും ക്ഷേത്രസ്തൂപവിഹാരചൈത്യാദികൾ, ഒററപ്പാറ കഴിച്ചു വിചിത്രവേലകളോടുകൂടി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്ഷേത്രവിഹാരാദികൾ, പിന്നെ ഏറെക്കുറെ ആധുനികമായ കാലങ്ങളിൽ മുസൽമാന്മാരുടെ ഉൽക്കൎഷകാലത്തു പല ദിക്കുകളിലായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പള്ളികൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ, കോട്ടകൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ-ഇവയെല്ലാം ഈ ഏനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മേൽകാണിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നും രണ്ടും വിഭാഗങ്ങളിൽ ആ വക കെട്ടിടങ്ങളുടെ പുറഭാഗങ്ങളിൽ കൊത്തീട്ടുള്ള വിചിത്രങ്ങളായ പലവക രൂപങ്ങളെപ്പററിയും, ചിത്രങ്ങളെപ്പററിയും മാത്രമാണ് നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ വക കെട്ടിടങ്ങളെപ്പററിത്തന്നെയാണ് പറയുവാൻ പോകുന്നത്. പാന്ഥന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ ചരിത്രവിഷയമായിട്ടു പലവിധ സംബന്ധജ്ഞാനത്തെ ഉദിപ്പിയ്ക്കുന്നതായും, ദൎശനമാത്രത്തിൽ അവരുടെ ചിത്തത്തിന്നു വിസ്മയത്തേയും ആനന്ദത്തേയും ആഹ്ലാദത്തേയും ഔന്നത്യത്തേയും പിന്നേയും അനേകം ഉൽകൃഷ്ടവികാരങ്ങളേയുമുണ്ടാക്കുന്നതായുമുള്ള നാനാപ്രകാരമായിരിക്കുന്ന ആ വക മരാമത്തുവേലകൾ ഇന്ത്യയിൽ പല ദിക്കുകളിലുമായി ഇപ്പോഴും നിൽക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. അവയ്ക്കു പുറമെ വേറെ അനേകം കെട്ടിടങ്ങൾ പകുതി ജീൎണ്ണപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതായിട്ടും കാണാം. മററു ചിലത് ഒട്ടു മുക്കാലും ജീൎണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചുകിടക്കുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കുംപുറമേ, വേറെ അനവധി ജീൎണ്ണപ്പെട്ട കെട്ടിടങ്ങളേയും, ചിലപ്പോൾ ഒരു പട്ടണം തന്നെയും, സംഗതിവശാൽ ചില പ്രദേശം കിളയ്ക്കുന്ന സമയത്തു ജനങ്ങൾ ക

ണ്ടുമുട്ടുന്നതായും, ആ വക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗവമ്മേണ്ടു ചിലവിന്മേൽ അവ മൂടികിടക്കുന്ന മണ്ണുനീക്കി അവയെ വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായുമുള്ള സംഗതികളും ധാരാളമാകുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ഇന്ത്യാഗവമ്മേണ്ട് ഈ ആവശ്യത്തിലേക്ക് 'ആക്ക്യാലോജിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ടുമേണ്ട്' എന്നൊന്നു നിയമിക്കുകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമേണ്ടുകൾ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ ഒട്ടു മിക്ക പ്രധാനസംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വക ഡിപ്പാർട്ടുമേണ്ടുകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ പുരാതനകാലംമുതൽക്ക് ഓരോ കാലങ്ങളിലായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ഇന്നും നിലനിന്നു പോരുന്നവയുമായ കെട്ടിടങ്ങളേയും സ്തംഭങ്ങളേയും സ്തൂപങ്ങളേയും കേടുവരാതെ നിൎത്തുന്നതിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം നിഷ്കൎഷിക്കുകയും, ഏതാനും ജീൎണ്ണാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്നവയെ കേടുപാടുകൾ തീൎത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും, പിന്നെ കാലാന്തരംകൊണ്ടു നശിച്ചു മണ്ണു മുതലായതു വന്നു മൂടികിടക്കുന്ന ചിലതിനെ കിളച്ചു മണ്ണുനീക്കി കണ്ടപടി സൂക്ഷിക്കുകയും, ചെയ്തുവരുന്നു. ലാർഡ് കർസൻ വൈസ്രായിയായിരുന്ന കാലത്താണ് ഈ കാൎയ്യത്തിൽ കുറെ അധികം നിഷ്കൎഷയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരത്തെപ്പറ്റി ഇന്ത്യയിലുള്ള വൎത്തമാനപത്രങ്ങൾ പലതരത്തിലും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ ഇന്ത്യാക്കാരായ നാമെല്ലാവരും കർസൻപ്രഭുവിനോടു നിശ്ചയമായിട്ടും കൃതജ്ഞന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കുറച്ചുവൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഫെർഗ്ഗുസൻ എന്നു പേരായ മഹാൻ 'ഇന്ത്യയിലെ മരാമത്തുവേലകൾ' എന്നു തലവാചകംവെച്ച് അസംഖ്യം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി ഒരു വലിയ പുസ്തകമെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (അതിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ റവ്യൂ ഇയ്യിടെ ലണ്ടൻ ടൈംസിൻ കാണുകയുണ്ടായി.) അതിൽ അദ്ദേഹം വളരെ പരന്നുകിടക്കുന്ന ഈ വിഷയത്തെ വേണ്ടപോലെ വിമൎശം ചെയ്തു ശാസ്ത്രരീതിയിൽ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഉൽക്കൎഷകാലത്ത് ഓരോ രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ ആചാൎയ്യന്മാരുടെ ഓൎമ്മക്കായിട്ടും അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെ സ്മാരകമായിട്ടും മറ്റും പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള, കൃഷ്ണാനദീതീരത്തുള്ള 'അമരാവതീ'സ്തൂപം, മദ്ധ്യഇന്ത്യയിൽ ബോപാലുരാജ്യത്തുള്ള പ്രസിദ്ധമായ 'സാഞ്ചി'സ്തൂപം, പ്രയാഗയിൽ നിന്നു വളരെ അകലെയല്ലാത്ത 'ഭാർഹൂട്ട്' സ്തൂപം, കാശിയ്ക്കു സമീപമുള്ള 'സാർനാഥ്' സ്തൂപം എന്നിവയേയും, ഹൈദ്രാബാദ് രാജ്യത്തുള്ള 'അജന്ത', 'എല്ലോറ' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഗുഹകളിൽ പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഹാരങ്ങളേയും ചൈത്യങ്ങളേയും, ഹിന്തുരാജാക്കന്മാരുടെ ഉൽക്കൎഷകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള കാശി, ജഗന്നാഥപുരി, മഹാബലിപുരം, ശ്രാവണബൽഗോള, ശ്രീരംഗം, മധുര, രാമേശ്വരം, എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങളേയും, മദ്ധ്യഇന്ത്യയിൽ രജപുത്രരാജാക്കന്മാരുടേയും സിക്കരാജാക്കന്മാരുടേയും കാലത്തു കെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ജെയിപ്പൂർ', 'അജ്മിർ', 'അമ്രിത്സർ' മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന രാജധാനികളേയും, പിന്നെ മുസൽമാൻ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് ഡൽഹി, ആഗ്ര, ബീജപ്പൂർ, ശ്രീരംഗപട്ടണം മുതലായ പല പട്ടണങ്ങളിലും കെട്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കാണുന്ന രാജധാനികൾ, പള്ളികൾ, ശവകുടീരങ്ങൾ മുതലായവയേയും — ഇങ്ങിനെ തെക്കുവടക്ക് ഉദ്ദേശം ആയിരത്താഞ്ഞൂറു നാ

ഴിക നിളവും വടക്കേ അററംകൊണ്ടു കിഴക്കപടിഞ്ഞാററ് ഏകദേശം അത്രതന്നെ വിസ്താരവുമുള്ള ഇന്ത്യാഖണ്ഡത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലായി കാണപ്പെടുന്ന പലവിധ മരാമത്തുവേലകളേയും—മേൽപറഞ്ഞ ഫർഗ്ഗുസൻ എന്ന മഹാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുസ്തകത്തിൽ കാലദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തരംതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും, അവയെ ഓരോന്നിനേയും പരിശോധിച്ചിട്ട് ഇന്ത്യയിൽ അതാതു കാലത്ത് അതാതു രാജ്യത്തുള്ള ശില്പികൾ ഏതെല്ലാം തച്ചുശാസ്ത്രസമ്പ്രദായങ്ങളെയാണ് അനുവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, പണ്ടു വളരെ ഔന്നത്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള പെർഷ്യ, ഗ്രീസ്, ഇററലി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ശില്പശാസ്ത്രസമ്പ്രദായത്തെ ഇന്ത്യാക്കാർ ഏതെല്ലാം കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇന്ത്യാക്കാരുടെ മരാമത്തുരീതിയും മേൽപറഞ്ഞ അന്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരുടെ മരാമത്തുരീതിയും തമ്മിൽ ഏതെല്ലാം കാര്യത്തിലാണ് സാമ്യമുള്ളതെന്നും, ഏതെല്ലാത്തിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളതെന്നും, ഇന്ത്യയിൽ പല രാജ്യങ്ങളിൽ പല കാലത്തായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ ഏതെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണ് പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, അവയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ തത്തൽക്കാലങ്ങളിലുള്ള പലതരം ശില്പികൾ സ്വസ്വവിദ്യകളിൽ എത്രത്തോളമാണ് ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മററുമുള്ള പലവിധ സംഗതികളെ നിരൂപിക്കുകയും, ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പിന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽത്തന്നെ പരിശ്രമിക്കുന്ന പല ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരും തത്സംബന്ധമായി വേറെയും അനേകം സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

(തുടരും)

കെ. എം.

യോഗിയാതിരിപ്പാട്

കായൽചൂഴ്ന്നവിലസുംവൃഷശൈല
പ്രായമാംശിവപുരംരമണീയം
ആയതിനുകളിലാംഹരിക്കുട്ടായ്
മായയുംമകനുമൊത്തമഹേശൻ.

ഭൂരിയോഗബലശാലിയൊരുല്ലാ-
സ്സേരിയോഗിവരനിശ്ശിവപുരിൻ
ക്കൂറിയന്നൊരവരോധവഴിക്കായ്
പ്പേറിപണ്ടുപെരിയോരധികാരം.

ദേവദേവനെനിദാനവുമോറാം
സേവചെയ്തശിവഭക്തരിൽമുമ്പൻ
ദേവതായതനഭൂമിനിലക്കും
കേവലംമഹിമനേടിതനിക്കും.

തൻകരത്തിലവനൊത്തിതുലോഹ-
ത്തിങ്കലൊന്നുരസിയാലതശേഷം
തങ്കമാംഗവിളിവാൽമുറിസാക്ഷാൽ
ശങ്കരൻെറവരമാംനിധിബിംബം.

ഏവമത്ഭുതധനാഗമയന്ത്രം
കൈവരുത്തിയൊരുയോഗിവരിഷ്ഠൻ
ആവതുംപുതുമചേർത്തിതുമററും
ദേവദേവനിലയത്തിനുചുററും

അമ്പലംപണിതുചുററിനകത്തും
മുമ്പടുത്തുനിലപോലെപുറത്തും.
കമ്പമററമതിൽഗോപുരമുച്ചം
വമ്പനപ്പടിയിൽനാലുപുറത്തും.

ചോടചുററുമൊരുമാതിരിതേക്ക-
ങ്കാടുനട്ടിതടവായഴകോടെ.
കേടചെററുമണയാതവസാന-
പ്പാട്ടവൃത്തമൊടുതീൎത്തിതുമാൎഗ്ഗം.
നാലുപാടുമഴകാമ്പടിമാൎഗ്ഗ-
ച്ചാലുമിട്ടുമുകളിൽക്കരയേറാൻ
നാലുദിക്കുകളിലുംചിറകെട്ടി-
ച്ചേലുചേൎത്തുജലപുഷ്ടിപുലൎത്തി.
നാട്ടുകാൎക്കുഭവനംപണിതെങ്ങും
കൂട്ടചേൎന്നുകുടിപാൎക്കുവതിന്നും
കേട്ടുവേണ്ടപടിദേവഗൃഹത്തിൻ
നീട്ടുവാങ്ങണമിതുംനിയമിച്ചു-
ഏകശാസനയിലിങ്ങിനെപാൎക്കാൻ
പാകമാമ്പടിവനാചലഭാഗം
ലോകരമ്യപുരമാക്കിയുദാരാ-
ലോകനത്തിൽവിരുതേറിനയോഗി.
ഇത്തരംശിവപുരത്തിനുമേന്മേ-
ലുത്തരംഗഗുണമേററിയയോഗ്യൻ
സത്വരംകലശമാട്ടുവതിന്നും
സത്വരമ്യമതിയുള്ളിലുറച്ചു
തന്ത്രശാസ്ത്രമുറപോലെശിവന്നാ-
മന്ത്രപൂതകലശാമൃതമാടാൻ
മന്ത്രമാമ്പൊഴുതതിൽച്ചിലവിഘ്നം
തന്ത്രികൾചിലരങ്ങുതുടങ്ങി.
മൂത്തതാൎയ്യമിടവാടിനബദ്ധം
മൂത്തതാതുവികടംതുടരുമ്പോൾ
ധൂൎത്തവംശമതുയോഗിയകററി-
ച്ചേൎത്തണച്ചപൊതുവാൾക്കവകാശം
നീളവേച്ചിലതടസ്ഥമെടുത്തു-
രാളരന്തണർമുതിൎന്നുബലിഷ്ഠർ
താളമൊന്നുപിഴതീൎത്തുപിടിക്ക-
മ്പോളതിൽശ്രുതിപിഴക്കിലസഹ്യം.
ഞാൻപ്രമാണമിഹതാൻജളനെന്നും
താൻപുറത്തിവിടെഞാൻപ്രഭുവെന്നും
സാമ്പ്രതംകലശമേകഴിയില്ലാ
താൻപുറപ്പെടുകിലില്ലിവനെന്നും.

തങ്ങളിൽക്കലശപ്പിശക്കുമുതിൎന്നാ-
മംഗലക്രിയമുടങ്ങിനമട്ടിൽ
തിങ്ങലായുടവുതട്ടിനടപ്പി-
ന്നംഗഭംഗമൊരുഭഞ്ജനമല്ലോ.
"ചേൎത്തുനോക്കിയവരെപ്രഭുവാദം
തീൎത്തുകിട്ടുവതിനാപ്പണികൊണ്ടും
പേൎത്തുമേകലഹമേറിയമൂലം
നേൎത്തുയോഗിവരനുള്ളൊരുധൈൎയ്യം
യോഗിയാൎനിലയിലിങ്ങിനെമിഥ്യാ-
ഭാഗിയാമ്പടിയിരിപ്പതിനേക്കാൾ
ത്യാഗിയായൊഴികയാണുഗുണംവൈ-
രാഗിയായുലകുചുററിനടക്കാം.
എന്നുയോഗിയകതാരിലുറച്ചി-
ട്ടൊന്നുമാരുമറിയാതൊരുരാവിൽ
മന്ദമാത്മനിലവിട്ടുനടന്നു
സുന്ദരേന്ദുവിതറുന്നനിലാവിൽ.
മാലകത്തുപിടിപെട്ടുവടക്കെ-
പ്പാലമെത്തുവതിനിത്തിരിമുമ്പിൽ
കാലയഞ്ഞുനടകൊൾവൊരുവൃദ്ധൻ
മേലലസ്സുമൊരുമട്ടിലടുത്തു.
ആരതെന്നുടനെയൊപ്പമുരച്ച-
ന്നേരമങ്ങിരുവർതങ്ങളിൽനോക്കീ
നേരറിഞ്ഞുകിഴവൻകഥയെന്തെ-
ന്നാരണേന്ദ്രനൊടുചെയ്തിതുചോദ്യം.
പണ്ടുകണ്ടറിയുമെന്നൊരുഭാവം
കൊണ്ടുകാൎയ്യഗതിയുള്ളതുയോഗി
ഇണ്ടൽകൊണ്ടുവശനായിവെറുത്തു-
കൊണ്ടഘോരമതുതന്നറിയിച്ചു.
ഉമ്പർകോനുടയനാട്ടിലെഴുംനാൽ-
ക്കൊമ്പനാനയെവരുത്തുകപോലും
കമ്പമല്ലകലശോത്സവപുഷ്ടി-
ക്കിമ്പമോടിഹനടത്തിയവൻഞാൻ.
എന്തിനേറെവളരെപ്പറയുന്നു
മുന്തിനില്ക്കുമുടയോർകലഹിച്ചു
വന്തിരക്കിലിവനാശനശിച്ചു
പിന്തിരിച്ചൊഴികയാണധുനാഞാൻ.

സ്വാത്മനാശജവിരക്തിനിമിത്തം
തീർത്ഥയാത്രയുമുറച്ചതിരിച്ചേൻ
യാത്രമംഗളനിലയ്ക്കുഫലിയ്ക്കാൻ
മാത്രമേകിടുകനുഗ്രഹമിപ്പോൾ
എന്നുയോഗിവരനോതിയനേരം-
ത്തൊന്നുപുഞ്ചിരിനിലാവിലിണക്കി
നന്നുനന്നുജളഭാവമിതെന്നാ-
യൊന്നുരച്ചരുളിവൃദ്ധനിവണ്ണം
'സന്നിധേഹിതവഭാരമമുഷ്മിൻ'
മാതരീവതനയസ്തനപായീ
വേത്ത്യസൌതവഹിതംനതഥാതം
തൽപരസ്യനഹികൎത്തുമശക്യം".
നിൻെറഭാരമിവനാക്കമുലപ്പാ-
ലുണ്ണുമുണ്ണിയുടെയമ്മകണക്കെ
നിൻെറനന്മയിവനാണറിവാൻനീ-
യല്പതൻപാനുസാദ്ധ്യവുമില്ല.
പാട്ടിലാശ്ശിവനുനേക്ഷവലക്കൈ
നീട്ടിയിങ്ങനെപറഞ്ഞൊരുവൃദ്ധൻ
കാട്ടിലേറിമറവായിതുധൈര്യം
കൂട്ടിയോഗിവരനീയുപദേശം.
പ്രീതിരമ്യമുഖനിങ്ങുതിരിച്ചാ-
പ്പാതിരയ്ക്കുഗൃഹമെത്തിനയോഗി
ഭൂതിയോൎത്തുനിജകമ്മമശേഷം
ഭൂതിഭൂഷണസമപ്പണമെന്നാൻ.
ഗവ്വസാരമുളവായതുനീങ്ങി-
സ്സവ്വഭാരവുമുമേശനിലാക്കി
ശവ്വഭക്തനുടനേചിലർകാലം
നിവ്വഹിച്ചശിവപൂജവിശേഷാൽ.
നാഥനുരുടയവക്ഷവടക്കു-
ന്നാഥനെത്തൊഴുവതിന്നൊരുവമ്പൻ
ജാതബോധമഥചെന്നുവണങ്ങി
പ്രീതഭാവമൊടുയോഗിയൊടോതീ.
ദേവനുള്ളകലശത്തിനുവിഘ്നം
കൈകവരത്തിടുകയില്ലവിഭോഞാൻ.
കേവലംപരനുയച്ചുകൊടുക്കാൻ
ഭാവമില്ലിതിനിനിക്കൊരുശാഠ്യം.
താന്ത്രികോത്തമനുകൂറുകൊടുപ്പാൻ
മാന്ത്രികേശപരഭവാൻമതിയെങ്കിൽ.
ഞാൻതികച്ചതുണയുണ്ടുവിവാദ-
ഭ്രാന്തിലെന്തുമെവനുംപറയില്ലേ.?
എന്നുകക്ഷിയിലൊരാളനുകൂലം
നിന്നുസമ്മതമുരച്ചതിരിച്ചു.
വന്നുപിന്നെമറുകക്ഷിയിൽമുമ്പൻ
നന്നുയോഗമിതിനന്ദിപറഞ്ഞു.
ഇന്നലെക്കഥിനവാശിവഴക്കിൽ
ച്ചെന്നലച്ചപലതുംവഴിപോന്നേൻ.
ഒന്നസാരമറിയിപ്പനിതാഞാൻ
തന്നടങ്ങിയവിടയ്ക്കധികാരം.
കൂറനാംകുവതിനുള്ളതിരക്കിൽ-
ക്കൂടടങ്ങിയൊരിരുകക്ഷിവഴക്കും
തീരയററുകലശംശുഭമായി-
ത്തീരവേസകലയോഗവുമൊത്തു.
നിശ്ചയിച്ചദിവസത്തിൽനടന്നു
വിശ്വവിശ്രുതനിലയ്ക്കുഭിഷേകം
കാഴ്ചകാട്ടിടുമൊരുത്സവവുംമേ-
ലീശപാപ്പണവഴിയ്ക്കുകഴിഞ്ഞു.
യോഗിഭക്തമണിതുശ്ശിവപേത്തുർ
യോഗിയാതിരികളിൽപ്പരമാദ്ധ്യൻ
ത്യാഗിയിഗ്ഗുരുശിവാപ്പണവിദ്യാ-
ഭാഗിയായൊടുവിൽമോക്ഷവുമേറു.
ത്ര്യക്ഷനെപ്പരമഭക്തിവശാൽപ്ര-
ത്യക്ഷനാക്കിയൊരുയോഗിവരൻെറ
ശിക്ഷയായശിവപൂജനടപ്പു-
ണ്ടിക്ഷമാസുരഗൃഹങ്ങളിലിന്നും.
വിസ്മയംപുലയിലുംനിലതെററാ
ഭസ്മധാരണമിതീക്കുലധമ്മം
ഇസ്സമാചരണമാസ്മരണക്കോ-
ന്നസ്സലാണുശിവഭക്തിവിലാസം.

ഹിന്തുമതത്തിൻെറ

ആധുനികാവസ്ഥ

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തവരാകട്ടെ, അല്ലാത്തവരാകട്ടെ, മേൽപറഞ്ഞ സനാതനധർമ്മമാർഗ്ഗത്തെ എത്രമാത്രം അനുസരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചാകുന്നു.

കാശ്യപൻ, വസിഷ്ഠൻ, വേദവ്യാസൻ തുടങ്ങിയുള്ള പൂജ്യപാദന്മാരുടെ ജന്മഭൂമിയായ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെയാണ് ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരുടെ പ്രധാനസ്ഥാനമായി ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ അനേകരാജ്യങ്ങളും അവിടെ ഒക്കെയും ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരും ഉണ്ട്. അവരിൽ ആകപ്പാടെയുള്ള സനാതനധർമ്മപ്രകടനത്തിൻെറ താൽകാലികസ്ഥിതിയെപ്പററി സാർവ്വത്രികമായ ഒരു പര്യാലോചനചെയ്യുന്നതിനു, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ അധിവസിച്ചുപോരുന്ന ഹിന്തുക്കളെയും സനാതനധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ അവർക്കുള്ള അനുവർത്തനത്തിൻെറ ന്യൂനാധികസ്ഥിതിയേയും കാരണങ്ങളേയും കുറിച്ചു മാത്രം സ്വല്പം ആലോചിക്കാം.

കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടാവുന്നവരായി അനേകവർഗ്ഗക്കാർ അധിവസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കം ചില മഹാശയന്മാരൊഴികെ മററുള്ളവരിൽ സ്വകീയരക്ഷാധനമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ സനാതനധർമ്മത്തിൻെറ പ്രകടനം എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സൌകര്യമുള്ളതും വാസ്തവവും ആയിരിക്കുന്നത് ആ പ്രകടനം വളരെക്കുറവായി ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതാണ്. അത്യുൽകൃഷ്ടമായ നമ്മുടെ സനാതനധർമ്മത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മതത്വപ്രകാരം ആലോചിക്കുമ്പോൾ സർവ്വാന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ ലോകത്തിൻെറ ആശ്രയസ്ഥാനവും മനുഷ്യർ സമഭാവനയോടും ഐകമത്യത്തോടും സഹോദരസ്നേഹത്തോടും അനുവർത്തിക്കേണ്ടവരും ആണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ അനുഭവം അപ്രകാരമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിൻെറ വിപര്യയങ്ങളായ സ്വാർത്ഥതല്പരതയേയും അനൈകമത്യത്തേയും ശത്രുബുദ്ധിപൂർവ്വമായ മാത്സര്യത്തേയും ആണ് നാം അനുവർത്തിച്ചുവരുന്നത്. ഇതു വാസ്തവം തന്നെയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ പബ്ളിക്ക് ആപ്പീസ്സുകളേയും, തെരുവീഥികളേയും, സാന്മാർഗ്ഗികഭാവനയോടുകൂടി നടത്തുന്ന ചില സദസ്സുകളേയും, മലയാളിസമുദായത്തേയും, പാരദേശികസമൂഹത്തേയും, മലബാറിലെ മിക്ക വർത്തമാനപത്രങ്ങളേയും, ചില ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ പുറന്തിണ്ണകളേയും, ഈശ്വരനാമോച്ചാരണത്തിന്നെന്ന നാട്യത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഭജനസ്ഥലങ്ങളേയും, ദേവീദേവാരാധനമെന്നുദ്ദേശിച്ചു നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്ന കൊട്ട്, കാഴ്ച, എതിരേൽപ്പ് മുതലായവയേയും ഒന്നു നോക്കുക! ഈ സ്ഥലങ്ങളിലും വിഷയങ്ങളിലും പ്രാധാന്യേന അങ്കുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അനൈകമത്യം, മത്സരം, പരദ്രോഹചിന്തനം, കക്ഷിപിണക്കം, അസത്യം, പരാക്ഷേപം, ദുരഭിമാനം, സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തി മുതലായ ദുർഗ്ഗുണസമൂഹം തന്നെയായിരിക്കും. ഇതു നിമിത്തം സനാതനധർമ്മത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മതത്വം എന്നല്ല സ്ഥൂലമായ ത

ത്വംപോലും ഗ്രഹിക്കുക എന്നതു നമ്മുടെ ആളുകളിൽ കുറവായിരിക്കുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ഇനിയും മേൽപറയപ്പെട്ട ദുർഗ്ഗമപന്ഥാവിൽ സഞ്ചാരം ചെയ്യാതെ സ്വസ്ഥചിത്തന്മാരായിരിക്കുന്ന ചിലരും ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അവരിലും സനാതനധർമ്മത്തിൻെറ ആദിമപാഠമായ പ്രവൃത്തിലക്ഷണത്തിൻെറ അല്പാംശമെങ്കിലും പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്തെന്നാൽ മതഗ്രന്ഥപാരായണമോ വിധിത്രപങ്ങളായ വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങളോ ധർമ്മാസക്തിയോ ഈശ്വരവിശ്വാസമോ പരോപകാരതൽപരതയോ സാധാരണയായി അവരിലും കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം വന്നുകൂടുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു കൂടി സ്വല്പം ആലോചിക്കാം.

ആദ്യം പറയപ്പെട്ട സാംഗോപാംഗവേദങ്ങളായ പതിനാലു വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ ഉൾപിരിവുകളും ശാഖോപശാഖകളും കൂടിയുള്ള മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ അസംഖ്യേയങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും ആദികാലത്തിൽ സമഗ്രമായി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ്. പിന്നീട് അല്പാല്പമായി തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കന്നടം, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിലും പകർത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ സനാതനധർമ്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ പ്രൌഢഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നല്ല മിക്കവാറും ഇല്ലെന്നുതന്നെ വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളീയന്മാർ ഏതാനും ശതവർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം മുതൽ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ വിമുഖന്മാരോ അലസന്മാരോ ആയിട്ടാണ് തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതരഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടുമാത്രം നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സമഗ്രമായിട്ടെന്നല്ല സാമാന്യമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നത് അശക്യമാകുന്നു. അതുനിമിത്തം നമ്മുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നതിനും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും അവയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാരഭാഗങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും ആ വിഷയത്തിൽ അല്പമായ ആശപോലും നമുക്കുണ്ടാകുന്നതിനും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ തീർന്നിരിക്കുന്നു. മറിച്ച് ഗ്രന്ഥപരിജ്ഞാനം ഒരുവിധം സമ്പാദിച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ; എന്നാൽതന്നെ ആ ജ്ഞാനത്തെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി സനാതനധർമ്മപന്ഥാവിൽ കൂടി ജീവിതയാത്ര ചെയ്ക എന്നുള്ളത് ഏററവും കൃച്ഛ്രസാദ്ധ്യമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ തന്നെ വൈഷ്ണവം, ശൈവം, ശാക്തേയം, അദ്വൈതം, വിശിഷ്ടാദ്വൈതം, സാംഖ്യം എന്നിങ്ങിനെ അനേകപിരിവുകൾ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സനാതനധർമ്മത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മച്ഛായയാകുന്ന വേദാന്തമതത്തെ ഒഴിച്ചു നോക്കിയാൽ മററുള്ളവയെല്ലാം ആത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടി അതാതിനെ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കിയും മററുള്ളവയെ നികൃഷ്ടങ്ങളാക്കിയും പ്രലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകും. തന്നിമിത്തം സാധാരണ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഒരുമാർഗ്ഗത്തിലും സ്ഥായിയായ ഒരു വിശ്വാസം ജനിക്കാതെ വരുന്നു. ആര്യന്മാർ ഇപ്രകാരമുള്ള ശാഖാഭേദങ്ങളെ കല്പിക്കാനുണ്ടായ കാരണവും അവരുടെ ഉദ്ദേശവും ഒരിക്കലും അബദ്ധമായിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനികളായ മതാചാര്യന്മാരിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ സാമാന്യബുദ്ധിക്കു സ്വസ്ഥതയും പ്രവൃത്തിയും ലഭിക്കയുള്ളു.

നമുക്കാകട്ടെ അപ്രകാരമുള്ള മതാചാര്യന്മാരോ ഉപദേഷ്ടാക്കളോ സ്ഥിരപ്രവർത്തകന്മാരായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സനാതന ധർമ്മത്തിന്റെ കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ഉപജീവിക്കേണ്ടവരായ സാധാരണമനുഷ്യർക്കു തങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതിനെയാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്നും അഭ്യസിക്കേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയമില്ലാതെ അസ്ഥിരബുദ്ധികളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തു മാത്രമല്ല ഉപദേഷ്ടാക്കളും നിരന്തരപരിശ്രമികളും ആയ ഇതരമതസ്ഥന്മാരുടെ വാഗ്ജാലത്തിൽ അകപ്പെട്ടു സ്വന്തമതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും അന്യമതത്തിനു വശംവദന്മാരായിത്തീരുന്നതിനും സംഗതി വരികകൂടി ചെയ്യുന്നു. ഈ ന്യൂനത കേവലം ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങളുമായി സംസർഗ്ഗവും അക്ഷരാഭ്യാസവും ഇല്ലാതെ അകന്നുകിടക്കുന്നവരായ പുലയർ, പറയർ, കാടർ, മുതലായ ചില നിരാധാരന്മാരെയാണ് അധികം ബാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തം ഈ മലയാളത്തിലെ സെൻസസ്റിപ്പോർട്ടു (ജനസംഖ്യാ റിപ്പോർട്ട്) തന്നെ മതി. മുമ്പിൽ എടുത്ത സെൻസസ്സിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ സംഖ്യയിൽനിന്ന് ഒടുവിൽ എടുത്ത സെൻസസ്സു പ്രകാരം 64000 ആളുകൾ ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം.

മലബാറിൽ അനേകം സി. എം. എസ്സ്. കോളേജുകളും ഹൈസ്കൂളുകളും മിഡിൽസ്കൂളുകളും ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ഒക്കെയും ക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൂടി പാഠപുസ്തകമായി വെക്കുകയും വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ഹിന്ദുനേതാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലുൾപ്പെട്ട യാതൊരു സ്കൂളുകളിലും ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാർത്ഥഗ്രഹണത്തിന്നുപയുക്തമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകത്തെ, പാഠവിഷയമാക്കുകയോ പഠിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തുവരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് നമ്മെ അധികമായി വ്യസനിപ്പിക്കുന്നു. സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാർത്ഥബോധമോ ചിരസ്ഥായിയായ വിശ്വാസമോ ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് ആ ധർമ്മത്തിൽ ആസക്തിയും പ്രവേശനവും അതിനായിട്ടുള്ള പരിശ്രമവും ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ സാമാന്യജ്ഞാനികളുടെ ഹൃദയസ്ഥിതിയെക്കൂടിയും കലക്കി ഒഴുക്കിക്കളയുന്നതിന് അവർക്ക് കഴിയുന്നതുമാണ്. അതിനു കാരണം അന്ധപരമ്പരാജന്യങ്ങളായ മൂഢവിശ്വാസവൃക്ഷങ്ങളും അവയെ അനുവർത്തിക്കുന്ന നാനാവിധ ദുർമ്മാർഗ്ഗച്ചെടികളും ഉത്ഭവിച്ച് അനേകകാലമായി വേരുപിടിച്ച് ഉറച്ചുകിടക്കുന്ന അവരുടെ ഹൃദയകേദാരം അത്രത്തോളം മലിനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ സകല ശ്രേയസ്സുകൾക്കും അധോഗതിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതു വിധിനിഷേധകർമ്മങ്ങളിൽ അപരിശ്രമതുപേക്ഷയുള്ള പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ വിധിപോലെ അനുഭവിക്കും, ഈശ്വരൻ വെച്ചതുപോലെനടക്കും, എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അലസബുദ്ധിയോടുകൂടി അനേകം ആളുകളും ജീവിതയാത്ര ചെയ്യുന്നു. അശ്രേയസ്സോന്മുഖമായ വിലക്ഷണം ഇതിലധികമായി മറ്റെന്താണുള്ളത്? "ഉദ്ധരേദാത്മനാത്മാനം" എന്നുള്ള ഭഗവദ്വാക്യപ്രകാരം തന്നിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ധർമ്മത്തിന്നനുസരിച്ചു യതിച്ചാൽ സ്വയം സനാതനധർമ്മത്തിൽ ഉപജീവിക്കാമെന്നുള്ളതു സകല മനുഷ്യർക്കും സാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ മതാചാര്യന്മാരായി വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരും മതോപജീവികളാ

ളും തമ്മിൽ വലുതായ ഒരു അകലച്ചവന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആചാൎയ്യന്മാരുടെ ബുദ്ധി പുരാതനസമ്പ്രദായത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. മതോപജീവികളുടെ ബുദ്ധി മിക്കവാറും പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം മൂലമായവയിൽ നിന്നും ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ വളൎന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ആ വളൎച്ച് സനാതനധൎമ്മത്തിനോട് അല്പമെങ്കിലും യോജിക്കാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം സനാതനധൎമ്മത്തിന്റെ ന്യൂനതയ്ക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുതീൎക്കത്തക്കവിധമല്ലാതെ അത്ര അധികമായിരിക്കുന്നു.

സമുദായാഭ്യുദയത്തെ മുൻനിൎത്തിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഈ മലയാളത്തിൽ ഹിന്ദുമതസ്ഥന്മാരായി അനേകവൎഗ്ഗക്കാരുണ്ടെങ്കിലും സകലത്തിനും നേതൃസ്ഥാനം മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിശിഷ്യ മററുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ച് മതവിശ്വാസത്തിൽ നമ്പൂതിരിസമുദായം മുന്നണിയിൽ നിന്നു സകലകാൎയ്യങ്ങളും പ്രവൎത്തിക്കുന്നുവെങ്കിൽ സാമുദായികമായി നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ എളുപ്പമുള്ളതാകുന്നു.

ശീരവള്ളി വി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി.

ചില ന്യായങ്ങൾ

1 അന്ധഗോലാംഗുലന്യായം — ഒരു വികൃതിയുടെ ഉപദേശം കേട്ടു ബഹളിയുള്ള കാളക്കുട്ടന്റെ വാൽ പിടിച്ച് വഴിയറിവാൻ ശ്രമിച്ച കുരുടനു വളരെ അനൎത്ഥം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു എന്ന സംഭവത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ന്യായം, കണ്ണടച്ച് കാൎയ്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് ആപത്തനുഭവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

2 അന്ധപംഗുന്യായം — കുരുടനും അവന്റെ തോളിൽ ഇരിക്കുന്ന മുടന്തനും നടപ്പാനും വഴികാണ്മാനും പരസ്പരം സഹായികളായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരം പ്രത്യേകമായി സാധിപ്പാൻ കഴിയാത്ത കാൎയ്യങ്ങളെ യോജിച്ചുസാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നത്.

3 അന്ധഹസ്തിന്യായം — നാലു കുരുടന്മാർ കൂടി ആനയുടെ ആകൃതി അറിവാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരാൾ കാലും മറെറാരാൾ വാലും വേറെയൊരാൾ തുമ്പിക്കയ്യും നാലാമൻ ചെവിയും മാത്രം തൊട്ടുനോക്കീട്ട് ആന തൂണുപോലെയെന്നും, കയറുപോലെയെന്നും, പാമ്പുപോലെയെന്നും, മുറംപോലെയെന്നും ഓരോരുത്തർ തീൎച്ചയാക്കി. ഇപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിന്റെ അല്പം ഭാഗം മാത്രം ഗ്രഹിച്ച് അതിന്റെ പൂൎണ്ണസ്വഭാവം ഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഈ ന്യായം കാണിച്ചു കളിയാക്കുന്നത്.

4 അശോകവനികാന്യായം — അശോകവനികയോടു തുല്യങ്ങളായി വേറെയും ഉദ്യാനങ്ങൾ ലങ്കയിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അശോകവനികയിലാണ് രാവണൻ സീതയെ കൊണ്ടുവയാക്കിയത്. അപ്രകാരം തുല്യഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്നു സ്വേച്ഛയാണ് പ്രമാണം. ആ വിഷയ

ത്തിൽ ചോദ്യത്തിന്നവകാശമില്ല എന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിയ്ക്കുന്നു.

5 ഉഷ്ട്രകണ്ടകഭോജനന്യായം } ഒട്ടകം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു മുള്ളു തിന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമോ വളരെ സ്വല്പം. ഉപയോഗത്തിന്റെ സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

6 കദംബഗോളകന്യായം } കടമ്പുമരത്തിന്മേൽ എല്ലാഭാഗത്തും ഒപ്പമാണ് പൂവുണ്ടാകുന്നത്. ഒരുമിച്ചേ ഉണ്ടാവുള്ളു എന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നു.

7 കരകങ്കണന്യായം } കങ്കണമെന്നതിന്നു തന്നെ കൈവള എന്നൎത്ഥമുണ്ടായിരിക്കേ കരകങ്കണം എന്നു പ്രയോഗിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു കയ്യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന കൈവള എന്നൎത്ഥം കാണിയ്ക്കുന്നു. ഈ ന്യായത്തിന്റെ ഉപയോഗം പ്രായേണ ബോധവിഷയത്തിലായിരിയ്ക്കും.

8 കാകാക്ഷിന്യായം } കാക്കയ്ക്കു രണ്ടു കണ്ണിന്നും കൂടി ദൃഷ്ടി ഒന്നേ ഉള്ളു. അതിനെ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ പുറത്തെ ചക്ഷുൎഗ്ഗോളത്തിലേയ്ക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുറം കാണുമ്പോൾ മററെപ്പുറം കാണില്ല. അപ്രകാരം ഒരു വസ്തു ആവശ്യംപോലെ മാറു രണ്ടു പദാൎത്ഥങ്ങളിലും ചേരുന്നുവെന്നു കാണിയ്ക്കുന്നതിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നു. മദ്ധ്യമണിന്യായം രണ്ടുപുറത്തുള്ളതിനോടും ഒരു സമയത്തുതന്നെ ചേരുന്ന സമ്പ്രദായമാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരുപുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുമ്പോൾ മറുപുറത്തുള്ളതിനോടു ചേരുന്നില്ല. ഇതാണ് ഭേദം.

9 കൂൎമ്മാംഗന്യായം } ആമയ്ക്കു അതിന്റെ തല മുതലായ അംഗങ്ങൾ ആവശ്യംപോലെ നീട്ടുവാനും ചുരുക്കുവാനും (ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിപ്പാനും പുറത്താക്കുവാനും) കഴിയും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

10 കൈമുതികന്യായം } സ്പഷ്ടമായിപ്പറയാതെതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ് എന്നിങ്ങിനെ അൎത്ഥസിദ്ധതയെക്കാണിയ്ക്കുന്നതാണ് ഈ ന്യായം. പിന്നെപ്പറയണൊ, പിന്നെയെന്ത്? ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് ഇതിനെ മലയാളത്തിൽ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം:—

കാളാംബുദോഗ്രധ്വനിഞാണലച്ച
കാളുംരുഷാരാമനണഞ്ഞുവെന്നാൽ
ചീളെന്നെതൃപ്പാനിഹമൃത്യുതാനു-
മാളായിടാരാക്ഷസരെന്തുപിന്നെ?

11 ഖലേകപോതന്യായം } നെല്ലുണക്കുന്ന കളമുററത്തു് പ്രാവുകളെല്ലാം ഒന്നായി ഒരേസമയത്തുതന്നെ വന്നുചേരുന്നു. അപ്രകാരം ഏകകാലത്തിൽ തന്നെ അനേകവസ്തുക്കൾ ഒരു വസ്തുവിൽ ചേരുന്നുവെന്ന സംഗതികളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിയ്ക്കുന്നു. കദംബഗോളകന്യായപ്രകാരം അനേകവസ്തുക്കളിൽ ഒരു കാൎയ്യം ഏകകാലത്തുണ്ടാവുകയാണ്. പ്രകൃതന്യായപ്രകാരം ഒരു വസ്തുവിനെ അനേകവസ്തുക്കൾ ഏകകാലത്ത് ആശ്രയിക്കുകയാകുന്നു.

12 ഗുഡജിഹ്വികാന്യായം } ശക്കരയും നാവും കൂടിച്ചേന്നാൽ മധുരരസമാണല്ലൊ ഫലം. അപ്രകാരം ഉചിതസംമ്മേളനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സൽഫലങ്ങളെ കാണിയ്ക്കുന്നതിലാണ് ഈ ന്യായത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി.

13 ചാലിനീന്യായം } അരി മുതലായതു മുറത്തിൽ ഇട്ടു ചേറുമ്പോൾ ഒരിടത്തുള്ളതു മററൊരിടത്തേക്കും അവിടെയുള്ളതു ഇങ്ങോട്ടും നീങ്ങുന്നു. എങ്ങോട്ടെങ്കിലും മാററാമെന്നൎത്ഥം. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

14 ദഗ്ധപത്രന്യായം } പിലാവില മുതലായതു കത്തിക്കരിഞ്ഞാലും ആ കരി അതാതിന്റെ ആകൃതിയിൽ

തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പോൾ ഇല യാണെന്നല്ല കരിയാണെന്നാണ് അറിയുന്നത്. ഇതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ന്യായം ആകാരം മാറിയില്ലെങ്കിലും ഗുണം മാറുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

15 ദണ്ഡചക്രാദി ന്യായം — ഘടം എന്ന ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് കുശവൻ, കൊട്ടി, വടി, ചക്രം മുതലായതെല്ലാം കാരണങ്ങളാണ്. ഈ ന്യായം മിക്കതും കാര്യകാരണഭാവത്തെപ്പററി വിവരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലേ പ്രവൎത്തിക്കയുള്ളു.

16 ദണ്ഡാപൂപന്യായം — ഒരു കോലിന്മേൽ തന്നെ ഒനിലധികം അപ്പം ഒന്നായി കുത്തിഎടുക്കുന്നതിനെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടു തന്നെ അനേകം സമാനകാൎയ്യങ്ങളെ ഓരോന്നോരോന്നായി ക്രമത്തിൽ നിൎവ്വഹിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പം കോത്തു വെച്ചിരിക്കുന്ന കോലിൻെറ തല എലി കടിച്ചതു കണ്ടിട്ട് അപ്പം കൊണ്ടുപോയതും എലിയാണെന്നൂഹിക്കുന്നപ്രകാരം വിശേഷലക്ഷണംകൊണ്ട് സാമാന്യത്തെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ ഈ ന്യായം കാണിക്കുന്നു. രണ്ടുവിധം സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രയോഗമുണ്ട്.

17 പങ്കപ്രക്ഷാളനന്യായം — 'പ്രക്ഷാളനാദ്ധിപങ്കസ്യ ദൂരാദസ്പൎശനംവരം' മേൽ ചളിയാക്കീട്ടു കഴുകിക്കളവാൻ പുറപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു ആദ്യം തന്നെ ചളിയാക്കാതിരിക്കുന്നതാണ്. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

18 ലൂതാതന്തുന്യായം — എട്ടുകാലൻ താൻ തന്നെ നൂലുണ്ടാക്കുന്നു; താൻ തന്നെ വല കെട്ടുന്നു; താൻ തന്നെ ആ വല നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈസമ്പ്രദായം ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രയോഗിക്കാം.

19 ബീജാങ്കുരന്യായം — അണ്ടിയോ മൂത്തത് മാവോ മൂത്തത് എന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ അതിനു പ്രവാഹരൂപമായി അനാദിത്വം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം പരസ്പരസാപേക്ഷങ്ങളിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

20 ശംഖവേലാന്യായം — എൻെറ അമരപ്പന്തലിൻെറ ചോട്ടിൽ പോയാലേ നക്ഷത്രം അറിയുള്ളു എന്ന നമ്മുടെ മലയാളിയുടെ ചങ്ങാതിയായിട്ടു ശംഖു വിളി കേട്ടാൽ മാത്രമേ നേരം അറിയുള്ളു എന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരു സംസ്കൃതക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളാണ് ഈ ന്യായത്തിലെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

21 സ്ഥവിരലഗുഡന്യായം — വൃദ്ധൻെറ കയ്യിലുള്ള വടി നിലത്തു കുത്തുമ്പോൾ ചില സമയം വിചാരിച്ചേടത്തു തന്നെ കുത്താം. ചില സമയം തെററിപ്പോകും. സന്ദർഭം സ്പഷ്ടം.

22 സൂചീകടാഹന്യായം — കുറച്ചുമാത്രം പണിയുള്ള സൂചി ഉണ്ടാക്കിയതിന്നുശേഷമാണ് അധികം പണിയുള്ള കടാഹം (കിടാരം) ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അപ്രകാരം എളുപ്പമുള്ളതു മുമ്പിൽ ചെയ്യേണമെന്ന സംഗതിയിൽ ഈ ന്യായം പ്രവൎത്തിക്കുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജവംശാവലി

മാററം മടിയന്മാൎക്കുകൂടി മനസ്സിന്നു ദ്വേഷം കൊടുക്കുന്നതാണെന്നിരിക്കെ ലോകസ്ഥിതിയുടെ മാററം മഹാന്മാരെ രസിപ്പിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ലോകപരിവൎത്തനശാസ്ത്രമായ ചരിത്രം അറിയുന്തോറുമാണ് അറിവു വൎദ്ധിക്കുന്നത്. ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സൂത്രകാരന്മാർ അതാതു കാലത്തെ മഹാവീരന്മാരാണ്. വീരത്വം വിവിധമാണെങ്കിലും അതു വിശേഷിച്ചും രാജിക്കുന്നതു രാജാക്കന്മാരിൽതന്നെ. കേരളത്തിലെ ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലിയെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹത്തെ ആദ്യമായി അനുകൂലിച്ചു സഹായിച്ചു രംഗസ്വാമി അയ്യർ അവർകളുടെ ഈ പുസ്തകം എല്ലാംകൊണ്ടും നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന്നു അഗ്രഗണ്യമായ ഒരുപകരണമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. കേരളവൎമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ചിരന്തനരൈട്ടരായ ഇദ്ദേഹം കേരളചരിത്രത്തിന്നു ഇത്രയും സഹായിച്ചതു് ഏററവും ഉചിതമായി. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശാവലി ഈ വിഷയത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒന്നാമതായി നില്ക്കേണ്ടതുമാണല്ലോ.

കഥാരത്നമാല

ദ്വിതീയഗുച്ഛകം

മനുഷ്യൎക്കു ബാല്യവും യൌവനവും വാൎദ്ധക്യവും മററും ദേഹത്തിന്നൊപ്പം ജ്ഞാനത്തിനുമുണ്ടാവുന്നതാണല്ലോ. വിദ്യാൎത്ഥിത്വം ബാല്യപ്രഭൃതിവാൎദ്ധക്യാന്തം മനുഷ്യരെ എന്നും വ്യാപിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരുപാധിയാണെന്നുള്ളതിന്നും സംശയമില്ല. നാമറിയാതെ നമ്മെപ്പലപല തത്വങ്ങളേയും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാശാലയാണ് ലോകം. സ്കൂൾ കുട്ടിയുടെ നിലവിട്ടുകേറിയ യുവവിദ്യാൎത്ഥികൾ മററു ചില വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കുന്നു എന്നേ ഭേദമുള്ളു ഇത്തരത്തിലുള്ളവരെ രസിപ്പിച്ചുപഠിപ്പിക്കുന്ന ചില വിഷയങ്ങളാണ് കഥാരത്നമാലയുടെ ദ്വിതീയഗുച്ഛകത്തിലുള്ളത്. മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തമാസികകളിൽ നിന്നെടുത്ത വിവിധകഥാഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഈ ദ്വിതീയഗുച്ഛകത്തിലും ക്രമപ്പെടുത്തി നിരത്തീട്ടുള്ളത്. ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പൊ പ്രവൎത്തകന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലന്തന്നെയാണിതും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതിന്റെ ഗുണദോഷസംഗ്രഹമായി.

പദ്യപാഠാവലി.

ചെറിയ ചെറിയ കുട്ടികൾക്ക് അറിഞ്ഞു വായിച്ചു രസിക്കുവാൻ തക്കതാണിതു്. പല കവികളും പല രീതിയിൽ പാട്ടുകളും ചെറുപദ്യങ്ങളുമായി ലളിതപദങ്ങളായി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കവിതകളാണിതിലുള്ളതു്. ഈ തരത്തിൽ നാലു പുസ്തകമാണ് ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ ചില കൃതികളുണ്ടാക്കിയ കവികൾ ഒന്നുകൂടി സങ്കല്പവിദ്യകൊണ്ടു കുട്ടിത്തം സ്വീകരിച്ചാൽ അധികം നന്നായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം. 'ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവു്' വീട്ടിൽനിന്നു സ്കൂളിലേക്കു കടക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആദ്യത്തെ വീഴ്ചകളാണെന്നു മററു ചിലരും പറഞ്ഞേക്കാം.

गुरुवायुपुरेशभुजंगस्तोत्रम्

मरुन्मन्दिरावास मांगल्यमूर्ते
जगन्नाथ गोविन्द विष्णो मुरारे ।
भवद्भक्तिरन्तःस्फुरन्ती नराणां
परानन्दपीयूषयूषं ददाति ॥ १

इयं भक्तिरेका त्वहो कामधेनु-
श्चतुर्धा विभज्यानुगृह्णाति लोकान् ।
यया पायितास्त्वत्परप्रेमदुग्धं
मनुष्याः पुनर्दैवभूयं लभन्ते ॥ २

जगत्यार्तलोकैस्तथाऽर्थार्थिभिर्वा
विजिज्ञासुभिर्ज्ञानिभिश्चाच्युतस्त्वम् ।
चतुर्धा जनैर्नित्यमाराध्यसेऽन्त-
र्भवन्तं नृणां भावयत्येव भक्तिः ॥ ३

ननु प्रत्यहं वातरोगातुरांगा-
स्तथाऽन्ये जना वायुगेहेश विष्णो ।
भवन्तं भजन्तो लभन्ते किलान्ते
स्वरोगाच्च संसारयोगाच्च मुक्तिम् ॥ ४

कविर्भट्टनारायणोऽग्रे भजंस्त्वां
मरुन्नाथ निर्माय नारायणीयम् ।
विरुग्णः कला'वायुरारोग्यसौख्यं'
प्रपेदे किलान्ते च संसारमुक्तिम् ॥ ५

चलच्चन्द्रकोनद्धकेशं विराज-
न्मणीकुण्डलोद्भासिगण्डप्रदेशम् ।
स्मितार्द्रं सिताक्षं मुखं सम्मुखं ते
भजन्तो रुजं रोगिणो विस्मरन्ति ॥ ६

श्रिया कौस्तुभेनापि वत्सेन हार-
श्रिया चाऽश्रितोदारदोरन्तरालम् ।
गदाशंखचक्राब्जहस्तं वपुस्ते
भजन्तोऽर्थमर्थार्थिनोऽर्घ्यं लभन्ते ॥ ७

नवाश्वत्थपत्रोपमाल्पोदरान्त-
र्निविष्टोरुविश्वाण्डषण्डं त्वदंगम् ।
स्फुरत्पीतकौशेयमन्तश्चिरन्त-
द्विचिन्त्यैव जिज्ञासवोऽन्ते स्मयन्ते ॥८

नमद्देवदैत्यर्षिशीर्षैर्विमृष्टं
समस्तागमश्रौतशीर्षे निविष्टम् ।
समं ज्ञानिनो युग्मरूपं पदन्ते
समन्तात् समालोक्य हृष्यन्ति सिद्धाः ॥९

घनश्यामळं कोमळं ते स्वरूपं
मनःकल्पितं भावयन्तो हि भक्ताः ।
पुरो वीक्ष्य भूयो नमन्त स्तुवन्त-
श्चिरोद्दिष्टमानन्दमाम्रेडयन्ति ॥ १०

हरे कृष्ण वातालयेशाच्युत त्वां
परेऽपि स्मरन्त्येव मध्यास्थिताश्च ।
चिरेणाऽऽत्तभक्तिप्रसंगाः पुनः किं
परेणेदृशी ते महिम्नां समृद्धिः ॥ ११

भवक्लेशदा साऽरिषड्वर्गबाधा
भवद्योजिता चेत् परा योगविद्या ।
तथा ह्याश्रितास्त्वत्गतां लोकयात्रा-
मनेके जनाश्शाश्वतीं सिद्धिमापुः ॥ १२

शिशुप्रीणनं दुग्धचौर्यादिवृत्तं
विटप्रीणनं गोपिकाजारताद्यम् ।
भटप्रीणनं मल्लयुद्धादि भूम-
न्नहो सर्वमावर्जनं लौकिकानाम् ॥ १३

विधिज्ञप्रियं राजसूयादिवृत्तं
नयज्ञप्रियं दौत्यकृत्यादि यच्च ।
प्रियो योगिनां विश्वरूपादियुक्त-
स्स योगात्मकः पार्थगीतोपदेशः ॥ १४

अहो कृष्ण या या विचित्रा कथा ते
जगन्नाथ सेयं जगत्तत्वविद्या ।
इमां स्मारयंस्तत्तदंशोचितानां
गुरुस्त्वं मरुत्गेहवासी विभासि ॥ १५

जगत्प्राणरूपी गुरुर्मारुतो यो
जनानां जगत्यत्र चेष्टान्तरेषु ।
तमास्थाय भो तत्वमस्यन्तरात्मा
स्फुटं मारुतागारवासी विभासि ॥ १६

गुरुस्त्वं मरुन्नाथ सर्वस्य सर्व-
प्रसंगेषु सर्वज्ञ सर्वस्वरूपी ।
यदेवं जगच्चेष्टयंश्चेतनात्मा
बहिश्चान्तरप्येकभावो विभासि ॥ १७

स्वयं निर्गुणो निर्विकारो निरीहो
नियन्त्र्याऽत्मनाऽत्मानमानन्दकन्दम् ।
मरुन्मन्दिराधीश मायामयस्त्वं
गुरुर्विश्वलीलाविलासी विभासि ॥ १८

प्रपञ्चेऽत्र मायामयस्वीयतन्त्रे
त्रिमूर्तिस्त्रिभिस्त्वं गुणैर्जीवजालम् ।
वितत्य स्वयं वर्तसे मारुतेश
त्र्यवस्थस्त्रिधामासि तत्वं विभासि ॥ १९

सुषुप्तिं शिलादिष्वनुस्यूतवृत्तिः
पुनः स्वप्नरूपाञ्च वृक्षादिकेषु ।
चिरं जाग्रतीं मानुषादिष्ववस्थां
वितन्वंस्त्रिधा वायुगस्त्वं विभासि ॥ २०

भवानेकतन्त्रे विना त्वां न किञ्चित्
भवानेव सर्वत्र सर्वात्मनाऽस्ते ।
भवत्तत्वबोधाय वातेश योगै-
र्भवन्तं भजन्ते वितन्द्रा मुनीन्द्राः ॥ २१

अरूपस्सरूपोऽस्यकर्मा सकर्मा-
स्यनेकोऽसि चैकोऽसि नैकोऽसि कोऽसि ।
मरुन्नाथ स त्वं मरुद्भिर्विशेषो
जगद्व्याप्य तिष्ठन्नदृश्योऽसि चित्रम् ॥ २२

शरीरेण वाचा धिया वा यथावत्
सपर्यां न ते कोऽपि कर्तुं समर्थः ।
तथापि त्वदीयानुभावानुभूतिं
विना वायुगेहेश कस्थातुमीष्टे ॥ २३

परन्तु त्वदीयात्ममञ्चं प्रपञ्चं
न पश्यन्ति लोकेऽत्र सन्तोऽप्यसन्तः ।
जगत्प्राणनाथ त्वमत्रात्र हेतु-
स्त्वया मायया मोहितास्मोवयं यत् ॥ २४

भवत्तत्वचिन्तानुसन्धानकर्त्री
मरुन्नाथ भक्तिस्त्वयि प्रस्तुता चेत् ।
न तस्यास्ति मायामयाज्ञानबाधा
स वै कल्पते तत्वबोधोदयाय ॥ २५

विपत्तिर्ममाऽस्तां भवत्पादसेवा-
प्रसंगे गुरुस्सा हि वातालयेश ।
भवत्सेवयोद्वास्य दूरं विपत्तिं
भवेयं भवद्भक्तिलेशांशभागी ॥ २६

मुरारे पुनर्मां दुराशापिशाची
दुनोतु स्वयं दूरविस्तारघोरा ।
ततश्च त्वदभ्यर्चनापूरिताश-
श्चरेयं चिरं हन्त सिद्धार्थकल्पः ॥ २७

अभीष्टाप्तिकर्तुर्विभो ते महत्त्वं
मुहुश्चिन्तयन्नेत्य जिज्ञासुभावम् ।
पठेयं गुरुभ्यो भवत्तत्वलेश-
श्चरेयं च चर्यां विरक्तिप्रसक्ताम् ॥ २८

विरक्तिं विधूयैहिकेभ्यस्सुखेभ्यो
विनाशप्रसंगेन दुःखप्रदेभ्यः ।
विमुक्तो विमुक्तः क्रमानुक्रमेण
स्थिरात्मैवां निर्द्वन्द्वभावोभवेयम् ॥ २९

भवत्तत्वनिष्णातबुद्धिर्मुरारे
मरुन्नायक प्रायशोऽहं यदा स्याम् ।
तदा मे विशुद्धे मनस्यव्यलीका
भवद्भक्तिरुत्फुल्लसत्ता भवित्री ॥ ३०

मदीयं समस्तं त्वदीयं विवृण्वन्
विकीर्यैव सर्वत्र नद्धं ममत्वम् ।
तवास्मीति हि त्वन्ममत्वे निबद्ध-
स्त्वदीयो विदूरेऽप्यदूरे चरेयम् ॥ ३१

जगत्यत्र सर्वत्र पश्यन् विभो त्वां
त्वयीदञ्च पश्यन् जगत् सर्वमेव ।
त्वमेवाहमस्मीति संभाव्य भूयः
स्थिरात्मा भजेयं परां भक्तिसिद्धिम् ॥ ३२

यथा कालनेमिर्यथा पौण्ड्रको वा
यथा नारदश्श्रीशुकश्शंकरो वा ।
यथा नन्दचण्डालको वा तथाऽहं
भवद्भावसाम्राज्यभागी भवेयम् ॥ ३३

जगत्प्राणनाथस्स्वयं विष्णुरस्मी-
त्यहं भावयन्नास्मि मुक्तोऽस्मि सोऽहम् ।
सदानन्दसंविन्मयज्योतिरात्मा
विलीये परं निष्कळब्रह्मधाम्नि ॥ ३४

समाप्तम्

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായ ശ്രീ കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു
നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായ ശ്രീ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ
ഗോദവർമ്മ തമ്പുരാൻ

മംഗളോദയം
ഥാവ്യന്ന

പുസ്തകം ൩	മകരമാസം	ലക്കം ൩

മംഗളം

നാനാശാസ്ത്രേതിഹാസാദികളൊരുനിലയെത്തന്നെനാനാപ്രകാരം
മാനിച്ചോതിപ്പുകൾത്തുംനിഖിലഗുണമിണങ്ങുന്നവിശൈചകരൂപം
മാനാംസംസ്ഥാനമെന്നിവകയിലനിയതംഭാവനാഗമ്യമായോ-
രാനന്ദാദ്വൈതഭാവംമമമനസിതെളിഞ്ഞെപ്പൊഴുംതോന്നിടേണം.

ഭാവന

പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണുന്ന ലോകമെല്ലാം മിത്ഥ്യയാണെന്നു വേദാന്തികൾ യുക്തിവാദംകൊണ്ടു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രക്കാർ, പലവിധം പ്രത്യക്ഷങ്ങളേയും യുക്തികൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തുന്നു. കർമ്മങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന മീമാംസകന്മാർ, കർമ്മചോദനയുടെ പ്രാബല്യംകൊണ്ടു ലോകത്തെ നിലനിർത്തി വരുന്നു. ശബ്ദപ്രാമാണ്യവാദികളായ വൈയാകരണന്മാരാകട്ടെ ശബ്ദസ്ഫോടത്തിൻെറ വൈലക്ഷണ്യം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിന്നു അടിസ്ഥാനമിടുന്നു. അനുമാനപ്രാമാണ്യത്തെ പരീക്ഷിച്ചറിയുന്ന നൈയായികന്മാർ, പലഘട്ടങ്ങളിലും ജ്ഞാനലക്ഷണാവ്യാപാരത്തിന്നു അവർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശക്തികൊണ്ടു ജയിച്ചുപോരുന്നു. സാഹിത്യശാസ്ത്രക്കാർ ഭാവകത്വവ്യാപാരംകൊണ്ടു അവരുടെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായ രസാസ്വാദം അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ സാംഖ്യന്മാർ, പാതഞ്ജലന്മാർ, പൌരാണികന്മാർ, മാന്ത്രികന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായ പല ശാസ്ത്രകർത്താക്കന്മാരും അവരവരുടെ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ഓരോ വിധം വ്യാപാരങ്ങൾക്കാണു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു എങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായ പര്യാലോചിച്ചാൽ അവയെല്ലാം ഒന്നാണെന്നു കാണാം.

ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെന്നല്ല ലൌകികവിഷയങ്ങളും യുക്തിയുക്തങ്ങളാണെങ്കിൽ

മാത്രമേ ഹൃദയംഗമങ്ങളായിത്തീരുള്ളൂ എന്ന സംഗതി ആരും ഗ്രഹിയ്ക്കാത്തതല്ല. അതിനാൽ ഏതു മാതിരി സിദ്ധാന്തവും നിലനിൽക്കേണമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള യുക്തി സർവ്വഥാ അപരിഹാര്യമായിരിക്കേണമെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണല്ലൊ. ലോകശാസ്ത്രാന്തഗതങ്ങളായ ഓരോ യുക്തികളുടേയും സ്വരൂപത്തെപ്പററി നല്ലവണ്ണം ചുഴിഞ്ഞു നോക്കുന്നതായാൽ അവ അസാദ്ധ്യേയങ്ങളാണെന്നും ചില യുക്തികൾ നേർവഴിയ്ക്കും ചിലതു വളഞ്ഞ വഴിയ്ക്കും വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടു കാര്യം നേടുന്നവയാണെന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വിധയുക്തികൾ പലതുമുണ്ടാവാം പല വഴിയ്ക്കുമുണ്ടാവാമെന്നല്ലാതെ പലവിധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം വെളിപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അവയ്ക്കെല്ലാം ഐകരൂപ്യമുണ്ടെന്നും അനുമാപകഹേതുവിന്ന് അല്ലെങ്കിൽ അനുമാനത്തിന്നു തന്നെയാണ് യുക്തിയെന്നു പറയുന്നതെന്നും അറിവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നത്. അപ്പോൾ സർവ്വശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും അനുമാനമാണ് പ്രധാനമായി നില്ക്കുന്നതെന്നും ബോദ്ധ്യമായിത്തീരും. അനുഭവസ്ഥിതി നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷത്തേക്കാൾ പ്രാമാണ്യവും ദാർഢ്യവും കുറഞ്ഞതായിട്ടുള്ള ഈ അനുമാനം ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷത്തെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുതിന്നോ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന്നോ മതിയാകുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. വസ്തുസ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് ആദ്യത്തിൽ അനുമാനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനത്തേക്കാൾ പ്രാബല്യം വളരെ കുറവു തന്നെയാണ്. ഈ ശക്തിക്കുറവു കണ്ടു ക്ഷമയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് വസ്തുവിചാരശീലന്മാരുടെ നിരയിലിരിയ്ക്കുന്ന ചില നവീനപണ്ഡിതന്മാർ അനുമാനത്തെ പലവിധത്തിലും തരം തിരിച്ചു ചിലതിന്നു പ്രാമാണ്യം തന്നെ വാദഗ്രസ്തമാണെന്നു വാദിയ്ക്കുന്നത്. പക്ഷേ അല്പം ക്ഷമയോടുകൂടി ആലോചിയ്ക്കുന്നതായാൽ ആദ്യത്തിലുള്ള ശക്തിക്കുറവു തന്നെ വീണ്ടും ജിജ്ഞാസയെ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നുവെന്നും അപ്പോൾ, ഊഹിച്ചറിഞ്ഞ വസ്തുവിൻെറ ഓരോ അംശങ്ങളിലുമുള്ള വിശേഷങ്ങളേയും ആ വക വിശേഷങ്ങളിൽ അന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന അവാന്തരഭേദങ്ങളേയും ഓരോന്നായി ഗ്രഹിപ്പാനും അതു നിമിത്തം പിന്നെയും ജിജ്ഞാസ വർദ്ധിപ്പാനും സംഗതി വരുന്നുവെന്നും അവ്യക്തമായ ജ്ഞാനം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു മന്ദതയുടെ ലക്ഷണമാകയാൽ അതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തരം തിരിയ്ക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ഉള്ള തത്വം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷംകൊണ്ട് അറിയാത്തതായ അനേകവിശേഷങ്ങളേയും അനുമാനം കൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ ഗ്രഹിയ്ക്കുമ്പോൾ അതിന്നു ശക്തി വർദ്ധിയ്ക്കുകയും ആ വക ശക്തികൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കൂടി വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങുകയും പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം ആ ശക്തിയ്ക്കു കീഴടങ്ങി അവ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭേദം തീരെ ഇല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൌകികവ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രം പരിചയമുള്ള ഒരുവൻ ഒരു പുസ്തകം കാണുമ്പോൾ കടലാസ്സുകൾ, ലിപികൾ മുതലായി അതിലടങ്ങിയ അല്പം ചിലതിനെ മാത്രമാണ് വേർതിരിച്ചു ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നത്. ആ പുസ്തകം തന്നെ ഒരു ശാസ്ത്രപരിചിതൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുമ്പോൾ പുസ്തകം, രൂപം, രൂപത്വം, പുസ്തകത്വം, ലിപി, ലിപിത്വം, ലിപിരൂപം ഇവ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ, അവയുടെ ഭേദങ്ങൾ, ജ്ഞാനം പ്രയത്നം മുതലായതിൻെറ പല മാതിരി വിഷയതകൾ തുടങ്ങി

ഷ്യത്രയോ സാമാന്യധൎമ്മങ്ങളേയും അപ്രകാരം അനേകം വിശേഷധൎമ്മങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചു കാണ്മാനിടയാകുന്നു. ഈ യുക്തികൊണ്ടുതന്നെയാണ് അനുമാനസ്വരൂപമായ മനനവും അനുമിതാൎത്ഥത്തിന്റെ വീണ്ടുമുള്ള പൎയ്യാലോചന എന്ന നിദിദ്ധ്യാസനവും പ്രത്യക്ഷകാരണമാണെന്നു വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ വ്യവസ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെ നാം ആദ്യമായി ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും അന്യനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുമ്പോഴും അതിനെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുകയൊ പ്രബന്ധം എഴുതുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും നമുക്ക് ആ വിഷയത്തിലുള്ള ജ്ഞാനത്തിന്റെ ശക്തി ക്രമത്തിൽ കൂടിവരികയും മുമ്പു കാണാത്തതായ അനേകം തത്വങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്ന് ഒടുവിൽ കണ്ടനുഭവം വരികയും ചെയ്യുന്നതു തന്നെ ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഇപ്രകാരം ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി വീണ്ടുംവീണ്ടുമുള്ള ജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിൽ നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നു പറയുന്നതു തന്നെയാണ് ഭാവന. ഈ ഭാവനയിലുൾപ്പെട്ട ജ്ഞാനങ്ങൾക്കു ക്രമത്തിൽ ദൃഢത കൂടിവരുമെന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ മുമ്പുമുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള ജ്ഞാനങ്ങളിൽ സംശയസ്പൎശം അധികമധികം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആ സംശയസ്പൎശമാണ് ജിജ്ഞാസയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെന്നും സംശയസ്പൎശം കുറയുന്തോറും ഭാവനയ്ക്കു ശക്തിയും തന്നിമിത്തം മനസ്സന്തുഷ്ടിയും വൎദ്ധിക്കുമെന്നും സിദ്ധമായല്ലൊ. ഈ തത്വത്തെയാണ്—

*'നാസ്തി ബുദ്ധിരയുക്തസ്യ ന ചായുക്തസ്യ ഭാവനാ
ന ചാഭാവയതശ്ശാന്തിരശാന്തസ്യ കുതസ്സുഖം.'

എന്നു ഗീതയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സകല സംസാരവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്ന രാഗം, ദ്വേഷം, കോപം, അഹങ്കാരം മുതലായ മനോവൃത്തികളും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികളും മമത, മദ്ധ്യസ്ഥത തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളും എന്നു വേണ്ട പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതും ഇല്ലാതാക്കുന്നതും ഭാവന ഒന്നു മാത്രമാണെന്നു ലോകരീതിയിൽ നിന്നു തന്നെ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകയാൽ വേദാന്തികൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്നും മുക്തിക്കും കാരണമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു മായയെന്നും വിദ്യയെന്നും തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്ത് ഈ ഭാവനയാണെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയുക്തമാണല്ലൊ. ജ്യോതിഷികളുടെ മാനശക്തി ഭാവനയാണെന്ന് അതിന്റെ സ്വരൂപവിവരണംകൊണ്ടു തന്നെ സ്പഷ്ടമായതിനാൽ വേറെ പറയേണ്ടതില്ല. 'ചോദനാലക്ഷണോൎത്ഥോ ധൎമ്മഃ' എന്ന ജൈമിനിസൂത്രത്തിലെ ചോദനാപദാൎത്ഥം ഭാവനാവിശേഷമാണെന്നും ലോകത്തെ നിലനിൎത്തുന്നതായ സകലധൎമ്മവും അതിലുൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മീമാംസകന്മാർ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഓരോ ശാസ്ത്രങ്ങളെയും അനുസരിച്ചു പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നതായാൽ വിസ്താരം അധികമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു ചുരുക്കത്തിൽ മറെറാരു വഴിക്ക് ആലോചിക്കാം.

---

* അയുക്തസ്യബുദ്ധിൎന്നാസ്തി=വിചാരശീലമില്ലാത്തവന്നു ബുദ്ധിയില്ല. അവ്യക്തജ്ഞാനംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതു മന്ദതയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നൎത്ഥം. അയുക്തസ്യ ചഭാവനാനം=വിചാരശീലമില്ലാത്തവനാണു ഭാവനയില്ലാത്തത്. വിചാരശീലം ഭാവനതന്നെയാണെന്നു താല്പൎയ്യം. അഭാവയതഃ ചശാന്തിൎന=ഭാവനയില്ലാത്തവന്നു സംശയനിവൃത്തിസ്വരൂപമായ ശമം ഉണ്ടാകയില്ല. അശാന്തസ്യസുഖം കുതഃ=സംശയനിവൃത്തിയില്ലാത്തവന്നു സുഖം എവിടുന്നുണ്ടാകും? സംശയം ദുഃഖകാരണമാകയാൽ സംശയനിവൃത്തിയില്ലാത്തവന്നു സുഖമുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു ഭാവം.

സൎവ്വശാസ്ത്രങ്ങളേയും വിവൎത്തവാദം, ഉല്പാദവാദം, പരിണാമവാദം ഇങ്ങിനെ മൂന്നു തരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. മായാശക്തിനിമിത്തം ആത്മാവു തന്നെ മിത്ഥ്യാരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ തോന്നുകയാണെന്നു പറയുന്ന വേദാന്തികൾ വിവൎത്തവാദികളാകുന്നു. പ്രപഞ്ചമെല്ലാം, ഓരോ കൎത്തൃവ്യാപാരംകൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നും ആ കൎത്താവാണ് ആത്മാവെന്നും പറയുന്ന മീമാംസകന്മാരും നൈയായികന്മാരും ഉല്പാദവാദികളാണ്. ഇവരുടെ പക്ഷത്തിലും ലോകവ്യവഹാരങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന വ്യാപാരങ്ങളും അതിന്നു കാരണങ്ങളായ രാഗദ്വേഷലോഭാദിഗുണങ്ങളും വ്യാപൃതപ്രപഞ്ചവും ഭാവനകൊണ്ടു തന്നെയാണുണ്ടാകുന്നത്. ലോകമെല്ലാം പ്രകൃതി എന്ന ഒരു ശക്തിയുടെ പരിണാമമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന സാംഖ്യന്മാരും, യോഗശാസ്ത്രക്കാരും, ശൈവന്മാരും, പാശുപതന്മാർ മുതലായ ശൈവൈകദേശികളും, ലോകം ആത്മപരിണാമമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന വൈഷ്ണവന്മാരും, രാമാനുജാദികളായ വൈഷ്ണവൈകദേശികളും പരിണാമവാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. ഇവരെല്ലാവരും പ്രകൃതിഗുണമെന്നോ ആത്മഗുണമെന്നോ പറയുന്ന വാസനാവിശേഷമായ ഭാവനയെ തന്നെയാണ് പരിണാമകാരണമായി പരിഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. വൈയാകരണന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ മുതലായവർ വേദാന്താനുസാരികളും മാന്ത്രികന്മാർ പ്രായേണ സാംഖ്യവേദാന്തപാതഞ്ജലങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നവരും ആകയാൽ അവൎക്കും ഭാവന തന്നെയാണ് ശരണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം ഭാവന എന്ന ഒന്നിനെത്തന്നെയാണ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നായല്ലോ. ഇനി ലൌകികവ്യവഹാരത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കാം. ഒരാളെപ്പററിയോ ഒരു സാംഗതിയെപ്പററിയോ നാം ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥിതിയിൽ എത്രത്തോളം വിചാരിക്കുന്നുവോ ആ ആളേയോ സംഗതിയേയോ അത്രത്തോളം ആ സ്ഥിതിയിൽ അധികമധികം ചേൎന്നുകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കു കാണ്മാനിടയാകുന്നു. നമ്മുടെ വിചാരത്തിന്റെ സംഖ്യയേയും ശക്തിയേയും അനുസരിച്ചു സ്നേഹം മുതലായതു വൎദ്ധിച്ചുകാണുമെന്നു ചുരുക്കം. ലോകത്തിന്റെ ഭിന്നരുചിത്വമുള്ള കാരണം പ്രധാനമായി ഇതു തന്നെയാണ്. അനിഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ ദോഷാധിക്യവും ഇഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ ഗുണാധിക്യവും ഉദാസീനങ്ങളിൽ സമതയും എന്നുവേണ്ട ഇന്നതു ഗുണമെന്നും ഇന്നതു ദോഷമെന്നും ഉള്ള ഭേദത്തെത്തന്നെയും ഈ ഭാവനയാണ് കാട്ടിത്തരുന്നത്. ആനയെ പടലാക്കുന്നതും പടലിനെ ആനയാക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ഇതില്ലെങ്കിൽ അച്ഛനും അമ്മയും മക്കളും ബന്ധുക്കളും ശത്രുക്കളും സ്വാമിയും ഭൃത്യനും എല്ലാം ഒരു നിലയിൽ തന്നെ. അതുകൊണ്ടു സകലവസ്തുസ്വരൂപങ്ങളും ഭാവനയെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നാണ് സൎവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും ലോകങ്ങളും നമ്മേ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നത്. പോരെങ്കിൽ ഈ വിഷ്ണുപുരാണവചനം നോക്കുക—

'ത്രിവിധാ ഭാവനാ വിപ്ര വിശ്വമേതന്നിബോധമേ
ബ്രഹ്മാഖ്യാ കൎമ്മസംജ്ഞാ ച തഥാ ചൈവോഭയാ (ത്മികാ
ബ്രഹ്മഭാവാത്മികാ ഹ്യേകാ കൎമ്മഭാവാത്മികാപരാ
ഉഭയാത്മികാ തഥൈവാന്യാ ത്രിവിധാ ഭാവഭാവ (നാ'

എ. കെ. പി.

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാർ

പുതിയ വർഷാരംഭത്തിലോ ഇന്ത്യാചക്രവത്തിയുടെ തിരുനാൾദിവസമോ രാജ്യത്തിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തേയും ഓരോരോ വിഷയങ്ങളിലുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അനേകം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ പലക്കും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ അധികപക്ഷം ആളുകളുടേയും പ്രധാനഗുണഗണങ്ങൾ മിക്കവരും അറിഞ്ഞിരിക്കും. ഈവക മാന്യതക്ക് ഇവർ അർഹന്മാരാവാനുള്ള കാരണങ്ങളും ആലോചിക്കാവുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതിൽ അപൂർവ്വം ചിലരെ അവരുടെ നാടുവിട്ടു പുറമെയുള്ളവർ അത്ര അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെ വരുന്നതു നിറകുടം തുളുമ്പാത്തതുകൊണ്ടൊ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ ലോകസാമാന്യം അറിയത്തക്ക വണ്ണമുള്ളതല്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കണം:

'ന ശൃണ്വതേ യാനിഹ തേ മനസ്വിനോ
വസന്തി ഗൂഢം വചസാമഗോചരാഃ
പയോനിധേരന്തരമേവ കേവലം
ഭജന്ത്യമൂല്യാ മണയോ മഹർഘ്യയഃ.'

ഇന്ത്യാചക്രവത്തിയുടെ അടുത്തുകഴിഞ്ഞ തിരുനാളുവസരത്തിൽ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായസ്ഥാനത്തിന്ന് അർഹന്മാരായിത്തീന്നിട്ടുള്ള കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർമ്മ (ഭട്ടൻ) തമ്പുരാനും അപ്രകാരമുള്ള അമൂല്യരത്നങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനങ്ങളല്ല. ഈ അവതാരികയോടുകൂടി അവരുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ചുരുക്കം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം താഴെ ചേക്കുന്നു.

കിള്ളിമംഗലത്തു നടുവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം ൧൦൩൦-ാമാണ്ട് മീനമാസത്തിലാണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തു പ്രധാനമായൊരു ബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽപെട്ട ഒരാളുമാണ്. ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടായപ്പോൾ അച്ഛന്നു നാല്പത്തേഴു വയസ്സായി. അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിൽ നല്ല പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ശബ്ദേന്ദുശേഖരം എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ അക്കാലത്തു നടപ്പായതേ ഉള്ളു. അതുനിമിത്തം വ്യാകരണപാഠത്തിൽ ആളുകൾക്ക് ഒരാവേശമുണ്ടായിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ ജില്ലാക്കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്നു വ്യാകരണാചാര്യർ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഗുരുവിന്റെ ആദ്യത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. അദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിൽ നല്ല നൈപുണ്യവും സമ്പാദിച്ചു. മഹൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ പിതാക്കന്മാർ സാധാരണ ശ്രദ്ധവെക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു മനസ്സിരുത്തിയിരുന്നത്. അച്ഛനിൽനിന്നു മകനു പാരമ്പര്യവഴിക്കുകൂടി ഈ വ്യാകരണവാസന സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാധാരണ നാട്ടുനടപ്പുപ്രകാരം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായാൽ എഴുത്തിനു വെച്ച് അക്ഷരജ്ഞാനം ഉണ്ടായി അമരേശവും, സിദ്ധരൂപവും, ഒന്നോ രണ്ടോ സർഗ്ഗം കാവ്യവും പാഠിച്ചുകഴിയുമ്പോഴെക്കും ഉപനയനത്തിന്റെ കാലമായി. ഉപനയനംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേദാദ്ധ്യയനം തുടങ്ങും. സമാവർത്തനംകഴിയുന്നതുവരെ വേദാദ്ധ്യയനമേ

ഉള്ളു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഉപരിപാഠത്തി ന്നു മോഹമുള്ളവർ പണ്ഡിതന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു പഠിച്ചു താമസിക്കും. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിദ്വാന്മാരായ ഗുരുക്കന്മാരും പഠിപ്പാൻ മോഹമുള്ള ശിഷ്യന്മാരും ഒട്ടും അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല.

ഇദ്ദേഹത്തിന്നു വിദ്യയിലുള്ള തൃഷ്ണ വർദ്ധിക്കുവാൻ ചില അസാധാരണകാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ വൈദുഷ്യത്തെപ്പററി മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യപാഠങ്ങൾ എളുപ്പത്തിലും വേഗത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂടി. എറണാകുളം കോളേജ് മലയാളപണ്ഡിതനായ കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ അമ്മാമൻ ശങ്കുവാരിയരാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഗുരു. എട്ടു വയസ്സിൽ ഉപനയനം കഴിഞ്ഞു വേദാദ്ധ്യയനം തുടങ്ങി. അതോടു കൂടിത്തന്നെ കാവ്യപാഠവും നടന്നിരുന്നു. പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സോടു കൂടി വേദാദ്ധ്യയനവും സമാവൎത്തനവും കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹത്തെ ഓത്തു ചൊല്ലിച്ചിട്ടുള്ളതു പിന്നീടു തെക്കേ മഠത്തിലേക്കു സന്ന്യസിച്ച വെമ്മലത്തൂർ നമ്പൂതിരിയാണ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു കാവ്യപാഠത്തിൽനിന്നുണ്ടായ സംസ്കൃതജ്ഞാനം ഉപരിപാഠത്തിൽ പ്രതിപത്തിജനിപ്പിച്ചു. സംസ്കൃതംപഠിക്കുവാനുള്ള മോഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കൂടല്ലൂർ മനക്കൽ താമസം തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂർമന വിദ്വാന്മാൎക്കു കേളികേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വംശമാണെന്നു മലയാളം ഒട്ടുക്കു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ, ഇന്നും ആ ഗൃഹം വൈദുഷ്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്. അന്നത്തേക്കാലത്തു സംസ്കൃതംപഠിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവർ കൂടല്ലൂർ മനക്കൽ ചെന്നു താമസിക്കുകയാണു പതിവു്. എത്രതന്നെ ആളുകൾ അവിടെ ചെന്നാലും അവൎക്കൊക്കെ ഭക്ഷണം, തേച്ചുകുളി മുതലായി അത്യാവശ്യം വേണ്ട ചിലവുകളെല്ലാം കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കുകപതിവായിരുന്നു. അറിവിന്റെ അവസ്ഥപോലെ വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ പല കിടക്കാരും പല മാതിരി വിദ്യകൾ പഠിക്കുന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

൯. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ ആദ്യം വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ശിഷ്യനായിട്ടാണ് കൂടിയതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ നൈഷധം ഒരു സൎഗ്ഗം പഠിച്ചു. എന്നാൽ ആദ്യത്തിൽ തന്നെ വ്യാകരണമാണ് തന്റെ പ്രത്യേകപാഠവിഷയമായിട്ടു സ്വീകരിച്ചതു്. കൌമുദി, മനോരമ, പരിഭാഷേന്ദുശേഖരം ഏതാനും ഭാഗം ഇത്രയും കുഞ്ചുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും, കാവുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും, കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും അടുക്കൽ പഠിച്ചുതീൎത്തു. കുറേക്കൊല്ലം കൂടല്ലൂർ താമസിച്ച് അവിടെ താമസം മതിയാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു വ്യാകരണത്തിൽ നൈപുണ്യം നേടി. കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ താനത്തിന്ന് അൎഹനായിത്തീൎന്നു. ഇതിന്റെ ശേഷം തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസം തുടങ്ങി, കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽ പരിഭാഷേന്ദുശേഖരപാഠം മുഴുവനാക്കി. കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂതിരിപ്പാട് അന്നു ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചുതാമസിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ശബ്ദേന്ദുശേഖരം പഠിച്ചു വൈയാകരണനെന്നു സൎവ്വസമ്മതനായിത്തീൎന്നു. അതിന്റെ ശേഷം കുറേക്കാലം തൎക്കം പഠിച്ചു. എന്നാൽ അതുനിമിത്തം വ്യാകരണപരിശ്രമത്തിന്നു സമയം മതിയാകുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു് രണ്ടാമതും ആ ശാസ്ത്രം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു വ്യാകരണഭാഷ്യം

നിഷ്കൃഷ്ടയായിട്ടു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അക്കാല
ത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്ന് അന്യചിന്തയുണ്ടായി
രുന്നില്ല. വ്യാകരണഭാഷ്യം പഠിച്ചതിന്നു
ഉടനെ ചൊവ്വന്നൂർ സഭാമഠത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തിനെ വ്യാകരണഭട്ടതിരിയായി നിശ്ച
യിച്ചു.

ചൊവ്വന്നൂർ എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലം
കുന്നംകുളങ്ങരെ നിന്നു മൂന്നു നാഴിക വടക്കു
കിഴക്കാണ്. അവിടെ യാതൊരു ബഹള
വും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസത്തി
ന്ന് ഇത്ര നന്നായിട്ടു വേറെയൊരു സ്ഥല
വുമില്ല. ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണയുവാക്കൾക്കു
ചിലവിന്നു കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മ
ഠം ഉണ്ട്. കുറേക്കാലമായി ക്ഷയിച്ചുകിട
ന്നിരുന്ന ഈ പുരാതനസഭാമഠം ൧൦൨൭-ാം
മാണ്ടിൽ ദിവാൻ ശങ്കരവാരിയരുടേയും
കോട്ടക്കൽ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും സഹാ
യംകൊണ്ടു കൂടല്ലൂരുമനക്കൽ ഒരു നമ്പൂതി
രിപ്പാട്ടിലെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ വീണ്ടും
ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു. മഠത്തോടു
സംബന്ധിച്ച സ്വത്തുക്കൾ എല്ലാം തേടി
പ്പിടിച്ചുവഴിപ്പെടുത്തുകയും കാൎയ്യങ്ങൾ വ
ഴിപോലെ നോക്കിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.
സാമൂതിരിപ്പാട്ടു കൊല്ലത്താൽ ൩൦൦ ഉറു
പ്പിക ചിലവിലെയ്ക്കു വകകൊടുക്കുവാൻ
സമ്മതിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ തീട്ടൂര
പ്രകാരമാണ് പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആളുക
ളെ തീൎച്ചയാക്കിയിരുന്നത്. ആറു ശാസ്ത്ര
ങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആറു വിദ്വാന്മാരെ
നിയമിച്ചിരുന്നു. മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം ഈ
മഠം നല്ല നിലയിൽ നടന്നു. വിദ്യാൎത്ഥിക
ളും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. പഠിപ്പിക്കുന്ന
വരെ ഏൎപ്പെടുത്തുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ എന്തോ
ചില വ്യവഹാരങ്ങൾ നിമിത്തം സാമൂതിരി
പ്പാട്ടു കൊടുക്കാറുള്ള പണം നിൎത്തൽചെ
യ്തു. ൧൦൫൭-ാമാണ്ടോ അതിന്നടുത്തോ കൊ
ച്ചിസൎക്കാരിൽ നിന്നും മഠംവക കാൎയ്യങ്ങ
ളിൽ പ്രവേശിച്ചു തൃപ്തികരമാകുംവണ്ണം ക
രേപ്പാടുചെയ്തു. മഠംവകയായിട്ട് ഇപ്പോൾ
കൊല്ലത്താൽ രണ്ടായിരം ഉറുപ്പികയോളം
മുതലെടുപ്പുള്ളതായ സ്വത്തുക്കളുണ്ട്. ഇതു
മുഴുവനും ഗുരുക്കന്മാരുടേയും ശിഷ്യന്മാരുടേ
യും ചിലവിലെക്കു വകനിൎത്തിയിരിക്കയാ
ണ്. പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനാണ് കാൎയ്യം നോ
ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം വരവുചിലവുകൾക്കു
കൊല്ലംതോറും കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ
തിരുമനസ്സിലെ അടുക്കൽ കണക്കു ഹാജ
രാക്കേണ്ടതുമുണ്ട്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവൎമ്മ (ഭട്ടൻ) തമ്പുരാൻ.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം ൧൦൩൪-ാമ
ണ്ടിലാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യം മൈ
സൂർസുൽത്താന്മാരുടെ കാലങ്ങളിലും
സാമൂതിരി വാഴ്ചക്കാലത്തും എന്നു മാത്ര
മല്ല അതിനെത്രയോ കാലം മുമ്പു തന്നെ
ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാ
ജവംശം വൈദുഷ്യത്തിന്റെ വാസസ്ഥല
വുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ മഹാ
മഹോപാദ്ധ്യായസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന വലി
യ ഗോദവൎമ്മതമ്പുരാനു കോവിലകത്തുത
ന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകല
സൌകൎയ്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും വി
ദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിൽ തൽപരന്മാരും
വിദ്വാന്മാരുമായ കാരണവന്മാരെ അനുസ
രിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരം മാത്രമേ അ
ദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കൂടല്ലൂരു മന
യ്ക്കലുള്ളതുപോലെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലക
ത്തും വിദ്യാൎത്ഥികളെ ചിലവിന്നുകൊടുത്തു
താമസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജീവചരിത്രത്തി
ലെ നായകനായ ബാലവിദ്യാൎത്ഥിയുടെ ബു
ദ്ധിവൈഭവം ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പ്ര
കാശിച്ചിരുന്നു. കോവിലകത്ത് അന്നു ത
ൎക്കത്തിനെക്കാൾ വ്യാകരണത്തിന്നായിരുന്നു

പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നത്. കോവിലകത്തു താമസിച്ചു പഠിച്ചിരുന്ന കുംഭകോണം കൃഷ്ണശാസ്ത്രികൾ ഒരു കേമനായ വൈയാകരണനായിരുന്നു. ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടശിഷ്യനുമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിലും സംസ്കൃതസാഹിത്യസാമാന്യത്തിലും അല്പകാലംകൊണ്ടുതന്നെ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം ആജീവനാന്തം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലയിൽ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു വിദ്യയിൽ ദൃഢമായ അറിവു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടു ശാന്തമായിത്തന്നെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടേണമെന്ന ഒരാഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിൽ ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ അങ്കുരിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കോവിലകത്തുള്ള സൌകൎയ്യങ്ങൾക്കു പുറമേ തൃപ്പൂണിത്തുറെ കൊല്ലംതോറും നടത്തിവരുന്ന "സദസ്സ്" നിമിത്തം പല പണ്ഡിതന്മാരോടുമുള്ള സഹവാസത്തിനും സംഗതിയായി. തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു സദസ്സിനു പോകുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരും പോകുംവഴി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കയറിപ്പോവുക പതിവായിരുന്നു. സത്സംഗംകൊണ്ടു ബുദ്ധിവികാസംവരുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലൊ. ഈ ഗുണം ഗോദവർമ്മതമ്പുരാനു നല്ലവണ്ണം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇദ്ദേഹം പ്രകൃത്യാ അശക്തനും വാതരോഗിയുമായതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടംപോലെ പഠിക്കുന്നതിൽ പലപ്പോഴും തടസ്ഥങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊന്നും കൂസാതെ തൃപ്പൂണിത്തുറെച്ചെന്നു, തൎക്കത്തിൽ അതിനിപുണനായിരുന്ന തിപ്പെട്ട എളയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും തൎക്കത്തിലും വ്യാകരണത്തിലും ഒരുപോലെ നിപുണനായ ഇപ്പോഴത്തെ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും അടുക്കെ താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഈ തമ്പുരാക്കന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തെ കേവലം ഗുരുശിഷ്യഭാവേന മാത്രമല്ല മിത്രഭാവേന കൂടെ ആദരിച്ചു പോന്നിരുന്നു ഇദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർ താമസിയ്ക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ വ്യാകരണം ഉപരിപാഠമെല്ലാം കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും തൎക്കത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള ഒരു പ്രതിപത്തി വേറെയായിരുന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു തമ്പുരാക്കന്മാർ തൎക്കത്തിലുള്ള ആദ്യപാഠമെല്ലാം കഴിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെ ശേഷം മരിച്ചുപോയ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ ശാകോപാചാൎയ്യരുടെ അടുക്കൽ പഠിയ്ക്കുവാനാക്കി. ഇദ്ദേഹത്തിനെപ്പോലെ അടുത്ത കാലത്തിലെങ്ങും ഒരു നൈയായികൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തീൎച്ച് പറയാം. ശാകോപാചാൎയ്യർ പിന്നീടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ താമസമാക്കി അവിടെയുള്ള തമ്പുരാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻതുടങ്ങി. മുപ്പതു വയസ്സാകുന്നതുവരെ ഗോദവർമ്മ തമ്പുരാൻ തൎക്കത്തിൽ വഴിപോലെ പരിശ്രമിച്ച് അസാധാരണമായ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം വേദാന്തത്തിലും ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഹിന്തുക്കളുടെ മതസംബന്ധമായ മററു വിഷയങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അറിവെല്ലാം തനിച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ തൎക്കമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം ശാസ്ത്രമായി വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇദ്ദേഹവും കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാടുമാണ് ധൎമ്മശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വല്ല സംശയവും വന്നാൽ മഹാരാജാവിനുകൂടി ആലോചിക്കുവാനുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ.

ഗോദവർമ്മ തമ്പുരാന് ഇപ്പോൾ അമ്പത്തൊന്നു വയസ്സായി. ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉററ ബന്ധുക്കൾ. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടും ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണു കാലക്ഷേപം. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു അനേകം ശിഷ്യരുണ്ട്. അവരിൽ ചിലർ പഠിക്കുകകഴിഞ്ഞു സൎക്കാർ സ്കൂളുകളിലും സ്വകാൎയ്യസ്കൂളുകളിലും പണ്ഡിതന്മാരായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്.

(തുടരും)

ലോകരഹസ്യം*

കാലം എന്നു പറയുന്നത് അനിൎവ്വണ്ണനീയമം സ്വാതന്ത്ര്യം ആയ ഒരു കൎത്താവാണല്ലോ. കാലം എന്തെന്തിനെയാണു ചെയ്യിക്കാത്തത്. എന്തെന്തിനെയാണു കേൾപ്പിക്കാത്തത്. എന്തെന്തിനെയാണ് ചെയ്യാത്തത്?

സുന്ദരവനം എന്നു പേരായ ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാട്ടിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാട്ടിലെല്ലാം പരന്നിരുന്നു. ആ കാട്ടിൽ പരമ്പരയായിട്ട് അനേകം നരികൾ കുടികൊണ്ടുപോന്നിരുന്നു. കാലവൈഭവത്താൽ എല്ലാടിക്കിലും നാഗരികത്വത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ആ കാട്ടിലുള്ള യോഗ്യരായ നരികളും തങ്ങളുടെ ഉത്തരോത്തരാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമം ചെയ്തുവന്നു. ഗതാനുഗതികത്വം ലോകസ്വഭാവമാണല്ലോ. സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി ഈ കാലത്തു മുഖ്യമായി ചെയ്തുവരുന്നതു സഭകൂടുകയും സഭകളിൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി വായിക്കുകയും പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്കയും ആണല്ലോ. അതുപ്രകാരം നരികളും ആ കാട്ടിൽ വലുതായ ഒരു സഭ കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സഭ കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു തന്നെ എല്ലാവരും വന്നുചേൎന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ അവർ ഭാരതീയന്മാരുടെ രീതിയെ അനുസരിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളെല്ലാം അവർ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ തന്നെ ചെയ്തിരുന്നു. ഇടതിങ്ങിനില്ക്കുന്ന അനേകവിധവൃക്ഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രശോഭിതമായ ആ സുന്ദരവനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ സമനിരപ്പായ ഒരു വിശേഷസ്ഥലത്തു ഭയങ്കരരൂപികളായ അനേകം മാതിരിയിലുള്ള നരികൾ തങ്ങളുടെ ദംഷ്ട്രങ്ങളുടെ പ്രഭകളാൽ ആ വനം മുഴുവനും പ്രകാശിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു കൂട്ടംകൂട്ടമായി വന്നിരുന്നു. എല്ലാവരും ഐകമത്യത്തോടുകൂടി തങ്ങളുടെ ജാതിയിൽ വെച്ച് ഏററവും ശ്രേഷ്ഠനും വയോവൃദ്ധനും ആയ അമിതോദരൻ എന്നവനെ സഭാനാഥനായി അഗ്രാസനത്തിൽ ഇരുത്തി. അവൻ സഭ്യന്മാരോടു നന്ദിപറഞ്ഞു വാലു ചുരുട്ടി അതിന്മേൽ ഇരുന്നു സഭാകൃത്യങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ആദ്യമായിട്ടു സഭ്യന്മാരുടെ നേരെ നോക്കി അവൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—

'വ്യാഘ്രവംശത്തിന്ന് അലങ്കാരഭൂതന്മാരും മഹാശയന്മാരും ആയ മാന്യസദസ്യരേ! ഇന്നു നമുക്ക് ഒരു സുദിനമാണ്. കാട്ടിൽ വസിക്കുന്നവരും മാംസം രക്തം മുതലായതു ഭക്ഷിക്കുന്നവരും വ്യാഘ്രമഹൎഷിയുടെ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവരും ആയ നാം നമ്മുടെ വംശത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടതായ ഏൎപ്പാടുകളെപ്പററി ആലോചിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണല്ലോ ഇവിടെ ഇന്നു സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. ദുസ്സ്വഭാവികളും വിരൂപന്മാരും ആയ മററെല്ലാ ജന്തുക്കളും നമുക്കു ഐകമത്യമില്ലെന്നും നമ്മൾ സ്വാൎത്ഥതല്പരന്മാരും ഏകാന്തവാസികളും സ്വജാതിയിലെ അംഗങ്ങളുമായി കൂടിക്കഴിവാൻ താല്പൎയ്യമില്ലാത്തവരും ആണെന്നും നമ്മെ

* ബങ്കിമചന്ദ്രചട്ടോപാദ്ധ്യായൻ എന്ന മഹാൻ ബംഗാളഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള 'ലോകരഹസ്യം' എന്ന കൃതിയുടെ ഏതാനും ഭാഗത്തിന്റെ തൎജ്ജിമയാണ് പ്രസ്തുതലേഖനം.

അപവദിക്കുന്നു. ഈ അപവാദത്തിന്നു ലേശമെങ്കിലും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതും അത് അന്യായമായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നു ഞാൻ നിസ്സംശയം പറയുന്നു. ഇതു ഭാരതവൎഷത്തിൽ താമസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഒരു മുഖ്യസ്വഭാവമാണ്. ഇത് ഒരിക്കലും നമ്മുടെ സ്വഭാവമല്ല. അവർ ഇതിനെ നമ്മുടെ മേൽ ചുമത്തുന്നു. അതല്ലാതെ അവർ വേറെ എന്തു ചെയ്യും? അവരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും പ്രകാശിച്ചുകാണുന്ന ഈ സ്വഭാവത്തെ മാററാൻ അവൎക്ക് അസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതെങ്ങിനെയെങ്കിലും ആവട്ടെ. നമ്മുടെ മേൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ദോഷം നമ്മളിൽ ഉണ്ടെങ്കിലാവട്ടെ ഇല്ലെങ്കിലാവട്ടെ, പലരും അതിനെപ്പററി പറയുമ്പോൾ പ്രവാഹന്യായമനുസരിച്ച് ആ അപവാദം വൎദ്ധിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതിന്റെ പരിഹാരനിവൃത്തിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ബുദ്ധിമാന്മാരാൽ അവശ്യം ആലോചിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ഈ അപവാദത്തിനെ തീരെ ഇല്ലായ്മചെയ്വാൻ വേണ്ടിയാണു നാം ഈ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ കൂടി ഈ അപവാദത്തിന്നു പ്രചാരം ഇല്ലാതാകുവാൻ വേണ്ടുന്ന ഏൎപ്പാടുകൾ നാം ചെയ്യണം. നമ്മുടെ ശ്രേയോഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി നാം നിരന്തരം പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നതായാൽ നമ്മെപ്പോലെ ഐകമത്യവും യോഗ്യതയും ഉള്ളവർ ഭൂമിയിലുണ്ടാവില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ സംഗതിയിൽ നിങ്ങൾക്കു ലേശംപോലും സംശയം വേണ്ട. ദിവസന്തോറും സ്വജാതിഗുണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്നവരും പരമസുഖത്തോടുകൂടി പലമാതിരി ജന്തുക്കളേയും കൊന്ന് അഹോവൃത്തി കഴിച്ചുവരുന്നവരും സത്യസ്വഭാവത്തോടും സൽപ്രവൃത്തിയോടും കൂടി കാലംകഴിച്ചുവരുന്നവരും ആയ നമ്മുടെ മനോരഥസിദ്ധി വരുത്തി നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കേണമെന്നു ഞാൻ ജഗത്സൃഷ്ടികൎത്താവും പരമദയാലുവുമായ പരമേശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു. (സഭയിലുള്ള നരികളുടെ വാലുകളുടെ ചടചടശബ്ദംകൊണ്ട് ആ കാടു മുഴുവനും മുഴങ്ങി)

അല്ലയോ സഭ്യന്മാരേ! നാം ഇപ്പോൾ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെപ്പററി ഞാൻ അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം. ഈ സുന്ദരവനത്തിൽ നിവസിക്കുന്ന നരികളുടെ ഇടയിൽ കുറെ കാലമായി വിദ്യാഭ്യാസം തീരെ ഇല്ലാതായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവൎക്കും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. നാം എല്ലാവരും നല്ല വിദ്വാന്മാരായി തീരേണമെന്ന് എനിക്കു വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു മറെറല്ലാവരും വിദ്വാന്മാരായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം എന്തുകൊണ്ടു നമുക്കും വിദ്വാന്മാരായി തീൎന്നുകൂടാ? വിദ്യാഭിവൃദ്ധിയെപ്പററി ചിന്തിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ സഭ കൂടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്നു നിങ്ങൾ എല്ലാവരും അനുകൂലിക്കേണമെന്നു ഞാൻ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.'

സഭാനാഥൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇരുന്നപ്പോൾ സഭാവാസികളെല്ലാവരും 'ഹാ ഊ മാ ഊ' എന്നിങ്ങിനെ ശബ്ദം പുറപ്പെടീച്ച് ആ അംശത്തെ അനുമോദനംചെയ്തു. അതിന്നു ശേഷം യഥാക്രമം ചിലർ പ്രബന്ധങ്ങളെ സഭയിൽ വായിക്കുകയും സഭ്യന്മാർ അവരെ അനുമോദിച്ച് അവരുടെ പ്രബന്ധങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സഭ്യന്മാർ അനുമോദിക്കുന്തോറും അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും ദീൎഘിച്ചുതുടങ്ങി. അവരുടെ വാക്കുകൾക്കു വ്യാകരണശുദ്ധിയും അലങ്കാരഭംഗിയും

ളുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ശബ്ദം ഏററവും ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അവരുടെ ഒച്ചകൊണ്ട് ആ വനം മുഴുവനും നടുങ്ങി.

സഭയുടെ മററുള്ള കൃത്യങ്ങൾ അവസാനിച്ചതിൻെറ ശേഷം സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ പിന്നെയും ഇങ്ങിനെപറഞ്ഞു—'സോദരന്മാരേ! ഈ സുന്ദരവനത്തിൽ ബൃഹല്ലാംഗുലൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനായ വ്യാഘ്രാചാൎയ്യൻ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ അറിവുള്ള സംഗതിയാണല്ലോ. ആ മഹാൻ എൻെറ പ്രാൎത്ഥനയനുസരിച്ച് ഈ സദസ്സിൽ ഈ രാത്രിയിൽ മനുഷ്യപരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു പ്രബന്ധം വായിക്കുന്നതാണ്.' മനുഷ്യൻ എന്ന പേരു കേട്ട മാത്രയിൽ സഭാവാസികളിൽ ചിലൎക്കു കലശലായ വിശപ്പു തോന്നി എങ്കിലും അവിടെ ഭക്ഷണത്തിൻെറ വട്ടം ഒന്നും കാണാഞ്ഞതിനാൽ അവരെല്ലാവരും വിശപ്പ് അടക്കി ശാന്തന്മാരായി ഇരുന്നു. പിന്നെ സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ ബഹുമാനപൂൎവ്വം ബൃഹല്ലാംഗുലാചാൎയ്യനോടു പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഉപന്യാസകപീഠത്തിൽ കയറി അതിഭയങ്കരമായ സ്വരത്തിൽ പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

'മഹാനായ സഭാനാഥ! മാന്യസദസ്യരെ! സ്വകുലോന്നതിയെ കാംക്ഷിക്കുന്നവനും മഹാനുമായ നമ്മുടെ സഭാദ്ധ്യക്ഷൻെറ കല്പനപ്രകാരം ദൈവസൃഷ്ടികളായ ജന്തുക്കളെ തരംതിരിച്ചു ഞാൻ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു പ്രബന്ധത്തെയാണ് ഇപ്പോൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത്. ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജന്തുക്കളെ നാല്ക്കാലികളായിട്ടും രണ്ടു കാലുള്ളവയായിട്ടും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു തരമായി വിഭജിക്കാം. മനുഷ്യർ രണ്ടു കാലുള്ള ജന്തുക്കളിൽ പെട്ടവരാണ്. അവൎക്കു ചിറകുകൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവരെ പക്ഷിവൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. വിശേഷിച്ചു നാല്ക്കാലിജന്തുക്കൾക്കും മനുഷ്യൎക്കും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്.

നാല്ക്കാലിജന്തുക്കൾക്ക് ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യൎക്കും അവയവങ്ങളും സന്ധുബന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്. മനുഷ്യൎക്കും നാല്ക്കാലികൾക്കും തമ്മിലുള്ള സാധൎമ്മ്യം ഹേതുവായിട്ട് അവരേയും പശു എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരും നാല്ക്കാലികളും തമ്മിൽ അല്പാല്പമായ ഭേദമില്ലെന്നില്ല.

നാല്ക്കാലികളിൽ വെച്ചു വാനരന്മാൎക്കാണ് മനുഷ്യരോട് ഏററവും സാമ്യമുള്ളതായി കാണുന്നത്. ഓരോ ജാതി ജന്തുക്കളുടെ അവയവങ്ങൾ ക്രമേണ ഉൽകൎഷത്തെ പ്രാപിച്ച് കാലാന്തരത്തിൽ ആ ജാതി ജന്തുക്കൾ വേറെ ഒരു ജാതി ജന്തുക്കളായി തീരുന്നു എന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു മനുഷ്യജന്തുക്കളും കാലത്തിൻെറ മഹത്തായ വൈഭവംകൊണ്ടു വാലുള്ളവരായിത്തീൎന്നു ക്രമേണ വാനരന്മാരായി തീരുമെന്നാണ് എൻെറ ബലമായ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യപശുവാണ് ഭക്ഷിപ്പാൻ എളുപ്പമുള്ളതും ഏററവും സ്വാദോടു കൂടിയതും എന്നു നിങ്ങൾക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. (ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട മാത്രയിൽ തന്നെ അവരെല്ലാവരുടേയും നാവുകളിൽ വെള്ളംനിറയുകയും മനഃകല്പിതമായ ആ വിശേഷഭക്ഷണത്തിൻെറ സ്വാദ് അവർ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു) അവയെ എളുപ്പത്തിൽ പിടിച്ചു കൊന്നുതിന്നാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ഓടുവാൻ ഇവൎക്കു സാമൎത്ഥ്യമില്ല. പോത്തുകൾ മുതലായ ജന്തുക്കളെപ്പോലെ ഇവൎക്കു കൊമ്പു

കളോ, ശക്തിയോ ഇല്ല. ജഗദീശ്വരൻ ഈ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു വ്യാഘ്രജാതിയുടെ സുഖാനുഭവത്തിന്നു വേണ്ടിയാണെന്നുള്ളതിന്നു ലേശം സംശയമില്ല. പിടിക്കാൻ ഏററവും എളുപ്പമുള്ളതും ഏററവും രുചികരവുമായ മനുഷ്യപശുവിന്നു വേഗത്തിൽ ഓടുവാനുള്ള ശക്തിയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യവും ദൈവം കൊടുക്കാതിരുന്നതു നമ്മുടെ സൌകൎയ്യത്തിന്നു വേണ്ടിയാണ്. നഖം, കൊമ്പു, ദംഷ്ട്രം മുതലായതുകൾ കൂടാതെയും വേഗത്തിൽ ഓടുവാനുള്ള ശക്തി ഇല്ലാതെയും അത്ഭുതമായും കോമളമായുമുള്ള ശരീരത്തോടും കൂടി ഈ മനുഷ്യജാതിയെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതു വ്യാഘ്രജാതിയുടെ ഭക്ഷണാർത്ഥം മാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. വളരെ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചിട്ടും ഈ ഒരു കാൎയ്യമൊഴിച്ചു മനുഷ്യജാതിയെക്കൊണ്ടു വേറെ ഒരു പ്രയോജനവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും വിശേഷിച്ചു മനുഷ്യജാതിയുടെ മാംസത്തിന്റെ മാർദ്ദവവിശേഷംകൊണ്ടും ആസ്വാദ്യതകൊണ്ടും മനുഷ്യജാതി നമ്മുടെ പ്രേമഭാജനമായി ഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചൎയ്യമില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ മനുഷ്യജാതിയ്ക്കും നമ്മുടെ നേരെയുള്ള ഭക്തിബഹുമാനാദരങ്ങൾ ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്നുള്ള സംഗതി വളരെ അത്ഭുതകരമായിരിയ്ക്കുന്നു.

ഞാൻ പറയുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം വരുന്നില്ലെങ്കിൽ എനിയ്ക്കു അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു സംഗതി ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഞാൻ വളരെക്കാലം ഓരോ ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു വളരെ അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമല്ലൊ. 'യസ്തു സഞ്ചരതേ ദേശാൻ.........തസ്യ വിസ്താരിതാ ബുദ്ധിഃ തൈലബിന്ദുരിവാംഭസി.' (ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളവന്റെ ബുദ്ധി വെള്ളത്തിൽ വീണ എണ്ണത്തുള്ളിപോലെ വിശാലതയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു) എന്നുള്ള തത്വം ശരിയാണെന്ന് എനിയ്ക്കു അനുഭവസിദ്ധമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ സുന്ദരവനത്തിന്റെ വടക്കോട്ടുള്ള ദേശങ്ങളിലാണ് ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവിടെ പശുക്കൾ മനുഷ്യർ മുതലായ സാധു ജന്തുക്കളാണ് താമസിച്ചുവരുന്നത്. അവിടെ താമസിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യർ രണ്ടു വിധത്തിലുള്ളവരാണ്. ഒരു കൂട്ടർ കറുത്ത മനുഷ്യരും മററുള്ളവർ വെളുത്ത മനുഷ്യരും ആണ്. ഒരിയ്ക്കൽ ഞാൻ ആ ദിക്കിലേയ്ക്കു വിഷയകൎമ്മത്തിന്നുവേണ്ടി പോയി.'

ഗൎവ്വിഷ്ഠനായ മഹാദംഷ്ട്രൻ എന്നുപേരായ ഒരു വ്യാഘ്രം ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 'ഈ വിഷയകൎമ്മം എന്നത് എന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്ന് ഉപന്യാസകൻ ഇപ്രകാരം ഉത്തരം പറഞ്ഞു—'വിഷയകൎമ്മം എന്നത് ആഹാരാന്വേഷണമാകുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കാരികളും യോഗ്യരുമായ ആളുകൾ ഭക്ഷണസമ്പാദനത്തെ വിഷയകൎമ്മം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാമാതിരിയിലുള്ള ഭക്ഷണസമ്പാദനങ്ങൾക്കും വിഷയകൎമ്മം എന്നു പേർ പറഞ്ഞുകൂടാ. യോഗ്യരാലും പരിഷ്കാരികളാലും സഭ്യന്മാരാലും ചെയ്യപ്പെടുന്ന ആഹാരാന്വേഷണത്തിന്നു മാത്രമെ 'വിഷയകൎമ്മം' എന്നു പറവാൻ പാടുള്ളൂ. പ്രാകൃതന്മാർ, നാടന്മാർ തുടങ്ങിയുള്ളവർ ചെയ്യുന്ന ആഹാരാന്വേഷണത്തിന്ന് ഉഞ്ഛവൃത്തി എന്നൊ ഭിക്ഷ എന്നൊ പറവാനെ പാടുള്ളൂ. ധൂൎത്തന്മാർ ചെയ്യുന്ന ആഹാരാന്വേഷണത്തിന്നു 'മോഷണ'മെന്നും പ്രബലന്മാർ ചെയ്യുന്നതിന്ന് 'അപഹരണ'മെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ മനുഷ്യരെപ്പററി പറയു മ്പോൾ അപഹരണം എന്ന വാക്ക് ഉപ യോഗിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതിൻെറ സ്ഥാന ത്തു വീഴ്ച എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്ക പ്പെടുന്നു. മേലധികാരിയുള്ള ഒരുവൻെറ കൃ ത്യത്തിന്ന് അപഹരണമെന്നും യാവനൊ രുത്തന്ന മേലധികാരി ഇല്ലയോ അവൻെറ കമ്മത്തിന്നു വീഴ്ചമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. സത്യന്മാരുമായി സംസൎഗ്ഗം ചെയ്യാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷം മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് അഭിധാനങ്ങളുടേയും വ്യത്യാസം നമുക്ക് ഒരിക്കലും മറന്നു കളവാൻ പാടുള്ളതല്ല. സൂക്ഷ്മം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ വ്യ പദേശഭേദം കൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. ഉദര പൂൎത്താ എന്ന ഒരൊററവാക്കുകൊണ്ടു വീഴ്ച തുടങ്ങിയുള്ള സകല ഗുണങ്ങളേയും നിൎദ്ദേ ശിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇത് എങ്ങിനെയെങ്കിലുമാവട്ടെ. ഞാൻ പറയുന്നതു നിങ്ങൾ കേട്ടാലും. മനു ഷ്യൻ വ്യാഘ്രജാതിയിൽ വളരെ ഭക്തിയു ള്ളവനാണ്. ഞാൻ ഒരിക്കൽ മനുഷ്യർ താ മസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വിഷയകമ്മപ്രാ പ്തിക്കു വേണ്ടി സഞ്ചരിക്കയുണ്ടായി. കുറെ കാലം മുമ്പ് ഈ സുന്ദരവനത്തിൽ 'പോട്ടു ക്യാനിങ്ങ്' എന്നു പേരായ ഒരു കൂട്ടർ താമ സിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ പണ്ടുതന്നെ കേ ട്ടിട്ടുണ്ട്.'

പിന്നെയും മഹാദംഷ്ട്രൻ പ്രബന്ധ വായനയെ തടസ്ഥം ചെയ്ത് 'പോട്ടുക്യാനി ങ്ങ്' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ജന്തു ഏതു മാ തിരിയിലുള്ളതാണ് എന്നു ചോദിച്ചു. ഉപ ന്യാസകൻ ഇങ്ങിനെ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. 'ഇതിനെപ്പററി എനിക്കും നല്ല അറിവില്ല. ഈ ജന്തുവിന്നു കയ്യോ കാലോ മററൊ ഉ ള്ളതായിട്ട് എനിക്ക് അറിവില്ല. ഈ ജന്തു വിനെ ഉണ്ടാക്കിയതു മനുഷ്യനാണെന്നും അതു മനുഷ്യൻെറ ചോര യഥേഷ്ടം കുടിച്ചു എന്നും അങ്ങിനെ ചോര കുടിച്ചു തടിച്ചുവ ശായി ഒടുക്കം മരിച്ചു എന്നും ഞാൻ കേട്ടി ട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യർ ലേശംപോലും ദീൎഘാലോ ചനയില്ലാത്തവരാണ്. തങ്ങളെ കൊല്ലാ നുള്ള ഉപായങ്ങൾ അവർ തന്നെ ഉണ്ടാ ക്കിത്തീക്കുന്നു. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആ യുധങ്ങൾ തന്നെ ഇതിന്ന് ഉദാഹരണമാ ണ്. ഈ ആയുധങ്ങളുടെ മുഖ്യപ്രയോജനം മനുഷ്യവധം തന്നെയാകുന്നു. ഓരൊ ദിക്കു കളിൽ അനേകായിരം മനുഷ്യർ ഒന്നിച്ചു ചേൎന്ന് ഈവക ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗി ച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ കൊന്നുകളയുന്നു എ ന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ നാശത്തി ന്നു വേണ്ടി മനുഷ്യർ പലതും ഉണ്ടാക്കീട്ടു ള്ള കൂട്ടത്തിൽ ഈ ജന്തുവിനേയും നിൎമ്മിച്ചി ട്ടുള്ളതാണ് എന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രാ യം. ഇത് എങ്ങിനെയെങ്കിലുമാവട്ടെ. നി ങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ ചരിത്രം കേട്ടാലും. പ്ര സംഗിച്ച് ഇടക്കിടെക്ക് ഇങ്ങനെ ഓരോ ചോദ്യം ചെയ്തു 'രസക്കയറു' മുറിക്കുന്നതാ യാൽ പ്രബന്ധം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കു ന്നതല്ല. സത്യജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഈ മാതിരി പ്രവൃത്തി കാണുന്നതല്ല. നാം ഇ പ്പോൾ സത്യന്മാരാണല്ലൊ. എല്ലാ കായ്യ ങ്ങളിലും സത്യജനങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളെ അ നുസരിച്ചു നടക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. 'മഹാജ നോ യെന ഗതസ്സ പന്ഥാ' എന്നാണല്ലൊ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ മതം. ഉപന്യാസകൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു പിന്നെയും പ്രബന്ധം വായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

പോർട്ടുക്യാനിങ്ങ് എന്ന കൂട്ടരുടെ വാ സസ്ഥാനമായിരുന്ന മാതളാ എന്നു പേരാ യ ഗ്രാമത്തിലെയ്ക്കു ഞാൻ ഒരിക്കൽ വിഷ യകമ്മപ്രാപ്തിക്കായി പോകയുണ്ടായി. അ

വിടെ മുളകൾ കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായ ഒരു മണ്ഡപം ഞാൻ കണ്ടു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അതിമനോഹരവും സുകുമാരമായ മാംസശോഭയോടു കൂടിയതും ആയ ഒരു ആട്ടിൻകുട്ടി തുള്ളിക്കളിയ്ക്കുന്നതും കണ്ടു. അതിനെ കൊന്നു തിന്നുവാനുള്ള അത്യാശ കൊണ്ടു ഞാൻ വേഗത്തിൽ ആ മണ്ഡപത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. അപ്പോൾ ആ മണ്ഡപം മനുഷ്യനിർമ്മിതമാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. മനുഷ്യർ അതിനെ 'നരിക്കൂട്' എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. ഞാൻ ആ മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച മാത്രയിൽ തന്നെ അതിന്റെ വാതിൽ തന്നെത്താൻ അടഞ്ഞു. പിന്നെ കുറെ ആളുകൾ അവിടെ വന്നുകൂടി, അവർക്കെല്ലാവർക്കും എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അതിയായ ആനന്ദം ഉണ്ടായി. അവർ ആഹ്ലാദസൂചകങ്ങളായ ഓരോ ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും പലപ്രകാരത്തിലും എന്നെ പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലർ എന്റെ ആകൃതിയെ വർണ്ണിച്ചു. ചിലർ എന്റെ പല്ലുകളെ ശ്ലോകത്തിൽ വർണ്ണിച്ചു. മററു ചിലർ എന്റെ നഖങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു. വേറെ ചിലർ എന്റെ വാലിനെ ശ്ലാഘിച്ചു. മററു ചിലക്ക് എന്റെ പേരിൽ ഏററവും സന്തോഷം തോന്നീട്ട് അവർ എന്നെ ജ്യേഷ്ഠാ! എന്നു വിളിച്ചു.

അതിന്നു ശേഷം അവരെല്ലാവരും വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടി മണ്ഡപത്തോടുകൂടി എന്നെ എടുത്ത് ഒരു വണ്ടിയിൽ കയററി. ആ വണ്ടിയിൽ രണ്ടു നല്ല വെളുത്ത കാളകളെ പൂട്ടിക്കെട്ടിയിരുന്നു. ആ കാളകളെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു കലശലായ വിശപ്പു തോന്നി. എങ്കിലും ഈ കൂട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു പോകാൻ ഉപായം കാണാതെ ആ ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ മാംസം കൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ ഒരുവിധം വിശപ്പ് അടക്കി. ഇപ്രകാരം വലിയ കാളകളെ പൂട്ടീട്ടുള്ള ആ വണ്ടിയിൽ സുഖമായിരുന്ന് ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചുംകൊണ്ട് ഒരു യോഗ്യനായ വെളുത്ത മനുഷ്യന്റെ ഭവനത്തിൽ ഞാൻ എത്തിച്ചേൎന്നു. അയാൾ ദ്ദൂരത്തുനിന്നു തന്നെ ഗൌരവത്തോടുകൂടി എന്നെ എതിരേററു വേണ്ടവിധത്തിൽ ബഹുമാനിച്ച് ഇരിമ്പുകമ്പികൾകൊണ്ടും മററും നിർമ്മിച്ചതായ ഒരു വലിയ വിശേഷമായ സ്ഥലത്ത് എന്നെ താമസിപ്പിച്ചു. ജീവനോടുകൂടിയുള്ള ആടു മുതലായവയൊ അല്ലെങ്കിൽ അന്നന്നു വെട്ടീട്ടുള്ള ആടു മുതലായവയുടെ മാംസമൊ ആയിരുന്നു എന്റെ ദിവസേനയുള്ള ഭക്ഷണം. നാനാദിക്കുകളിൽനിന്നും പലമാതിരിയിലുള്ളവരും പലമാതിരി ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും പല വേഷക്കാരും ആയ ജനങ്ങൾ ദിവസംപ്രതി എന്നെ കാണ്മാൻ വരികയും എന്നെ കണ്ടു കൃതകൃത്യന്മാരായി അവരെല്ലാവരും പരമാനന്ദത്തോടുകൂടി മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഇവക്ക് ഏററവും പ്രിയമായിട്ടുള്ളത് എന്റെ ദൎശനമാണെന്ന് എനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. ലോഹനിർമ്മിതമായ ആ ഗൃഹത്തിൽ തന്നെ ഞാൻ കുറെ കാലം താമസിച്ചു. ഈ നിരതിശയമായ സൌഖ്യം ഉപേക്ഷിച്ച് ഈ ദിക്കിലേക്കു മടങ്ങിവരുവാൻ എനിക്കു ലേശം ആഗ്രഹം ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും സ്വദേശവാത്സല്യം നിമിത്തം എനിയ്ക്കു ഈ ഗൃഹത്തിൽ താമസിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം കുറഞ്ഞുവശായി. ജന്മഭൂമിയുടെ സ്മരണ എന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ പലപ്പോഴും ഹാ ഹാ എന്ന് ഉച്ചരിച്ചു. ഹേ! മാതാവായ സുന്ദരവനമേ! ഞാൻ ഭവതിയെ എങ്ങിനെ വിസ്മരിക്കും? ഭവതിയുടെ സ്മരണ ഉണ്ടായതോടുകൂടി ഞാൻ ആട്ടു

മാംസം മുതലായത് ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീച്ച യാക്കി (എല്ലും തോലും മാത്രമെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുള്ളു. മാംസം ഒരു എള്ളുപോലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല). എല്ലായ്പ്പോഴുമുള്ള എന്റെ വാലിന്റെ അടികൊണ്ട് എന്റെ മനോഗതത്തെ ഞാൻ എല്ലാവരേയും അറിയിക്കും. അല്ലയോ ജന്മഭൂമി! ഞാൻ ഭവതിയെ കാണുന്നതുവരെ എനിക്കു വിശപ്പില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുകയില്ല, ഉറക്കമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങുകയില്ല. എന്റെ വ്യസനത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിലധികം ഞാൻ എന്താണ് പറയേണ്ടത്? എന്റെ വയററിൽ കൊള്ളുന്നേടത്തോളം മാത്രമെ എനിയ്ക്കു ആഹാരം വേണ്ടു ഇനിമേലിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ കഴിക്കുന്നതിൽ പകുതി മാംസം മാത്രമേ കഴിക്കുകയുള്ളു. അതിൽ ഒട്ടും അധികം കഴിക്കുന്നതല്ല.'

പ്രസംഗവശാൽ പ്രാപ്തമായ ജന്മഭൂമിസ്നേഹംകൊണ്ടു പരവശനായ ആ ബൃഹല്ലാംഗുലാചാൎയ്യൻ കുറെനേരം മിണ്ടാൻവയ്യാതെ സ്തബ്ധനായിനിന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടിലും വെള്ളം നിറഞ്ഞതായും അതിൽനിന്നു രണ്ടു തുള്ളികൾ നിലത്തു വീണപോലെയും കാണപ്പെട്ടു. ചെറുപ്പക്കാരായ ചില വ്യാഘ്രപണ്ഡിതന്മാർ കണ്ണീർ തുള്ളികൾ വീണതിന്റെ അടയാളമൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നു വ്യവഹരിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ വാസസ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തനിക്കു കിട്ടിയിരുന്ന ഏററവും സ്വാദുള്ള ആഹാരങ്ങളുടെ ഓൎമ്മ വന്നപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖത്തു നല്ല രക്തപ്രസാദം ഉണ്ടായി. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് ഉപന്യാസകൻ ധൈൎയ്യം അവലംബിച്ചു പ്രബന്ധം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. 'ഞാൻ ആ സ്ഥലം വിട്ട് ഇവിടെ എത്തിയത് എങ്ങിനെ എന്നു വിസ്തരിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യം ഇപ്പോൾ ഇല്ല. എന്റെ ഗൃഹം ദിവസംപ്രതി അടിച്ചു നേരാക്കിയിരുന്ന ഭൃത്യൻ എന്റെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞിട്ടൊ അതല്ലെങ്കിൽ മറവികൊണ്ടൊ എന്റെ ഗൃഹം വെടിപ്പാക്കിയതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ വാതിൽ അടക്കാതെ പോയി. ആ അവസരത്തിൽ ഞാൻ പ്രയാസംകൂടാതെ ആ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വന്ന് എന്റെ മുമ്പിൽ കണ്ട ഉദ്യാനപാലകനേയും എടുത്തുംകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ ദിക്കിലേക്കു പോരികയും ചെയ്തു.

ഈ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം എനിക്കു മനുഷ്യരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളെപ്പററി നല്ല പരിചയമുണ്ടെന്നും അവരുടെ ചരിത്രങ്ങളെപ്പററി എനിക്കു നല്ലപോലെ അറിവുണ്ടെന്നും നിങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നതിനെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കുമെന്നുള്ളതിന്ന് എനിക്കു ലേശം സംശയമില്ല. നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ വാക്കിൽ വിശ്വാസം വരാൻവേണ്ടി ഞാൻ കണ്ടതിനെ യഥാൎത്ഥമായി വൎണ്ണിക്കാം. ഇതരന്മാരായ അന്യദേശസഞ്ചാരികളെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുവാൻ ഞാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ച പല കഥകളും ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതൊന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ക്ഷുദ്രജന്തുക്കളായ മനുഷ്യർ വിചിത്രങ്ങളും പൎവ്വതങ്ങൾപോലെ വലുതും ആയ ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു പണ്ടെയ്ക്കുപണ്ടെ ഒരു കേൾവിയുണ്ട്. ഈ മാതിരി ഗൃഹങ്ങളിൽ അവർ താമസിച്ചുവരുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവമായ സംഗതിയാണ്, എന്നാൽ ആ മാതിരി ഗൃഹങ്ങൾ അവർ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ഞാൻ ഒരിക്കലും കണ്ടി

ട്ടില്ല. ഞാൻ വളരെ അന്വേഷിച്ചു നോക്കീട്ടും മനുഷ്യർ തന്നെയാണ് ഈ മാതിരി ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളത് എന്നതിന്ന് ഒരു ലക്ഷ്യവും കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. ഞാൻ ആലോചിച്ചുനോക്കിയതിൽ മനുഷ്യർ താമസിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും പൎവ്വതങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ സ്വതെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ബുദ്ധിശാലികളായ മനുഷ്യപശുക്കൾ അനേകം ഗുഹകളോടുകൂടിയ പൎവ്വതങ്ങളിൽ ചെന്ന് സ്വയമേവ താമസംതുടങ്ങി എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

മനുഷ്യർ മാംസവും ഫലമൂലങ്ങളും ഭക്ഷിക്കുന്നു. വലിയ വൃക്ഷങ്ങളെ ഭക്ഷിപ്പാൻ അവർ ശക്തരാകുന്നില്ല. ചെറിയ ചെടികളെ അവർ സമൂലം ഭക്ഷിക്കുന്നു. മനുഷ്യൎക്കു ചെറിയ ചെടികളിലാണ് ഏററവും താല്പൎയ്യം കാണുന്നത്. പ്രയത്നപ്പെട്ട് ചെടികളെ നട്ടുണ്ടാക്കി വേലിവളച്ച് മനുഷ്യർ അവയെ രക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വേലിവളച്ചു കെട്ടിയ സ്ഥലങ്ങൾക്കു കണ്ടങ്ങളെന്നും തോട്ടങ്ങളെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഒരുവന്റെ സ്ഥലത്തു കടന്നുചെന്ന് അതിലുള്ള സാധനങ്ങളെ അന്യനു ഭക്ഷിച്ചുകൂടാ

മനുഷ്യർ ഫലമൂലാദികളെ ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സത്യമായ സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ അവർ പുല്ലുതിന്നുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു തീൎച്ചയായി പറവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലും മനുഷ്യൻ പുല്ലുതിന്നുന്നതു പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഈ സംഗതിയെപ്പററി വളരെ കാലമായി എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സംശയം കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. വെളുത്ത മനുഷ്യരിൽ എല്ലാവരും കറുത്ത മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ധനികന്മാരും താന്താങ്ങളുടെ പൂന്തോട്ടങ്ങളിൽ വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ടു പുല്ലുകളെ നട്ടുണ്ടാക്കുന്നു. അവയെ അവർ ഭക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതല്ലെങ്കിൽ അവർ എന്തിനാണ് ഇത്ര ചിലവും പ്രയത്നവും ചെയ്തു തങ്ങളുടെ തോട്ടങ്ങളിൽ പുല്ലുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്? ഏതൊരു മനുഷ്യനും ദ്വേഷ്യം വന്നാൽ അവൻ 'ഞാൻ പുല്ലാണൊ തിന്നുന്നത്' എന്നു സാധാരണ പറയാറുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യന്റെ മുഖത്തുനിന്നു തന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താൻ എന്തു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്താലും അവയെ മററുള്ളവരിൽനിന്നു മറച്ചുവെക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ ജാതിസ്വഭാവമാണ്. കോപവശനായ മനുഷ്യൻ തന്നെത്താൻ മറന്നു പുല്ലു തിന്നുന്ന സംഗതിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഓക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ പുല്ലുതിന്നുന്നവരാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യർ പശുക്കളെ പൂജിക്കുന്നു. അവർ എന്നെ എങ്ങിനെയാണ് സബഹുമാനം പൂജിച്ചത് എന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. അവർ കുതിരകളേയും പൂജിക്കുന്നു. കുതിരകളുടെ താമസത്തിന്നായി അവർ ഗൃഹങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവയ്ക്കു നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുകയും അവയെ തിരുമ്മി കഴുകുകയും ചെയ്യുന്നു. കുതിരകൾ മനുഷ്യരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠജന്തുക്കളായതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മനുഷ്യർ അവയെ പൂജിക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം മനുഷ്യർ കഴുതകളേയും പൂജിക്കുന്നു. കഴുതകളെ പൂജിക്കുമ്പോൾ അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ വേറെ ഭാഷയിലായതുകൊണ്ട് അവയെ ഞാൻ നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു തൎജ്ജിമ ചെയ്ത് വേറെ ഒരു അവസരത്തിൽ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

മനുഷ്യർ ആടു, മാടു, മുതലായ മൃഗ

ങ്ങളെ വളരെ ആദരവോടുകൂടി വളൎത്തിവ
രുന്നു. പശുക്കളുടെ നേരെയുള്ള മനുഷ്യരു
ടെ നടവടി ഏററവും ആശ്ചൎയ്യകരമായിട്ടു
ള്ളതാണ്. അവർ പശുക്കളുടെ പാൽ കുടി
ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവർ ആദ്യം പശു
ക്കുട്ടികളായിരുന്നു എന്നു ചിലർ സിദ്ധാന്തി
ക്കുന്നുണ്ട്. അത്രത്തോളം പറവാൻ ഞാൻ
ഒരുങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യരുടെയും പശു
ക്കളുടെയും ബുദ്ധിക്കു സാദൃശ്യം ധാരാളമു
ണ്ടെന്നു പറവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനാണ്.

അത് എങ്ങിനെ എങ്കിലുമാവട്ടെ. മ
നുഷ്യർ ആടുകൾ മുതലായവയെ വളൎത്തി
വരുന്നതു തങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസൌകൎയ്യത്തി
ന്നുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഇത് ഏററവും നല്ല
ഒരു നടവടിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമി
ല്ല. അതുപോലെ കോട്ടകൾ മുതലായതു
നിൎമ്മിച്ചു നമ്മളും മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കേണ്ട
താണെന്നുള്ള വിഷയത്തെപ്പററി ഒരു പ്രബ
ന്ധം എഴുതി ഇനിയൊരവസരത്തിൽ സഭ
കൂടുമ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കാം.

പശുക്കൾ, കുതിരകൾ, ആടുകൾ,
കഴുതകൾ, മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ
മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. ഇപ്രകാരം ത
ന്നെ മനുഷ്യർ ആന, ഒട്ടകം, നായ, പൂച്ച
മുതലായവയേയും ചില പക്ഷികളേയും ബ
ഹുമാനിച്ചുവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ
സകലജന്തുക്കളുടേയും ഭൃത്യനാണെന്നു പ്ര
തിപാദിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യരുടെ
വീടുകളിൽ ഞാൻ അനേകം കുരങ്ങന്മാരെ
കണ്ടു. അവയിൽ ചിലതു വാലുള്ളവയും മ
ററുള്ളവ വാലില്ലാത്തവയും ആകുന്നു. വാലു
ള്ള വാനരന്മാർ ഭവനങ്ങളുടെ മേൽഭാഗ
ങ്ങളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും ആണ് സാധാരണ
കാണപ്പെടുന്നത്. അധോഭാഗങ്ങളിലും വ
ളരെ വാനരന്മാർ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അവ
രിൽ അധികംപേരും ഉയൎന്ന സ്ഥാനങ്ങളി
ലാണു താമസിക്കുന്നത്. ഇതിന്നു കാരണം
അവരുടെ വംശമൎയ്യാദ മാത്രമാണ് എന്നു
ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ ചരിത്രം വളരെ അത്ഭു
തമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെ വിവാഹരീ
തി ആശ്ചൎയ്യകരവും കൌതുകമുള്ളതും അ
വരുടെ രാജ്യഭരണതന്ത്രം മനോഹരമായിട്ടു
ള്ളതും ആകുന്നു. ആ വിഷയങ്ങളെപ്പററി
ഞാൻ കുറഞ്ഞൊന്ന് ഇവിടെ പ്രസ്താവി
ക്കാം.'

പ്രബന്ധവായന ഇത്രത്തോളമായപ്പോൾ
സഭാനാഥനായ അമിതോദരനെന്ന മഹാൻ
വളരെ ദൂരത്തിൽ ഒരു മാൻകുട്ടിയെ കാണു
കയും തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നു ചാടി
എഴുന്നീററ് അതിന്റെ പിന്നാലെ ഓടുകയും
ചെയ്തു. ഈ മാതിരിയിലുള്ള ദൂരദൎശിത്വം
കൊണ്ടാണ് അമിതോദരൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷ
സ്ഥാനത്തിന്ന് അൎഹനായത്. സഭാനാഥൻ
ഇപ്രകാരം പെട്ടെന്നു കാണിച്ച വിദ്യാവൈ
മുഖ്യം ഉപന്യാസകനു വ്യസനകാരണമായി
ത്തീൎന്നു. ഉപന്യാസകന്റെ മനോഗതം അ
റിഞ്ഞ ഒരു സഭ്യൻ "നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കേ
ണ്ട. സഭാനാഥൻ വിഷയകൎമ്മത്തിന്നായ്ക്കൊ
ണ്ടു പോയതാണ്. മാൻകുട്ടിയുടെ മണം വ
രുന്നു." എന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ആശ്വ
സിപ്പിച്ചു.

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടമാത്രയിൽ മഹാ
ന്മാരായ എല്ലാ സഭാവാസികളും വാലുകൾ
പൊക്കി വിഷയകൎമ്മത്തിന്നായിക്കൊണ്ട്
ഓടിപ്പോയി. യോഗ്യനായ ഉപന്യാസകനും
സഭാവാസികളുടെ നടവടിയെത്തന്നെ അ
നുസരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ നരികളുടെ അന്നത്തെ
മഹാസഭ അകാലത്തിൽ തന്നെ പിരി
ഞ്ഞുപോയി.

പിന്നെ അവർ എല്ലാവരും കൂടി വേ
ണ്ടപോലെ ആലോചിച്ചു വേറെ ഒരു ദിവ

സം സഭകൂട്ടുകയും അതിൽ സഭാകൃത്യങ്ങളെ
ല്ലാം വിഘ്നംകൂടാതെ നിൎവ്വഹിക്കപ്പെടുകയും
ചെയ്തു. പ്രബന്ധത്തിന്റെ അവശിഷ്ട ഭാഗം
ആ സഭയിൽ ഉപന്യാസകൻ വായിച്ചു.
അതു രണ്ടാമത്തെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ വി
ഷയമായി ഭവിക്കുന്നതാണ്.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി.എ; ബി.എൽ

തത്ത്വാവബോധസപ്തതി

ആനന്ദമേകിയകതാരിലെനിക്കുമുന്നം
കാനനങ്ങളും,കുളിരുകാവുകളും,തടാകം
മീനങ്ങളോടൊലിയെഴുംനദിയും,സുഗന്ധ-
സൂനങ്ങളാൎന്നതരുവൃന്ദവുമൊന്നുപോലെ.
എന്നല്പമന്നുമതിലുള്ളപദാൎത്ഥമെല്ലാ-
മെന്നുള്ളിലന്നുപുതുതായ്പുതുതായ്കിനാവിൽ
മിന്നുന്നമാതിരിമനോജ്ഞതയോടുകൂടി-
ത്തന്നേവിളങ്ങിപരമത്ഭുതദിവ്യകാന്ത്യാ.
ഇന്നിങ്ങിതൊക്കെയിരുളാൎന്നമരുന്നപോലെ
തോന്നുന്നതിന്നുബത!കാരണമെന്തുതാനോ?
മുന്നംമനസ്സിലലിവേകിയസാധനങ്ങ-
ളിന്നേതുമേമുദമെനിക്കുതരുന്നതില്ല.
അന്നാളിലെന്നുടെമനസ്സിനിളക്കമേററം
തന്നോരുകാഴ്ചകളിതാ!വിലസുന്നുവിന്നും:—
കുന്നിന്നുമേലതിമനോഹരമിന്ദ്രചാപം
ചേൎന്നുള്ളമാമുകിലിരുണ്ടുനിരന്നിടുന്നു;
ചെന്താമരച്ചിറചിരിച്ചുവിരിഞ്ഞിടുന്നു;
സന്തോഷമോടുമുകിലററൊരുമാനമാൎന്നു
സന്താപമാകവെയകററിമനോഭവന്റെ
പന്തംകൊളുത്തിവിലസുന്നുശശാങ്കനിന്നും
താരാഗണംപ്രതിഫലിച്ചുജലാശയങ്ങ-
ളോരായിരംനയനമാൎന്നുതെളിഞ്ഞിടുന്നു;
നീരാൎന്നമുത്തുമണിമാലകളൊട്ടനേകം
നേരായ്നിരന്നുവെളിവായരുളുന്നപോലെ
ആശാമുഖങ്ങളിലശേഷവുമംശുമാലീ
നൈശംതമസ്സിനെയകററിവിളങ്ങിടുന്നു;
വീശുന്നമന്ദമലയാനിലനാതപത്തിൻ-
ക്ലേശങ്ങളാകെയകലത്തുപറത്തിടുന്നു;
ഈവണ്ണമായ്സകലതുംപതിവിൻപടിക്കു
മേവുന്നുവെങ്കിലുമെനിക്കുമനക്കുരുന്നിൽ
ചൊവ്വൊന്നുവിട്ടവയിലൊന്നിലുമില്ലജീവ-
നേവംവിചാരമുളവാവതിനെന്തുബന്ധം?
ഗാനാമൃതംഗഗനമാൎന്നുകുയിൽകിടാങ്ങ-
ളാനന്ദമോടുചൊരിയുന്നുമനംതെളിഞ്ഞു്;
മാനംമദിച്ചുകലയോടൊരുമിച്ചുതാള-
മൂനംവരാതെപലനൎത്തനമാടിടുന്നു-
ഉൾത്താരിലത്തലതിമാത്രമെനിക്കുമാത്ര-
മെത്തിത്തുളുമ്പിമറിയുന്നദശാന്തരത്തിൽ
തത്ത്വംമനസ്സിലുളവാക്കിയബോധമാൎന്നു
മത്താപമാകവെയകന്നുമനംതെളിഞ്ഞു.
ഊക്കൻമഹീധ്രനുടെനാവുകണക്കുനീണ്ടു
തൂക്കായിവീഴുമരുവിത്തലവന്റെശബ്ദം
വീക്കുന്നുവന്മലകളിൽപ്രതിനാദമേററു
വക്കാണമോടുഗുഹതന്നിൽമുഴങ്ങിടുന്നു;
കന്നാലികൾക്കുവിളയാട്ടിനുചേൎന്നകുന്നിൽ
കുന്നിച്ചമാററൊലിചെവിക്കമൃതായിടുന്നു;
പൊന്നിൻനിറംകവരുമക്കതിർകൊണ്ടുക
മെന്നേരവുംനയനകൗതുകമേകിടുന്നു;(ണ്ട-
ഉല്ലാസമോടുമരുവുന്നചരാചരങ്ങ-
ളെല്ലാംവസന്തസമയത്തിനുചേൎന്നവണ്ണം;
ഇല്ലാതെയാക്കിമരുവില്ലപരാധിയായ്ഞാ
(ൻ
കില്ലാൎന്നിവാററയുടെയുത്സവഘോഷമിപ്പോ
(ൾ

ഗോപാലരേ! തെളിവിനോടുവിളിച്ചുകൂട്ടിൻ
കൊമ്പുതിമാടുകളെയന്തിയണഞ്ഞിടുമ്പോ
ഇമ്പംമദീയമനതാരിലമന്ദമായി- (ൾ
ട്ടമ്പോടുയൎന്നിടുമതിങ്ങിഹകേട്ടിടുമ്പോൾ
ഓണംവിളിച്ചുപറയുന്നമൃഗങ്ങൾതമ്മിൽ
ക്ഷീണിച്ചിടാതെചെറുപക്ഷികൾപാടിടുന്നു
പ്രാണിപ്രപഞ്ചമൊരുപോലെരമിച്ചിടു
മ്പോൾ
ചേണാൎന്നവാനുമിഹപുഞ്ചിരിതൂകിടുന്നു.
ചാട്ടത്തിലൊട്ടുപിഴപറ്റിയചൊക്കനൊപ്പം
കൂട്ടത്തെവിട്ടുമരുവിപ്പിനിയല്ലലോടെ
മട്ടിന്നുമാറിയരയുംതലയുംമുറുക്കീ-
ട്ടൊട്ടേറെനിങ്ങളൊടുകൂടിരമിച്ചിടാംഞാൻ.
ഇക്കണ്ടതൊക്കെയുലകിൽപുതുമോടിയാൎന്നു
നില്ക്കുന്നുപുഷ്പസമയത്തിനുചേൎന്നവണ്ണം;
നോക്കുന്നദിക്കുകളിലൊക്കെവിരിഞ്ഞിടുന്ന
പൂക്കൊത്തുകുട്ടികൾപറിച്ചണിയുന്നുചെമ്മേ
തുള്ളുന്നുതള്ളയുടെകയ്യിലിരുന്നുപൈത-
ലുള്ളംതെളിഞ്ഞു;സുദിനങ്ങളുമിങ്ങുവന്നു;
കൊള്ളാമിതെങ്കിലുമിതാമരുവുംമരംമേ
കൊള്ളാത്തചിന്തയുളവാക്കിവിളങ്ങിടുന്നു.
ഇമ്മൂപ്പുയുംനിലവുമിന്നിഹകണ്ടിടുമ്പോൾ
നിൎമ്മായമന്നിവയിലാൎന്നമനോഹരത്വം
വന്മായമോടെവിടെയോടിയൊളിച്ചുവെന്നു
മന്മാനസത്തിലതിചിന്തജനിച്ചിടുന്നു.
ഭ്രാന്തോ,? കിനാവിലിഹകണ്ടതുപോയതാ
(ണോ?
സന്തോഷമേകിയൊരുബന്ധുപിരിഞ്ഞതാ
(ണോ?
എന്തോകളഞ്ഞുതിരഞ്ഞുനടപ്പതാണോ
ഹന്തേദൃശംവിലസിടുന്നുവികാരമുള്ളിൽ.
ഇജ്ജന്മമേമറവിയാൎന്നമയക്കമത്രേ-
യജ്ഞാനമൂലമിതുലോകമനശ്വരംതാൻ
മുജ്ജന്മവാസനയുമാൎന്നുജനിച്ചജീവ-
നാൎജ്ജിച്ചകൎമ്മഫലവുംപുനരസ്തമിക്കാ (യി-
ഉണ്ടായതിങ്ങെവിടെനിന്നെവിടേക്കുപോ
പ്പുണ്ടെതിലാണിതുലയിച്ചുകിടന്നതെന്നും,
വേണ്ടുംവിധത്തിലഥചിന്തനചെയ്തുവെന്നാ
(ൽ
കണ്ടിടുമപ്പോഴതുചിന്മയവിശ്വരൂപം.
ആനന്ദരൂപമഥസൽപദമാത്രവേദ്യം,
മാനാതിഗംമനനമതിനു,മനന്ത,മാദ്യം,
നാനാത്വമററപരചിൽപരിപൂൎണ്ണ,മേകം-
താനാണുമൂലമൊരുതത്ത്വ,മതാണുസത്യം.
മായംകലൎന്നമുകിൽനിൎമ്മലമാംവിയത്തിൽ
വായുപ്രകോപമുളവായുയരുന്നമട്ടിൽ
മായാവിലാസമതിനാലിഹജീവനുണ്ടായ്
ഭൂയോപിതത്ത്വമതിലങ്ങുലയിച്ചുമന്തേ.
മന്നിൽപിറന്നശിശുവിന്നുമനക്കുരുന്നിൽ
മിന്നുന്നചിന്മയവിലാസവിശേഷമെന്നും;
തെന്നുന്നുപിന്നെയതുമേനിവളൎന്നുബാല്യം
വന്നീടുമന്നുപലലീലകളാടിടുമ്പോൾ.
പൊയ്യേതുമേമനമതിൽപിരളാതെയുള്ള
പയ്യൻകളിച്ചുസുഖമായരുളുംദശായാം
പയ്യെത്തെളിഞ്ഞിടുമവന്നുകദാചിദേവ
മെയ്യായതത്ത്വമൊരുമൂടലിനുള്ളിലായി.
പാറാപ്പുരസ്കമതിങ്കലെഴുംതമസ്സി-
ലേറുന്നവാറുമാവായിടുമങ്ങുദീപം
മാറിക്കുമാരദശയുംവളരുംയുവാവി-
നാറുംമനസ്സിലറിവുംമറവാംസ്വബോധം.
ഓരോനിമേഷവുമതീതമതായിടുമ്പോൾ
ദൂരത്തുപോകുമുദയാദ്രിയിൽനിന്നുസൂൎയ്യൻ,
ചാരത്തുവന്നിടുമതിൻപടിയസ്തശൈലം,
നേരായിതാണുഗതിജീവരുമിന്നുപാരിൽ.
എന്നാലുമുച്ചതിരിയുന്നവരസ്സയച്ചു
വന്നീടുമെന്നൊരുഗുണംഗണനീയമത്രേ
കുന്നിച്ചിടുംമഹിമയേറിയമോഹജാല-
മെന്നുംയുവാവിനുമനസ്സിനുയച്ചുനല്കും.
പ്രായംതികഞ്ഞുവരുമപ്പൊഴതാമനുഷ്യൻ
മായാപ്രപഞ്ചജലധൌമുഴകീട്ടുബോധം
സ്വീയംവെടിഞ്ഞഹഹ! ലൌകികചിന്തയി
(ൽതാൻ
പേയാൎന്നുതാപഭരമേറുദിനാകഴിക്കും.

(തുടരും)

എം. രാജരാജവൎമ്മതമ്പുരാൻ
എം. എ; ബി. എൽ.

സുന്ദരി

കാഴ്ചയും കോൾപ്പ്രണിയും ജോലിയും കയറുവലിയും തിടുക്കവും തിരുവാതിരയും എല്ലാം കൂടിയ തിരക്കിന്നിടയിൽ അച്ചുകൂടക്കാരോടു പല തവണയും വഴക്കടിച്ചു 'കേരളകോലാഹലം' മാസികയുടെ ധനുലക്കം ഒരുവിധം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പകുതി കൃതാൎത്ഥനായ പത്രാധിപർ മാസിക വരിക്കാൎക്കയപ്പാൻ ശട്ടംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഡാക്ടർ ശിവറാം ഇംഗ്ലീഷ് ഉടുപ്പു ധരിച്ചു ചുരുട്ടും വലിച്ചുകൊണ്ടു പത്രാധിപരുടെ അടുത്തു ചെന്നു 'ആനന്ദപുരത്തെയ്ക്കുണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചു. ശിവറാം ചെറുപ്പംമുതൽക്കു പത്രാധിപരുടെ സ്നേഹിതനാണ്. ഇവർ ഇരുവരും ഒന്നിച്ചു താമസിച്ച് ഒരേ ക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചു വളൎന്നവരാണ്. എപ്പൊഴും സഹചാരികളായ ഇവരെ മാസ്റ്റർ അശ്വിനീദേവകൾ എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. എഫ്. ഏ. ജയിച്ചു ജയന്തപട്ടണത്തെയ്ക്കു പോയതും ഇവർ ഒന്നിച്ചുതന്നെയാണ്. അവിടെ ചെന്നുകൂടിയതുമുതൽ ഇവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങി. ശിവറാം എല്ലാ നടവടികളിലും യൂറോപ്യന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചു പോന്നു. പത്രാധിപർ അത്രയ്ക്കു മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തെത്തന്നെ ആദരിച്ചും വന്നു. എല്ലായ്പോഴും മലയാളം തന്നെ വായിച്ചുകൊണ്ടും എഴുതിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നതിനെപ്പററി ശിവറാം പരിഹസിയ്ക്കാറുണ്ട്. യൂറോപ്യവേഷം കെട്ടുന്നതിനെപ്പററി പത്രാധിപർ അങ്ങോട്ടും ശകാരിക്കാതെ വിടാറില്ല. അധികം താമസിക്കാതെ ശിവറാം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി ആംഗലേയാചാരത്തെ പൂൎണ്ണമായി സ്വീകരിച്ചു ഡാക്ടരായി മടങ്ങിവന്നു. അതുമുതൽ പത്രാധിപരും ഡാക്ടരും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ യോജിപ്പായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇവരുടെ നടവടിയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഭാവിക്കാറില്ല. 'ആനന്ദപുരത്തെയ്ക്കുണ്ടോ' എന്നു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ താൻ എന്നാണു പോകുന്നത് എന്നു പത്രാധിപർ ചോദിച്ചു.

ഡാക്ടർ—'ഇന്നു തന്നെ.'

പത്രാ—'വിഡ്ഢി! നേരം ഇല്ലല്ലൊ.'

ശിവറാം വാച്ചെടുത്തു നോക്കി ചുരുട്ട പല്ലുകളുടെ ഇടയിൽ ഇടുക്കിക്കൊണ്ട് 'ഇപ്പോൾ ഒരു മണിയേ ആയിട്ടുള്ളു. വണ്ടി നാലു മണിക്കാണ് പുറപ്പെടുന്നത്. ഇനിയും മൂന്നു മണിക്കൂറ് അതായതു ൧൮൦ മിനുട്ട് ഉണ്ടല്ലൊ.'

പത്രാ—എടോ! താൻ ദൊരയായിപ്പോയി. ഞാൻ ഒരു കറുത്ത മനുഷ്യൻ. തന്നെപ്പോലെ വേഗത്തിൽ ജോലികൾ ഒതുക്കുവാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിയ്ക്കുമോ? എൻെറ കുളിയും ഭക്ഷണവും കഴിയുമ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു മണിയാവും. പിന്നെ കുറച്ചു വിശ്രമി—

ഡാക്ടർ—നൊൺസെൻസ്. ആ ഉപായങ്ങളൊന്നും ഞാൻ കേൾക്കില്ല.

പത്രാ—താൻ ആനന്ദപുരത്തെയ്ക്കു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു രണ്ടുദിവസം മുമ്പ് എന്നോടു പറയായിരുന്നില്ലേ?

ഡാക്ടർ—ഇന്നു കാലത്താണ് പേഷ്കാരവർകളുടെ ക്ഷണക്കത്തു കിട്ടിയത്.

പത്രാ—'എന്ത് പേഷ്കാർ കുഡുംബത്തോടുകൂടി ആനന്ദപുരത്ത് എത്തീട്ടുണ്ടോ?' എന്ന് ആശ്ചൎയ്യത്തോടേ ചോദിച്ചു. 'നിശ്ച

ദ്ധമായും' എന്നു പറഞ്ഞു ശിവറാം ഒരു ദീർഘശ്വാസം ചെയ്തു. രാമൻപിള്ള പേഷ്കാർക്ക് സരസ്വതിയെക്കൂടി അതിശയിപ്പിക്കത്തക്ക പഠിപ്പുള്ള സുന്ദരി എന്നു പേരായ ഒരു മകളുണ്ട്. ഡാക്ടർ അവളുടെ മോഹനവലയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ഗൂഢവർത്തമാനം പത്രാധിപർക്കുപലക്കും അറിയാം.

'എന്ത്! കഷ്ടം! നാലു മണിവരെ നമ്മൾ കാത്തിരിക്കണോ? അതിന്നു മുമ്പു പുറപ്പെടുന്ന വണ്ടി ഒന്നും ഇല്ല അല്ലെ?' എന്നു പത്രാധിപർ ചോദിച്ചപ്പോൾ ഡാക്ടർ ശിവറാം നാടകത്തിലെ വേഷക്കാരനെപ്പോലെ ഒന്നു ദീർഘശ്വാസം വിട്ടുകൊണ്ട് 'ഇല്ല' എന്നു പറഞ്ഞു. പത്രാധിപർ ഒരിക്കലും ഒരു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു മോഹിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ വിഷയത്തിൽ കുറച്ചു പരിചയം ഉള്ള ആളാണ്. നാളേപ്പോവാമെന്നു സ്നേഹിതനോടു പറയുന്നതു പുലിയോടു മാംസഭക്ഷണം നിർത്തണമെന്നു പറയുന്നതിനോടു തുല്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അന്നുതന്നെ പുറപ്പെടുവാൻ സമ്മതിച്ചു. തങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളെല്ലാം വേഗത്തിൽ ഒരുക്കി നാലുമണിവണ്ടിക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പിറേറന്നാൾ കാലത്ത് എട്ടു മണിക്കു വണ്ടി ആനന്ദപുരം സ്റ്റേഷനിലെത്തിയപ്പോൾ പേഷ്കാരവർകൾ ഭാര്യയോടും മകളോടും കൂടി പ്ലാറ്റുഫാറത്തിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളസ്ത്രീകൾ സ്റ്റാക്കിംഗ്സും ബൂട്ട്സും ധരിച്ച് ഇങ്ങിനെ കൂസൽകൂടാതെ പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ—വിശേഷിച്ചും സ്നേഹിതന്റെ ഭാര്യയും ഭാര്യയുടെ അമ്മയും ആകാൻ പോകുന്നവരെ ഈ മാതിരി കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപക്ക് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കാത്തതായ ഒരു വ്യസനമുണ്ടായി. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വളരെ അനുകൂലിയായിരുന്നുവെങ്കിലും സ്ത്രീകളുടെ ചട്ടവട്ടങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഇങ്ങിനെ നടക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഒട്ടും സമ്മതമല്ല. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പു 'കോലാഹല'ത്തിൽ ഒരു ഉപന്യാസം തന്നെ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇനിയും അതേ വിഷയത്തെപ്പററി എഴുതണമെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ കാഴ്ച കണ്ടത്. വണ്ടിയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയ ഉടൻ തന്നെ ഡാക്ടർ ശിവറാം പത്രാധിപരെ തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുപോയി പരിചയമാക്കി. അങ്ങിനെയുള്ള സ്ത്രീകളോട് അദ്ദേഹം അതുവരെ സംസാരിച്ചു പരിചയിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ആ നിലയിൽ ഇന്ന വിധമാണു വേണ്ടതെന്നറിയാത്തതിനാൽ മേശയുടെ അടുക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില ചെടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പത്രാധിപർ ഒരു പാവപോലെ നിന്നതേയുള്ളു. സുന്ദരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി 'നാരായണപ്പണിക്കരെ! നിങ്ങളുടെ മാസിക ഞാൻ ശരിയായി വായിക്കാറുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ എന്തോ പറവാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അപ്പോഴേക്കും സുന്ദരിയുടെ അമ്മ 'കേരളകോലാഹല'ത്തിന്റെ ധനുവിലെ ലക്കം എപ്പോൾ പുറത്താവും എന്നു ചോദിച്ചു.

പത്രാധിപർ— ഇന്നലെ പുറത്തായി.

കല്യാണിയമ്മ— സുന്ദരീ! നിനക്കു മാസിക കിട്ടിയോ?

സുന്ദരി— ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല.

പത്രാധി— പുറത്തായത് ഇന്നലെയാണല്ലൊ. നിങ്ങൾക്കു കിട്ടാറായിട്ടില്ല. എ

ല്ലാം ഒന്നിച്ച് ഒരുദിവസം അയപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ.

സുന്ദരി— എനിക്കുള്ള മാസിക മാനനെല്ലൂർ പോയി മടങ്ങിവരണം. നിങ്ങളുടെ വക്കൽ ഒരു പ്രതിയും ഇല്ലേ? സുന്ദരിക്കു കോലാഹലത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ കണ്ടപ്പോൾ പണിക്കരുടെ പത്രാധിപമനസ്സിനുണ്ടായ സന്തോഷം ഇന്നവിധമെന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഉടനെ 'എൻെറ പക്കൽ പ്രതികൾ ഉണ്ട്. നാളെ നിങ്ങൾക്ക് ഒന്ന് അയച്ചുതരാം.'

സുന്ദരി— അതിന്നുവേണ്ടി നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ട. സൌകൎയ്യംപോലെ അയച്ചാൽ മതി.

കല്യാണിയമ്മ— നാരായണപ്പണിക്കരേ! നിങ്ങൾ ദയചെയ്തു വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കാപ്പികുടിപ്പാൻ വരണം. മറക്കാതെ വരില്ലേ? എന്നു പറഞ്ഞു. അവർ പരിഷ്കാരസമ്പ്രദായത്തിൽ പത്രാധിപരോടു യാത്ര പറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

'പഠിപ്പുതന്നെയാണ് വലുത്. അതുകൊണ്ടല്ലെ നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾ കൂസൽ കൂടാതെ പരപുരുഷന്മാരോടു സംസാരിക്കുന്നത്.' എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു പണിക്കർ തനിക്കു താമസിപ്പാൻ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്ന മഠത്തിലേക്കു പോയി. സ്നാനഭോജനാദികൾ കഴിച്ചു വഴിയാത്രകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷീണം നിമിത്തം കുറച്ചൊന്നു കിടന്നു. പിന്നെ ജനസമുദായാചാരവിഷയമായി പലവിധം ആലോചനതുടങ്ങി. ഈ യൂറോപ്യഭ്രമംകൊണ്ട് ഒടുവിൽ എന്തു ഫലമാണുണ്ടാവാൻ പോവുന്നത് ആവോ! എന്താണ് തുടങ്ങിയത് എങ്കിലും അധികം ആലോചിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു കുംഭകൎണ്ണന്നു കണ്ണിട്ടെഴുതുകയാണുണ്ടായത്. കുറെ കഴിഞ്ഞ് എഴുന്നേററിരുന്നു കാലത്തു നടന്ന സംഗതിയെ തുടൎന്നു വീണ്ടും ആലോചനതുടങ്ങി. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വ്യത്യാസമില്ലാതെ പരിചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പല ദോഷങ്ങളും ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടെന്നു പത്രാധിപൎക്കു തോന്നി. കാപ്പിക്കു പോകേണ്ട കാൎയ്യം തന്നെ സംശയത്തിലായി. ഇന്നു പോവാതിരിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ലെന്നും മേലിൽ ഈ വക സംഗതികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും മനസ്സിരുത്തണമെന്നും തീൎച്ചയാക്കി. അദ്ദേഹം ചെല്ലുന്ന ദിക്കിൽ നാഗരികത്വമുള്ള സ്ത്രീകളുള്ളതുകൊണ്ടു വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തീട്ടാണ് പുറപ്പെട്ടത്. ആനന്ദപുരത്തു പലപ്പോഴും പോയി പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ടു വഴികളെല്ലാം നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. നാലുമണിക്കു പത്തു മിനിട്ടുള്ളപ്പോൾ പേഷ്കാരുടെ വീട്ടിലെത്തി. ക്ഷണിച്ചിരുന്ന സമയം നാലുമണിക്കായിരുന്നു. ഇവർ ഇംഗ്ലീഷുമോടിക്കാരായതുകൊണ്ടു നിശ്ചിതസമയത്തിന്നു മുമ്പു ചെന്നാൽ താൻ പരിഷ്കാരമില്ലാത്ത നാട്ടുപുറക്കാരനാണെന്നു വിചാരിക്കുമെന്നു സംശയിച്ചുകൊണ്ടു കുറച്ചു നേരം പുറത്തു ലാത്തി. നാലടിച്ചപ്പോൾ താൻ കാലപരിഷ്കാരപ്രകാരം തൻെറ പേർ അച്ചടിച്ച ഒരു കടലാസ്സുതുണ്ട് അകത്തേക്കു കൊടുത്തയച്ചു. ഉടനെ എല്ലാവരും പണിക്കരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ സുന്ദരിയെ സ്റ്റേഷനിൽ കണ്ടതിലധികം സുന്ദരിയായിട്ടാണ് പണിക്കൎക്കു തോന്നിയത്. പച്ചവില്ലീസ്സുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സ്വദേശിസിൽവറും മധുരനാരങ്ങാനിറത്തിലുള്ള പട്ടുധാവണിയും ഉഡ്യാണവും പ്ലാനൽകൊണ്ടുള്ള ജാക്ക

റും ആണ് അവൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. കാതിൽ കമ്മലിട്ടു കറുത്ത തലമുടി വാ
ർന്നുകെട്ടി പിച്ചകമാലയും ചൂടീട്ടുണ്ടായി
രുന്നു. സുന്ദരി ലാവണ്യംകൊണ്ടു രതിദേ
വിയെക്കൂടി തോല്പിക്കുന്ന സുന്ദരി ത
ന്നെ. ആദ്യം ആ കൂട്ടത്തിൽ സ്നേഹിതൻ
ഡാക്ടരെ കണ്ടില്ല. അയാളെ തനിച്ചു
കണ്ടാൽ അയാളുടെ കാമദേവതയെപ്പ
റ്റി നേരംപോക്കായി സംസാരിക്കാമായി
രുന്നു എന്നു പണിക്കർ വിചാരിച്ചു. അ
പ്പോഴയ്ക്കും അദ്ദേഹവും വന്നുചേൎന്നു. കാ
പ്പികഴിച്ച് എല്ലാവരും കൂടി കുറച്ചു സം
സാരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിന്നുശേഷം ലാ
ത്താറുള്ള പുറപ്പാടായി. പത്രാധിപർ
അവരോടു യാത്രപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക
ല്യാണിയമ്മ 'നാളെയും നിങ്ങൾ കാ
പ്പിക്ക് ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ നമുക്കൊന്നിച്ചു
നടക്കാൻ പോവാം' എന്നു പറഞ്ഞു.
ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ ഇ
താണ് തരം എന്നു പണിക്കൎക്കു തോ
ന്നി. അതിന്നുള്ള കാരണം അവരോടു
പറയണോ? 'നിങ്ങൾ വന്നാൽ' എന്ന
ല്ലേ പറഞ്ഞുള്ളു. അതൊരു ക്ഷണമാകു
മോ? ഇങ്ങിനെ മനസ്സിൽ തന്നെത്താൻ
തൎക്കിച്ചുകൊണ്ട് ഒരുത്തരവും പറയാതെ
പണിക്കർ നിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ
മാത്രം 'പോയിവരട്ടെ' എന്നു വന്ദനം
പറഞ്ഞു പോയി.

പിറ്റേന്നാൾ കാലത്തു പത്തുമണിക്കു
ഡാക്ടർ ശിവറാം പത്രാധിപരുടെ മഠ
ത്തിൽ ചെന്നു.

പണിക്കർ—സുന്ദരിയെ വിട്ടു താൻ എ
ങ്ങിനെയാണ് ഇങ്ങോട്ടു പോന്നത?

ശിവറാം—നിങ്ങൾ അവൾക്കൊരു മാസി
ക കൊടുത്തില്ലേ? അതിന്റെ പേര്
എന്താണ്. മലയാളമഹിളയോ? അല്ല
കേരളചന്ദ്രികയോ? എന്തോ? അവ
ളതിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കതിൽ
അത്ര രസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പോന്ന
താണ്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപൎക്ക് അ
തിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. സുന്ദരിക്കു പ
ഠിപ്പിൽ അത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടോ? അവൾ എ
ന്തെങ്കിലും എഴുതിയാൽ അതു തെറ്റുതീ
ൎത്ത് എന്റെ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടു
ത്തണം എന്നും ആലോചിച്ചു. ഈ അനു
രാഗികൾ പണിക്കരുടെ മനസ്സിൽ വീണ്ടും
ഒരു ഉണൎച്ചയുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു.

ഡാക്ടർ—ഞാൻ പോണു. കാപ്പിയ്ക്കു വ
രില്ലേ?

പണിക്കർ—കാപ്പിയ്ക്കോ? ഇന്നില്ല. പോഷ്ഠാ
ഭവർകളുടെ ഭാൎയ്യ എന്നെ ക്ഷണിച്ചി
ട്ടില്ല.

ഡാക്ടർ—അവർതന്നെയാണ് ക്ഷണിച്ചത്.
ഞാൻ അടുക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ.

പണി—അതെങ്ങിനെയാണ്? 'നിങ്ങൾ
വന്നാൽ' എന്നല്ലെ പറഞ്ഞുള്ളു?

ഡാക്ടർ—അതെ അതുതന്നേയാണ് മൎയ്യാ
ദ. നിങ്ങളെ ക്ഷണിക്കണമെങ്കിൽ ശാ
സ്ത്രോത്തരപ്രകാരം അഷ്ടമംഗല്യവും
കൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ
ക്കു വരണോ? പഴയ കമ്പിളിതന്നെ.

പണി—താനങ്ങിനെയൊന്നും പറയണ്ട.
എനിക്ക് ഇന്ന് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ക
ന്നും നടക്കാൻ വയ്യ. ഞാൻ ചെന്നി
ല്ലെങ്കിൽ വലിയ മൎയ്യാദക്കുറവാണെന്നു
വിചാരിക്കുമോ? നിങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷുസ
മ്പ്രദായങ്ങളൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട.

ഡാക്ടർ—ചോദിപ്പാനുണ്ടോ? വളരെ മൎയ്യാ
ദക്കുറവുതന്നെ.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പണിക്കൎക്കു തന്റെ
നേരത്തന്നെ ഒരു നീരസം തോന്നി. ഞാൻ

അപ്പോൾത്തന്നെ പേഷ്കാരുടെ ഭാൎയ്യയോട് 'എനിക്കിന്ന ജോലിത്തിരക്കുള്ളതുകൊണ്ടു വരാൻ സാധിക്കില്ലെ'ന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ഈ ഉപദ്രവമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഡാക്കർ—ഓ. അത്ര കലശലായ മര്യാദക്കേറവൊന്നുമില്ല. 'അതിനെപ്പററി എന്താ ഇത്ര വിചാരം. പിന്നെ കാണുമ്പോൾ മാപ്പുചോദിച്ചാൽ മതി. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കെന്താ വരാൻ വൈഷമ്യം. വരൂ. നിങ്ങൾ നല്ല ആളാണ്.' എന്നു ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

പണിക്കർ പോവാൻ മടിക്കുന്നതിന്നുള്ള ശരിയായ കാരണം ഡാക്കരോടു പറവാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ടു 'കുറച്ചു ഗൌരവമായ ജോലിയുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഡാക്കർ—'ആ ജോലി നാളെയാവാം. ഇന്നു വരാതെ കഴികയില്ല. എങ്ങിനെയെങ്കിലും വരാൻ നോക്കണം.' എന്നു പറഞ്ഞു പോയി.

താൻ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞോളു. ഞാൻ വരില്ല എന്നു പറഞ്ഞു പത്രാധിപർ ഇരുന്നു. എന്നാൽ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ തനിച്ചിരുന്നു മുഷിഞ്ഞു. പിന്നെ 'കോലാഹല'ത്തിൻെറ ആ ലക്കത്തെപ്പററി സുന്ദരിയുടെ അഭിപ്രായം എന്തെന്നറിവാൻ ആഗ്രഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുഖ്യമായി 'ഉത്തമസ്ത്രീധൎമ്മം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി അവൾ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു എന്നും ആ ഉപന്യാസം വായിച്ചതിന്നു ശേഷം അവളുടെ വിചാരം ഏതുമാതിരിയായിരിക്കുമെന്നും തനിക്കറിയേണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു പത്രാധിപർ അവരുടെ വീട്ടിലേക്കു പോവാൻ തീച്ചയാക്കി. അദ്ദേഹം അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഡ്രായിങ്ങ് റൂമിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സുന്ദരി അവിടേക്കു കടന്നുചെന്നു. പുഞ്ചിരിയോടു കൂടി വന്ദനം പറഞ്ഞിട്ടു 'നിങ്ങളെ കണ്ടതു വളരെസ്സന്തോഷം. നിങ്ങൾ വരില്ലെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്. അച്ഛനും അമ്മയും ഒരു തോട്ടം നോക്കുവാൻ പോയിരിക്കയാണ്. നിങ്ങൾ വരില്ലെന്നും നിങ്ങൾക്കു വളരെ ജോലിയുണ്ടെന്നും ഡാക്കർ ശിവറാം പറഞ്ഞു. പുതിയ ഉപന്യാസം വല്ലതും ആയിരിക്കും അല്ലേ?'

പണി—അതെ. ഇല്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്—

സുന്ദ—ശരി. മനസ്സിലായി. ഞാൻ നിങ്ങളോടൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. 'കേരളകോലാഹല'ത്തിന്നു വേണ്ടി നിങ്ങൾ ഒരു ദിവസം എത്ര സമയം ചിലവാക്കാറുണ്ട്?

പണി—എൻെറ എല്ലാസ്സമയവും ചിലവാക്കുന്നു. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെ അതിന്നുവേണ്ടീട്ടാണ്.

സുന്ദ—അതല്ലെ സുഖം. അതുപോലെ ഞാനും രാവും പകലും ലേഖനമെഴുതുന്നതിൽ ചിലവാക്കിയാലൊ എന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളോടങ്ങിനെ പറയുന്നതു സാഹസമല്ലെ?

പണി—എന്താ?

സുന്ദ—നിങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ള 'ഉത്തമസ്ത്രീധൎമ്മം' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ ഗൃഹഭരണം നടത്തുന്നതു സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാനകടമയാണെന്നും ഗൃഹത്തിലുള്ള ബന്ധുക്കളോടു ചേൎന്നു സ്വാൎത്ഥം നോക്കാതെ ദരിദ്രന്മാർ, രോഗികൾ മുതലായവരെ സഹായിക്കുന്നതും സ്ത്രീകളുടെ ഉത്തമകൃത്യമാണെന്നും നിങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നുന്നു.

പണി—നിങ്ങൾ ആ ഉപന്യാസം മുഴുവൻ വായിച്ചു അല്ലേ?

സുന്ദ—വല്ല ആക്ഷേപവുമുണ്ടോ? ആ പത്രം മുഴു

വൻ വായിച്ചു. ഇന്നലെ രാത്രി അതു വായിച്ചുകൊണ്ടങ്ങിനെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ ഉണൎന്നപ്പോൾ മെഴുതിരി കത്തി അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പു പടൎന്നുകത്തുന്നതു കണ്ടു വളരെ പേടിച്ചു.

പണി— ഒന്നും തീപ്പിടിച്ചില്ലല്ലൊ?

സുന്ദ—അപ്പോൾ കട്ടിലിന്നു തീപ്പിടിച്ചു ഞാൻ ദഹിച്ചുപോയിരുന്നുവെങ്കിൽ പല വൎത്തമാനപത്രങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധമാവുന്ന എന്റെ മരണവൎത്തമാനം നിങ്ങളുടെ 'കോലാഹല'ത്തിന്ന് ഒരു നല്ല പരസ്യമായി ഉപകരിക്കുമായിരുന്നു.

ആദ്യം ഇതിന്നു തക്കതായ മറുവടിയൊന്നും പത്രാധിപൎക്കു തോന്നിയില്ല. അല്പം ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരു ഉപമ തോന്നി. അവൾ പ്രസ്താവിച്ച മെഴുതിരിയിലെ മെഴുപോലെ സൌകുമാൎയ്യവും അതിന്റെ പ്രകാശംപോലെ ശോഭയുമുള്ളവളാണ് അവളെന്നു പറവാൻ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ വെറുതെ കുറെ ചിരിച്ച് 'മലയാളലേഖനങ്ങളിൽ നിങ്ങൾക്ക് അത്ര പ്രതിപത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നും എഴുതാത്തതെന്താണ്?' എന്നു ചോദിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

സുന്ദ— ഞാൻ എഴുതിയാൽ ആർ വായിക്കും. ആദ്യം തന്നെ അത് അച്ചടിക്കുന്നതാരാണ്?

സുന്ദരി ഗൂഢമായി എഴുതിയിരുന്നുവോ എന്നു പത്രാധിപൎക്കു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു നേരിട്ടു ചോദിക്കുവാൻ ധൈൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ അവരുടെ സംഭാഷണം മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്ന ചെറുകഥകളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു.

പണിക്കർ— നിശ്ചയപ്രകാരം എല്ലാമാസങ്ങളിലും ഓരോ ചെറിയ കഥകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു നല്ല കഥകൾ കിട്ടുന്നത് അപൂൎവ്വമാകയാൽ പത്രാധിപൎക്കു വളരെ കഷ്ടപ്പാടുണ്ടാകാറുണ്ട്.

സുന്ദ— എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ കഥകൾ എഴുതാറുണ്ട്. അദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുള്ള കഥകളിൽ ഒന്ന് ഇപ്പോൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ട്. അതു വേണമെങ്കിൽ നോക്കാം.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ആപത്തു വരുമെന്നു പത്രാധിപർ മുമ്പ് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കഥകളുടെ പ്രസ്താവംകൂടി ഉണ്ടാവില്ലായിരുന്നു. 'പത്രാധിപയന്ത്രം തിരിച്ചുകൊണ്ടു വരുമ്പോൾ നൂതനഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരെഴുതുന്ന പല ചെറുകഥകളും എനിക്കു വായിക്കേണ്ടിവരാറുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഒരു മാസത്തെ അവധിയെടുത്തിട്ടല്ലെ ഞാൻ ആനന്ദപുരത്തേക്കു വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും ഈ ഉപദ്രവം തന്നെയോ? 'എങ്ങിനെയായാലും ഒഴിച്ചു വിടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.' എന്നിങ്ങിനെ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു 'നിങ്ങൾ എന്തു തന്നാലും നോക്കാം' എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

സുന്ദ — അതിനെപ്പറ്റി ആന്തരമായ അഭിപ്രായം എന്നോടു പറയണം.

പണി— ഓ അങ്ങിനെ തന്നെ.

സുന്ദ— എഴുതിയ ആൾ എന്റെ സ്നേഹിതനാണെന്നു വിചാരിച്ചു നിങ്ങൾ ഒന്നും ഒളിച്ചു വെക്കരുത്.

പണി— അത് അറിയേണമെന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ വാസ്തവമായ അഭിപ്രായം പറയാം.

സുന്ദരി ഉടനെ ആ കഥ എടുത്തുകൊണ്ടു വരുവാൻ പോയി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭംഗിയിൽ വരയിട്ടിട്ടുള്ള വെള്ളക്കടലാസ്സിൽ എടത്തുഭാഗത്ത് ഒന്നും എഴുതാതെ മറെറ ഭാഗത്തു മാത്രം നേൎമ്മയായി എഴുതി മൂലയിൽ ചുവന്ന പട്ടുനൂൽ

കൊണ്ടു തുന്നിക്കെട്ടീട്ടുള്ള ഒരു കയ്യെഴുത്തു പുസ്തകം കൊണ്ടുവന്നു പണിക്കൎക്കു കൊടുത്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ 'നൂതനഗ്രന്ഥകൎത്താവോ' എന്നു പണിക്കർ ചോദിച്ചു.

സുന്ദ— അതെ. അതു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

പണി— പുതുതായി എഴുതുന്നവർ തങ്ങൾ എഴുതുന്നതെല്ലാം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജാഗ്രതയായി എഴുതിത്തീൎക്കും. പേർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കയ്യെഴുത്തു സാധാരണയായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പത്രാധിപന്മാർ സാധാരണയായി നോക്കുന്നതു പോലെ എഴുതിയ ആളുടെ പേരറിവാൻ വേണ്ടി ഒടുവിലുത്തെ ഭാഗം നോക്കി അവിടെ യാതൊരു പേരും കണ്ടില്ല. കഥയിലുള്ള അനുരാഗികൾ തങ്ങളുടെ ജീവനെ കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടൊ എന്ന് ആ ഭാഗത്തെ കുറച്ചു നോക്കി. എന്തെന്നാൽ നൂതനലേഖകന്മാർ പലരും തങ്ങളുടെ നായികാനായകന്മാരെ ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ സമ്മതിക്കാറില്ല. എന്നാൽ ഈ കഥയിലെ അനുരാഗികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പത്രാധിപൎക്ക് അതിൽ ആഗ്രഹം തോന്നി. ഒരു സമയം സുന്ദരിയാണോ എഴുതീട്ടുള്ളതെന്നു സംശയവുമുണ്ടായി. ക്ലാസ്സിലുള്ള എഴുത്തുകാർ പലരും തങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം ഒരു വിശപസ്തൻ എഴുതിയതാണെന്ന നിലയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ച് 'ഇത് ഇന്നു ഞാൻ മഠത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി എനിയ്ക്കുതോന്നുന്ന അഭിപ്രായം നാളെ പറയാം' എന്നു പറഞ്ഞു. പലവിധത്തിലും അതു സുന്ദരി എഴുതിയതാണെന്നു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം എടുത്തു പറവാൻ വേണ്ട പദങ്ങൾ ആ ലേഖനത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. 'സ്നേഹിതന്മാർ എഴുതുന്നതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയുന്നതു നിത്യകൎമ്മമായല്ലൊ' എന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പിന്നെ പ്രേഷ്ഠാർ മുതലായവർ ഓരോരുത്തരായി വന്നുചേൎന്നു. ചായകഴിഞ്ഞു നേരം പോക്കു പറവാൻ തുടങ്ങി. പുറത്തേക്കു പോവേണ്ട പ്രസ്താവമേ ഉണ്ടായില്ല.

പത്രാധിപർ മഠത്തിൽ ചെന്ന ഉടനെ കഥ വായിച്ചു. വായിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വലുതായ ഒരു തെററിദ്ധാരണ വന്നുപോയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അത് അദ്ദേഹം ആദ്യം വിചാരിച്ചതുപോലെ പുതുതായി എഴുതുവാൻ തുടങ്ങിട്ടുള്ളതല്ല. പഴകിത്തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ലേഖകന്റെ വാക്ചാതുൎയ്യം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞു. എഴുതീട്ടുള്ളതു സുന്ദരിയല്ലെന്നു തീൎച്ചയായി. ഇതെഴുതിയ ആളെ അറിവാൻകൂടി സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇത്രകാലം പത്രാധിപരായി ഇരുന്നിട്ട് എന്തു ഫലമാണെന്നു പണിക്കൎക്കു തോന്നി. എന്നാൽ ആളുടെ പേർ ഊഹിച്ചറിവാൻ വളരെ പ്രയാസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ശങ്കരനാരായണവൈദ്യൻ എന്ന ആളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി. പത്രാധിപർ അയാളെക്കണ്ടിട്ടില്ല. ബാലനെല്ലൂരാണ് താമസമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ പലതും വായിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടുള്ള നല്ല ലേഖകന്മാരിൽ ഒരാളാണെന്നും അറിയാം. ആൾ ചെറുപ്പക്കാരനായതുകൊണ്ട് എഴുത്തിൽ പല കുറവും ഇല്ലെന്നില്ല. കാലക്രമംകൊണ്ട് ഒരു നല്ല ലേഖകനാവും. എന്നിങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിറെറ ദിവസം ആ കഥയെപ്പററി സുന്ദരിയോടു സ്തുതിച്ചു പറഞ്ഞു. ഒന്നു രണ്ടു ദിക്കിൽ ചില തെററുകൾ എടുത്തു കാണി

ച്ചുവെങ്കിലും ആകപ്പാടെ വളരെ സ്തുതിച്ചു. പിന്നെ—

പണി— ലേഖകൻ വളരെ ചെറുപ്പമാണോ?

സുന്ദ—അതെ. എന്നെക്കാൾ കുറച്ചു പ്രായം കൂടും.

പണി—അയാൾ നിങ്ങളുടെ ഏററവും അടുത്ത സ്നേഹിതനെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

സുന്ദ—അതെ,

ഈ മറുവടി പണിക്കൎക്കു പിടിച്ചില്ല. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരത്തി സ്ത്രീക്കും ചെറുപ്പക്കാരനും തമ്മിൽ അടുത്ത സ്നേഹം എന്താ ഉണ്ടാവാൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം.

പണി—അയാൾ എഴുതീട്ടുള്ള ഒന്നുരണ്ടു പ്രബന്ധം കൂടി കിട്ടുമോ?

സുന്ദ—എന്താ അതു നിങ്ങൾക്കു മനോഹരമായിട്ടുണ്ടോ?

പണി—മനോഹരമായിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം.

സുന്ദ—ശരി. ഇതുകൂടാതെ ഒന്നോ രണ്ടോ പുസ്തകങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാം.

പണി—അയാളുടെ പുസ്തകങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ പക്കൽ അധികം ഇരിപ്പുണ്ടോ?

സുന്ദ—ഉണ്ട്. എന്റെ പക്കൽ വളരെ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം പുതുതായി ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതിയാൽ അത് എനിക്കു വായിപ്പാൻ അയയ്ക്കാറുണ്ട്.

ഇവർ ഇങ്ങിനെ സ്നേഹമായിരിക്കുന്നത് ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്നു പണിക്കർ വിചാരിച്ചു. പിന്നെ—അയാൾ എഴുതുന്നതാണ് നിങ്ങൾ പ്രധാനമായി വായിക്കാറുള്ളത്?

സുന്ദ—അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹം എഴുതുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ ഞാനാണ് മുമ്പിൽ വായിക്കാറുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളെ എന്നേക്കാൾ അധികം വേറെ ആരും സ്തുതിക്കില്ലെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നത്.

പണി—അയാളുടെ പേർ എനിക്കു കേൾക്കാമോ?

സുന്ദരി അല്പം ആലോചിച്ച് "ശങ്കരനാരായണവൈദ്യൻ" എന്നുപറഞ്ഞു അതുപറഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ലജ്ജകൊണ്ടു ചുമന്നു. പത്രാധിപർ തന്റെ സ്നേഹിതനെ ഓൎത്തു വ്യസനിച്ചു. പിന്നെ അവർ—വൈദ്യൻ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ അയാൾ പുതിയതായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഭാരതീഭായി' എന്ന കഥ അഭിപ്രായത്തിന്നായി ഞങ്ങൾക്കു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പത്രാധിപർ പറഞ്ഞു. അതുമുതൽ പിന്നെ പലപ്പോഴും വൈദ്യന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളെപ്പററി പത്രാധിപർ സുന്ദരിയോടു ധാരാളമായി തൎക്കിച്ചുവന്നു. അവൾ ആ ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനെ ദൈവത്തെപ്പോലെ വിചാരിക്കുന്നുവെന്നു പണിക്കർ ധരിച്ചു. അപ്പോൾത്തുടങ്ങി ആ വൈദ്യന്റെ പേരിൽ പണിക്കൎക്കു കലശലായ ദ്വേഷവും എന്തുനിമിത്തമോ ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു.

'സുന്ദരിയെ തനിക്കു വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോടു ഡാക്ടർ ശിവറാം ഇതുവരെ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ പേഷ്കാരവർകൾ മുതലായവർ സംശയം കൂടാതെ അനുവദിക്കും. ഈ സംഗതി കുറച്ചുദിവസത്തിനിടയ്ക്കു ധാരാളം വെളിവായിട്ടുണ്ട്.' എന്നെല്ലാം പണിക്കർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനെപ്പററിയുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതി അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ മനസ്താപമുണ്ടാക്കി. ഈ

അത്യന്തസ്നേഹം ഇന്നതുകൊണ്ടാണെന്നറിയാതെ പണിക്കർ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു—'ഡാക്ടർ ശിവറാം സുന്ദരിയെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നു. അവൾ മലയാളപ്രബന്ധങ്ങളിൽ വളരെ താല്പൎയ്യമുള്ളവൾ. ശിവറാം മലയാളമെന്നു കേട്ടാൽ ശുണ്ഠി എടുത്ത് ഓടും. ഇതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ വളരെ നല്ല എഴുത്തുകാരനായ വൈദ്യൻ ലോകത്തിലുള്ള സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു സുന്ദരിയെ ലേഖനവിഷയത്തിൽ തൻെറ ഉററ ബന്ധുവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. സുന്ദരിക്ക് അയാളുടെ പേരിൽ എന്തെന്നില്ലാതെ താൽപൎയ്യവും കാണുന്നു. ഇത് ആരും അറിയാത്ത ഒരു പുതിയ വിദ്യയാണ്. ഇതെങ്ങിനെ കലാശിക്കുമെന്ന് ആൎക്കറിയാം? ഈ കാൎയ്യം ഇങ്ങിനെ വിടുവാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. എൻെറ സ്നേഹിതനെ സങ്കടപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ശല്യം ഞാൻ ഏതുവിധമെങ്കിലും എടുത്തുകളയും. ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനെ ആരാധിപ്പാൻ സുന്ദരി തൻെറ മനസ്സിൽ കരുതിവെച്ച ശുദ്ധസ്ഥലത്തെ എൻെറ ചീത്ത അഭിപ്രായംകൊണ്ടു മലിനപ്പെടുത്തി ദൂഷിപ്പിച്ചു തീരെ നശിപ്പിക്കും. എൻെറ അഭിപ്രായത്തെ വൈദ്യനെക്കാൾ വിദ്വാന്മാരായിട്ടുള്ളവരും കൂടി വിലവെക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ശങ്കരനാരായണവൈദ്യനേക്കാൾ സമൎത്ഥന്മാർ എത്രയോ പേർ ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കും. വൈദ്യൻെറ പ്രബന്ധങ്ങളിലെ തെററുകൾ നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യമായി എടുത്തു കാണിക്കും' ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരങ്ങളോടു കൂടി 'ഭാരതീഭായി'യെ ഖണ്ഡിച്ച് അതിനെപ്പററി തീക്ഷ്ണമായ അഭിപ്രായം എഴുതി 'കോലാഹല'ത്തിൻെറ മകരലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തപാൽവഴിക്കയച്ചു. തക്കസമയത്തു പ്രൂഫ് കിട്ടി. അതിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും ശകാരത്തിൽ അധികം ശക്തി കൂട്ടി. അന്നു പകൽ ഡാക്ടർ ശിവറാം പത്രാധിപരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. മേശപ്പുറത്ത് ഇരുന്നിരുന്ന 'ഭാരതീഭായി' പുസ്തകം കണ്ട് അതു കയ്യിലെടുത്തു. പത്രാധിപർ ധൃതിയോടെ 'അതു തൊടരുത്; അതു തൊടരുത്. അതു സാധാരണയായ വെറും മലയാളപുസ്തകം' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഡാക്ടർ—നിങ്ങൾ ഈ ഉപയോഗമില്ലാത്ത അക്ഷരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയല്ലേ ജീവനെക്കൂടി കളഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരാഴ്ചയായി ഞങ്ങളെ കാണ്മാൻ വരാതെ ഇരുന്നത്. ഞാൻ ഇവിടെ വരുമ്പോഴെല്ലാം ഈ പുസ്തകത്തെപ്പററി എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ഇതെടുത്തുകൊണ്ടുപോവാനാണ് ഇപ്പോൾ വന്നിട്ടുള്ളത്.

പണി—ഞാൻ അതിൻെറ അഭിപ്രായം എഴുതുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു മുഴുവനായതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടംപോലെ കൊണ്ടുപോവാം.

ഡാക്ടർ—അഭിപ്രായംഎഴുതിക്കഴിഞ്ഞുവോ?

പണി—ഓ. ഇപ്പോൾത്തന്നെയാണ് പ്രൂഫ് ശരിയാക്കി അയച്ചത്.

മലയാളലേഖനത്തിൽ സ്നേഹിതന് ഇത്ര ജാഗ്രതകണ്ടപ്പോൾ എന്താ ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നത് എന്നു പത്രാധിപക്ക് ആലോചന തുടങ്ങി. ഡാക്ടർ ശിവറാം പത്രാധിപരെ നോക്കിച്ചിരിയും തുടങ്ങി.

പത്രാ—എന്താ അത്?

ഡാക്ടർ—എന്നെപ്പററി ഒരു രഹസ്യം നിങ്ങളോടു പറയാം. അഭിപ്രായം നിങ്ങളുടെ മാസികയിൽ പുറത്താവുന്നതുവരെ അങ്ങിനെ വേണമെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നത്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപക്ക് ആശ്ചൎയ്യമുണ്ടായി.

പത്രാ—'ഭാരതീഭായി'യുടെ അഭിപ്രായമോ? ശേതിന്നും നിങ്ങളെപ്പററിയ രഹസ്യത്തിന്നും എന്താ ബന്ധം?

ഡാക്ടർ—വളരെ അടുത്ത ബന്ധം. ഞാൻതന്നെയാണ് ശങ്കരനാരായണവൈദ്യൻ.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പത്രാധിപർ ആകാശത്തുനിന്നു താഴത്തെക്കു വീണതുപോലെയായി. 'നിങ്ങളോ?' എന്നു ചോദിച്ചു.

ഡാക്ടർ—അതെ- ഞാൻതന്നെ നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ ശങ്കരൻ ശിവനാണെന്നും, നാരായണനും രാമനും, വൈദ്യനും ഡാക്ടരും ഒന്നാണെന്നും.

പത്രാധിപർ—സ്നേഹിതനായ നിങ്ങളാണോ? എന്നു വീണ്ടും ആശ്ചൎയ്യത്തോടേ പറഞ്ഞു വാലിയക്കാരനെ വിളിക്കുന്ന മണി അടിച്ചു. അവൻ വന്നപ്പോൾ കമ്പിഫാറം കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. ശിവറാം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിച്ച കാലത്തു ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിൽ പോയി അവിടെയുള്ള അനേകം പഴയ മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിച്ചുവെന്നും പിന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങി എന്നും തന്റെ ആദ്യത്തെ പുസ്തകത്തിന്റെ അഭിപ്രായം 'കേരളകോലാഹല'ത്തിൽ പ്രസിദ്ധമാവുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഈ വൎത്തമാനം നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ സ്നേഹിതനാണെന്നുള്ള സംഗതി ആ അഭിപ്രായത്തെ ബാധിച്ചെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടാണ് ഇതുവരെ പറയാഞ്ഞതെന്നും പത്രാധിപരോടു പറഞ്ഞു. ശിഷ്യൻ കമ്പിഫാറം കൊണ്ടുവന്നു. തപാലിൽ അയച്ച പ്രൂഫ് അച്ചടിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും അതിനു പകരം വേറെ ഒരു വിഷയം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും പത്രാധിപർ മാനേജൎക്കു കമ്പിയടിച്ചു. സുന്ദരിയേയും മററും കണ്ടപ്പോൾ പത്രാധിപൎക്കു അമ്പരമായില്ലെന്നില്ല.

വി എം- എൻ-

വിദ്വത്സംഭാവനാബിൽ

(പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്ന്.)

ഒരു സമുദായം തന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാവാനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിദ്വാന്മാൎക്കു പ്രശംസാമൂലമായ യശസ്സും, ഉപജീവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ധനലാഭവുമുണ്ടാവാനാണു ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടാകുന്നു വിദ്യകളിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നത്. ആഗ്രഹമാണു വിദ്യയ്ക്കു പ്രധാനകാരണമായിട്ടുള്ളത്. അഭ്യാസസൌകൎയ്യം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ആഗ്രഹമുണ്ടായതിന്നു ശേഷമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു വിദ്വാന്മാൎക്കു വിദ്യയിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടാവാനുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

൧. സംഭാവനാൎഹവിദ്യകൾ— മൂന്നു വേദങ്ങൾ, ശ്രൌതം, സ്മാൎത്തം, തൎക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം, സാഹി

ത്ര്യശാസ്ത്രം, തന്ത്രം, മന്ത്രവാദം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം ഈ പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങൾക്കാണ സംഭാവന കൊടുക്കേണ്ടത്.

൨. വിദ്യാതല്പരന്മാർ രണ്ടുവിധമാണ് — വിദ്യാസിദ്ധന്മാരും വിദ്യാത്ഥികളും. വലുതായൊരു പേർ സിദ്ധിക്കത്തക്ക വിദ്യയെ സമ്പാദിച്ചവരാകുന്നു വിദ്യാസിദ്ധന്മാർ. അവർ അഭ്യാസത്തിന്നു ബലവും അതിൽ ആഗ്രഹവും അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞവരായിരിക്കും. അഭ്യാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ബലവും ആഗ്രഹവും ഉണ്ടാവുന്ന പ്രായക്കാരാണ് വിദ്യാത്ഥികൾ. ഈ രണ്ടു വകക്കാക്കു യശസ്സും ധനലാഭവും സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രശംസാപൂർവ്വമായി ഒരു സംഭാവനയും സട്ടിഫിക്കേറ്റും യോഗക്ഷേമസഭ കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതിൽ വിദ്യാസിദ്ധന്മാർ പരീക്ഷായോഗ്യന്മാരല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഓരോ വിദ്യകളിൽ അത്യുത്തമനായ ഒരുവന്നു മാത്രം അഗ്രഗണ്യത വരുത്തേണ്ടതിന്നു പതിപ്പത്തുകൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരു സംഭാവന കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാത്ഥികൾ പരീക്ഷാഹന്മാരാകകൊണ്ട് അവക്കു കൊല്ലംതോറും പരീക്ഷിച്ചു യഥാവിധി സട്ടിഫിക്കേറ്റുമാത്രം അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായിരിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കേണ്ട ഭാരം യോഗക്ഷേമസഭ വഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരല്ലാത്ത അന്യജാതിക്കാരും സംഭാവനക്കും പരീക്ഷക്കും യോഗ്യന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

൩. ഇപ്രകാരം വിദ്വാന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതിലേക്ക് അഞ്ചിൽ കുറയാതെ അംഗങ്ങളോടുകൂടി ഒരു സംഘം ഏപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അതു കൊല്ലംതോറും മാറുകയും വേണം. അതിൽ ഒരുവർ സംഘം കൂട്ടുവാനും സംഘത്തിൽ അനുവദിച്ച കാര്യം നടത്തുവാനും ഉള്ള അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഏജണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘത്തിന്നു വിദ്യാപരിക്ഷകസംഘം എന്നു പേർ നിശ്ചയിക്കണം. ടി സംഘത്തിന്നു ചില വിദ്യകളെ പരീക്ഷിപ്പാൻ ശക്തി പോരാത്ത പക്ഷം അപ്രകാരമുള്ള ശക്തി പരിപൂർണ്ണമായി പ്രത്യേകസംഘം ഏപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘത്തിന്നു നിരാക്ഷേപമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു സംഭാവന നടത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന മര്യാദയും അറിവും പുറമെ നല്ല പേരും ഉള്ള അംഗങ്ങളായിരിക്കണം. ടി സംഘത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരല്ലാതെ അന്യജാതിക്കാരെ ചേക്കുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടാവരുത്. ടി സംഘത്തിന്റെ നടവടിനിയമം നിമ്മിപ്പാനുള്ള അധികാരം സംഘത്തിന്നു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഏജണ്ടിന്ന് ഒരു സംഖ്യ പ്രതിഫലമായും കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ടി സംഘം ദൈവഗത്യാ നശിച്ചുപോയി എങ്കിൽ അതിനെ ഏപ്പെടുത്തേണ്ട അധികാരം ഭരണസഭക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

൪. സംഘനടവടി — മകരമാസത്തിൽ ഒരു യോഗം കൂടുക. അതിൽവെച്ചു പാസ്സാക്കേണ്ടത് — പരീക്ഷയുടെ ദേശകാലങ്ങളേയും നീതിയേയും അതാതു വിദ്യകളുടെ പരിക്ഷകന്മാരെയും തീച്ചപ്പെടുത്തുക. വിദ്യാത്ഥികൾ ചെയ്യേണ്ടതും താഴെ വിവരിക്കുന്നതും ആയ നടവടിയേയും തീച്ചപ്പെടുത്തുക. വിദ്യാത്ഥികൾ ഇന്ന വിഷയത്തിൽ പരീക്ഷയ്ക്കു തന്നെ ചേക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയും ഒരുറുപ്പിക പരീക്ഷഫീസ്സും കൂടി മീനം മുപ്പതാംതിയ്യതിക്കുള്ളിൽ ഏജണ്ടിന്ന് എത്തിച്ചുകൊടുത്താൽ അതുപ്രകാരം പാസ്സാക്കി ഉടനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക.

൭. മേടത്തിൽ ചോദ്യക്കടലാസ്സു തെയ്യാറാക്കുകയും മിഥുനം മുപ്പതാം തിയ്യതിക്കുള്ളിൽ പരീക്ഷാസ്ഥലം മുതലായ വിവരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

൮. കർക്കിടകം മുപ്പതാംതിയ്യതിക്കുള്ളിൽ പരീക്ഷായോഗ്യന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികളെ പരിക്ഷിച്ച് രണ്ടോ മൂന്നോ ക്ലാസ്സാക്കി തിരിച്ചു സർട്ടിഫിക്കററു കൊടുക്കുകയും വിദ്യാസിദ്ധന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട കാലമാണെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു ഭരണസഭക്കു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്കയും ആ വിവരം ചിങ്ങം മുപ്പതാംതിയ്യതിക്കുള്ളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

ചെറുകുന്നത്തു നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി.

കാമദഹനം

ഹരഹരശിവകഷ്ടമമ്മട്ടലർചാപൻ പെട്ടതിൻമൂലമമ്മട്ടെഴുംവാണിമാർ പെട്ടഴൽപാടുവാർത്തിടുവാൻ വേലനാൽപ്പത്തകം കൂന്തലും ചാന്തെഴുംകൊങ്കയും കാന്തികെട്ടുകനംതാലിയുംതോടയും താവടംപല്ലവ്വവാടയുംചാർത്തി മേളംകലർന്നുള്ള നീലേക്ഷണാനാമൊരാണങ്ങൾ ചൊല്ലാഞ്ഞു നാണംകലർന്നുമേ തങ്ങളേപോകവല്ലാഞ്ഞു ചെന്നുംപറഞ്ഞും കന കെട്ടിരിന്നും മടിക്കുന്നു തില്ലിന്നി മാരപ്പടയ്ക്കെന്നു മാലിംഗനത്തിങ്കലൻപുന്നുതുണ്ടെന്നു മാചുംബനം ചെറാരിക്കുന്നതില്ലെന്നു മാരോട്ടമേ ചെന്നിണങ്ങുന്നതില്ലെന്നു മാവോളമേവേണ്ടിതത്ഥംനമുക്കെന്നു മിപ്പാശ്ശിലേത്തും തരേണ്ടിലമററന്നു മേതേനു മൊട്ടൊട്ടുനാൽ കാംനിനക്കെന്നു മെല്ലാരൊടുംചെന്നിരന്നും കരഞ്ഞും കനംകെട്ടുപിൻവാങ്ങി വിററുണ്ടിരിന്നും തദാ താലിവിററീടിനാൽ ചേലകൊണ്ടിടിനാൽ മാലരീമാലികാതാവടം വിററുപ്പൂവാടകൊണ്ടീടിനാൽ കാപികഗ്രാംഗികഞെരിക്കഞ്ഞു മഞ്ഞുകപണൽകങ്കണംവിററും കുററൂണ്ടോ തദാ പൊന്നരഞ്ഞാൺ കെട്ടുത്തെന്നുകൊണ്ടീടിനാൽ കാപികണ്ണാടിവിററഞ്ഞു പിണ്ണാക്കുകൊണ്ടീടിനാൽ കട്ടിൽവിററീടിനാൻ മെത്തവിററീടിനാൻ ഏതുമില്ലാഞ്ഞിരന്നാകനാ വേലചെയ്തും തദാ കണ്ടവസ്തുക്കളൊക്കച്ചുമന്നും തുകിൽപ്പെട്ടകത്തിൽ തനിക്കുള്ളമിട്ടോറിയാൽ വട്ടവാർകൊങ്കയും ചുട്ടുവോ കട്ടിതെന്നന്താക്കൂട്ടുനിന്ദിക്കുമപ്പെൺകുലം മോരുവിൽക്കുന്നതും ചോറിരക്കുന്നതും വട്ടികെട്ടുന്നതും കൊട്ടതകുന്നതും നന്നുവാൻപെട്ടവാറെന്നു നല്ലാർകുലത്തെപ്പഴിച്ചും മഹാലോകർ പല്ലെന്നുതേച്ചുതടിച്ചി മുലക്കുന്നു മൂന്നങ്ങുകാച്ചീടിലാം പണ്ടുനിന്നോടിരന്നിട്ടുകേളാഞ്ഞ തിന്നിന്നെടോകാലമുണ്ടോ വെളുത്തോരു ചല്ലും ചുവന്നോരുചുണ്ടും പുഴപ്പാൻതുടങ്ങുന്ന പുൺപാടുപോലെ വെറുക്കുന്നിതെങ്ങൾക്കു പോ പോ വെളിച്ചത്തു നിന്നെന്നിവണ്ണം വെടിഞ്ഞെന്നുവേണ്ടാ വശംകെട്ടതാമല്ല ചൊല്ലീടുവാൻ.

സാരസ്യത്തിനു ചെന്നൊരുത്തനുമിരി-
പ്പില്ലാതുകമ്മേനകാ-
ഗാരേനാലുമണിപ്രവാളമുയരെ-
ച്ചൊല്ലുതുമില്ലാരുമേ
പാരിൽകീർത്തിമികുത്തമന്നവർമരി-
ച്ചാഹന്തചെല്ലാവിധൌ
നാരീണാംകഥപോലുമില്ലവപാലേ-
കാധീശശൃംഗാരകേ.

കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം*

പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്

☞ പേരുവെച്ചെഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ ദേശഭേദംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഭാഷാഭേദങ്ങൾ മംഗളോദയഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ മാററം ചെയ്യുന്നതിൽ പത്രാധിപരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾ കാണിയ്ക്കുവാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിന്നുള്ളകാരണം ഈ വക ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഈ മാസികാമുഖേന തന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ വായനക്കാൎക്ക് അവകാശം കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരമാകുന്നു.

മം—പ—

എനിയ്ക്കു, കേരളസാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്വാൻ അവകാശവും അനുവാദവും ലബ്ധമാണെന്നും, കേരളഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിൎത്തികളിൽ നിന്ന് എന്നെ ബഹിഷ്കരിപ്പാൻ യാതൊരാൾക്കും യാതൊരു അധികാരവും ഇല്ലാ എന്നും വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം, തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥനായ ശങ്കരമേനോൻ അവർകൾ 'കേരളീയഭാഷാശാകുന്തള'ത്തിന്റെ 'പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്' എന്റെ അഭിപ്രായത്തിന്നായി സദയം അയച്ചു തന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. മലയാളഭാഷയിൽ അമൂല്യങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു മലയാളവായനക്കാരുടെ പൊതുവെയും, അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ പ്രത്യേകിച്ചും, കൃതജ്ഞതയെ സമ്പാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മേല്പടി ബുക്കഡിപ്പോപ്രവൎത്തകന്റെ ഈ ദയയ്ക്കു, ഞാൻ, പത്രാധിപന്മാർ പറയാറുള്ള ഔപചാരികമായ നന്ദിയെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതിനു പകരം, യഥാൎത്ഥമായ ഉപകാരസ്മരണയെ പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഈ അവസരത്തെ വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ, ധൎമ്മരാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു 'മംഗളോദയ'ത്തിലല്ലാ പരിണമിച്ചതെന്നിരുന്നാലും, സാഹിത്യസാമ്രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് ഒരു 'സ്വദേശാഭിമാനി'യിൽ അകൃത്യകാരിതയെ ആരോപിപ്പിക്കയില്ലെന്നു സമാധാനപ്പെടുന്നതിനാൽ, പ്രകൃതകൃതിയെക്കുറിച്ച് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ പറയാമെന്നുതന്നെ ഉറയ്ക്കുന്നു. വിശേഷിച്ചും, ഈ 'പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പിനെ'പ്പററി ഗുണദോഷവിമൎശനം ചെയ്യുവാൻ ചെറുതായൊരു കടമ ഉണ്ടെന്നും ഞാൻ വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഏകദേശം ആറു കൊല്ലം മുമ്പു, കേരളവൎമ്മാ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ടിപൂൎത്തിമഹോത്സവവേളയിൽ, തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു സഭായോഗത്തിൽ വെച്ചു, തിരുമനസ്സിലെ സാഹിത്യപ്രവൃത്തിയെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിൽ, അപ്പോൾ പുറപ്പെടുവിക്കപ്പെട്ട് ഏറെയായിട്ടില്ലായിരുന്ന പി. ജി. രാമയ്യരവർകളുടെ 'ഭാഷാശാകുന്തള'വും തിരുമനസ്സിലെ ശാകുന്തളതൎജ്ജമയും തമ്മിൽ തുലനംചെയ്കയും, തിരുമനസ്സിലെ തൎജ്ജമ 'സംസ്കൃതമയ'മായിപ്പോയി എന്ന ആക്ഷേപത്തെ പരിഹരിച്ചു കാണ്മാൻ പ്രയത്നിച്ചിരുന്നതായി ഞാൻ ഓൎക്കുന്നുണ്ട്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ തൎജ്ജമയെ പരിഷ്കരിക്കേണമെന്നായിരുന്നു പ്രാൎത്ഥനയുടെ

* ശാകുന്തളം പുതിയ പതിപ്പിനെപ്പററി ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ആ വിഷയത്തെപ്പററി ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന മൂന്നു നിരൂപണങ്ങൾക്കു ശേഷം പറയുന്നതാകുന്നു.

ഗതി എന്നു കൂടി ഞാൻ ഓൎക്കുന്നു. ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവൎത്തകൻ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന 'പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്' തിരുമനസ്സിലെ പശ്ചാത്താപത്തിൽ തീൎത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു, പ്രാൎത്ഥനയുടെ ഫലം ഏതു വിധത്തിലുള്ളതാണെന്നു ശോധന ചെയ്വാൻ എനിക്കുള്ള കടമയെ നിരസിക്കുന്നില്ലാ.

'ശാകുന്തളത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ പുറപ്പാട് വേഷം മാറീട്ടാണ്. അച്ചടിച്ച സ്ഥലം, അച്ചുകൂടം, പ്രകടനാധികൃതൻ, വ്യാഖ്യാനം ഇത്യാദി മാത്രമല്ലാ മാറീട്ടുള്ളത്; പാഠങ്ങളിലും ഗണ്യങ്ങളായ ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ശാകുന്തളതജ്ജ്ഞന്മാർ കണ്ടാലറിയാത്ത വിധം ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരു'—ഇത്യാദി മുഖവുരയോടു കൂടിയാണ് പ്രസാധകനായ ഗുരുഭൂതൻ ഈ പുതിയ രൂപത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രസ്താവനയിൽ, ഗുരുശിഷ്യന്മാർ യോജിക്കുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. എന്നാൽ, ശ്ലോകങ്ങളെ മാററിയ കാൎയ്യത്തിൽ മാത്രമേ യോജിപ്പാൻ സാധിക്കായ്കയുള്ളു എന്ന് ആദ്യമെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. 'പാമ്പായാലും പഴകിയതു നന്ന്' എന്ന അഭിപ്രായപ്രകാരം പഴയ ശ്ലോകങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടവ തന്നെയേ സ്വീകാൎയ്യങ്ങൾ ആകുന്നുള്ളു എന്ന് എനിക്കു് അഭിപ്രായമില്ലാ എന്നുള്ള വസ്തുത മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഈ പരിഷ്കാരത്തിൽ ഗുരുശിഷ്യന്മാർ തമ്മിൽ ഭേദിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ പരിമിതമാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. ഈ ഭിന്നിപ്പു രുചിഭേദത്താൽ വരുന്നതായിരിക്കാം എന്നു സമാധാനപ്പെടാമെങ്കിലും, പല ഘട്ടങ്ങളിലും പുതിയ പരിഷ്കാരം സാഹസമായിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നു വ്യസനിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ. എററ സംസ്കൃതബഹുലമായിരുന്നിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ അടിച്ചുടച്ചു വാൎത്തതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞില്ലെന്നാലും, മാററം കൂടാതെ തന്നെ നിറുത്തീട്ടുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങളോടൊപ്പം വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്ന മററു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ പദവും പാദവും മാററി വേഷപ്പകൎച്ച വരുത്തിയതിന്ന് എന്തെങ്കിലും സമാധാനം വിശേഷിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ, ഉചിതമായിരുന്നേനെ. പക്ഷേ, രുചിഭേദത്തിന്നു കാരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് അയുക്തമായിരിക്കാം. ഡിക്കെൻസ്സിന്റെ പ്രഖ്യാതയായ പാല്ക്കാരത്തി കഴുതയെ ചുംബനം ചെയ്തപ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ മാത്രം ആണ് രുചി ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു സമാധാനപ്പെട്ടു കൊണ്ടാൽ മതിയാകുമെന്നു കരുതുന്നു. അതു മാത്രമല്ലാ, ഈ പതിപ്പിന്റെ വേഷമാററത്തിൽ, തൎജ്ജമകൎത്താവിനു പുറമെ, പ്രസാധകനും, അദ്ദേഹത്തിനും പുറമെ ഒരു അന്തിമസ്പൎശ്പ്രസാധകനും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഈ യോഗപാകഭേദങ്ങൾക്കു ചുമതലക്കാർ, ഇന്നതിന്ന് ഇന്ന ആൾ എന്നു, വേൎതിരിച്ചറിയാത്ത രുചിഭേദത്തിന്നു കാരണം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ മിക്കവാറും ദുസ്സാധ്യവും ആയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയായാലും പാഠകന്മാർ ക്രമത്തിലധികമാകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ദൂഷ്യം, ഈ പതിപ്പിൽ നന്നെ പതിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്നു ലക്ഷ്യമായി ചില പുറങ്ങളിൽ, പാഠഭേദങ്ങളെ ഗുണാഗുണനിരൂപണം ചെയ്തും, ശുദ്ധി ചെയ്തും, ചില കടലാസുതുണ്ടുകൾ പാകുന്നതുമുണ്ട്.

വശ്യവാക്കുകളായ കവികളുടെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ വല്ല മാററവും വരുത്തുന്നതു സ്പൃശകമായ കാൎയ്യമല്ലെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണല്ലോ. മഹാകവികളുടെ കൃതിക

ളെ പരിഷ്കരിച്ച വേഷം മാററുന്നതു, വിദ
ഗ്ദ്ധന്മാരായ രത്നകാരന്മാർ പണി ചെയ്തിട്ടു
ള്ള നവരത്നഖചിതങ്ങളായ പൊൻപണ്ട
ങ്ങളെ അഴിച്ചു പണിവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതി
നൊപ്പമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ര
ത്നം എത്ര ചെറുതായിരിക്കട്ടെ; അതിന്റെ
തേപ്പും പട്ടവും എങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ: അ
തിനെ ഒരു പൊൻപണ്ടത്തിൽ ഏതു സ്ഥാ
നത്ത് അമൎത്തിയിരിക്കുന്നുവോ, ആ സ്ഥാന
ത്ത് അത് ഏറിയൊരു ചരിത്രത്തെ വഹി
ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സൂക്ഷ്മം ആലോ
ചിച്ചാൽ അറിയാം. രത്നകാരന്റെ ജീവി
തവൃത്തി മുഴുവൻ അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു
എന്നു, വേണമെങ്കിൽ, പറയാം. അവന്റെ
വളരെക്കാലത്തെ പഴമപരിചയം, കയ്യു
ശേഷി, ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം മുതലായവ, മ
ഷിനോട്ടക്കാരന്റെ മഷിയിൽ പ്രതിഫലി
ച്ചു കാണുന്ന ഭവിഷ്യൽചരിത്രങ്ങളെപ്പോ
ലെ, ആ രത്നത്തിന്റെ ആ സ്ഥാനത്തു
നിഴലിച്ചു കാണുന്നതാണ്. രത്നകാരൻ ഏ
തു കാരണത്താലാണ് ആ രത്നത്തെ അ
തേ സ്ഥാനത്തു പതിച്ചതു്, ആ രത്നത്തി
ന്റെ വശം മറിച്ചു പതിക്കാഞ്ഞതിനു കാര
ണമെന്ത്, അതിന്നു പകരം മറെറാന്നിനെ
അവിടെ മാററി വയ്ക്കാത്തതെന്തു, ചെമപ്പു
കല്ലിരിക്കുന്നേടത്തു എന്തുകൊണ്ടാണ് വജ്ര
ത്തെ പതിക്കാത്തത്, എന്നും മററും പലേ
ചോദ്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി ഇളകുന്നതാ
ണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ആ രത്നങ്ങളെ
പറിച്ചെടുത്തു പൊൻപണ്ടത്തെ അഴിച്ചു
പണിയുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്ന ആൾ ആ
തിന്റെ ആദ്യകൎത്താവു തന്നെ ആകുന്നു
എങ്കിൽ, തന്റെ ശില്പകലാകുശലതയെ
അഭംഗമാകുംവിധം തന്നെ പുതിയ പണ്ട
ത്തിൽ പ്രദൎശിപ്പിക്കാൻ സംഗതി വരുന്ന
താണ്. എന്നാൽ, രത്നങ്ങളെ പതിക്കുന്ന
തു മററു പലരും, പല രുചി അനുസരിച്ചു
മായിരുന്നാൽ, ആദ്യകൎത്താവു എത്രതന്നെ
മേൽനോട്ടം വെച്ചിരുന്നാലും, അതു തന്റെ
സ്വകൃതിക്കൊപ്പമാകയില്ലാ എന്നതു നിസ്സ
ന്ദേഹം തന്നെയാകുന്നു. മഹാകവികളുടെ
കൃതികളെ അഴിച്ചു പണിയുന്നതും ഇപ്രകാ
രം അത്രെ. ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ നിബന്ധി
ച്ചിരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടേയും വാചകങ്ങളുടേ
യും സ്ഥാനാദിസംഗതികളിൽ ആ കവിക
ളുടെ സാഹിത്യകലാവിദഗ്ദ്ധതയുടെ എത്ര
മഹത്തായ ചരിതങ്ങൾ അതിസംക്ഷിപ്തമാ
യി നിഗൂഹനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! അതി
നെ താദാത്മ്യത്തോടു കൂടി അറിവാനും ഭാ
വിപ്പാനും കഴിയുന്നുവെങ്കിലല്ലാതെ, മറെറാ
രാൾ അതിൽ എന്തെങ്കിലും മാററം ചെയ്യു
ന്നതു, മെച്ചമുണ്ടാക്കുന്നതായി തന്നെയിരി
ക്കുമെന്ന് ഉറപ്പു പറവാൻ കഴിയുന്നതല്ലാ.
'ഭക്ത്യാസേവിക്കപൂജ്യാൻ'—എന്ന് എഴുതി
യാൽ 'ഭക്ത്യാ' എന്ന പദത്തെ പതിച്ച തൂ
ലികയും മഷിയും ഏതു ചരിത്രവിശേഷ
ത്തെ അഭിവ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നുവോ, ആ ചരി
ത്രവിശേഷമല്ലാ, 'പൂജ്യാൻ സേവിക്ക ഭ
ക്ത്യാ' എന്നെഴുതുമ്പോൾ, മറെറാരു സ്ഥാ
നത്ത്, അതേ പദത്തെ, പതിക്കുന്ന തൂലി
കയും മഷിയും, നിഗൂഹനം ചെയ്യുന്നതെന്നു
ചിലൎക്ക് എളുപ്പം മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നു
വരാം. എന്നാൽ, വസ്തുത അതാണുതാനും.
കേരളവൎമ്മാ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തി
രുമനസ്സുകൊണ്ടു രചിച്ചു കേരളഭാഷായോ
ഷയെ അണിയിച്ചിട്ടുള്ള നവരത്നഖചിത
മായ ഈ ശാകുന്തളഭൂഷണത്തെ, പുതിയ
പരിഷ്കാരമോടിക്കു യോജിക്കുമാറു്, 'അഴിച്ചു
പണിവാൻ' ചെയ്ത ഈ ശ്രമത്തിൽ, രത്ന
ങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ഇളക്കി സ്ഥാനം മാ
ററി വെച്ചതിലാകട്ടെ, മററു ചിലതിനെ പ
റിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു തൽസ്ഥാനത്തിൽ വേറെ
കൊണ്ടുവന്നു നിബന്ധിച്ചതിലാകട്ടെ; കേ
വണത്തിലാകട്ടെ, തേപ്പിലാകട്ടെ, മിനുക്കി
ലാകട്ടെ, സാഹിത്യകലയിൽ ഭിന്നരുചിക്കാ
രായും ഭിന്നപരിശീലനക്കാരായും ഉള്ള മ

ററു ചിലർ കൂടെ 'കൈവെച്ചതു' നിമിത്തം പുതിയ ഭൂഷണത്തിന്ന് ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഭംഗിയും മാനവും കുറഞ്ഞു എന്നാണ് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നത്. 'ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ,' എന്ന വാചകത്തെ വായനക്കാർ പ്രത്യേകിച്ചറിയേണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പല സംഗതികളിലും പുതിയ വേഷത്തിൽ തിളങ്ങിയും, മററു പലതും അതേപ്രകാരം മങ്ങിയും പോയിട്ടുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയ്ക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

സ്റ്റൌട്ട് (Stout) എന്ന മാനസശാസ്ത്രജ്ഞൻ, തന്റെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ, മാനസികമായ കല്പനാസൃഷ്ടിയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, രണ്ടുമാതിരി സൃഷ്ടികളെ ഉദാഹരിപ്പാനായി സ്ക്രൈബ് (Scribe) എന്നും ലെഗ്ഗുവെ (Legouve) എന്നും പേരായ രണ്ടു നാടകകർത്താക്കന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പററി പറയുന്നുണ്ട്. ചാക്ഷുഷവും (Visual) ശ്രൌത്രവും (Adud-itive) ആയ ഈ രണ്ടു മാതിരി കല്പനാസൃഷ്ടികളും, ഇവർ ഒന്നുചേർന്നു നാടകമെഴുതുന്ന സമയം, പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ലെഗ്ഗുവെ തന്റെ ചങ്ങാതിയോടു പറഞ്ഞതാവിതു:— 'ഞാൻ ഒരു രംഗമെഴുതുമ്പോൾ കേൾക്കുന്നതു ഞാനും, കാണുന്നതു താങ്കളും ആണ്. ഞാൻ ഓരോ പദമെഴുതുമ്പോഴും ആ വാക്ക് ഏതൊരു നാടകപാത്രത്തിന്റേതോ അയാൾ സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ ചെവിയിൽ പതിയ്ക്കുന്നു. എന്റെ തൂലികാഗ്രം കടലാസ്സിൽ പതിയുമ്പോളുണ്ടായിത്തീരുന്ന നാടകപാത്രങ്ങളുടെ വാക്യങ്ങളുടെ പല വിധത്തിലുള്ള സ്വരങ്ങൾ തൂലികാഗ്രത്തിൻകീഴ് തന്നെ മുഴങ്ങുന്നു. താങ്കളോ, രംഗസ്ഥിതജനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. താങ്കളുടെ നടന്മാർ താങ്കളുടെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ, നടക്കുന്നു; രംഗത്തിൽ പലതരം വ്യാപരിക്കുന്നു. ഞാൻ ശ്രോതാവും, താങ്കൾ ദ്രഷ്ടാവും ആണ്.' ഇതിന്നു മറുവടിയായി സ്ക്രൈബ് പറഞ്ഞു:— 'ഞാൻ എഴുതുമ്പോൾ ഞാൻ എവിടെയാണെന്നു താങ്കൾക്കറിവുണ്ടോ? സദസ്യരിരിക്കുന്ന ശാലയുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്'— ഒരു നാടകഗ്രന്ഥത്തെ 'അഴിച്ചുപണിവാൻ' പുറപ്പെടുന്നവർ ഈ രണ്ടു ചങ്ങാതിമാരും പ്രകടിപ്പിച്ച കല്പനാസൃഷ്ടികളെ പ്രയോഗിപ്പാൻ സമർത്ഥന്മാരും സന്നദ്ധന്മാരുമായിരിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു പറവാനുള്ളത്. നാടകം ശ്രാവ്യകാവ്യമല്ലാ, ദൃശ്യകാവ്യമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു, നാടകത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളേയും മററും വേഷം മാററിച്ചേർക്കുമ്പോൾ, മനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെ, നടന്റെയും സദസ്യരുടേയും നിലകളിൽ നിന്ന് അതിനെ ഗുണാഗുണനിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇതു കുറെയേറെ ശ്രമാവഹവും, പരിചയത്താലല്ലാതെ സുലഭമല്ലാത്തതുമായ കാര്യമാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇതു ചെയ്തേ മതിയാവൂതാനും. ഈ നിർണ്ണയം ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പുതിയ വേഷത്തിൽ പലേ ഭാഗവും എങ്ങിനെ തോന്നുന്നതാണെന്നു വഴിയേ പ്രതിപാദിക്കാം. (തുടരും)

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള ബി. എ.

പലവക

ഈ ധനു ൭ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂളിൽ വെച്ച ഡർബാർ മുഖാന്തരം കിള്ളിമംഗലത്തു നടവത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിലെക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർമ്മ (ഭട്ടൻ) തമ്പുരാനും ബ്രിട്ടീഷ് പ്രതിനിധിയിൽനിന്നു മഹാമഹോപാദ്ധ്യായ സന്നതും മുദ്രയും ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു

൨. കൊല്ലംതോറും തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ചു നടത്തിവരുന്ന പ്രദർശനവും സ്കൂൾകുട്ടികളുടെ കായികാഭ്യാസപരീക്ഷയും ഇക്കൊല്ലവും ശരിയായി നിർവ്വഹിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

तप्तमुद्राधारणम्।

निर्णयसिन्धौ तप्तमुद्राधारणमुक्तम् ।
यथा— रामार्चनचन्द्रिकायां भविष्ये—
"शयन्याश्चैव बौधिन्यां चक्रतीर्थे तथैव च ।
शंखचक्राविधानेन वन्हिपूतो भवेन्नरः" ॥ इति ।
"अग्निहोत्रं यथा नित्यं वेदस्याध्यायनं यथा ।
ब्राह्मणस्य तथैवेदं तप्तमुद्रादिधारणम्" ॥
इति पाद्मपुराणे च । तत्प्रकारस्तु रामार्चनचन्द्रिकातो ज्ञेयः ।
पृथ्वीचन्द्रोदयादयस्तु—
"यस्तु सन्तप्तशंखारिलिंगाचिन्हतनुर्नरः ।
स सर्वयातनाभोगी चण्डालो जन्मकोटिषु ॥
द्विजं तु तप्तशंखारिलिंगांकिततनुं नरः ।
संभाष्य रौरवं याति यावच्चन्द्राश्चतुर्दश" ॥
इति बृहन्नारदीयोक्तेः
"शंखचक्राद्यंकनं च नृत्तगीतादिकं तथा ।
एकजातेरयं धर्मो न जातु स्यात् द्विजन्मनः ॥
शंखं चक्रं मृदा यस्तु कुर्यात्तप्तायसेन वा ।
स शूद्रवत् बहिष्कार्यस्सर्वस्मात् द्विजकर्मणः ॥
यथा श्मशानजं काष्ठमनर्हंसककर्मसु ।
तथा चक्रांकितो विप्रस्सर्वकर्मसु गर्हितः" ॥
तथा—
"शिवकेशवयोरंकान् शूलचक्रादिकान्द्विजः ।
न धारयेत मतिमान् वैदिके वर्त्मनि स्थितः" ॥
इति विष्ण्वाश्वलायनादिवचनात् ऋग्वेदादिश्रुतीनामेतदर्थकत्वाभावादन्यासां च श्रुतीनामसत्वाच्च चक्रादिधारणं शूद्रविषयमित्यूचुः । नित्यं चोदनार्थे निषिद्धमिति श्रीधरस्वामी । यद्यपि निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वात् विधिं विनाऽपि तदयोगात् उपजीव्यविरोधेन तौ पशौ करोतीतिवत् विकल्पोऽयुक्तः तथापि 'एकजातेरयं धर्म' इत्यनेन सामान्यवाक्येनोपसंहारात द्विजातिनिषेधो नित्यानुवाद इति तदाशयः । अत्र शिष्टाचार एव सकलपाशनिस्सरणसृणिरिति संक्षेपः ।

हेमाद्रौ प्रायश्चित्ताध्याये तप्तमुद्राधारिणस्तत्प्रतिगृहीतुश्च प्रायश्चित्तमुक्तम् ।
वायुपुराणे—
"ब्राह्मणो यदि मोहात्मा तापयेद्वन्हिमुद्रया ।
न कर्मार्हो भवेदत्र स वै पाषाण्डसंज्ञितः" ॥
नारदीये—
"ब्राह्मणस्य तनुर्ज्ञेया सर्वदेवमयी यतः ।
सा चेत् सन्तापिता येन किं वक्ष्यामि महैनसम्"
ब्रह्माण्डे—
"चक्रांकिततनुं दृष्ट्वा लिंगांकिततनुं तथा ।
जपेच्च पौरुषं सूक्तमन्यथा रौरवं व्रजेत्" ॥
लिंगपुराणे—
"चक्रशंखौ तापयित्वा यत्र देहे प्रदृश्यते ।
स जीवत्कुणपस्त्याज्यः सर्वधर्मबहिष्कृतः" ॥
आदित्यपुराणे—
"वेदेषु यज्ञभागेषु यस्य नास्त्यधिकारिता ।
स तापयित्वा चक्रादीन् धारयेत् स्वभुजद्वये" ॥
नृसिंहपुराणे—
"ब्राह्मणो मोहमापन्नो धारयेद्यदि मुद्रिकाः ।
तस्य दर्शनमात्रेण कुर्यात् सूर्यावलोकनम्" ॥
अग्निपुराणे—
"पूर्वजस्वतनुन्दग्ध्वा शंखचक्रादिभिः पृथक् ।
तस्यैव निष्कृतिर्नास्ति स्नानदानजपादिभिः ॥
केशानां वपनं कृत्वा पुनस्संस्कारमाचरेत् ।
गर्भगोळात् समुद्धृत्य गर्भाधानादिपूर्वकम् ॥
षोढाऽवृत्यैव कृच्छ्राणां प्रायश्चित्तमुदीरितम् ।
अज्ञात्वा मुखजो यत्र मुद्रा दग्धेभ्य आदरात् ॥
सुवर्णमात्रसंग्राही प्राजापत्यं समाचरेत् ।
तदर्धेर्धे पुनः कृत्वा ह्यन्नमात्र उपोषणम् ॥
कृत्वा शुद्धिमवाप्नोति शुद्धिर्नान्यत्र दृश्यते" ।
हारीतस्मृतौ—
"देवानां च मनुष्याणां तथान्येषां च लाञ्छनम्
न कुर्यान्मोहतो वाऽपि यदि कुर्यात् पतत्यधः" ।
इत्यादि ।

इति कस्मिंश्चित् पुरातनग्रन्थे सन्दृश्यते ।

മംഗളോദയം
ഫാവ്യന്ന

പുസ്തകം ൩	കുംഭമാസം	ലക്കം ൪

മംഗളം

അഞ്ചായ്ഭൂതങ്ങൾനിർമ്മിച്ചവയുടെഗുണസംയോഗഭേദക്രമത്താ-
ലഞ്ചു ചേർന്നുള്ളദേഹോദവസിതമതിലെപ്പന്തിരണ്ടാംനിലെക്കൽ
അഞ്ചാണെന്നുള്ളബോധംനിജവികൃതികളാൽതന്നെയാച്ഛാദ്യസാക്ഷാ-
ലഞ്ചുംതാനായ്‌വിളങ്ങുംപരിണതപരമാത്മാവിനെക്കൈതൊഴുന്നേൻ.

പരിണാമം

ജ്ഞാനം, ക്രിയ, ഫലം എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു വിധം വിഷയവ്യവഹാരങ്ങളെ സ്വീകരിയ്ക്കാതെ ഒരു മതവുമില്ല ശാസ്ത്രവുമില്ല. ജ്ഞാനക്രിയാഫലങ്ങൾഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ സിദ്ധാന്തം നിലനില്ക്കുന്നതുമല്ല. മതങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും അനേകമുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ദ്വൈതം, അദ്വൈതം എന്ന രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ദ്വൈതമതത്തിൽ കർത്തൃവ്യാപാരത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കല്പിയ്ക്കുന്നവരും പരിണാമവാദികളുമാണ് പ്രമാണികളായി നില്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഈ രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളും ദ്വൈതമതത്തെ ആശ്രയിയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിലെന്നതുപോലെ വസ്തുസ്വരൂപത്തെ പറയുന്ന കാൎയ്യത്തിലും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സംഗതിയെത്തന്നെ അല്പം വിശദമായി കാണിയ്ക്കാം;—

കർത്തൃവ്യാപാരമെന്നതിന്നു കർത്താവു ചെയ്യുന്ന ക്രിയ എന്നാണല്ലൊ യഥാശ്രുതമായ അർത്ഥം. ക്രിയയെന്നത് ഒരു ചേഷ്ട അല്ലെങ്കിൽ ചലനം മാത്രമാകുന്നു. പൂൎവ്വസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വിഭാഗവും പരസ്ഥാനത്തിൽ സംയോഗവും ഉണ്ടാകാതെ യാതൊരു ചലനവും സംഭവിയ്ക്കുന്നതല്ല. ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഓരോരോ വസ്തുക്കളെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ അതാതു വസ്തുക്കളിലുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കും അതാതു ഗുണങ്ങളോ

ട കൂടിയ വസ്തുക്കൾക്കും തമ്മിൽ ഭേദമില്ലെ ന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഏതൊരു വസ്തുവിൻെറ ചലനവും പരിണാമസ്വരൂപമായിട്ടല്ലാതെ പര്യവസിയ്ക്കുന്നതുമല്ല. അതിനാൽ കർത്തൃവ്യാപാരം എന്നു പറയുന്ന ചലനത്തെത്തന്നെയാണ് പരിണാമവാദികൾ പരിണാമമെന്നു പറയുന്നത്. പ്രകൃതിയുടേയോ ആത്മാവിൻേറയോ ഗുണങ്ങളാണെന്നു പറയുന്ന ജ്ഞാനം, രാഗം, ദ്വേഷം മുതലായതിനെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ഈ ചലനത്തിന്നു പ്രകാശമെന്നാണ് സാധാരണ വ്യവഹാരം എന്നല്ലാതെ വസ്തുസ്വരൂപത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാർ മൂർത്തങ്ങളായ വായു മുതലായതിൻെറ ചലനവിശേഷം തന്നെയാണ് പ്രകാശമെന്നു വ്യവസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ സംഗതിയിൽ യോജിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ബീജം അങ്കുരമാകുന്നതും ലതയാകുന്നതും വളരുന്നതും പൂക്കുന്നതും കായ്ക്കുന്നതും കായ മൂക്കുന്നതും പഴുക്കുന്നതും ഭൂമി കടലാകുന്നതും കടൽ ഭൂമിയാകുന്നതും കാടു നാടാകുന്നതും നാടു കാടാകുന്നതും മററ് ഏതുപ്രകാരത്തിലുള്ള മാററവും ഏതൊരു വ്യാപാരംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നുവെന്നു കർത്തൃവ്യാപാരവാദികൾ സിദ്ധാന്തിയ്ക്കുന്നുവോ ആ വ്യാപാരത്തെത്തന്നെയാണ് പരിണാമവാദികൾ പരിണാമമെന്നു പറയുന്നത്.

ഈ പരിണാമം ഈശ്വരൻെറ ചേഷ്ടയാണെന്നു വന്നാൽ പരിണമിയ്ക്കുന്ന വസ്തു ഈശ്വരനിൽനിന്നു പുറമേയുള്ളതാണെന്നും അതിനെ ഈശ്വരൻ ചലിപ്പിയ്ക്കുന്നുവെന്നും ഉള്ള തത്വം അധികം ആലോചിയ്ക്കാതെ തന്നെ അറിയാവുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കർത്തൃവ്യാപാരവാദികൾ ദ്വൈതമതത്തെ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നും തീർച്ചപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. പരിണാമവാദികളെന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരായ സാംഖ്യന്മാർ മുതലായവർ പ്രകൃതി എന്നൊരു പദാർത്ഥമുണ്ടെന്നും അതിൻെറ പരിണാമമാണ് ഈ ലോകമെന്നും ആത്മാവ് എപ്പോഴും നിഷ്ക്രിയനാണെന്നും പറയുന്നു. ഈ പക്ഷത്തിൽ ഈശ്വരനിൽനിന്നു പുറമെ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു സ്വീകരിച്ചിരിയ്ക്കയാൽ ഇവരും ദ്വൈതികൾതന്നെ. വിവർത്തവാദികളാണെന്നു പറയുന്ന വേദാന്തികളാണ് അദ്വൈതികളായിട്ടുള്ളത്. പക്ഷെ വിവർത്തത്തിൻെറ സ്വരൂപവും പരിണാമം തന്നെയാകയാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇവരേയും ദ്വൈതികളെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. വിവർത്തപരിണാമങ്ങൾ ഒന്നായിത്തീരുന്നതിൻെറ സമ്പ്രദായം വിവരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വേദാന്തികളും ദ്വൈതികളാണെന്ന സംഗതി സ്പഷ്ടമാകുന്നതിനാൽ ആ സമ്പ്രദായത്തെയാണ് ഇനി കാണിക്കുന്നത്.

എങ്ങും പരന്നുകിടക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ തിരയും നുരയും, ഒഴുക്കും ഓളവും, ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം വെള്ളത്തിൽനിന്നു വേറെയല്ലായ്കയാൽ വെള്ളം മാത്രമാണല്ലൊ. അതുപോലെ ലോകവും ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വേറെയാകാതെതന്നെ സ്ഫുരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും തിരയും നുരയുമെല്ലാം വെള്ളത്തിൻെറ വിവർത്തമായതുപോലെ ലോകവും ബ്രഹ്മത്തിൻെറ വിവർത്തമാണെന്നും ഇവർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്നാൽ വായുവിൻെറ സഹായം കൂടാതെ കേവലം വെള്ളത്തിൽ തിരയുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. അതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ലോകസ്വരൂപമായ വിവർത്തം ഉണ്ടാകുന്നതിന്ന് ഏതിൻെറ സഹായമാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്ന് ഇവർതന്നെ മായ എന്നൊരു ശക്തി ബ്രഹ്മത്തിലുണ്ടെന്നും അത് അനിർവ്വചനീയമാണെന്നും സമാധാ

നം പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ പിന്നെയും അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ തോണി മുമ്പിലത്തെ കരയ്ക്കു തന്നെ അണഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ഇവരും ദ്വൈതികളാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നത്. ഇവർ അദ്വൈതികളാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. വിവർത്തമെന്നുള്ളതു പരിണാമം തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വെള്ളം ചലിയ്ക്കാതെ, അതിന്റെ വിവർത്തം ഒരിയ്ക്കലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ചലനം തന്നെയാണ് പരിണാമമെന്നു മുമ്പു തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അതുമാത്രമല്ല—

'വിശുദ്ധം ജ്ഞാനമേവൈകം മായയാ ഭാസതേ ത്രിധാ
ഗ്രാഹകം ഗ്രഹണം ഗ്രാഹ്യം യത്ര സംവിൽ ക്രിയാഫലം'

എന്നു മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു സംവിത്ത്, ക്രിയ, ഫലം എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നായി സ്ഫുരിയ്ക്കുന്നത് ഒരേ ജ്ഞാനമാണെന്നും അതിനെത്തന്നെയാണ് 'ഗ്രാഹകഗ്രഹണഗ്രാഹ്യങ്ങ'ളെന്നോ 'ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞേയങ്ങ'ളെന്നോ 'സംവിൽക്രിയാഫലങ്ങ'ളെന്നോ ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും മൂന്നായി വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നതെന്നും ഈ വേദാന്തികൾ സിദ്ധാന്തിയ്ക്കുന്നു. സംവിത്ത് എന്നതു ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ചൈതന്യമാണ്. ചൈതന്യത്തിന്നു പരിണാമം വരുന്നതല്ല. വിവർത്തമെന്നതു തോന്നൽ മാത്രമാണ്. അതിനെ പരിണാമമെന്നു പറയുവാനേ പാടില്ല എന്നും മററും അവർ വാദിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ അത് ആചാരം പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടുവാനെ തരം കാണുന്നുള്ളു. തമ്പുരാനരുളിച്ചെയ്തുവെന്നും മററുള്ളവർ പറഞ്ഞുവെന്നും ശബ്ദത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെയല്ലാതെ അർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. അദ്വൈതിയായ വൃത്തിപ്രഭാകരകാരൻ— ചൈതന്യപ്രകാശപരിണാമത്തെ പരിണാമമെന്നു പറയരുത്, വൃത്തി എന്നു പറയണം. ജഡങ്ങളായ ആകാശാദിഭൂതങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെയാണ് പരിണാമമെന്നു പറയേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴും പഴയരി, കരിയ്ക്കാടി എന്നുള്ള ഭേദം മാത്രമാണ്. കാര്യം ഒന്നുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ദ്വൈതവ്യവഹാരമാകട്ടെ അദ്വൈതവ്യവഹാരമാകട്ടെ വ്യവഹാരം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം ജ്ഞാനക്രിയാഫലങ്ങളെ അവലംബിയ്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുപോലെ ജ്ഞാനക്രിയാഫലങ്ങളെന്ന മൂന്നുവിഭാഗവും ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ സംവിത്തിന്റെ വൃത്തിയെന്നോ വിവർത്തമെന്നോ പരിണാമമെന്നോ പറയാതെ നിർവ്വാഹവുമില്ല. ആ ശബ്ദങ്ങൾക്ക സൂക്ഷ്മവിചാരത്തിൽ ഒരേ അർത്ഥമായിരിയ്ക്കുയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ— 'വിവർത്തവാദി എന്നു പറയുന്ന അദ്വൈതിയുടെ മതത്തിലും ജ്ഞാനശക്തി, ഇച്ഛാശക്തി, ക്രിയാശക്തി എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നുവിധം പരിണാമവും ഒരേ ശക്തിയാണെന്ന് അവർ പറയുന്നുണ്ട്. ജ്ഞാനശക്തി എന്നതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ പരിണാമം ഇച്ഛാശക്തിയാണെന്നും രണ്ടാമത്തെ പരിണാമം ക്രിയാശക്തിയാണെന്നും അവർ വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ഇച്ഛയുടെ സ്വരൂപം ഫലത്തെപ്പററിയുള്ള ഭാവനയും, ഫലമെന്നത് ആ ഭാവനയ്ക്കു വിഷയമായ പദാർത്ഥവുമാണെന്നും അപ്രകാരമുള്ള ഫലത്തെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിൽ വരുത്തുന്ന വ്യാപാരം തന്നെയാണ് ക്രിയാശക്തിയായതെന്നും വിവരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പരമാത്മാവെന്നു പറയുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ പരിണാമത്തിന്റെ ഗന്ധംപോലുമില്ലെന്നും ജ്ഞാനശക്തി ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു വേറെയല്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടു പിന്നെ ജ്ഞാനശക്തിയ്ക്കു പരിണാമമുണ്ടെ

നു സമ്മതിച്ചാൽ ജ്ഞാനശക്തിസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്നും പരിണാമം വന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു ഭയപ്പെട്ടിട്ടായിരിയ്ക്കാം ഇവർ ജ്ഞാനശക്തിയുടെ പരിണാമത്തിന്ന് വൃത്തി എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പേരുമാററിയാൽ ആൾ മാറുമെങ്കിൽ വൃത്തിയും പരിണാമവും രണ്ടായി വന്നേയ്ക്കാം. ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വൃത്തിയും വിവൎത്തവും കൎത്തൃവ്യാപാരവും വാസ്തവത്തിൽ പരിണാമത്തിൽ തന്നെ അന്തൎഭൂതമായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്. പരിണാമത്തിന്റെ വകഭേദമാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ സമ്മതിയ്ക്കാം. പരിണമിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ച് പരിണാമത്തിന്നു ഭേദം വരുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. വായു അഗ്നിയാകുമ്പോഴും പരുത്തി നൂലാകുമ്പോഴും മണ്ണു കുടമാകുമ്പോഴും പരിണാമസ്വരൂപം ഒരുപോലെയല്ലെങ്കിലും രണ്ടും പരിണാമമാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. വസ്തുസ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഓരോ ശാസ്ത്രകൎത്താക്കന്മാരായ ആചാൎയ്യന്മാർ മനുഷ്യൎക്കു വിചാരശീലമുണ്ടാക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി ഓരോ മതങ്ങളും ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും വിചാരത്തിന്റെ സോപാനസ്ഥാനങ്ങളാക്കി വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ വിവൎത്തവാദിയെന്നോ ആരംഭവാദിയെന്നോ പരിണാമവാദിയെന്നോ ഉള്ള അംശത്തിൽ അവൎക്കു വലിയ സിദ്ധാന്തമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ദ്വൈതമെന്നും അദ്വൈതമെന്നും ഉള്ള വ്യവഹാരവും ഈ വിചാരസ്ഥാനഭേദങ്ങളെ മാത്രമാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നത്. ശേഷം ചിന്ത്യം.

എ. കൃഷ്ണൻ എമ്പ്രാന്തിരി.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ

(ഇന്ത്യാ)

തുടൎച്ച

5. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ—(1) വേദങ്ങൾ, വേദാംഗങ്ങൾ, ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ, ആരണ്യകങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വൈദികമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (2) വിവിധധൎമ്മങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (3) ഇതിഹാസപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സമൂഹം; (4) പിന്നെ ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം, തൎക്കം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സാംഖ്യം, യോഗം, മന്ത്രം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ; (5) അവയ്ക്കും പുറമെ കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ, സംഗീതം, ഇതരസുകുമാരകലാവിദ്യകൾ, തച്ചുശാസ്ത്രം മുതലായവയിലോരോന്നിലുമുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ—ഇങ്ങിനെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പല സമൂഹങ്ങളായി വിഭജിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ ഓരോ എണ്ണത്തിലും അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചു പോയിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നുണ്ട്. രണ്ടായിരത്തിച്ചില്വാനം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അലക്സാണ്ടർ എന്നു പേരായ പ്രസിദ്ധ യവനരാജാവ് ഇന്ത്യ

യ ആക്രമിച്ച കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഇവി
ടെനിന്ന് അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊ
ണ്ടു പോയി ആഫ്രിക്കയിൽ 'അലക്സാണ്ഡ്രി
യ' എന്ന നഗരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചതായും,
പിന്നീട് അനവധി കാലം കഴിഞ്ഞതി
ന്റെ ശേഷം മുസൽമാന്മാരുടെ ആക്രമ
ണകാലത്ത് ആ നഗരം നശിപ്പിച്ചതോടു
കൂടി ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവർ ചുട്ടു
പൊടിച്ചതായുമുള്ള കഥകൾ ഇതരദേശീയ
ന്മാരുടെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു കാണു
ന്നുണ്ട്. ഉദ്ദേശം നാനൂറിൽചില്വാനം വൎഷ
ങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുതൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലാ
യി പറങ്കി, ലന്ത, പരന്ത്രീസ്സ്, ഇംഗ്ലീഷ്
എന്നീ യൂറോപ്യദേശീയന്മാർ ഇന്ത്യയിലേ
യ്ക്കു ആദ്യം കച്ചവടത്തിന്നായിട്ടു വരികയും,
പിന്നീടു ക്രമേണ ഓരോ രാജ്യങ്ങളെയായി
കൈക്കലാക്കുകയും, അപ്പോഴെല്ലാം പല
വിധത്തിലുമുള്ള നാശങ്ങൾ അവിടവിടെ
വരുത്തിക്കൂട്ടുകയും, ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും
അവർ (പ്രധാനമായിട്ടു പരന്ത്രീസ്സുകാരും
ഇംഗ്ലീഷുകാരും) അതാതു ദിക്കുകളിലുണ്ടായി
രുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ
മനസ്സിരുത്തുക പതിവായിരുന്നു. മുസൽ
മാൻചക്രവൎത്തിമാരിൽ പലരും ഇന്ത്യയിലു
ള്ള വിദ്വാന്മാരെ യഥോചിതം പൂജിക്കുക
യും, ഹിന്തുക്കളുടെ വേദശാസ്ത്രപുരാണേതി
ഹാസാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും ചെ
യ്തിരുന്നു. ഈ വക കാരണങ്ങളേക്കൊണ്ടു
നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ഓരോ വിഷയത്തിലും
സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തീരേ
നശിച്ചു പോവാതിരിപ്പാനിടയായിത്തീൎന്നു.
ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളാസകലവും മുൻപറ
ഞ്ഞ യൂറോപ്യരാജ്യങ്ങളിലെ പ്രധാനനഗര
ങ്ങളിലുള്ള മ്യൂസിയങ്ങളിൽ ശേഖരിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ.
ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മേണ്ടിന്റെ ആദ്യവസാന
ത്തിൽ അവയിൽ പലതും ഇന്ത്യയിൽ പ
ലേടത്തുമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കി
ലും ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ബൎലിൻ എന്നീ
നഗരങ്ങളിലെ മ്യൂസിയങ്ങളിലുള്ള ശേഖരി
പ്പുപോലെ ഇവിടങ്ങളിൽ കാണുമോ എന്നു
സംശയമാണ്. എന്നാലും നമുക്ക് അവ
രോടു പരിഭവത്തിന്നവകാശമില്ല. എന്തെ
ന്നാൽ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങളെ പൊ
തുജനങ്ങൾക്കുപകാരപ്രദങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്ന
തിന്ന് അവർ വളരെ ശ്രമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്
എന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ആൎക്കും വാദമില്ല. ഏ
കദേശം ഒരുനൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു
മുതൽ ഇങ്ങോട്ടു അതാതു തലമുറയിലായി
സംസ്കൃതഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരായ അസം
ഖ്യം പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാർ അവരവരുടെ
രാജ്യങ്ങളിൽ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംസ്കൃ
തഗ്രന്ഥങ്ങളെ — പല അക്ഷരങ്ങളിൽ എഴു
തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും, ഏടുകൾ ചെതലുപി
ടിച്ചു പോയിട്ടുള്ളവയും, അക്ഷരവ്യക്തിയി
ല്ലാത്തവയുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ — വളരെ ബു
ദ്ധിമുട്ടി വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും, ഓരോ
ന്നിന്റേയും പല പാഠഭേദങ്ങളെ നോക്കി
പരിശോധിക്കുകയും, അതിന്റെ ശേഷം
അവയെ നാഗരാക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിക്കുക
യും, ചെയ്തു പോരുന്നുണ്ട്. അച്ചടിക്കുക
മാത്രമല്ല, അവയെ ഓരോന്നായി സ്വസ്വ
ഭാഷകളിലേയ്ക്കു തൎജ്ജമചെയ്തും വരുന്നു.
പ്രൊഫസർ മാക്സ്മുള്ളർ എന്ന മഹാനാ
ണ് ശീമരാജ്യത്തു വെച്ച് ഋഗ്വേദത്തെ
മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം പരിശോധിച്ചു നാഗ
രാക്ഷരത്തിൽ ഒന്നാമതായി അച്ചടിച്ചത്. പു
സ്തകം ആദ്യമായിട്ടിന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ
അന്നത്തെ വൈദികന്മാൎക്കുണ്ടായ ആശ്ച
ൎയ്യം ഇന്ന പ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ
റിയിക്കുവാൻ തരമില്ല. 'ഒരു മ്ലേച്ഛൻ അ
ന്യരാജ്യത്തു വെച്ചു നമ്മുടെ വേദത്തെ അ

ച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു! ചിത്രം!! അതൊരിക്കലും ശരിയായിട്ടു വരുവാൻ പാടില്ല നിശ്ചയം. അബദ്ധമയമായിരിക്കും.' എങ്കിലും അവരുടെ തൽക്കാലമനഃക്ഷോഭമൊന്നാറിയതിന്റെ ശേഷം ആ പുസ്തകത്തെ സാവധാനത്തിൽ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഇത്ര പിഴ കുറഞ്ഞതായ ഒരു ഗ്രന്ഥം അവരിൽ ആരുടെ കയ്യിലുമില്ല എന്ന് എല്ലാവക്കും സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിന്റെ ശേഷം പ്രൊഫസർ മാക്സുമുള്ളർ ഋഗ്വേദത്തെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു. പിന്നീടു സായണഭാഷ്യത്തോടുകൂടി ഋഗ്വേദത്തെ അച്ചടിക്കുകയും, ഉടനെ ഭാഷ്യത്തെ കൂടി ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ശാങ്കരഭാഷ്യസഹിതം ദശോപനിഷത്തും അദ്ദേഹം തന്നെ തർജ്ജമ ചെയ്യുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അദ്ദേഹം നോക്കാത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. ഹിന്തുക്കളുടെ സംഗീതശാസ്ത്രം മാത്രം തന്റെ ബുദ്ധിക്കു ഗോചരമാകുന്നില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും നമ്മുടെ വേദങ്ങളേയും സ്മൃതികളേയും ശാസ്ത്രങ്ങളേയും പുരാണങ്ങളേയും മററും പരിശോധിച്ചു ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ ഏവനും അതിയായിട്ടാശ്ചര്യപ്പെടാതെയിരിക്കുന്നതല്ല. പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടു പ്രൊഫസർ മാക്സുമുള്ളർ എന്ന മഹാനോടു തുല്യന്മാരായിട്ടുള്ളവരും, പിന്നെ അതിൽ അല്പം താണു നിൽക്കുന്നവരുമായ അസംഖ്യം പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാർ ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ ഓരോ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യും, അവയെ നിഷ്പക്ഷയോടുകൂടി പരിശോധിച്ചു ചരിത്രസംബന്ധമായ ഓരോ തത്വങ്ങളെ അവയിൽനിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചും, വരുന്നുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ഇപ്പോൾ നോക്കുന്നതായാൽ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്താതെ കണ്ടുള്ള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഉത്സാഹശാലികളും പണ്ഡിതന്മാരുമായ ഇന്ത്യാക്കാരും ഇപ്പോൾ ഈ കാര്യത്തിൽ വളരെ ശ്രമം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. അവരിൽ രമേശചന്ദ്രദത്തൻ, രാജേന്ദ്രലാലാമിത്രൻ എന്നീ ബംഗാളിമഹാന്മാരേയും, ഗംഗാധരടിലാക്ക്, ഡാക്ടർ ഭണ്ഡാർക്കർ എന്നീ മഹാരാഷ്ട്രദേശീയന്മാരേയും പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രമേശചന്ദ്രദത്തന്റെ 'പ്രാചീനാര്യാവർത്തം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ ഒന്നു ചുരുക്കി മലയാളഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ള കഥ മിക്ക വായനക്കാർക്കും അറിയാമല്ലൊ. ഗംഗാധരടിലാക്ക് എന്ന പ്രസിദ്ധപുരുഷൻ 'ഓറിയൺ' എന്ന പേരോടുകൂടി ഒരു ഗ്രന്ഥവും, പിന്നെ പുരാതന ആര്യന്മാരുടെ ആദികാലത്തുള്ള വാസസ്ഥാനം ഇപ്പോൾ മഞ്ഞു കട്ടിപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന (ആറുമാസം രാത്രിയും ആറുമാസം പകലുമായിരിക്കുന്ന) ഉത്തരധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നതായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും പ്രധാനമായിട്ടെഴുതീട്ടുണ്ട്. 'ഓറിയൺ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദം ഇപ്പോഴത്തെ ആകൃതിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നാണ് എന്ന സംഗതിയെ വേദത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിയിക്കുകയാകുന്നു. മറെറാ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം വേദത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളെ പ്രമാണമായി

എടുത്ത് ആ വിഷയത്തെ യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ വായിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ യൂറോപ്യപണ്ഡിതന്മാർ ഇത്രയും സ്പഷ്ടമായ സംഗതിയെ ഇതേവരെ കാണാതിരുന്നതു കുറെ ആശ്ചൎയ്യം തന്നെയാണ് എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അത്ര അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാംക്ഷേപമായിട്ടെങ്കിലുമുള്ള സാരൂപജ്ഞാനം വായനക്കാൎക്കുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനെപ്പററി ഒരു പ്രത്യേക ലേഖനം തന്നെ വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചരിത്രവിഷയമായ സാംഗതികളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനും മററുമായി ഇന്ത്യയിലും യൂറോപ്പിലുമുള്ള വിദ്വാന്മാരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ പല സഭകൾ ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ വക സഭകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ ഈ പ്രത്യേകാവശ്യത്തിന്നായി പല മാസികപുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള മാസികകൾമൂലമാണ് വിദ്വാന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലത്തെ അപ്പപ്പോൾ പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

ചിലർ വേദങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് അവയുടെ രചനാവൈചിത്ര്യത്തേയും ഛന്ദസ്സുകളുടെ രീതിയേയും മററും കണ്ട് അവയുടെ നിൎമ്മാണത്തിന്നുള്ള കാലത്തെ നിൎണ്ണയിക്കുന്നു. പിന്നെ അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഏററവും പുരാതനമായ വൈദികകാലത്തുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷണവസ്ത്രധാരണ ആചരണാദികാൎയ്യങ്ങൾ ഏപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നും, ഈശ്വരനെപ്പററിയ അവരുടെ വിശ്വാസമേപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നും, വൈദികവൃത്തികൾ ഏപ്രകാരമെന്നും, അവരുടെ സമുദായത്തിന്റെ കെട്ടുപാട് ഏപ്രകാരമെന്നും, കൃഷിവാണിജ്യാദി വ്യവഹാരങ്ങളെങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നും മററുമുള്ള സംഗതികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ രീതിയിൽത്തന്നെ വേറെ ചിലർ സ്മൃതിപുരാണേതിഹാസാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച് അവയിൽനിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള സംഗതികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ഇതിഹാസപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളെല്ലാം ചരിത്രയോഗ്യങ്ങളായ സംഭവങ്ങളായിട്ടവർ എടുക്കുന്നില്ല. അവയിൽ കാണുന്ന ഓരോ ഐതിഹ്യങ്ങൾക്കു തെളിവായിട്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും റിക്കാൎട്ടുകളുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നു. ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ സംഗതിയെ ചരിത്രയോഗ്യമായിട്ടു സ്വീകരിക്കുന്നു. റിക്കാൎട്ടില്ലാത്തവയെ സംശയസ്ഥാനത്തു ചെയ്യുകയേ ഉള്ളൂ. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അനേകം ഐതിഹ്യങ്ങൾ ചരിത്രവിഷയാന്വേഷണത്തിൽ സഹായമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ പഴങ്കഥയ്ക്കു യോജിപ്പായിട്ടു ബാഹ്യമായ എന്തെങ്കിലും കല്‌റിക്കാൎട്ടു കണ്ടുകിട്ടുക എന്ന സംഭവം അതേവരെ മൂടിക്കിടന്നിരുന്ന ഏററവും മുഖ്യങ്ങ

* ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ നാടുകടത്തപ്പെട്ടിട്ടു ബെൎമ്മാരാജ്യത്തു തടവിൽ താമസിക്കുകയാണ് എന്ന വിവരം വായനക്കാരിൽ പലരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഓറിയൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു വേദകാലത്തെ നിൎണ്ണയിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ എന്തെല്ലാം യുക്തികളെക്കൊണ്ടാണ് അതു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന സംഗതി വായനക്കാർക്കറിയേണ്ടതില്ലേ? ആ വിഷയത്തിൽ അപാരപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാരാജമാന്യരാജശ്രീ രാജരാജവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ എം. എ. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അതിനെപ്പററി ഒരു ലേഖനമെഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ഈ ലേഖകൻ അദ്ദേഹത്തിനോട് സവിനയം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ളായ ചരിത്രവിഷയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പലപ്പോഴും കാരണമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ ചരിത്രവിഷയാന്വേഷണകാൎയ്യത്തിൽ ഐതിഹ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം കൊടുക്കണമെന്നതിന്നു വാദമില്ല. മേൽക്കാണിച്ച സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ വിവിധശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളേയും കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദിഗ്രന്ഥങ്ങളേയും വേറെ വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും മററു ചില വിദ്വാന്മാർ പരിശോധിയ്ക്കുന്നു. അവ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന മഹാന്മാരാലാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, തത്തൽക്കാലങ്ങളിൽ അതതു വിഷയങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം ഉൽക്കൎഷം വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവയോരോന്നിലും അന്യരാജ്യത്തുള്ള മഹാന്മാരുടെ സഹായം ഇന്ത്യക്കാൎക്ക് എത്രത്തോളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുപോലെതന്നെ, ഇതരദേശിയന്മാൎക്ക് ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ സഹായമെത്രയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മററുമുള്ള പല സംഗതികളെ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നു.

പാലി എന്ന പ്രാകൃതഭാഷയിൽ ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ബുദ്ധമതത്തിലുള്ള ആചാൎയ്യന്മാരുടെ ശാസ്ത്രവിഷയമായിട്ടുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും, പിന്നെ ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിലുള്ള തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കൎണ്ണാടകം, മലയാളം മുതലായ ദ്രാവിഡഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചരിത്രവിഷയാന്വേഷണത്തിന്നു പലവിധത്തിലും സഹായമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല ബുദ്ധമതക്കാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഹിന്തുക്കളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ അധികം സഹായിയ്ക്കുന്നത് എന്നാണ് പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

6. ഭാഷാശാസ്ത്രം.— സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്ക്, ലത്തിൻ മുതലായ അഞ്ചോ ആറോ പ്രധാനഭാഷകളുടെ നിഷ്കൃഷ്ടജ്ഞാനവും ആ വഴിയിൽ താഴെ നിൽക്കുന്ന വേറെ എട്ടോ പത്തോ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യവ്യുല്പത്തിയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്നധികാരികൾ. അവർ വിവിധഭാഷകളിലുമുള്ള ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളേയും രൂപഭേദങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചിട്ട് ആ വക ഭാഷകൾ ഓരോന്നിന്നുമുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണുന്നു; അവയിൽ ചില ഭാഷകൾ തമ്മിൽ കുറെ അധികം അടുപ്പമുള്ളതായിക്കാണുന്നു; ഇതിൽ നിന്ന് അവയെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അന്യോന്യം പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന സംബന്ധത്തെക്കൂടി ഏറക്കുറെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവൎക്കു തരംവരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതിന്നു ശ്രമം ചെയ്യുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ പണ്ഡിതവൎയ്യന്മാരുടെ യത്നങ്ങളും പ്രകൃതവിഷയത്തിലേയ്ക്കു സഹായമായി ഭവിയ്ക്കുന്നു.

7. ലിപിപരിശോധനം.—ഇതും കുറച്ചു കാലത്തിന്നിടയ്ക്ക് ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നു. പല ജാതി അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, അവയുടെ ആകൃതിവിശേഷങ്ങൾ, അവയ്ക്കു കാലാന്തരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ മുതലായ സംഗതികളാണ് അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ചരിത്രസംബന്ധമായ അനവധി കാൎയ്യങ്ങൾ ഈ ശാസ്ത്രംകൊണ്ടും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

8 അന്യരാജ്യക്കാരിൽ ചില മഹാന്മാർ പണ്ട് ഓരോ കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയിൽ വന്നു പല ദിക്കിലും സഞ്ചരിച്ചതിൻെറ ശേഷം തത്തൽകാലങ്ങളിൽ അ

വരവക്ക് കണ്ടനുഭവമുള്ള ഇന്ത്യയിലെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളേയും, തന്നിവാസികളേയും, രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളേയും, ജനങ്ങളുടെ ആചാരവിശേഷങ്ങളേയും മററനേക സംഗതികളേയും വിസ്താരമായി വൎണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. അവയും ഒട്ടേറെ പ്രകൃതവിഷയത്തിലേയ്ക്കു മാൎഗ്ഗപ്രദൎശകങ്ങളാകുന്നു. യവനവിദ്വാനായ മഗസ്തനീസ്സ്, ചീനരാജ്യത്തെ പണ്ഡിതന്മാരായ ഫാഹിയാൻ, ഹ്യുയൻസൻ എന്നവർ, റോമാക്കാരനായ പ്ലൈനി എന്ന മഹാൻ, പെരിപ്ലൂസ് എന്ന ഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തെ എഴുതീട്ടുള്ള ആൾ, മുസൽമൻകാരനായ ആൽബരൂനി എന്ന വിദ്വാൻ എന്നിങ്ങിനെ ഇതരദേശീയന്മാരായ അസംഖ്യം വിദ്വാന്മാർ പല കാലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയെപ്പററി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. ആ വകക്കാരുടെ ഇടയിൽ ചരിത്രമെഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നതിനാലും, അവർ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവക്കു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടനുഭവമുള്ള സംഗതികളാകയാലും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്ത്യാചരിത്രവിഷയത്തിൽ വിശ്വസനീയങ്ങളായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഇന്ത്യയിൽ പുരാതനകാലങ്ങളിലെ ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെ കാലം നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിന്ന് അവയെയാണ് ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാർ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടാണ് അവർ മറെറാരുവിധത്തിലും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്ത അനവധി ചരിത്രസംഭവങ്ങളുടെ കാലങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്.*

കേ. എം.

കാമദഹനം

കെട്ടുന്നതാരുപണമുൎവ്വശിയല്ലയോനീ
കട്ടിൽക്കുചൊല്ലുവിലവിൽക്കനിനക്കനല്ലു
വട്ടൊത്തകൊങ്കകൊതികൊണ്ടുവരുന്നതാർ (പോ-
ലിഷ്ടത്തിലിന്നിമതിവൈശികമസ്തുഭദ്രം.
തിലോത്തമേകേൾററപുരതത്തിനിപ്പോൾ
തിലോദകക്കാലമടുത്തുതെല്ലോ
തലോദരീണാംതിലകംപുരാനീ
വലാരിചേടിപ്പണിചെയ്തുപോരു.
രംഭേസ്സംഭോഗമെന്തെന്നറിയ്വണവതിഹേ
മേനകേമീനകേതോ-
രമ്പല്ലീനീപുരാസമ്പ്രതിചെറുതുവഹി-
യ്ക്കാവതെന്തുള്ളതോൎത്താൽ
വമ്പെല്ലാമെന്തുചെയ്തുതരുണരൊടുംഘൃതാ-
ചീനിനക്കസ്തുഭദ്രം
വൻപാൽനേർവാണിപഞ്ചായുധവിജയപ
കാഞ്ചലേപഞ്ചചൂഡേ. (താ-
ഇന്ദ്രാണികിംതവപുരന്ദരമന്ദിരേകേ-
ളിന്ദീവരാക്ഷിമതിയുണ്ടുകുഴഞ്ഞതെല്ലാം
എന്തൊന്നുചെയ്യതിനിയെന്നുനിരൂപണീ
മന്ദാരമന്ദഹസിതേഗൃഹമേവയായാഃ. (യം
ഇത്ഥംനാനാപ്രകാരംപലരുമപവദി-
ച്ചംബരാലംബിനീനാം
മുഗ്ദ്ധാക്ഷീണാംതഴച്ചുമനസിപെരിയപോ-
രായ്മമാരാരിമൂലം

* Imperial Gazetteer of India. The Indian Empire Vol. II. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണ് ഈ ലേഖനമെഴുതീട്ടുള്ളത്.

ഉദ്യാനേ പാരിജാതത്തണലിലൊരുദിനം
വൈകിനാലൊത്തുകൂടി
പ്രത്യേകം മന്ത്രമത്രേ രഹസി കഴിവുകാ-
ണാഞ്ഞു കാത്തോ പ്രഭാതം.
കൈത്തക്കപ്പുറത്തെത്തൊരുദിനമമര-
സ്ത്രീകളെല്ലാരുമെത്തി
സ്വർഗ്ഗംഗായാം കളിച്ചമ്പൊടു വിവശതയാ
ദൂരപാഥോധിതീരേ
ലക്ഷ്മീമക്ഷീണതോഷം പ്രതിനവവചസാ
കൈവണങ്ങി സ്തുതിച്ചു-
ന്നക്കാലം മുമ്പിലാത്താറക്കിനൊടെഴുന്നെ-
ള്ളീ ഹരിപ്രാണനാഥാ.
തൃക്കാൽ ചെമ്പല്ലവാന്തം തെരുതെര വിബു
സ്ത്രീകൾ കുമ്പിട്ടെഴുന്നീ- (ധി
റ്റുൽക്കണ്ഠാമസ്മീയാം കമലമുഖിദേവി.
ക്കൊൾകയെന്നാളിരന്നാർ
രക്ഷാരാത്രേമ്മിഴിയ്ക്കും കനലിലലർചരൻ
വെന്തുപോയോരുശേഷം
വ്യഗ്രം പോന്നാവിരാസീദമരപുരവധൂ-
മാനസേ മാനനീയേ.
കണ്ടാലെൻ പോറ്റിമിണ്ടാതൊരുവരത്തുനടേ
ഖേദമാലിംഗനാദൌ
പണ്ടേതിൽക്കാളനാസ്ഥ ജഗതി തനുമതാം
തന്വി നാളൊന്നു പാർത്താൽ
തണ്ടില്ലെന്നങ്ങുപേക്ഷിച്ചരുളുകിലുമൊരു-
ത്തൻ കനാവത്തുപോലും (ന്നയാം.
തണ്ടാർബാണോത്സവത്തിന്നൊരു കുറിതു-
യീല പാലാഴിമാതേ.
ഉടയോർമടവാർക്കനീയൊഴിഞ്ഞി-
ട്ടുടനാർ മാറുമുകുന്ദജീവനാഥേ
അടിമപ്പണി ചെയ്യുമെങ്ങളാരിൽ
തടവീടാശ്രുകൃപാമപാംഗലോലാം.
ഇത്ഥംഭൂതം പ്രലാപം നളിനമകളുപാ-
കർണ്ണ്യദേവാംഗനാനാ-
മുത്താഹ്വാപേടിയാക്കെന്നഥ മുരരിപുശ-
യ്യാതലേ ചെന്നിരുന്നാൾ

ഭർത്രാ വന്ദിച്ചിരുന്നാൾ മലർവിശിഖസമുൽ-
പത്തിമന്നേരമസ്യ
ദത്വാമന്ദസ്മിതം ചെന്നജനൊടിതറിയി-
ക്കെന്നിമാംവാചമൂചേ.
പൊൽത്താരിൽപ്പെൺതടാനീം ത്രിദശവര
മദ്ധ്യമാസ്ഥായ പോയാ- (വധൂ
ളുദ്യോഗം പൂണ്ടു തണ്ടാർചരജനനവിധാ-
നായ ധാതുസ്സമീപം
വൃത്താന്തം ഭൂതപൂർവ്വം പരിചിനൊടറിയി-
ച്ചോരുനേരത്തു ധാതാ
ബുദ്ധ്വാമേലേടമേവം പുനരവദദദീ-
നാന്തരാത്മാ മഹാത്മാ.
എല്ലാർക്കും ദൈവദോഷം വരുമളവിലൊരാ-
പത്തുപോന്നങ്ങിടില്ലം
വല്ലാതെ ചെയ്കിൽ നല്ലക്കുസുമശരനറി-
ഞ്ഞാലുമെല്ലാരുമേവം
ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിന്നതന്നേ പരിചിനൊടധി-
[illegible] (കം
മെല്ലന്നെങ്കൽക്കലർശ്രീമലർചരണതിനി-
ന്നുള്ളമൂലം പ്രത്യൂഢം.
ഇന്നി ശ്രീചന്ദ്രചൂഡൻ തിരുമനമലിയി-
ച്ചാശു ശൈലേന്ദ്രകന്യാ-
കുന്നൊക്കും കൊങ്കപൂണും പരിചൊടുതരമു-
ണ്ടാക്കുകെല്ലാരുമിന്നോ
എന്നാലുണ്ടാമനംഗൻ ദൃഢമിതിനിതൊഴി-
ഞ്ഞില്ലുപായാന്തരം മേ-
റ്റെന്നും വൈകാതനിത്യം പ്രണമത ജഗതാം
നാഥമാകാംക്ഷിതാപ്ത്യൈ.
കൃത്വാ തന്നിർണ്ണമസ്യാമമരപുരചകോ-
രാക്ഷിമാർ മോദമുൾക്കൊ-
ണ്ടദ്രിശ്രേഷ്ഠം തുഷാരോൽക്കരശിശിരതടം
പ്രാപുരാതങ്കശാന്ത്യൈ
പുത്രീ തസ്യാഥ ബാലാമമിതപരിഭവാ-
ത്താമുപാഹ്വയ ഭൂയോ
മുഗ്ദ്ധാംഗീ മോമലിച്ചമ്പൊടു രഹസി പറ-
ഞ്ഞീടിനാത്രുദ്ധഖേദം.

ബാലേകേൾക്കേണമസ്മൽഗിരമിതുമകളേ
മന്മഥൻവെന്തശേഷം
മേലേവന്നൂസുഖക്കേടഖിലവുമതുകൊ-
ണ്ടിന്നുഞങ്ങൾക്കുഖേദം
മാലാറുമ്മാറിതിന്നെന്തൊരുകഴിവുവരു-
ത്താവതെന്നങ്ങുമാരാ-
ഞ്ഞാലോലാഹന്തനാംവന്നിതുവിധിവച-
തനപികാര്യംവിചാര്യം. (സാ

എന്നാലെല്ലാപ്രകാരത്തിലുമസുഖവിനാ-
ശായഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി-
ത്തന്നേധന്യേതനിക്കാവതുചെറുതുതുണ-
യ്ക്കേണമദ്രീന്ദ്രകന്യേ
ഇന്നിൻകണ്ണുന്നിലുണ്ടായൊരുപരിഭവമ-
ത്രേഗൂഢംജാതിബന്ധം
നിന്നാണംപോലെചാരുംനിയതമിതിനുനി-
ന്നെങ്കലേട്ടംഗിയുള്ളൂ.

അത്യന്തം... പതിഭഗവാ-
ന്നാനന്ദോന്മേഷവാ- (ൻ
വൃത്ത്യാതന്നേവശത്താക്കുകവിമലഗുണേ
ഭക്തിഭാജാംവിധേയം
നിസ്സന്ദേഹാംഗനിസ്സംകുസുമവിശിഖനെ-
ന്നാലിതിന്നിജ്ജനാനാം
വിശ്വാസംഭ്രമവാക്യാജ്ഞനകനുമിതിനി-
ന്നില്ലസാക്ഷാൽവിരോധം.

ജാതിക്കവന്നൊരസ്വാപംകളയേണമേനി
സാധിക്കുമിത്തൊഴിൽനിനക്കനിനയ്ക്കിലെ-
ന്നീധിക്കരിക്കരുതുദുഷ്കരമെന്നുമതാ (ന്നും
നീതിക്കുചേർന്നവഴിനന്നുഫലിക്കുമല്ലോ.(നാം
നലമൊടിതിഗിരംകേട്ടിന്ദ്രലോകാംഗനാ
കലിതമൃദുലഹാസംപ്രേത്യുവാചാദ്രികന്യാ
അലമിഹബഹുവാക്യൈരേതദത്ഥംയതി-
(ഷ്യേ
ഫലസമുദയമോത്താലീശപരാധീനമെല്ലാം.

ഇത്ഥംകേട്ടുമിതംഗഭീരമഗജാ-
വാക്യംതെളിഞ്ഞൂതുലോം

ചിത്തംനാകമൃഗീദൃശാമതിചിരാ-
ന്മോദംവിളഞ്ഞൂതുലോം
സിദ്ധിംമന്മഥജന്മനസ്സുനിയതാം
നിദ്ധാര്യപാർത്തിടിനാർ
ഭർത്താരംഗിരിശംവിധാതുമമലാം
ചക്രേമതിംപാർവ്വതീ.

ഇതി കാമദഹനം പ്രബന്ധഃ സമാപ്തഃ

'മൂർദ്ധ്നാം മർമ്മവാചാം' എന്ന മുപ്പതാം ശ്ലോകത്തിന്റെ ടിപ്പണി:—
'മർമ്മവാചാം' എന്നേടത്ത്—

ഗാംഭീര്യംവ്യംഗ്യമവ്യംഗ്യം
വക്രാലീലാവിധംതഥാ
മർമ്മപഞ്ചവിധംപ്രോക്തം
മർമ്മതത്വവിചക്ഷണൈഃ

നേരൊത്തുചൊല്ലാഞ്ഞതുചൊന്നതാനാൽ
ബോധേ സ്വധീശ്ശോഭേനന്തരോട്ടുകൂടെ
അനാസ്ഥയാസ്വസ്ഥമകത്തുചൊന്നാൽ
ഗാംഭീര്യമേതൽപ്രവദന്തിസന്തഃ.

താംബൂലവൃന്തങ്ങൾഗണിക്കുമാറും
കോളാമ്പിനോക്കീട്ടുകുണുങ്ങുമാറും
പുറത്തുനോക്കീട്ടുചിരിക്കുമാറും
വ്യംഗ്യംതദേതൽകഥയന്തിധീരാഃ.

ചേരാനിനക്കെന്നെയൊരിക്കലുമാകേൾ
സാരസ്യവുംഭംഗിയുമില്ലയിന്നോ
എന്റെവചനത്തിന്നൊരുകോമില്ലെ-
ന്നവ്യംഗ്യമമ്മംവിബുധാവദന്തി.

ദയാവുമില്ലിന്നലെവന്നവന്നു
നന്നെത്രയുംനിന്നെയുലച്ചവാറ്
തേച്ചേകുളിക്കാവിതുനീയിദാനീം
വദന്തിവക്രാന്തദിദംബുധേന്ദ്രാഃ.

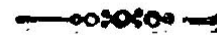
എന്റെമനസ്സിൽകുടികൊണ്ടിരിപ്പൂ
എല്ലായ്പൊഴുംനീയൊരുനാളുമേഞാൻ
നിന്നുള്ളിൽവന്നില്ലതുനീപൊറുത്തി-
ട്ടിത്യാദിലീലാവിധമാമനന്തി.

'ജളാനാം' എന്നേടത്ത്—

പ്രകൃതിപ്രഭുഗംഭീര-
പ്രക്ലിന്നത്വപാജളാശ്ചതുർഭേദാഃ
ഗണനാതീതമവാന്തര-
മന്തരമേഷാംവിശേഷാണാം
സ്തിമിതഃപുളകിതഗാത്ര-
സ്സംശ്രുതസുരതോപചാരസന്തുഷ്ടഃ
പ്രത്യുഷസിപ്രകൃതിജളോ
വേശഗൃഹാളിന്ദമദ്ധ്യാസ്തേ.
ഉൎവ്വശ്യാദ്യാസ്സൎവ്വാഃ
സൎവ്വേശ്യാഅപ്യവശ്യമിഹവശ്യാഃ

അലമനയാപുംശ്ചല്യേ-
ത്യുദവസിതാൽപ്രഭുജളോഛനിൎയ്യാതി.
തത്രവയംകിമുയാമോ
ഭവതാസമലംക്രിയേതദേശോയം
ഇതിപൃഷ്ടസ്തനപംഗ്വാ
നോഭയമിത്യുത്തരംജളോവദതി.
ഉചിതാനുചിതാജ്ഞത്വം
നിത്യമബുദ്ധിഃപ്രവൃത്തിപൎയ്യന്താ
അജ്ഞത്വമിംഗിതാനാം
ജളജനസാധാരണോധൎമ്മഃ.

സമാപ്തം

ജൈനസിദ്ധാന്തം

(അനേകാന്തവാദം)

ആൎയ്യന്മാരുടെ സാമ്രാജ്യകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പല പണ്ഡിതന്മാരും, ലോകത്തിലുള്ളസകല സാമാന്യവസ്തുക്കളേയും പററി നിഷ്കൃഷ്ടമായി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ നിരൂപണം പഞ്ചഭൂതം തുടങ്ങിയുള്ള പല വസ്തുക്കളേയും ക്രോഡീകരിച്ച പരമാത്മതത്ത്വം വരെ വ്യാപിക്കുന്നവയാണ്. പ്രാചീനകാലത്തെ ആ വസ്തുനിരൂപണമാണ്, പിന്നീട തത്ത്വശാസ്ത്രം അല്ലെങ്കിൽ ദൎശനശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചത്. നിരൂപകന്മാരുടെ വിചാരഗതി വിഭിന്നരീതിയിലാകകൊണ്ടു നിരൂപണങ്ങളിൽ നാനാത്വം അപരിഹാൎയ്യമായിത്തീൎന്നു. ഇതാണ് ബൌദ്ധദൎശനം, ആൎഹതദൎശനം, ജൈമിനിദൎശനം മുതലായി ദൎശനങ്ങളിൽ പല വകഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായതിന്നുള്ള കാരണം. ഇങ്ങിനെ ദൎശനങ്ങൾ പല തരത്തിലായിത്തീൎന്നുവെങ്കിലും ദൎശനകാരന്മാരുടെ വസ്തുനിരൂപണത്തിൽ ഒരു സംഗതി പ്രായേണ അഭിന്നമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അത്, പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ, വിപരീതധൎമ്മത്തെ അംഗീകരിക്കായ്കയത്രേ. ഏതെങ്കിലും ഒരു ദ്രവ്യം നിത്യമാണെന്നോ സാമാന്യരൂപമാണെന്നോ മറോ വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതല്ലാതെ, വിപരീതമായ അനിത്യത്വം വിശേഷരൂപത്വം മുതലായ ധൎമ്മങ്ങളും അതിന്നുണ്ടെന്ന് ആരും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നില്ല. ആകാശം നിത്യമാണെന്നു വാദിക്കുന്ന നൈയായികന്മാൎക്ക്, അതിന്നു തന്നെ അനിത്യത്വം കൂടി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സമ്മതമല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്ന് ഒരേ ധൎമ്മത്തെ മാത്രം കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ 'ഏകാന്ത (ഏകാന്തം=ഏകവ്യവച്ഛിന്നം ആയ) വാദം' എന്നു നിൎദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്. മിക്ക ദൎശനശാസ്ത്രങ്ങളിലും

സമാനമായ ഈ ഏകാന്തവാദത്തെ ജൈനതത്ത്വജ്ഞാനികൾ മാത്രം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ജൈനന്മാരെ അനേകാന്തവാദികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ വാദത്തിന്നു 'സ്യാദ്വാദം' എന്നും പേരു പറയാറുണ്ട്. അനേകാന്തവാദികളായ ജൈനന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ നിയമേന നിത്യമായിട്ടോ അനിത്യമായിട്ടോ ഒരു പദാൎത്ഥവും ഇല്ല. വസ്തുക്കളെല്ലാം നിത്യാനിത്യങ്ങളാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള സിദ്ധാന്തം ജൈനശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാകുന്നു. അവർ ഇതിനെ സമൎത്ഥിയ്ക്കുന്ന രീതി സാക്ഷിപ്തമായി അറിയുന്നതു ശാസ്ത്രവിചാരശീലന്മാൎക്കു രസകരമായിരിയ്ക്കും.

ലോകത്തിലുള്ള സൎവ്വവസ്തുക്കളും ഉല്പത്തിവിനാശനിയമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവയാണ്; ഉണ്ടാവുകയും നശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാതെ യാതൊരു പദാൎത്ഥവുമില്ല. ഈ നിലയിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു കേവലം കല്പിതമായിരിയ്ക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്നു, പ്രസിദ്ധമായ ആകാശപുഷ്പത്തെത്തന്നെ എടുക്കുക. ആകാശപുഷ്പം വിരിയുകയോ കൂമ്പുകയോ (ഉണ്ടാകയോ നശിയ്ക്കയോ) ചെയ്യുന്നതായിട്ട് ആൎക്കും അനുഭവമില്ല; അതു, ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹാരസൌകൎയ്യത്തിന്നായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പദം മാത്രമല്ലാതെ ഒരു വസ്തുവല്ല. 'ഉൽപാദവ്യയധ്രൌവ്യയുക്താസൽ' (തീൎച്ചയായി ജനിയ്ക്കുകയും നശിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമാത്രമേ ഉള്ളതാകയുള്ളു) എന്നാണ് നിയമം. ഉല്പത്തിയും വിനാശവും ഉള്ള വസ്തു നിത്യാനിത്യമായിട്ടല്ലാതെ വരുവാൻ തരമില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്നതും വസ്തുതന്നെ, ഇല്ലാതാവുന്നതും വസ്തുതന്നെ; എന്നുവെച്ചാൽ വസ്തുരൂപം നശിയ്ക്കുന്നു, വസ്തു നശിയ്ക്കുന്നില്ല. നൈയായികന്മാരും വൈശേഷികന്മാരും നിത്യമാണെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള ആകാശത്തെ ജൈനന്മാർ നിത്യാനിത്യമെന്നു നിൎണ്ണയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. കാരണം ആകാശത്തിന്ന് ഉല്പത്തിവിനാശങ്ങളുണ്ടാവുക തന്നെ.* 'അവകാശദമാകാശം' എന്ന ലക്ഷണത്താൽ ജീവശരീരങ്ങൾക്കു സഞ്ചരിയ്ക്കുവാൻ എടം കൊടുക്കുന്നത് ആകാശമാണല്ലൊ. ജീവികൾ ഒരെടത്തു നിന്നു മറെറാരെടത്തേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ, ചെല്ലുന്ന ദിക്കിലെ ആകാശത്തിന്നു ശരീരത്തോടു സംയോഗവും പോകുന്ന ദിക്കിലേതിന്നു വിയോഗവും സംഭവിയ്ക്കുന്നു. സംയോഗവിയോഗങ്ങൾ പരസ്പരം ഭിന്നങ്ങളാകയാൽ തദാശ്രയങ്ങളായ ആകാശസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഭേദം സിദ്ധമാവുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ആകാശത്തിൻെറ ഏതു സ്ഥാനത്തുനിന്നു ശരീരം പോകുന്നുവോ ആ സ്ഥാനത്തിന്നു, മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സംയോഗം നശിയ്ക്കുക എന്ന പരിണാമം വരുന്നതിനാൽ ആ സ്ഥാനം (ആകാശം) നശിച്ചുവെന്നും, ശരീരം ചെല്ലുന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു സംയോഗമുണ്ടാവുക എന്ന പരിണാമത്താൽ അവിടെ ആകാശം ജനിച്ചുവെന്നും പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആകാശം നശിയ്ക്കുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അതിന്നു ശരീരസംയോഗമെന്ന അവസ്ഥ നശിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആകാശം തന്നെ നശിയ്ക്കുന്നുവെന്നു വ്യപദേശിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ആകാശത്തിന്നു, ശരീരസംയോഗാവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വരൂപം വിയോഗാവസ്ഥയിൽ ഇല്ലാതാവുന്നുവല്ലൊ. ആമാവസ്ഥയിൽ ശ്യാമവൎണ്ണമായ ഘടം പാകാവസ്ഥയിൽ രക്തവൎണ്ണമായിത്തീരുമ്പോൾ—വാ

* ആകാശത്തിന്നു ഉൽപത്തിവിനാശങ്ങളുണ്ടെന്നു സാംഖ്യന്മാൎക്കും വേദാന്തികൾക്കും സമ്മതമാണ്.

സ്ഥത്തിൽ ഘടാന്തരം ഉണ്ടാവുന്നില്ലെങ്കിലും*— ആ വൎണ്ണഭേദത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, 'ശ്യാമോ ഘടോ നഷ്ടഃ, രക്തോ ഘട ഉല്പന്നഃ' എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. ആ വിധത്തിലാണ് ഇവിടേയും വ്യവഹാരം. ഇങ്ങിനെ ആകാശത്തിന്ന് ഉല്പത്തിവിനാശങ്ങളുള്ളതിനാൽ അത് അനിത്യമാകുന്നു. എന്നാൽ, ശരീരസംയോഗം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ആകാശത്തിന്നു വരുന്ന ഉല്പത്തിക്ഷയങ്ങൾ പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തും പ്രത്യേകാവസ്ഥയിലും ആകയാൽ, സൎവ്വത്ര വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ആകാശത്തിന്നാകമാനം അതു സംബന്ധിക്കാത്തതും ആകാശത്തിൻെറ നിത്യത്വത്തിന്നു ഭംഗം നേരിടാത്തതുമാണ്. 'തത്ഭാവാവ്യയം നിത്യം' എന്നതുകൊണ്ടു വസ്തുവിൻെറ സൽഭാവത്തിന്നു തീരെ വിച്ഛേദം വന്നാൽ മാത്രമേ നിത്യത്വത്തിന്നു ഹാനി വരികയുള്ളു. അതിനാൽ ആകാശം നിത്യാനിത്യമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ആകാശത്തിൻെറ ഈ നിൎവ്വചനം കൊണ്ടു മാത്രം വാദരീതി വ്യക്തമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അല്പം കൂടി വിവരിച്ചു കാണിക്കാം. ദീപം മുതലായ ജ്യോതിസ്സുകൾ ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാവുകയും ഇല്ലാതാകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതുകൊണ്ട് അവ അനിത്യങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. ദീപം എന്നതു ചില തൈജസപരമാണുക്കളുടെ സമവായമാണ്. ആ പരമാണുക്കൾ, പ്രകാശകാരണമായ സ്നേഹദ്രവ്യം ക്ഷയിച്ചിട്ടോ മറ്റോ ജ്യോതിസ്സ്വരൂപമായ ധൎമ്മം വിട്ടു തമോരൂപമായ ധൎമ്മത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണ് വിളക്കു കെട്ടു എന്നുള്ള വ്യവഹാരം. സ്വൎണ്ണം എന്ന ദ്രവ്യം കടകം, കിരീടം മുതലായ ഏതവസ്ഥകളിലും സമന്വയിച്ചുനില്ക്കും. കടകത്വം മുതലായ ധൎമ്മാന്തരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആ സ്വൎണ്ണം സ്വൎണ്ണമല്ലാതെയാകുമോ? ഒരിക്കലും ഇല്ല. ദീപത്തിൻെറ കാൎയ്യത്തിലും ന്യായം ഇതു തന്നെ.

ആത്മസ്വരൂപത്തെപ്പററി ജൈനന്മാർ ഇങ്ങിനെ വാദിക്കുന്നു:— ആത്മാവു നിത്യമാത്രനാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം സുഖം ദുഃഖം, പുണ്യം പാപം, ബന്ധം മോക്ഷം എന്നിവക്ക് ഉപപത്തിയില്ലാതെ വരും. നിത്യം എന്നതിന്നു സ്ഥിരം എന്നാണല്ലോ താല്പൎയ്യം. സ്ഥിരനാണെങ്കിൽ ആത്മാവ് ഒരിക്കൽ സുഖവും മറെറാരിക്കൽ ദുഃഖവും അനുഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? സുഖം പുണ്യത്തിൻേറയും ദുഃഖം പാപത്തിൻേറയും ഫലമായതുകൊണ്ട്, ആത്മാവു പുണ്യവാനോ പാപിയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അനുഭവംകൊണ്ടാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ആൎക്കെങ്കിലും അപലപിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? ആത്മാവു കേവലം സ്ഥിരനായാൽ പിന്നെ പുണ്യപാപങ്ങൾതന്നെ ഇല്ലെന്നുവരില്ലേ? ബന്ധമോക്ഷങ്ങൾക്കും ഉപപത്തി എന്ത്? ഈ വിധം അനേകം വൈഷമ്യങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ട്, ആത്മാവു കേവലം നിത്യനാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ തീരേ അനിത്യനെന്നു പറഞ്ഞാലും ഗതിയില്ല. അനിത്യത്വത്തിൻെറ മൂലം അത്യന്തോച്ഛേദമാണല്ലോ. ആത്മാവിന്ന് അത്യന്തോച്ഛേദം വന്നാൽ പുണ്യപാപങ്ങളെ ആർ അനുഭവിക്കുന്നു? സുഖദുഃഖങ്ങൾ ആൎക്ക് സംഭവിക്കുന്നു? ബന്ധം എങ്ങിനെ ഘടിക്കുന്നു? ബന്ധംതന്നെ ഇല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നത് എന്തിൽനിന്നാണ്? ഇനി അനിത്യ

---

* വൈശേഷികപക്ഷത്തിൽ ഘടാന്തരോല്പത്തിതന്നെ സമ്മതമാകുന്നു.

ത്വകാരണമായ അത്യന്തോച്ഛേദംതന്നെ യാണ് മോക്ഷം എന്നാണെങ്കിൽ ശാസ്ത്ര ങ്ങളിൽ മോക്ഷോപായങ്ങളുപദേശിച്ചിട്ടുള്ള തു നിഷ്ഫലമാണെന്നു വരില്ലെ? അതിനാൽ ആത്മാവും നിത്യാനിത്യത്വനിയമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിത്തന്നെയാണിരിയ്ക്കുന്നത്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കാന്തവാദത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രപക്ഷത്താനം സിദ്ധിയ്ക്കുമെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. ഇതുപോ ലെ, സകലവസ്തുക്കൾക്കും കേവലം നിത്യ ത്വമോ അനിത്യത്വമോ കല്പിയ്ക്കുവാൻ പാ ടുള്ളതല്ലെന്നാണ് ജൈനസിദ്ധാന്തത്തി ന്റെ ചുരുക്കം.

കെ. വി. എം.

കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം

പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്.

(൨)

സ്റ്റൈൻബിന്റെയും ലെഗ്ഗ്വെയുടേയും നിലകളിൽനിന്നു നാടകത്തെ പരിശോധി യ്ക്കുമ്പോൾ, ഒരു നടനശാലയേയും, നടന്മാ രേയും, അവരുടെ അഭിനയങ്ങളേയും, ഇവ കൂടാതെ, അവരേയും അവയേയും കണ്ടും അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ കേട്ടും സദ സ്സിലിരിയ്ക്കുന്നവരായ പല മാതിരി ആളു കളേയും മനസ്സിൽ സങ്കല്പിയ്ക്കേണ്ടി വരുന്ന താണല്ലൊ. 'നടതിലകൻ' ആയ തിരുവ ട്ടാർ നാരായണപിള്ള അവർകൾ ദുഷ്ഷന്ത നായും, അതേപ്രകാരം യോഗ്യന്മാരായ മ റ്റു പല നടന്മാർ ശകുന്തളാദിപാത്രങ്ങളാ യും, വേഷം കെട്ടി അഭിനയിയ്ക്കുന്നതായ ഒ രു നാട്യശാല എന്റെ മനോദൃഷ്ടിയ്ക്കു വിഷ യമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. നാരായണപിള്ള അ വർകളുടേയും മററും ആംഗ്യങ്ങളേയൊ മു ഖഭാവങ്ങളേയൊ ശരീരചേഷ്ടകളേയൊ ഞാൻ മനോദൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നിരു ന്നാലും, അവയേയും, രംഗവിധാനങ്ങളേ യും, അതിന്നുണ്ണമുള്ള മററു ചില സംഗതി കളേയും, നടന്മാരുടെ അഭിനയവിദ്യയെ നിർണ്ണയിപ്പാനായിട്ടല്ലാതെ, നാടകകൃതിയു ടെ ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ചിന്തി പ്പാൻ ആവശ്യമില്ലായ്കയാൽ, അവയെ ത ല്ക്കാലം മനോദൃഷ്ടിയ്ക്ക് അവിഷയം എന്നാവ ണ്ണം വിട്ടുകളയുന്നു. എന്നാൽ, നടന്മാർ ചെല്ലുന്ന ശ്ലോകങ്ങളും ഉച്ചരിയ്ക്കുന്ന വാക്കു കളും സദസ്യരുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ പതിച്ച് അവൎക്കു തോന്നിയ്ക്കുന്ന മനോഗതങ്ങളേയും ഭാവങ്ങളേയും മാനസികമായ സങ്കല്പത്തിൽ വിട്ടുകളയുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ. സദ സ്യരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ആളുകൾ പല മാതിരിക്കാരാണെന്നുള്ള തിനെ വിസ്മരിയ്ക്കുന്നില്ല. അവരിൽ ചിലർ ശ്ലോകങ്ങളെ ഉററു കേൾക്കുന്നതു കവിതയു ടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ നിർണ്ണയിപ്പാനായിട്ടാ കുന്നു.

'കൊല്ലാമ്പ്വം....നല്ലോണം...
ചൊല്ലേറും...സ്വർല്ലോകേ...'

ഇപ്രകാരം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിൽ ദീ ക്ഷയോടു കൂടിയും, ശ്ലോകങ്ങൾ ആ തോതി ന്ന് ഒത്തു വരുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയും ഇരിയ്ക്കുന്ന ഒരുതരം കവികൾ സദസ്സിൽ ഉ ണ്ട്. അത്തരക്കാരിൽ തന്നെ, '......ചൊ

ല്ലന്നു കില്ലെന്നിയേ......പോകുന്നിതാകുന്ന പോൽ...... ച്ചോവരച്ചോമറച്ചോ......' ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രാസപ്രയോഗങ്ങൾ കൂടെ ഉണ്ടോ എന്നറിവാൻ കൌതുകമുള്ളവരായും ചിലരുണ്ടായിരിയ്ക്കാം. മററു ചിലർ, നടന്മാർ ഓരോ ശ്ലോകങ്ങളെ രാഗത്തിൽ ചൊല്ലുമ്പോൾ ആ ശ്ലോകങ്ങളിലെ പദസമ്മേളനം ആ രാഗത്തിന്നു യോജിപ്പായ വിധത്തിലിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു 'ചെവി കൊടുത്തു' കേൾക്കുന്നവരായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇനിയും ചിലർ, നാടകത്തിലെ ആ ഘട്ടത്തിന്ന് ആ ശ്ലോകത്തിൻെറ വൃത്തം ചേൎച്ചയായിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചിന്തിയ്ക്കുന്നവരായിരിയ്ക്കുന്നു. വേറെ ചിലരുണ്ട്: അവർ ശ്ലോകങ്ങൾ സൎഗമാത്ഥങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നുവോ എന്നു ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കുന്നു. മററു ചിലൎക്ക് ഇങ്ങനെ വെവ്വേറെയുള്ള ചെറിയ കാൎയ്യങ്ങളിൽ താല്പൎയ്യമില്ലാ. ശ്ലോകങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതിന്നു മധുരമായിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സ്ഥൂലമായ ഒരു വിചാരമേ ഉള്ളു. ദുൎല്ലഭം ചിലരുണ്ട്: ഇവർ വിശിഷ്ടപണ്ഡിതന്മാരാണ്; ഇവരുടെ നോട്ടം, തൎജ്ജമ മൂലത്തോടു യോജിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നാണ്. നടന്മാരുടെ സംവാദങ്ങളേയൊ ശ്ലോകോച്ചാരണത്തേയൊ കേൾക്കുന്നതിൽ ലേശമാത്രം താല്പൎയ്യമില്ലാതെയും, പക്ഷേ അവയെ കേൾക്കാതെ തന്നെയും ഇരുന്ന്, അവരുടെ രംഗവ്യാപാരങ്ങളേയും ആംഗ്യങ്ങളേയും മററു ചേഷ്ടകളേയും കണ്ടുകൊണ്ടു മാത്രം ഇരിയ്ക്കുന്നവരും ഇല്ലായ്കയില്ലാ. ഇക്കൂട്ടൎക്ക് നാടകഗ്രന്ഥത്തെ പററി ചൎച്ചയൊന്നുമില്ലാ. ഇവരോടൊപ്പം തന്നെ, നടന്മാരുടെ അഭിനയസാമൎത്ഥ്യത്തെ അകലെനിന്നു നോക്കി തെററുകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അറിയിപ്പാനായിരിയ്ക്കുന്നവരേയും, സദസ്സിൽ കാണാം. ഇപ്രകാരം, പലേ മാതിരിക്കാരായും പലേ രുചിക്കാരായും പലേ നോട്ടക്കാരായും ഇരിയ്ക്കുന്ന സദസ്യരുടെ സംഘത്തിൽ ഒരേടത്തു, ഞാനും, സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു, രംഗസ്ഥിതനായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഞാൻ, ഈ കൃതിയുടെ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന സംഗതിയിൽ, മേല്പറഞ്ഞ പലേ തരക്കാരായ സദസ്യജനങ്ങളുടെ പ്രതിപുരുഷനായിട്ടല്ലാതെ എൻെറ പ്രത്യേകമായ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നവനായി എന്നെ സങ്കല്പിയ്ക്കുന്നില്ലാ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ തുടങ്ങിയ നടന്മാരുടെ വാക്കുകളും ശ്ലോകങ്ങളും എൻെറ മാനസികമായ കൎണ്ണപുടത്തിൽ ഇതാ മുഴങ്ങുന്നു. അവർ അഭിനയിയ്ക്കുന്ന നാടകം പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പായ കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം ആകുന്നുവെന്നുള്ളതു മറന്നു പോവാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഇടയ്ക്ക് എടുത്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഈ പുതിയ പതിപ്പിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ, മുൻ വിവരിച്ചമാതിരിയിലുള്ള ഒരു സദസ്സിൽ പതിയ്ക്കുന്ന സമയം, സദസ്യരിൽ പല തരക്കാൎക്കും ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവത്തിൻേറയും അഭിപ്രായത്തിൻേറയും പ്രകാശനമാണ് എൻെറ ജോലി. എന്നാൽ, ഇതിൽ, വളരെ സവിസ്തരമായിട്ടുള്ള നിരൂപണം ആവശ്യകമാണെന്നു തോന്നുന്നെടത്തു അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ സാമാന്യേന എല്ലാ സംഗതികളേയും തിരയ്ക്കുകൂത്തുവെച്ചു നിരൂപണം ചെയ്തു ഉണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു പറയുവാനേ വിചാരിയ്ക്കുന്നുള്ളു.

ഒരു നാടകഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ, മേൽപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ഒരു ഭാവനാസൃഷ്ടമായ നാട്യശാലയേയും, അതിൽ വേഷം കെട്ടി കളിയ്ക്കുന്ന നടന്മാരേയും, അവരുടെ മുഖസരണികളിലൂടെയും ചേഷ്ടകൾ മുഖേനയും, ആ നാടകഗ്രന്ഥം ബഹുജനസമക്ഷത്തിൽ എത്തു പ്ര

കാരം ദുഷ്ടമാകുന്നു എന്നതിനേയും ചിന്തിച്ചാൽ മതിയാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ പുസ്തകത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, മറെറാരു അവസ്ഥ കൂടെ ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതായിരിയ്ക്കുന്നു. കാവ്യങ്ങളെ ദൃശ്യം, ശ്രാവ്യം എന്നു വേറുതിരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ദൃശ്യകാവ്യം ശ്രാവ്യകാവ്യമായും ഭവിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇവ വായിച്ചു കേൾക്കുവാൻ മാത്രമല്ലാ, പാഠശാലകളിൽ ഉപയോഗത്തിനായി കൈക്കൊള്ളുക വഴിയായിട്ട്, പാഠ്യം എന്ന നിലയിലാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ, ഇത്തരം പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി തീർന്നുപോയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു, വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അധ്യേതാക്കളുടെ നിലയിൽനിന്നു കൂടെ ഗുണദോഷചിന്തനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ഗുണദോഷനിരൂപണം ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ സാഹിത്യവിഷയകമായ ഗുണദോഷങ്ങളെ ചിന്തിയ്ക്കുക എന്നതല്ലാ, അധ്യേതാക്കൾക്കു പഠിപ്പാൻ സുഗ്രഹമോ ദുർഗ്രഹമോ എന്നു ചിന്തയാണ്. ഭാഷാശാകുന്തളത്തിൻെറ പുതിയ പതിപ്പിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള മാററങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ കോടിയിൽനിന്നും എന്തെങ്കിലും ആവേശം തട്ടീട്ടില്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് അവകാശമില്ലായ്കയില്ലാ എന്നു തോന്നുന്നതിനാലാണ്, ഈ സംഗതി കൂടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നത്. അപ്രകാരമൊരു ഗ്രഹാവേശം തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ അനുമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് എന്ന് എല്ലാം കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു പറയുവാനല്ലാതെ, ആ അനുമാനത്തിലേയ്ക്കു കണ്ടിട്ടുള്ള യുക്തിപഥങ്ങളെ വിവരിച്ചു പറവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നില്ലാ.

പുതിയ പതിപ്പിൻെറ പരിഷ്കാരകർമ്മത്തിങ്കൽ, പരിഭാഷാകർത്താവിന്നു പുറമെ പ്രസാധകനും, അദ്ദേഹത്തിന്നും പുറമെ ആത്മമിത്രമായ ഒരു പരിശോധകനും ഭാഗഭാക്കുകളായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പുസ്തകത്തിൻെറ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, മൂന്നാളും, കവിതാവിഷയത്തിൽ, വിശേഷിച്ചു ഭാഷാകവിതാവിഷയത്തിൽ, ഒരേ രുചിക്കാരും ഒരേ സമ്പ്രദായക്കാരും അല്ലായ്കയാൽ, ഈ പരിഷ്കാരത്തിന്ന് ഐകരൂപ്യമില്ലാതെ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. മകരം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒന്നാംലേഖനം എഴുതിയതിൽ പിന്നെ, ഈ പുതിയ പതിപ്പിൻെറ പരിഷ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചില വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ അന്യത്ര കാണ്മാൻ സംഗതിയാകയും, ശ്ലോകങ്ങളുടെ പാഠഭേദങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദി ആരാണെന്നുള്ളതിനെപ്പററി ചില രഹസ്യങ്ങൾ അറിവാനിടയാകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു, പ്രസാധകൻെറ സ്ഥാനം നാമമാത്രകമായിരുന്നു എന്നും പാഠഭേദങ്ങളെ സ്വീകരിയ്ക്കുയോ ത്യജിയ്ക്കുയോ ചെയ്ക വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിമതത്തിന്നു സ്വപ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലാ എന്നും പറയേണ്ടി വന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ തൽകർത്താവിൻെറ തൂലികയിൽനിന്നു ലഭിച്ച രൂപത്തിൽ കൈയേററ്, അതിനെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടു കൂടി ആലോചിച്ചിട്ടോ, അല്ലാതെയോ, വേണ്ടുംവിധത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു, മുദ്രാശാലയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നതുവരെയുള്ള പ്രസാധനകർമ്മം മുഴവൻ പ്രസാധകൻെറ ചുമതലയിലാണെന്നുള്ള സാധാരണന്യായത്തിന്ന്, ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു, പ്രസാധകൻ ആ സ്ഥാനത്തെ സമ്മതിച്ചെഴുതിയത് അനാവശ്യമായ ഉൾശങ്കകൾക്കു ഹേതുവാകയാൽ യുക്തമായില്ലാ എന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ, ഒരു സംഗതിയെ മാത്രം കളയുന്നി

ല്ലാ: അതാവിതു, ശ്ലോകങ്ങൾ പലതും പ്രസാധകൻ ഭേദപ്പെടുത്തി എന്ന വസ്തുത തന്നെ. പരിഭാഷാകൎത്താവാകട്ടെ, തന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് അൎത്ഥാലങ്കാരത്തിന്നൊപ്പം തന്നെ ശബ്ദഭംഗിയുമുണ്ടായിരിക്കേണമെന്നു നിഷ്ഠയുള്ള കവിയാണ്; പ്രസാധകനാകട്ടെ, ശബ്ദാഡംബരമായ കൃതിയേക്കാൾ അൎത്ഥഗൌരവമുള്ള കൃതിയെ അധികം താല്പൎയ്യപ്പെടുന്ന കവിയുമാണ്; ഈ പ്രതിപത്തി നിമിത്തം അദ്ദേഹം ശബ്ദഭംഗിയിൽ 'ഭ്രമക്കാരനു'മല്ലാ; ഇതു് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്നു ശബ്ദഭംഗിയോടു കൂടിയ കൃതികൾ എഴുതുവാൻ ശക്തിയില്ലായ്കകൊണ്ടല്ലാ അങ്ങനെയുള്ള കൃതികൾ എഴുതാത്തത് എന്നും, അതിൽ താല്പൎയ്യം ഇല്ലായ്കയാണ് അതിന്നു കാരണം എന്നും പലേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പരിഭാഷാകൎത്താവും പ്രസാധകനും ഇപ്രകാരം രണ്ടു വിപരീതകോടികളിൽ നില്ക്കുക കൊണ്ടാണ്, ഈ പാഠപരിഷ്കാരത്തിൽ, ഭിന്നിപ്പു കാണുന്നത്. അതു മാത്രമല്ലാ അന്തിമപ്രൂഫ് പരിശോധകനായ ആളോ, ഭാഷാകവിതാവിഷയത്തിൽ മറ്റൊരു പദ്ധതിയെ തുടരുന്ന കവിയാണ്. ഇദ്ദേഹം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസദീക്ഷയിൽ ഏറെ നിൎബ്ബന്ധവും, ഈയിടെയായി 'പച്ചമലയാള'ത്തിൽ താല്പൎയ്യവും വെച്ചിരിക്കുന്ന ആളാണ്. ഇദ്ദേഹവും അൎത്ഥകല്പനയെ അപ്രധാനമാക്കുന്ന ആളല്ല; പക്ഷേ, ശബ്ദാഡംബരത്തിൽ കാണിച്ചുവരുന്ന താല്പൎയ്യം—കലശലായ 'ഭ്രമം' എന്നു കൂടെ പറവാൻ തോന്നുന്നു— ഇദ്ദേഹത്തെ, പരിഭാഷാകൎത്താവിന്റെ പദ്ധതിയോടു അടുപ്പമാക്കുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷകനും പ്രസാധകനും തമ്മിലും; പ്രസാധകനും പരിശോധകനും തമ്മിലും; പരിഭാഷക പരിശോധകന്മാരൊന്നായും പ്രസാധകനും തമ്മിലും, ഉള്ള രുചിഭേദം, രീതിഭേദം, പദ്ധതിഭേദം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭേദങ്ങളാൽ മേൽപറഞ്ഞ ഭിന്നിപ്പു വളരെ പ്രകടമായും ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളിലുള്ള അഭിപ്രായം തുറന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് ആൎക്കും പരിഭവം തോന്നേണ്ടാത്തതാകയാൽ, ഈ മൂന്നു കവികളുടേയും പലേ ശ്ലോകങ്ങളെ വായിച്ചു നോക്കീട്ടുള്ളേടത്തോളം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായാൽ, ഇവരിൽ ഒരാളുടെ മാത്രം ശ്ലോകങ്ങൾക്കാണ് നടന്മാർ രംഗത്തിൽ ചൊല്ലി അഭിനയിച്ചു സദസ്യരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം ലാളിത്യവും മാധുൎയ്യവും ഉള്ളത്, എന്നു നിശ്ശങ്കം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആ ഒരാൾ പരിഭാഷകൻ ആകുന്നതാനും. ഈ മഹാകവിയുടെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കുള്ള ശയ്യ അനന്യസാമാന്യമാണെന്ന് ആരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണല്ലൊ. നാടകത്തെ പുരസ്കരിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ ഈ അഭിപ്രായം പറയുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം അറിയിക്കുന്നു. മററു രണ്ടു കവികളും ശ്രവ്യകാവ്യങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കവനവൈഭവത്തെ പ്രദൎശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ എന്ന് ഇതുകൊണ്ട് അൎത്ഥമാകുന്നില്ലാ. ഒരു നടനശാലയിലെ സദസ്യരെ അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതായി അനിൎവ്വാച്യമായുള്ള മാധുൎയ്യം, ശ്രോത്രാഭിരാമത, അല്ലെങ്കിൽ സുഖശ്രവത, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്വന്തം കൃതിയായ ശ്ലോകങ്ങളിൽ അന്തൎല്ലീനമായിരുന്നു, നടന്മാരുടെ മുഖങ്ങളിൽനിന്ന് ആ ശ്ലോകങ്ങൾ നിൎഗ്ഗമിക്കുമ്പോൾ, രമണീയമായ വിധത്തിൽ പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനാലാണ് ശാകുന്തളത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിൽ അവിടുന്ന് എന്തു മാത്രം പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു നിൎണ്ണയി

പ്പാൻ മാറുള്ളവർ കുതുകികളായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ശ്ലോകകർത്താവിനെ തിരക്കി അറിഞ്ഞിട്ടല്ലാ ശ്ലോകങ്ങൾ നാടകത്തിൽ രമണീയമായിരിക്കുന്നുവോ എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്; ഇതു ശ്ലോകങ്ങളുടെ തന്നെ യോഗ്യതകൊണ്ടു വരേണ്ടതാകുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ, അവയുടെ യോഗ്യതയെ ചിന്തിക്കാം. (തുടരും)

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. ഏ.

തത്ത്വാവബോധസപ്തതി

സംസാരമായവലയിൽ ബത! വീണുകേണു
നിസ്സാരനായമനുജൻ കഴയുന്നനേരം
വാത്സല്യമോടുധരനിസുതനിർവിശേഷ-
മുത്സാഹമേകിടുമവന്നുമഹാപ്രഭാവാ.

തൻപൈതലിന്നു സമമായിവളർത്തിയാനി-
ലിൻപംവരുന്നതുചിതംനരധാത്രിയാൾക്കു
സംപാദ്യമേകിമഹിതം ബ്രഹ്മമാഹനീയം
തൻപാട്ടിൽക്ഷമവനീജനനിജനാനാം.

മാഹാത്മ്യമേറിയൊരു സൽപദമാണ്ടുപണ്ടു
മോഹാതിസംസ്മൃതിവുമാന്നു വധിച്ചതെല്ലാം
സംഹാരകരിപ്പതിനുതക്കവിലാസമോടു
ഹാഹാ! മഹിമനുജനാശവളർത്തിടുന്നു.

കണ്ടാലുമമ്മയുടെലാളനയാൽവിലാസം
പൂണ്ടുള്ളപയ്യനൊരുപഞ്ചവയസ്സനിപ്പോ-
ഴീണ്ടുംവരച്ചുമണലിൽപലയക്ഷരങ്ങ- (ൾ
ളുണ്ടാക്കമേ ല്ലുന്മനസ്സിലമന്ദമോദം.

ഏടുംവെടിഞ്ഞവനുടൻപഠിപ്പുണ്ണുമോദം
മാടോടുകൊണ്ടുപലമാടവുമങ്ങൊരിത്തു
ആടുന്നുകൂട്ടരൊടുകൂടിമടിച്ചിടാതെ
പാടുന്നുനാവിൽനുഴയുന്നൊരുകീർത്തനങ്ങൾ

കാര്യങ്ങളോതുമഥകാമകഥാപ്രപഞ്ചാ
വീര്യങ്ങളുംകലഹവാക്കുകളുംക്രമേണ
ഭാര്യാസമേതനഥകുട്ടികളെപ്പുലർത്തും
പര്യായമായിവരുമിങ്ങനെവൃദ്ധനാംമേൽ.

നേരായിനാടകമിതിൻപടിയാടിടുമ്പോ-
ളോരോന്നിലുംപരമവന്നുവരുംരസങ്ങൾ
തീരാതിവണ്ണമണിയുംപലകോലമെന്നും
പാരിൽപ്പിറന്നവനിതേതൊഴിലെന്നമട്ടിൽ

ഈശപരസ്ഥിതിയിൽനിന്നുമുയന്നതത്ത്വ-
ജ്ഞാനാംമനസ്സിലമരുന്നജനംചുരുക്കം;
ഹീനാമുനേ! തവകളേബരമെങ്കിലെന്താ-
ണാനന്ദരൂപനകമേവിലസുന്നതില്ലേ?

അല്ലേമുനീശ്വര! ഭവാൻപരമാത്മതത്ത്വ-
മെല്ലാംമറന്നുകളയാതെയിരിക്കമൂലം
വല്ലായ്മയോടുവലയുംകരുടക്കുകണ്ണാ-
യുല്ലാസമോടുമരുവുന്നുമഹാശയൻനീ.

കേൾക്കുന്നതില്ലിഹഭവാൻകുയിൽഗാനമേ-
(ളം
വാക്കൊന്നുമിന്നുപറയുന്നതുമില്ല, യെന്നാൽ
ഇക്കണ്ടമർത്ത്യരിരുളാന്നുമരിക്കുവോളം
നോക്കിത്തിരഞ്ഞതുഭവാനിഹകാണുമെന്നും

കുട്ടിക്കുമാരക! നിനക്കുകമേസബോധം
വിട്ടില്ല, ലോകവലയിൽ ബത! ചാടിയില്ല,
കാട്ടിൽകിടന്നുകളഭംകളിയാടിടുന്ന
മട്ടിൽസ്വതന്ത്രഗതിപൂണ്ടുസുഖിച്ചിടുന്നു.

നല്ലാനനിന്നില്ലിതുകളഞ്ഞിടുവാൻവലിപ്പ-
മല്ലന്നമാക്കിവിലസീടുവതെന്തിനയ്യോ!
അല്പത്വമാണവലുതാകുവതിന്നുമോഹ-
മല്ലേതരംപുനരുദിപ്പതുബാലകർക്ക്.

കൊമ്പർകളിച്ചുവളരുമ്പൊഴുതുൾമയക്കി
കൊപ്പത്തിലാക്കിയിടയും പുനരങ്ങുമെയ്യും
നില്പിൽകൊളുത്തിവളർതോട്ടിയെടുത്തു ഭാര-
മേല്പിപ്പതിൻപടിയുവാവുമകപ്പെടുന്നു.
മുമ്പിൽജ്വലിച്ചുലകശേഷവുമേവെളിച്ചം
വമ്പോടുകാട്ടിമരുവീടിനവഹ്നിയിപ്പോൾ
ചാമ്പൽക്കുഴിക്കടിയിലൊട്ടിഹകെട്ടുപോകാ-
തമ്പിൽകിടപ്പതുനമുക്കൊരു ഭാഗ്യമത്രേ.
ആരോഗ്യവും പദവിയും ധനവും വളർന്നു
പാരിൽസുഖിച്ചുമരുവുന്നമനുഷ്യരാരും
സാരംനമുക്കിവയിലൊന്നിലുമല്ലയെന്നു
തീരെഗ്ഗണിച്ചിടുകയില്ലൊരുനാളുപോലും.
ക്ലേശങ്ങളിങ്ങുപലതും വളരുന്നനേരം
കാശിന്നുപോവുമതകില്ലവലിപ്പമൊന്നും;
ആശിക്കുമപ്പൊഴുതുമുന്നമിരുന്നബാല്യം
കാശിക്കുപോയതുതിരിച്ചുലഭിക്കുവാനായ്.
പൊയ്പോയനാളുകളെയങ്ങുനിനച്ചിടുമ്പോ-
ളുല്പന്നമാകുമകതാരിലതീവഭക്തി;
മല്ലാടുകെല്പൊടുനടന്നതശേഷവുംമേ
പില്പാടിലോർമ്മവരുമെന്നതനുഗ്രഹംതാൻ,
സ്വാതന്ത്ര്യമോടുകളിയാടിനടന്നുമോറം
കാതര്യമേതിലുമുദിച്ചിഹബാലകന്മാർ
പ്രാർത്ഥിച്ചനല്ലവഴിവാടുകൾദേവകൾക്കും
സാധിച്ചമോഹവു,മിതൊക്കെയുമുത്തമങ്ങൾ.
എന്നാലിവാറകളിലൊന്നിലുമല്ലെനിക്കു
തോന്നുന്നതിന്നുബഹുമാനമകക്കുരുന്നിൽ
തന്നുള്ളിലും വെളിയിലും വിലസും വിശേഷ-
മെന്തെന്നു ചോദ്യമരുളുന്നതിലാണു സാരം.
കണ്ണെത്തുമോളമിഹ പാർക്കിലുമന്തമില്ലെ-
ന്നെണ്ണിട്ടുമാറുവിലസുന്നുമഹാർണ്ണവങ്ങൾ
പൊണ്ണൻവരുന്നിതലയും നിലയില്ലയെന്നാ
തിണ്ണംമദിച്ചിടുകിലും നിലയുണ്ടുതാനും. (ൽ

(തുടരും)

എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ
എം. എ; ബി. എൽ.

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാർ

കിളളിമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

അസാമാന്യമായ സംസ്കൃതഭാഷാപരിജ്ഞാനം, വീണ്ടും വീണ്ടും ആ ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നോക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ പടുതയും, സാഹിത്യത്തിലും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും സാമാന്യമായ പരിചയവും ഉണ്ടാകയാൽ ശ്രീമൽശങ്കരാചാര്യരുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂര് കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സഹായത്താൽ ഇതു രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ഇതിന്നിടയിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്താണു് തന്റെ അച്ഛന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചതു്. അതു നിമിത്തം കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു പഠിപ്പിന്നു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

ഉദ്ദേശം ൨൫-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുവാനായി തൃശ്ശിവപേരൂർവന്നു താമസം തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സബ്രഹ്മചാരികളും, പഠിപ്പുകൊണ്ടു് ഇദ്ദേഹത്തിനോടു കിടപിടിപ്പാൻ വയ്യെങ്കിലും ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആയ ചിലരുടെ പേരുകൾ കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. ഇവരിൽ ഏററവും

കൊമ്പർകളിച്ചവളരുമ്പൊഴുതുൾമയക്കി
കൊപ്പത്തിലാക്കിയിടയുംപുനരങ്ങുമെയ്യം
നില്പിൽകൊളുത്തിവളർതോട്ടിയെടുത്തു ഭാര_
മേല്പിപ്പതിൻപടിയുവാവുമകപ്പെടുന്നു.
മുമ്പിൽജ്വലിച്ചുലകശേഷവുമേവെളിച്ചം
വമ്പോടുകാട്ടിമരുവീടിനവഹ്നിയിപ്പോൾ
ചാമ്പൽക്കഴിക്കടിയിലൊട്ടിഹകെട്ടുപോകാ_
തമ്പിൽകിടപ്പതുനമുക്കൊരുഭാഗ്യമത്രേ.
ആരോഗ്യവുംപദവിയുംധനവുംവളന്നു
പാരിൽസുഖിച്ചുമരുവുന്നമനുഷ്യരാരും
സാരംനമുക്കിവയിലൊന്നിലുമല്ലയെന്നു
തീരെഗ്ഗണിച്ചിടുകയില്ലൊരുനാളുപോലും.
ക്ലേശങ്ങളിങ്ങു പലതുംവളരുന്നനേരം
കാശിന്നുപോവുമുതകില്ലവലിപ്പമൊന്നും;
ആശിക്കുമപ്പൊഴുതുമുന്നമിരുന്നബാല്യം
കാശിക്കുപോയതുതിരിച്ചുലഭിക്കുവാനായ്.
പൊയ്പ്പോയനാളുകളെയങ്ങുനിനച്ചിടുമ്പോ_
ളുള്ളന്നമാകുമകതാരിലതീവഭക്തി;
മുല്പാടുകെല്പൊടുനടന്നതശേഷവുംമേ
ലില്പാടിലോൎമ്മവരുമെന്നതനുഗ്രഹംതാൻ,

സ്വാതന്ത്ര്യമോടുകളിയാടിനടന്നുമോറം
കാതയ്യമേതിലുമുദിച്ചിഹബാലകന്മാർ
പ്രാൎത്ഥിച്ചനല്പവഴിവാടുകൾദേവകൾക്കും
സാധിച്ചമോഹവു,മിതൊക്കയുമുത്തമങ്ങൾ.

എന്നാലിവാറകളിലൊന്നിലുമല്ലെനിക്കു
തോന്നുന്നതിന്നുബഹുമാനമകക്കരുന്നിൽ
തന്നുള്ളിലുംവെളിയിലുംവിലസുംവിശേഷ_
മെന്തെന്നുചോദ്യമരുളുന്നതിലാണുസാരം.

കണ്ണെത്തുമോളമിഹപാക്കിലുമന്തമില്ലെ_
ന്നെണ്ണിടുമാറുവിലസുന്നുമഹാൎണ്ണവങ്ങൾ
പൊണ്ണൻവരുന്നിതലയുംനിലയില്ലയെന്നാ
തിണ്ണംമതിച്ചിടുകിലും;നിലയുണ്ടുതാനും. (ൽ

(തുടരും)

എം. രാജരാജവൎമ്മ തമ്പുരാൻ
എം- എ; ബി- എൽ.

മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാർ

കിളളിമംഗലത്തു നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

അസാമാന്യമായ സംസ്കൃതഭാഷാപാണ്ഡിത്യജ്ഞാനം, വീണ്ടും വീണ്ടും ആ ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നോക്കുവാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ പടുതയും, സാഹിത്യത്തിലും തക്കശാസ്ത്രത്തിലും സാമാന്യമായ പരിചയവും ഉണ്ടാകയാൽ ശ്രീമൽശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൂടല്ലൂർ കുഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സഹായത്താൽ ഇതു രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ഇതിനിടയിൽ ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്താണു തന്റെ അച്ഛന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചത്. അതു നിമിത്തം കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കു പഠിപ്പിന്നു വിഘ്നം നേരിട്ടു.

ഉദ്ദേശം ഒന്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ വിദ്യാൎത്ഥികളെ വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുവാനായി തൃശ്ശിവപേരൂർവന്നു താമസം തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചാരിമചാരികളും, പഠിപ്പുകൊണ്ടു ഇദ്ദേഹത്തിനോടു കിടപിടിപ്പാൻ വയ്യെങ്കിലും ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആയ ചിലരുടെ പേരുകൾ കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഇവരിൽ ഏറ്റവും

പ്രധാനികളായിട്ടുള്ളവർ മൂത്തിരിങ്ങോട്ട ഭട്ടതിരിപ്പാട, നെല്പിക്കാട്ട മാമണ്ണനമ്പൂതിരി, ഒരുപൂലാശ്ശേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട് ഇവരായിരുന്നു. തന്റെ പ്രധാനഗുരുവും ഉപദേഷ്ടാവും ആയ കൂടല്ലൂര് കുഞ്ചുണ്ണി നമ്പൂതിരിപ്പാടും ഇദ്ദേഹവും തമ്മിൽ വിദ്യാവിഷയത്തിൽ താരതമ്മ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഗുരുവിനെ ശിഷ്യൻ കടത്തിവെക്കുമെങ്കിലും ഗുരുവിന്നു ധൎമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉള്ള നൈപുണ്യം, ഉൽകൃഷ്ടമായ ബുദ്ധിചാതുൎയ്യം ഇതുകൾ അനിതരസാധാരണം തന്നെയായിരുന്നു. അഞ്ചു കൊല്ലം തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിച്ചതിന്നു ശേഷം സഭാമഠത്തിലേക്കു ചെന്ന് അവിടെ ശിഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുകയും, വൈദികവും ശാസ്ത്രീയവും ആയ വിഷയങ്ങളിൽ പരിചയിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ സ്വന്തം അനുജൻ, പറന്നിപ്പാ നമ്പൂതിരി, തെക്കെപ്പാട്ട നമ്പൂതിരി, മുണ്ടായനമ്പൂതിരിപ്പാട, നടുവിൽക്കാട നമ്പൂതിരി, ചിന്നക്കുട്ടി സ്വാമിയാർ, പുഞ്ഞോററിൽ രാജാവു, വൈശ്രവണന്നമ്പൂതിരി, കൃഷ്ണത്തു നാരായണമംഗലത്തു നമ്പൂതിരി ഇവരാണ് മുഖ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാർ.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തേയോ, അതു പഠിച്ചറിവുള്ളവരുടെ വൈദുഷ്യത്തേയൊ പററി ഗുണദോഷജ്ഞാനം ഉണ്ടാകേണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതഭാഷാസാഹിത്യജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാണ്. അതിലുള്ള യാതൊരു സൂത്രങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ മനസ്സിലാകുന്നതല്ല. എന്നു തന്നെയല്ല പഠിപ്പിന്റെ പരിപക്വത പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാതെ ആദ്യപാഠം വായിക്കുന്നവരുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായിട്ടല്ലാ പാണിനി സൂത്രങ്ങൾ എഴുതീട്ടുള്ളതെന്നുതീച്ച തന്നെ. അദ്ദേഹം സംക്ഷിപ്തമായി എഴുതിട്ടുള്ള സൂത്രങ്ങളിൽ അന്തൎഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന സാരങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പാൻ അതിബുദ്ധിശാലികളായ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു മാത്രമെ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഇതുകൾ പൂൎണ്ണമായി മനസ്സിലാകുന്ന കാൎയ്യം ഇത്തരം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു കൂടി ക്ലേശസാദ്ധ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കി പറകയാണെങ്കിൽ 'വ്യാകരണ'ശാസ്ത്രത്തിൽ സാഹിത്യം മുഴുവനുമെന്നല്ല ഐഹികപാരത്രികങ്ങളായ സകല സംഗതികളും ഒതുങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളെ പൎയ്യാലോചിച്ചു സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിപ്പാനും മററും ഒരുങ്ങുന്ന ഏതൊരുത്തനും അതിബുദ്ധിശാലിയാകുവാൻ കഴിയുമെന്നതുനിൎവ്വിവാദമാണെന്നായല്ലൊ. ഇത്തരമുള്ള വിദ്യയെ ബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വരണമെന്ന് ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമാണ് പുരാതനമായ രാജകുഡുംബങ്ങളിൽ വിദ്വൽസദസ്സു മുതലായ ഏൎപ്പാടുകൾ ഇന്നും നടത്തി വരുന്നത്.

നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ, വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്ത് ഒരിക്കൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പോകയുണ്ടായി. മഹാരാജാവ് ഇദ്ദേഹത്തിന്ന് ഉത്തമസംഭാവനയും വീരശൃംഖല മുതലായ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. വേറെയൊരിക്കൽ ആ മഹാരാജാവിന്റെ തുലാഭാരഅടിയന്തരകാലത്ത് ഇദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു ചെല്ലുകയും പ്രസിദ്ധനായ സുന്ദരശാസ്ത്രികളുടെ മുമ്പാകെ തന്റെ വൈദുഷ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും മഹാരാജാവു മുതലായവർ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയെപ്പററി വീണ്ടും ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുകയും അസംഖ്യം വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ

പ്പററി ഒരു കഥ കൂടി കേട്ടിട്ടുള്ളതു ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും പറയുന്നതു യുക്തമാണല്ലോ. സദസ്സിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വിദ്വാന്മാരെല്ലാവരും ഒരു സ്ഥലത്തു കൂടി അവരവരുടെ യോഗ്യത എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നറിവാനായി അന്യോന്യം ചില വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സദസ്സിൽ ഒരാൾ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലോടു വ്യാകരണത്തിൽ എന്തോ ചോദ്യം ചെയ്തു. എത്രയും ഭംഗിയിലും ധാടിയിലും സുഗ്രഹമാകുംവണ്ണവും ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്ന മറുവടി സദസ്സിലേയ്ക്കു എഴുന്നെള്ളുന്ന മഹാരാജാവു പുറത്തു മറഞ്ഞു നിന്നു വളരെ കൌതുകത്തോടു കൂടി കേട്ടു. പ്രസംഗം അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം മഹാരാജാവ് അകത്തേയ്ക്കെഴുന്നെള്ളി. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഇത്രയും മഹത്തരമായ ഒരു സമാധാനം താൻ ഇതിന്നു മുമ്പിൽ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു മഹാരാജാവു കല്പനയാകയും ചെയ്തുവത്രെ! പിന്നീട് ആ തിരുമേനി നമ്മുടെ ഇദ്ദേഹത്തിനോടു തത്വജ്ഞാനസംബന്ധമായി ചില വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ പ്രസംഗം കേട്ടിരുന്ന സദസ്യരെല്ലാവരും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

തൃപ്പൂണിത്തുറെയുള്ള തിരുനാൾ സദസ്സിൽ ഇദ്ദേഹം ആദ്യമായി ചെന്നത് 1063ലാണ്. അന്നുതന്നെ ഇദ്ദേഹം വിദ്വാനാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വൈദുഷ്യം നിർണ്ണയിപ്പാൻ അർഹന്മാരായ അധിപന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനെ സംബന്ധിച്ച അഭിപ്രായം നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിക്കുകയും അതിന്ന് ഇന്നേവരെ യാതൊരു താഴ്ചയും വരാതെ നിലനിന്നു വരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ലാ വിദ്വത്സദസ്സിൽ പ്രമാണപ്പെട്ട ഒന്നാം സമ്മാനം അന്നു മുതൽ മററാൎക്കും ലഭിയ്ക്കാറുമില്ലാത്തതിനാലാണ് നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്റെ പരിപൂൎണ്ണമായ യോഗ്യതകൾ വെളിപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. ദിനംപ്രതി കൂടിക്കൂടി വരുന്ന വാൎദ്ധക്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നില്ലാ. എന്നു തന്നെയല്ലാ അതു വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ആസക്തചിത്തന്മാരായ യൌവനയുക്തന്മാരുടെ മനശ്ശക്തിയെ ലോകപരിചയത്താൽ സിദ്ധിച്ച വിവേകത്തോടും കൂടിക്കാണിയ്ക്കുന്നതും ഉണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഇദ്ദേഹം കാലടിയിൽ ചെന്നു ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികളുടെ തൃക്കയ്യിൽനിന്ന് ഉത്തമസംഭാവന വാങ്ങുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വിദ്യാവിഷയത്തെപ്പററി ഏതാണ്ടൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതി, പ്രകൃതി ഇവയെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. സ്വതേ ശാന്തശീലനും വളരെ ഒതുക്കമുള്ള ദേഹവുമാണ് ഇദ്ദേഹമെന്ന് അടുത്തു പെരുമാറി പരിചയിച്ചവൎക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാകുന്നു. പ്രകൃതിയും മററു സമ്പ്രദായങ്ങളും ഒരു അപരിചിതന്റെ പ്രത്യേകദൃഷ്ടികൊണ്ട് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിയ്ക്കത്തക്കവയല്ല. വസ്ത്രാഡംബരത്തിൽ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കാതെയും വേണ്ടതിലധികം സംസാരിയ്ക്കാതെയും ഒരു പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലാണ് നടപടി. ആലോചനകളിൽ നിമഗ്നനായ ഇദ്ദേഹം അന്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടി പ്രത്യേകിച്ചു പതിയത്തക്ക ധാടിയിലോ മോടിയിലോ ലേശംപോലും മനസ്സു വെയ്ക്കാറില്ല. എററവും ജാഗരൂകതയോടെ ആലോചനയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിയ്ക്കയാണെന്നു മുഖം വെളിപ്പെടുത്തും. ക്രൂരതയോ ശാന്തതയോ യാതൊന്നും മുഖത്തില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം മാൎഗ്ഗമനുസരിച്ചു നിഷ്കൎഷയോടു കൂടി പരി

ചയിയ്ക്കുന്ന ഈ തരക്കാരുടെ സമ്പ്രദായം
ഇന്നതാണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ചില
പ്രത്യേകവികാരങ്ങളോ എതിരാളിയെ തോ
ല്പിയ്ക്കുത്തക്കതെന്നു തോന്നിയ്ക്കുന്ന വല്ല ല
ക്ഷണങ്ങളുമോ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു
കാണുകയില്ല. ബുദ്ധിയുടേയും പ്രകൃതിഗുണ
ത്തിന്റേയും ശക്തി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവക്ക് മാ
ത്രം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദുഷ്യം മുഖത്തു
പ്രതിബിംബിച്ചു കാണാം. എന്നാൽ വ്യാ
കരണം, വേദാന്തം ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്ര
തിവാദികളായി ഇടപെടേണ്ടിവന്നാൽ
തന്റെ വാദങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പു കൊടുക്കുന്നതും
വാക്കുകളെ ഫലവത്താക്കിത്തീക്കുന്നതുമായ
ആ രണ്ടു കണ്ണുകളെ കണ്ടവരാരും ഒരിയ്ക്ക
ലും മറക്കുന്നതുമല്ല. അപജയം വന്നെങ്കി
ലോ എന്ന ദുശ്ശങ്കയില്ലായ്ക, നിഷ്പ്രയാസമാ
യ വാക്കുകളുടെ പ്രവാഹം, സ്പഷ്ടത, ശ
ക്തി, മാധുര്യം തുടങ്ങിയുള്ള ഗുണങ്ങൾ അ
ന്യാദൃശങ്ങളാണ്. പഠിപ്പിന്റെ ഘനംകൊ
ണ്ട് ഇരുത്തം വന്നിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹം സദാപി
ഘനമായിട്ടു മാത്രമേ ഇരിയ്ക്കയുള്ളു എന്നു
വായനക്കാർ തെററിദ്ധരിച്ചു പോകരുത്.
തന്റെ ഉററ ചങ്ങാതിമാരുടെ യോഗ
ത്തിൽ പെട്ടാൽ നേരംപോക്കും വെടിയും
മററും പറവാൻ നല്ല വാസനയും വശത
യും ധാരാളം ഉണ്ട്. ഇത് അസാധാരണ
യല്ലതാനും.

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ 'അത്ഥവാദ
സൂത്രശതകോടി' എന്ന ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം
ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അത് അച്ചടിപ്പി
യ്ക്കാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നു. ഈ
ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം നമ്മുടെ
പിൻഗാമികളുടെ ഇടയിൽ ഇദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പേർ എന്നെന്നും നിലനില്ക്കുന്നതി
ന്നു കാരണമായും ഈ മഹാപുരുഷന്റെ അ
തിരില്ലാത്ത വൈദുഷ്യത്തിന്റെ പ്രദർശകമാ
യും തീരാതിരിയ്ക്കയില്ല.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവമ്മതമ്പുരാൻ

ഏതൊരു ബുദ്ധിമാനും അത്യാശ്ചയ്യം
ഉണ്ടാക്കുത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ധാരണാശ
ക്തികൊണ്ടും വിഷയങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം
കൊണ്ടും ഓരോ അംശങ്ങളെയും വേർതിരി
ച്ചു കാണിച്ചുംകൊണ്ടു വിഷയങ്ങൾ വിവരി
പ്പാനുള്ള സാമത്ഥ്യാതിശയംകൊണ്ടും ഈ
തമ്പുരാനോടു തുല്യനായ ഒരാളെക്കാണ്മാൻ
വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു. നമ്പൂതിരിപ്പാ
ട്ടിലെപ്പോലെ തന്നെ ഇദ്ദേഹവും വളരെ ഒ
തുക്കമുള്ള ആളും യോഗ്യതാപ്രകടനത്തിൽ
തീരെ വിമുഖനുമാണ്. പൊതുജനങ്ങൾ
ക്ക് ആശ്ചയ്യകരമായ വിധത്തിൽ പുറംദിക്കു
കളിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലും ഒരു ബിരുദു സ
മ്പാദിയ്ക്കുന്നതിൽ പോലും അദ്ദേഹം ശ്രമി
ച്ചിട്ടില്ലെന്ന സംഗതിയിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാ
ട്ടിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. തന്റെ ജീ
വിതകാലത്തിന്നു യാതൊരു ധാടിയും മോ
ടിയും കൂടാതെ എപ്പോഴും ഗ്രന്ഥപാരായ
ണം, ചിന്തനം ഇവയെ മാത്രമാണ് ഇദ്ദേ
ഹം ആചരിച്ചുവരുന്നത്. ഈ ശാന്തശീ
ലന്റെ മനോഗതി ഭക്തിമാഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കാ
ണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിലുള്ള യ
ഥാത്ഥമായ ഭക്തിയോടു യോജിച്ചിട്ടുതന്നെ
യാണ് വൈരാഗ്യസംയുതങ്ങളായ ഇദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും
പയ്യവസിയ്ക്കുന്നത്. ഈ മാതിരിയിലുള്ള പ
രിശുദ്ധാത്മാക്കൾ പ്രായേണ കളങ്കരഹിത
വും ശാന്തവുമായ വിജനസ്ഥലത്തിൽ സാ
ഹിത്യരസികന്മാരായ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു മാ
ത്രം കാണത്തക്ക വിധത്തിലും ജനബാഹു
ല്യത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമാകാതെയും
ഗൂഢമായിത്തന്നെ കാലംകഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ
തൽപരന്മാരായിരിയ്ക്കുന്നതാണല്ലോ. എങ്കി
ലും ലൌകികകായ്യങ്ങളിൽ ഏററവും സ്ഥി

രതയുള്ള വിശേഷബുദ്ധിയും ഫലപ്രദങ്ങളായ അനേകം കല്പനാശക്തികളും ഉള്ള ഒരു വിദ്വാനാണ് നമ്മുടെ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായൻ. സരളസ്വഭാവനായ ഇദ്ദേഹം സാരഗർഭങ്ങളായ ഫലിതങ്ങളും നേരംപോക്കുകളും പറഞ്ഞു തന്റെ ചങ്ങാതികളെ രസിപ്പിയ്ക്കാറുണ്ട്. പ്രാചീനശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അഗാധങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്ന കാര്യത്തിൽ ആധുനികവിദ്വാന്മാരിൽവെച്ച് അദ്വിതീയനെന്നു സമ്മതനായ ഇദ്ദേഹവും കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാൾ വിദ്വത്സദസ്സിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതു കാണാം.

ഈ വിദ്വത്സദസ്സിൽ വാക്യാർത്ഥം പറയുന്നതിന്നോ വാദപ്രതിവാദത്തിന്നോ വേണ്ടി സാധാരണയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയം തർക്കശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം ഇവയിലേതെങ്കിലുമായിരിക്കും. ഗോദവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രത്യേകവിഷയമായ തർക്കശാസ്ത്രവും വേദാന്തവും കൂടിയാൽ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ മിയ്ക്കതും അവയിലുൾപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഐഹികമോ പാരത്രികമോ ആയ യാതൊരു സംഗതിയും ഇതിൽനിന്നു പുറമെയായിട്ടില്ല. വസ്തുസ്വരൂപങ്ങളും അവയുടെ ലൌകികസംബന്ധങ്ങളും ദൈവികസംബന്ധങ്ങളുമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ പ്രധാനവിഷയങ്ങളെന്നു പലക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. കുറെക്കാലമായിട്ട് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെയും നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെയും പ്രവൃത്തി, വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ വിധി പറകയാണ്. സദസ്സിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ഏതു മാതിരി വിഷയത്തിലും ഇപ്രകാരം ഉള്ള ജ്ഞാനമാഹാത്മ്യത്താൽ സദസ്യന്മാക്കു തൃപ്തികരമായിത്തീരുന്ന വിധം സ്ഥിരമായ ഒരു തീർപ്പ് ചെയ്യുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള ശക്തിവിശേഷം പലപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. സഹജീവികൾ ഇദ്ദേഹത്തെ 'ഭട്ടൻതമ്പുരാൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചുവരാറുള്ളത്. പണ്ടും ഇപ്പോഴും 'ഭട്ടൻ' എന്നപേർ ലഭിയ്ക്കേണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രധാനവും പ്രയാസമേറിയതുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുകയോ അപ്രകാരമുള്ള പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിരിയ്ക്കണം. മഹാമഹോപാദ്ധ്യായനായ ഭട്ടൻതമ്പുരാന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതു കാണിയ്ക്കാം:— സിദ്ധാന്തമാലാ (വ്യുൽപത്തിവാദകാരികാ), ദത്തകമീമാംസാസംഗ്രഹം, പ്രാമാണ്യവാദഗദാധരീവ്യാഖ്യാനം, ഉപഹാരപ്രകാശികാവ്യാഖ്യാനം. ഇതിൽ സിദ്ധാന്തമാല അച്ചടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മററുള്ളതെല്ലാം അച്ചടിപ്പാൻ തയ്യാറായിരിയ്ക്കുന്നു.

രണ്ടു മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാരും താക്കികന്മാരും വൈയാകരണന്മാരും വേദാന്തികളുമാണ്. ഒരാൾക്കു വ്യാകരണത്തിൽ പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനവും ധാരണയും വിജയവും ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ മറേറ ആൾക്ക് തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും അത്രത്തോളം ശ്രേഷ്ഠതയുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യന്നു യുക്തിബലം എത്രത്തോളം ഉണ്ടാകാമെന്നുള്ളതിന്ന് ഇവർ രണ്ടുപേരും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു വിദ്യാശാഖകളും പരസ്പരം ഉപയുക്തങ്ങളും സിദ്ധാന്തജ്ഞാനത്തിൽ അന്യോന്യം അത്യാവശ്യകങ്ങളുമാണെന്ന സംഗതി കൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എങ്ങിനെയായാലും തുല്യയോഗ്യന്മാരായ ഇവക്കു ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഒരു സഹോദരസ്ഥാനം കല്പിയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ മഹാമഹോപാദ്ധ്യായസ്ഥാനം തങ്ങൾക്കു കിട്ടേണമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽപ്പോ

ലും ഇവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. വിജനസ്ഥലങ്ങളിൽ വിചാരമഗ്നന്മാരായി ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിലേക്കാണ് ഇവരുടെ വാസനയുടെ ഗതി. എങ്കിലും ആരും അറിയാതെ ഗൂഢമായി കാലം കഴിച്ചു പോകാനിടയുണ്ടായിരുന്ന ഈ മഹാന്മാർ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ ഉചിതജ്ഞതനിമിത്തം ഏററവും ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരായിട്ടു തന്നെ ലോകങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും ഈ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടായ കൌതുകമോ കൃതകൃത്യതയൊ യാതൊന്നും പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ സൌമ്യതയോടു കൂടിയിരിക്കുന്ന ഇവരുടെ മുഖത്തിൽ വിനയം തന്നെയാണ് വെളിവായി കാണുന്നത്.

ഇരട്ടപെററ കുട്ടികൾ

"ഞാൻ മധുരക്കാരനാണ്. രാമനാഥനെന്നാകുന്നു പേർ. തൊഴിൽ കച്ചവടമായിരുന്നു. പ്രാപ്തി വന്നപ്പോൾ വിവാഹം ചെയ്തു ഒരുവിധം സുഖമായി തന്നെ കാലം കഴിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ കച്ചവടസംബന്ധമായ കാര്യത്തിന്നുവേണ്ടി എനിക്കു കൊളമ്പിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ഒരു വത്സരത്തോളം അവിടെ താമസിക്കേണ്ടതായി വന്നതുകൊണ്ടും ഭാര്യ ഗർഭിണിയായതുകൊണ്ടും അവളെക്കൂടി ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. കൊളമ്പിലെത്തി നാലു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പ്രസവിച്ചു രണ്ടു കുട്ടികളുണ്ടായി. എൻെറ കുട്ടികൾ രണ്ടും തമ്മിൽ മാറത്തക്ക സാദൃശ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ ജനിച്ചതിൻെറ പിറേറ ദിവസം തന്നെ ഞങ്ങളുടെ അയൽവക്കത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരു സാധുസ്ത്രീയും ഇരട്ട പ്രസവിച്ചു. ആ കുട്ടികൾക്കും എൻെറ മക്കളെപ്പോലെ തന്നെ അന്യോന്യം സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ പിതാവ് ആറുമാസം മുമ്പെയും, മാതാവ് പ്രസവിച്ചിട്ട് ഏഴാം ദിവസവും മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ട് അവർ കേവലം അനാഥന്മാരായിത്തീർന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾ തന്നെ ആ കുട്ടികളെയും രക്ഷിച്ചുവന്നു. എൻെറ മക്കൾ വളരെ സുന്ദരന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാര്യക്കു കാർച്ചഹംഭാവം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. അവൾ ദിവസേന സ്വദേശത്തേക്കു പോകാൻ വൈകി എന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ അസഹ്യപ്പെടുത്തി. ഒടുവിൽ ഞാനും ഒരുവിധം സമ്മതിച്ചു ഒരു ദുർദ്ദശയിൽ ഞങ്ങൾ കപ്പൽ കയറി. കപ്പൽ ലങ്കയിൽനിന്നു കഷ്ടിച്ചു മൂന്നുനാഴിക പോകുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ ഭയങ്കരമായ കോളിളകി. കാററടിച്ചു വഴിക്കു കപ്പലും പോയിത്തുടങ്ങി. കപ്പൽക്കാർ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്ന ബോട്ടുകളിൽ കയറി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഉടഞ്ഞുപോകാറായ കപ്പലിൽ ഞങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിച്ചു. എനിക്കു മരിക്കുന്നതിൽ ലേശം ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഭാര്യയുടെ കണ്ണുനീരും കുട്ടികളുടെ ദയനീയമായ കരച്ചിലും എന്നെ വല്ലാതെ ആകുലനാക്കിത്തീർത്തു. എങ്ങിനെയാണ് ഇവരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വിചാരമാണ എന്നെ അധികം ക്ലേശിപ്പിച്ചത്. കപ്പൽയാത്രയിൽ സാധാരണ ശേഖരിച്ചുവെക്കാറുള്ള ഒരു ചെറിയ പാമരത്തിൻെറ ഒരു തലക്കൽ എൻെറ ഇളയമകനേയും മറേറത്തലക്കൽ അനാഥക്കുട്ടികളിൽ ഇളയവനെയും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം കെട്ടി. ഇതിനിടക്കു മറെറാരു പാമരത്തിന്മേൽ മററെ രണ്ടു കുട്ടികളേയും ഇപ്രകാരം കെട്ടുന്നതിന്നു ഞാൻ ഭാര്യയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ മൂത്തകുട്ടികൾ ഭാര്യയുടെ സ്വാധീനത്തിലും ഇളയവർ എൻെറ അധീനത്തിലും വന്നു വശായി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അതാതു പാമരത്തിന്മേൽ ഞങ്ങളുടെ ദേഹവും ചേർത്തു കെട്ടി. ഇങ്ങിനെ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും നശിച്ചുപോകുമായിരുന്നു. കപ്പൽ ഉടനെ ഒരു പാറമേലടിച്ചു തകർന്നുപോയി. ഞങ്ങൾ പാമരത്തിന്മേലായതുകൊണ്ടു വെള്ളത്തിന്മീതെ പൊന്തിക്കിടന്നിരുന്നു. രണ്ടു കുട്ടികൾ എന്നെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട്. എനിക്കു ഭാര്യയെ സഹായിക്കുവാൻ നിവൃ

ത്തിയില്ലാതായി. അവളും മററെ കുട്ടികളും ക്ഷണത്തിൽ വേർതിരിഞ്ഞു പോയി. എങ്കിലും അവർ എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു മറയുന്നതിന്നു മുമ്പു ചില മുക്കുവന്മാർ അവരെ ബോട്ടുകളിൽ കയററി രക്ഷപ്പെടുത്തി. അവർ രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ അധീനത്തിലുള്ള കുട്ടികളെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി ഞാനും തിരകളോടു പൊരുതിത്തുടങ്ങി. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചില കപ്പൽക്കാർ ഞങ്ങളെയും രക്ഷപ്പെടുത്തി. അവൎക്ക് എന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളെ ആദരവോടുകൂടി സൽക്കരിച്ചു വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങളൊക്കെ ചെയ്തുതന്നു മധുരയിൽ കൊണ്ടെയാക്കി. കടലിൽ വെച്ചു പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ഭാൎയ്യയുടെയോ മൂത്തമകന്റെയോ യാതൊരു വൎത്തമാനവുമില്ല. എന്റെ ആകെ ഉള്ള സന്താനമായിത്തീൎന്ന ഇളയ മകന്ന് ഏകദേശം പതിനെട്ടു വയസ്സായപ്പോൾ തന്നെ അയാൾ ജ്യേഷ്ഠന്റെയും അമ്മയുടെയും വൎത്തമാനത്തെപ്പററിയുള്ള അന്വേഷണം തുടങ്ങി. ഭൃത്യനും അവന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ കാണ്മാനുള്ള ആഗ്രഹം നിമിത്തം അവരെ അന്വേഷിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ ആ മകനും എന്നെ പിരിഞ്ഞിട്ടു കൊല്ലം ഏഴായി. ഞാൻ അഞ്ചു കൊല്ലത്തോളമായി അയാളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കയാണ്. സീലോണിലും അതിന്നടുത്ത രാജ്യങ്ങളിലും മുഴുവൻ തിരഞ്ഞു. ഒരു വൎത്തമാനവും അറിഞ്ഞില്ല. ഒടുക്കം ബുദ്ധി ക്ഷയിച്ചു സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകും വഴിക്ക്, ഈ രാജ്യത്തും അന്വേഷിക്കാമെന്നുവെച്ച് ഇവിടെ വന്നതാണ്. ഇന്നത്തോടുകൂടി എന്റെ കഥയും അവസാനിക്കാറായി. ഭാൎയ്യയും മക്കളും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ എനിക്കു സമാധാനത്തോടുകൂടി മരിക്കാമായിരുന്നു. ദൈവേച്ഛപോലെ വരട്ടെ."

ഇവിടെവെച്ചു രാമനാഥൻ തന്റെ വ്യസനകരമായ ജീവചരിത്രത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചു. പുത്രസ്നേഹം നിമിത്തം ആപത്തിലകപ്പെട്ട പിതാവിങ്കൽ മാനപുരം രാജാവിന്നു വളരെ ദയതോന്നി. അയാൾക്കു മാപ്പുകൊടുക്കുന്നതു നിയമത്തിന്നു വിരോധമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തനിക്കു വളരെ സന്തോഷമായിരുന്നുവെന്നും, ഒരു രാജാവിന്റെ നിലയിൽ താൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സത്യത്തിന്നു വിരോധമായി യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും തനിക്കൊരുകാലത്തും ചെയ്വാൻ പാടില്ലെന്നും രാജാവു കല്പിച്ചു. എങ്കിലും പിഴ അടക്കുന്നതിന്നു വൈകുന്നേരം വരെ അവധി കൊടുത്തു. മധുരയും മാനപുരവും രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള വൈരം നിമിത്തം മധുരാരാജ്യക്കാർ ആരെങ്കിലും മാനപുരത്തു ചെന്നാൽ ആയിരം വരാഹൻ പിഴ അടക്കേണമെന്നും അതു ചെയ്യാത്തപക്ഷം ജീവനാശത്തിനിടയാകുമെന്നും ഉള്ള നിശ്ചയം സാധുവായ രാമനാഥൻ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ കുനിന്മേൽ കുരുപോലെയുള്ള ഈ ആപത്തിൽ അകപ്പെടില്ലായിരുന്നു.

അന്നു വൈകുന്നേരം വരെ അവധി കിട്ടിയതുകൊണ്ടു രാമനാഥന്നു യാതൊരു സമാധാനവുമുണ്ടായില്ല. അയാൾക്കു മാനപുരത്തിൽ ആരായിട്ടും പരിചയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പിഴയടക്കുന്നതിന്നുള്ള പണം കൊടുപ്പാൻ അവിടെ ഒരുവനുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ലല്ലോ. നിൎഭാഗ്യനായ അയാൾ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടുകൂടി ഒരു ജേലരുടെ പിന്നാലെ രാജസന്നിധിയിൽനിന്നു പോയി. തനിക്കു മാനപുരത്ത് ഒരാളായിട്ടും പരിചയമില്ലെന്നാണല്ലൊ രാമനാഥൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷെ അയാൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്ന രണ്ടു മക്കളും ഭാൎയ്യയും അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാമനാഥന്റെ മക്കൾ ആകൃതികൊണ്ടു മാത്രമല്ല യോജിച്ചിരുന്നുള്ളു. അവർ രണ്ടാളുടെയും പേരും രാമകൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നു. ഭൃത്യന്മാരായ കുട്ടികൾ രാമദാസന്മാരായിരുന്നു. തന്റെ ഇളയ മകനെ അന്വേഷിപ്പാൻ രാമനാഥൻ മാനപുരത്തെത്തിയ ദിവസം തന്നെ ആ ഇളയ മകനും ഭൃത്യനായ രാമദാസനും അവിടെ എത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരും മധുരക്കാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാമനാഥനെപ്പോലെ അപകടത്തിൽ പെട്ടുമായിരുന്നു. പക്ഷെ, രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു സ്നേഹിതനെ കണ്ടെത്തി. മധുരക്കാരനും വൃദ്ധനുമായ ഒരു കച്ചവടക്കാരനു പററിയ കഷ്ടാവസ്ഥയെ ആ സ്നേഹിതൻ രാമകൃഷ്ണനെ ധരിപ്പിച്ചു മധുരക്കാരനാണെന്നു പുറത്തു പറയരുത് എന്നുപദേശിച്ചു, തന്റെ സ്വദേശീയനായ ഒരുവന്റെ കഷ്ടകാലത്തെപ്പററി രാമകൃഷ്ണന്നു വളരെ വ്യസനം തോന്നിയെങ്കിലും നിൎഭാഗ്യനായ ആ സാധു തന്റെ പിതാവാണെന്നു അയാൾ സ്വപ്നത്തിലുംകൂടി വിചാരിച്ചില്ല.

രാമനാഥന്റെ മൂത്തമകനായ മാനപുരം രാമകൃഷ്ണൻ (ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിൽ മാറാതിരിപ്പാനാണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്.) മാനപുരത്തുതാമസമായിട്ട് ഇരുപതുകൊല്ലമായിരിക്കുന്നു. അയാൾ വലിയ ധനികനായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ അച്ഛന്റെ പിഴ അടക്കുവാൻ ധാരാളം പ്രാപ്തനായിരുന്നു. പക്ഷെ അയാൾക്കു അച്ഛനെപ്പററി യാതൊരറിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രാമകൃഷ്ണനും അമ്മയും കടലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ട കാലത്ത് ഇയാൾ ന

ന്ന കുട്ടിയായിരുന്നതുനിമിത്തം താൻ കടലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവനാണെന്നു മാത്രമല്ലാതെ മാതാപിതാക്കന്മാരെപ്പററി പിന്നീടും യാതൊരറിവുമില്ലാത്തവനായിരുന്നു. കടലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തിയ ഉടനെ തന്നെ മുക്കുവന്മാർ കുട്ടികളെ അമ്മയുടെ രക്ഷയിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി. ആ സ്ത്രീയുടെ ആവലാതികളെ നിർദ്ദയന്മാരായ അവർ ലേശം വക വെച്ചില്ല. ഈ കുട്ടികളെ മാനപുരം രാജാവിൻെറ അമ്മാമനും മഹാപരാക്രമിയും ആയ വീരമാർത്താണ്ഡൻ എന്ന സാമന്തപ്രഭുവിന്നു വിററു. അദ്ദേഹം മരുമകനെക്കാണ്മാൻ വന്നപ്പോൾ കുട്ടികളെ അദ്ദേഹത്തിന്നു കാഴ്ച വെച്ചു. ശിശുവായ രാമകൃഷ്ണനിൽ രാജാവിന്നു വളരെ താല്പൎയ്യം തോന്നിയതുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പ്രാപ്തി വന്നപ്പോൾ സൈന്യത്തിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിച്ചു. യുദ്ധത്തിൽ പലപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിച്ച സാമൎത്ഥ്യം നിമിത്തം രാമകൃഷ്ണൻ മഹാ പ്രബലനായിത്തീൎന്നു. ഒരിക്കൽ രാജാവിൻെറ ജീവനെക്കൂടി രക്ഷിക്കയുണ്ടായി. അതുനിമിത്തം രാജാവു തൻെറ ചാൎച്ചക്കാരത്തിയും അസംഖ്യം സ്വത്തിന്നു് അവകാശിയുമായ 'ഭാനുമതി' എന്ന സ്ത്രീയെ രാമകൃഷ്ണനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം ഭാൎയ്യയോടും ഭൃത്യനോടും കൂടി താമസിക്കുന്ന കാലത്താണ് അച്ഛനായ രാമനാഥൻ മാനപുരത്തു ചെന്നത്.

മധുരക്കാരനാണെന്നു പുറത്തു പറയരുതെന്നുപദേശിച്ച സ്നേഹിതനുമായി പിരിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം മധുരാ രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു പണക്കിഴി ഭൃത്യൻെറ കൈവശം കൊടുത്ത് അയാൾ ആ പട്ടണം ഒന്നു ചുററി നടന്നുവരുന്നതുവരെ ഭൃത്യനോടു ആ സത്രത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. രാമദാസൻ ഒരു നേരംപോക്കുകാരനായിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണൻ ഓരോ മനോരാജ്യം വിചാരിച്ചു വ്യസനിക്കുമ്പോൾ ഇയാൾ പല ഫലിതങ്ങളും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ രസിപ്പിക്ക പതിവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ കേവലം സ്വാമിഭൃത്യന്മാരുടെ നിലയിലല്ലാ കഴിഞ്ഞുവരുന്നത്. മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ രാമദാസനോടു സത്രത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞുപോന്നതിൻെറ ശേഷം താൻ ചെന്നടിക്കിലെങ്ങും യാതൊരു വൎത്തമാനവുമില്ലാത്ത അമ്മയേയും ജ്യേഷ്ഠനേയും അന്വേഷിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള ഈ സഞ്ചാരത്താൽ ഒരു ഫലവുമില്ലെന്നും മററും വിചാരിച്ചു തന്നെത്താൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'കടലിലെ വെള്ളത്തുള്ളിക്കും എനിക്കും ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല. അതു തൻെറ ചങ്ങാതിയെ അന്വേഷിച്ചു സമുദ്രത്തിൽ മറയുന്നതു പോലെ ഞാനും അമ്മയേയും ജ്യേഷ്ഠനേയും അന്വേഷിച്ചുംകൊണ്ടു എന്നെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായിത്തീരുന്നു.' ഇങ്ങിനെ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാമദാസനെക്കണ്ടു. അയാൾ പണസ്സഞ്ചി കൂടാതെ ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ വന്നതെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ചോദ്യം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭൃത്യനായ രാമദാസനോടല്ലായിരുന്നു. ഈ രാമദാസൻ മാനപുരം രാമകൃഷ്ണൻെറ ഭൃത്യനായിരുന്നു.

രാമദാസൻ— ഊണുകാലമായി. അവിടുന്നു വരാഞ്ഞതിനാൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലുവാൻ ഭാനുമതിയമ്മ പറഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്.

രാമകൃഷ്ണൻ— ഈ നേരംപോക്കുകൊണ്ടു കാൎയ്യമില്ല. പണം എവിടെ?

രാമദാ—(പിന്നെയും)- യജമാനത്തി പറഞ്ഞയച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്.

രാമകൃഷ്ണൻ— (ദേഷ്യത്തോടെ) ഏതു ഭാനുമതിയമ്മ?

രാമദാസൻ— എന്ത്? അവിടുത്തെ ഭാൎയ്യ.

ഈ രാമദാസൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും കോപത്തോടെ 'എന്നോടെന്തും പറയുന്നതിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഞാൻ നിണക്കു തന്നതിൻെറ ഫലമാണിത്. നിൻെറ നേരംപോക്കു കുറെ കടന്നു പോയി. അതു കേൾക്കുവാൻ ഞാനിപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. സത്യം പറയൂ. പണം എവിടെ? നമുക്ക് ഇവിടെ ആരായിട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അന്യനെ വിശ്വസിച്ച് ആ പണക്കിഴി അവിടെ വെച്ചു പോരുവാൻ നിണക്കെത്ര ധൈൎയ്യമുണ്ടായിരിക്കണം?'

മാനപുരം രാമദാസൻ, തൻെറ യജമാനൻ ഇവിടെ ആരേയും അറികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്നെ കളിയാക്കുകയാണെന്നു വിചാരിച്ചു 'നേരംപോക്കു പറകയൊക്കെ ഉണ്ണാറായിരിക്കുമ്പോൾ മതി. അവിടുത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലുവാൻ മാത്രമേ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു.' എന്നു വളരെ താഴ്മയിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻെറ ക്ഷമയെല്ലാം പൊയ്പ്പോയി. അദ്ദേഹം രാമദാസനെ നല്ലവണ്ണം പ്രഹരിച്ചു. അയാൾ വേദന സഹിക്ക വയ്യാതെ ഗൃഹത്തിലേക്കോടി. യജമാനൻ അങ്ങോട്ടു വരികയില്ലെന്നും തനിക്കു ഭാൎയ്യ തന്നെ ഇല്ലെന്നും പറഞ്ഞ വിവരം ആ സ്ത്രീയെ ധരിപ്പിച്ചു. ഈ വൎത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഭാനുമതിക്കു വളരെ ദേഷ്യം വന്നു. അവൾ സ്വതേ തന്നെ ശുണ്ഠിക്കാരത്തിയാണ്. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞയച്ചതിൻെറ താല്പൎയ്യം അദ്ദേഹം മ

റൊരു സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണെന്നു തീർച്ചയാക്കി. രാമകൃഷ്ണനെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ അനുജത്തിയായ സുശീല, ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ അനാവശ്യശങ്കകൾക്ക് ഒരു അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തുവാൻ ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളെല്ലാം നിഷ്ഫലമായതേ ഉള്ളൂ.

മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ സത്രത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പണക്കിഴി ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാമദാസനെക്കണ്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യം അധികമാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കും ഭാനുമതി (ഇയാൾ അവളുടെ ഭർത്താവാണെന്നു വിചാരിച്ച്) അടുത്തു ചെന്നു തന്നെ തീരെ പരിചയമില്ലാത്തതുപോലെ നോക്കുന്നതിനെപ്പററി മുള്ളുപറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹം ഈ ശൃംഗിക്കാരത്തിയെ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പ് അദ്ദേഹം അവളെ നല്ലവണ്ണം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ സ്നേഹം മറെറാരു സ്ത്രീയെയാണെന്നും മററും പറഞ്ഞ് അങ്ങയ്ക്ക് എന്നെ സ്നേഹമില്ലാതാവാൻ കാരണമെന്താണെന്നു ഭാനുമതി ചോദിച്ചു. 'നിങ്ങൾ എന്നോടാണോ ചോദിക്കുന്നത്' എന്നു വളരെ ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചതിനെയാകട്ടെ അദ്ദേഹം ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവല്ലെന്നും മാനപുരത്തു വന്നിട്ടു് ഇന്നേ രണ്ടു നാഴികയേ ആയിട്ടുള്ളു എന്നും മററും പറഞ്ഞതിനെയാകട്ടെ അവൾ ലേശം വകവെച്ചില്ല. പിന്നേയും ഗൃഹത്തിലേക്കു പോരേണമെന്നു പറഞ്ഞു നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഈ ബാധ ഒഴിയാതെ പിടികൂടിയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു പോകാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതായി. ഭാനുമതിയുടെ കൂടെ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ ഒരുവൾ ഭർത്താവെന്നും മറെറാരാൾ ജ്യേഷ്ഠനെന്നും ഉള്ള നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു രാമകൃഷ്ണൻ ആകപ്പാടെ നന്ന പരിഭ്രമിച്ചുവശായി. ഞാൻ ഈ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തത് ഉറക്കത്തിലായിരിക്കുമോ അതോ ഇപ്പോൾ സ്വപ്നം കാണുകയാണൊ എന്നും മററും സംശയം തുടങ്ങി. ഭൃത്യനായ രാമദാസനേയും അയാളുടെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഭാര്യയായ ദാസി ഭർത്താവെന്ന നിലയിൽ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാളും കുഴപ്പത്തിലായി. മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും ഭാനുമതിയുടെ ഭർത്താവുമായ മാനപുരം രാമകൃഷ്ണൻ ഭൃത്യനോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. ആരും അകത്തു കടക്കാതെന്നു വെച്ച പടി അടച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു വാതൽക്കൽ മുട്ടിവിളിച്ചു തുടങ്ങി. മുട്ടിമുട്ടി വാതിൽ പൊളിക്കാറാക്കി എങ്കിലും ആരും വാതൽ തുറന്നു കൊടുത്തില്ല. ഒടുക്കം ഏതോ ഒരുവൻ അകത്തുണ്ടെന്നു കരുതി വളരെ കോപത്തോടുകൂടി അവിടെ നിന്നു മടങ്ങി. എങ്കിലും അകത്തുള്ള ആൾ ആരെന്നറിയുവാൻ വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു.

മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ ഊണു കഴിഞ്ഞ ഉടനേ തന്നെ, തന്നെപ്പോലെ കുഴക്കത്തിലകപ്പെട്ട ശിഷ്യനോടുകൂടി തരം കിട്ടിയപ്പോൾ ആ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടി. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാനുമതിയിൽ വെറുപ്പു തോന്നിയിരുന്നുവെങ്കിലും അവളുടെ അനുജത്തിയെപ്പററി നല്ല അഭിപ്രായമായിരുന്നു. യജമാനനും ശിഷ്യനും തങ്ങളുടെ പുതിയ ഭാര്യമാരുടെ സമീപത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോരുവാൻ തരം നോക്കിക്കൊണ്ടാണിരുന്നിരുന്നത്. പോന്ന ഉടനെ ഒരു തട്ടാൻ ഒരു പൊന്നുനൂലു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. തനിക്കുള്ളതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു രാമകൃഷ്ണൻ അതു തിരികെ കൊടുക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായിത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ആണ് താനതു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞു തട്ടാൻ നൂലു വാങ്ങാതെ പോയി. രാമകൃഷ്ണൻ ഈ അത്ഭുതങ്ങളെല്ലാം വല്ല മന്ത്രവാദികളുടെയും വിദ്യയാണെന്നും അരനിമിഷംപോലും തനിക്കിവിടെ താമസിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും തീർച്ചയാക്കി സാമാനങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയററുവാൻ രാമദാസനെ ഏല്പിച്ചു. നൂലുകൊടുത്ത തട്ടാൻ നാട്ടുകാരിൽ ഒരുവന്നു കുറെ പണം കൊടുപ്പാനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവനെ ഉടനെ വാറണ്ടു പിടിച്ചു. വാറണ്ടു പിടിക്കുന്ന സമയത്തു ഗൃഹസ്ഥനായ രാമകൃഷ്ണൻ അവിടെ ചെല്ലുവാനിടയായി. താൻ കുറച്ചു മുമ്പെ നൂലുകൊടുത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്നാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു തട്ടാൻ അവന്റെ കടം വീട്ടുന്നതിന്നുവേണ്ടി ആ നൂലിന്റെ വില കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നപേക്ഷിച്ചു. രാമകൃഷ്ണൻ നൂലുവാങ്ങീട്ടില്ലെന്നും തട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ടു കുറച്ചു നേരമേ ആയിട്ടുള്ളു എന്നും പറഞ്ഞ് അന്യോന്യം തർക്കിച്ചു തുടങ്ങി. നൂലു തനിക്കു തന്നിട്ടില്ലെന്നു രാമകൃഷ്ണന്നു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ തന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന്നാണു നൂലു കൊടുത്തതെന്നു തട്ടാന്നും ദൃഢവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുക്കം ശിപായി തട്ടാനെ തടവിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അവൻ രാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ കടം വീട്ടിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തേയും വാറണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു. ശിപായി

രാമകൃഷ്ണനേയും തട്ടാനേയും ഒരുമിച്ചു തടവിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. രാമകൃഷ്ണൻ തടവിലേയ്ക്കു പോകുംവഴിക്ക് അനുജന്റെ ഭൃത്യനായ രാമദാസനെ കണ്ടു. തന്റെ ഭൃത്യനാണെന്നു വിചാരിച്ച് അയാളോടു ഭാൎയ്യയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു തനിയ്ക്കു വാറണ്ടിൽനിന്നു വിട്ടുപോരുവാൻ വേണ്ട പണം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. കുറച്ചുമുമ്പ് അവർ ഊണു കഴിച്ച അത്ഭുതകരമായ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പോരുവാൻ ഇത്ര ധൃതിപ്പെട്ടിരുന്ന യജമാനൻ, തന്നെ പിന്നേയും അങ്ങോട്ടയക്കുന്നതിനെപ്പററി രാമദാസന് ആശ്ചൎയ്യം തോന്നി. അവൎക്കു പോകുവാൻ വണ്ടി തയ്യാറായി എന്നു പറയുവാനായിരുന്നു അയാൾ അവിടെ ചെന്നത്. എങ്കിലും യജമാനന്റെ ദേഷ്യവും മററും കണ്ടപ്പോൾ ഈ സമയത്തു അങ്ങോട്ടൊന്നും പറയാതിരിക്കയാണ് ഉത്തമം എന്നു വിചാരിച്ചു യാതൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നാൽ വേലക്കാരത്തി ഭൎത്താവെന്നും മററും പറഞ്ഞു തന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിയ്ക്കും എന്നു വിചാരിച്ചു, പോകേണ്ട കാൎയ്യത്തെപ്പററി അല്പം സംശയിച്ചു. ഒടുക്കം യജമാനന്മാരുടെ കല്പന ഇഷ്ടമായാലും അനിഷ്ടമായാലും ഭൃത്യന്മാർ അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കി, പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടു പോയി.

രാമദാസൻ, ഭാനുമതി കൊടുത്തയച്ച പണവും കൊണ്ടു മടങ്ങി വരുംവഴിയ്ക്കു മധുരാരാമകൃഷ്ണനെ കണ്ടു. ഈ രാമകൃഷ്ണന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ വലിയ പ്രമാണിയും വളരെ ജനസ്വാധീനമുള്ള ഒരാളുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഒരു പഴയ പരിചയക്കാരനേപ്പോലെ സന്തോഷത്തോടെ വന്ദനം ചെയ്യാത്ത യാതൊരാളെയും ഇദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. ചിലർ പണം കൊടുക്കാമെന്നു പറകയും, മററു ചിലർ ഇദ്ദേഹം ചെയ്തുകൊടുത്ത ഉപകാരത്തെപ്പററി നന്ദിപറകയും ചെയ്തിരുന്നു. മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ താൻ ആഭിചാരക്കാരുടെ അധീനത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും മററും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോളാണു 'ശിപായികളുടെ അടുക്കൽ നിന്നു ചാടിപ്പോന്നതെങ്ങിനെയാണ്?' എന്നു ചോദിച്ചുംകൊണ്ടു രാമദാസൻ, ഭാനുമതി കൊടുത്തയച്ച പണക്കിഴി കയ്യിൽ കൊടുത്തത്. വാറണ്ടു, തടവു, ഭാനുമതി കൊടുത്തയച്ച പണം എന്നും മററും രാമദാസൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചു 'രാമദാസനും മന്ത്രവാദികളുടെ വലയിൽ പെട്ടു പോയി. എനിക്കിതൊക്കെ സ്വപ്നംപോലെ തോന്നുന്നു.' എന്നു തന്റെ സ്വന്തം വിചാരങ്ങളെത്തന്നെ ഭയപ്പെട്ടിട്ട് ഈശ്വരാ! ഈ സങ്കടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കണേ! എന്ന് ഉറക്കെ പറഞ്ഞു.

ഈ സമയത്തു മുമ്പു പരിചയമില്ലാത്ത വേറെ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. അത് ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. അവളും രാമകൃഷ്ണൻ അന്നു രാവിലെ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചപ്പോൾ തനിയ്ക്കു തരാമെന്നു പറഞ്ഞ പൊന്നുനൂൽ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണനു കോപം സഹിക്കവയ്യാതായി. ആ സ്ത്രീയെ, 'ആഭിചാരക്കാരത്തീ!' എന്നു വിളിച്ചു. താൻ അവൾക്കു നൂലു കൊടുക്കാമെന്നു പറകയോ അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും അവളെത്തന്നെ ഇതിനുമുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. നൂലു തരാത്തപക്ഷം താൻ രാവിലെത്തന്ന മോതിരം തിരിയെ തരേണമെന്നു സ്ത്രീ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു. ഈ വൎത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻ ദേഷ്യംകൊണ്ട് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ 'ആഭിചാരക്കാരത്തി!' എന്നു വീണ്ടും മൂന്നാലുപ്രാവശ്യം ആ സ്ത്രീയെ വിളിച്ചിട്ട് താൻ അവളെക്കുറിച്ചോ, മോതിരത്തെക്കുറിച്ചോ യാതൊന്നും അറികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നോടിപ്പോയി. ആ സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളെയും നോട്ടങ്ങളെയും മററും കണ്ടപ്പോൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. രാമകൃഷ്ണൻ അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചപ്പോൾ ഒരു നൂല് അവൾക്കു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു മോതിരം അവളോടു പകരം വാങ്ങിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യംനിമിത്തം മററുള്ളവരേപ്പോലെ ഈ സ്ത്രീക്കും അബദ്ധം പിണഞ്ഞതാണ്. മനാപുരം രാമകൃഷ്ണൻ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ വാതൽ തുറക്കാത്തതിനാൽ താൻ മററു സ്ത്രീകളെ കാണ്മാൻ പോകാറുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് വെറുതെ ആക്ഷേപിക്കാറുള്ളതിന്റേയും വാതൽ തുറക്കാതിരുന്നതിന്റേയും പക വീട്ടാൻ തക്കസമയം ഇതാണെന്നു കരുതി ആ സ്ത്രീയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ആ സ്ത്രീ വളരെ ആദരവോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചതുകൊണ്ടു ഭാൎയ്യയ്ക്കു കൊടുക്കാനുണ്ടാക്കിയ പൊന്നുനൂല് അവൾക്കു കൊടുക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം പറകയുണ്ടായി. തട്ടാൻ മധുരാരാമകൃഷ്ണനു കൊടുത്തത് ഈ നൂലായിരുന്നു. നൂലു കിട്ടുമെന്നുള്ള സന്തോഷത്താൽ ആ സ്ത്രീ, മനാപുരം രാമകൃഷ്ണന് ഒരു മോതിരം കൊടുത്തു. ഈ മോ

തിരമാണ തിരിയെ തരണമെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം തനിക്കു യാതൊരു മോതിരവും തന്നിട്ടില്ലെന്നും ആ സ്ത്രീയെത്തന്നെ അറികയില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്ന് ഓടിയപ്പോൾ അവൾ രാമകൃഷ്ണനു ഭ്രാന്താണെന്നു തീർച്ചയാക്കി, ഈ വിവരം ഭാനുമതിയെ അറിയിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു ഭാനുമതിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി. ഭാനുമതിയോടു സംസാരിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ പണം വാങ്ങുന്നതിനായി രാമകൃഷ്ണൻ ഒരു ജൈലരുടെ കൂടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. ഭാനുമതി ആദ്യം കൊടുത്തയച്ച പണം മററൊ രാമകൃഷ്ണനാണല്ലോ കിട്ടിയത്.

രാമകൃഷ്ണനെ ഗൃഹത്തിൽ നിന്നു പുറത്താക്കിയതിനെപ്പററി അയാൾ ഭാനുമതിയെ ശകാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പറഞ്ഞതു പോലെ ഭർത്താവിനു ഭ്രാന്തായിരിക്കുമോ എന്ന് അവളും സംശയിച്ചു. ഇതു കൊണ്ടാണ് ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം തനിക്കു ഭാര്യതന്നെയില്ലെന്നും താൻ മാനപുരത്തു വന്നിട്ടു തന്നെ രണ്ടുനാഴികയേ ആയിട്ടുള്ളു എന്നും മററും പറഞ്ഞതെന്ന് അവൾ തീർച്ചയാക്കി. പണം കൊടുത്തു ജൈലരെ പറഞ്ഞയച്ചിട്ട്, രാമകൃഷ്ണനെ ഒരു മുറിയിലിട്ടു പൂട്ടുവാൻ ഭൃത്യന്മാർക്കു കല്പന കൊടുത്തു. ഉടനെ വൈദ്യന് ആളെ അയച്ചു. ഭൃത്യന്മാർ രാമകൃഷ്ണനെ പിടിപ്പാൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ കോപവും മററും കണ്ടു തങ്ങളുടെ യജമാനനു ഭ്രാന്തുതന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. രാമദാസനും ഭ്രാന്താണെന്നു തെളികയാൽ അയാളെയും യജമാനനോടൊന്നിച്ചിട്ടു പൂട്ടി. ഭാനുമതി ഭർത്താവിനെ മുറിയിലിട്ടു പൂട്ടീട്ട് അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ഭൃത്യൻ ഓടിക്കിതച്ചു വന്ന് 'രാമകൃഷ്ണനും രാമദാസനും മുറിയിൽനിന്നു ചാടിപ്പോയി! വെട്ടുവഴിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി നടക്കുന്നുണ്ട്' എന്ന് അവളെ അറിയിച്ചു ഈ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ഭാനുമതി ചില ഭൃത്യന്മാരോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോരുവാൻ പുറത്തേക്കോടി. അനുജത്തിയായ സുശീല അവരെ പിന്തുടന്നു. സമീപത്തുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന്നരികെ രാമകൃഷ്ണനും രാമദാസനും നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ സാദൃശ്യം പിന്നെയും അബദ്ധം പററിച്ചു. ഇവർ കണ്ടതു മധുരാരാമകൃഷ്ണനെയും ഭൃത്യനെയുമായിരുന്നു.

മധുരാരാമകൃഷ്ണൻ ഈ രാജ്യത്തു വന്നതിൽ പിന്നെ തനിക്കു പററിയ അപകടങ്ങളെയോത്തു വ്യസനിച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. തട്ടാൻ കൊടുത്ത നൂല് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു, നൂലു തന്നിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് ആദ്യം പണം കൊടുക്കാതിരുന്നതിനെപ്പററി തട്ടാൻ അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങി. തന്നാവശ്യപ്പെടാതെ നൂലു കയ്യിലിട്ടേച്ചുപോയതിൽ പിന്നെ അവനെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു രാമകൃഷ്ണൻ സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഈ സമയത്താണ് ഭാനുമതിയും ഭൃത്യന്മാരും ആ സ്ഥലത്തെത്തിയത്. 'ഭ്രാന്തനായ ഭർത്താവ് അതാ നില്ക്കുന്നു' എന്നു ഭാനുമതി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൃത്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പിടിപ്പാനോടി. അദ്ദേഹം അടുക്കെയുള്ള ക്ഷേത്രത്തിന്നുള്ളിൽ കടന്ന് അവിടെ ഭജിച്ചുതാമസിക്കുന്ന ഒരു യോഗിനിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. യോഗിനി ഈ ലഹള കേട്ടപ്പോൾ അതെന്താണെന്നറിയുവാനായിട്ടാണു പുറത്തേക്കു വന്നത്. ദൈവഭക്തിയും വണക്കവുമുള്ള ആ സ്ത്രീക്കു താൻ കണ്ട വസ്തുവിന്റെ സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു നല്ല സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നെ ആശ്രയിച്ചവനെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കയില്ലെന്നു കരുതിക്കൊണ്ട് ആ സ്ത്രീരത്നം രാമകൃഷ്ണന്റെ ദീനത്തെപ്പററി ഭാനുമതിയോടു ചോദിച്ചു തുടങ്ങി.

യോഗിനി— ബുദ്ധിഭ്രമമുണ്ടാകുവാനെന്താണു കാരണം? പണം നശിക്കയോ മററോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അതോ വല്ല സ്നേഹിതന്റെയും വിയോഗമാണോ ഇദ്ദേഹത്തെ ഈ സ്ഥിതിയിലാക്കിയത്?

ഭാനുമതി— ഇങ്ങിനെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

യോഗിനി— ഒരു സമയം വേറെ ഒരു സ്ത്രീയെ നിന്നെക്കാളധികം സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

ഭാനുമതി— ഇദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തു പോകാറുള്ളതിന്റെ കാരണം ഇതാണെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കാറുണ്ട്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമകൃഷ്ണൻ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പുറത്തു പോകാറുള്ളതു ഭാനുമതിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ വഷളത്തംകൊണ്ടാണെന്നു യോഗിനി ഊഹിച്ച്, 'ഇതൊട്ടും നിനക്കു രസിക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താറുണ്ടോ?'

ഭാനുമതി— ഞാൻ പലപ്പോഴും ഇതിനെപ്പററി സംസാരിക്കാറുണ്ട്.

യോഗിനി— ഉവ്വ്; പക്ഷെ അത്ര നിർബ്ബന്ധത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ഭാനുമതി (ഇതിനെപ്പററി വളരെ പ്രാവശ്യം തന്റെ ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു യോഗിനിയെ ധരിപ്പിപ്പാൻവേണ്ടി) 'ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ്

ഞങ്ങളുടെ സാധാരണയായ സംഭാഷണം. ഈ വൎത്തമാനം പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്വൈരമായി ഉണ്ണാനോ ഉറങ്ങാനോ അനുവദിക്കാറില്ല. ഞങ്ങൾ തനിച്ചുള്ളപ്പോൾ വേറെ ഒന്നിനെപ്പററിയും ഞാൻ സംസാരിക്കാറില്ല. വേറെ വല്ലവരും ഉള്ളപ്പോഴും ഈ കാൎയ്യത്തെ കൂടക്കൂടെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്താറുണ്ട്. എന്റെ സംഭാഷണം എത്ര ചീത്തയായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല, ഇദ്ദേഹം അന്യസ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുന്നതു വളരെ പോരാത്തതല്ലേ?' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ഭാനുമതിയുടെ സ്വഭാവത്തെ അവളെക്കൊണ്ടുതന്നെ പറയിച്ചിട്ടു, യോഗിനി—അതുകൊണ്ടു നിന്റെ ഭൎത്താവിന്നു ഭ്രാന്താണെന്നു തീൎച്ചയായി ഇല്ലെ? ഒരു ദുസ്സ്വഭാവമുള്ള സ്ത്രീയുടെ നിലവിളി ഭ്രാന്തൻനായയുടെ പല്ലിനേക്കാൾ വിഷമുള്ളതാണ്. നിന്റെ അട്ടഹാസംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഉറങ്ങാൻപോലും നീ അനുമതിക്കാറില്ലെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭ്രാന്താണെന്നു പറഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. നിന്റെ ഗൎവ്വോടുകൂടിയ ശകാരം അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭക്ഷണത്തിൽ രുചിയില്ലാതാക്കിത്തീൎത്തു. ധൃതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭക്ഷണം ദീപനക്ഷയത്തിന്നു കാരണമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനോദങ്ങളെയും നീ മുടക്കാറുണ്ടെന്നു വന്നു. സാധാരണ ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ സകല സുഖങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്നു ദുഃഖമാക്കിത്തീൎത്തു. അതിനാൽ ഭൎത്താവിന്റെ ഭ്രാന്തിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം നിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ വഷളത്തം തന്നെയാണ്.

സുശീല, തന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തി അവളുടെ ഭൎത്താവിനോടു വളരെ വിനയത്തോടുകൂടിയാണു സംസാരിക്കാറുള്ളതെന്ന് ഒഴികഴിവു പറയുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഭാനുമതി മിണ്ടാതെ നിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു 'നിങ്ങളെന്താണ് ഉത്തരം പറയാതെ ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേട്ടുംകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നത്' എന്നു ഭാനുമതിയോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ യോഗിനി ഭാനുമതിയുടെ കുററങ്ങളെ തുറന്നു പറഞ്ഞ് അവളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയതിനാൽ 'ഞാൻ ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെ ഇവർ എന്റെ കുററമാക്കിത്തീൎത്തു' എന്നു മാത്രമേ ഭാനുമതി ഉത്തരം പറഞ്ഞുള്ളു. അവൾക്കു തന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി വെറുപ്പു തോന്നി. എങ്കിലും ഭൎത്താവിനെ തിരികെ പറഞ്ഞയക്കണമെന്നു പിന്നെയും യോഗിനിയോട് അപേക്ഷിച്ചു. യോഗിനി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീനം മാററുന്നതിന്നുള്ള ഔഷധം താൻതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു കരുതി ക്ഷേത്രാധികാരികൾ തനിച്ചു താമസിപ്പാൻ തന്നിട്ടുള്ള മഠത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകയും നിൎഭാഗ്യനായ ഭൎത്താവിനെ സമ്മതംകൂടാതെ ഭാൎയ്യക്കു വിട്ടുകൊടുക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു മഠത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു വാതലടക്കുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യനിമിത്തം പല അബദ്ധങ്ങളും സംഭവിച്ച ഈ ദിവസത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി രാമനാഥൻ അയാളുടെ ജീവനെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട ഘട്ടത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെ തൂക്കിക്കൊല്ലുവാനുള്ള സ്ഥലം യോഗിനീമഠത്തിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തായിരുന്നില്ല. യോഗിനി അകത്തേക്കു പോയ ഉടനെ മാനപുരം രാജാവും പരിവാരങ്ങളും സാധുവായ രാമനാഥനും ആ മഠത്തിന്റെ പടിക്കലെത്തി. ആരെങ്കിലും പിഴ അടക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉടനെ രാമനാഥനു മാപ്പു കൊടുക്കണമെന്നു കരുതീട്ടായിരുന്നു രാജാവുംകൂടി എഴുന്നെള്ളിയിരുന്നത്.

വ്യസനകരമായ ഈ യാത്രയെ ഭാനുമതി അല്പം തടസ്ഥപ്പെടുത്തി. ഭ്രാന്തനായ ഭൎത്താവിനെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ചികിത്സിക്കുന്നതിന്നു ഭജനക്കാരത്തി യോഗിനി അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ മാനപുരം രാമകൃഷ്ണൻ അവിടെച്ചെന്നു തന്റെ ഭാൎയ്യ തനിക്കു ഭ്രാന്താണെന്നുവെച്ചു മുറിയിലിട്ടു പൂട്ടിയ വിവരവും കാവൽക്കാരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ചാടിപ്പോന്ന വിവരവും രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. യോഗിനീമഠത്തിലാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന ഭൎത്താവിനെ അവിടെക്കണ്ടപ്പോൾ ഭാനുമതി ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു.

അമ്മയേയും ജ്യേഷ്ഠനേയും അന്വേഷിപ്പാൻ പോയ മകൻ ഇയ്യാളാണെന്നും ഇക്കുറി താൻ രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നും വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു രാമനാഥന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തൊണ്ട വിറച്ചുംകൊണ്ടു രാമകൃഷ്ണനെ വിളിച്ചു. ഈ രാമകൃഷ്ണൻ കൊട്ടക്കാററിൽനിന്നു വേർപെട്ടതിൽ പിന്നെ അച്ഛനെ കണ്ടിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ രാമനാഥനെപ്പററി യാതൊരറിവും തനിക്കില്ലെന്നു തീൎച്ചു പറഞ്ഞു. ആ സാധുവൃദ്ധൻ രാമകൃഷ്ണൻ തന്റെ മകനാണെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നവിധം ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ ഫലിച്ചില്ല. ഈ പ്രാകൃതവേഷം കണ്ടിട്ടു രാമകൃഷ്ണനു തന്നെ മനസ്സിലാകാഞ്ഞിട്ടോ ദരിദ്രനായ ഈയാൾ തന്റെ അച്ഛനാണെന്നു പറയുന്നതു ലജ്ജാ

വഹമാണെന്നു കരുതുവാൻ തക്കവണ്ണം ഭ്രഷ്ടനായിത്തീൎന്നിട്ടോ ആയിരിക്കണം തന്നെ അറികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞതെന്നു രാമനാഥൻ തീൎച്ചയാക്കി. ഈ സമയത്താണ് യോഗിനിയും മധുരാരാമകൃഷ്ണനും ഭൃത്യനും പുറത്തുവന്നത്. ഭാനുമതിയുടെ കഥയാണ് അപ്പോൾ അധികം പരുങ്ങലായിത്തീൎന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ തന്റെ മുമ്പിൽ രണ്ടു ഭൎത്താക്കന്മാരും രണ്ടു രാമദാസന്മാരും നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. വളരെ ജനങ്ങൾക്കു കുണ്ഠിതത്തിന്നു കാരണമായ നേരംപോക്കിന്റെ കാരണം നല്ലവണ്ണം അറിയാറായി. രാമനാഥൻ രാവിലെ പറഞ്ഞ കഥ രാജാവിന്നു നല്ലവണ്ണം ഓൎമ്മയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കണ്ട ഉടനെ കാൎയ്യം മനസ്സിലായി. ഈ യുവാക്കന്മാർ രണ്ടുപേരും രാമനാഥന്റെ മക്കളും മറ്റവർ ഇവരുടെ ഭൃത്യന്മാരുമാണെന്ന് ആ തിരുമേനി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ രാവിലെമരണത്തിന്നൊരുങ്ങിക്കൊണ്ടു വളരെ മനസ്താപത്തോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞ കഥ വൈകുന്നേരത്തെയ്ക്കു രാമനാഥന്ന് ഏറ്റവും ആനന്ദകരമായിക്കലാശിപ്പിക്കുന്നതിന്നിടവന്നു. എത്രയോ കാലമായി യാതൊരു വൎത്തമാനവും ഇല്ലാതിരുന്ന തന്റെ ഭാൎയ്യയും രാമകൃഷ്ണന്മാരുടെ അമ്മയും പരിശുദ്ധയുമായ ആ യോഗിനിയെക്കണ്ടപ്പോൾ രാമനാഥന്റെ മനസ്സിനുണ്ടായ മാററം വായനക്കാർ ഊഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. *

മിസ്സ് എ. എൻ. പി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല

അന്യാപദേശശതകം.

കാൎയ്യകാരണങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനത്തിൽ കല്പനാശക്തിയെക്കാൾ ആലോചനാശക്തിക്കാണ് അധികം പ്രാബല്യവും പ്രാധാന്യവുമുള്ളതെങ്കിലും കവിതാവിഷയത്തിൽ ഇതു നേരെ മറിച്ചാണെന്നുള്ള തത്വം പലരും അറിഞ്ഞിരിക്കും. ഏതു സംഗതിയിലും പ്രത്യേകമായ വിജയം സമ്പാദിക്കേണമെങ്കിൽ അതാതിന്നുള്ള കാരണങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു പരിപൂൎത്തിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള വാസ്തവവും പ്രസിദ്ധം തന്നെ. കൃത്രിമവിഷയങ്ങളെ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുള്ള സാമൎത്ഥ്യം കവിക്കു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ ആ വക വിഷയങ്ങൾ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അകൃത്രിമങ്ങളാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം ഹൃദയംഗമങ്ങളായിത്തീൎന്നാൽ മാത്രമെ കവിതയ്ക്കു് ആസ്വാദ്യതയുണ്ടാവുള്ളു എന്നും, ഏച്ചുകൂട്ടി ഒപ്പിച്ച വിധത്തിൽ പലതും കല്പിക്കുന്നതു കവിതാബീജമായ കല്പനാശക്തിയാവില്ലെന്നും, ആലോചനപോലെ തന്നെ കല്പനയും വിഷയങ്ങളുടെ അകൃത്രിമതാപ്രതീതിയെ അനുസരിച്ചാണ് അതാതുകാൎയ്യം ശരിയായി നിൎവ്വഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതെന്നും, ഉള്ള പരമാൎത്ഥം ആ വിഷയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് അപ്രസ്തുതപ്രശംസാപ്രധാനങ്ങളായ അന്യാപദേശങ്ങൾക്കുള്ള ഭംഗി അന്യാദൃശമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കടത്തനാട്ടു രവിവൎമ്മ തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ അപൂൎവ്വകൃതിയായ 'അന്യാപദേശശതക'മെന്ന സംസ്കൃതകാവ്യം മേൽപറഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഒന്നായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലെ ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കുള്ള പ്രസാദസാരസ്യാദിഗുണങ്ങൾ വായിച്ചറിയേണ്ടവ തന്നെയാണ്.

* ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്നെടുത്തതു്.

सामवेदप्राथम्यम्।

जयन्ति सकला वेदा: नानाविद्योपबृंहिता: ।
येषां योनित्वत: शंभु: सर्वज्ञ इति कल्प्यते ॥

सामवेद एव पूर्वं वारादौ प्रयोक्तव्य: भगवद्विभूतित्वेन अयज्ञत्वप्रयोजकाभावप्रतियोगित्वेन ब्राह्मणयोनित्वेन ब्रह्मलोकप्राप्तिसाधनत्वेन सहस्रशाखत्वेन च तस्याभ्यर्हितत्वात् । भगवद्विभूतित्वादिकञ्च तस्य "वेदानां सामवेदोऽस्मी"तिस्मृत्या अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिर्यज्ञोऽपि सामहीनत्वादयज्ञो भवति ईदृशस्साम्नो महिमेत्यर्थकया "अयज्ञो वा एष योऽसाम" इति तैत्तिरीयकश्रुत्या "ऋग्भ्यो जातं वैश्यं वर्णमाहु: यजुर्वेदं क्षत्रियस्याऽहुर्योनिं सामवेदो ब्राह्मणानां प्रसूति"रिति तैत्तिरीयकश्रुत्या "स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोक"मिति प्रश्नोपनिषदा "सहस्रवर्त्मा सामवेद: एकशतवर्त्मा यजुर्वेद: एकविंशतिवर्त्मा ऋग्वेद" इति स्मृत्या च सिद्धमिति न स्वरूपासिद्धि: । स सामभिरित्यादिवाक्यं, "निर्गुणं सगुणञ्च ब्रह्म ओंकार एव स हि प्रतिमेव विष्णोस्तस्य प्रतीक: तस्मात् प्रणवं ब्रह्मात्मना विद्वान् एतेनैवोंकारध्यानेन यथाध्यानं निर्गुणं सगुणञ्च प्राप्नोती"त्युक्त्वा अनन्तरं एकमात्रद्विमात्रोंकारयोर्ध्यानमृग्वेद यजुर्वेदाभ्यां मनुष्यलोकसोमलोकगमनरूपे तत्फले च प्रदर्श्य ततस्त्रिमात्रोंकारध्यानमुक्त्वा तत्फलप्रतिपादकम् । तथाच स: त्रिमात्रोंकारध्याता तद्विभूतित्वेन ध्यातैस्सामभि: ब्रह्मलोकं सत्याख्यमुन्नीयत इति तदर्थ: । ऋग्वेदयजुर्वेदयोश्च भगवद्विभूतित्वादेरभावेन न सामवेदवदभ्यर्हितत्वमिति तदुत्तरमेव तौ प्रयोक्तव्यौ । एतेन ऋग्वेद एव सर्वत्र प्राथम्येनाऽम्नायते प्राथम्यञ्चाभ्यर्हितस्यैव युक्तं अभ्यर्हितं पूर्वमिति न्यायादिति तस्य प्राथम्येनाऽम्नातत्वादभ्यर्हितत्वसिध्या स एव पूर्वं प्रयोक्तव्य इति कस्यचिदुक्ति: परास्ता । उक्तयुक्त्या सामवेदस्य वेदान्तरादभ्यर्हितत्वस्य सिद्धतया प्राथम्येनाऽम्नातत्वस्य बाधेन सामवेदादृग्वेदाभ्यर्हितत्वासाधकत्वात् । ननु पाठक्रमस्यापि कर्मणां क्रमनियामकताया: पूर्वमीमांसायां क्रमस्य पाठानुसारिताधिकरणे सिद्धान्तिततया अत्रापि पाठक्रमेणैव प्रयोगक्रमोऽभ्युपेय: । पाठश्च "ऋचस्सामानि जज्ञिरे छन्दांसि जज्ञिरे तस्मात् यजुस्तस्मादजायते"त्यादौ प्रथममृग्वेदस्य ततस्सामवेदस्य ततो यजुर्वेदस्येति प्रथममृग्वेद: प्रयोक्तव्यस्ततस्साम ततो यजुरिति ऋग्वेदोत्तरमेवाभ्यर्हितत्वेऽपि साम प्रयोक्तव्यमिति चेन्न । ऋचस्सामानि जज्ञिर इत्यादिपाठक्रमस्य वारादौ वेदानां प्रयोगक्रमनियामकत्वायोगात् । तथाहि यत्कर्मणां क्रमो नियम्यस्तत्कर्मबोधकानामेव वाक्यानां पाठक्रमस्य तत्कर्मक्रमनियामकत्वं न तु तदबोधकानां "समिधो यजति तनूनपातं यजती"त्यादिवाक्यानां समिद्यागादिबोधकानामेव पाठक्रमस्य समिद्यागादिक्रमनियामकताया उक्ताधिकरणे सिद्धान्तितत्वात् । अत्र च ऋच-

स्सामानि जज्ञिर इत्यादिवाक्यैः ऋगादिवेदानामुत्पत्तिरेव बोध्यते न तु वारादौ प्रयोग इति न तद्वाक्यानां प्रयोगक्रमनियामकत्वम् । किञ्च यादृशपाठक्रमस्य सर्वत्रैकरूप्यं तादृशस्यैव तस्य क्रमनियामकत्वम् । स्पष्टतरञ्चैतत् क्रमस्य क्वचिदनियमाधिकरणे । अत्र च न पाठक्रमस्य सर्वत्रैकरूप्यं ऋचस्सामानि जज्ञिर इत्यादौ ऋग्वेदोत्तरं सामवेदस्य "अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतत् यदृग्वेदो यजुर्वेद" इत्यादौ च ऋग्वेदोत्तरं यजुर्वेदस्य पाठात् । अत एतत्पाठक्रमस्य क्रमनियामकत्वमेव नेति कथमप्यस्माद्वारादौ न वेदानां प्रयोगक्रमनियमसंभव इति ।

यत्तु "सामध्वनावृग्यजुषी नाधीयीत कदाचने"ति मनुस्मृत्या सामप्रयोगोत्तरमृग्यजुषोः प्रयोगस्य निषिद्धतया तत्पूर्वमेव तौ प्रयोक्तव्याविति । तन्न, तस्याः स्मृतेस्साममध्वनौ श्रूयमाणे ऋग्यजुषी नाधीयीतेत्यर्थकतया सामध्वनिश्रवणसमानकालीनाध्ययनस्यैव निषेधेन वारादौ सामप्रयोगोत्तरमृग्यजुषोः प्रयोगस्य सामध्वनिश्रवणसमानकालीनत्वगुरूच्चारणानूच्चारणत्वरूपाध्ययनत्वयोर्निषेध्यतावच्छेदकयोरभावेन निषेधाविषयत्वात् । एतच्च सामध्वनावित्यस्य ऋचो यजूंषि सामध्वनौ श्रूयमाणे नाधीयीतेत्यर्थवर्णनेन, अध्ययनाध्यापने प्रकरणात् अतस्साम्नि गीयमाने ऋग्यजुषोः प्रतिषेधो न यज्ञप्रयोग इति यज्ञप्रयोगस्याध्ययनत्वाभावेनैतन्निषेधाविषयत्ववर्णनेन च प्रदर्शितं मेधातिथ्यादिभिः । यदपरं सामवेदस्याशुचिध्वनिकत्वेन निकृष्टतया सर्ववेदपृष्ठभाग एव स निवेश्यः । अशुचिध्वनिकत्वञ्च मनुना दर्शितं "ऋग्वेदो देवदैवत्योयजुर्वेदस्तु मानुषः । सामवेदः स्मृतः पित्र्यस्तस्मात्तस्याशुचिर्ध्वनि"रिति । तदप्यसमीचीनम् । सामवेदस्याशुचिध्वनिकत्वे मानाभावात् । तथाहि सामध्वनावित्यादिनिषेधार्थवादमात्रस्य तादृशमनुवचनस्य वेदान्तरध्वनेस्सामवेदानध्यायत्ववत् सामवेदध्वनेर्वेदान्तरानध्यायत्वमात्रे तात्पर्यं न तु तदशुचित्वे । तथासति वेदध्वनेरशुचित्वासंभवेन तद्वचनस्याप्रामाण्यप्रसंगात् । अत एवांगिरसा सामवेदध्वन्यशुचित्वप्रतिपादकस्य स्वकीयवचनस्य मुख्यार्थकत्वाभावो दर्शितः । स्पष्टञ्चैतत् हेमाद्रौ मनुस्मृतिव्याख्यातृभिर्मेधातिथ्यादिभिरपि नात्र तदीयध्वनेरशुचित्वं परमार्थतो विज्ञेयमित्यादिवदद्भिः तादृशमनुवचनस्य मुख्यार्थकत्वाभावः प्रदर्शितः । तथाच सामवेदस्य अशुचिध्वनिकत्वे प्रमाणाभावात् न तस्य तादृशध्वनिकत्वेनापकृष्टतेति बोध्यम् । एवमेतत्सामगायन्नास्त इत्यादितैत्तिरीयकश्रुत्यादिप्रदर्शितैः तत्वज्ञगेयत्वादिभिरप्यस्याभ्यर्हितत्वं सामवेदस्य । विस्तरभयात्तन्नेह प्रदर्श्यते इति शिवम् ॥

नमामि भूयो भूयोऽहं सर्वमानोत्तमोत्तमान् ।
सर्वान् वेदान् परं ब्रह्म येभ्य एवोपलभ्यते ॥
सामवेदात्मकात्मीयविभूत्युत्कर्षवर्णनात् ।
तस्मात् पार्थाय वेदार्थप्रवक्ता प्रीयतां हरिः ॥
शिवात्मकमहाभूतश्वसिताम्नायवैभवम् ।
भगवान् पद्मजन्माऽपि परिच्छेत्तुं न हि क्षमः ॥
अत आदिविहीना या शिष्टाचारपरंपरा ।
सैव वेदप्रयोगाणां पौर्वापर्यनियामिका ॥

इति ।

മംഗളോദയം
ഫാവ്വന്ന

പുസ്തകം ൩	മീനമാസം	ലക്കം ൭

മംഗളം.

ഒന്നിന്നുംപരിപൂൎത്തിയില്ലതുജനിച്ചീടുമ്പൊ,ഴെന്നാലതാ-
ണൊന്നിന്നൊന്നുസഹായമായിഫവളന്നൊന്നാവതെന്നോതുവാൻ
കുന്നിൻമങ്കയുമിന്ദുബിംബധരനുംപപ്പാതിമെയ്യായ്പക-
ന്നൊന്നിച്ചീശപരശക്തിപൂണ്ടമരുവുംമൂൎത്തേ!നമിയ്ക്കുന്നുഞാൻ.

നാണയസാഹായികസംഘം

—:0:—

കഴിഞ്ഞ അക്ടോബർ മാസത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു കൂടിയ കൊച്ചിജന്മിസഭ, ഒരു നാണയസാഹായികസംഘംതുടങ്ങേണ്ടതാണെന്നു സൎവ്വസമ്മതമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള മുഖ്യവ്യവസായങ്ങളിലും കൃഷിയിലും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകളുടെ യോഗക്ഷേമത്തെപ്പററി ചില പ്രധാനസംഗതികൾ ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്നത് അനാവശ്യമോ അവസരാനുചിതമോ ആകുന്നതല്ല. അതായത് — ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ കടപ്പാടുകളുടേയും അവരുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള നാണയത്തിൻേറയും സ്വഭാവവും വലിപ്പവും കാണിയ്ക്കുകയും ധനികന്മാരും നിൎദ്ധനന്മാരും അവരവരുടെ ധനവും മൎയ്യാദയും മൂലം അവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നാണയത്തെ അന്യോന്യസഹായത്തിന്നായി പെരുമാറുവാൻ ഒരേൎപ്പാടു ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഉള്ള പല അസൌകൎയ്യങ്ങളും നീക്കി കൃഷിവ്യവസായവിഷയങ്ങളിൽ സാമാന്യേന ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങൾ കാണിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഉപകാരപ്രദമാകാതിരിക്കയില്ല.

കൊച്ചിരാജ്യത്തു വസ്തു അനുഭവിച്ചുപോരുന്നതിൻെറ സമ്പ്രദായത്തെപ്പററിയുള്ള ചില വിവരണങ്ങൾ രസകരമായിരിയ്ക്കും. 489000 ഏക്ര അല്ലെങ്കിൽ 764 ചതുരശ്രമൈൽസ് ഭൂമി ആകെ ഇപ്പോൾ റജിസ്റ്റു ചെയ്തതായിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 206100 ഏക്ര (322 ചതുരശ്രമൈൽസ്) നിലവും, ബാക്കി 282900 ഏക്ര

(442 ചതുരശ്രമൈൽസ്) പറമ്പുകളും തോട്ടങ്ങളുമാകുന്നു. ഇതിൽ തന്നെ 175800 ഏക്ര വെളിമ്പറമ്പുകളുള്ളതിൽ മുക്കാലും അംശം രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലങ്ങൾ കൂടമ്പോൾ മോടൻ മുതലായ പറമ്പുവിത്തുകൾ വിതപ്പാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നവയാകുന്നു. വസ്തു കൈവശക്കാരുടെ തരഭേദങ്ങളും മുഖ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. പതിവു നിലങ്ങളിൽ നൂറുക്കു $55\frac{3}{10}$ ജന്മികളും ബാക്കി സൎക്കാർ കുടിയാന്മാരും അനുഭവിച്ചുപോരുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവൎക്ക് വസ്തു കൈവശം വെപ്പാനുള്ള അവകാശം ഇപ്പോൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ജന്മികളും സൎക്കാർ കുടിയാന്മാരും കൂടി ഈ രാജ്യത്തു 55615 പട്ടയദാരന്മാരുണ്ട്. ഇതിൽ 15499 (നൂറുക്കു $27\frac{4}{5}$) പട്ടയദാരന്മാർ ഒരുറുപ്പികയോ അതിൽ താഴെയോ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരും 18015 (നൂറുക്കു $32\frac{3}{10}$) ഒരുറുപ്പിക മുതൽ അഞ്ചുറുപ്പികവരെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരും 13509 (നൂറുക്കു* $24\frac{3}{10}$) 5 ക മുതൽ 20 ക വരെ അടയ്ക്കുന്നവരും 4035 (നൂറുക്കു $7\frac{1}{5}$) 50 ക മുതൽ മീതെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരുമാകുന്നു. എന്നാൽ 645 (നൂറുക്കു $1\frac{1}{10}$) പട്ടയദാരന്മാർ മാത്രമേ 250 കയ്ക്കു മീതെ നികുതി അടയ്ക്കുന്നവരുള്ളൂ. നൂറുക്കു $92\frac{1}{5}$ വീതം പട്ടയദാരന്മാർ 50 കയിൽ താഴെയുള്ളവരാകുന്നു. ഏകദേശം നൂറുക്ക് അറുപതു വീതം അഞ്ചുറുപ്പികയിൽ താഴെയുള്ളവരുമാകുന്നു; അതായത് അവർ ഏകദേശം കരേക്ര നിലമോ അര മുതൽ മുക്കാൽ വരെ ഏക്ര തോട്ടമോ മൂന്നു മുതൽ എട്ടുവരെ ഏക്ര വെളിമ്പറമ്പോ കൈവശമുള്ളവരാകുന്നു.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം നികുതി പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളിൽ നൂറുക്കു $55\frac{3}{10}$ വീതം വസ്തുവിന്ന് ഉടമസ്ഥന്മാരായ ജന്മികൾ അവരുടെ നിലങ്ങൾ കൃഷിനടക്കുന്നില്ല. അവരുടെ കീഴിൽ ഓരോരോ അവകാശങ്ങളോടു കൂടിയ കുടിയാന്മാരെയാണ് അതിന്നു ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആ വക കുടിയാന്മാരിലും ചിലർ, അതായതു വലിയ സംഖ്യ കാണം കൊടുത്തു വഹകൾ ചാൎത്തി വാങ്ങീട്ടുള്ള കുടിയാന്മാർ കൃഷിക്കു വേണ്ടുന്ന ധനസഹായമാകട്ടേ കൂലിവേലയാകട്ടേ ചെയ്യാതെ ജന്മികളെപ്പോലെത്തന്നെ പാട്ടം വാങ്ങി അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു താന്നതരം ജന്മികളാണ്. ഇവരിലും താന്നതരക്കാരാണ് കൃഷി നടക്കുന്ന കുടിയാന്മാർ. ഇവർ കൃഷിക്കുവേണ്ട ധനം ഒരുക്കി, കൃഷികൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന കാലക്കേടു മുതലായ ദോഷങ്ങളെ ഗണ്യമാക്കാതെ നിരന്തരമായി പ്രയത്നം ചെയ്തു ജന്മികൾക്കും മേലെയുള്ള കുടിയാന്മാൎക്കും മിച്ചവാരം, പാട്ടം മുതലായതു കൊടുത്തുവരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കുടിയാൻ കൃഷി ചെയ്യുന്ന വഹകളുടെ അളവ് ശരാശരി നോക്കുമ്പോൾ അഞ്ചോ ആറോ ഏക്രയുണ്ടാവും. രണ്ട് ഏക്രയിൽ കുറഞ്ഞോ പത്ത് ഏക്രയിൽ കവിഞ്ഞോ ആവുന്നതല്ല നിശ്ചയം. ജന്മവസ്തുക്കളുടെ കഥ അങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടേ. സൎക്കാർവസ്തുക്കളെപ്പററി ആലോചിക്കയാണെങ്കിൽ അമ്പതുറുപ്പിക നികുതി അടയ്ക്കുന്ന ഒരു പട്ടയക്കാരൻ അയാളുടെ സ്വന്തം വസ്തുക്കൾ അവനവൻതന്നെ കൃഷി ചെയ്യുന്നതു വളരെ അപൂൎവ്വമാണ്. അവൎക്ക് അവരവരുടെ വസ്തുക്കൾ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമാക്കി അന്യന്മാരെ ഏല്പിച്ചു പാട്ടം വാങ്ങി അനുഭവിപ്പാൻ ഒരു പ്രത്യേകവാസന കാണുന്നുണ്ട്. ചെറുതരം പട്ടയക്കാരും ജന്മികളുടെ കൃഷിനടപ്പുകാരായ കുടിയാന്മാരും മാത്രമാണ് കൊല്ലംതോറും നിലങ്ങൾ പണി ചെയ്തു വരുന്ന

ത്. ദുർല്ലഭം ചില ജന്മികളും ഉണ്ടാവില്ലെന്നില്ല. ഇവർ കന്നുകാലികൾ, വിത്തു മുതലായതു സമ്പാദിക്കയും നിലം നടന്ന് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞ കാനേഷുമാരിക്കണക്കുകൊണ്ടു നിലംനടപ്പുകാരായ കുടിയാന്മാരുടെ സംഖ്യ 181877 ആണെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സംഖ്യ ഈ രാജ്യത്തുള്ള ജന്മികളുടെ പതിന്നാലിരട്ടിയാണെന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ.

ഈ രാജ്യത്തു കൃഷി നടക്കുന്നതിന്നു യഥാർത്ഥമായി വേണ്ടിവരുന്നതിലധികം ചിലവ് ആ വിഷയത്തിലുണ്ടാവാനുള്ള രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഇവയാണ്— (1) ചില്ലറ ചില്ലറയായി അസംഖ്യം വസ്തുക്കൾ ഒരുവൻെറ കൈവശമായിക്കൊണ്ടുള്ള കിടപ്പ്. (2) വസ്തുവിൻെറ ഉടമാവകാശമില്ലാത്ത കുടിയാന്മാരുടെ കൃഷിനടപ്പ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില്ലറ ഏന്നങ്ങളുടേയും കൃഷിനടപ്പുകാരായ കുടിയാന്മാരുടേയും താൽകാലികാവസ്ഥയെപ്പററിയും പ്രകൃതത്തിൽ ആലോചിക്കേണ്ടതാകയാൽ ആ സംഗതിയും അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

വസ്തുകൈവശക്കാരായ കുടിയാന്മാരിൽ നൂറുക്ക് അറുപതു വീതം ആളുകൾക്ക് ഒരു ഏക്ര നിലമോ ഏകദേശം അര ഏക്ര അനുഭവം മുതലായ പറമ്പോ മാത്രമേ ശരാശരി നോക്കുന്നതായാൽ കാണുകയുള്ളൂ. ഇത്രയും കുറവായിട്ടുള്ള നിലംപറമ്പുകളെക്കൊണ്ടു പരിഷ്കൃതമായി കൃഷി നടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. കൃഷിക്കാരൻെറ ആദ്യമായ ഉദ്ദേശം തനിക്കും കുഡുംബങ്ങൾക്കും വേണ്ടതായ നെല്ലു ശേഖരിക്കേണമെന്നായിരിക്കുമല്ലൊ. അതു നിമിത്തം മററു കൃഷികൾ ചെയ്താൽ അധികം ആദായമുണ്ടാവാനിടയുള്ള വസ്തുക്കളെയും നെൽകൃഷിക്കു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. കുറച്ചു മാത്രം പറമ്പോ നിലമോ കൈവശമുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അതുകളെ നന്നാക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ധനവ്യയം വളരെ കുറയുവാനിടയുണ്ട്. എങ്കിലും കൃഷി നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരിഷ്കരിക്കേണമെന്നുള്ള മോഹമോ അതിന്നുള്ള ശ്രമമോ ഇവക്കില്ല. മാമൂലമായി കൃഷി നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ തങ്ങളുടെ നിലംപറമ്പുകൾ കൃഷി ചെയ്യേണമെന്നു മാത്രമേ ഇവർ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. പഴയ നടപടി വിട്ടു നടക്കുവാൻ ഇവക്കു സമ്മതമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കൃഷി ചെയ്താൽ ഗുണമുണ്ടാവില്ലെന്നുംകൂടി ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്വാൻ തന്നെ ഈ കൂട്ടക്കു പണം കടം വാങ്ങേണ്ടതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. വിത്തു വല്ലിക്കുവേണ്ടതായ നെല്ല് നെല്ലായിട്ടും മററു നികുതി മുതലായ ചിലവുകൾക്കു പണമായിട്ടും ആണ് കടം വാങ്ങുക. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ കടം വീട്ടണം. അതു വീട്ടിയാൽ ശേഷമുള്ള മിച്ചം തങ്ങളുടെ കുഡുംബത്തെ ചിലവിന്നു വളരെ കഷ്ടിയാണ്. ഇങ്ങിനെ പിന്നേ കൊല്ലവും ചെയ്തു വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ കടം എടവാട് ഇവരെ ഒരിക്കലും വിടാതെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

വൻതരം കൃഷിക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഇതിലും ഭേദമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവർ സാധാരണയായി 5 മുതൽ 6 വരെ ഏക്ര നിലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൃഷി നടന്നു തുടങ്ങുന്നതിന്ന് ആദ്യമായി വേണ്ട വിത്ത് ഇവരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. വല്ലിയും നെല്ലായിട്ടാണല്ലോ കൊടുക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ ഇവക്കു നെല്ലു കടം വാങ്ങേണ്ടി വരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള നെല്ലുകടങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തു സുലഭമാണ് ഈ

കടത്തിന്നും പലിശയുണ്ട്. 10 പറയ്ക്കു 2 പറ വീതമാണ് പലിശയുടെ നിരക്ക്. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞാൽ കടം വീട്ടണമെന്നാണ് നിശ്ചയം. ഇതിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരന് 100-ക്ക് 20 വീതം പലിശ 4 മാസത്തേക്കു കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഇവരിൽ മിക്കവരും തങ്ങളുടെ ചിലവിന്നാവശ്യമുള്ള നെല്ലും കടം വാങ്ങാറുണ്ട്. ഇവക്കു വസ്തുക്കൾ ജാമ്യം കൊടുപ്പാനില്ലാത്തതിനാൽ ഈ സന്ധ്യവാസ്തുകൾക്ക് 18 മുതൽ 24 വരെ പലിശയും കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അധികപലിശക്കു വിത്തും നെല്ലും കടം വാങ്ങിയാണ് കൃഷി തുടങ്ങുന്നത്. കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഈ കുടിയാനു കടംവീട്ടേണ്ടതിനു പുറമെ 4 മുതൽ 8 വരെ ഇരട്ടി പാട്ടം ജന്മിക്കും കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇതുകൾ കഴിച്ചുള്ള മിച്ചം തങ്ങളുടെ ചിലവിന്നു നന്ന കഷ്ടിയാവും. വിത്തും നെല്ലും പിന്നത്തെ പൂവിന്നും കടംവാങ്ങുന്നു. ഇപ്രകാരം കടം തന്നെയാണ് ഇയ്യാളുടെ സ്ഥായിയായ ധനം. ഈ രാജ്യത്തെ എല്ലാ താലൂക്കുകളിലേയും കുടിയാന്മാരുടെ സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. കോൾകൃഷിയുള്ള തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിൽ കോൾപ്പുണിയാവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രം 100 ക്ക് 18 വീതം പലിശക്ക് ഏകദേശം 30,000 ക. യോളം കടം വാങ്ങി വരുന്നുണ്ട്. 24-ം, 30-ം വിതം പലിശക്കു വാങ്ങാറുള്ളതും അത്ര അപൂർവ്വമല്ല. ഈ രാജ്യത്തുള്ള 100-ക്ക് 70 വീതം വകകളെ കൃഷി ചെയ്യുന്നത് ഈ സമ്പ്രദായത്തിലാണെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ദോഷത്തിൻെറ വലിപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ട് ഉപദ്രവികളായ ഈ പണക്കച്ചവടക്കാരുടെ ഒരു തുക കാനേഷുമാരിക്കണക്കിൽ പ്രത്യേകം ചേക്കുന്നതിൽ ആക്കും ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ല.

ഇതിൻെറ പരിണാമം ഇപ്രകാരമാണ്:—ചില്ലറ പട്ടയക്കാരും താന്ന തരക്കാരായ കുടിയാന്മാരും കൂടിയാണ് രാജ്യത്തെ കൃഷികൾ മുഴുവനും നടക്കുന്നത്. ഇവർ കടത്തിൽ കിടന്നു മുങ്ങുന്നു. 100-ക്ക് 60 വലിശക്കു നെല്ലും 2 പണം പലിശക്കു പണവും ഇവർ കൊല്ലംതോറും കടം വാങ്ങുന്നു. ജന്മിക്കു കൊടുക്കേണ്ട പാട്ടവും കൂടുതലായിരിക്കും. പക്ഷേ കാലക്കേടുള്ളപ്പോൾ ചില ജന്മികൾ പാട്ടത്തിൽ കുറവു ചെയ്തു കൊടുക്കാറില്ലെന്നും ഇല്ല. ഈ രാജ്യത്തെ പ്രജകളിൽ 100-ക്ക് 50-77 വീതം ജനങ്ങൾ ഇപ്രകാരം അധികപലിശയ്ക്കു കടം വാങ്ങി കൃഷി ചെയ്താണ് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നത്. 'മറ്റേതൊരു വ്യവസായവും ഈ സ്ഥിതിയായാൽ അപ്പോൾ നശിച്ചുപോവുന്നതാണ്. പക്ഷെ കൃഷിവ്യവസായം അങ്ങിനെ നശിക്കുന്നതല്ല. ഒരു സമയം കുടിയാൻ നശിച്ചു എന്നു വരാവുന്നതാണ്. കൃഷിപ്പണിക്ക് ആദായം കിട്ടാതിരുന്നാൽ അധികം ആദായമുള്ള ഇതരമായ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇവക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ല. അതിനാൽ ഒന്നുകിൽ പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കയോ അല്ലെങ്കിൽ കടത്തിൽ മുങ്ങി നിത്ത്യന്മാരായ ധനികന്മാരുടെ അടിമകളായിത്തീരുകയോ ചെയ്യുന്നു.' എന്നു മിസ്റ്റർ ശൂർലേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും പരമാർത്ഥമാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ ന്യായവും ചുരുങ്ങിയതും ആയ പലിശക്ക് ഇത്തരക്കാക്കാവശ്യമുള്ള പണം കിട്ടുമെന്നു വന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു മാററം വരുമെന്നതു നിർവ്വിവാദമാണല്ലോ.

കൊല്ലന്തോറും നടത്തിവരുന്ന കൃഷി

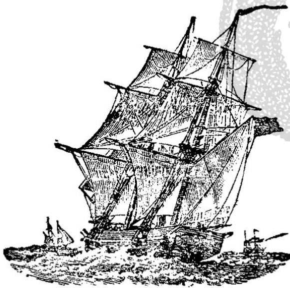
യുടെ സമ്പ്രദായം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലൊ. കൃഷിവ്യവസായപരിഷ്കാരത്തിന്ന് അധികകാലത്തേക്കു ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു വലുതായ ഒരു മൂലധനം വേണ്ടതാണ്. ഉദ്ദേശം 275 ചതുരശ്രനാഴിക കരംപതിഞ്ഞിട്ടുള്ള പറമ്പുകൾ തരിശായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. സൌകയ്മായ വല്ല വിധത്തിലും മൂലധനം ശേഖരിച്ച് ഈ പറമ്പുകളെ കഴിയുന്നേടത്തോളം പറമ്പുകൃഷികളായും നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ നിലങ്ങളായും തിരിച്ചു കൃഷി ചെയ്യാൻ സാധിച്ചു എന്നു വന്നാൽ കുടിയാന്മാർക്ക് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ലാഭത്തിന്നു കയ്യും കണക്കും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഒപ്പു പണിയുന്ന വളരെ നിലങ്ങൾ സ്വല്പമായ ഒരു സംഖ്യ ചിലവു ചെയ്താൽ ഇരുപ്പു പണിയുവാൻ സൌകയ്മുള്ളതാക്കിത്തീക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. നിലങ്ങൾ ഉഴുന്നതിനേയും വളം ചേക്കുന്നതിനേയും കൂലിയ്ക്കും വേലയ്ക്കും ആദായസൌകയ്യങ്ങൾ വരുത്തുന്നതായ യന്ത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേയും പററി നവീനമായി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഉപദേശങ്ങളെ നമ്മുടെ കൃഷിനടപ്പുകാർ ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷെ അതിന്നും കൃഷിക്കാർ ധനസൌകയ്മുള്ളവരും കടം കൊണ്ടു ധനികന്മാരുടെ വലയിൽ പെടാത്തവരും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനെക്കുറിച്ചധികം വിസ്തരിക്കേണമെന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു പണം കിട്ടുന്നതാണെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരനു പരിഷ്കാരങ്ങൾക്കു മോഹവും വാസനയും ഉണ്ടാവുന്നതും ആയാൽ അതു നിറവേറുന്നതുമാണ്. കൃഷിപരിഷ്കാരത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു മൂലധനവും അതില്ലാഞ്ഞാൽ പരിഷ്കാരത്തിന്നു നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതും ആകുന്നു.

ജന്മിയ്ക്കോ ധനവാനായ കുടിയാനോ ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു ധനസഹായം ചെയ്യുവാൻ ഇപ്പോഴും സാധിക്കുന്നതാണ്. വസ്തു ഈടു കാണിച്ചു കടം വാങ്ങുന്ന പണത്തിന്നു സാധാരണയുള്ള പലിശ നൂററുക്കു മുക്കാലും ഒന്നും വീതവും പക്ഷെ കടത്തിന്റെ സംഖ്യയുടെ വലിപ്പം, ഈടു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്വത്തിന്റെ ബലം ഇതുകൾ അനുസരിച്ചു നൂററുക്ക് അരവീതവും പലിശയും ഈടാക്കാറില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ വസ്തുക്കൾ ഈടു കൊടുക്കുവാൻ ത്രാണി ഇല്ലാത്ത ചെറുതരം കൃഷിവേലക്കാക്കു ധനസൌകയ്യത്തിന്നു ചെയ്യേണ്ടതായ മാഗ്ഗം എന്ത് എന്നാണ് ഇവിടെ ആലോചിയ്ക്കാനുള്ളത്. കൃഷി ആവശ്യത്തിന്നു ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു സക്കാരിൽനിന്നു ധനസഹായം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്ന ഏപ്പാടു നടവടിയിൽ വന്നിട്ടു കുറച്ചു കാലമായി. ഇതും നാം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതരക്കാക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്യുന്ന ധനസഹായത്തെ സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനകളെ അനുസരിച്ച് ഇവരിൽ മിക്കപേക്കും ജാമ്യം കൊടുപ്പാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല കൊച്ചിരാജ്യത്തു പരപ്പായി കിടക്കുന്ന ഓരോരോ ചെറുതരം കുടിയാന്മാരോടു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആയിട്ടുള്ള ഏടവാട്, വേണ്ടുംവണ്ണം ചെയ്യാൻ സക്കാരിനും സാധിക്കുന്നതല്ല. സക്കാരിൽനിന്നു പണം കൊടുക്കുന്ന കായ്യത്തിൽ വേറെയും അസൌകയ്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു കുടിയാന്മാർ അവരവരുടെ നില ഓക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവശ്യംപോലെ കടം വാങ്ങിപ്പാനും അവരുടെ ധനസ്ഥിതി അതാതു കാലത്ത് ഏതേതു നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നു ദിനംപ്രതി അന്വേഷിക്കേണ്ടതായ ഒരു വലിയ ചുമതല, ഭാരവാഹികളായ സക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്ക് ഉണ്ടാവാനും

ഇടവരുന്നതാണ്. ഇതിന്നും പുറമെ പലി ശ ചുരുക്കിയാൽ ഇവർ അധികം കടം വാങ്ങി എന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടു കുടിയാന്മാൎക്ക് ആലോചനയില്ലാതെ കടം വാങ്ങുന്നതിന്നുള്ള വാസനയെ നശിപ്പിക്കാനും അവൎക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള പണം ന്യായമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിപ്പാനും അവൎക്കു മിതവ്യയം പരിശീലിപ്പാൻ അവരെ ജാഗ്രതപ്പെടുത്തുവാനും വാങ്ങീട്ടുള്ള പണം അവധികൾപ്രകാരം തിരിയെ അടപ്പാൻ നിഷ്കൎഷിപ്പാനും ആയി ഒരു പ്രത്യേക ഏൎപ്പാടു ചെയ്യുന്നത് അത്യാവശ്യമായി വരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഈടു കൊടുത്തു പണം വാങ്ങിപ്പാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്ത ഇവൎക്കു മൂലധനം വേണ്ടപോലെ മിതമായി ഉപയോഗിപ്പാൻ ശീലം വരുത്തുവാനും തോന്നിയ മാതിരി പണം കടം വാങ്ങുവാനുള്ള വാസനയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാനും ഉള്ള മാൎഗ്ഗം എന്താണെന്നാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളത്.

(തുടരും)

പക്ഷണശാസ്ത്രം

ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയുടെ സൂക്ഷ്മതത്വത്തെ പറ്റിയുള്ള ആലോചനകൾക്കു പരിപൂൎത്തി വന്നുവെന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി ആ സംഗതിതത്വത്തിലുണ്ടാകുന്നതും സംശയസ്പൎശം ലേശംപോലുമില്ലാത്തതും ആയ ഒരുവക ദൃഢനിശ്ചയമാണല്ലോ വാസ്തവമായ വിശ്വാസം. അല്ലാപോലും ആലോചനക്കവസരം കൊടുക്കാതെ തന്നെ ചില സംഗതികളിൽ ഈ മാതിരി നിശ്ചയമുണ്ടാകുന്നതിന്ന് അന്ധവിശ്വാസമെന്നോ മൂഢവിശ്വാസമെന്നോ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഓരോരുത്തരുടേയും ആലോചനാശക്തിക്കു പരസ്പരം വ്യത്യാസവും താരതമ്യവുമുണ്ടെങ്കിലും ആ വകയിലൊന്നും മനസ്സുവെക്കാതെ അന്യൻെറ ആലോചനയേയും വിശ്വാസത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അതിന്നു പൂൎത്തിവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ധാരണ നിമിത്തമാണ് പ്രായേണ അന്ധവിശ്വാസമുണ്ടായിത്തീരുന്നത്. ലോകതത്വജ്ഞനായ കാളിദാസൻ—

'സന്തഃപരീക്ഷ്യാന്യതരൽഭജന്തേ
മൂഢഃപരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിഃ'

എന്ന വചനത്താൽ ഈ സംഗതി നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതുമാതിരി വിശ്വാസവും അതിന്നനുകൂലമല്ലാത്ത യുക്തികൾ സ്ഫുരിക്കുന്നതോടുകൂടി മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയിൽനിന്നു ഭേദപ്പെടാതിരിക്കയില്ല. അങ്ങിനെ ഭേദപ്പെടുമ്പോൾ വിശ്വസിച്ച തത്വത്തിൽ വീണ്ടും സംശയമുണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ ആത്മാഭിമാനം സൎവ്വപ്രാണികളിലും സഹജമെന്നതുപോലെ എപ്പോഴും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഏതൊരുവനും തൻെറ വിശ്വാസത്തിന്നു പ്രതികൂലങ്ങളായ യുക്തിക

ളിൽ കൂടിയും പ്രായേണ അനുകൂലതയെ ത്തന്നെയാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. അതിനാൽ ഒരു തടസ്ഥൻെറ നിലയിൽനിന്ന് ആലോചിക്കുന്ന അപൂവ്വം ചിലക്കു മാത്രമേ അവനവൻെറ വിശ്വാസത്തിന്നെതിരായ യുക്തികൾ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. വിശ്വാസത്തിൻെറ യാഥാൎത്ഥ്യത്തിൽ വീണ്ടുമുണ്ടാകുന്ന സംശയം ആ തത്വത്തെപ്പററിയുള്ള ആലോചനകൾക്കു പൂൎത്തി വന്നുവെന്ന വിചാരം തെററാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും പിന്നെയും ആലോചന ചെയ്വാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൻെറ പൎയ്യവസാനം മുമ്പുള്ള വിശ്വാസത്തെ അധികം സ്ഥിരപ്പെടുത്തീട്ടാണെന്നും വരാം. നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണെന്നും വരാം. അതുകൊണ്ടു വളരെ അപൂൎവ്വമാണെങ്കിലും ഈ വഴിക്കു് ആസ്തികന്മാർ നാസ്തികന്മാരും നാസ്തികന്മാർ ആസ്തികന്മാരുമായി തീരുന്നതു തീരെ അസംഭവിയല്ലെന്നു വിചാരിക്കാം. അപ്രകാരം തന്നെ അഗാധമായ ആലോചന ചെയ്തു നിൎയ്യുക്തികങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിച്ച വിഷയങ്ങൾ പോലും പിന്നീടു സയുക്തികങ്ങളായി പരിണമിക്കാവുന്നതുമാണ്.

സാധാരണയായി ഫലഭാഗമെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രശ്നം, ജാതകം, മുഹൂൎത്തം മുതലായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രങ്ങളും പഞ്ചപക്ഷി, ഗൌളിശാസ്ത്രം, ദൂതലക്ഷണം, സാമുദ്രികം മുതലായ നിമിത്തശാസ്ത്രങ്ങളും കേവലം നിൎയ്യുക്തികങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇക്കാലത്ത് ഒട്ടും ചുരുക്കമല്ല. പല അവസരങ്ങളിലും ഈ ലേഖകൻ തന്നെ ഇങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽ ഒന്നാമനാണെന്ന് അഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ അല്പമായ ആശയോ മനസ്സിന്നു സുഖക്കേടോ ഉണ്ടാകുമ്പോളെല്ലാം ജാതകം എടുത്തു ഗ്രഹസ്ഥിതികളും ഫലങ്ങളും വളരെ ഗോപ്യമായി ഈ ലേഖകൻ ചിന്തിക്കാറുള്ളതുപോലെ മററുള്ള നിൎയ്യുക്തികവിശ്വാസക്കാരും പതിവുണ്ടെന്നറിഞ്ഞതു മുതൽക്കാണ് ഈ അഭിമാനം തുടങ്ങിയത്. ഗുണമായ ഫലം കണ്ടാൽ സമാധാനമുണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ ദോഷഫലം കണ്ടാൽ ഈ ശാസ്ത്രം നിൎയ്യുക്തികമാണെന്നു വെച്ചു സമാധാനമുണ്ടാക്കാറുള്ളതു കൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തത്തിൽ വലുതായൊരു തത്വം അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു നിൎവ്വിവാദം തന്നെയാണ്. പക്ഷേ യുക്തിശൂന്യമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്നുള്ള യുക്തികൾ മിക്കതും യുക്തിക്കു പ്രാമാണ്യം തന്നെ അംഗീകരിക്കാതെ—

> 'അഗ്നിഹോത്രം ത്രയോവേദാ-
> സ്ത്രിദണ്ഡം ഭസ്മഗുണ്ഠനം
> ബുദ്ധിപൌരുഷഹീനാനാം
> ജീവികേതിബൃഹസ്പതിഃ.'

എന്നിങ്ങിനെ വേദപ്രാമാണ്യത്തെ യുക്തികൊണ്ടു ഖണ്ഡിക്കുന്ന ചാൎവ്വാകൻെറ മതത്തോടാണ് യോജിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ദോഷഫലം കാണുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന സമാധാനംനിമിത്തം പരിപൂൎണ്ണമായ തൃപ്തിയുണ്ടാകുന്നവർ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും ചുരുക്കമാണെന്നേ ഉള്ളൂ. കാൎയ്യത്തിൻെറ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു മാൎഗ്ഗാന്തരമില്ലെന്നു കരുതി അനേകം ഗ്രഹനക്ഷത്രങ്ങളേയും അവയുടെ ആകൃതി, പ്രകൃതി, നിറം, പ്രവൃത്തി മുതലായതിന്നുള്ള അതിസൂക്ഷ്മവ്യത്യാസങ്ങളേയും പല വിധം പാരിഭാഷികശബ്ദങ്ങളേയും എന്നുവേണ്ട പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത വിധം അത്ര അനവധി വിഷയങ്ങൾ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട ആ ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ബുദ്ധിവിശേഷത്തേയും

ബുദ്ധിമുട്ടിനേയും പററി പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ഈ ശാസ്ത്രനിർമ്മാണത്തിൻെറ ശരിയായ ഉപയോഗം കണ്ടുപിടിച്ച ഞങ്ങളുടെ ബുദ്ധിവിശേഷത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയും വേണ്ടെന്നുവെക്കാറില്ല.

നിഷ്കൃതികങ്ങളാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയ വിഷയങ്ങളിൽ പിന്നേയും ബലാൽകാരേണ പ്രാമാണ്യം തോന്നിക്കുന്ന ശ്രദ്ധശക്തി ചെറുപ്പത്തിലെ അഭ്യാസംകൊണ്ടുണ്ടായ സംസ്കാരദോഷമാണെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭൂതങ്ങളോ പിശാചുക്കളോ ഇല്ലെന്നു നല്ല വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിലും അദ്ധരാത്രി മുതലായ അസമയത്ത് ഗുപകട സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒററയ്ക്കു പെട്ടാൽ പേടിയുണ്ടാകുന്നത് അസാധാരണയല്ലല്ലോ. ആ പേടിക്കു മേൽപ്രകാരമുണ്ടായ സംസ്കാരദോഷമല്ലാതെ മറെറാന്നും കാരണമാവാനും തരമില്ല. ലോകഗതിയറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാല്മീകി, വ്യാസൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവർ ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്ന നിലയിൽ, ജനനകാലത്ത് അഞ്ചു ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഉച്ചസ്ഥിതി ഭാഗ്യസൂചകമാണെന്നോ ഗ്രീവാപൃഷ്ഠജാനുക്കൾ നീളം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉത്തമപുരുഷലക്ഷണമാണെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അന്ധപരമ്പരയായി ഈ സംസ്കാരദോഷം അവരിലും വ്യാപിക്കുക നിമിത്തമുണ്ടായ തെററിദ്ധാരണകൊണ്ടാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ യാതൊരു വിരോധവും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു 'നഹി സർവ്വസ്സർവ്വം ജാനാതി' എന്ന് അവർതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ വക വിഷയങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉപയോഗം അവരറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ വഴി കാണുന്നതുമുണ്ട്. ധൂമകേതുവിൻെറ ഉദയം രാജനാശത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവെന്നോ, മനസ്സു വല്ലാതെ വ്യാകുലമായിത്തീന്നപ്പോൾ കണ്ണബിൾ പകുത്തുനോക്കി ഫലം നിണ്ണയിച്ചുവെന്നോ ഷെക്‌സ്പിയർ, ടെനിസൻ തുടങ്ങിയ മഹാന്മാർ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ലോകവിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി തങ്ങളുടെ കവിതകളിൽ സ്വഭാവോക്തിക്കു പുഷ്ടി വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി അലങ്കാരമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ വഴിയുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയൊരു തെററിദ്ധാരണ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ മുഴുവനും ഒരുപോലെ പരക്കുവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പററിയും ഞങ്ങൾ ആലോചിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇക്കാലത്തോ മുൻകാലങ്ങളിലോ പരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള സകലമനുഷ്യവർഗ്ഗക്കാരും ഒരേ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ആര്യന്മാരാണെന്നും മേലിൽ വല്ല വർഗ്ഗക്കാരും പരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയിലെത്തുമെങ്കിൽ അവരെ ഇപ്പോൾതന്നെ ആര്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ ഇയ്യിടയിൽ തീച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആര്യന്മാർ ഓരോ വർഗ്ഗമായിപ്പിരിഞ്ഞ് ഇന്ത്യ, യൂറോപ്പ മുതലായ ഖണ്ഡങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പിൽ തന്നെ ഈ നിഷ്കൃതികശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടായിക്കൂടെന്നില്ലല്ലോ. ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നതിൽ വല്ല യുക്തിഭംഗങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതിനെപ്പററി വേറെ ഒരാലോചന നടത്തുന്നതല്ലാതെ പ്രകൃതത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നു നിയമശാസ്ത്രകത്താക്കന്മാക്കും കൂടി സമ്മതിക്കാതെ കഴിയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം. ഇനി ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളും മററു ശാസ്ത്രങ്ങളേപ്പോലെ യുക്തിയുക്തങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ വഴികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കാം.

ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന സകലസംഭവങ്ങളും സംഗതികളും ഒന്നിനോടൊന്നു ബന്ധിച്ചുംകൊണ്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്നാണ് ഇവർ ഒന്നാമതായി ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ബന്ധങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നും ഏതേതെല്ലാം മാതിരിയിലാണെന്നും ഉള്ള ചോദ്യംകൊണ്ടു തന്നെ ഇവരിൽ മിക്ക ആളുകളും മടങ്ങാതിരിക്കില്ല. അഭിജ്ഞന്മാരാണെന്നു നടിയ്ക്കുന്ന ചിലർ മാത്രം ആവക ബന്ധങ്ങളിൽ മിക്കതും മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്ക വിഷയങ്ങളല്ലെന്നും, മനസ്സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു മാത്രം അറിയാവുന്നവയാണെന്നും, ഭൂതലക്ഷണാദികൾ ആ സങ്കല്പശക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവെന്നും, മററും ചില കുയുക്തികളും വെറും സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഗോചരങ്ങളല്ലാത്ത വിദ്യുച്ഛക്തി, സ്വനവ്യാപനശക്തി മുതലായതു കണ്ടു പിടിപ്പാൻ എത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ആവശ്യമോ അതിലധികം സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ ഈ ശക്തിയുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴികയുള്ളു എന്നും മററും ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും കാണിച്ചു വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അതെല്ലാം അവർ പറയുന്ന ശക്തിയ്ക്കു വിദ്യുച്ഛക്തിപോലെ പ്രാബല്യമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിപ്പാനുള്ള ദുരാഗ്രഹമായാൽ ഒരു വൈഷമ്യവുമില്ല. ഏതായാലും നിയുക്തികങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിന്ന് ഈ അഭിപ്രായം ലേശംപോലും യോജിയ്ക്കാത്തതാണെന്നു തീർച്ചതന്നെ.

ഫലഭാഗം, ഗൌളിശാസ്ത്രം മുതലായതിനെപ്പററി ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നും അതിന്നുള്ള യുക്തികളും ഏകദേശം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഇനി സാമുദ്രികശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിലുള്ള വിശേഷസംഗതികളെക്കുറിച്ചും കുറച്ചാലോചിച്ചു നോക്കാം. പ്രശ്നം, ജാതകം മുതലായതു ചിന്തിപ്പാനുള്ള സ്വകാര്യമുറിയിൽ വെച്ചല്ലാതെ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ആലോചിക്കകപോലും ഞങ്ങൾ പതിവില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കർത്താവായ സമുദ്രമഹർഷി ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ശരിയല്ലെന്നു വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ഉപായമാണിതെന്നു പലപ്പോഴും പല സംഗതികളേക്കൊണ്ടും ഞങ്ങൾക്കുതന്നെ അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുരുഷലക്ഷണം, സ്ത്രീലക്ഷണം, അശ്വലക്ഷണം, ഗജലക്ഷണം, ഗോലക്ഷണം മുതലായതാണല്ലോ ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരഭേദങ്ങൾ നിമിത്തവും സ്വഭാവഭേദം നിമിത്തവും ഗുണദോഷാനുഭവത്തിന്റെ സ്ഥിതിഭേദം നിമിത്തവും ഓരോ ജീവിയുടെ ഓരോ അംഗങ്ങൾക്കും അവയിലുള്ള മാംസപേശികൾക്കും നാഡീചക്രം മുതലായതിന്നും അവയുടെ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെക്കാണിക്കുന്ന രേഖകൾക്കും ചുഴികൾക്കും ഉണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ ശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ തക്ക വിധത്തിൽ കരുതിപ്പാപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം നോക്കുമ്പോൾ അവയിൽ--

'പഞ്ചദീർഘം ചതുർഹ്രസ്വം
പഞ്ചസൂക്ഷ്മം ഷഡുന്നതം
സപ്തരക്തം ത്രിഗംഭീരം
ത്രിവിശാലം പ്രശസ്യതേ.'

എന്നു തുടങ്ങി കണ്ണ്, മൂക്ക്, മാറ്, വയറു മുതലായ അംഗങ്ങളിൽ ചിലതു നീണ്ടും ചിലതു ചുരുങ്ങിയും ചിലതു താണും ചിലതു പൊങ്ങിയും ചിലതു ചുവന്നും ചിലതു

പരന്നും ചിലതു കനം കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതു വളരെ വിശേഷമാണെന്നും മററും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഉത്തമപുരുഷലക്ഷണങ്ങളെപ്പററിയേടത്തോളം ആ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ശ്രീരാമൻ മുതലായവരെപ്പോലെയുള്ളവരെ ഇക്കാലത്തു കാണാൻ സംഗതിവരാത്തതു നിമിത്തം അതൊന്നും ശരിയല്ലെന്നു പ്രയാസംകൂടാതെ തന്നെ നിഷേധിക്കാം. സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്നതും കുറിക്കുകൊള്ളുന്നതുമായ പല വിധം ലക്ഷണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൂട്ടീട്ടുള്ളതു കാണുമ്പോളാണ് കാൎയ്യം വൈഷമ്യത്തിലായിത്തീരുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ കണ്ണ്, മൂക്ക് മുതലായ ഓരോ അംഗങ്ങളേക്കൊണ്ടു തന്നെ ഓരോരുത്തരുടെ കായികമായും വാചികമായും മാനസികമായുമുള്ള സകലവ്യാപാരങ്ങളേയും കാണിച്ചുതരുവാൻ ഇവൎക്കു ലേശം പ്രയാസമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ആരെങ്കിലും ഈ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം ഖണ്ഡിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ, കരയുന്നവനു ദുഃഖമുണ്ടെന്നോ ചിരിക്കുന്നവനു സന്തോഷമുണ്ടെന്നോ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാവില്ലെന്നു കൂടി അവനെക്കൊണ്ടു പറയിക്കാതെ ഈക്കൂട്ടർ വിട്ടയയ്ക്കുകയുമില്ല. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഇവരെടുക്കുന്ന വഴികളെ ഏകദേശം കാണിക്കാം. ഒരുവൻ കരയുകയോ ചിരിക്കുകയോ മററു വല്ല ഗോഷ്ടികളും കാണിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ മുഖത്തുള്ള മാംസപേശികൾക്കും അവയോടു ചേൎന്ന നാഡികൾക്കും സാധാരണസ്ഥിതിയിൽനിന്നു ചില വികാരങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. കണ്ണിലും മററും വെള്ളം വരുന്നതിന്നും ഈ വികാരങ്ങൾ തന്നെയാണ് കാരണം. ഓരോ വികൃതികൾക്കും ആകൃതികൊണ്ടും പ്രകൃതികൊണ്ടും പരസ്പരം വ്യത്യാസമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവയെ വേർതിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നത്. അതുപോലെ തന്നെ ചിലത് ഉഷ്ണവീൎയ്യവും ചിലതു ശീതവീൎയ്യവുമാകയാൽ കരച്ചിൽ സന്താപനവും ചിരി സന്തൎപ്പണവുമായിത്തീരുന്നു. ചില വികാരങ്ങളിൽ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും കലൎന്നിട്ടും വരുന്നതാണ്. വാസ്തവം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കരച്ചിലെന്നും ചിരിയെന്നുംമററും പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥംതന്നെ ഈ വക വികാരങ്ങളാകുന്നു. വീണ്ടും വീണ്ടും ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ മാംസപേശികളിൽ ഏതു മാതിരി വികാരം അധികമുണ്ടാകുന്നുവോ ആ മാതിരി വികാരത്തെ ക്ഷണത്തിൽ പ്രാപിപ്പാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകലാഘവവും അവയിലുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. അതില്ലെങ്കിൽ അഭ്യാസം ദൃഢതയ്ക്കു കാരണമല്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരും. ഇപ്രകാരം ഒരഭ്യാസിയുടെ ശരീരത്തിന്നെന്നപോലെ ഈ മാംസപേശികൾക്കും കാഴ്ചയിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായിത്തീരുന്നു. അവനെക്കാണുമ്പോൾ വളരെ ദുഃഖം അനുഭവിച്ച ആളാണെന്ന് അപരിചിതന്മാർ പോലും അറികയും ചെയ്യുന്നു. ഒരാളുടെ അംഗങ്ങളിലുള്ള മാംസപേശികൾ മുതലായതിന്ന് ഏതേതു മാതിരിവികാരങ്ങൾ അധികം ആവശ്യമായി വരുന്നുവോ അതാതു വികാരങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ വൈഷമ്യം വരാതിരിക്കുന്നതിന്ന് ആ മാംസപേശികളുടെ ഏതേതു വിധത്തിലുള്ള പരസ്പരയോജന യുക്തമായിരിക്കുമോ അതാതു വിധത്തിലുള്ള പരസ്പരയോജനയെയാണ് അവന്റെ കൈകാൽ തുടങ്ങിയ അംഗങ്ങളിലേ രേഖകൾ, ചുഴികൾ, കണ്ണു, മൂക്കു മുതലായതിന്റെ പ്രത്യേകസ്ഥിതിഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നതെന്നാണ് ഇവരുടെ പിന്നത്തെ വാദം. അനുഭവം അനുസരിച്ചു കള്ളക്കണ്ണനാണെന്നും മൂക്കു കണ്ടാൽ തന്നെ ശൂരനാണെന്നും മററും ഞങ്ങൾക്കു

ന്നു പലപ്പോഴും പറയേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സംഗതിയിലും എത്തുപ്പാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ—

'കനിഷ്ഠായാംഭവേച്ചക്രം
വാണിജ്യേനധനാഭവേൽ
കനിഷ്ഠാധഃസ്ഥിതാരേഖാ-
സ്സാംഖ്യായാവതികാഃ സ്മൃതാഃ
താവതീപുരുഷാണാന്തു
നാരീഭവതിനിശ്ചിതം'

ഇത്യാദിയായി ചെറുവിരലിന്മേൽ ചക്രരേഖയുണ്ടായാൽ കച്ചവടംവഴിയ്ക്കു ധനം സമ്പാദിയ്ക്കുമെന്നും, ചെറുവിരലിൻെറ താഴെ എത്ര വരയുണ്ടോ അത്ര ഭാൎയ്യമാരുണ്ടാവുമെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുമ്പോൾ വരാൻ പോകുന്ന സംഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാംസപേശികളുടെ വിന്യാസം മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ കഴിച്ചു വെച്ചിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കാതെ ഇവൎക്കു നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ ഇതിലും ഞങ്ങൾക്കു ജയം കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഓരോരോ ബീജങ്ങളിലും അതാതിൻെറ അങ്കുരം മുതലായതു സൂക്ഷ്മരൂപമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും, ഓരോ വക ബീജങ്ങളുടെ ആകൃതിഭേദത്തിന്ന് ഇതാണ് കാരണമെന്നും സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള വിശേഷകാരണങ്ങളും കാലവും ഒത്തു വരുമ്പോൾ അപ്രകാരം പ്രകാശിയ്ക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും പ്രകൃതിശാസ്ത്രക്കാർ പരിശോധിച്ചു തിട്ടപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ ഒരു ജീവിയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന സകല ഗുണദോഷങ്ങളും സൂക്ഷ്മരൂപമായി എപ്പോഴും ആ ജീവിയിലുണ്ടായിരിയ്ക്കുമെന്നും പ്രത്യേക കാരണങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് പ്രകാശിയ്ക്കുന്നതെന്നും യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിപ്പാൻ ഇവർ ലേശം മടിക്കാറില്ല. ബീജങ്ങൾക്കുള്ള ആകൃതിഭേദം അങ്കുരാദികൾ സൂക്ഷ്മരൂപങ്ങളായി അവയിലുള്ളതുകൊണ്ടല്ലെന്നോ സൌകൎയ്യത്തിന്നു വേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നോ പറവാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞ ആകൃതിഭേദവും ഗുണദോഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിവാൻ സൌകൎയ്യത്തിന്നു വേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നുള്ള മറുവടി മുഖത്തടിച്ചപോലെ കിട്ടും.

ഫലം അനുസരിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും ഇവൎക്കു തന്നെയാണ് അനുകൂലമായിക്കാണുന്നത്. ഈ ശാസ്ത്രപ്രകാരം ദുൎല്ലക്ഷണമാണെന്നു പറയുന്ന ആന, കുതിര, കാള മുതലായതിനെ വാങ്ങിയാൽ ഫലംകൊണ്ട് അവ മാത്രമല്ല വാങ്ങിയവനും കൂടി പോത്താവാതിരിക്കയില്ല. അതു പേടിച്ചിട്ടോ എന്തോ ഞങ്ങളും ആ വക വ്യാപാരങ്ങളിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ വക വെയ്ക്കാതെ തന്നെയാണ് ഏൎപ്പെട്ടു വരാറുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയേടത്തെല്ലാം ഇവരുടെ ഉപദ്രവം നേരിട്ടിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ഈ നിൎയ്യുക്തികവിശ്വാസം ഉപേക്ഷിപ്പാനാണ് തൽക്കാലം നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു കൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് എൻെറ തത്സംബന്ധമായ വിശ്വാസത്തെ ഞാൻ പിൻവലിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

മ. രം.

ബാണയുദ്ധം

ഭാഷാപ്രബന്ധം.

ഏഞ്ചിത്തേകണ്ടുപാഃസനവനവകരുണാ-
ലോകനത്തോടുകൂട
ക്കിഞ്ചിൽകിഞ്ചിൽപൊഴിഞ്ഞീടിനമൃദുഹ-
കൊണ്ടുരമ്യമ്മുഖാബ്ജം (സിതം
കിഞ്ജല്കംചിൽപയോജത്തിനുമധുമലർമാ-
തെന്നുമോമൽക്കയിൽപ്പെൺ
കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചിക്കളിച്ചീടിനസുമധുരമാ-
കന്ദപോതംമുകുന്ദം.
ചെമ്പോൽപ്പൂമ്പാണഃശോഭാംതടവിനഭവ-
ഭാസമാനേത്രഗംഗേ (താ
സംഫുല്ലാഭോഗവന്നോരളവുമമസഖേ
കൌതുകംചൊല്ലവല്ലേൻ
തൻപൌത്രംവീണ്ടുബാണാവസഥനിഗളി-
ദ്വാരകായാംമുകുന്ദേ (തം
സമ്പ്രാപ്തേപൌരലോകക്കിയലിനപരമാ-
നന്ദമേസാമ്യമുള്ളൂ.
കണ്ടോളംപ്രീതിചേക്കാകനകമണിഗൃഹാ-
ലംകൃതാഭംഗികോലും
വണ്ടാർപ്പൂവേണിമാരാനവനവപരസൌ-
ദാമിനീമാനനീയാ
ഉണ്ടായീപണ്ടുമദ്ധ്യേജലധിമണമെഴും
ദ്വാരകാനാമലോകേ
കൊണ്ടാടപ്പെട്ടചാവുംമണിനഗരിമനോ-
ഹാരിണീകൈടഭാരേഃ.
ആത്താഭോഗംനിലിമ്പാലയമടിമതൊഴും
കൌശലശ്രീവിലാസം
ചീർത്തീടുംദ്വാരകായാംതിരുമിഴികലയാ
കാത്തുധാത്രീമശേഷാം
പ്രീത്യാമാനിച്ചുമമ്മാഹലധരശിനിജ-
ന്മോദ്ധവാദ്യാൻഗുണാഢ്യാൻ
സാദ്ധ്യംതൻപുത്രപൌത്രൈരഴകിലുഷിതവാ
ഭാഗ്യഭൂമായമൂനാം (ൻ

ചാരുശ്രീപങ്കജാക്ഷേപകലിരവവനീ-
പാലനേബദ്ധദീക്ഷേ
പാരിച്ചുനാളിൽനാളിൽപ്രണയവുമധികാ
നന്ദവാപ്പുപ്രജാനാം
താരിൽതനപംഗിതൻവീക്ഷണകളിവിളയാ
ടീകനംനീളമമ്മാ
ദാരിദ്ര്യത്തിന്നകപ്പെട്ടിതുശിവശിവദാ-
രിദ്ര്യമെന്നേവിനോദം!
ചിത്രച്ഛായാസുവർണ്ണവ്യതികരമണിഗീ-
തങ്ങളിൽപ്രൌഢരാഗ-
പ്രസ്താവംമിത്രവൈരംകുമുദവതിഷുവ്യ-
ത്തക്ഷയംബാലചന്ദ്രേ
മുഗ്ദ്ധാക്ഷീകേശപാശേകുടിലതപിതൃകാ-
ര്യേഷ്വപോൽസൎഗ്ഗമസ്ത്രാ
ചിത്രംകേൾകൈവളന്നൂധരണിഭരണസം
ക്രീഡിതേപങ്കജാക്ഷേ.
അക്കാലംബാണനാമാബലിതനയശത
ജ്യേഷ്ഠനാംദാനവേന്ദ്രൻ
വിഖ്യാതേപുക്കസൌശോണിതമണിനഗരേ
വിശാലലക്ഷ്മീനിവാസേ
ചൊൽക്കൊണ്ടീടുംഭവാനീരമണവരമദോ
ദ്രിക്തചേതാസ്ത്രിലോകീ-
മൊക്കക്കാൽക്കീഴമത്താനഖിലഭുവനവി-
സ്മാപകാഭോഗശാലി.
പ്രക്ഷോഭംപൂണ്ടൊരുനാൾമദനരിപുമയം
താണ്ഡവേചന്നകാണ്ഡ
മുഷ്ണേറുംദോസ്സഹസ്രപ്രഹതമഹിതവാ-
ദ്യേനപേർത്തുംപ്രസാദം.
ദക്ഷാരാതിക്കമമ്മാതിരുമനസിവള-
ർത്താശുവേണ്ടുംവരൌഘം
കയ്ക്കൊണ്ടുംകൊണ്ടുവീര്യോദയമിളകിനബാ
ണാസുരന്നാരുമൊപ്പോ.

വാരംവാരംവരുന്നോരഖിലജനമറി-
ഞ്ഞങ്ങുകത്തുട്ടുകൊണ്ടും
ചൂരക്കോൽകൊണ്ടടിച്ചങ്ങുടനുടനകലേ
നീക്കിയുംപാടുപാടേ
സൈ്വരംകാക്കേണമെന്നാനഴകുടയമഹാ
ഗോപുരംദീനവൃത്ത്യാ
ചാരുശ്രീപുഷ്പബാണാരിയുമഴകിതുബാ-
ണാസുരന്നാരുമൊവ്വാ.
ഏററംകണ്ഡൂലദോമ്മണ്ഡലദരിദ്രപയാ
ചെന്നുണത്തിച്ചനേരം
മാററാനുണ്ടായ്വരുംനിൻകൊടിമരമൊടിഞ്ഞു-
ന്നാളിലെന്നിപ്രകാരം
ഊററംതേടുംപ്രമോദാൽപുരഹരവചനം
കേട്ടുതൻകേതുഭംഗം
കാററത്തന്നുപാക്കുംത്രിഭുവനമണിബാ-
ണാസുരന്നാരുമൊവ്വാ-
തസ്യാത്മജാളുവനരത്നമുഷാഭിധാനാ
ത്രൈലോക്യകഹായനകുരംഗവിലോലനേത്രാ
അന്യേവസിന്ധുതനയാവിനയാഭിരാമാ
കന്യാബഭൂവജനനേത്രമനോഹരാംഗീ.
യൂനാംവിലോചനനവീനമഹോത്സവേന
ശൃംഗാരബാലതരുപല്ലവതല്ലജേന
കുന്ദപ്പ്രദപ്പശശിനശ്ശരദാഗമേന
തസ്യാശ്ശുഭംവപുരഭൂഷിവയോഗുണേന.
വക്ഷോജാദപനീയമദ്ധ്യേസരണൌ
വിന്യസ്യതാതാനവം
ചാഞ്ചല്യംവചനാദപാസ്യസൃജതാ
നേത്രാഞ്ചലസ്യസ്ഥിരം
സവ്വഞ്ചാപിവിശേഷവദ്വിദധതാ
തസ്യാസ്സചതുരപംപുന-
സ്താരുണ്യാത്ഭുതശില്പിനാസുവിഹിത-
സ്സൃഷ്ടാപവാദോവിധേഃ.
ഉത്താളാളകഭഞ്ജനാനികബരീ
ഭാരേഷുശിക്ഷാരസോ
ദന്താനാംപരികമ്മനിവിനഹനം
ഭ്രൂചാപയോഗ്ഗ്യാഗ്രഹഃ
തിയ്യഗ്ഗ്ലോചനവല്ലിതാനിവചസാം
ഛേകോക്തിസംക്രാന്തയഃ
സ്ത്രീണാംഗ്ലായതിശൈശവേപ്രതികലം
കോപ്യേഷകേളിക്രമഃ.
തദംഗരംഗേസ്തനപൂർണ്ണകുംഭേ
സന്ദീപ്തബിംബോഷ്ഠമണിപ്രദീപേ
വിതാനിതേകാന്തിപരംപരാഭി.
സ്തതാനലാസ്യംനവയൌവനശ്രീഃ.
* ഉദ്ഗംസിതഘനകുംഭം
ഉമ്മജ്ജന്തേണജോവ്വണഗഏണ
കൂളങ്കസരസഭരിആ
സരസീവതരംഗിആപവാളംഗീ

നിഖിലയുവതിവംശമുക്താമണിക്കി ത്രിലോകീമഹേളാലലാടാന്തരേ കാന്തിചി ന്തുന്ന പുത്തൻനറുഞ്ചിത്രകത്തിന്നു പോൽ ത്താർ ശരക്ഷോണിപാലേന്ദ്രദോഗ്ഗ്വസവ്വ സ്വവായ്പിന്നു സൌന്ദര്യപീയൂഷപാഥോധി മദ്ധ്യേ കളിച്ചീടുമംബാലകല്ലോലമാലെക്കു ബാലാശിഖാമഞ്ജരിക്കങ്ങിനേ ബാണപുത്രി ക്കു വാച്ചോരു താരുണ്യലക്ഷ്മീവിലാസങ്ങൾ പോന്നങ്ങിണങ്ങുന്ദശായാം അഹോ വിസ്മ യം വിസ്മയം പൂവൽമൈവിഭ്രമാഡംബരം കണ്ടിയോടെത്തി വാർകൊണ്ടവാർകൊണ്ട ലെക്കൊണ്ടു മണ്ടിച്ചു പുത്തൻപനംപൂക്കു ലേള്ളുക്കലച്ചല്ലലത്താരിനൊട്ടല്ലതാഞ്ചേത്തു നാളീകബാണക്ഷമാപാലവീരന്നു നാളീക സംഭൃതിമേളത്തിൽനിമ്മിച്ചു നീലത്തഴശ്രീ വിലാസം തിരണ്ടഗ്രമൊക്കച്ചുരുണ്ടപ്പുറം കാലൊളം നീണ്ടതിസ്നിഗ്ദ്ധമായ്മദ്ധ്യമദ്ധ്യേ മനോഹാരിപൂമല്ലചേമന്തിനല്ലിച്ചകം ചെ

---

* ഉദ്ഭൂശിതസ്തനകുംഭ
മുന്മജ്ജതായൌവനഗജേന
കൂലങ്കഷരസഭരിതാ
സരസീവതരംഗിതാപ്രവാളാംഗീ.
എന്നു സംസ്കൃതം

മ്പകം മററുമോരോന്തരം ക്ലൃപ്തദാമങ്ങളുംകൊണ്ടത്ഭുതഞ്ചോദ്യസംസ്ഥിതെന്തോന്നു. ചായുന്ദശായാം ത്രിലോകീതലാലംകൃതിരിട്ടാക്കുമ്മോമൽപ്പൂത്തുപ്പൂങ്കുഴൽ ചന്തമെന്തോഴകണ്ടോളവുമ്പോത്ത സമ്മോഹനം. ഭംഗിയിൽത്തീർത്ത കസ്തൂരികാ ചിത്രകംകൊണ്ടു. മേളുന്തകംഫാലബാലേന്ദുമദ്ധ്യേ നവതപനവെട്ടിച്ചമച്ചമ്പിലൊപ്പിച്ച ശില്പത്തിൽമിന്നുന്നനില്പാളകശ്രേണി മമ്മാമുഖാംഭോജലക്ഷ്മിക്കു മേല്പ്പെട്ടിപ്പോരു ചിഞ്ചരാതപത്രംകണക്കേ നിറാത്തുതുലോം മൈന്തർചിത്തംതകത്തീടുവാൻ. മല്ലികാബാണഫസ്ഥാഞ്ചലെ. തുള്ളിനോരിന്ദ്രനീലോല്ലസദ്ദേപത്രവല്ലീവിലാസം കലർന്നോരുവാർചില്ലിയെന്നും നടത്തയ്യൽമാനോഭവന്നാടകം പാടചാടേമ്പിളൽപാടവാടോപമാടിത്തുടങ്ങീട്ടുഭ്രമഭ്രാന്തധാവൽ കുരംഗാംഗനാവീക്ഷണോല്ലാസമാക്ഷിപ്യ വാഴ്ക്കുന്നമാധുര്യ വൈധുര്യകാരുഷ്യ ചാതുര്യലജ്ജാചിലാഭ്യോദയശ്രുതികി മാഴ്കിക്കുഴഞ്ഞംഗജക്ഷോണിപാലൻ വിലാസാത്മ്യനെയ്യിട്ടഭംഗ്യാവല്ലഭംകൈത്തലംകൊണ്ടിളക്കുന്നചോർവാൾകണക്കെ സമുത്തുംഗശൃംഗാരലീലാസുധാപൂർണ്ണ മദ്ധ്യേ കിടന്നാങ്ങുമിങ്ങും ഭ്രമിയ്ക്കുന്ന പാഠീനപോതം കണക്കേ ഫലാ കർണ്ണമൂലത്തൊളം ചെന്നരുമ്മിക്കുന്നം മല്ലമാർ ചില്ലി ചൊല്ലുന്ന വാത്സ്യായനാർത്ഥങ്ങളെപ്പേരുമേ സംവദിച്ചീടുമോമൽകടാക്ഷാന്തമാം ശ്യാമപക്ഷ്മാവലീപൂർവ്വെ നീരാജിതം മാരദിവ്യാസ്ത്രമേററിളംകുമ്കുമാർ പ്രശാകെട്ടലംക്കവെത്തുവന്താശ്ര ചാകുന്ന ചാവെള്ളച്ചോല്ലാവത്രോ തങ്ങളായ്ത്തീർത്ത കസ്തൂരികാപത്രികാംകുരശൃംഗാരിതഗണ്ഡഭാഗാന്തരേ ചാരുതോൽമേല്പടിഞ്ഞൊരു പോൽകുണ്ഡലോദ്യോതമയ്യാവിഴൽക്കൊണ്ടരൈസൗവർണ്ണകർണ്ണോപ്പടിതന്നിൽ പരക്കുന്നബാലാതപച്ഛായപോലെവിളങ്ങുന്നുണ്ടേ. മയ്യങ്ങാത സിന്ദൂരശോഭാഗുണനൂരമാട്ടികളഞ്ഞോരിവെഴുംചെഞ്ചൂഴ്ക്കായെടേക്കൈത്തുസന്ധ്യാഘനാഭേണവന്ധ്യത്വപവൃത്തെചത്തുബന്ധൂകസൂനശ്രിയാബാന്ധവം കലർന്നുല്ലസിക്കുന്നദന്താംബരേ വന്നപാകീട്ടുമോമൽപ്പുത്തുപ്പൂഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചൽമമ്മാ മുഖാംഭോജശോഭാമണിക്കുട്ടിൽമേവുന്ന നൗസാകിളിപ്പെൺകിടാവിന്നു തൽപെത്തിരുവാൻനല്ലമാണിക്യപാത്രത്തിൽ മാനിച്ചുടൻമുമ്പിൽവെച്ചോരവമ്പാൽക്കളിശ്രീസകാശം ചകാശേതരാം മേളമാളുന്നപൊൽക്കംബുവിന്നേററ മുൽക്കമ്പമേകുന്നകണ്ഠാന്തരേ കാന്തിയിങ്ങുന്നരേഖാത്രയം കാണ്കിലാശ്ചര്യമംഭോജസംഭൂതിതാനുത്തമശില്പക്രിയാസാരമെപ്പേരുമേ ചേർത്തു നൂക്ഷിച്ചതീർത്താക്കയും പാർത്തുകണ്ടത്ഭുതാപൂർണ്ണനായ് നാകലോകത്തിലും ഭൂമിലോകത്തിലും പാർത്തുകണ്ടാലവൽക്കൊത്തചെൺചൈതലിക്കില്ലെന്നു നേരേശലാകാഞ്ചലം കൊണ്ടു നാനാമഹേള്ളാജനപ്രൗഢിമേളുച്ചിതോയെന്നതന്നേ പുലംപ്പുംബുദ്ധം. ചേണെഴുംകന്നിമഞ്ഞൊടിയും പന്തവെച്ചാൽപ്പുഞ്ചരംചെത്തമമൊട്ടും മണിച്ചെപ്പുപോൽക്കുംഭമദ്ധ്യനൃശൃംഗങ്ങളിത്യാദിവസ്തുപ്രകാണ്ഡം ക്രമത്താൽജ്ജയിച്ചമ്പിലെങ്ങും പ്രതിദ്വന്ദ്വിമറ്റാരുമില്ലാഞ്ഞു തമ്മിൽപ്പിണങ്ങിത്തിമർത്തുന്നതിപ്രൗഢികൊണ്ടെന്നുവേണ്ടാ മുലക്കുച്ചയും ചാരുപൊട്ടിച്ചപുഷ്പശ്രിയാ ങ്ങിങ്ങിവിങ്ങിത്തുലോം വട്ടമിട്ടാശ്രുദോമ്മൂലകല്പംകഷാഭോഗമുൽക്കൊണ്ടുനൽകുംകുമച്ചാറണിഞ്ഞഞ്ചിതാലോകമുക്താ കലാപംകലർന്നേററമേററം തഴയ്ക്കുന്ന വൈപുല്യഭാരേണനിഷ്പാതഭീത്യാപയേശ്ചാസനൻ ചൂചുകം ഞാൽങ്കമൊട്ടാണിതട്ടിക്കിടക്കുന്നപോലെ മദോജ്ജ്വംഭതാരുണ്യകംഭീന്ദ്രകുംഭംകണക്കേ. സമസ്താംഗമമ്പോടു നിർമ്മിച്ചലാവണ്യരിഞ്ചോളിപോലെമനോജന്മഭദ്രാംഗലീലാവിഹാരാദ്രിപോലേ വിളങ്ങുന്ന മാർകൊങ്കയുഗ്മം ചമ

പ്പാൻ വാരമകെട്ടമാഴ്കിക്കുചാഞ്ഞതൃയ്യുംമാൽ
പെട്ടന്നോരുമദ്ധ്യാംകരത്തിന്നൊത്രുന്നായപു
ത്തന്മണിയഷ്ടിപോലെബിംബം പെട്ടരോമാവ
ലീശോഭ കണ്ടാലഹോവിസ്മയംവിസ്മയംപെ
ണ്ടുകാലാരിഫാലാനലജ്വലന്തസന്താപഭാ
രേണചെന്താർശരഞ്ചോരുനാഭീസരോമണ്ഡ
ലേവീണമുങ്ങാവിധൌ പൊങ്ങിമേൽപ്പെട്ട
കാണായധൂമാവലീന്നാമേന്നംജഗച്ചക്രമൊ
ക്കെജ്ജയിക്കമ്മനോജന്റെ ഭൃംഗാലപോൽത്തേ
ത്തടത്തിൽ ചിതത്തോടുയർത്തോരുമാഹേ
ന്ദ്രാതദ്ധ്വജപ്രൌഢിയെന്നംപുലമ്പീട്ടമോ
ക്കുംഘിധെൌരമ്യപൊന്മേഖലാദാമസാലേന
നാളൊന്നുമിന്നുംനിതംബാഖ്യ കന്ദർപ്പസം
ഗ്രാമവീട്ടന്നു ഭംഗ്യാവിളങ്ങുന്നപോൽത്തുൺ
കണക്കേതടിച്ചോരുമുൾത്തുന്നനന്നായ് മിനു
ത്തെത്രയുംകാന്തിസ്വാഭാവ്യരംഭാ നറുന്തണ്ടുമ
യ്യാമദംപെട്ടജംഭാരികംഭീന്ദ്രതുമ്പിക്കരപ്രൌ
ഢിയും മുമ്പുമുള്ളീട്ടമൂരുദ്വയഞ്ചാരുലോകത്ര
യിധൈയ്യചോരംപുകഴ്ത്താവതല്ലാക്കുമേ. മാ
രവീരന്മണിക്കാളമെന്നേമിളൽ ക്കാന്തിതോ
ന്നുന്നജംഘായുഗത്തിൻമനോഹാരിതാരിതി
യുമ്പാർത്തുകണ്ടോളവുംനേത്രരമ്യാമൃതം മു
ഗ്ദ്ധമല്ലാക്ഷിമാർനല്ല പുത്തൻമണിമാലപോ
ലേസദാ മൌലിമേൽവെച്ചലാളിച്ചമോമൽ
പ്പദദ്വന്ദ്വമത്യുന്നഖശ്രേണിയാം കേസരച്ചാ
ർത്തുകൊണ്ടുല്ലസിക്കുന്നബാലാംഗുലീപല്ലവാ
ലംകൃതം പങ്കജപ്പൂഞ്ചൊന്താർന്നമയ്യാരതിപ്പെ
ണ്ണു മാനന്ദലീലാവിനോദംമുകക്കുന്ന പൊ
ന്നിൻപയോജംകണക്കേ ഫലാകാന്തികൊ
ണ്ടുംതുലോം തോഴപ്പോരുംഗിരാംവിസ്തരൈ
രെത്രനന്നമ്മഹാരാജന്നാം മാരവീരന്നുതാ
നേന്നടക്കുംജഗജ്ജൈത്രപൊന്നിൻ കൊടി
ക്കൂറപോലേ സരോജാസനന്തൻകരാംഭോജ
ശില്പക്രിയാദർപ്പ സാമഗ്രിപോലെമണഞ്ഞോ
ഞ്ഞശൃംഗാരപങ്കേരുഹം തൂമലർത്തൊത്തി
ലേത്തുന്നതേൻധാരപോലേ മഹിലോകപു

ണ്യോദയപ്രൌഢിമമ്മാമഹേളാമയി പോ
ന്നുമിന്നുന്നപോലെ ജഗദ്വാസിനാമൽഭൂതാ
നന്ദകൌതുഹലഞ്ചെയ്തു പാർത്തട്ടിലെങ്ങും
പുകൾക്കാന്തിയുംചെയ്തുവാണിടിനാൾ.
ഇത്ഥന്താരുണ്യലീലാപരിമളവിഭവം
പൂണ്ടുശൃംഗാരസിന്ധോ-
ർമ്മദ്ധ്യാദുത്ഥായപാരിൽപ്പുകൾപെറുമപരാ
ലക്ഷ്മിതാനെന്നപോലേ
മുഗ്ദ്ധാപാംഗപ്രപാതേവിലസുമൊരുവിലാ-
സേന്ദിന്ദോഹചാചേ-
ത്തിത്രൈലോക്യപ്രമോദംവിഹൃതിമകൃത
ളുത്തിലാളീസമേതാ. (മേ-
മിന്നീട്ടംഘലമ്മലേശംമുഹുരിളകിനവാർ
കുണ്ഡലംനീളമണ്ടും
കുന്ദാക്കണ്ണോൺകുലുങ്ങുംകുചകലശമഴി-
ഞ്ഞതംസസംസകുതകേശം
മന്ദംകൊഞ്ചുന്നപൊന്നിൻതരിവളചിലനാ-
ളോമൽപ്പന്താട്ടമാറു-
ണ്ടന്നേരംകാണ്കിലെന്താർശരന്നുമരി
ക്കൊണ്ടുതണ്ടാംപ്രമോദം. (പൊാി-
ചേലാഞ്ചലേനചലദ്ഹാർല്ലതാപ്രകാ-
(ണൈധ:
വ്വേണീഭരേണചലയാദചലയീകൃതേന
ഹേലാഹിതഭ്രമരകഭ്രമിമണ്ഡലീടിഃ
ഹത്രത്രയംരചയതീവചിരന്തതഭ്രൂഃ.
അമന്ദമണിനൂപുരകപണിത
തചാരുപാരിക്രമം
ധ്വണജ്ഝണിതമേഖലംസ്ഖലി-
തതാരഹാരച്ഛടം
ചലൽകനകകങ്കണാവലി-
വിശേഷവാചാലിതം
മനോഹരതിസുഭ്രുവഃകിമ-
പികന്ദുകക്രീഡിതം
മലർമണമെഴമൃദ്വ്യാനാക്കണേചേന്നസവ്യാ
ലളിതമൃദുനഖാഗ്രൈർല്ലൂകിംവാദയന്തീ
കലിതരുചികമ്പിൻകാനനേഗൌരിപോ -
(ലേ

ചിലപൊഴുതൊരുഡോളാകേളികോലുംന്തു
(ശാംഗീ.

കമലമുഖിസഖീഭിസ്സാകമേകാന്തസ സ്ഥാ
സുമധുരനിനദശ്രീമോഹിതാശേഷലോകാ
പ്രമദതരളമോരോനാളിലമ്മാനലീലാം
കിമപിതടവുമല്ലാനോദ്യദ്ഗത്താളതാളം.
മനോഹരംകഞ്ചനസാപമാംസം
കനാവിലാനന്ദതരംഗിതാംഗീ
അന്യൂനരാഗംനിശികണ്ടൊരുന്നാൾ
മനോജലീലാസമയേപുണന്നാൾ.
തമഥതരുണനരത്നംപൂണ്ടുരാഗാന്ധചിത്താ
കമലമുഖികനാവത്താസപദിക്കുംദശായാം
കിമപിബതവെടിഞ്ഞുംപോകലാനില്ലനി
(ല്ലെ-
ന്നവനൊടുവിലപന്തിഹന്തപെട്ടന്നുണ
(ന്നാൾ.

ഉൽക്കണ്ഠാമകമേകലന്നഗതിസാ
തൻകാന്തമത്യാഗ്രഹ-
പ്രക്ഷോഭത്തൊടുനീളനോക്കിവിവശാ
ശയ്യാഗൃഹാഭ്യന്തരേ
ദുഃഖംപൂണ്ടമുമേവസന്തതമസൌ
ചിന്തിച്ചനന്യസ്പൃഹാ
പ്രക്ഷീണാമദനാഗ്നിലീഢസുകുമാ-
രാംഗീമയങ്ങിടിനാൾ.

തൻകാമാതങ്കമയ്യോസഖിയൊടുപറവാ-
നുംമുഢമ്മൂടുവാനും
മംഗല്യാപാംഗിവല്ലാഞ്ഞണിശയനതലേ
വീണപയ്യാകുലാംഗീ
തങ്ങീടുംബാഷ്പപൂരംനയനയുഗമട-
ച്ചാശ്രുതസംഗമശ്രീ-
സങ്കല്പാനന്ദമുദ്രാംനിഭൃതമനുഭവി-
ച്ചാശപസന്തീകിടന്നാൾ.

തസ്യാവൃത്താന്തവുംഭാവവുമുടനയഥാ-
പൂർവ്വമാലോക്യമേന്നേ-
ലുൾത്താപംപൂണ്ടുകേളീസഖിസരസമണ-
ഞ്ഞന്തികേ ചിത്രലേഖാ
ഉത്സംഗേ ചേർത്തനംഗജ്വലനമൃദിതമം-
ഗന്തഃലാടിത്തലോടി-

പ്പുത്തന്മാധ്വീരസംതൂകിനമൃദുവചസാ
മോദയന്തീബഭാഷേ.

കംപ്രത്യാസീത്സ്വയമഭിമുഖീ
ദൈവസംപത്തിരേഷാ
സൌഭാഗ്യന്തേസ്മരവികൃതയഃ
കസ്യചോൽഘോഷയന്തി
അസ്മാഭിസ്ത്വന്മനസിജരുജ-
ശ്ശമനതോവഞ്ച്യമാനാഃ
കസ്യേന്ദ്രത്വേപ്യവമതിയുതാ-
സ്സംപതിഷ്യന്ത്യപാംഗാഃ.
ആരെത്തൊട്ടിത്രിലോക്യാമനുഗുണതകല-
ന്നുമനോജ്ഞാംഗിദൈവം
ചാരുതപാസ്ഥാനമേവൻമനസിനിഴലെട്ടു-
ത്തനപഹസ്വന്യജന്മാ
സ്ത്രീരത്നപ്പൊന്നരിമ്പേതവവിധുരദശാ-
മീദൃശീംചേത്തതയ്യോ
നേരത്തെന്നോടിദാനീംപ്രിയസഖിനിഖിലം
ചൊല്ലെടോവൈകിയാതെ.
ഭദ്രേനിൻകോപ്പിതെന്തെന്തഖിലകുലവധൂ
ലോകമമ്പോടുചാർത്തും
പുത്തൻമാണിക്യമാലേകഥയകഥയക-
ല്യാണിസന്താപമൂലം
ഉൾത്തിങ്ങുംവ്രീളകൊണ്ടെൻപ്രിയസഖിമ
ടാസ്സുമുഗ്ദ്ധാംഗനാനാ- (തിമ്മ.
മെത്താതൊന്നല്ലിതെന്താർശരനിഗമപര
ബ്രഹ്മമേ ചിന്തയേഥാഃ.

തനപീശിഖാമകരികഷ്ടമിതോമലേനിൻ-
നെന്മേനിവാകമലർകൈതൊഴുമംഗരേഖാ
അന്യാദൃശീബത ചമഞ്ഞിതുഘമ്മകാല-
ത്തൊന്നോറവാടുമിളമല്ലികയെന്നപോലെ.

എല്ലാനാളുംവിശേഷാലയിതവസുഖദുഃ-
ഖങ്ങളെങ്കൽപകന്നി-
ട്ടല്ലോകീഴിൽക്കഴിഞ്ഞൂദൃഢമിനിയുമത-
വ്വണ്ണമേകൈവരേണം
ചൊല്ലീടെന്നോടിദാനീംപ്രസന്നമിത്രരഹ-
സ്യന്തുലോമെങ്കിലുംകേ-
ളൊല്ലാധന്യേസഖീവഞ്ചനമഖിലമനോ-
ജ്ഞാംഗികല്യാണിനീനാം.

(തുടരും)

ചില നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ

1 കാശ്മീരം പ്രസിദ്ധമായ ഹിമവാൻ രണ്ടു നിരകളായിട്ടാണ് വിന്ധ്യപൎവ്വതത്തിന്റെ വടക്കഭാഗമായ ഹിന്തുസ്ഥാനത്തിന്റെ വടക്കെ അററത്തു നെടുനിളെ കിടക്കുന്നത്. ഇതിൽ വടക്കെ നിരയുടെ അടിയിൽ ഇന്ത്യയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിലായിട്ടാണ് കാശ്മീരരാജ്യം. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നാലുപുറവും ഉയൎന്ന മലകൾ ഉണ്ട്. ജംബു എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ദേശവും ഈ രാജ്യത്തിൽ ചേൎന്നതാണ്. എണ്പതിനായിരം ചതുരശ്രനാഴികയാണ് ഇതിന്റെ വിസ്താരം. ജനങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും മഹമ്മദീയരാണെങ്കിലും രാജാവു ഹിന്തുവാണ്.

ഏററവും വിശേഷപ്പെട്ട കാശ്മീർ താഴ്വര ഈ രാജ്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഝലം നദി എന്നു പേരായ പുഴയുടെ ഇരുവശത്തുമായി ഉണ്ടാകനിമിത്തമാണ് ഈ രാജ്യത്തിന്നു മുഴുവൻ കാശ്മീരമെന്നു പേരുണ്ടായത്. ഏററവും മനോഹരങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ് ഈ രാജ്യമെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. ചുററുമുള്ള മലകളേക്കൊണ്ടും ഈ പ്രദേശത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭംഗി കുന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. പ്രകൃതിയുടെ വൈചിത്ര്യം കണ്ടു രസിപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവൎക്ക് ഇതിലും നല്ലതായ ഒരു സ്ഥലം ലോകത്തിലില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ഇവിടത്തെ രാജവംശം ദോഗ്രാരാജപുത്രവംശത്തിൽ പെട്ടതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവായ പ്രതാപസിംഹൻ ൧൮൫൦ മേയിമാസം ൨൩-നു-യാണ് ജനിച്ചത്. ൧൮൮൫ലാണ് മഹാരാജാവായത്. മഹാരാജപട്ടം കെട്ടി അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്ത്യാഗവൎമ്മേണ്ടിന് എന്തോ അതൃപ്തിയുണ്ടെന്നുള്ള സംശയം തോന്നുകയാൽ തന്റെ പൂൎണ്ണാധികാരം ൧൮൮൯ മുതൽ ൫ കൊല്ലത്തോളം തന്റെ പൂൎണ്ണമനസ്സോടുകൂടി ഇദ്ദേഹം വെച്ചൊഴിഞ്ഞു. അക്കാലത്തു മഹാരാജാവും വേറെ മൂന്നു മേമ്പൎമാരും ചേൎന്നു ഒരു സഭ വഴിക്കാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചു പോന്നിരുന്നത്. ഈ സഭയിൽ മഹാരാജാവു സഭാനാഥനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരാൾ ഉപസഭാനാഥനും മൂന്നാമത്തെ സഹോദരൻ സൎവ്വസൈന്യാധിപനും ആയിരുന്നു. ഈ അഞ്ചു കൊല്ലത്തെ ഭരണവിശേഷം നിമിത്തം ആ കാലത്തിന്നു ശേഷം മഹാരാജാവിന്നു തന്നേ പൂൎണ്ണാധികാരം തിരിയെ ലഭിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ശാസ്ത്രോക്തപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു രാജ്യം ഭരിച്ചുവരുന്ന ഒരു ഉത്തമമഹാരാജാവാകുന്നു. ആ രാജ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണൎക്കു പണ്ഡിതർ എന്നാണ് അവിടങ്ങളിൽ സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഈ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം തന്റെ രാജ്യത്തിൽ ഗോഹത്യ ചെയ്യാനോ, ഗോമാംസം കൊണ്ടുവരുവാനോ പാടില്ലെന്നു നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൎമ്മശാസ്ത്രപ്രതിപത്തി ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. കാശ്മീരം എന്നതു കാശ്യപപുരം പോയി കശ്മപുരമായി കാശ്മീരമായതാണത്രേ.

2 പത്തിയാല ശിഖർ രാജ്യങ്ങളിൽ ഏററവും വലിയതും പ്രാധാന്യം ഏറിയതും ആണ് ഈ രാജ്യം. ഡൽഹിയു

ടേയും ശതദ്രു നദിയുടേയും മദ്ധ്യത്തിലാണിത്. വിസ്താരം ൫൧൯൦ ചതുരശ്രനാഴികയാണ്.

ഈ രാജ്യത്തിലെ ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്നു രാജേന്ദ്രസിംഹനെന്നാണു പേർ. ശിഖർ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മതസ്ഥാപകൻ നാനാക്ക് ഗുരുവാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരായി പത്തു ആചാര്യന്മാർ ഇവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മഹമ്മദീയരുടെ ഉപദ്രവം നേരിട്ട കാലം മുതല്ക്കു യുദ്ധതന്ത്രത്തിൽ ഇവർ പരിചയിച്ചു നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചുവെന്നും അതിധീരനെന്നു പ്രസിദ്ധനും പഞ്ചാബിലെ രാജാവുമായ രഞ്ജിതസിംഹന്റെ കാലത്ത് ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ശക്തി ഹിന്തുസ്ഥാനത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിൽക്കൂടിയും പ്രബലമായി വ്യാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളാണ്. രഞ്ജിതസിംഹൻ പത്തിയാല രാജ്യം പിടിച്ചു പഞ്ചാബിനോടു ചേർക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, അക്കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തെ മഹാരാജാവായ അമരസിംഹൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു സഹായത്തിന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. അന്നു മുതൽക്കാണ് ഈ രാജവംശം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആധിപത്യത്തിൻ കീഴിലായത്.

ഈ വംശത്തിലെ രാജ്ഞിമാർ ധൈര്യത്തിലും രാജ്യഭരണനൈപുണ്യത്തിലും ശ്രുതിപ്പെട്ടവരാണ്. രാജാക്കന്മാരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ടോ മറ്റോ രാജ്യത്തിന്നു ആപത്തു വരുവാൻ വഴിയായ സമയങ്ങളിലെല്ലാം ബുദ്ധിമതികളായ രാജ്ഞിമാർ അവരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടും പ്രാപ്തികൊണ്ടും രാജ്യത്തെ രക്ഷിച്ചു കീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാരാജാവായ രാജേന്ദ്രസിംഹന്നു ഇപ്പോൾ ഏകദേശം നാല്പതു വയസ്സു പ്രായമാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയതു നിമിത്തം ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രായം തികയുന്നതുവരെ ഒരു പ്രത്യേക ആലോചനസംഘത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്. പ്രായം തികഞ്ഞ ഉടനെ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു ശക്തിയായി രക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടമഹിഷി മിസ്സ് ഫ്ലോറി ബ്രയൺ എന്നു ഒരു ആംഗ്ലേയസ്ത്രീയാണെന്നുള്ളത് ഒരു പ്രത്യേകസംഗതിയാകുന്നു.

3 കപൂർത്തലം — സിന്ധുനദിയുടെ പോഷകനദികളോടു ചേരുന്ന ജലന്ദർ, ബീയാസ് എന്നിവയുടെ നടുവിലുള്ള ഒരു ചെറിയ നാട്ടുരാജ്യമാണിത്. പത്തിയാല രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കായി ഹിമവാന്റെ അടിവാരത്തിലാണ് ഈ രാജ്യം. ൶൦൦ ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരം. ജനസംഖ്യ മൂന്നുലക്ഷത്തിലധികമുണ്ട്. ഇത്ര ചെറിയതാണെങ്കിലും ഈ രാജ്യം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. പരിഷ്കാരകാംക്ഷികളും ബുദ്ധിമാന്മാരുമായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണസാമർത്ഥ്യമാണ് ആ പ്രസിദ്ധിയ്ക്കു കാരണമെന്നു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കപൂർത്തലരാജവംശം 'അല്ലു' എന്ന ഗ്രാമത്തെ സ്ഥാപിച്ച മഹാനായ സാദവസിംഹന്റെ സന്താനപരമ്പരയാണ്. അതു നിമിത്തം ആ രാജവംശത്തിന്ന് 'അല്ലുവല്ലിയ' എന്ന് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. ഈ വംശത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രധാനപുരുഷൻ വലിയ പടനായകന്റെ നിലയിൽ കീർത്തിപ്പെട്ട ജയസിംഹനാണ്. ശിഖരുടെ വകയായ നാണയം ഒന്നാമതായി അടിപ്പിച്ചതും അവരെ യുദ്ധതന്ത്രം പഠിപ്പിച്ചതും കപൂർത്തലപ്പട്ടണം മഹമ്മദീയരിൽനിന്നു കൈവശപ്പെടുത്തിയതും ഈ ജയസിംഹനാകുന്നു. രഞ്ജിതസിംഹന്റെ കാലത്ത് ഈ രാജ്യത്തെ രാജാവ് അദ്ദേഹ

ത്തോട സഖ്യം ചെയ്തു. ൧൮൪൬-ൽ ൧ാം ശിഖർ യുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കീഴിലുള്ള നാട്ടുരാജ്യമായിത്തീൎന്നു. വലിയ ശിപ്പായിലഹളക്കാലത്തു രാജദ്രോഹികളെ അമൎച്ച ചെയ്യാൻ മഹാരാജാവു വളരെ സഹായിക്കുക നിമിത്തം ബ്രിട്ടിഷ് ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് അനേകം സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കിട്ടീട്ടുണ്ട്,

ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവിന്നു ജഗത്സിംഹനെന്നാണ് പേർ. വയസ്സു മുപ്പത്താറു കഴിഞ്ഞു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ അച്ഛൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായതും കൂടിയൂറോപ്യൻ സൂപ്രഡണ്ടുമാരുടെ അധീനത്തിലാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ൧൮൯൦-ൽ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു നടത്തിത്തുടങ്ങി. കാൻഗ്രാ ദേശത്തിലെ പ്രബലവൎഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു രാജപുത്രസ്ത്രീയാണ് പട്ടമഹിഷി. മഹാരാജാവിന്നു സ്വഭാഷയ്ക്കു പുറമേ ഇംഗ്ലീഷും ഫ്രഞ്ചും നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കാം. ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ [illegible] കൊണ്ടു രാജ്യം ക്രമത്തിൽ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

4 ബറോഡ

ബോമ്പാ സംസ്ഥാനത്തിൽ ഗുജരാത്ത്, കാത്തിയവാർ, അൾദ്വീപ് എന്നീ പ്രസിദ്ധസ്ഥലങ്ങളടങ്ങിയ ബറോഡ ഒരു ഒന്നാന്തരം നാട്ടുരാജ്യമാണ്. വിസ്താരം ൮൨൨൬ ചതുരശ്രനാഴികയുണ്ട്. എണ്ണായിരത്തിലധികം സൈന്യങ്ങൾ ഉള്ള രാജ്യമാണിത്. പ്രദേശങ്ങൾ മിക്കതും വളരെ ഫലവത്തായിട്ടുള്ളവയും പരുത്തി ധാരാളമായി വളരുന്നവയുമാണ്.

രാജവംശത്തിന്നു 'ഗേക്വാർ' എന്ന ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. പശുപാലകൻ എന്നാണത്രെ ഈ വാക്കിൻെറ അൎത്ഥം. 'ദാമാജി ഗേക്വാർ' എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധയോദ്ധാവാണ് ഈ രാജവംശം സ്ഥാപിച്ചത്. 'ബാലാജിറാവു' പേഷ്വായുടെ കാലത്താണ് ഈ ദാമാജി ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഗുജരാത്തു രാജ്യം മുഗൾചക്രവൎത്തികളുടെ അധീനത്തിൽനിന്നു മഹാരാഷ്ട്രന്മാരുടെ അധീനത്തിലാക്കിത്തീൎത്ത വീരനാണ് ദാമാജി. ൧൮൦൨-ലാണ് ഗേക്വാർ ഇംഗ്ലീഷുകാരായി സഖ്യം ചെയ്തത്. അടുത്ത മുൻകാലത്തു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത് ഗേക്വാർ മുഹൾറാവു എന്ന മഹാരാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ എന്തോ ചില സംശയങ്ങൾ നിമിത്തം ഇന്ത്യാ ഗവൎമ്മെണ്ടു സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിൻവാഴ്ചക്കാരനാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഗേക്വാർ മഹാരാജാവ്.

ഈ മഹാരാജാവ് 'സാജിറാവു ഗേക്വാർ' രാജവംശത്തിൽ പെട്ട ആളാണെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ മഹാരാജാവുമായി ഇദ്ദേഹത്തിന്ന് അ[illegible] സംബന്ധമില്ല. ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒന്നാ[illegible] സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പ്രശസ്തരാജ്യം ഭരിച്ചുപോരുന്ന ഇദ്ദേഹം ആദ്യകാലത്തു വളരെ ദരിദ്രനായ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ കുട്ടിയായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രായം തികയുന്നതുവരെ രാജ്യം ഭരിച്ചുവന്നതു പ്രസിദ്ധനായ സർ. ടി. മാധവറാവുവായിരുന്നുവെന്നു പലക്കും അറിവുള്ള സംഗതിയാണല്ലൊ. മഹാരാജാവു തഞ്ചാവൂർ രാജവംശത്തിൽ നിന്നാണ് വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ൧൮൮൧-ൽ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റു. പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിൽ ഇത്രത്തോളം താല്പൎയ്യമുള്ള ഒരു മഹാരാജാവ് ഈ രാജവംശത്തിൽ മുമ്പുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പരിഷ്കാരണകാംക്ഷികളായ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ ഏററവും പ്രധാനിയാണ് ഈ മഹാരാജാവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ബറോഡ 'വിരാട'മാണത്രെ.

തത്ത്വാവബോധസമ്പത്തി

പാർത്താലൊരന്തമണയാത്തവിധത്തിലേറി-
ത്താർത്തന്നലേറുമുകിൽമാലകൾപാ-
ഞ്ഞിടുന്നു;
നേർത്തീടിലുണ്ടിടിയുമുറ്റൊരുകൊള്ളിയാനും
നേർത്തീടുമങ്ങുമഴപെയ്യിലിതെന്തുമായം?
സൂര്യൻദിനംപ്രതിയുദിച്ചിടുമസ്തമിക്കും,
താരാഗണങ്ങളുമതിൻപടിയാചരിക്കും,
താരേശനുംക്രമമതായ്ക്ഷയവൃദ്ധിയുണ്ടി-
ന്നാരാണിതൊക്കെനിയമിച്ചതിതിന്റെപ്ര-
(കാരം?

ഗ്രാവങ്ങളുംനദികളുംവനവുംനിറഞ്ഞ
ഭൂവിന്റെഭാരമിതുതാങ്ങുവതാരപാരം?
ഗോവുംമൃഗങ്ങളുമനേകചരാചരങ്ങൾ
മേവുന്നതാരുടെയശാസനയാലിദാനീം?
തുച്ഛംമനുഷ്യരുടെദ്വേഷമതാകിലെന്താ-
ന്നാച്ഛാദ്യമായിവിലസുന്നിഹചിത്പ്രഭാവം;
ഇച്ഛിച്ചപോലെമനതാരുചരിക്കുമെന്നാ-
ലാച്ഛാദനംപുനരതിന്നുമിതാരുനൽകി?
ഈവണ്ണമായുലത്തുമത്ഭുതശക്തിയോടു
മേവുന്നതോർക്കിലിതിനൊക്കെനിയാമക-
(ത്വം

കൈവന്നദിവ്യനതിമാനുഷനായൊരാളു-
ണ്ടേവംമനസ്സിലൊരുബോധമുദിച്ചിടുന്നു.
ഈബോധമാണുസകലത്തിനുമുണ്മയായി
പ്രാബല്യമോടുവിലസുന്നതുബാലഹൃത്തിൽ
ബാല്യകാലമതിനാൽസുഖദായകംതാൻ
ദൗർബ്ബല്യമേറിടുകിലുമെന്നുജന്മദേഹം.
നേരായമാർഗ്ഗമതിലാണുമനഃപ്രവൃത്തി
ചേരുന്നതും, കപടമേതുമുദിക്കയില്ല;
നീരേതുമങ്ങുകലരാത്തകറന്നപാലിൻ-
നേരായബാലഹൃദയംപരിശുദ്ധമത്രേ.
സ്നേഹിച്ചിടുംനിരഭിസന്ധികമായിയേതു-
മീഹിച്ചിടുന്നതുമതിൻപടിയാണുപാർത്താൽ

ഊഹിച്ചിടാൻപടുതയോ, കപടങ്ങൾചെ-
(യ്യാൻ
മോഹിക്കയോഹൃദി, കിടാങ്ങളിലുള്ളതല്ല.
നിഷ്കല്മഷസ്ഥിതിയിതൊക്കെവെടിഞ്ഞുമ-
(ർത്ത്യൻ
ശുഷ്കങ്ങളായപലതിൽബഹുമോഹമാർന്നു
ശുഷ്കാന്തിയോടുപണിചെയ്തിഹലോകയാ-
വിഷ്കംഭകംസരസമായിനടിച്ചിടുന്നു. (ത്രാ-
വേഷംധരിച്ചുപുതുതായ്സ്വരമിങ്ങരങ്ങിൽ-
ഭോഷൻപുനശ്ചപലയങ്കവുമാടുവാനായ്
കാഷായമാർന്നിടുകിലുംകസവുള്ളപട്ടു
ഭേഷായുടുത്തിടുകിലുംനടനൊന്നുതന്നേ.
ഒട്ടേറെനാളിതുപടിക്കുനടന്നുകോലം
കെട്ടിക്കളിച്ചുകളിയുംസമയംപ്രധൈവ;
വീട്ടിൽ[illegible]ടുവിൽവന്നിടുമപ്പിച്ചേ
കിട്ടാഞ്ഞുകൂ[illegible]ശിവന്നണയുന്നനേരം
[illegible]മർത്ത്യമൊക്കെയുമടങ്ങിമടങ്ങിവീട്ടിൽ-
ക്ഷേമെത്തമൊക്കെയുമകന്നുമകന്നുവേണ്ടി
ക്ഷേമത്തിലങ്ങുകഴിയുംകുഴയുംദശായാം
രാമാ! നിനക്കുമവരുംനവനീതചോരം.
തക്കംപാർത്തുലകനീശപരമാക്കിവിടാൻ
വീക്കുന്നവമ്പൊടുയശോച്ഛമമന്നിടട്ടേ;
കാക്കാലമാന്നിരുളിലങ്ങുഴലുന്നനേരം
പാക്കാനവന്റെവിരുതൊക്കെയുമെങ്ങു-
(പോയോ

ശല്യംനമുക്കമനതാരിലുദിച്ചിടുമ്പോൾ
കല്യത്വമേകിയിരുളിൽതെളിവൊന്നു-
(നൽകാൻ

ബാല്യത്തിലന്നുവഴികാട്ടിയദീപമൊന്നേ
മൂല്യംകവിഞ്ഞമുതലായ്നിലനില്ക്കുമുള്ളൂ
എന്നുള്ളവസ്തുതമനസ്സിലുറച്ചുശാന്തി
വന്നീടുമപ്പൊഴതുവാഴ്കിലുമപ്രദേശേ
മിന്നീടുമങ്ങകലെനാമവിടേക്കുചെല്ലു-

ചേർന്നോരപാരതമതത്ത്വമഹാസമുദ്രം
എത്തീടൊലാമവിടയങ്ങുടനേനമുക്ക
പാർത്തീടലാംചെറുകിടാങ്ങൾകടല്ക്കരയ്ക്കു
തത്തിക്കളിച്ചമരുവുന്നതുമംബുരാശി
വിത്തോരുവമ്പൊടുമുഴങ്ങുവതും ഗഭീരം.
പാടിൻപ്രമോദമൊടുപക്ഷികളേ! മനോജ്ഞ-
മാടിൻവിലാസമൊടുമാടുകളേ! നിതാന്തം;
കൂടുന്നകുട്ടിനിഹ ഞങ്ങളുമുള്ളലിഞ്ഞു
കൂടുന്നകൂറൊടുകളിച്ചിടുവാൻവരുന്നു.
വേണ്ടാനമുക്കശിശുവായിവളൎന്നനാളി-
ലുണ്ടായിരുന്നപരിതോഷമിതിങ്കലിപ്പോൾ
പണ്ടങ്ങുപോയദിവസങ്ങൾതിരിച്ചുകിട്ടാ-
നിണ്ടൽപ്പെടുന്നതുപയോഗമതുള്ളതാ-
(ണോ?

എന്നാലുമന്നുമനതാരിലുദിച്ചമോദ-
മൊന്നോടെവിസ്മൃതിവരുന്നതശക്യമല്ലേ?
ഒന്നിച്ചിരുന്നുവിളയാടിയകൂട്ടരോടു
പിന്നീടുചേരുമളവിൽപരിതോഷമുണ്ടാം.
ശോകംനമുക്കപലനാളുകമേമുഴുത്തു
പാകംമനസ്സിനുവരുത്തുവതെന്തുപാരിൽ
ചാകുന്നവേളയിലുമെന്തിഹധൈൎയ്യമേക-
മേകാന്തഭക്തിയൊഴികെബ്ഭഗവാനിലെ-
(ന്നും?

കാണായിടുംസകലവുംഭഗവദ്വിലാസ-
മാണെന്നുതന്നെമനതാരിലുദിച്ചബോധം
ക്ഷീണിച്ചിടാമിഹനമുക്കവയെപ്പെരുപ്പം
ചേണാൎന്നവാണദിവസങ്ങളിലെന്നവണ്ണം.

വാനെത്തിടുംമലകളേ! നിഴൽനൽകിടുന്ന
കാനങ്ങളേ! കമലകാന്തികലൎന്നപൊയ്കേ!
ഞാനിന്നുനിങ്ങളൊരുമിച്ചുവസിച്ചിടുന്നി-
ല്ലെന്നാകിലുംമഹിമനിങ്ങടെയോൎമ്മയുണ്ടേ.
ചാടിക്കുതിച്ചുചെറുപയ്യനുതുല്യമായി-
ട്ടോടുന്നചോലകളെനിസ്തുമനോഹരങ്ങൾ;
മോടിയ്ക്കുചേരുമരുണോദയരാഗമംഗി
വാടാതെയെന്നുമകമേമമനിന്നിടുന്നു;
മായാമയൻത്രിഭുവനേശ്വരചിത്രകാരൻ
ഛായങ്ങളെന്നുമിഹചേൎത്തുമനോജ്ഞമായി
പായിച്ചിടുന്നമുകിൽമാലകളാക്കുതന്നെ
സായാഹ്നവേളയിലിളക്കുകയില്ലചിത്തം?
പണ്ടുള്ളനാളിലിഹകേളിവളൎത്തുവാനാ-
യുണ്ടായതായിനിനവാൎന്നപദാൎത്ഥമെല്ലാം
തണ്ടാരിൽമാതിനുടെകാന്തനണിഞ്ഞിടുന്ന
പണ്ടങ്ങളെന്നുമമബോധമുദിച്ചസത്യം.
അങ്ങനമമപിപുഷ്പം കണ്ണിലേകുന്നുബാഷ്പം
പ്രണയമസൃണമാക്കിച്ചിത്തതാരിന്നെനിസ്തു
ക്ഷണമപിഭഗവാനിൽഭക്തിയേറുംപൂമാ-
(റിൽ

തൃണമപിവലുതാകുംസച്ചിദാനന്ദമേകം.

ഒരുവിധമെഴുതിത്തീൎത്തേൻ
ഗുരുകൃപകൊണ്ടിന്നുതത്ത്വബോധമിതു
പെരുവഴിപോകുംജനതതി
കരുമനകൂടാതെനോക്കിയാൽകൊള്ളാം.

എം. രാജരാജവൎമ്മതമ്പുരാൻ എം. ഏ., ബി. എൽ.

കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം

പരിഷ്കരിച്ച ഒന്നാം പതിപ്പ്.

(൩)

യാസൃഷ്ടിഃസ്രഷ്ടുരാദ്യാവഹതിവിധിഹുതം
യാഹവിയ്യാചഹോത്രീ
യേദ്വേകാലം വിധത്തഃശ്രുതിവിഷയഗുണാ
യാസ്ഥിതാവ്യാപ്യവിശ്വം
യാമാഹുസ്സർവ്വഭൂതപ്രകൃതിരിതിയയാ
പ്രാണിനഃപ്രാണവന്തഃ
പ്രത്യക്ഷാഭിഃപ്രപന്നസ്തനുഭിരവതുവ-
സ്താഭിരഷ്ടാഭിരീശഃ.

ഇതാണല്ലൊ കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തള ത്തിൽ നാന്ദിശ്ലോകം. ഇതിന്റെ തർജ്ജമ യെപ്പററി ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യു ന്നതിനു പുറപ്പെടുമ്പോൾ, ഒന്നാമതായി ചിന്തിക്കേണ്ടതു കാളിദാസൻ ഏതു മത സിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിച്ചിട്ടാണ് ഈശ്വ രനെ ധ്യാനിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത് എന്ന സംഗതി യാകുന്നു. അതിനെ ഗ്രഹിക്കാതെ തർജ്ജമ യെ തുലനംചെയ്തു നോക്കുവാൻ സാധിക്ക യില്ലാ. മൂലശ്ലോകത്തിൽ കവി അടക്കീട്ടു ള്ള ആശയങ്ങളെല്ലാം അന്യൂനമായി ത ർജ്ജമയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടോ എന്നു നി ർണ്ണയിപ്പാൻ, മൂലശ്ലോകകർത്താവിന്റെ മ നോഗതികളെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ആ വശ്യകം തന്നെയാണ്. കാളിദാസൻ ശി വഭക്തനായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം വേ ദാന്തത്തിൽ അദ്വൈതമതക്കാരനായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഈ ശ്വരപ്രാർത്ഥന ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങളെ നിരൂപണംചെയ്തു പണ്ഡിതന്മാർ അഭി പ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ശിവനെ അർദ്ധനാരീശ്വ രനായും, അഷ്ടമൂർത്തിയായും ഉപാസനം ചെയ്ത്, അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഈശ്വരനെ അപ്രകാരമാണ് സങ്കല്പിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതെന്നു 'മാളവികാഗ്നിമിത്രം', 'രഘുവംശം', 'കുമാരസംഭവം' എന്ന കൃതി കളിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങളാൽ വെളിപ്പെട്ടിട്ടു ണ്ട്. 'ശാകുന്തള'ത്തിലെ നാന്ദിയിലും, ശി വനെ അഷ്ടമൂർത്തിയായി സങ്കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു ഈ മൂർത്തികളാകട്ടെ, പൃഥ്വീമൂർത്തി, ജലമൂ ർത്തി, തേജോമൂർത്തി, വായുമൂർത്തി, ആകാശ മൂർത്തി, യജമാനമൂർത്തി, ചന്ദ്രമൂർത്തി, സൂര്യമൂ ർത്തി ഇവയാണ്. ഇവ എട്ടും മനുഷ്യരുടെ സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയ്ക്കു വിഷയീഭവിയ്ക്കുന്നതായ ഭൂമി, വെള്ളം, തീയ്, കാററു മുതലായ പദാർത്ഥ ങ്ങളല്ലെന്നും, ഇവയുടെ അവ്യാകൃതഭാവ ങ്ങളാണെന്നും നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവയ്ക്കു 'തന്ത്രശാസ്ത്ര'ത്തിൽ, ശർവ്വ, ഭവ, രു ദ്ര, ഉഗ്ര, ഭീമ, പശുപതി, മഹാദേവ, ഈ ശാന, എന്നിങ്ങനെ അധിഷ്ഠാനദേവതാ നാമങ്ങളും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ എട്ടു മൂർത്തികളായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടാണ് കാളി ദാസൻ ഈശനെ ആരാധിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നുള്ളതോ ഇരിക്കട്ടെ. നാന്ദിശ്ലോകത്തിൽ ശാസ്ത്രാനുസരണം നാടകകഥയെ സൂ ചിപ്പിച്ചിരിക്കേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടെ ന്നുള്ളതിനേയും വിസ്മരിച്ചുകൂടുന്നതല്ലാ. ഇ വിടെയാകട്ടെ, ശാകുന്തളത്തിലെ നായികാ നായകന്മാരായ ശകുന്തളാദുഷ്ഷന്തന്മാരെ പ്പററി സാരമായ സൂചനകളെ കാളിദാസൻ ശ്ലോകാർത്ഥത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു എ ന്നത് അദ്ദേഹം വളരെ കരുതലോടെ ചെ യ്തിരിയ്ക്കുന്ന പദപ്രയോഗത്താൽ ഗ്രഹിക്കാ വുന്നതാണ്. 'സ്രഷ്ടുഃ'—ബ്രഹ്മാവിന്റെ

ആദ്ധ്യാസൃഷ്ടിഃയാ'—ആദ്ധ്യയായ സൃഷ്ടിയാതൊന്നോ അത്. ഇതാകട്ടെ, മേല്പറഞ്ഞ എട്ടു മൂർത്തികളിൽ ജലം എന്നു പറയുന്ന അപ് ആണെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിയ്ക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിന്നു പുറമെ, ഭൂലോകത്തിലെ ക്ഷത്രിയരാജവംശങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതായി പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഭരതവംശമെന്നും സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ വംശത്തിന്റെ ജനയിതാവു ദുഷ്ഷന്തനാണതാനും. പിന്നെയും, ആദ്ധ്യാ എന്നതിന്നു ശ്രേഷ്ഠാ-ഉത്തമാ, എന്നും അർത്ഥമിരിക്കയാൽ, ബ്രഹ്മാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ വെച്ച് ഉത്തമയായ ശകുന്തളയേയും സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ('രത്നസൃഷ്ടിയിവളെന്നത്രേനിനയ്ക്കുന്നുഞാൻ'— എന്നു ദുഷന്തൻ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു തന്നെ ഒരു തെളിവാണല്ലോ.) 'വഹതിവിധിഹുതംയാ ഹവിഃ'—യാവിധിഹുതം ഹവിഃവഹതി—അതാവിത്തു,വിധിപ്രകാരം നൽകപ്പെടുന്ന ഹവിസ്സിനെ വഹിയ്ക്കുന്നതു യാതൊന്നോഅത്. അഷ്ടമൂർത്തികളിൽ, അഗ്നിയെയാണ് ഇവിടെ അർത്ഥമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നത്;ഇതു കൂടാതെയും, ദുഷ്ഷന്തനാകട്ടെ ശാസ്ത്രോക്തമായ വിധത്തിൽ, തന്റെ പ്രജകളോടു നിലത്തിലെ വിളവിൽ ആറിലൊന്നു (ഹവിസ്സ്)കരം മേടിയ്ക്കുന്നതിനാൽ, ദുഷ്ഷന്തനെന്നും; പിന്നെ,ദുഷ്ഷന്തനാൽ ഗാന്ധർവ്വവിവാഹം വഴിയായി പത്നിയാക്കപ്പെട്ട ശകുന്തള ദുഷ്ഷന്തന്റെ ഹവിസ്സു (ബീജം) ഏറ്റു ഭരതനെ പെറുകകൊണ്ടു ശകുന്തള എന്നും അർത്ഥം വിവക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. 'ഹോത്രി' എന്നത് ഈശന്റെ മറെറാരു രൂപമായ യജമാനമൂർത്തി എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നതു കൂടാതെ; ഹോതാവായി പല യാഗങ്ങളേയും നടത്തുന്ന ദുഷ്ഷന്തൻ എന്നും, ആ യാഗങ്ങളിലൊക്കെ ധർമ്മപത്നിയുടെ നിലയിൽ ദുഷ്ഷന്തനോടുഭാഗഭാക്കായിരിയ്ക്കുന്നശകുന്തള എന്നും സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. 'യേ ദ്വേകാലം വിധത്തഃ'—കാലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർ രണ്ടും യാവരോ അവർ—എന്നതിൽ, പകലിനേയും രാത്രിയേയും വേറുതിരിയ്ക്കുന്ന സൂര്യൻ ചന്ദ്രൻ എന്ന കാലകർത്താക്കൾ എന്ന അർത്ഥത്തിന്നും പുറമെ, ഓരോ ദിവസത്തിലും ഓരോ സംവത്സരത്തിലും ഇന്നയിന്ന സമയങ്ങളിൽ ഇന്നയിന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണമെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്ത ഹേതുവായി കാലത്തിന്റെ അധികർത്താക്കളായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്ന ശകുന്തളാദുഷ്ഷന്തന്മാർ എന്നും അർത്ഥമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതും കൂടാതെ, ശകുന്തളയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവളുടെ കാലത്തെ അറിയിക്കുന്നവരായ അനസൂയ പ്രിയംവദ എന്നീ രണ്ടു സഖികളെന്നും സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇവർ രണ്ടാളും, ദുർവ്വാസസ്സിന്റെ ശാപത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാകയാൽ, അവർ ശകുന്തളയെ ദുഷ്ഷന്തന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, അവളോടു, മുദ്രമോതിരത്തെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാനും ദുഷ്ഷന്തൻ അവളെ ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ അടയാളം തെളിവായി കാണിയ്ക്കുവാനും ശട്ടംകെട്ടി അയയ്ക്കുന്നതിനാൽ, ശകുന്തളയുടെ കാലകർത്താക്കൾ ആണ് ഈ സഖിമാർ എന്നു സൂചന. 'ശ്രുതിവിഷയഗുണായാസ്ഥിതാവ്യാപ്യവിശ്വം'—ശ്രുതിവിഷയഗുണമായി വിശ്വത്തെ വ്യാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു യാതൊന്നോ അത് - ആകാശം എന്നാണ് ഒന്നാമതായ അർത്ഥം. ഇതിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ എട്ടു മൂർത്തികളിൽ ഒന്നായ ആകാശമൂർത്തിയെ വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, വിശ്വത്തെ വ്യാപിയ്ക്കുന്നതായ ദുഷ്ഷന്തന്റെ കീർത്തിയേയും ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ദുഷ്ഷന്തനാകട്ടെ, ദേവേന്ദ്രന്റെ ഉററചങ്ങാതികളിലൊരാളാണ്. ദുഷ്ഷന്തന്റെ വീര്യശൌര്യപരാ

ക്രമങ്ങളെപ്പററി മൂന്നു ലോകത്തുള്ളവരും പുകഴ്ത്തി പാടുന്നുണ്ട്.

'സുരനാരികൾ ചാൎത്തുമംഗരാഗം
പരിശേഷിച്ചതുകൊണ്ടുനിജ്ജരന്മാർ
വരകല്പലതാംശുകത്തിലങ്ങേ-
ച്ചരിതംചേൎത്തെഴുതുന്നുകീൎത്തനങ്ങൾ.'

എന്ന് ഏഴാം അങ്കത്തിൽ മാതലി പറയുന്നതുതന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമാണല്ലൊ. പിന്നെയും, ഭരതമഹാരാജാവിൻെറ മാതാവ് എന്നും മററുമുള്ള കീൎത്തി ശകുന്തളയ്ക്കുള്ളതും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. 'യാമാഹുസ്സൎവ്വഭൂതപ്രകൃതിരിതി'— സൎവ്വഭൂതപ്രകൃതി എന്നതിൽ, പ്രകൃതിയ്ക്കു പാൎത്ഥിവതത്വം എന്നൎത്ഥംകൊണ്ടു, പൃഥ്വീമൂൎത്തിയെ സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെയും, ദുഷ്ഷന്തൻെറ ഭരണത്തിൽ എല്ലാ ഭൂതങ്ങൾ (ജീവജാലങ്ങൾ)ക്കും അവരവരുടെ രക്ഷയ്ക്കു യാതൊരു ഹാനിയും ഉണ്ടാകാതെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദയ അനുഭവമാക നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തെയും; ഇതിന്നംപുറമെ, ശകുന്തളയാകട്ടെ തൻെറ ഗൎഭപാത്രത്തിൽ കിടക്കുന്ന സന്താനബീജത്തിന്നു പ്രകൃതിയാകയാൽ ശകുന്തളയേയും ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. 'പ്രാണിനഃ പ്രാണവന്തഃ'— എന്നതിൽ, പ്രാണികൾക്കു പ്രാണനെ നൽകുന്ന വായു എന്നും; ജനങ്ങളുടേയും മററു ജന്തുക്കളുടെയുമൊക്കെ ഹൃദയത്തെ ഉല്ലാസപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങളെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കാൻ സൌകൎയ്യം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നദുഷ്ഷന്തൻ എന്നും; തൻെറ ഭൎത്താവിൻെറയും പുത്രനായ ഭരതൻെറയും ഹൃദയത്തെ ഉല്ലാസപ്പെടുത്തുന്ന ശകുന്തള എന്നും അൎത്ഥമാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, നാന്ദിശ്ലോകത്തിൽ, ഈശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിക്ക മാത്രമല്ലാ, കഥാനായികാനായകന്മാരെപ്പററി സൂചനകൾകൂടെ അടക്കുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു എന്നതിനെ, ഇത്ര സവിസ്തരം പറയേണ്ടി വന്നതു, വായനക്കാൎക്കു തൎജ്ജമയെ മൂലത്തോട് ഒത്തു നോക്കുവാൻ സൌകൎയ്യമുണ്ടാക്കുവാനാകുന്നു എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഇനി തൎജ്ജമയെ നോക്കാം. തിരസ്കൃതമായിപ്പോയിരിയ്ക്കുന്ന 'മണിപ്രവാളശാകുന്തള'ത്തിൽ, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എഴുതീട്ടുള്ള തൎജ്ജമ,

'ധാതാവാദ്യൌചമച്ചോരുദകമഥഹവി-
ർവ്വാഹിയാംവീതിഹോത്രൻ
ഹോതാതാനുംദിനേശൻനിശയുടെപതിയും
നാദലക്ഷ്യംനഭസ്സും
ഭൂതാനാംസഞ്ചയത്തിൻപ്രകൃതിപൃഥിവി-
പ്രാണദൻമാരുതൻതാ-
നേതാഭിൎമ്മൂൎത്തിഭിശ്ശോഭിതനവതുഭവാ-
ന്മാരെയഷ്ടാഭിരീശൻ.' (യും

എന്നാണല്ലൊ. ഇതിനെ ഭേദപ്പെടുത്തി ഇപ്പോൾ 'ഭാഷാശാകുന്തള'ത്തിൽ ചേൎത്തിരിക്കുന്ന

'ധാതാവാദ്യൌചമച്ചോരുദക,മഥഹവി-
ർവ്വാഹിയാംവീതിഹോത്രൻ
ഹോതാ,കാലംകുറിക്കുംരവിശശികൾ,ജഗ-
ദ്വ്യാപിഖംനാദലക്ഷ്യം,
ഭൂതാളിയ്ക്കാകെയേകപ്രകൃതിപൃഥിവിയും
പ്രാണദൻവായുവുംതാ-
നേതാവദ്വ്യക്തമൂൎത്ത്യഷ്ടകനുലകുടയോൻ
നിങ്ങളെക്കാത്തുകൊൾക.'—

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു, സാധാരണ വായനക്കാൎക്കു അൎത്ഥം കുറെയേറെ സുഗമമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ലാ. 'ഏതാഭിൎമ്മൂൎത്തിഭി'രിത്യാദിയായ നാലാം പാദത്തിൽ 'കടിച്ചാൽപൊട്ടാത്ത' മട്ടിൽ ചേൎത്തിരുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങളിലെ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളെയും മററും അഴിച്ചു പിരിച്ചെടുത്തു കളഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ വായ

ന്നക്കാരൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ കുറെ വെളിച്ചം തട്ടീട്ടുണ്ട് എന്നു സന്തോഷിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ ഭാഷാശ്ലോകമാകട്ടെ, മുമ്പത്തെ മണിപ്രവാളശ്ലോകമാകട്ടെ, മൂലശ്ലോകത്തിലെ അൎത്ഥകല്പനയെയൊക്കെ അന്യൂനമായി വഹിക്കുന്നില്ലാ എന്നു പറഞ്ഞേ തീരൂ. മൂലശ്ലോകത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള അൎത്ഥങ്ങളിൽ, അഷ്ടമൂൎത്തികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ളതു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, മററു സൂചനകൾക്കു തൎജ്ജമയിൽ വേണ്ടുംവണ്ണം മാൎഗ്ഗമുണ്ടാക്കീട്ടില്ല എന്നു, മുമ്പു വിസ്തരിച്ച വ്യാഖ്യാനത്തെ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. കാളിദാസൻ തൻെറ ശ്ലോകത്തിൽ, അഷ്ടമൂൎത്തികളെ കുറിപ്പാനായി ഉദകം, വിതിഹോത്രൻ, രവിശശികൾ, പൃഥിവി, വായു ഇത്യാദി പദങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ. അതുനിമിത്തമായി ദുഷ്ഷന്തനെയും ശകുന്തളയേയും പററിയുള്ള സൂചനകൾക്കു യാതൊരു തടസ്ഥവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലാ. എന്നാൽ തൎജ്ജമയിൽ ഈ പദങ്ങളുടെ പ്രവേശം, മുൻപറഞ്ഞ സൂചനകളെ ഏറെക്കുറെ തടയുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആക്ഷേപം പറവാനുള്ളത്. ബ്രഹ്മാവിൻെറ സൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യമായതു യാതൊന്നോ, വിധിപ്രകാരം നൽകപ്പെടുന്ന ഹവിസ്സിനെ വഹിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, ഹോത്രിയായതു യാതൊന്നോ, കാലകൎത്താക്കളായവർ രണ്ടു യാവരോ, ശ്രുതിവിഷയഗുണമായി വിശ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, സൎവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും പ്രകൃതിയായിരിക്കുന്നതു യാതൊന്നോ, പ്രാണനുള്ളവയെല്ലാക്കെ പ്രാണനെ നൽകുന്നതു യാതൊന്നോ,—ഈ എട്ടു രൂപങ്ങളിലും പ്രകടീകരിക്കുന്നതായ ഈശൻ— എന്നുമാത്രമല്ലാതെ, ആ ഓരോന്നും വെവ്വേറെ ഇന്നതിന്നത് എന്നു പറയുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, കാളിദാസൻ ഈ ശ്ലോകത്തിൻെറ അൎത്ഥകല്പനയെ നിഷ്പ്രതിബന്ധമാക്കിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആ ഓരോന്നിനും മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിൽ മൂന്നു വക അൎത്ഥങ്ങളേയും കല്പിക്കാൻ തക്കവണ്ണമാണ് ആ പദങ്ങളുടെ ഘടന.

പക്ഷേ ഈ ന്യൂനത, മലയാളഭാഷയുടെ ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ ഫലമായിരിക്കാം. സംസ്കൃതത്തെപ്പോലെ പദസംസ്കാരമുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽനിന്ന് ഒരു ഉത്തമമായ കാവ്യത്തെ, അത്രത്തോളം പദസൌലഭ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഭാഷയിലേക്കു പകൎത്തെടുക്കുന്നതു, സർ മാണിയർ വില്യംസ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, 'എളുപ്പത്തിൽ വായുവായി പരിണമിക്കു ശീലമുള്ളതും അശാശ്വതവും ആയ ഒരു ആസവസാരത്തെ ഒരു പാത്രത്തിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു പകരുന്നതിനു കല്പമാകുന്നു' എന്നു സമ്മതിക്കാം. അതിനാൽ തന്നെയാണല്ലൊ സർ മാണിയർ വില്യംസ് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ തൎജ്ജമക്കു പലേ 'കുറവും കുററവും' പറയാൻ സംഗതി വന്നിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹവും ഈ നാന്ദിശ്ലോകത്തെ മൂലാൎത്ഥത്തിന്നു കുറവുവരുത്താതെ തൎജ്ജമ ചെയ്തിട്ടില്ലാ എന്ന് ആക്ഷേപം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ജലം, പൃഥ്വി, അഗ്നി, വായു മുതലായവയുടെ അൎത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന സാധാരണ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്ക നിമിത്തം, കാളിദാസശ്ലോകത്തിലെ വേദാന്തതത്വങ്ങൾക്ക് അപ്രകാശം ഉണ്ടായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നും, നായികാനായകന്മാരെപ്പററി സൂചനകൾ ഇല്ലാതായിപ്പോയി എന്നും ആകുന്നു ആക്ഷേപം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ശാകുന്തളം മലയാളികൾക്കു ദുൎഗ്രഹം ആണെന്ന ന്യൂന

തയെ പരിഹരിപ്പാനായി പുറപ്പെട്ട പി. ജി. രാമയ്യർ അവർകളുടെ തൎജ്ജമയും, കാളിദാസശ്ലോകത്തെ അല്പമെങ്കിലും മെച്ചമായ വിധത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാ. രാമയ്യരവർകളാകട്ടെ,

മുന്നംബ്രഹ്മാവുനിൎമ്മിച്ചൊരുജലവടിവായ്
വഹ്നിയായ്ഹോത്രിയായി-
ച്ചന്ദ്രാൎക്കന്മാർകളായ്ശ്രുതിവിഷയഗുണം
ചേരുമാകാശമായി
പിന്നെബ്ബീജത്തിനെല്ലാംപ്രകൃതിയവനി
ജീവനേകുന്നകാററായ് (യായ്
മിന്നീടുംമൂൎത്തിയെട്ടാന്നമരുമൊരുശിവൻ
നിങ്ങളെക്കാത്തിടട്ടെ.

എന്നാണ് മംഗളപ്രാൎത്ഥന ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ തൎജ്ജമകൎത്താക്കൾക്കു 'കീറാമുട്ടി'യായ്ത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ഈ നാന്ദിശ്ലോകത്തിന്നു, മുമ്പ് എടുത്തെഴുതിയ ചില വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ക്ലിഷ്ടകല്പനകളാണെന്ന് ഒരു അഭിപ്രായമുള്ളതിനാലായിരിക്കാം, അഷ്ടമൂൎത്തികളുടെ സംഗതിയിൽ മാത്രം തൎജ്ജമക്കാർ ശ്രദ്ധവെച്ചത്. ഈ പക്ഷമനുസരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഇപ്പോഴത്തെ, പരിഷ്കരിച്ച ഭാഷാശാകുന്തളത്തിലെ നാന്ദിശ്ലോകം മെച്ചമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ അതിനുള്ളിൽ, കാളിദാസനെപ്പോലെ, ഉദകാദിപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ കഴിക്കാമായിരുന്നില്ലയൊ എന്നാലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശാകുന്തളത്തിന്റെ തൎജ്ജമ, ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയിലൊന്നു, ബാസവപ്പ ശാസ്ത്രി അവർകൾ എഴുതീട്ടുള്ള കന്നട തൎജ്ജമയാണെന്നു കാണുന്നു; അതിലെ നാന്ദി മൂലത്തോടു ഏറെക്കുറെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും കന്നടപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തുനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പല ലാഭങ്ങളിലൊന്നു തെലുങ്കു, കന്നടം എന്നീ ഭാഷകളെ പരിശീലിക്കാനുള്ള സൌകൎയ്യം ആയിരിക്കയാൽ, ഈ അവസരത്തെ വിനിയോഗിച്ചു ലഭിച്ചു വരുന്ന പരിചയംകൊണ്ടു, ബാസവപ്പശാസ്ത്രികളുടെ തൎജ്ജമയിലെ നാന്ദിയെ പകൎത്തെഴുതുവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചാരിതാൎത്ഥ്യപ്പെടുന്നു:—

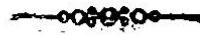
ആവുദുധാതൃസൃഷ്ടിഗെമൊതൽഹുതഹ-
വ്യമനാംപുദാവുദി-
ന്നാവുദുഹോതൃശബ്ദഗുണമാവുദവാ-
വുവുകാലകർതൃഗൾ
ആവുദുസർജ്ജഗക്കസ്വരാവുദഭൂ-
തകുലപ്രധാനമെം-
ദാവെംധലെംടരിംദെമെരെവീശനൊഡ്ഡു
ച്ചുഗെനിമ്മഭീഷ്ടമം.

ഈ തൎജ്ജമയിലെ പല വാക്കുകളും മലയാളികൾക്കു എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കാവുന്നവ തന്നെയാണല്ലൊ. അവയെ തമ്മിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യാകരണസൂത്രങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാലും, ഏകദേശം അൎത്ഥമെന്തെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഈ തൎജ്ജമയിൽ, ഉദകം ഇത്യാദി പദങ്ങളോ അവയ്ക്കു തുല്യമായ കന്നടവാക്കുകളോ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് ഈ തൎജ്ജമയുടെ പ്രശസ്തിക്കു ആധാരമായിരിക്കുന്നത്. 'യാസൃഷ്ടിഃസ്രഷ്ടുരാദ്യാ'—എന്നതിനെ 'ആവുദുധാതൃസൃഷ്ടിഗെമൊതൽ'— എന്നാണല്ലൊ തൎജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽ മൂലത്തിലെപ്പോലെ, ധാതാവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ആദ്യമായതു് ഇന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകമെടുത്തു പറയുന്നില്ലാ. ഇതിന്മണ്ണം മററു ഭാഗങ്ങളിലും കാൺക. ദ്രാവിഡഭാഷയായ കന്നടത്തിൽ ഇപ്രകാരം തൎജ്ജമ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, അതിന്റെ സഹോദരഭാഷ

യായ മലയാളത്തിൽ അസാധ്യമെന്നു വരുന്നതു ശോചനീയം തന്നെയാണ്.

ഈ അവസരത്തിൽ, ഭാഷാന്തരപ്രവൃത്തിയെപ്പററി ചില വിമർശങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് അനുചിതമാകയില്ലെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നതു, ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നവരുടെ മേൽ ചിലർ നിർബ്ബന്ധമായി ചുമത്തി വരുന്ന ചില നിയമങ്ങളെ സ്വീകരിക്കയോ ത്യജിക്കയോ വേണ്ടത് എന്നു വായനക്കാർ ആലോചിയ്ക്കുന്നതിലേക്കായിട്ടാകുന്നു.

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (ബി. ഏ)

ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോൻ

ഡിടക്ടീവ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോൻ എന്നു കേട്ടാൽ നടുങ്ങാത്ത ആളുകൾ ഇപ്പോഴും ചുരുക്കമാണ്. ഇദ്ദേഹം പോലീസ്സ് സൈന്യത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞിട്ട് അധികം കാലമായിട്ടില്ല. ൬ അടി തികച്ചും പൊക്കമുള്ള ആളാണ്. കൈകൾ മുട്ടുവരെ നീളമുണ്ട്. ശൌര്യമാണ് മുഖത്തു സ്ഥായിയായ രസം. ഇൻസ്പെക്ടർ ഒരു മതിൽക്കെട്ടിന്നു പുറത്തുനിന്ന് അകത്തു കഴിയുന്ന സംഭവങ്ങൾ നോക്കിക്കാണുന്നതു കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി ചുമരു തുരന്ന് അകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു കാണികൾക്കു തോന്നിപ്പോകും.

൧൦൬൭ മകരം ൧൭ാംനു- കാലത്ത് ഇദ്ദേഹം തന്റെ ആപ്പീസ്സുമുറിയിൽ ഇരുന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട കാട്ടുകളും കലക്കേസ്സിന്റെ നോട്ടുകൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോൾ പാറാവുകാരൻ അടുത്തു ചെന്നു ഡാക്ടർ നാണുമേനോൻ കാണ്മാൻ വന്നിട്ടുണ്ട് എന്നറിയിച്ചു. കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ആയാൾ ഡാക്ടരെ അകത്തേയ്ക്കയച്ചു. അന്യോന്യം ഉപചാരം ചെയ്തു രണ്ടാളും ഇരുന്നതിന്റെ ശേഷം:—

ഡാക്ടർ—(അല്പം പരിഭ്രമം നടിച്ച്) എന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവായ ഒരു സ്ത്രീയെ പെട്ടന്നു കാണാതായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവൾ മരിച്ചുപോയ എന്റെ ഭാര്യയുടെ അനുജത്തിയാണ്. വടക്കേടത്തു ദേവകിക്കുട്ടി എന്നാണ് പേര്.

ഇൻസ്പെക്ടർ—മുഴുവൻ കേൾക്കട്ടെ.

ഡാക്ടർ—കാണാതായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു മാസത്തിലധികമായി. കാപ്പിത്തോട്ടക്കാരൻ മിസ്റ്റർ കണ്ണിങ്ങാമിന്റെ ഗുമസ്ഥൻ നാരായണമേനെന്റെ ഭാര്യയാണ്. ൨൦ വയസ്സായി. ൫ അടി ഉയരം കാണും. വെളുത്തിട്ടാണ്. തലമുടി അധികമില്ലാ. ശേഷം ഒക്കെയും ഇതു നോക്കിയാൽ അറിയാം. എന്നു പറഞ്ഞു തന്റെ കയ്യശമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഛായ മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു കൊടുത്തു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഛായ നോക്കിട്ട്—ആ ഭത്താവിന് ഇവരെ കാണാതായതിനെപ്പററി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടെ?

ഡാക്ടർ—അറിഞ്ഞുകൂടെന്നാണ് ആയാൾ പറയുന്നത്. വളരെ നിഷ്കഷിച്ചു ചോദിച്ചിട്ടും എന്നെക്കാളധികമൊന്നും ആയാൾക്കും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇവളെ കാണാതായതിന്റെ

തലേദിവസം ഇവർ തമ്മിൽ കശപിശ കുറെ അധികമുണ്ടായി എന്നും താൻ ആപ്പീസ്സിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ വീട്ടിൽ ഇവളെ കണ്ടില്ലെന്നും ആയാളുടെ വാക്കുകൊണ്ടു തന്നെ വരുന്നുണ്ട്.

ഇൻ—അവർ തമ്മിൽ വലിയ യോജിപ്പായിരുന്നില്ല അല്ലേ? പിന്നെ?

ഡാ—യോജിപ്പില്ലെന്നു മാത്രമല്ലാ, അവളെ ഒരുമാതിരി ദ്രോഹിക്കുകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. വല്ലേടത്തേയ്ക്കും പുറപ്പെട്ടു പൊയ്ക്കളയാം എന്ന് ഇവൾ പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. ഞാനാണ് സമാധാനപ്പെടുത്തുക പതിവ്. എന്നാൽ സകല കാര്യവും ആലോചിക്കാറുള്ള എന്നോടു കൂടി ഈ കാര്യം ആലോചിക്കാതെയാണ് ചെയ്തത്. തടസ്ഥം പറയുമെന്നു പേടിച്ചിട്ടായിരിക്കാം.

ഇൻ— ഭർത്താവിനെ ഒന്നുകൂടി നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ ആയാൾ പരമാർത്ഥം മുഴുവനും പറയില്ലേ?

ഡാ—പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാൻ ആയാളെ കണ്ടെത്തീട്ടുവേണ്ടേ? നാലു ദിവസമായി ആയാളെയും കാണാനില്ലാ.

ഇൻ—എന്ത്? (ആലോചന നടിച്ച്) ആയാളെയും കാണാനില്ലേ?

ഡാ—ഇല്ലല്ലൊ. ഞാൻ മിനിഞ്ഞാന്നു രാത്രി അവർ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ പോയി. വാതൽ പൂട്ടി കണ്ടതിനാൽ അയൽവീട്ടുകാരോടു ചോദിച്ചു. വീട്ടിൽ നിന്നു പോയിട്ടു കുറച്ചു ദിവസമായി എന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞത്. ഇന്നലെ കാലത്ത് ആപ്പീസ്സിലന്വേഷിച്ചതിൽ രണ്ടാഴ്ചയായിട്ട് അവിടെയും ചെല്ലാറില്ലെന്നു മിസ്റ്റർ കണ്ണിങ്ങാം പറഞ്ഞു.

ഇൻ—ചാടിപ്പോയ സംഗതിയെപ്പററി നിങ്ങൾ വല്ല പത്രങ്ങളിലും പരസ്യം ചെയ്തുവോ?

ഡാ—ഇല്ലാ നിങ്ങളെ കണ്ടു വിവരം അറിയിച്ചിട്ടു മതി എന്നു വച്ചിട്ടാണ്.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഇതെല്ലാം നോട്ടെഴുതിയതിന്നു ശേഷം ദമ്പതിമാർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം മുതലായതു ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. 'ആട്ടെ ഇപ്പോൾ ഇത്രയും വിവരം മതി, ശേഷം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അറിയിച്ചു കൊള്ളാം. വേണ്ടവിധം അന്വേഷണം നടത്താം.' എന്നു പറഞ്ഞു ഡാക്കടരെ അയച്ചു.

നാണുമേനോൻ പോയതിന്നു ശേഷം നോട്ടെഴുതിട്ടുള്ളതു മുഴുവനും ഒരു പരിവൃത്തി വായിച്ചു നോക്കിയ ഇൻസ്പെക്ടർ ഉടനെ കാപ്പി കഴിച്ചു ദമ്പതിമാർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു. ഡാക്കടർ പറഞ്ഞ പ്രകാരം തന്നെ വീട് അടച്ചിട്ടിരുന്നതു കണ്ടു. വിളിച്ചുനോക്കി. ആരും തുറന്നില്ല. മതിൽ കയറി അകത്തു കടന്നു. വീട്ടിന്റെ പിൻഭാഗത്തു ചെന്നു ചുററും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ 'അവിടെ ആരും ഇല്ലാ' എന്ന് അടുത്ത വീട്ടിൽ കിണററിന്നരികെ മുണ്ടലക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ഒരു വെളുത്തേടത്തി പറയുന്നതു കേട്ടു. അവളെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ 'അവർ രണ്ടുപേരും പോയി. വീടു പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കയാണ്.' എന്ന് അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

ഇൻ—അവർ എപ്പോൾ വരുമെന്നറിയാമോ?

സ്ത്രീ—അതിനിക്കറിഞ്ഞുകൂട. രണ്ടാളും മനുഷ്യപ്പററു ലേശം ഇല്ലാത്തവരാണ്. ഞങ്ങളോടു യാതൊന്നും സംസാരിക്കതന്നെ പതിവില്ലാ. തമ്മിലുള്ള ലഹളയും അടിയും പിടിയുംകൊണ്ട് അയൽവക്കക്കാൎക്ക ഇരിക്കപ്പൊറുതിയില്ല. ശിവ! ശി

വ! ഇങ്ങിനെ ഒരു കൂട്ടരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലാ.

ഇത്രയും കേട്ടപ്പോൾ ഇവരുടെ വർത്തമാനം കേൾപ്പാൻ രസമുണ്ടെന്നു നടിച്ചുംകൊണ്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ വായാടിയായ അവൾക്കു വീണ്ടും പറവാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു.

സ്ത്രീ—ആ മേനോൻ വളരെ ദുസ്വഭാവിയാണ്. ആയമ്മയുടെ നടപടിയെപ്പററി അങ്ങോൎക്കു ലേശം തൃപ്തിയില്ല. അവരുടെ പേരിൽ എപ്പോഴും വിശ്വാസക്കേടേ ഉള്ളൂ. ഇതൊക്കെ അവൎക്കു മോരു കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്ന ഇട്ടിച്ചിരിയമ്മയാണ് എന്നോടു പറഞ്ഞത്. അമ്മ കണ്ടാൽ നല്ല കൂട്ടത്തിലാണ്. തമ്മിൽ കടിപിടി കൂടുന്നത് ആരും അറിയില്ലെന്നാണ് നാട്യം. അതല്ലേ ഒരു വാല്യക്കാരനെക്കൂടി ആക്കാതിരിക്കുന്നത്!

ഇൻ—ശരി. അവരാരും ഇവിടെ ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഞാൻ എന്തിനാണ് ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത്. ഞാൻ പോണു. ഈ വീട് അവർ വാടകയ്ക്കു വാങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു കേട്ടു. ആരോടാണ് വാങ്ങിയിരിക്കുന്നത് എന്നറിയാമൊ?

സ്ത്രീ—ഒ- വീടു വക്കീൽ കിട്ടപ്പണിക്കരുടെ വകയാണ്.

ഇത്രയും അറിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ വക്കീലിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. "നിങ്ങടെ വക 'മാനാംചെററ' വഴിയിലുള്ള വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നവർ എവിടെപ്പോയി എന്നറിയാമൊ" എന്നു ചോദിച്ചു.

വക്കീൽ—അവർ വാടക മുറയ്ക്കു തരുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവരെ ഒഴിപ്പിക്കുന്നതു ഭംഗിയല്ലാ. തല്ക്കാലം നിങ്ങൾക്കു തരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാ.

ഇൻ—എനിക്കു വീടാവശ്യമില്ല. അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നവരെ കാണാതായിട്ടു കുറെ ദിവസമായി. എവിടെയാണെന്നറിയാമൊ?

വ—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരെവിടെപ്പോയാലും തരക്കേടില്ല. വാടക മുറയ്ക്കു കിട്ടാതായാലേ എനിക്കന്വേഷിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. മാറി താമസിച്ചാലും വേണ്ടില്ല; ചാടിപ്പോയാലും വേണ്ടില്ല. അവരുടെ സാമാനങ്ങൾ ആ വീട്ടിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഉടൻജപ്തി ചെയ്തു വസൂലാക്കിക്കൊള്ളാം.

ഇൻ—ഞാൻ ഒരു പോല്ലീസ്സ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. ഇവരെ കാണാതായ കാൎയ്യത്തിൽ ചില സംശയങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതന്വേഷിപ്പാൻ ആണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആ വീട് ഒന്നു തുറന്നു കാണിച്ചാൽ നന്ന്.

വ—വാറണ്ടു കൂടാതെ വീടുകൾ ശോധന ചെയ്വാൻ പോല്ലീസ്സിന്ന് അധികാരമില്ലെന്നാണ് ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള നിയമം. വാറണ്ടുണ്ടൊ?

ഇൻ—എന്റെ സാറെ! ഞാൻ അത് ഈ നിലയിൽ ശോധന ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിച്ചല്ലാ വന്നത്. വീടു തുറന്നു കാട്ടിത്തന്നാൽ കൊള്ളാം. അതിലെ സ്വഭാവങ്ങൾ കണ്ടതിന്നുശേഷം പിന്നീടാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വാറണ്ടു വാങ്ങി ശോധന ചെയ്തുകൊള്ളാം.

'അങ്ങിനെയാവാം' എന്നു പറഞ്ഞു വക്കീൽ പുറത്തളത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടുള്ള കൂട്ടത്താക്കോൽ എടുത്തു പുറപ്പെട്ടു. സ്ഥലത്തു ചെന്നിട്ട് ൫൦ മിനിട്ടിനകം പരിശോധന കഴിച്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ പുറത്തിറങ്ങി. മററൊരാൾ ൨ മണിക്കൂറുകൊണ്ടു കണ്ടെത്തുന്നതിലധികം സൂക്ഷ്മസംഗതികൾ ഗോപാലമേനോൻ ഈ ൫൦ മിനിട്ടുകൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കിടക്കുന്ന അകം നിഷ്കൎഷിച്ചു പരിശോധിച്ചു നോട്ടെടുത്തു. ആ അകത്തുള്ള അഴക്കോലിന്മേൽ രണ്ട് ഒന്നരമുണ്ടുകളും, ചുമരിന്മേലുള്ള കണ്ണാടികളുടെ ആണികളിൽ ഒന്നൊ രണ്ടൊ തവണ മാത്രം ഉപയോഗിച്ച രണ്ടു പാവുമുണ്ടുകളും, വിശേഷപ്പെട്ട ൨ പട്ടുറവുക്കകളും തൂക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. മേശപ്പുറത്തു പൊട്ടുകുത്തുവാനുള്ള അരിച്ചാന്ത്, കുങ്കുമം, വാൽക്കണ്ണാടി ഇവയും, കണ്ണാടിയുടെ പിന്നിൽ രണ്ടു വാർമുടിയും വച്ചിട്ടുണ്ട്. കുളിമുറിയിൽ പകുതി തേച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സോപ്പുകട്ടയും, കിറി തെ

യ്യാറാക്കിയ ഇഞ്ചയും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ തെല്ലാം ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് സംശയം വർദ്ധിപ്പാനുള്ള പ്രത്യേകകാരണങ്ങളായിരുന്നു. ദിവസം പ്രതി ഉപയോഗമുള്ള ഈവക സാമാനങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഒരു സ്ത്രീ പെട്ടെന്നു ചാടിപ്പോകുമൊ? ആട്ടെ. അന്വേഷിക്കാം. എന്നു വിചാരിച്ചു വക്കീലിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

പിറേറ്റിവസം ശോധനവാറണ്ടോടുകൂടി സ്ഥലത്തു ചെന്നു വളരെ നേരം പരിശോധിച്ചു. ഈ പരിശോധനയിലും താൻ മുമ്പു കണ്ടതിലധികം വിവരങ്ങൾ കാണ്മാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ മേശ തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ചെറുതായ ഒരു കയ്യെട്ടി കണ്ടെത്തി. അതു തുറന്നു പരിശോധിച്ചതിൽ ഒരു കൂട്ടം കല്ലുവെച്ച തോടയും, ഒരു പരന്ന നൂലും പതക്കവും, ചെറിയ ഒരു തോൽമടിശ്ശീലയിൽ ൨ മുഴവൻ ഉറുപ്പികയും, ഒരു അരഉറുപ്പികയും, ൧൦ അരക്കാലും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. പണം എണ്ണിനോക്കുന്ന സമയം എന്തെന്നില്ലാതെ ഒരു പ്രസന്നത ഇൻസ്പെക്ടരുടെ മുഖത്തു പെട്ടെന്നു പുറപ്പെട്ടു. 'ഒരു സ്ത്രീ നാടുവിട്ടു പോകുമ്പോൾ അവളുടെ മടിശ്ശീലകൂടി എടുക്കാതെ പോയി എന്നു വരുമൊ?' എന്നു തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു.

പിറേറ്റിവസം വൈകുന്നേരം രണ്ടു പൊല്ലീസ്സുകാരോടു കൂടി ഇൻസ്പെക്ടർ പിന്നെയും സ്ഥലത്തെത്തി. ആ ചെറിയ വളപ്പിൽ ചുററും ഒന്നു സഞ്ചരിച്ചതിനുശേഷം ഒന്നുരണ്ടു സ്ഥലത്തു പൊല്ലീസ്സുകാരോടു കിളയ്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ആ കിളയുടെ ഫലം വളരെ വിലപിടിച്ചതായിരുന്നു.

പിറാന്നാൾ ഡാക്ടർ നാണുമേനെ സ്റ്റേഷ്യനിലേക്ക് ആളയച്ചു വരുത്തി. ഡാക്ടർ 'എന്താ ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ കാൎയ്യത്തിൽ വല്ല തുമ്പും ഉണ്ടായൊ' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ ആപ്പീസ്സുമുറിയിലേക്കു കടന്നത്.

ഇൻസ്പെക്ടർ—ക്ഷമിക്കു ഇതാരുടെയാണെന്നറിയാമൊ? എന്ന് ആ തോൽമടിശ്ശീല ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ചോദിച്ചു.

ഡാക്ടർ—ഓ- ഇനിക്കറിയാം. അതു ദേവകിക്കുട്ടിയുടേതു തന്നെ.

ഇൻ—ഇതു ഞാൻ ആ സ്ത്രീയുടെ അലമാറയിൽ വെച്ചു കണ്ടതാണ്. കുറെ പണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഇനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചില ഊഹങ്ങൾ അധികം ബലപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. അതുനിമിത്തം ആ വീട്ടിൽ മറെറാരു ഭാഗം കൂടി പരിശോധിപ്പാൻ ഈ സംഗതി എന്നെ പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഏതായാലും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിന്നു സുഖക്കേടായ ഒരു വൎത്തമാനം കേൾപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരുന്നോളു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ നാണുമേനെൻറ മുഖത്തു ചോരയില്ലാതായി. 'എന്ത്! വല്ല അപായവും സംഭവിച്ചതായി കണ്ടെത്തിയോ' എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. ഇ ചോദ്യത്തിന്നു ഗൌരവമേറിയ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു ലേശംപോലും കാണിക്കാതെ സാധാരണനിലയിൽ ഇൻസ്പെക്ടർ ഇങ്ങിനെ മറുവടി പറഞ്ഞു:—'ഞങ്ങൾ പറമ്പിൽ ഒന്നുരണ്ടു സ്ഥലം കിളപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻെറ ചില എല്ലുകൾ കിട്ടി. വീണ്ടും കിളപ്പിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ പിന്നെയും കുറെ എല്ലും ഒരു തലയോടും കണ്ടു. എല്ലാം കൂടി കൂട്ടിവച്ചു നോക്കി. ൫ അടി ഉയരത്തിലുള്ള ഒരു കങ്കാളം ആണെന്നു തീച്ചപ്പെട്ടു. തലച്ചോറും മററു ചില പ്രധാന മാംസങ്ങളും ഒരു ദ്രാവകംകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞതിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ട്. കങ്കാളം സ്ത്രീയുടേയൊ പുരുഷൻേറയൊ എന്നറിവാൻ ഉള്ള പ്രത്യേക ചിഹ്നങ്ങൾ അതിലില്ല. എന്നാൽ ആ ചിഹ്നങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൂട്ടി നശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നതിന്നു ധാരാളം തെളിവു കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും വലിപ്പംകൊണ്ടും മററും നോക്കിയാൽ ഒരു സ്ത്രീയുടേതാണെന്നു പലവിധത്തിലും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.'

ഡാക്ടർ—ദൈവമേ! എന്നു പറഞ്ഞു നെററിപിടിച്ചു. അവളെ എന്നുമുതല്ക്കു കാണാതായൊ അന്നു മുതല്ക്കു ഞാൻ സംശയിച്ചു പേടിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയാണി

ത്. അവൾ ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു നിശ്ചയം.

ഇൻ—എന്റെയും ഊഹം അങ്ങിനെതന്നെയാണ്. ഈ കേസ്സിൽ ശവം പരിശോധിച്ച് യാദാസ്ത തെയ്യാറാക്കുന്നതിലേക്കും മററും നിങ്ങൾ ചില സഹായങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരും. അതിനിടയിൽ കുററക്കാരനെ പിടിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന ശ്രമം ഞാൻ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ഡാക്ടർ—നിങ്ങൾ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം ശരിയായി ഫലിപ്പാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ. കഷ്ടം! സാധുവായ അവൾക്ക് ഇത്രത്തോളം സംഭവിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഒരു മിനിട്ടുപോലും സൈ്വരം കൊടുത്തിട്ടില്ല. മഹാപാപി. എന്നും മററും പറഞ്ഞു വ്യസനിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ ജോലികൾ കൃത്യമായി നോക്കുന്നവനും പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ക്രൂരനാണെന്നു തോന്നത്തക്കവിധം നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കുന്നവനും ആയിരുന്നു എങ്കിലും മനസ്സിന്നു ലേശം കാഠിന്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഡാക്ടരുടെ വ്യസനം കണ്ടപ്പോൾ അല്പം പ്രകൃതം മാറിയില്ലെന്നില്ല.

ഇത്രത്തോളം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ഈ കേസ്സിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്നു മാറി. ദേവകിക്കുട്ടിയെ കാണാതാവാനുള്ള സംഗതി തീൎച്ചപ്പെട്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ ഗോപാലമേനോന്റെ അന്വേഷണം ഫലിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ലേശം വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയിലേക്കു തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ സംഗതി കൊലക്കുററക്കാരനായ നാരായണമേനോനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലൊ. നാരായണമേനോനു വിച്ചപ്പട്ടരുടെ ഹുണ്ടികയായിട്ടാണ് എടവാട്. ഇൻസ്പെക്ടർ അവിടെപ്പോയി നാരായണമേനോന്റെ പേരിൽ വല്ല സംഖ്യയും ചെല്ലുവാനുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചതിൽ ൩.൦൦ ഉറുപ്പിക അയാളുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്നതു മകരം ൧൦ാംനു തിരിയെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയെന്നറിഞ്ഞു. ഇത്ര വലിയ സംഖ്യ കയ്യശം ഉണ്ടാകയും പത്തുപന്ത്രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു കാണാതാകയും ചെയ്ത ഒരുവനെ എവിടെയാണ് അന്വേഷിക്കേണ്ടത്? എന്നാലും സാമാന്യം മുഖപരിചയമുള്ള ഇയ്യാളെ എവിടെപ്പോയാലും ഒരു കാലത്തു കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കയില്ല നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നിങ്ങിനെ പലതും ആലോചിച്ചു. എന്നുതന്നെയല്ല നാരായണമേനോനു ഹുണ്ടികയിൽനിന്നു കൊടുത്തിട്ടുള്ള നോട്ടിന്റെ നമ്പ്ര ഇൻസ്പെക്ടർ കുറിച്ചെടുത്ത് എല്ലാ സ്റ്റേഷനിലേക്കും കമ്പി അടിച്ചിട്ടും ഗസററു മുഖാന്തരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇയ്യാൾ നോട്ടു മാറുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ നിശ്ചയമായും അകപ്പെടാതിരിക്കയില്ലതന്നെ. ഇത്ര ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും കണ്ടെത്താത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ ദിക്കിൽ തന്നെ ഒളിഞ്ഞു നടക്കുകയായിരിക്കണം.

ഇപ്രകാരം യാതൊരു തുമ്പും വാലും കിട്ടാതെ രണ്ടാഴ്ചയോളം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം സംഗതിവശാൽ മരിച്ച സ്ത്രീയുടെ വക മടിശ്ശീലയും അതിലെ പണവും ഒന്നുകൂടി പരിശോധിക്കണമെന്നു തോന്നി. പത്ത് അറക്കൊള്ളുള്ളതിൽ ഒന്നു വളരെ പുത്തതായുണ്ടു. ഈ പുതുമ ആദ്യംതന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ കൌതുകം നിമിത്തം കയ്യിലെടുത്തു നല്ലവണ്ണം നോക്കി. അതിൽ ൧൮൯൭ എന്ന കൊല്ലം കണ്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചു.

ഈ നാണ്യം ൧൮൯൭ ജനവരി ൧൦ാംനുക്കു മുമ്പ് ഒരു വഴിക്കും പുറത്തു വരുവാൻ തരമില്ല. സ്ത്രീയെ കൊന്നതു ൯൬ ഡിസമ്പ്രലായിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ഈ മകരം ൧൫ാംനു ഡാക്ടർ എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ ദേവകിക്കുട്ടിയെ കാണാതായിട്ട് ഒരു മാസത്തിലധികമായി എന്നാണ് പറഞ്ഞത്. അന്വേഷണത്തിൽ ഇതു ശരിയാണെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഈ നാണ്യം ഈ മടിശ്ശീലയിലിട്ടുള്ളത് ആ സ്ത്രീയല്ല നിശ്ചയംതന്നെ. വേറെ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കണം. അത് ആര്? എന്തിന്നു വേണ്ടി ഇട്ടു? ആകപ്പാടെ ഈ കേസ്സ

നിസ്സാരമല്ല. വിചാരിച്ചതിലധികം സംഗ
തികൾ ഇതിലുണ്ട്. ഏതാണ്ടൊന്ന് ഒ
ളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടൎക്ക് രാത്രി
ഉറക്കമില്ലാതായി. കേസ്സിന്റെ നേരുവഴി
കൾ തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതൊന്നും ഒടു
വിൽ യുക്തിക്കനുസരിച്ചില്ല. ഒരിക്കൽ പെ
ട്ടന്ന് എന്തോ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. കിടയ്ക്ക
യിൽ നിന്നെണീററു. ഈശ്വര! ഈ വഴിയ്ക്കു
നിവൃത്തി കിട്ടണേ! എന്നു തന്നെത്താൻ പ
റഞ്ഞു. കാലത്തു സ്റ്റേഷ്യനിൽ ചെന്ന് എ
ഴുത്തുകളെല്ലാം കഴിച്ചു ഡാക്ടരുടെ വീട്ടി
ലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അന്വേഷിച്ചതിൽ അദ്ദേ
ഹം ദേഹസൌഖ്യത്തിന്നു വേണ്ടി ബങ്കളൂ
ൎക്ക് പോയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും മടങ്ങിവരുവാൻ
കുറെ താമസമുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞു മടങ്ങി
പ്പോന്നു. സ്റ്റേഷ്യനിൽ എത്തിയപ്പോൾ അ
വിടെ കാത്തിരുന്നിരുന്ന ഒരാൾ ഇൻസ്പെ
ക്ടരോട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—'ഞാൻ ദേ
വകിയമ്മയെക്കൊന്ന നാരായണമേനോനെ
പ്പററി ചിലതു പറവാൻ വന്നിരിക്കയാണ്.
അബ്ദുൾഹാജി എന്നാണ് എന്റെ പേർ.
എനിയ്ക്കു വണ്ടിക്കച്ചവടമാണ്. ഈ നാരാ
യണമേനോൻ എന്നോടൊരു വണ്ടി ആവ
ശ്യപ്പെട്ടു. ൩൦൦ ഉറുപ്പിക വില തീച്ചയാ
ക്കി. പിറെറ ദിവസം പണം തന്നു വാങ്ങി
കൊണ്ടുപോകാമെന്ന് ഏററിരുന്നു. പിന്നേ
അദ്ദേഹം വരികയോ ഞാൻ കാണുകയോ
ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ സംഗതി കേസ്സിലേയ്ക്ക്
ഉപകരിയ്ക്കുമെങ്കിൽ ഇരിക്കട്ടെ.'

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ 'ആട്ടെ വളരെ സ
ന്തോഷമായി' എന്ന് ഇൻസ്പെക്ടർ പറ
ഞ്ഞു. അന്നുച്ച തിരിഞ്ഞിട്ട് ഇനിയും വല്ല
സംഗതിയും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാധിയ്ക്കുമോ
എന്നു പരിക്ഷിപ്പാൻ വീണ്ടും കുററസ്ഥല
ത്തേയ്ക്കു പോയി.

കേസ്സിന്നു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള മാററം ഇൻ
സ്പെക്ടൎക്ക് രസമായിത്തീൎന്നു. ഇപ്പോൾ മു
ഖ്യമായ ൨ സംഗതികൾ ഇദ്ദേഹം കണ്ടു
പിടിച്ചു. ൧ാമതു മടിശ്ശീലയിൽ കണ്ട പു
തിയ നാണ്യം ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ മരണശേ
ഷമാണ് മടിശ്ശീലയിൽ ഇട്ടത്. ൨ നാ
രായണമേനോൻ ഹുണ്ടികയിൽ നിന്നു
വണ്ടി വാങ്ങാനാണ് ൩൦൦ ക വാങ്ങിയത്
ചാടിപ്പോവേണ്ടാവശ്യത്തിന്നല്ല. ഈ രണ്ടു
സംഗതികളും ഇൻസ്പെക്ടരുടെ പുതിയ
ആലോചനയ്ക്കു വളരെ അനുകൂലങ്ങളായി
തീൎന്നിട്ടുണ്ട്.

കുററസ്ഥലത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ പരി
ശോധനയിൽനിന്നു ൩ാമതൊരു സംഗ
തി കൂടി കിട്ടി. ഇത് ആ വീട്ടിലുള്ള അടു
ക്കള പരിശോധിച്ചപ്പോളാണ് കണ്ടുകിട്ടി
യത്. അടുപ്പിന്നരികെ കുറെ കടലാസ്സു ക
ത്തിച്ച കരി കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ കട
ലാസ്സിന്റെ ഒരു ചെറിയ കഷ്ണം അഗ്നിയ്ക്കു
ഹാരമാകാതെ സ്വല്പം അകലത്തായി കി
ടക്കുന്നത് എടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ അത്
ഒരു നോട്ടിന്റെ അററമാണെന്നു മാത്രമ
ല്ലാ നമ്പ്രിടുന്ന ഭാഗവും കൂടിയായിട്ടും കണ്ടു.
ഈശ്വരാധീനം തന്നെ എന്നു കരുതി ഇൻ
സ്പെക്ടർ തന്റെ കീശയിലുള്ള നോട്ടുബു
ക്കെടുത്തു നോക്കി. അതിൽ നാരായണമേ
നോനു ഹുണ്ടികയിൽനിന്നു കൊടുത്ത നോ
ട്ടിന്റെ നമ്പ്ര ചേൎത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ
നമ്പ്രും ഈ തുണ്ടുകടലാസ്സിന്റെ നമ്പ്രും ഒ
ന്ന്! ഇൻസ്പെക്ടർ നിന്ന നിലയിൽത്ത
ന്നെ സന്തോഷത്തോടു കൂടി ഒരു ചാട്ടം ചാ
ടി. നോട്ടു കത്തിച്ചു കളഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇത്ര
വളരെ പണം എന്തിനായിട്ടു കത്തിച്ചു?
ആരു കത്തിച്ചു?

ഇൻസ്പെക്ടർ ഉടനെ സ്റ്റേഷ്യനിലേ
യ്ക്കുതിരിച്ചു. അവിടെ എത്തിയപ്പോഴയ്ക്കും സൂ
പ്രഡെണ്ടും വന്നെത്തി. ഈ കൊലക്കേസ്സി
ന്റെ അന്വേഷണം ഇപ്പോൾ എത്രത്തോ
ളമായി എന്നു ചോദിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ
ചെയ്തേടത്തോളം അന്വേഷണങ്ങളെപ്പററി
സവിസ്തരം സൂപ്രഡെണ്ടിനെ കേൾപ്പിച്ചു.
ഒടുവിൽ ഈ അരക്കാലിന്റെ സംഗതി വ
ളരെ പ്രബലപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞപ്പോൾ—

സൂപ്ര—ഇതിൽനിന്നു നിങ്ങൾ എന്താണ്
അനുമാനിയ്ക്കുന്നത്?

ഇൻ—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലാ. എന്നെ കു
ടുക്കാനായി ഒരു കണി വെച്ചിട്ടുണ്ടായി
രുന്നു. അതിൽ ഞാൻ പെട്ടേനെ.

ക്ഷേ ദൈവഗത്യാ ഈ അരക്കാൽ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

സൂപ്ര—എന്ത്? കണിയോ?

ഇൻ—അതേ. ഒരു കണി. ഇപ്പോഴാണ് ഇനിയ്ക്കു കണിയാണെന്നു മനസ്സിലായത്. ഞാൻ കേസ്സ് ആദി മുതൽ പറയാം. കേട്ടോളു—അന്വേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഛായ കൊണ്ടും വളരെ സുന്ദരിയാണെന്നു കാണുന്ന ഈ ദേവകിക്കുട്ടിയ്ക്കു ഒരു ജാരപുരുഷനുണ്ടായിരുന്നു.

സൂപ്ര—ഇതു വാസ്തവമായിരിക്കാം.

ഇൻ—ഭർത്താവു വളരെ കോപിഷ്ഠനും ഉഗ്രകാരനും ആയതിനാൽ ഇവർക്ക് അവനെ നീക്കം ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. ഭർത്താവിനെ പെട്ടെന്നു കാണാതായ സംഗതി പൊല്ലീസ്സിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ പെടേണ്ട കാലമായി എന്ന് ഈ അനുരക്തന്മാർ അറിഞ്ഞു. ഇതിൽപ്പെടാതെ കഴിപ്പാനൊ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. അതിന്നു പുറമെ ശവം എങ്ങിനെയാണ് നശിപ്പിക്കേണ്ടത്. ഇതു വലിയ പ്രയാസമായിട്ടുള്ള മറ്റൊരു സംഗതിയുമാണ്. ഇതു രണ്ടും സാധിച്ചാൽ കുറ്റക്കാർ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇതിലേക്കു വേണ്ടി ഇവർ രണ്ടുപേരും കൂടി ഒരു സൂത്രം ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി ഭർത്താവായി കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഒരു കശപിശയ്ക്കു കാരണം ഭാര്യയുണ്ടാക്കുന്നു. പിറ്റെ ദിവസം അവൾ വീട്ടിൽനിന്ന് ഒളിച്ചുപോകുന്നു. എട്ടുപത്തു ദിവസത്തേയ്ക്കു യാതൊരന്വേഷണവും ഇല്ലാ. പിന്നെ ജാരൻ പുറത്തു ചാടി ഭർത്താവിന്റെ പെരുമാറ്റങ്ങളെ സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നു. ഇയ്യാളുടെ വണ്ടി വാങ്ങാനുള്ള നിശ്ചയം, ഹുണ്ടികയിൽ നിന്നു പണം വാങ്ങിയ സംഗതി, ഇതെല്ലാം ഇയ്യാൾ അറിയുന്നു. അന്നു രാത്രി ഏകനായി കിടന്നുറങ്ങുന്ന ഈ സാധുവിനെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു ഞെക്കിയോ മറ്റോ കൊല്ലുന്നു. ഈ കുലപാതകി മുമ്പെക്കൂട്ടി ആലോചിച്ചു വച്ചിരുന്ന പ്രകാരം ശവം തുണ്ടുതുണ്ടാക്കി മുറിച്ച് അതുകളെ ഒക്കെയും തനിയ്ക്കു സ്വാധീനമുള്ളതായ ദ്രാവകങ്ങളിൽ മുക്കി സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നു. ഒരാഴ്ചക്കകം അതുകളിൽ എല്ലു് ഒഴികെ വേറെ യാതൊന്നും ഉണ്ടാവില്ലാ. ഇതുകൾ എടുത്തു പറമ്പിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ആണൊ പെണ്ണൊ എന്നറിവാൻ എളുപ്പമുള്ള എല്ലുകളെ വേറെ എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി പ്രത്യേകം നശിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഇനി ഈ ഭർത്താവിനെ കാണാതിരിയ്ക്കുന്നതിന്ന് ഒരു കാരണം എന്താണെന്ന് ആലോചിയ്ക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ കിടപ്പുമുറിയിൽ സാമാനങ്ങൾ ഒക്കെ അവൾ ചാടിപ്പോയതല്ലെന്ന് ഏവനും തോന്നത്തക്കവണ്ണം ശരിപ്പെടുത്തി വയ്ക്കുന്നു. എല്ലാററിനും ഒടുവിൽ അവളുടെ പെട്ടിക്കകത്തു പൊല്ലീസ്സിന്ന് എളുപ്പത്തിൽ കാണത്തക്ക വിധത്തിൽ കുറെ ചില്ലറയും ഒരു മടിശ്ശീലയിൽ ഇട്ടു വയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തു വച്ചതിന്നു ശേഷം ആ കുലപാതകി എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു തന്റെ സൂത്രപ്പണികളെക്കൊണ്ട് എന്നെ കണിയിൽ പെടുത്താൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ആയാൾ വച്ച കണിയിലേയ്ക്ക് ആയാൾ പണിത വഴിയിൽ കൂടി തന്നെ ഞാനും നടന്നു. അടുത്തു ചെന്നു പെട്ടു പെട്ടില്ലെന്നായപ്പോഴേയ്ക്കും ഈ കാണുന്ന അരക്കാൽ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

* * * * *

എന്തിനധികം പറയുന്നു? ഡാക്ടർ നാണുമേനും ദേവകിക്കുട്ടിയും ശിക്ഷാനിയമപ്രകാരം കുലക്കുറ്റത്തിന്നു കല്പിച്ചിട്ടുള്ള മുഴുവൻശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീൎന്നു. എന്നാൽ ഹൈക്കോടതിയിൽ നിന്നു ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ ശിക്ഷ ഏഴു കൊല്ലത്തെ കഠിനതടവു മാത്രമാക്കി വിധി ഭേദപ്പെടുത്തി.

ആർ. പി.

—:o:—

आंगळेयानां लौकिकाचारः ।

आंगळेयास्तांबूलचर्वणस्य दुराचारतामामनन्ति । अतस्तन्मध्यं जिगमिषुस्तन्न कुर्यात् । अथ चर्वितं तदा दन्तधावनादिकं कृत्वैव तन्निकटं प्रविशेत् । यथा किलाऽस्माकीनपुरातनानां धूमपत्रकृतवर्तिद्वारा धूमपानमतिगर्हितं तथाऽतिगर्हितमांगळेयानां तांबूलचर्वणमित्यवधेयम् ।

सदसि निषण्णो निष्कसनं निष्ठीवनं क्षुतिं तादृशमन्यद्वा न कुर्यात् । यदि पुनरनिवार्यं प्रवर्तते तदा समुत्थाय कुत्रापि कोणे सावधानं गत्वैव कर्तव्यम् । नूनमन्यथापरिहास्यः संपद्येत । एतन्निकटवर्तिना किलावश्यं सदापि सन्धार्यं किमपि मुखमार्जने वसनशकलम् ।

निषण्णो न जृंभेत्, नापि पादौ चालयेत्, नवातौसंवाहयेत्, न हि तावृजूकुर्यात्,न विस्तारयेत्, नाप्यासनादिष्वारोपयेत् । गच्छंस्तु समुन्नद्धशिराः किञ्चिदप्यनाकुञ्चितगात्रश्शनैश्शनैरान्दोळयन् भुजयुगळीं मन्दमेव विचरेत् ।

न सभायां सल्लपेत्, नात्मना किमपि जल्पेत्, न वा फूत्कुर्यात् । नोच्चैर्हसेत्, अथच निश्शब्दमेव विहसेत् । हासे च नाऽस्यं हस्तेन संवृणुयात् । जृंभणे तु संवृणुयात् । न हस्ताभ्यां वादयेत् । न ताभ्यां किमपि निर्दिशेत् । न श्रवणयोरवधानं नाटयेत् । न च मध्येजनं पुस्तकं वृत्तान्तपत्रादिकं वा नीचेतरस्वरेणवाचयेत् ।

उचितसन्दर्भप्रयोगकौशल एवाश्लीलं भाषणादिषु प्रवदेत् । सन्दर्भौचितता परं कष्टतरा । न किमप्यात्मनाशपेत् । ("शपे तत्तथे"त्यादिकं न ब्रूयादित्यर्थः)

संभाषणादिष्वपरोक्षं परोक्षं वा तृतीयं न नाममात्रेण निर्दिशेत् । "मिस्ट"रिति"से" त्यन्यद्वा यथायोग्यं पदं योजयित्वा निर्दिशेत् । न वा पुनराद्यवर्णमात्रेण तन्नाम निर्दिशेत् । यथा "मिस्टर् जोण्"इत्यस्यस्थाने "मिस्टर् जे"इति

लेख्यवाचिकादिष्वतिकिलावधानमांगळेयाः कुर्वते । नखल्वयावदावश्यकं पदं प्रत्ययं वर्णं वा प्रयुञ्जते ।

केषाञ्चिदंगानां नामापि नागूढं कथयेत् नतावदुदरवेदनानिवेदनावसरेषूदरार्थकं तद्भाषीयं "स्टोमक्" इतिपदं प्रयुञ्ज्यात् । "अब्डाम्" इतिपदमेव प्रयुञ्जतात् । भिषजं प्रति तु "स्टोमक्" इत्यप्यविरुद्धम् । योषितां सन्निधानेष्वीदृशानियमे परमातिश्रद्धालुना भावितव्यम् ।

स्निग्धादिमरणवार्तां न विस्तरतोब्रूयात् न सदसि स्त्रियो रुजं निर्दिशेत् । न विरेचनातिसारादीनां नाममात्रमपि कथयेत् । गर्भप्रसवादिवार्तां न वदेत् । ईदृशेषु सर्वत्र मौनमेव शोभनम् ।

न हि मध्येजनं सहस्रवयोभिस्ताभिर्वा नबलाजनमपांगेनेक्षेत न तं प्रतिकिञ्चित् ब्रूयात् । यथासोऽबलाजनः शृणुयात् ।

प्रयाणेष्वभिमुखमागच्छतो मार्गं दत्वैव यायात् । मार्गस्थं न बलात् पातयित्वासंरंभं यायात् । देहि मे मार्गमितिसविनयमापृच्छन् तदपसरणानन्तरमेव यायात् ।

नेर्ष्याकलुषेण भवितव्यम् । स्वयमनवगतानात्मदोषानुपदिशति कृतज्ञतां प्रकाशयेत् । नात्मानं प्रतिकस्यचिदुक्तौ प्रहेळिकतामनुमिनुयात् । न तावदांगळेयानां वाचि व्यापारे वा वक्रमर्थं कल्पयेत् । तेषु कुत्रापि शंकां न कुर्यादिति संक्षेपः ।

लिखति लेख्यं वाचयति वा परस्मिन् विना तदनुमतिं तद्दर्शनान्यथावा न पश्येत् । नान्यदीयं पुस्तकादिकमृते तदनुमतिं नामापि वाचयेत् । असाधारणमपि कस्याचिद्वस्त्रधारणं न पौनःपुन्येनेक्षेत ।

മംഗളോദയം
ഫാവ്യന്ന

പുസ്തകം ൨	മേടമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം

വിണ്ണിൽതനവീമണികളഖിലംവന്നുമേന്മേൽതിരക്കും
വണ്ണംവൃന്ദാവനഭുവിമുദാനൃത്തമാടുന്നകോലം
മിന്നൽച്ചാർത്തിന്നിരയിലൊളിതേടുന്നവാർകൊണ്ടലായർ
പ്പെണ്ണാൾപുണ്യപ്പെരിമപരമംധാമമേവെൽവുതാക.

പഴയഭാഷ

സംസ്കാരം വർദ്ധിച്ചു വരുംതോറും സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആകൃതിസ്സും പ്രകൃതിസ്സും പല മാററങ്ങളും വന്നു കൂടുന്നതു സാധാരണയാണല്ലൊ. ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളസംസ്കരണം ഏതു വിധത്തിലാണ് പരിണമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു പഴയ ഭാഷയും പുതിയ ഭാഷയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചു നോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിലറിയാവുന്നതാണ്.

ഗീർവ്വാണഭാഷയിൽ പ്രാകൃതത്തിന്നും സംസ്കൃതത്തിന്നും ആകൃതികൊണ്ട് എത്രത്തോളം അന്തരമുണ്ടോ മലയാളഭാഷയിലും പഴയതിന്നും പുതിയതിന്നും ഏകദേശം അത്രത്തോളം അന്തരം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

'കാററാളംകൊണ്ടേണിമുലയുഗംകാന്ത
മൈപ്പൂട്ടനൃന്മേൽ
കോററത്തുള്ളംപ്രീതികൊഴകൊഴക്കൊത്ത
സീൽകാരനാദം
കാറേറാടാട്ടംനടവുകുലയക്കാണ്മ
നോകണ്മനോജ്ഞം
കുറമ്പിൽചെൻറാളിയിലിളച്ചവി-
ലാസോദയംഞാൻ.

ഇതിലെ കാററാളം, നൃന്മേൽ, കോററ് കൊഴകൊഴക്ക്, നടവ്, കുലയെ, കാണ്മനോ, കുററ്, ചെൻററ് ഇത്യാദി പദങ്ങൾക്ക് കാൽതാളം, നൃചിന്മേൽ, കോത്തുകൊണ്ടു തന്നെ (കോത്ത വിധത്തിൽ തന്നെ), കൊ

തെ മററുവിധത്തിലുള്ളവ ഒരിക്കലും പ്രബലപ്പെട്ടു വരുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു റെയിഫ്സൻ സൂക്ഷ്മമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സംഘത്തിന്റെ മൂലധനം നാട്ടുകാരുടെ മര്യാദയാണ്. ധനസഹായം ഇച്ഛിക്കുന്ന കുടിയാനവന്മാർ, തങ്ങൾ വാങ്ങിയ കടത്തെ തിരിയെ കൊടുക്കുന്നവരായിരിക്കും. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു പിടിപ്പത്തും പലിശ കൊടുത്തു കടം വാങ്ങുന്ന നെല്ല്, വിത്തു മുതലായിട്ടുള്ളതു കൃത്യമായും സമയത്തിന്നും തിരിയെ കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ട്. എല്ലാ കൃഷിക്കാരനും അവനവന്റെ അടുത്ത കൂട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ 'മര്യാദക്കാരനാണ്' എന്ന നാണയത്തിന്ന് അർഹനായിരിക്കും. ഗ്രാമനിവാസികൾക്ക് ഒരുവനിലുള്ള വിശ്വാസ്യതക്ക് എത്രത്തോളം പ്രാബല്യമുണ്ടോ അത്രത്തോളമുള്ള ധനം ആയാളോടു രേഖാമൂലം യാതൊരു ലക്ഷ്യവും വാങ്ങാതെ ആയാൾക്കു കടം കൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്. പക്ഷെ ഇങ്ങിനെയുള്ള കൊടുത്തുവാങ്ങൽ ചുരുക്കമായ സംഖ്യ മാത്രമായിരിക്കാം. അന്യോന്യം പരിചയവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും മര്യാദക്കാരും ആയ ഗ്രാമനിവാസികൾ ഒന്നിച്ച് ഒരു 'ക്ലിപ്ത'മല്ലാത്ത കമ്പനിയായി ചേരുകയും അപ്രകാരം ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ അയൽക്കാരൻ വരുത്തുന്ന വീഴ്ചകൾക്ക് ഉത്തരവാദിയായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ഈ അന്യോന്യമുള്ള ഏടവാട് എത്രയോ പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു യോഗത്തിൽ ആൎക്കെങ്കിലും സ്വേച്ഛപോലെ പ്രവേശം കിട്ടുന്നതല്ല. യോഗപ്രവൃത്തകന്മാരുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കു പാത്രമായിട്ടുള്ളവരെ മാത്രമെ ഓഹരിക്കാരായി ചേൎക്കയുള്ളു. ഈ യോഗക്ഷേമത്തിന്നു വേണ്ടി ഓരോ മെമ്പർമാരും അവരവൎക്കുള്ള സകല സ്ഥാവരജംഗമസ്വത്തുക്കളും പണയപ്പെടുത്തുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് 'റെയിഫ്സൻ' ബാങ്കിന്റെ സമ്പ്രദായം. ഈ ബാങ്കിന്റെ സകല ബാദ്ധ്യതകൾക്കും ഓരോ മെമ്പർമാരും ചുമതലക്കാരായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് അതിന്ന് അൎഹന്മാരല്ലാത്തവർ യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിപ്പാൻ ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തുന്നതാണ്.

ഈ ഏൎപ്പാടു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇതിലെ പ്രവൎത്തകന്മാരിൽ ഏതാനും ചിലർ ധനികന്മാരും അനേകം പേർ ദരിദ്രന്മാരും ആയിരിക്കാം. ഇവരെല്ലാവരും ഒരേ ദേശക്കാരും അന്യോന്യം ധാരാളം പരിചയമുള്ളവരും ആയിരിക്കും. ഇവരിൽ ആൎക്കെല്ലാം പണമാവശ്യമുണ്ടെന്നും, ഓരോരുത്തർ വാങ്ങീട്ടുള്ള പണം വേണ്ടുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികൾ എല്ലാവൎക്കും അറിയാം. അവർ സ്ഥലത്തുള്ളവരാകയാൽ കടം കൊടുത്തിട്ടുള്ള സംഖ്യയ്ക്കു വാങ്ങീട്ടുള്ള ആളിന്റെ സ്ഥിതിക്കു വല്ല മാററവും സംഭവിച്ചു എങ്കിൽ എളുപ്പത്തിൽ അറിവാനും വേണ്ട ഈടു വാങ്ങുകയോ കൊടുത്ത പണം തിരിയെ വാങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതും വേഗത്തിൽ സാധിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

ഈ ബാങ്കിലേക്കുള്ള മൂലധനം ഉണ്ടാവുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് ഇനി ആലോചിക്കാം. കമ്പനി 'ക്ലിപ്ത'മല്ലാത്തവിധത്തിലാണ് ഏൎപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഒരു പ്രത്യേക സംഖ്യവരെ കടം കൊടുപ്പാൻ ഓരോരുത്തരും അൎഹന്മാരായിരിക്കും. ഈ വിശ്വാസത്തിന്മേൽ ഒരു ധനവാൻ പണമിറക്കുന്നു. കമ്പനിയിൽ ചേൎന്നിട്ടുള്ള ഇതരന്മാരും തങ്ങളുടെ ചിലവു കഴിച്ച് ഉണ്ടായേ

ക്കാവുന്ന ആദായവും കമ്പനിയിലേക്ക വേണ്ടി വ്യയം ചെയ്യുന്നു. ആദ്യകാലത്തിൽ പക്ഷെ അധികപലിശ കൊടുത്തു പണം കടം വാങ്ങേണ്ടി വന്നു എന്നും വരാം. എങ്കിലും കാലക്രമം കൊണ്ടു കമ്പനിക്ക പ്രചാരവും ധനപുഷ്ടിയും ഉണ്ടാവുന്തോറും ആദായപലിശക്ക പണം കിട്ടുവാൻ എളുപ്പമായി എന്നു വരും. എന്നുമാത്രമല്ല ഏതാനും കാലമായിട്ട് ഒരു നല്ല സ്ഥിതിയിൽ നടന്നുവരുന്നതായ ഒരു ബാങ്കിലെ ഓഹരിക്കാക്ക ചുരുങ്ങിയ സംഖ്യ മാത്രം പലിശവകയ്ക്കു കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നതിനാൽ ഈ വകയിൽ ഇവൎക്കുണ്ടായേക്കാവുന്ന ആദായം കൂടി ബാങ്കിലേക്കുതന്നെ എറക്കാവുന്നതായിട്ടും വരും.

ബാങ്കിന്റെ ഭരണം എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചിട്ടാണ്. ഓരോ മെമ്പറും അവനവനുള്ള സൎവ്വസ്വവും പൊതുജനോപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടി ഈ ഏൎപ്പാടിലേക്കായി ഒഴിഞ്ഞിട്ടിരിക്കയാൽ ഇതിന്റെ സകലവിധ നടപടികളിലും ഇവരിൽ ഓരോരുത്തരും മനഃപൂൎവ്വമായി പ്രവേശിക്കുന്നതാണ്. (ഈ ബാങ്കിലെ ഓഹരിക്കാരിൽ ഓരോരുത്തരും ഈ ബാങ്കിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതരന്മാരേക്കാൾ പ്രമാണിയാവാതിരിക്കത്തക്കവിധം ഒരുപോലെ ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും) സാധാരണഭരണത്തിന്ന് ഒരു കമ്മിററിയുണ്ടാവും. ഇവർ കടം കിട്ടേണ്ടതിന്നായി വന്നിട്ടുള്ള അപേക്ഷകളെല്ലാം നിഷ്പക്ഷയായി പരിശോധിക്കും. പ്രയോജനമുള്ള തൊഴിലിലേക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ കടം അനുവദിക്കുകയുള്ളു. 'ഏ' വിത്തു വാങ്ങുവാൻ പണം കടം ചോദിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. 'ഏ'യ്ക്കു 3 ഏക്ര നിലമുണ്ടെന്നും അതിന്നു 20 പറ വിത്തു വേണമെന്നും കമ്മററിക്കാക്കറിയാം. ഇതിന്നു വേണ്ടതിലധികം പണം 'ഏ'യ്ക്കു കടം കൊടുക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഓഹരിക്കാരിൽ ആരും വേണ്ടതിലധികം പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും അത്ര സാധാരണയല്ല. അഥവാ വാങ്ങണമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള സകല കാരണവും സവിസ്താരമായി പറഞ്ഞു തന്റെ കൂട്ടുകാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതാകയാൽ എടമ്പുറം കൂടാതെ കടം വാങ്ങാതിരിക്കേണ്ടതിന്ന് ഈ ഏൎപ്പാട് ഒരു തക്ക പ്രതിബന്ധവും ആയിത്തീരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള മിക്ക യോഗങ്ങളിലും മെമ്പൎമാരിൽ രണ്ടാളെങ്കിലും കടക്കാരനു ജാമ്യം നില്ക്കണമെന്നാണ് നിശ്ചയം. ജാമ്യക്കാരായിരിക്കുന്നവർ കടക്കാരന്റെ സകല അവസ്ഥയും പൂൎണ്ണമായി ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടവരാകയാൽ വേണ്ടതിലധികം കടം ചോദിപ്പാൻ പിന്നെയും പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുന്നു. ജാമ്യക്കാർ എന്നതന്നെയല്ല കമ്പനിയിലുള്ള മററെല്ലാവരും കടക്കാരൻ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയ പണം എന്തിലേക്കുവേണ്ടിയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നു നിഷ്പക്ഷയായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഫലവത്തായ മാൎഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക വേണ്ടി പണം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ തൽക്ഷണം തിരിയേ വാങ്ങുവാൻ നടപടി നടത്തി വാങ്ങുന്നതിന്നു പുറമെ ഈ കടക്കാരനായ മെമ്പൎക്കു കമ്പനിയിലുള്ള സ്ഥാനം അന്നു മുതൽ ഇല്ലാതാവുന്നതുമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ബാങ്കുകളിൽ കടക്കുന്ന പണം ഒരിക്കലും നഷ്ടം വരുന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണെല്ലോ.

ഈ തരം ബാങ്കുകളിൽ ഇതരബാങ്കുകളിലെന്നപോലെ അത്ര വളരെ കണക്കുകൾ വയ്ക്കാറില്ല. ഭാരവാഹികൾക്കു പ്രതിഫലവുമില്ല. ഭാരവാഹികളാണെന്നുള്ള ഒരു ബഹുമതി മാത്രമേ പ്രതിഫലമായിട്ടു

ഴകൊഴപ്പ് (മസൃണത), നട, വളയുന്ന വിധത്തിൽ, കാണമോ, കൂത്ത് (നൃത്തം) ചെന്ന് ഇങ്ങിനെ ഛായാപദങ്ങൾ കാണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. പ്രാകൃതത്തിൽ നിന്നു സംസ്കൃതത്തിലേയ്ക്കു മാറുമ്പോളുണ്ടാകുന്നതുപോലെ പഴയ ഭാഷയിൽ നിന്നു പുതിയ ഭാഷയിലേയ്ക്കു മാറുമ്പോഴും പദങ്ങൾക്കു പല മറിച്ചിലും തിരിച്ചിലും വരുന്നതാണ്. പോവൂത്, പോവുത്, പോവിത് എന്ന പഴയ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളാണ് സംസ്കരണം കൊണ്ടു 'പോവത്' ആയിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മാററങ്ങൾ ഗണിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്ത വിധം അത്ര വളരെയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ ഭാഷയിൽ മാത്രം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു പ്രാകൃതഭാഷയായി കണക്കാക്കാവുന്ന പഴയ ഭാഷയിലെ സരസങ്ങളും പ്രൌഢങ്ങളുമായ അനേകം കവിതകളിൽ തീരെ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതിന്നുള്ള മുഖ്യകാരണം പഴയ ഭാഷാവ്യാകരണത്തിന്റെ ജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മുഴുവനും നശിക്കാതിരിക്കില്ല. ആ വക സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാൻ പത്തു പഴയ പ്രബന്ധങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി വായിയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ആ ഭാഷയുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ ഒരിക്കൽ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതായിരിയ്ക്കും അധികം ഉപകരിയ്ക്കുക. അതുകൊണ്ടു താഴെ വിവരിയ്ക്കും പ്രകാരം ആ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള ചില നിയമങ്ങളെ ഓൎക്കുന്നത് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിയ്ക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതായിരിയ്ക്കും. ഈ നിയമങ്ങളിൽ മിക്കതും തമിഴിനെ അനുസരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പഴയ ഭാഷയിലും സാമാന്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

(ʻ)രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ നടുവിൽ യകാരം വരും. ഉദാഹരണം- വാടാ + അത്=വാടായത്(അതു വാടില്ല) സിതയതാ (൧) തച്ഛബ്ദാൎത്ഥത്തിലും ഇദം ശബ്ദാൎത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്ന അ, ഇ എന്ന സ്വരങ്ങളാണ് മുമ്പിലുത്തേതെങ്കിൽ വകാരമാണ് വരിക; അതിന്നു ദ്വിത്വവും ഉണ്ടാകാം. ഉം- അ + അഴക്=അവ്വഴക്, അവ്വഴക്, ഇ + അഴക്=ഇവ്വഴക്, ഇവ്വഴക് (൨) ഉ, ഊ, ഓ ഇവയ്ക്കു മേൽ സ്വരം വരുമ്പോൾ നിയമേന വകാരമേ വരുള്ളു. ഉം: വടു + എൻറ=വടുവെൻറ, കാണ്മൂ + അത്: കാണ്മൂവത്, പോവുതോ + എൻറവാറേ: പോവുതോവെൻറവാറേ (പോകുമോ എന്നിരിക്കെ) (൩) സ്വരംപരമായാൽ സംവൃതവും സംവൃതവിവൃതവും ലോപിയ്ക്കും. ഉം: പോകിൻറുത് + അല്ലോ=പോകിൻറുതല്ലോ (പോകുന്നിതല്ലോ)[2] വരികു[3] + ഇല്ല=വരിക്

ʻ ഈ അടയാളം കേവലവ്യഞ്ജനത്തെ കാണിയ്ക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

1 പ്രാകൃതത്തിലും മഹഉണ എന്ന ദിക്കിൽ മഹയുണ (മമ പുനഃ) എന്നതു പോലെയാണുച്ചാരണം ഉച്ചാരണസൌകൎയ്യമാണല്ലോ സന്ധികാൎയ്യബീജം.

2 സംവൃതസ്വരം ഗജഃ, മനഃ എന്നു മുതലായ അനേകം സംസ്കൃതവാക്കുകളിലും ഗകാരദകാരങ്ങളോടു ചേൎന്നുച്ചരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്- 'അ അ' എന്ന പാണിനിസൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

3 വരികു എന്നതിൽ കകാരോത്തരമുള്ള സ്വരത്തെ സംവൃതമായിത്തുടങ്ങി വിവൃതമായി അവസാനിപ്പിക്കണം- ഇതിന്നു പ്രത്യേകലിപി ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല- ഈ സംവൃതവിവൃതം മലയാളഭാഷയിൽത്തന്നെ ക്രിയവാചകങ്ങളിലേ പ്രായേണ കാണാറുള്ളു.

ല്ല(൪) റ, ട, എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങളോട ചേ ന്ന സംവൃതമാണെങ്കിൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങ ൾക്ക ദ്വിത്വവും കൂടി വന്നേക്കാം. ഉം- ആ റ് + അഴക്=ആററഴക്, നാട്ടകം (൫) വ്യഞ്ജ നം പരമായാൽ സംവൃതം ലോപിക്കില്ല. ഉകാരാദേശം വരാം. ഉം- അത് + നൻറ്= അത് നൻറ്, അതു നൻറ് (അതു നന്ന്) (൬)ഹ്രസ്വമായ എകാരത്തിൽ നിന്നു പര ങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം- അതിനെ + കാൺ=അതിനെക്കാൺ, അതി നെച്ചൊല്ലി, പണ്ടെപ്പോലെ മുതലായത് (൭) കിംശബ്ദാർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന എകാരമാ ണെങ്കിൽ ഞ, ന, മ,വ ഇവയ്ക്കുംദ്വിത്വം വ രും. ഉം എ + ഞാൻ= എഞ്ഞാൻ, എന്നൂൽ എമ്മു, എവ്വല. പ്ര-ഉ- എഞാൻ-(൮)തച്ഛ ബ്ദാർത്ഥ ശബ്ദാർത്ഥകങ്ങളായ അ, ഇ എന്നി വയായാലും മേൽപറഞ്ഞവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വ രും. ഉം. അ + ഞാൻ=അഞ്ഞാൻ, ഇഞ്ഞാ ൻ,അക്കടം, ഇക്കലം, അച്ചില, ഇത്തല, അപ്പുലി, ഇന്നരി, അമ്മല, ഇവ്വഴി (൯) സ മാസത്തിൽ ക, ച,ത,പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും-ഉം-ആനക്കാട്, വാഴാപ്പാടം, പീലി ക്കാട മുതലായത് (൧൦) അ, ആ, ഇ, ഊ എന്നീസ്വരങ്ങളാണെങ്കിൽ സമാസത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ക, ച, ത, പ എന്നിവയുടെ അഞ്ചാംഅക്ഷരങ്ങളായ ങ, ഞ, ന, മ ഇ വ നടുവിൽ വന്നുവെന്നും വരും. എന്നാൽ അങ്ങിനെ വരുന്നത് അതാതിൻെറ അഞ്ചാ മത്തേതുമാത്രമായിരിയ്ക്കുന്നതാണ്. ഉം- മു ള + കൊമ്പ്=മുളങ്ങൊമ്പ്, മാ + തോൽ=മാ ന്തോൽ (മാവിന്തോൽ) പുളിമ്പശ, പൂങ്കോ ഴി, പൂഞ്ചായൽ, പൂന്തേൻ, പൂമ്പൊയ്ക (൧൧) ണകാരത്തിൽ നിന്നു പരമായ തകാരം ടകാരമാകും. ഉം-തൺ + താർ=തണ്ടാർ (ത ണുത്തതാർ., വെള്ളത്തിലെ പൂവ്,താമര) മൺ + തുത= മണ്ടുത, മണ്ടീട്ടു, കണ്ടീട്ടു

(൧൨) ന, മ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ ളകാരം ണകാരമാകും. ഉം- വാൾ + നൻറ്=വാൺ നൻറ്, തോൾ + മേൽ=തോണ്മേൽ (൧൩) ണകാരത്തിൽ നിന്നു പരമായ നകാരം ണ കാരമാകും. ഉം- കൺ + നില=കണ്ണില, മുൾ + നൻറ്=മുൺ + നൻറ്=മുണ്ണൻറ് (മു ള്ളുനന്ന്) പുകണ്ണു, (പുകൾന്നു) അമിണ്ണു (അമന്നു) (൧൪) ണകാരം പരമായാൽ ദീ ർഘത്തിൽ നിന്നു പരമായ ണകാരം ലോ പിക്കാം. ഉം- വാൾ + നൻറ്=വാൺ + നൻ റ്= വാണ്ണൻറ്= വാണൻറ്, നീൾ + നാൾ= നീൺ + നാൾ=നീണ്ണാൾ=നീണാൾ,താൾ + നു=താണ്ണു, താണു. (൧൫) ചിലപ്പോൾ ഹ്ര സ്വത്തിൽനിന്നു പരമായ ണകാരവും ലോ പിക്കാം. ഉം- അവൾ + നില=അവൺ + നില=അവണ്ണില=അവണില, പുകൾ + ന ൻറ്=പുകണ്ണൻറ്=പുകണൻറ്, മുൾ + നൻ റ്=മുണ്ണൻറ്=മുണൻറ് (൧൬) ക, ച, ത, പ, ഇവ പരങ്ങളായാൽ മകാരം അതാതി ൻെറ പഞ്ചമാക്ഷരമാകും. ഉം. മരം + കുറു ത്=മരങ്ങുറുത്, മരഞ്ചൊറുത്,മരന്തകം.(൧൭) അതുതന്നെനകാരം പരമായാൽ നകാരമാ കും. ഉം- മരം + നിൻറു=മരന്നിൻറു(൧൮)ഈ മകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും. ഉം- വട്ടം + കൺ=വട്ടക്കൺ, ചതുരപ്പലക, കലച്ചു ക്ക്, ആയിരത്തല (൧൯) യ, ര, ല, ഴ, ള ഇവയിൽനിന്നു പരങ്ങളായ ക, ച, ത, പ ഇവയ്ക്കു ദ്വിത്വം വരും. ഉം- പൊയ് + കുതി ര=പൊയ്ക്കുതിര- നാർ + പട്ട്=നാർപ്പട്ട്, പാ ല്ക്കിണ്ടി, പാൾക്കൺ, മുൾക്കൊമ്പ് (൨൦) ല, ള, ണ, ന, ഴ ഇവയിൽനിന്നു എന്തെ ങ്കിലും പരമായാൽ, സംവൃതം വരാം. ഉം- പാൽ + നൻറ്=പാല് നൻറ്, പാലു നൻ റ്, തോൾ + നൻറ്=തോള് നൻറ്, തോളു നൻറ്, തേനു നൻറ് (൨൧) ഹ്രസ്വത്തിൽ നിന്നു പരമായല, ള, ന, ണ ഇവ സംവൃ

ള്ളു. കൊല്ലാവസാനത്തിൽ ആദായം വീതിച്ച ബാലൻസ്ഷീററ് എഴുതാറില്ല. ഉണ്ടാവുന്ന ആദായം വീണ്ടും മൂലധനത്തിലേക്കുതന്നെ ചേർക്കുകയാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മൂലധനം പൊതുവായ ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി മാത്രമേ ഉപകരിക്കയുള്ളു.

ഓഹരിക്കാരെ ചേർക്കുന്നതിലുള്ള മുൻകരുതലും ശ്രദ്ധയും, ഓരോരുത്തരുടെ വീഴ്ചകൾക്കും എല്ലാവരും ഉത്തരവാദികളാണെന്നുള്ള നിശ്ചയവും, കടം കൊടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന അന്വേഷണങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തിയും, കൊടുത്ത പണം എന്തിലേക്കു വേണ്ടിയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അറിവാനുള്ള ആസക്തിയും, തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള നിബന്ധനകളും ആണ് റെയിഫ്സൻബാങ്കിൻെറ സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങൾ. ഇതിന്നും പുറമെ ഭരണകാര്യം സൌജന്യമായിട്ടാണ് കിടപ്പ്. 'സ്വയം സഹായം സഹായം' എന്നാണ് ഈ യോഗത്തിൻെറ തത്വം.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതരത്തിലുള്ള നാണയസാഹായികസംഘങ്ങളാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തും നടപ്പായി വരേണ്ടത്.

ഈ ബാങ്കുകൾ കൊണ്ടു ചെറുതരക്കാരായ കൃഷിക്കാർ മാത്രമല്ല രക്ഷപ്പെടുന്നത്. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ അനേകം ചെറുതരം കൈത്തൊഴിൽക്കാരുണ്ട്. ഇവരുടെ ധനസ്ഥിതിക്കും വലിയ അന്തരമില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഉദ്ദേശം 3000 കുഡുംബങ്ങൾ നെയ്ത്തുവേലകൊണ്ടും, 8500 കുഡുംബങ്ങൾ കയറുപിരി, ചകിരിപ്പണി മുതലായതുകൊണ്ടും, 200 കുഡുംബങ്ങൾ ഓട്ടുപാത്രങ്ങൾ വാർത്തിട്ടും ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇവരെല്ലാവരും അവരവരുടെ തൊഴിലുകളിൽ നിപുണന്മാരാണ്

ഇതിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ വെച്ച് ഈയ്യ ങ്ങിൽ നടത്തിയ പ്രദർശനം സാക്ഷിയു ണ്. ഇവരുടെ ധനസ്ഥിതി വളരെ ശോചനീയമാണ്. ഓരോരോ കാരണങ്ങളാൽ ഇവരും കടത്തിൽ മുങ്ങിയാണ് കിടപ്പ്. കൃഷിക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇവൎക്കും ഒരു നാണയസംഘം ആവശ്യമാണ്.

റെയിഫ്സൻ ബാങ്കുകൂടാതെ വേറെ പലതരത്തിലും യൂറോപ്പിൽ അനേക ബാങ്കുകൾ ഉണ്ട്. എങ്ങിനെയായാലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തേക്കു യോജിച്ചത റെയിഫ്സൻ ബാങ്കുതന്നെയാണ്. യൂറോപ്പു മുലായ പല രാജ്യങ്ങളിലും നടത്തിവരുന്ന എല്ലാതരം ബാങ്കുകളുടെ നടപടികളും അതിനിഷ്പക്ഷയായി സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ സർ എഫ്- നിക്കൾസൺ (Sir. F. Nicholson) നമ്മുടെ രാജ്യത്തെക്കനുസരിച്ച ബാങ്കു റെയിഫ്സൻ തന്നെയാണെന്നാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

1904-ൽ ആണ് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ നാണയസാഹായികസംഘത്തെപ്പറ്റിയ നിയമം നടപ്പായത്. അതിന്നു ശേഷം ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ വളരെ സംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ഈവക സംഘങ്ങളിലേക്കു യാതൊരുവക ധനസഹായവും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞ് അതു നിൎത്താ ചെയ്കയാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലു ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് ഈവക സംഘങ്ങൾക്ക് ഒരുതരം ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവരുകൾ ഷെയറുകൾ ജപ്തിചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും കമ്പനികണക്കിൽ കാണുന്ന വിവരങ്ങൾ കോടതികളിൽ തെളിവായി സ്വീകരിക്കുമെന്നും, സ്റ്റാമ്പാപ്പീ കാരം കെട്ടേണ്ടതായ ഫീ മുതലായത് ഒഴിവാക്കീട്ടുണ്ടെന്നും, രജിസ്റ്റർഫീസ്സ് ആദ

യനികുതി ഇതുകൾ വാങ്ങാൻ പാടില്ലെന്നും ഉള്ളതാണ്.

ഒരു നാണയസാഹായികസംഘം വിധിയാംവണ്ണം നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഏൎപ്പെട്ടുന്നതായാൽകൃഷിക്കാരും കൈത്തൊഴിൽ വ്യവസായക്കാരും ആയി നൂറുക്ക് 80 വീതം പ്രജകളുടെ ധനസ്ഥിതിക്കു വലുതായ അന്തരം വരുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തി വേണ്ടവണ്ണം ഭരിച്ചു നടത്തി കൊണ്ടുപോരുവാൻ നമ്മുടെ നാട്ടുകാൎക്കു വാസനയൊ മോഹമോ ഉണ്ടാവില്ല എന്നു ചിലർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മിഥ്യാവാദങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ട് ഇവിടെ ആവശ്യവുമില്ല.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു നാണയം വകയായ സംഘങ്ങൾ 'കുറികൾ' ഒഴികെ വേറെ യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നാൽ 'കുറി' മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഘങ്ങളെ ഒരുവിധത്തിലും അനുകരിക്കുന്നതുമില്ല. കുറികളുടെ സമ്പ്രദായം എല്ലാവൎക്കും അറിയാമെല്ലൊ. കുറികൾകൊണ്ട് ഒരു സമൂഹത്തിന്ന് ഒന്നിച്ചു പകാരമുണ്ടാവുന്നതും കഷ്ടിയാണ്. ഒരു സാഹായികസംഘത്തിൻെറ നിലനില്പിന്ന് അവശ്യം വേണ്ടതായ രണ്ടു സംഗതികൾ, 1. ദാരിദ്ര്യം, 2. പ്രവേശിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമുള്ള ഫലവത്തായ മാൎഗ്ഗങ്ങൾ, ഇതുകളാണെന്നാണ് മിസ്റ്റർ വോൾഫ് പറയുന്നത്. ഇതുകൾ 2-ം നമ്മുടെ ദിക്കിൽ സുലഭമാണ്. ഇതരരാജ്യങ്ങളിലുള്ളപോലെ 'ഗ്രാമസഭകൾ' നമ്മുടെ ദിക്കുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നാണയസംഘത്തിന്ന് ഒരു മൂലകാരണമായിത്തീരുമായിരുന്നു. ഏതുവിധേനയെങ്കിലും ഗവൎമ്മേണ്ടും നാട്ടുകാരും കൂടി യോജിച്ചു പല പരീക്ഷകളും നടത്തി തൃപ്തികരമായവിധത്തിൽ ഒരു നാണയസാഹായികസംഘം നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഏൎപ്പെട്ടു കാണ്മാൻ ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൻെറ

ദാഹനിവൃത്തി

പുരാതനകാലത്തു ലണ്ടൻനിവാസികൾക്കു വെള്ളത്തിന്നു ലേശം ദുൎഭിക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, അക്കാലത്തു ലണ്ടൻരാജ്യത്തിന്ന് അയലായി ചുററുമുണ്ടായിരുന്നതും ഇപ്പോഴത്തെ 'ലണ്ടൻ' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഭൂലോകതലസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതും ആയ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ജലസൌഖ്യം സുലഭമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പുരാതനഭൂപടം നോക്കിയാൽ ക്രിസ്താബ്ദം ൧000-ാമാണ്ടിൽ ഈ പട്ടണത്തിൽ ഓരോരോ നാമധേയങ്ങളിൽ അസംഖ്യം കിണറുകളും പുഴകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണാം. കാലക്രമേണ ഈ പട്ടണത്തിൽ ജനസംഖ്യ വൎദ്ധിക്കയും തന്നിമിത്തം മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ജലാശയങ്ങളിലെ വെള്ളം മാലിന്യപ്പെട്ടു

തം ചേൎന്നാൽ ഇരട്ടിയ്ക്കും. ഉം- കൽ + നാ
ല്=കല്ല് നാല്, കല്ലുനാല്. വില്ലു നൻ
റ്, പൊന്നു കണ്ടു. മുള്ളു നൻറ് (൨൨)
ക, ച, പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാ
രവും ന്നകാരവും റകാരമാകും. റകാര
ത്തിന്നു ശേഷം അകാരവും വരും. ഉം-കൽ
+ കുളം=കറകുളം. പൊൻ + കണ്ണാടി=പൊ
റക്കണ്ണാടി. കൽ + ചിറ=കറച്ചിറ. പൊറച്ചി
ല കറപ്പടി. പൊറപ്പു (൨൩) ക,ച,ത,
പ ഇവ പരങ്ങളായാൽ ന്നകാരം ലകാരമാ
യിട്ടും വന്നേക്കാം. ഉം-പൊൻ+പൂ=പൊൽ
പ്പൂ. പൊൽക്കണ്ണാടി. പൊൽച്ചില (൨൪)
ല്,ന,റ,ഇവയിൽ നിന്നു തകാരമാണ് പര
മെങ്കിൽ ആ തകാരവും ല; ന്ന,റ,ഇവയും റ
കാരമാകും. ഉം-കൽ+തളം=കർ + തളം=ക
ററളം. കോൽ + തേൻ=കോർ + തേൻ=കോ
റേൻ. കോർ + തീതു=കോററീതു. കാററാളം
പൊൻ + താമര=പൊർ + താമര= പൊററാ
മര. പൊൻ+താർ=പൊററാർ(൨൫)ഞ,ന,മ
ഇവ പരങ്ങളായാൽ ലകാരം ന്നകാരമാകും.
ഉം-കൽ + നെറി=കന്നെറി. വിൽ+നീളം=
വിന്നീളം. നെൽ+മുള=നെന്മുള (൨൬) ഇ
വയ്ക്കു പുറമേ പ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അ
റിയേണ്ടവയായ ചില പ്രത്യേക സമാ
സത്തിൽ പലവിധം സന്ധികാൎയ്യങ്ങ
ളും വരുന്നതാണ്. ഉം- പുതിയ+പൂ
ത്= പുതിച്ചൂത്. പുൽ+ തരി=പുത്തരി.
ചെറിയ+അമ്മ=ചിററമ്മ. കറുത്ത+കുവള
=കരിങ്കുവള. കരിമുകിൽ. മുടന്ത് +തേങ്ങ=മു
ടന്തേങ്ങ. കുറിയ + കോൽ=കുറുങ്കോൽ. നെ
ടിയ + കമുക്=നെടുങ്കമുക്, നെട്ടക്കമുക്. വ
ലിയ + മല=വന്മല. ഇരട്ട+പത്ത്=ഇരുപ
ത്. മൂൻറ്+ആറ്=മൂവ്വാറ്. മൂൻറ്+കൺ=
മുക്കണ്ൺ, മുന്നാറ്. പരുത്ത + പുടവ=പരുമ്പു
ടവ. അഞ്ച് + പത്ത്=അമ്പത്. പത്തു +
രണ്ടും=പന്തിരണ്ട്. പന്തിരണ്ട് + അടി=പ
ന്തീരടി. പത്ത് + അടി=പതിററടി. ഇരു
പത് + അടി=ഇരുപതീരാടി. കുറായ + വാ
ക=കുറുവാഴക്ക. കന്നിൻ + കാൽ=കു
കാൽ, കററുകിടാവ്. കററുവാണിയം ഇ
ങ്ങിനെ ഉള്ള ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ടെ
ലും പ്രായേണ മേൽക്കാണിച്ച നിയമ
ളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ത
യാണ് പഴയ ഭാഷയുടെ ആകൃതിയു
സ്ഥിതി.

ഇനി സംസ്കരണം നിമിത്തം വ
ചേൎന്നിട്ടുള്ള പ്രകൃതി മാററത്തെപ്പററി
ണ് അല്പം ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ഭ
ഷാശബ്ദങ്ങളെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭവം, ഭ
ഷാന്തരസമം ഇങ്ങിനെ മൂന്നായിത്തരം തി
രിക്കാവുന്നതാണ്. മുഴം, ഞൊടി, മുതല
യതു ശുദ്ധത്തിന്നും തേവർ, പലക മുതല
യതു ഭാഷാന്തരഭവത്തിന്നും കാരണം, ബ
ലം മുതലായതു ഭാഷാന്തരസമത്തിന്നും ഉ
ദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ
രണ്ടു തരങ്ങളിലുൾപ്പെ പലതിൻെറയു
പ്രകൃതി ഗുണങ്ങൾ സംസ്കരണം നിമിത്ത
മാഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിയിലായിട്ടുണ്ട്. മ
ഹാമുനി, മഹാമല, മുതലായ ശബ്ദങ്ങളി
ലെ ഹകാരം ലോപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്ന മാമുനി
മാമല മുതലായ അല്പം ചില പദങ്ങ
പുതിയ ഭാഷയിലും വന്നു കൂടീട്ടുണ്ടെങ്കിലു
ഹാരം, ഹിതം, കാഹളം, ഹാലാഹലം, തു
ടങ്ങിയവയുടെ തൽഭവങ്ങളായ ആരം, കാ
ളം, ആലാലം, ഇവയും മമ്മുനി, മമ്മല, എ
ന്നിവയും തീരേ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. മടവാ
വിണ്ടലർ മുതലായതിലെ ടകാരലകാരലോ
പംകൊണ്ടുണ്ടായ മാവാർ, വിണ്ടാർ തു
ങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളും പഴയ ഭാഷയിലേ കാ
ണുന്നുള്ളു. ഒരേ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുണ്ടായ
ശബ്ദങ്ങളിൽ തന്നെ ചില രൂപങ്ങൾ നശി
ച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂണ്ടു എന്നതിൻെറ ഭാവിവ

മനന്തരൂപങ്ങളായ പൂണ്ടു, പൂണ്ടുന്നു എന്ന പദങ്ങളോ പൂണുക എന്ന ക്രിയാരൂപമോ കാണേണമെങ്കിൽ പഴയ ഭാഷ നോക്കണം. പൂണുനൂൽ എന്നിപ്പോഴും പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അതിൻെറ അവയവാൎത്ഥം ഓക്കാറില്ല. പഴയ ഭാഷയിൽ സാമാന്യാൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പല പദങ്ങളും പ്രത്യേകാൎത്ഥത്തിൽ മാത്രമായിട്ടാണ് പുതിയ ഭാഷയിലെക്കു വന്നിട്ടുള്ളത്.

പട്ടാങ്ങുതൻപവഴവായ്പ്രതിബിംബമെന്നേ-
ലൊട്ടേപകന്നൊളികിളുന്നതു കണ്ടവാറേ
എങ്ങെനുമുള്ളപട്ടമഞ്ഞളിതെൻകകോപാൽ
ചെങ്ങീടംകഷ്ടമിഹനാരണിനന്ദനായാഃ
ഭാഗ്യേജീവസ്സ്വയമിതിനു
കങ്ങാശപ്സന്തീസ്ഥിതംവാ

ഇത്യാദികളിൽ ചേരുക, അല്പം എന്ന സാമാന്യാൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കിളരുക, നുറുങ്ങ് എന്നീ പദങ്ങൾക്ക് വിഷവീൎയ്യമുണ്ടാകുന്ന സംയോഗവിശേഷത്തിലും അരി, വിറക് എന്നിവയുടെ അല്പാംശത്തിലും മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമുള്ളു. ഇവയെല്ലാം പുറമേ പഴയ ഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന അനവധി പദങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോയതു നിമിത്തം ഭാഷാപ്രകൃതിയിലേ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രയോഗഭംഗിക്കും വലിയ നഷ്ടവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. വണ്ടാർകോലക്കുഴലികൾ, തോകപ്പുവനൻ, കൂൾത്താൻ ചാന്താർ, മുലയിണ, പകയർക്കന്തകൻ, ചെണ്ടാർവെൻറികൊടി, നവരം, വരത്ത്, പറവർ, പൂവില്ലവൻ, ഞാറുപെസ്റ്റ്, വല്ലീട്ടകിൽ, മുതലായി ഇപ്പോളില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളും പ്രയോഗരീതികളും പഴയ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

അടിമ, കുടിമ, കാരാ൯മ, വെള്ളാ൯മ, മുതലായ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും മററും പഴയ ഭാഷ കാണിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നല്ലതു നോക്കിത്തിരഞ്ഞെടുത്തു പുതിയ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു വരുന്ന മാറാത്തെ നേർവഴിയ്ക്കു തിരിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

നാണയസാഹായികസംഘം

ഉദ്ദേശം 60 കൊല്ലം മുമ്പു ജൎമ്മനിയിൽ റെയിഫ്സൻ എന്നാളാൽ ആദ്യമായി ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'നാണയസാഹായിക സംഘ'ത്തിൻെറ സമ്പ്രദായങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ഇവിടെയും സംഘങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇതിലേക്ക് ഏററവും എളുപ്പമായ വഴി. ചെറുതരം കൃഷിക്കാൎക്കും കൈത്തൊഴിൽക്കാൎക്കും അവസ്ഥാനുസരണം കുറ മൂലധനം സൌകൎയ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു സൎക്കാർസഹായത്തെയോ ധനികന്മാരുടെ ധൎമ്മതല്പരതയെയൊ ആശ്രയിക്കുന്നത് അശേഷം നല്ലതല്ലെന്നാണ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായം. തൊഴിൽസംബന്ധമായി നാട്ടുകാൎക്കുണ്ടാകാവുന്ന പരിചയം, ഐക്യം ഇതുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സ്ഥാപിക്കുന്നതായ ഓരോ ഏൎപ്പാടുകളല്ലാ

കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ശുദ്ധജലത്തിന്നു ദൗർഭിക്ഷം ഭവിച്ചു. കൊല്ലം ൧൨൩൬ മുതല്ക്കുതന്നെ 'ടൈബോറൺ' എന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്നു ശുദ്ധജലം കൊണ്ടുവരുവാൻ തുടങ്ങി. ൧൩൪൦-ാമാണ്ടോടു കൂടി വെള്ളത്തിന്നു തല്ലുംപിടിയുമായി. ഇപ്രകാരമുണ്ടാവുന്ന അടികലശലിൽ ചിലപ്പോൾ മരണം കൂടി സംഭവിക്കാറുള്ളതിനാൽ ജലാശയങ്ങൾക്കരികിൽ യാതൊരു വിധമായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടിയും നാട്ടുകാർ സഞ്ചരിച്ചുപോകരുതെന്നു ലോർഡ മേയോർ ഉത്തരവു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നാം ജയിംസ് ചക്രവൎത്തിയുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും മററു സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെള്ളവും ചുമന്നുകൊണ്ടു തെരുവുകൾ തോറും വില്പനയ്ക്കു നടക്കുന്ന വെള്ളക്കച്ചവടക്കാർ സുലഭമായി. പട്ടണത്തിൻെറ ഉടനീളം പ്രവഹിക്കുന്ന തെംസ് എന്ന നദിയിലെ വെള്ളം സംബന്ധിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ, തീട്ടൂരവിളംബരങ്ങൾ മുതലായവ കുറച്ചും മററുമല്ല.

ഈ നൂററാണ്ടിൻെറ ആദിയിൽ പട്ടണത്തിലേക്കു വേണ്ട വെള്ളം മുഴുവനും ശേഖരിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി ഉദ്ദേശം ഒമ്പതോ പത്തോ കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇതുകളിൽ പ്രാബല്യമേറിയതു ന്യൂറിവർ കമ്പനിയാണ്. ഇതിൽ ഓഹരി ഒന്നുക്കു ൧൩൦,൦൦൦ പവനാണത്രെ! ഇപ്പോൾ സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒന്നു മാറീട്ടാണ്. മുൻ പറഞ്ഞ എല്ലാ കമ്പനികളും ൪,൬൦,൦൦,൦൦൦ പവൻ കൊടുത്തു ഗവൎമ്മേണ്ടിൽ നിന്നു വിലക്കു വാങ്ങിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഏൎപ്പാടിനു 'മെട്രോപ്പോളിററൻ വാട്ടർ ബോർഡ്' എന്നാണ് പേർ. എത്രയും ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു ശുദ്ധജലം ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഈ ഏൎപ്പാടിലെ നിശ്ചയം. ആദായത്തിൻെറ സ്ഥിതി അനുസരിച്ചു നീർവാരത്തിന്ന് ഏററക്കുറച്ചിൽ ചെയ്യാറുണ്ട്. ഈ ബോർഡിൽ (സഭയിൽ) ലണ്ടൻരാജ്യത്തുള്ള മുഖ്യ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നൂറ സഭാംഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവർ രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ വലിയ പഴക്കവും പഠിപ്പും ചെന്നിട്ടുള്ള വളരെ യോഗ്യന്മാരായിരിക്കും. നിൎദ്ദോഷംപ്രതി കൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലെ ജനങ്ങൾക്ക് എല്ലാവൎക്കും വെള്ളം എളുപ്പത്തിൽ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന മുൻകരുതലുകളോടു കൂടിയാണ് ഈ ബോർഡുകാരുടെ ഇരിപ്പ്. ഈ ബോർഡുകാരുടെ ഏൎപ്പാടിൽ നിന്നു മാത്രം വെള്ളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ യൂറോപ്പിലുള്ള ഇതരരാജ്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതു നോർവെ, സ്വീഡൻ ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലുള്ളതിനൊപ്പവും, ആസ്ത്രിയാ, ന്യൂസിലണ്ട് ഈ രണ്ടിലുള്ളതിൽ ൨൦ ലക്ഷം കൂടുതലും, സ്കോട്ട്ലണ്ട്, വെയിത്സ് ഈ രണ്ടും കൂടിയുള്ളതിൽ ... ലക്ഷം കൂടുതലുമാണത്രെ! ഒരു ദിവസം ൨൨,൬൭,൦൦,൦൦,൦൦ ഗാലൻ വെള്ളം ചിലവുണ്ട്. അതായത് ആളൊന്നുക്ക് ൩൨ ഗാലൻ വെള്ളമാണ്. ഇതിന്നും പുറമെ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ ലേശം അപൂൎവ്വമല്ലാത്ത തീഭയങ്ങളുണ്ടായാൽ അതുകളെ കെടുത്തുന്നതിന്നു പത്തൊ ഇരുപതൊ തിക്കെടുത്തിയന്ത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവരുന്ന വെള്ളവും ശേഖരിച്ചിരിക്കും. ഇവിടെ ഒരു ദിവസം ഉപയോഗിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൻെറ അളവ് ഒന്നുകൂടി വിവരിക്കാം. ഒരാൾ അയാളുടെ തൂക്കത്തിൽ ഇരട്ടിയിലധികം വെള്ളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ൪൪൦ അടി പൊക്കവും ൩൩൦ അടി വ്യാസവും ഉള്ളതായ ഒ

ഒരു പാത്രം നിറച്ചു വെള്ളം ശേഖരിച്ചാൽ ഒരു ദിവസത്തെ ആവശ്യത്തിന്നു പക്ഷെ മതിയായേക്കാം. നീർവാരം പിരിക്കുന്നത് ൧൦൦ പാട്ടസ്സു (വെള്ളം കോരുന്നതിന്നുപയോഗിക്കുന്ന പാത്രം) ൨൫ വീതം മാത്രമാണ്. ഇപ്രകാരം പിരിക്കുന്ന സംഖ്യകൊണ്ടു ബോർഡിന്റെ ചിലവു കഴിച്ചു ൧൦൦൦ ഗാലൻ വെള്ളത്തിന്മേൽ ഒന്നര മുതൽ ൩ വരെ അണ ആദായം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

ഇനി ഇപ്രകാരമുള്ള വെള്ളം എങ്ങിനെ ശേഖരിക്കുന്നു, എവിടെനിന്നു ശേഖരിക്കുന്നു എന്നും മററുമുള്ള സാംഗതികളെപ്പററി ആലോചിക്കാം. ഉദ്ദേശം പകുതിയിലധികം മുൻപറഞ്ഞ തെംസ് എന്ന നദിയിൽനിന്നാണ്. ബാക്കി, 'ലീ' എന്ന നദിയിൽനിന്നും, ഉറവുകൾ, അരുവികൾ, കിണറുകൾ ഇതുകളിൽനിന്നും ആണ്. ഇതുകളിൽനിന്നു കുഴൽമാർഗ്ഗമായും മററും കൊണ്ടുവന്നു ശേഖരിക്കുന്നതിന്നു ൩൨ ഏരികൾ ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഈ വക ഏരികളിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളം, പരിശുദ്ധജലമാകേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി, ആ ആവശ്യത്തിലേക്കായി നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടി പ്രവഹിപ്പിച്ച്, ഒടുവിൽ നിമ്മലമായ സ്ഥിതിയിൽ പ്രജകൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ജലാശയങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കും. വീതിക്കുന്നതു യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടാണ്. ഈ യന്ത്രങ്ങൾ നടത്തുന്നതിന് ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ൧൩൪,൦൦൦ ടൺ കല്ക്കരി വീതം വേണ്ടിവരും. ജലം ശുദ്ധി ചെയ്യാൻ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിരിച്ചിട്ടുള്ള ഔഷധങ്ങൾ കൂടക്കൂടെ മാററിയിടുക പതിവാണ്.

ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ൭൦ നാഴിക നീളത്തിൽ വെള്ളക്കുഴലുകൾ കൂടുതലായി ഏപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ജനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പട്ടണത്തിന്റെ വിസ്താരം കൂടും. അപ്പോൾ വെള്ളക്കുഴലുകൾക്കു നീളം കൂട്ടേണ്ടിവരും. എന്തെന്നാൽ ജനങ്ങൾ എവിടെ താമസിക്കുന്നതായാലും വെള്ളം അവിടെ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല, ഭാരവാഹികളായ ബോർഡുകാക്കുണ്ട്. അതിനാൽ ഇതിലെ അധികാരികൾക്കു സദാസമയത്തും മേലിൽ വരുവാനിടയുള്ളതായ ആവശ്യങ്ങൾ നിവൃത്തിക്കേണ്ടതിന്നുള്ള സകല മുൻകരുതലുകളും ചെയ്തു ഉണച്ചയോടുകൂടി തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണെല്ലോ. ഭൂലോകത്തു മററു യാതൊരധികാരികൾക്കും ഇത്രയും ദീർഘാലോചനക്കിടയില്ലെന്നു തീച്ചയായും പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ വാട്ടർബോർഡിന്റെ ഏപ്പാടിൽ പണിയുന്ന കൂലിക്കാരുടെ സംഖ്യ ദിനസരി ൭൦൦൦ വീതമുണ്ടാവും. ഈ കൂലിക്കാർ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന വേലകൾ മുഴുവനും ലണ്ടനിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ൬൦൦൦൦൦൦ പ്രജകളുടെ ഉപയോഗത്തിന്നു വേണ്ടിയല്ലാ. എന്നാൽ അതു ൩൦ കൊല്ലത്തിന്നു ശേഷം ൧൯൪൧-ൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതായ ൧൩൦൦൦൦൦൦ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിന്നു വേണ്ടിവരാവുന്ന വെള്ളം സൌകര്യപ്പെടുത്തേണ്ടതിനാണത്രേ. ഇപ്രകാരം കാലാന്തരങ്ങളിൽ മേൽക്കുമേലെ വർദ്ധിക്കാവുന്ന പൊതുജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം നിറവേററുന്നതിന്നു ചെയ്യുന്ന പണിത്തരങ്ങളിൽവെച്ച് ഏററവും വിസ്മയിക്കത്തക്കതായ ഒരു മരാമത്തു നടക്കുന്നുണ്ട്. അത് അന്യോന്യം തൊട്ടുതൊട്ട് അനേകം ഏരികൾ ഒരു ചങ്ങലയുടെ ആകൃതിക്കനുസരിച്ചു പണിതുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഈ ഏരികളെല്ലാം പണി തീന്നാൽ ആദ്യത്തെ ഏരിയിൽ ശേഖരിക്കുന്ന വെള്ളം അടുത്തതിലേക്കും, അതിൽനിന്നു, തൊട്ടു മററതി

ലേക്കും, ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നിലേക്കായി പ്രവേശിപ്പിച്ച് ഒടുവിലത്തെ ഏരിയിൽ എത്തിയാൽ അവിടെനിന്നു ജലം ശുദ്ധിചെയ്യേണ്ടതിന്നുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു പ്രവഹിപ്പിക്കും. ഇങ്ങിനെ പണിയുന്ന ഏരിച്ചങ്ങലയുടെ ഒരു കണ്ണി (ഒരു ഏരി) പണിയുവാൻ ഉദ്ദേശം അഞ്ചുകൊല്ലത്തിൽ ചുരുങ്ങാതെയുള്ള കാലം വേണമത്രേ. എസ്സെക്സിൽ ചിങ്ഫോർഡ് എന്ന സ്ഥലത്ത് മറെറാരു ഏരി പണിയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഇപ്പോൾ ൨,൦൦൦ വേലക്കാർ പണിയുന്നുണ്ട്. 'ലി' നദിയിൽ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായാൽ കവിഞ്ഞൊഴിയുന്ന വെള്ളം നാനാവിധമായി പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണത്രെ ഈ ഏരി പണിയുന്നത്. ഈ ഏരിക്കു ൭ മയിൽ വിസ്താരമുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഏരികൾക്കു ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ ഇതിൽ മഴവെള്ളവും, ചാമ്പിയും മററും നിറക്കുന്ന വെള്ളവും ഒഴികെ മററുവിധത്തിലുള്ള യാതൊരു തരം വെള്ളത്തിന്നും പ്രവേശം കിട്ടാത്ത വിധവും, മേൽപ്രകാരം പെയ്ത്തുവെള്ളവും ഇതരമാർഗ്ഗേണ പ്രവഹിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വെള്ളവും അകത്തുപെട്ടാൽ പുറത്തേക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും സ്വതേ പ്രവേശം കിട്ടാത്തമാതിരിയിലുമാണ് ഏരികളുടെ പണിത്തരം. ഏരിയുടെ അടിയിലും ഇപ്രകാരം തന്നെ വെള്ളം വാറിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുകളുണ്ടാക്കുന്നതു സ്ഥലത്തു കിട്ടുന്ന ഒരുതരം കളിമണ്ണുകൊണ്ടാണ്. ചിങ്ഫോർഡിൽ പണിയുന്ന ഈ ഏരി വരുംകൊല്ലത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാറാവും. ഇതിന്റെ പണി തീർന്നാൽ തങ്ങടെ രാജ്യത്ത് അത്ഭുതകരമായ ഒരു പുതിയ 'തടാകം' കൂടി ഉണ്ടായി എന്നുള്ള അഭിമാനത്തിന്നു പട്ടണവാസികൾക്കു കാരണമായി.

ഈ 'തടാക'ത്തിന്നിരിപ്പിടമായിരുന്ന ഭൂമി കുറച്ചു കാലം മുമ്പു കാട്ടുകോഴി താറാവ് അനേകം തരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ, ഇതുകളുടെ സങ്കേതമായിരുന്നു. പിന്നീട് ആ സ്ഥലം കൺട്രാക്ടർമാരുടെ യന്ത്രശാലകളിൽനിന്നും മററും ജനിച്ച മാറൊലികൊണ്ടു നിറയപ്പെട്ട ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾക്കാലയമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ഇതുടനെ താമര മുതലായ ജലജപുഷ്പങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടതും മന്ദമാരുതനാൽ ഇളക്കപ്പെടുന്ന തിരമാലകളുടെ കോലാഹലത്താൽ ഏവനും കൌതുകം തോന്നിക്കുന്നതും ആയ ഒരു തടാകമാവാനാണ് ഭാവിക്കുന്നത്.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച തരത്തിലുള്ള ശുദ്ധിവിധാനങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ച് ഒടുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന വെള്ളത്തിൽ തീരെ മാലിന്യം ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ? എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു തക്ക സമാധാനം പറയാവുന്നതാണ്. മെട്രോപ്പോളിട്ടൻ വാട്ടർ ബോർഡിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ഡാക്ടർ ഹ്യൂസ്ടൻ എന്ന മഹാപുരുഷന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻകീഴിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു വെച്ചു നിഷ്കൃഷ്ടയായ പരിശോധനകൾ ദിനംപ്രതി കഴിച്ചതിന്നു ശേഷം മാത്രമെ വെള്ളം വിട്ടുകൊടുക്കാറുള്ളു. ഡാക്ടർ ഹ്യൂസ്ടനെപ്പോലെ വെള്ളത്തിന്റെ ഗുണദോഷം അറിയുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ വേറെ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. സാധാരണ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ൧൩,൦൦൦ തരത്തിലുള്ള വെള്ളങ്ങൾ ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ചു പരിശോധന നടത്താറുണ്ട്. ഈജിപ്ത് മുതലായ ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൂടി ഈ പ്രസിദ്ധനായ ഡാക്ടരുടെ അഭിപ്രായത്തെക്കൂടി അറിഞ്ഞേ വെള്ളത്തിന്റെ ഗുണദോഷത്തെ തീർച്ചപ്പെ

ത്താറുള്ളൂ. പരമാർത്ഥം ആലോചിച്ചാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിന്റെ ആയുസ്സ് ഈ മഹാപുരുഷന്റെ കൈവശമാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

ഇദ്ദേഹം വെള്ളം ശുദ്ധിചെയ്യേണ്ടതിന്നു ഒരു പുതിയ വഴി കണ്ടെത്തിട്ടുണ്ട്. സ്വാഭാവികമുള്ള ജലാശയങ്ങളിലുള്ള വെള്ളം എടുത്തു മറ്റൊരിടത്തു കൊണ്ടുപോയി ശേഖരിച്ചാൽ സ്വല്പദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ അതിലുള്ള സകലവിധ രോഗബീജങ്ങളും താനെ തന്നെ നശിച്ചുപോകുമെന്നാണ് ഇദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ വഴി.

ഒരു പുഴയിൽനിന്നു കുറെ വെള്ളം എടുത്ത് അതിൽ കൊടാനകോടി വിഷൂചികാബീജങ്ങൾ കലക്കി. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് ആ വെള്ളം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിൽ കലക്കിയിരുന്ന രോഗബീജങ്ങൾ മിക്കതും ചത്തുപോയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടുവത്രേ! അതിനാൽ ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിലുള്ള സകലവിധ ദുഷ്ടബീജങ്ങളെയും നശിപ്പിച്ചു ശുദ്ധിചെയ്യുന്ന ജോലി പ്രകൃതിക്കും പിന്നീട് അതിൽ വേറെ ബീജങ്ങൾ വന്നു ചേരാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജോലി പ്രജകൾക്കും വിട്ടുകൊടുക്കയാണ് ഇദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഇപ്പോൾ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ എതു പ്രദേശത്തു താമസിക്കുന്നവരും, അവർ ൧൦ നിലവരെയുള്ള മാളികയുടെ മുകളിൽ തന്നെയാണെങ്കിലും, അവരവരുടെ അകങ്ങളിലും മററും ഏപ്പാട ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള ഓരൊ ആണികൾ തിരിച്ചാൽ വെള്ളം സുലഭമായി പ്രവഹിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വെള്ളം ശുദ്ധമൊ, അതെവിടെനിന്നു വരുന്നു, ഇതാരാണ് സംരക്ഷണ ചെയ്യുന്നത്, ജലം പരിശുദ്ധമല്ലാതിരുന്നാൽ തദ്ദേശവാസികളായ എഴുപതു ലക്ഷത്തിൽ പുറം പ്രജകൾ എന്തു ചെയ്യും, ആണികൾ തിരിച്ചാൽ വെള്ളം വന്നില്ലെങ്കിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്, എന്നും മററുമുള്ള സംഗതികൾ ലണ്ടൻ നിവാസികളുടെ ആലോചനക്കു വിഷയങ്ങളാകുന്നില്ല. ദേശാന്തരങ്ങളിൽ ഓരോരൊ കാലത്തുണ്ടാകുന്നതായ ക്ഷാമം, വെള്ളത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിലും ഉണ്ടാവുക എന്നുള്ള സംഗതി, അതിഭയങ്കരമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ക്ഷാമം ഇക്കാലത്തെന്നു തന്നെയല്ലാ ഭാവികാലങ്ങളിൽപോലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏപ്പാടുകളെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ ഇവരിൽ മിക്കപേക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

വിസ്തീർണ്ണമുള്ള തെംസ്, ലീ, ഈ നദികളിൽനിന്നും, ഉറവുകൾ, അഗാധമായ കിണറുകൾ, അസംഖ്യങ്ങളായ ചെറുതരം അരുവികൾ, ഇതുകളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി വളഞ്ഞു സഞ്ചരിച്ചു നാട്ടുപുറം, പട്ടണം തുടങ്ങിയുള്ള അനേകം സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടു തങ്ങടെ ദീർഘമായ ദേശസഞ്ചാരങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചു ഒടുവിൽ എല്ലാ വെള്ളവും ഒരുമിച്ചുകൂടി ഒന്നിച്ചു ലണ്ടൻ പട്ടണത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതികൾ മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ കാഴ്ചകൾ മുഴുവനും കാണേണ്ടതിന്നു യൂറോപ്പിൽ ഇക്കാലത്തു സുലഭമായ ഒരു 'ആകാശവിമാന'ത്തിൽ കയറി വടക്കെ അററമായ ഹാഡ്ഡംരാജ്യത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു പട്ടണങ്ങളും നാട്ടുപുറങ്ങളും ഏടകലന്നു കിടക്കുന്നതെല്ലാം ലംഘിച്ചു $42\frac{1}{2}$ നാഴിക ദൂരമുള്ള തെക്കെ അതിരായ 'വിങ്കസ്റ്റഗ്രീൻ' എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി, അവിടെനിന്നു നേരെ പടി

ത്തൊട്ടു സൺബറി എന്ന പട്ടണം വരെ
പോന്നു ൩൪ നാഴിക ദൂരത്തുള്ള കിഴക്കെ
അതിരായ സൌത്ത്ഫ്ലീററ് എന്ന സ്ഥല
ത്തെത്തുന്നതായാൽ ലണ്ടൻ പട്ടണത്തി
ൻെറ ദാഹനിവൃത്തിക്കുള്ള സകല ഏപ്പാട
കളും കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാ ഭാഗങ്ങ
ളിലും അസാംഖ്യം കുഴലുകളിൽക്കൂടി പ്രവ
ഹിച്ചുകൊണ്ടു പ്രധാനമായ ലണ്ടൻ പട്ട
ണത്തിൽ ചെന്നുചേരുന്ന ഈ വെള്ളത്തി
ൻെറ സ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ അനേകായി
രം നാഡികളിൽക്കൂടി രക്തം പ്രവഹിച്ച
പ്രധാനാംഗമായ ഹൃദയത്തിൻെറ പോഷ
ണത്തിന്നുവേണ്ടി അവിടെ ചെന്നുചേൎന്നു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, ൪൦ നാഴിക നീളവും,
൩൦ നാഴിക വീതിയും ഉള്ളതും ആയ ഒരു
അസാധാരണ മനുഷ്യദേഹം നമ്മുടെ ദൃ
യിൽ പതിയുന്നുവോ എന്നുകൂടി ഈ വ
നയാത്രയിൽ തോന്നുന്നതാണ്.

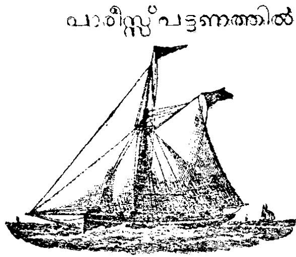
ഈ പട്ടണത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ
ചിലവിന്നു വേണ്ടതായ വെള്ളം മുഴവനും
ഒന്നിച്ച് ഒരു ദിക്കിൽ ശേഖരിച്ചുനോക്കു
ഇതു ശേഖരിക്കുന്ന പാത്രത്തിന്നു ൪ ചതു
രശ്രനാഴിക വിസ്താരവും ൭൦ അടി താഴ്ച
വേണം. അപ്രകാരം ശേഖരിക്കുന്നു
യാൽ ആ പാത്രത്തിൽ ഭൂലോകത്തു ഇ
പ്പോഴുള്ള എല്ലാ പടക്കപ്പലുകൾക്കും ഒന്നി
ച്ചു സഞ്ചരിപ്പാൻ ലേശംപോലും അസൌ
കൎയ്യമുണ്ടാവുന്നതല്ലത്രേ.

(ഒരു ഇംഗ്ലീഷു മാസികയിൽനിന്നു)

ആർ. പി.

ഒരാശ്ചൎയ്യസംഭവം,

പാരീസ്സ് പട്ടണത്തിൽ താണ ജന

ങ്ങൾ പാൎത്തു
വരുന്ന ഒരു
തെരുവിൽതീ
രെ വൃത്തി
കെട്ട ഒരു മദ്യ
ഷാപ്പുണ്ടായി
രുന്നു. പല
നാനാവിധങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആ ഷാപ്പിൽ
വളരെ മാലിന്യം കൂടിയിരുന്നു. അതിൽ മ
ദ്യത്തുള്ളികളും മാറും ഉണങ്ങിക്കട്ടിച്ച ചളി
പിടിച്ചുള്ള തീൻമേശകൾ കിടക്കുന്നവയിൽ
ഒന്നിന്നരികെ പരന്ത്രീസ്സ് കൂലിക്കാരുടെ ഉ
ടുപ്പോടുകൂടി മൂന്നാളുകൾ ഇരുന്നിരുന്നു.

അതിലൊരുവൻ — ഞാൻ പറയുന്നതിൽ
നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലെന്നു തോന്നു
ന്നു. ഇതിൽ ഒരൊററവാക്കും കളവില്ല
എനിക്കു ഗനീമറിൽനിന്നു കിട്ടിയ അറി
വാണ്. വൎത്തമാനങ്ങൾ അറിവാൻ ഗ
നീമർ വളരെ സമൎത്ഥനാണ്. രണ്ടുകൊ
ല്ലംമുമ്പെ പൊല്ലീസ്സുകാർ ഷാപ്പിൽ വെ
ച്ചു ചെയ്ത കാൎയ്യം അവൻ പറഞ്ഞ
പ്പോൾ നമ്മൾ ആദ്യം വിശ്വസിച്ചില്ല
ഒടുവിൽ അവൻ പറഞ്ഞതു ശരിയായ്. ഇ
ല്ലെ; കാത്തുനോക്കിൻ.

കൂട്ടത്തിൽ ചെറിയ ആളായ ടോപ്പിനാററ്.
ഹൂഹേ! ഇതു വരാൻ പാടില്ലെടോ! നി
ശ്ചിത കേട്ടത ഗനിമർ പറഞ്ഞിട്ടാണെ
ങ്കിൽ കാൎയ്യം മാറീട്ടായിരിക്കും. കാൎയ്യ
മൊക്കെ അറിവാൻ അവന്നു സാമൎത്ഥ്യ
മുണ്ടെങ്കിലും ഈവകയെല്ലാം അറിവാൻ
വഴിയില്ല. കബോക്കൻ എന്തു പറയുന്നു

(പൊ)ക്കത്തിൽ നെടിയ ആളായ കബോക്കൻ— നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. പക്ഷെ ശരിയായും ഇരിക്കാം. എങ്ങിനെയാണ് തീച്ചപറയുക- ഒട്ടും ഇല്ലാത്തത് ആളുകൾക്ക പറഞ്ഞിട്ടെന്താണ് ആവശ്യം?

വൂഫ്—ആയാൾ വരുന്ന ആഴ്ചയിൽ എത്തും. പക്ഷെ വേഷം മുഴുവൻ മാറീട്ടായിരിക്കും. റഷ്യക്കാരുടെ തമാശ കാണാൻ ആയാൾക്ക വളരെ ഇഷ്ടമാണെന്ന ഗനീമർ എനിക്ക എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഉപായത്തിൽ ഉത്സാഹിച്ചാൽ നമുക്ക് എങ്ങിനെയെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ച വേണ്ടതു ചെയ്യാം. തകരാറാവുന്നതു സൂക്ഷിക്കണം. ഏതായാലും ഇതു കളവാവാൻ തരമില്ല.

കബോക്കൻ കുറെ ഉറക്കെ—സംശയമില്ല. വളരെ തകരാറുണ്ടായേക്കാം. തോന്ന്യാസികൾക്കും കള്ളന്മാക്കും ആയാളെ നല്ലവണ്ണം പേടിക്കണം.

ജമ്മൻകാരനായ ടോപ്പിനററ്— പതുക്കെ പറ- ഇവിടെ നമ്മൾ മാത്രമല്ലെന്നു ഓമ്മവെയ്ക്കണം.

കബോക്കൻ (പതുക്കെ)— പൊല്ലീസ്സുകാരോ ഒററുകാരോ ആരുടേയും രക്ഷയില്ലാതെ ഈ അപകടസ്ഥലമായ പാരീസ്സിൽ വന്നു നമ്മളുടെ എല്ലാരുടേയും കണ്ണു മറച്ചുപോവാൻ ആയാൾക്ക സാധിക്കുമെന്നു വിചാരമുണ്ടോ?

വൂഫ്—ആയാൾ വേഷം മാറാൻ നല്ല മിടുക്കനാണ്. കാഴ്ചവേല, ബ്രാൻഡ്, കുറിവെടി മുതലായ തമാശകൾക്കെല്ലാം പട്ടാളക്കാരൻെറ മാതിരിയിൽ ആയാൾ എത്താറുണ്ട്.

അവർ പിന്നെയും കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ച ശേഷം ഷാപ്പുകാരനു പണം കൊടുത്തു ഷാപ്പുവിട്ടു പിരിഞ്ഞുപോയി—

* * * * * * *

എം. ഗസ്റ്റീവ് ആഡറൺ എന്നാളുടെ വീടു സ്വതവേ തീരെ നിശ്ശബ്ദമാണെങ്കിലും അടുത്തു വരാൻ പോകുന്ന അടിയന്തരത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു വലിയ തിരക്കായിരിക്കുന്നു. റഷ്യാചക്രവത്തിയുടെ എഴുന്നെള്ളത്തും അവിടുത്തെ ബഹുമാനാത്ഥം നടത്താൻ പോകുന്ന ആഡംബരവും ഒഴികെ മറെറാരു വിഷയത്തെപ്പററി രാവും പകലും ആളുകളുടെ ഇടയിൽ സംസാരമില്ല.

അടിയന്തരത്തിന്നു അല്പദിവസം മുമ്പെ ഗസ്റ്റീവ ആഡറൻ ഒരു വ്യവഹാരാവശ്യാത്ഥം വക്കീലിനെ കാണ്മാൻ പോയി. വക്കീൽ ഗസ്റ്റീവിൻെറ ഉററ സ്നേഹിതനാകകൊണ്ടു ക്ഷണനപ്രകാരം അന്നു അത്താഴത്തിന്നു ആയാൾ അവിടെ താമസിച്ചു. ഭക്ഷണത്തിന്നു ശേഷവും അവർ വൈനും കുടിച്ചു രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളെപ്പററി പലതും സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അധികനേരം ഇരുന്നു. സംസാരവിഷയത്തിലുള്ള അതിശ്രദ്ധകൊണ്ട് ആഡറൻ നേരം പോയതറിഞ്ഞില്ല. സംഗതിവശാൽ ചുമരിന്മേലുള്ള നാഴികമണി ഇടക്കൊന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ഓ ഹൊ!' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആഡറൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു എഴുന്നേററു. 'പോവാൻ വൈകി. എൻെറ ഭാര്യ എന്തോ പരിഭ്രമിച്ചിരിക്കും. നിങ്ങടെ വൈൻ വളരെ വിശേഷം. എനി ഇപ്പോൾ വേണ്ട. സലാം. ഈ രാത്രി ഇതേവരെ രസമാക്കിത്തീത്തതിൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക നന്ദി പറയുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞു.

വക്കീൽ—സലാം. ഞാൻ അന്വേഷിച്ചതായി നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയോടും പറയണം.

വക്കീലിൻെറ വീട്ടിൽ നിന്നു ബദ്ധപ്പെട്ടിറങ്ങി ആഡറൻ തൻെറ വീട്ടിലേക്ക തിരിച്ചു. പോകുന്ന സമയത്തിലെല്ലാം സ്നേ

ഫിതനമായി അല്പം മുമ്പ ചെയ്തിരുന്ന സം ഭാഷണത്തെപ്പററി ആലോചിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടു വെളിച്ചം കുറഞ്ഞ ഒരു തെരുവിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെ വഴിതെററിയതായി അറിഞ്ഞില്ല.

തനിക്കു പോകേണ്ടുന്ന വഴിക്കു തന്നെ മടങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആയാൾക്കു ഒര ഭിപ്രായം തോന്നി. കുറെ ദൂരെ വലിയൊരു വീടു തീവെന്തു കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതു ചെ ന്നു നോക്കിയതിന്നു ശേഷം വല്ല ചെറുവ ഴികളിലും കൂടി വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിക്കു എ ത്തിച്ചേരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. നിചജന ങ്ങൾ പാക്കുന്ന ചില അശുദ്ധത്തെരുവുക ളിൽ കൂടെ കടന്നു ഗസ്റ്റീവ് തീവെന്തിട്ടുള്ള എടുപ്പിന്നരികെ എത്തിച്ചേന്നു.

കത്തിയ വീടു മുഴുവനും നോക്കിക്കണ്ട ശേഷം 'റൂഡിയാററിററ' വഴിയായി സ്വ ന്തം വീട്ടിലെത്തിച്ചേരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നടന്നു ആ തെരുവിൽ എത്തിയ ഉട നെ തന്റെ മുമ്പിലായി രണ്ടാളുകൾ ബ ദ്ധപ്പെട്ടു പോകുന്നതു കണ്ടു. ഒരുത്തൻ നെ ടിയ ഒരാളാണ്. അവൻ നിരച്ച നിറത്തി ലുള്ള കുപ്പായമിട്ടിട്ടുണ്ടു. മറേറവൻ അല്പം ഉയരം കുറയും. കറുത്ത കുപ്പായവും നീണ്ട തൊപ്പിയും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു.

അവർ പോയി തെരുവിന്റെ തല ക്കലുള്ള ഒരു വീട്ടിന്റെ വാതിലിന്നു നേരെ യെത്തിയപ്പോൾ രണ്ടാളുകൾകൂടി പുറത്തി റങ്ങിവന്നു. ഉടുപ്പുകൾ കണ്ടാൽ അവർ ശുദ്ധ കൂലിക്കാരാണ്. അവർ നിരച്ച കു പ്പായക്കാരനുമായി എന്തൊ സ്വകാര്യം പ റഞ്ഞു.

ആ സ്ഥലത്തു നിന്നു ഉടനെ ഒരു ക ലശലും 'സഹായിക്കണെ' എന്നുള്ള നില വിളിയും കേട്ടു. മൂന്നാൾകൂടി കറുത്ത കുപ്പാ യക്കാരനെ പിടിച്ചു അനങ്ങാനയക്കാതെ അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു.

നോക്കിയ സമയം ആ ഏകാകിയെ മൂന്നുപേരുംകൂടി കൊല്ലാൻ തുടങ്ങുകയാ ണെന്നു ഗസ്റ്റീവ് അറിഞ്ഞു. മുമ്പൊരു ക്കിൽവെച്ചു ഇങ്ങിനെയൊരു സങ്കടത്തിൽ താൻ സഹായിച്ചതായി അപ്പോൾ ആ യാൾക്കു് ഓർമ്മ വന്നു. ഗസ്റ്റീവ് ആ ക്ഷണേന തെരുവിൽനിന്നു വാതിലിന്നു നേരെ തിരിച്ചു. കൊല്ലപ്പെടുന്ന ആ ധുവിന്റെ പുറം ചുമരിന്മേൽ പററിച്ചി ണ്ടെന്നും ആയാൾ കയ്യിലുള്ള വടിയും കൊണ്ടു കഴിയുംപോലെ ശത്രുക്കളെ പ്ര രിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉമ്മരത്തുള്ള മങ്ങിയ വെ ളിച്ചത്തിൽ ഗസ്റ്റീവിന്നു മനസ്സിലായി. തിക്രമികൾ കഴിയുന്നതെല്ലാം ആയാളെ നോക്കുന്നു. ജയം കിട്ടുന്നില്ല. കൂട്ടത്തിലു ക്രൂരൻ ആയുധക്കത്തികൊണ്ടു ഒരു വെ വെട്ടി. ആ വെട്ടു ആയാൾക്കു നല്ലവണ്ണം കൊണ്ടില്ല. രണ്ടാമതു വെട്ടുന്നതിന്നു മ്പായി ഗസ്റ്റീവ്, കയ്യിലുള്ള കുണ്ടൻവടി കൊണ്ടു വെട്ടുന്നവന്റെ തലക്കടിച്ചുക ഞ്ഞു. അടികൊണ്ടു നിലവിളിച്ചുകൊ അവൻ നിലത്തു വീണു.

നിസ്സഹായിയായ ആ വിദേശിയ വിചാരിക്കാത്തതായ ഇങ്ങിനെയൊരു സ തു കിട്ടിയപ്പോൾ ഉടനെ തിരിഞ്ഞു റെറാരു ശത്രുവിന്റെ മുഖത്തു വടിക ണ്ടൊന്നു പ്രയോഗിച്ചു. അവൻ പ്രാ വേദനയാൽ കണ്ണു കാഞ്ഞു ഒന്നു വട്ടം റിയപ്പോഴെക്കു ഗസ്റ്റീവിന്റെ ഒരടിയും ലക്കു കൊണ്ടു. കറുത്ത കുപ്പായക്കാരൻ ന്നാമത്തെ കള്ളനെ പിടിക്കുന്നതുവരെക്കു രണ്ടാമത്തെവനെ ഗസ്റ്റീവ് അടിച്ചുകൊ നിന്നു.

പെട്ടന്നു ആ ക്രൂരൻ എഴുന്നീററു ആ യുധക്കത്തികൊണ്ടു കറുത്ത കുപ്പായക്കാ നെ ഒന്നു വെട്ടി. ആ വെട്ടു ചിളുക്കിന്മേ ല

ണ് കൊണ്ടത്. വിളക്ക മറിഞ്ഞുവീണു. അവിടമെല്ലാം ഇരുട്ടായി. അവിടെ വെച്ച് ആളുകഠം തമ്മിൽ കാണാതെ ഒരു പോരുണ്ടായി. ഗസ്റ്റീവും ആ സാധുമനുഷ്യനും പുറത്തെയ്ക്കു കടന്നു. ഘാതകന്മാർ അവരെ പിന്തുടൎന്നു. ഇവർ അവരെ എതിക്കാൻ തുടങ്ങാതെ ക്ഷണത്തിൽ നടന്നു ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു മറഞ്ഞു. തെരുവിൽ മുററാരററത്തെത്തിയപ്പോഴയ്ക്കു ചില ബീറ്റുകൺസ്റ്റെബൾമാരെയും കണ്ടു.

അപരിചിതനായ ആ പുരുഷൻ ഗസ്റ്റീവ് ആഡറാന്റെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വിദേശീയർ പറയുന്നവിധമുള്ള ഇറിയൻഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'അങ്ങുന്നേ! ഞാൻ അസംഖ്യം അസംഖ്യം നന്ദി പറയുന്നു, നിങ്ങഠം തന്നെത്താൻ ഒണ്ഡിച്ചും എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു എന്റെ കാൎയ്യം പരുങ്ങൽ തന്നെയായിരുന്നു. ഇതിന്നു നിങ്ങളോട് ഒരു നന്ദി കാണിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയാണെന്നു ഞാനറിയുന്നില്ല,'

'ഓ, ഫോ. ഇതൊരാശ്ചൎയ്യമോ? ഞാൻ—ഞാൻ ഒരു വയസ്സൻ പട്ടാളക്കാരൻ. എന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ച് ഒരാളെ കലപ്പെടുത്തുന്നതിന്നനുവദിക്കയോ? അതുണ്ടാവില്ല. അതു നിക്കട്ടെ. നിങ്ങഠംക്ക മുറി എത്രുണ്ടു പററീട്ടുണ്ട്? അതുകൊണ്ടാണ് എനിക്ക പേടി.' എന്നു പറഞ്ഞ് ആഡറാൻ ആ വിദേശിയനെ നോക്കിയപ്പോഠം ആയാളുടെ അടിക്കുപ്പായത്തിന്മേൽ ചോരകൊണ്ടു കറുത്ത പാടു കണ്ടു.

വിദേശി—ഇതൊരു വാളിച്ച മാത്രമാണ്. അതിലധികമൊന്നുമില്ല. കള്ളൻ എന്നെ കുത്താൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോഠം കയ്യിന്നു ഞാനൊരടിയടിച്ചു. അതിനാൽ അവന്റെ കുത്തുകൊണ്ട് എന്റെ ചുമലിൽ കുറച്ചു തോലരഞ്ഞിയതേ ഉള്ളു.

ആഡറാൻ—എന്നാലും നിങ്ങഠം ഉടനെ ഒരു ഡാക്ടരെ കാണണം. ഒരു ചെറിയ മുറിയായാലും അതെത്രത്തോളം അപായകരമായിത്തീരുമെന്നു ആൎക്കും നിശ്ചയിക്കാൻ വയ്യ. എന്നാൽ ഇതു എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കത്തക്ക കാൎയ്യവുമാണ്. ഇതിന്റെ അങ്ങേത്തെരുവിൽ ഒരു ഡാക്ടരുണ്ട്. നിങ്ങളെ ഞാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവാം.

വിദേ—അതിന്നു ലേശവും ആവശ്യമില്ലെന്നു എനിക്ക തീൎച്ചയുണ്ട്. തേച്ചു കഴികാൻ കുറച്ചു വെള്ളവും അല്പം പ്ലാസ്റ്റർ ശീലയും ഒരു ഗ്ലാസ്സു നല്ല ബ്രാണ്ടിയും കിട്ടിയാൽ എന്റെ കാൎയ്യമെല്ലാം നേരെയായി. എനി ഇതിലെ ആദ്യം വരുന്ന വണ്ടി പിടിച്ചു ഞാൻ എന്റെ ഹോട്ടലിലേക്ക പോകയാണ്.

ആഡറാൻ—എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ. ഇവിടെ അടുത്ത് ഒരു വണ്ടിപ്പേട്ടയുണ്ട്. നമുക്ക അങ്ങോട്ടു പോവാം.

ആ ഇരുണ്ട തെരുവിൽ നിന്നു ഗസ്റ്റീവ് ആഡറാൻ ആ മനുഷ്യനെ വെളിച്ചം നല്ലവണ്ണമുള്ള ഒരു വഴിക്ക കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോഴാണ് ആഡറാൻ മററാളെ നല്ലവണ്ണം കണ്ടത്. ആ മനുഷ്യൻ സാധാരണക്കാരുടെ ഉയരത്തിൽ നിന്നു അല്പം ഏകുന്നുള്ളവനും മിന്നുന്ന തലമുടിയും കറുത്ത കണ്ണുകളുമുള്ളവനുമാണ്. രാത്രി സമയത്തെയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ഉടുപ്പാണ് ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്നത്തെ കലഹം നിമിത്തം അല്പം മാച്ചിൽ തട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉടുപ്പുകഠംക്ക നിറമുണ്ട്. വിവരങ്ങളറിയേണ്ടതിലേക്ക ആഡറാന്നു ഉൽക്കണ്ഠ കലശലാകയാൽ ഓരോ ചോദ്യങ്ങഠം തുടങ്ങി. ആയാഠംക്ക ആഡാന്റെ

ചോദ്യങ്ങളിൽ തൃപ്തിയാണുണ്ടായത്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

"പാരീസ്സിലുള്ള കന്നന്മാരുടെ ചണ്ടിത്തെരുവിൽ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരാളെ രാത്രിയിൽ അസമയത്തു പോക്കിരികളൊരുമിച്ചു കാണ്മാൻ ഇടവന്നതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു ആശ്ചൎയ്യമുണ്ടായേയ്ക്കാം. ഇതിലെയ്ക്കു കാരണമെന്തെന്നാൽ, ഞാൻ നാടകം കഴിഞ്ഞിട്ടു ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു നടന്നു പൊയ്ക്കളയാമെന്നു വെച്ച്, ഇറങ്ങി. വഴി പിഴച്ചു. വഴിയിലൊരുവനോടു 'ഡ്യൂലോവർ' ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു വഴി ചോദിച്ചു. അവൻ വഴി പറഞ്ഞുതരുമ്പോഴെയ്ക്കു അതു കേട്ടുംകൊണ്ടു നിരച്ച കുപ്പായമിട്ട ആ കള്ളൻ അടുത്തെത്തി- എന്നെ ഹോട്ടലിൽ കൊണ്ടാക്കാമെന്നേറ്റു. ആ വിടുവാന്റെ ലൌകികം കണ്ടപ്പോൾ ഞാനതു സമ്മതിച്ചു. അവനൊരുമിച്ചു കുറെ നാഴികനേരം നടന്നു ആ മ്ലേച്ഛത്തെരുവിലെത്തിയപ്പോഴെയ്ക്കു മററു രണ്ടുപേരെയും കണ്ടെത്തി. അതിലൊരുത്തൻ എന്നോടു 'വിളക്കൊന്നു കത്തിയ്ക്കട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞു. തീപ്പെട്ടിയെടുക്കാനായി ഞാൻ പോക്കററിൽ കയ്യിട്ടപ്പോഴെയ്ക്കും മൂന്നുപേരും കൂടി എന്നെ പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞു. ശേഷമെല്ലാം നിങ്ങൾക്കു വിവരമുണ്ടല്ലൊ. തല്ക്കാലം നിങ്ങടെ ഉചിതസഹായമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ കാൎയ്യം തകരാറായുമായിരുന്നു."

ആഡാൻ—എനിയ്ക്കു ആശ്ചൎയ്യം തോന്നുന്നു. അവരാരായിരിയ്ക്കും? കവൎച്ചക്കാരാണെന്നാണു തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ ഈ പാരീസ്സിലെ തെരുവുകളിൽ മനുഷ്യർ ജീവനെ നേരേ സൂക്ഷിപ്പാൻ പ്രയാസമായി വരുന്നതു വലിയ പോരായ്മതന്നെ. നമ്മുടെ പോല്ലീസ്സിന്നു എന്തു പിണഞ്ഞുവെന്നു ആലോചിച്ചിട്ടും എനിയ്ക്കുറിയുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ചില സംഭവങ്ങൾ എല്ലാ ദിവസവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടേ ഇരിയ്ക്കുന്നു.

വിദേശിയൻ—അവിടെ ഒരു വണ്ടി കാണുന്നുണ്ട്. എന്റെ പേരെഴുതിയ കാൎഡ് ഇതാ. നിങ്ങൾ എനിയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരം നിമിത്തം ഇവിടംവിട്ടു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഒരിയ്ക്കൽ കൂടി നന്ദി പറവാനായി നിങ്ങളെ കാണുന്നതു സന്തോഷമാണ്.

ആഡാൻ കാൎഡു വാങ്ങി. തന്റെ കാൎഡ് അങ്ങോട്ടും കൊടുത്തു. അപരിചിതനായ ആ മനുഷ്യൻ ഉടനെ വണ്ടിയിൽ കേറി ദൂരത്തു മറകയും ചെയ്തു. ആഡാൻ തനിയ്ക്കു കിട്ടിയ കാൎഡു വായിച്ചു. അതിൽ 'ലോർഡ് ജെയിംസ് പാഡിങ്ടൻ' എന്നായിരുന്നു.

'ആശ്ചൎയ്യം! ഇതെന്തു!' എന്നു ആയാൾ ഉച്ചരിച്ചു. ആഡാൻ പ്രജാഭരണ (Republie) ത്തിൽ സ്ഥിരാഭിപ്രായക്കാരനാകയാൽ പ്രഭുക്കന്മാരെയും മററുമുള്ള ബഹുമാനം കുറയുമെങ്കിലും വിദേശിയനായ ഈ പ്രഭുവിന്റെ മേൽ നിന്ദതോന്നിയില്ല.

ആയാൾ വീട്ടിലെത്തി- ഭാൎയ്യ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളോടു അന്നത്തെ കഥകളെല്ലാം വൎണ്ണിച്ചു. തന്റെ പ്രാണപ്രിയൻ അന്യരാജ്യക്കാരനായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ ജീവരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി അപായം അനുഭവിക്കത്തക്ക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തതിന്മേൽ അവൾ ഒട്ടും അലൌകികം പറഞ്ഞില്ല. അവൾ ഭൎത്താവിന്നു പുതിയ ബ്രാണ്ടിയും വെള്ളവും കൊടുത്തു ക്ഷണത്തിൽ കിടക്കാൻ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു.

പിറെറ ദിവസം രാവിലെ ഗസ്റ്റീവ് ആഡാൻ ജെയിംസ്പ്രഭുവിനെ അന്വേഷിപ്പാനായി ഡ്യൂലോവർ ഹോട്ടലിലേക്കു

ചെന്നു. ജെയിംസ് പ്രഭു ആയാളെ സ്വന്തം മുറികളിലേക്ക കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. പാഡിംങ്ടൻ പ്രഭുവിനെ തനിച്ചൊരു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻെറ മോടിയിലാണ് ആഡാൻ കണ്ടത്. തലന്നാളത്തെ മുറി നിമിത്തം തലക്കരികെ പ്ലാസ്റ്റർ ശീലകൊണ്ടൊരു കെട്ടു വിശേഷവിധിയായുണ്ടു. ഘോരൊരു മുറികൂടിയുള്ളത് ആദ്യം വിചാരിച്ചതുപോലെ തന്നെ സാരമില്ലാത്തതാണെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പിന്നെ അല്പനേരം സംസാരിച്ചതിന്നുശേഷം 'ഞാനെന്തുവേണ്ട'മെന്നു ജെയിംസ് ചോദിച്ചതിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്ന പക്ഷം അന്നുരാത്രി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭക്ഷണം തൻെറ വീട്ടിലാക്കേണമെന്ന് ആഡാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു ജെയിംസ് ആ ക്ഷണനത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ആഡാൻ യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

ആറ മണിക്ക ജെയിംസ് പാഡിംങ്ടൻ പ്രഭു ആഡാൻെറ വീട്ടിലെത്തി. ആ വീട്ടുകാരെല്ലാം വലിയൊരു സ്നേഹിതൻെറ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ജെയിംസിന്നു വളരെ സന്തോഷമായി. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സംസാരത്തിൽ നിന്നു അദ്ദേഹം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എല്ലാ തരക്കാരുടെയും സ്വഭാവം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ആകപ്പാടെ ഒരു മഹാനാണെന്നും മാറും ആഡാന്നും കുഡുംബക്കാൎക്കും തോന്നി. ആരും നിയമത്തെ ലംഘിക്കരുതെന്നും അവനവനെപ്പറ്റി ആൎക്കും ദുഷിയാനിടവരുത്തരുതെന്നു മാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു അഭിപ്രായമെന്നും ഇവർ മനസ്സിലാക്കി. ആഡാൻെറ ഭാൎയ്യ 'ജോസേപ്പിൻ' അതിഥിയായ ആ ആശ്ചൎയ്യപുരുഷൻെറ നേരെ അത്യന്തം തൃപ്തിപ്പെട്ടു. പുരുഷന്മാരുടെ യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി അവളുടെ അമ്മ അവൾക്ക പറഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു പ്രഭുവിന്നു യോഗ്യതയേറിയ ഒരു സ്ഥാനവലിപ്പം, വലിയൊരു രാജധാനി, അനവധി പണം, ഇതെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കമെന്നു അവൾക്കറിവുണ്ട്. അതിനാൽ ബുദ്ധിയുള്ള അവൾക്ക അദ്ദേഹത്തെപ്പററി നിന്ദതോന്നാൻ അവകാശമുള്ളതാണോ?

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുതുടങ്ങി. ആദ്യത്തിൽ ജെയിംസ് പ്രഭു വളരെ ഉന്മേഷത്തിൽ സംസാരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഏതു വിഷയത്തെപ്പററി പറയുന്നതായാലും അതു വളരെ വിസ്തരിച്ചു വേണ്ടിവരുന്നതാകയാൽ ക്രമേണ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിലായിത്തുടങ്ങി. അക്കാലത്ത് അവിടങ്ങളിൽ പ്രമാദമായി സംസാരിച്ചുവന്നിരുന്ന റഷ്യാചക്രവൎത്തിയുടെ ആഗമനമായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയം. രാജ്യഭരണകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഒരു പഴതെങ്കിലും വിട്ടുകളവാൻ തരമായിരുന്നില്ല.

ആഡാനും ഭാൎയ്യക്കും റഷ്യാചക്രവൎത്തിയെപ്പററിയുള്ള വിവരം വൎത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ നിന്നു അറിവുള്ളതിന്നു പുറമെ എത്രയൊ അധികം സംഗതികളെ ജെയിംസ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ജെയിംസ് പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ താൻ സാറിനെ (റഷ്യാചക്രവൎത്തിയെ) നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും തനിക്ക അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു സമ്മാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിച്ചപ്പോൾ ആഡാന്നും ഭാൎയ്യക്കും വളരെ ബഹുമാനം തോന്നി. അതിന്മേൽ ആ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചില്ല. ആഡാനും ഭാൎയ്യയും ജൎമ്മൻകാരെപ്പററി ചീത്ത പറകയാണ് ആദ്യം മുതല്ക്കു ചെയ്തിരുന്നത്.

ആഡാൻ— ഹ! ഫ്രെഞ്ചുകാരുടെ ജനസ്നേഹവും കോമളസ്വഭാവവും ദുഷ്ടരായ ജൎമ്മൻകാരുടെ ക്രൂരതയും തമ്മിൽ എ

ങ്ങിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തും? അവർ കാട്ടുകോഴിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു കേയിസരെ(ചക്രവർത്തിയെ)പ്പററി വർണ്ണിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതു ഫ്രെഞ്ചുകാരനും ദേഷ്യം വന്നു തല തരിയിക്കുന്നതാണ്.

ആഢ്യന്റെ ഭാര്യ— അതെ. തല തരിക്കും. സംശയമില്ല.

ആഢ്യൻ— അത്രമാത്രമോ? ഭരണവിഷയത്തിൽ കെയിസറിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള കാപട്യമാലോചിച്ചാൽ ഫ്രാൻസിൽ അടുത്ത ദിവസം നടക്കാൻ പോകുന്ന അടിയന്തരത്തിന്മേലുള്ള അതൃപ്തിയെക്കാളധികം അതൃപ്തി ഒരു ഫ്രെഞ്ചുകാരന്നുണ്ട്,

ആഢ്യന്റെ ഈ നേരംപോക്കു കേട്ടപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരനൊഴിച്ചു മറെറല്ലാരും വല്ലാതെ ചിരിച്ചു.

ജെയിംസ്— (അല്പം ഗൌരവത്തോടെ) നിങ്ങൾ ജർമ്മൻകാരെയും ചക്രവർത്തിയേയും ഇത്ര കണ്ടു അധിക്ഷേപിക്കുന്നതെന്താണ്?

ആഢ്യൻ— ജർമ്മൻകാർ പെരും കള്ളന്മാർ. 1890-നു ശേഷമുള്ള ഏതൊരു ഫ്രെഞ്ചുകാരനാണ് ജർമ്മൻകാരെ അധിക്ഷേപിക്കാതിരിക്കുക; അവരുടെ ചക്രവർത്തി ഒരു നോസ്സനും കള്ളനുമാണ്. നാട്ടുകാർ ചെയ്യുന്ന തെറെറല്ലാം ആയാൾക്കാക്കിത്തീക്കുന്നു. പക്ഷെ തെററെല്ലാം ആയാളുടെ വക്കൽ തന്നെയാണ്. ആകപ്പാടെ ഒരു വങ്കൻ തന്നെ.

ജെയിംസ് പ്രഭു— പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം നിങ്ങൾ പറയുമ്പോലെയൊരു ദോഷവാനല്ല. വളരെ രാജ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭരിക്കാനുണ്ടെന്നും പ്രജകൾ മിക്കതും രാജഭക്തന്മാരാണെങ്കിലും മതസ്പർദ്ധയിലും അരാജകകക്ഷിയിലും പെട്ടവരും അധികമുള്ളതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള കഥ നിങ്ങൾ തീരെ മറന്നിരിക്കുന്നു: അദ്ദേഹം പ്രജാവത്സലനാണ്. പ്രജകളെ നേരെ നടത്താൻ പല ശ്രമങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അവരിൽ ചിലക്കുള്ള തല്ക്കാലമാററങ്ങൾ നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം മുഴുവനും നിറവേററാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എന്നേ ഉള്ളു.

ആഢ്യൻ— ആയാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിലും മററും ഇങ്ങിനെയൊക്കെ തന്നെയാണ് വിവരിക്കുന്നത്. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ തന്നെ ആയാളുടെ ഊററംതാൻ ദൈവശക്തിയുള്ള ഒരാളാണെന്നുള്ള നാട്യം, ഇതുകൾക്കൊന്നിന്നും സമാധാനമില്ല. എന്നും കാർമ്മിക്കത്തക്കതായ ഞങ്ങളുടെ കലാപക്കാലത്തു എപ്പോഴും വെളിച്ചത്തായിട്ടുണ്ട്.

ജെയിംസ്— ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടറിയുന്നതുകൊണ്ടു ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമാക്കാൻ ഏതായാലും എനിക്കു കഴിയും. അദ്ദേഹം നന്ദിയുള്ള ഒരാളാണ്. എന്തെങ്കിലും ഒരാൾ ഒരുപകാരം ചെയ്താൽ അതദ്ദേഹം മറക്കില്ല.

ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തിയെപ്പററി പിന്നെയും ചില ആക്ഷേപങ്ങളെ എടുത്തപ്പോൾ താൻ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി എനിയൊന്നും പറവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ലെന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഉറച്ചുപറകയാൽ ആ വിഷയത്തെ നിർത്തേണ്ടി വന്നു.

സംഭാഷണം പിന്നെ സൈന്യവിഷയത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ജെയിംസിന്നു മററു കാര്യങ്ങളെപ്പോലെ അതിലും ധാരാളം അറിവുണ്ട്. പരന്ത്രീസ്സു സൈന്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അടുത്തകാലം നടന്നതായി ചില സൈകാര്യനടവടികളെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം വിവരമായി പ്രസംഗിക്കയും ദോഷങ്ങളെ കാ

ണിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഫ്രഞ്ച് രാജ്യഭരണത്തെപ്പറ്റി വളരെ പ്രസംഗിച്ചു. ആ രാജ്യത്തിൽ ഭരണാധികൃതന്മാർ നാട്ടുകാരിൽ ചെയ്യുന്ന അനുസരണം, മര്യാദ നടത്തൽ, തിവണ്ടിമാൎഗ്ഗത്തിന്റെ വൎദ്ധന, ഇവയെയെല്ലാം വളരെ ശ്ലാഘിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസകാൎയ്യത്തേയും എടുത്തു ആ ഡിപ്പാർട്ടമെണ്ടുകാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പൊതുവിൽ ഉപയോഗമാക്കിത്തീൎക്കേണ്ടുന്നതു ഏതു വിധത്തിലാണെന്നും അദ്ദേഹം ഗസ്റ്റീവിനോട വിവരിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം ജോസേഫിൻ (ആഡാന്റെ ഭാൎയ്യാ) വിശേഷമായിട്ടു മൂന്നു പാട്ടുകൾ പാടി. അവയിൽ സംഗതികൾക്കും മററും ചില ദിക്കിൽ അല്പാല്പം മാററം വരുത്തേണ്ടതായി ജെയിംസു യുക്തിസഹിതം സ്ഥാപിച്ചു.

എല്ലാംകൂടി ആഡാന്നും കുഡുംബങ്ങൾക്കും പ്രഭുവിനെപ്പററി വളരെ ബഹുമാനം തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്നു അറിവും മൎയ്യാദയും അസാമാന്യമായുള്ളതിന്നു പുറമെ ജനങ്ങളുമായി അധികം ഇണക്കമുള്ളാളാണെന്നു കൂടി അവൎക്ക തോന്നി. അവരുടെ അതിഥി പത്തു മണിക്കശേഷം യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

ജെയിംസു പ്രഭു ആഡാന്റെ കൈ പിടിച്ചു മാറോടു ചേൎത്തിട്ടു. "മിസ്റ്റർ ആഡാൻ! ബുദ്ധികൊണ്ടു വിചാരിച്ചാൽ അവസാനിക്കാത്തതായ വലിയൊരുപകാരമാണു നിങ്ങൾ എനിക്ക ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. ഇതു ഞാൻ ഒരു കാലത്തും മറക്കുന്നതല്ല.

നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇതിന്റെ വലുപ്പം അത്ര അറിവാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ വെടിപ്പായി അറിയുന്നു. ഞാൻ എനി പാരിസ്സിലെക്ക വരുമെന്നോ വരുന്നതായൽതന്നെ എത്രകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണെന്നോ ഉറക്കാൻ തരമില്ലാത്തതിനാൽ വളരെ ഭയമുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക ഞാൻ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കഥ ഒരു കാലത്തും മറക്കുന്നതല്ല."

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷം ആ മാന്യദേഹം യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

* * * * *

മുൻ വിവരിച്ച സംഭവത്തിന്നു ശേഷം കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. റഷ്യാചക്രവൎത്തിയുടെ ആഗമനോത്സവം നിമിത്തമുള്ള തിരക്കു കലശലായിത്തുടങ്ങി. അതൊരുവിധം ശമിച്ചപ്പോഴേക്ക അടുത്തകാലം പാരീസ്സിൽ നടന്ന ആഡംബരത്തിന്നു ജൎമ്മൻ ചക്രവൎത്തി വന്നിരുന്നുവെന്നും പാരീസ്സിലുള്ള പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം എത്തിട്ടുണ്ടെന്നും സംസാരമായിത്തീൎന്നു. ഗവൎമ്മെണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അതിന്നു എതിരായി പറഞ്ഞിരുന്നു. നമ്മുടെ ഗസ്റ്റീവ് ആഡാൻ ഇതുകേട്ടപ്പോൾ വളരെ പരിഹസിച്ചു.

ചില സ്നേഹിതന്മാർ കൂടിയ ദിക്കിൽ നിന്നു ആഡാൻ പറഞ്ഞു. 'കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും ആയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും എന്നാൽ ഞാൻ കൈകൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ വിട്ടുപോവില്ലായിരുന്നു. എന്നു എനിക്ക തീൎച്ച പറയാം'.

ജനശ്രുതി വാസ്തവമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ആഡാന്റെ ധൈൎയ്യം പറയലിന്നു അടിസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അധികദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആഡാൻ കുറച്ചു നേരം കടലാസ്സു വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരാൾ കാണാൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് ഭൃത്യൻ കാർഡ് കൊടുത്തു. കാർഡിൽ കാണുന്നതു പാരീസ്സിലുള്ള ജൎമ്മൻപ്രതിനിധിയുടെ പേരായിരുന്നു.

"ഇതെന്തു; ജൎമ്മൻ കള്ളന്മാൎക്ക എന്നെ കണ്ടിട്ടെന്തു വേണം? ഏതായാലും

മംഗളോദയം

മാസിക

പുസ്തകം ൩ | ഏടവമാസം | ലക്കം ൧

മംഗളം

മീനാമപന്നിനരസിംഹമിവണ്ണമെല്ലാം
നാനാതരംവടിവുപൂണ്ടുപിറന്നദൈവം
ദീനംധരാമനുദിനംപരിപാലയന്ത
മാനായർനിന്നുതൊഴതീശ്വരമാശ്രയാമഃ.

മലയാളനിഘണ്ടു

"ചേംബേഴ്സ് റെറവൻറിയത്ത് സെഞ്ചറി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറി എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു മലയാളത്തിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ താഴെ പറയുന്നവരോടപേക്ഷിക്കണം" എന്നുള്ളതു വക്കത്തുവെച്ചുണ്ടായ കഴിഞ്ഞ ഭാഷാപോഷിണിസഭയിലെ ഒരു നിശ്ചയമാകുന്നു. മലയാളഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു ഈ നിശ്ചയംകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേറൊരുവിധത്തിലുള്ള ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ സമ്പാദനമാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു അതിലേറെ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഒന്നു തൽക്കാലം അനാവശ്യമാകുന്നുവെന്നും മറേറതു അത്യാവശ്യമാകുന്നുവെന്നും ഉള്ള രണ്ടു സംഗതികളെപ്പററി കാരണത്തോടുകൂടി നിരൂപിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ഭാവിക്കുന്നതു്.-

ചേംബേഴ്സ് റെറവൻറിയത്ത് സെഞ്ചറി ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറി എന്ന ഗ്രന്ഥം വളരെ വിലപിടിച്ച ഒരു നിഘണ്ടുവാണെന്നതിന്നു യാതൊരു വാദവുമില്ല. പക്ഷെ അതിനെ വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള യോഗ്യത മലയാളികൾക്കു കുറെ കാലത്തേക്കുണ്ടാകുമോ എന്നാണ്

സാംശയിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ സംസ്കൃത ഭാഷയിലൊ ഇന്ത്യയിലുള്ള വേറെ ഭാഷക ളിലൊ ഇല്ലാത്തവയായ അനേകം നവീന ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ആ നിഘണ്ടുവിൽ കാണുന്നതാണ്. ആ വക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനം കൂടാതെ എങ്ങിനെയാണ് തത്സംബന്ധമായിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു തക്കതായ മലയാളപദങ്ങ ളെ തർജ്ജമക്കാരൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്? എ ങ്ങിനെയാണ് അവയുടെ അർത്ഥം ശരിയാ യി വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നത്? മേൽപറ ഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്ന തിന്നു സഭ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മഹാന്മാ രിൽ പലരും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വിദ്വത്വം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവർതന്നെയാണ്. പക്ഷെ അവർ കേൾക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത ശാ സ്ത്രങ്ങളേയും മററു വിഷയങ്ങളേയും സംബ ന്ധിച്ച് അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ അതിൽ കാ ണുന്നതാകുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശ്ചര്യ പ്പെടുവാനൊന്നുമില്ല. എന്തെന്നാൽ പദ ങ്ങളുടെ വ്യാപാരം പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രകാ ശിപ്പിക്കുകയാണല്ലൊ. മേൽപറഞ്ഞവിധ മുള്ള ശാസ്ത്രീയശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രകാ ശിപ്പിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാ നമുണ്ടാകുന്നതിന്നുള്ള യോഗ്യതയും അപ്ര കാരമുള്ള ജ്ഞാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അസംഖ്യം വലിയ കാര്യങ്ങളെ ചെയ്വാനു ള്ള ശക്തിയും, മലയാളിസമുദായത്തിന്ന് അനവധി കാലത്തെയ്ക്കുണ്ടാകുന്നതല്ല. അ പ്പോൾ ആ അവസ്ഥ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ആ വക ശബ്ദങ്ങളെ മാത്രം റിക്കാട്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടെന്താണ് പ്രയോജനം. പിന്നെ, നമുക്ക് ഒരുവിധ ത്തിലും ഒരിക്കലും ഉപയോഗമായിത്തീരാ ത്ത ആചാരവിഷയമായും മററുമുള്ള അ സംഖ്യപദങ്ങളേയും ഭാഷപ്പെടുത്തേണ്ടതാ യി വരും. അതുകൊണ്ടും വലിയ പ്രയോജ നം കാണുന്നില്ല. അതിന്നും പുറമെ, മേൽ പറഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷ്ണറി മേലിലും നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. വേണ്ടി വരുന്നതായാൽ അതിനെ ഭാഷപ്പെടുത്തേ ണ്ട ഭാരം നമ്മുടെ ഇനിയത്തെ തലമുറക്കാ ക്കായി വിട്ടിവെച്ചാൽ അതുകൊണ്ട് ഒരു വൈഷമ്യവും വരുവാനില്ല. ഭാഷാഭിവൃദ്ധി ക്കായിക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ നാം അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതായ കാര്യങ്ങൾ വേറെ അന വധിയുണ്ടുതാനും. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇ പ്പോൾ നാനാവിധമായി കിടക്കുന്നേതും കാ ലം വൈകുന്തോറും നശിച്ചുപോകുന്നതുമാ യ നമ്മുടെ ഭാഷയിലുള്ള സ്വത്തിനെ നി ലനിൎത്തുവാൻ ശ്രമം ചെയ്യുന്നതാണ് ന മ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ചുമതല.

ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മുഖ്യമാ യ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ യോഗ ക്ഷേമവിചാരമാണ് എന്നു സിദ്ധമാകുന്നു ണ്ട്. യോഗമെന്നത് അപ്രാപ്തമായിരിക്കു ന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിൻെറ പ്രാപണ മാകുന്നു; ക്ഷേമമെന്നതു സ്ഥിതമായിരി ക്കുന്നതിൻെറ പരിപാലനം. യോഗക്ഷേ മമെന്ന സമസ്തപദത്തിൽ യോഗശബ്ദ മാണ് മുമ്പിട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും സ്ഥിത മായിരിക്കുന്നതിൻെറ പരിപാലനത്തെ ചെയ്തുകൊണ്ടു വേണം അപ്രാപ്തമായിരിക്കു ന്ന അപേക്ഷിതവസ്തുവിൻെറ ലാഭത്തെ ഇ ച്ഛിക്കുവാൻ എന്നുള്ളത് എല്ലാവരുടെയും അനു ഭവംകൊണ്ടു സിദ്ധമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാ കുന്നു. നോട്ടക്കുറവുനിമിത്തം പുല്ലുപിടിച്ചു കാടായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു തോട്ടത്തെ വള ങ്ങൾ ചേൎത്തു വേണ്ടപോലെ രക്ഷിച്ചുകൊ ണ്ടുവരുന്നതിന്നു മുമ്പായി പുതിയതായ മ റെറാരു തോട്ടത്തെ സമ്പാദിക്കുകയാണ് വേ ണ്ടത് എന്നു നല്ല കൃഷിക്കാരാരും അഭി

പ്രായപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനെ എല്ലാ കാര്യത്തിലും. സർവ്വത്ര യോജിക്കുന്നതായ ഈ നിയമത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പെരുമ്പുഴ മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെയുള്ള മലയാളരാജ്യത്തിൽ പല പ്രദേശങ്ങളിലായി പലവിധം തൊഴിലുകളെ ചെയ്തുകൊണ്ടും പലവിധം ആചാരങ്ങളെ അനുസരിച്ചും വാസം ചെയ്തുവരുന്ന മലയാളികളായ നാനാജാതിക്കാരും ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സകല ശബ്ദങ്ങളേയും, പിന്നെ പ്രയോഗശൈഥില്യം നിമിത്തം ജീർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നതായ ശബ്ദങ്ങളേയും, അവയ്ക്കും പുറമെ, ഇപ്പോൾ നഷ്ടപ്രായങ്ങളും എങ്കിലും വിദ്വാന്മാരും അവിദ്വാന്മാരുമായ എല്ലാ മലയാളികളുടേയും ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പ്രയത്നംകൊണ്ടു ലഭിക്കത്തക്കവയുമായ ശബ്ദങ്ങളേയും, ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി റിക്കാർട്ടാക്കി വെയ്ക്കേണ്ട കാര്യത്തിലാണ് നാം ഒന്നാമതായി ശ്രമം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായം എത്രത്തോളം ഗൌരവമുള്ളതാണെന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങളെകൊണ്ടു വായനക്കാരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാം.

ദേവാലയം എന്ന ശബ്ദത്തിനു പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഈശ്വരഭജനത്തിന്നായി പണിചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലം എന്നാണ് സാധാരണയായിട്ടൊരർത്ഥം. അപ്പോൾ ആ ശബ്ദംകൊണ്ടു ഹിന്തുക്കളുടെ ക്ഷേത്രമെന്നും, ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പള്ളിയെന്നും, മുഹമ്മദുകാരുടെ പള്ളിയെന്നും, ജൂതപ്പള്ളി എന്നും മററും കാലംകൊണ്ട് അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം സാമാന്യാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവാലയശബ്ദത്തെ വിട്ടു തദപേക്ഷയാ വിശേഷാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ക്ഷേത്രം എന്ന ശബ്ദത്തെ മാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു തദർത്ഥജ്ഞാനത്തോടു കൂടി വേറെ എന്തെല്ലാം പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സംബന്ധജ്ഞാനമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നും തത്തദനുരൂപമായിട്ടെന്തെല്ലാം ശബ്ദങ്ങളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതെന്നും സംക്ഷേപമായിട്ടു നിരൂപിക്കുക. കുറച്ചു പ്രധാനമായ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്ന് ഒന്നാമതായി ഒരു മതിൽക്കെട്ടും നാലുഭാഗത്തെയ്ക്കും ഓരോ ഗോപുരവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മതിൽക്കെട്ടിനകത്തു നാലുഭാഗത്തും വിസ്താരം ശരിയായിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ മുററങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. അതിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലായി നടയ്ക്കുനേരെ കൊടിമരം, വെലിക്കല്പുര, പിന്നെ നാലമ്പലം,നാലമ്പലത്തിൻെറ ചുററും വിളക്കുമാടം എന്നിവയെല്ലാമുണ്ടായിരിക്കും. നാലമ്പലത്തിന്നകത്തു തിരുമുററം; തന്മദ്ധ്യത്തിൽ നടയ്ക്കുനേരെ മണ്ഡപം; അതിൻെറ പുമ്പിലായി ശ്രീകോവിൽ; അതിന്നകത്തു പ്രധാന ദേവപ്രതിഷ്ഠ. ഇവയ്ക്കു പുറമെ തിരുമുററത്തും പിന്നെ നാലമ്പലത്തിന്നു പുറത്തു മതിൽക്കെട്ടിന്നകത്തുള്ള പ്രദിക്ഷണവഴിക്കു സമീപിച്ചും വേറെ ദേവന്മാൎക്കു പ്രത്യേകം ശ്രീകോവിലുകളുമുണ്ടായിരിക്കും. പിന്നെ മതിൽക്കെട്ടിന്നകത്ത് ഒരു ഭാഗത്തൊ അല്ലെങ്കിൽ നാലമ്പലത്തിൻെറ ഒരു ററത്തൊ കൂത്തമ്പലമുണ്ടായിരിക്കും.

ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവയെ മാത്രം എടുക്കുക. പ്രധാനഗോപുരം, നാലമ്പലം, പ്രധാനശ്രീകോവിൽ എന്നിവയുടെ ഓരോ ഭാഗത്തിന്നും പ്രത്യേകം പേരുണ്ട്. കെട്ടിടങ്ങളെ സാമാന്യേന മൂന്നു ഭാഗമായി വിഭജിക്കാം. അസ്തിവാരം മുതൽ തറവരെ ഒരു ഭാഗം, തറ മുതൽ ഉത്തരം വരെയുള്ള ഭിത്തി വേറൊരു ഭാഗം, ഉത്തരം മുതൽ താഴികക്കുടം വരെ മേല്പുര മൂന്നാമത്തെ ഭാഗം. ഇവയിൽ അസ്തിവാ

രം മുതൽ താവരെയുള്ള ഭാഗത്ത് ഓരോ പടവുകൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. ഭിത്തിയിന്മേലുള്ള സകല ദ്വാരങ്ങൾക്കും, അതിന്മേൽ പണി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിചിത്രശില്പവേലകൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ മേല്പുരയുടെ പല അംഗങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ പേരുകൾ തച്ചന്മാർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി ക്ഷേത്രാധികാരികളായിട്ടുള്ളവരെ എടുക്കുക. ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉടമസ്ഥന്മാരായിട്ട് ഊരായ്മക്കാരുണ്ടായിരിക്കും. കാര്യവിചാരത്തിന്ന യോഗിയാതിരി, തച്ചുടയകയ്മൾ, കോയ്മ, സമുദായം എന്നിങ്ങിനെ ഓരോ പേരുകളോടു കൂടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അവരുടെ കീഴിൽ പാട്ടമാളി, പട്ടോലമേനോൻ എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥാനങ്ങളോടുകൂടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമുണ്ടായിരിക്കും. ഇവർക്കെല്ലാവക്കും പ്രത്യേകം ജോലികളും അവക്കു പ്രത്യേകം പേരുകളുമുണ്ട്. പിന്നെ ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ വസ്തുക്കളുള്ള പ്രദേശത്തിന്ന ചേരിക്കലം എന്നൊരു ഭാഷ ചില ദിക്കിൽ പറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. ആ വക വസ്തുക്കളെ കൃഷി ചെയ്യുന്ന കുടിയാന്മാക്ക ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ ചില കൃത്യങ്ങളുണ്ട്. അവക്കും ഓരോരൊ ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. ഇനി ക്ഷേത്രത്തിന്നകത്തു പ്രവൃത്തിയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി നിരൂപിക്കുക. അവരെ സാമാന്യേന മൂന്നുതരമായി വിഭജിക്കാം. ഒന്നാമത്തു ദൈവികകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണർ, രണ്ടാമത ആ വക കാര്യങ്ങളെ നിവ്വഹിക്കുന്നതിന്ന വേണ്ട പദാത്ഥങ്ങളെ ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന അമ്പലവാസികൾ, മൂന്നാമത്തു കലശം മുതലായതിന്നു വേണ്ട പല സാമാനങ്ങളേയും ശേഖരിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിന്നു അവകാശികളായ ശൂദ്രർ. ഇവരിൽ ദൈവികകാര്യത്തിൽ മുഖ്യൻ തന്ത്രിയാകുന്നു. ബിംബപ്രതിഷ്ഠ, കലശം, ശുദ്ധി എന്നീ പ്രധാനകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതാണ് തന്ത്രിയുടെ ജോലി. ഇവയെല്ലാം അനേകം ചടങ്ങുകളോടും അനേകം ഉപകരണങ്ങളോടും അനേകം പരികർമ്മികളുടെ സഹായത്തോടുംകൂടി നിവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യങ്ങളാകുന്നു. അവക്കോരോന്നിന്നും പ്രത്യേകം പേർ പറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. ദൈവികമായ സകല സംശയങ്ങളേയും തീക്കുന്നതിന്നുള്ള അധികാരവും തന്ത്രിക്കാകുന്നു. ഇവക്കും പുറമെ കൊല്ലന്തോറും ക്ഷേത്രത്തിൽ നടക്കുന്ന ഓരോ അടിയന്തരങ്ങൾക്കും തന്ത്രി ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. അവക്കും പേരുകൾ കൂടാതെ കഴിയില്ലല്ലോ. തന്ത്രി കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മേശ്ശാന്തി. ദിവസം പ്രതി നാലും അഞ്ചും നേരം പൂജകൾ നടത്തുന്നതിന്നുള്ള ഭാരം മേശ്ശാന്തിക്കാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നും സഹായികളായിട്ടു വിളക്കുവെപ്പു, നിവേദ്യംവെപ്പു മുതലായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്ന കീഴ്ശാന്തിക്കാരുണ്ടായിരിക്കും. അവരോരോരുത്തക്കും പ്രത്യേകമുള്ള ഓരോ ജോലിക്കും അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച് അവരവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങൾക്കും വേറെ വേറെ വാക്കുകളുണ്ട്. അമ്പലവാസികളിൽതന്നെ പ്രവൃത്തിഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പല ജാതിക്കാരുണ്ട്. അവാന്തരഭേദങ്ങൾ അവരിൽ അനേകം, അവയെ അനുസരിച്ച് ആചാരം മുതലായതിൽ ഈഷൽഭേദങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം തിരിച്ചറിയുന്നതിന്ന പ്രത്യേകം പദങ്ങൾ വേണമല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഓരോ ഏനങ്ങളേയുമെടുത്തു നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതാതിനെ സംബന്ധിച്ച് അനവധി ശബ്ദങ്ങളെ ഇപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്നതായി കാണാം. ക്ഷേത്രാദി

ന്ന ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥജ്ഞാനത്തോടു ചേൎന്നുകൊണ്ട് എത്ര അനവധി പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ ജ്ഞാനമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും, അവ ഓരോന്നിനേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ട് എത്ര അനവധി ശബ്ദങ്ങളാണുള്ളത് എന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ വക വാക്കുകളേയെല്ലാം ശേഖരിച്ച് അവയുടെ അൎത്ഥത്തോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകമെഴുതുന്നതായാൽ അതു തന്നെ ഒരു ഗ്രെട്ട്ഡിക്ഷ്ണറിയുടെ പകുതിയോളം വലിപ്പമുള്ളതായി തീരുമെന്നു പറയുന്നതിൽ വളരെ അതിശയോക്തി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാമാന്യമായ അൎത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായ ദേവാലയം എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷാൎത്ഥത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്ന ക്ഷേത്രപദത്തെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെ മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരത്തിൽ അസംഖ്യം വാക്കുകളെ ഹിന്തുക്കളായ മലയാളികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ പള്ളി എന്ന ശബ്ദത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതിനെക്കൊണ്ടു മലയാളികളായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങളും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ മഹമ്മദ പള്ളി, ജൂതപ്പള്ളി എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച് മലയാളികളായ തത്തന്മതസ്ഥന്മാരും അനേകം പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവിക വിഷയമായി അതാതു മതസ്ഥന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങൾ അവരവരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ളു. അതു ഹേതുവായിട്ടു ആവക വിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനം അന്യോന്യം ഉണ്ടാകുന്നതിന്ന് സഹായിക്കുവാൻ ഒരു വഴിയുമില്ലാതെയാണിപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നത്.

ഇനി മലയാളത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ജാതിക്കാരിൽ ബ്രാഹ്മണർ എന്നൊരു ജാതിയെ എടുത്ത് തത്സംബന്ധമായി എത്ര അനവധി പദങ്ങളെയാണ് ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുക. മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണജാതിയെ മലയാളബ്രാഹ്മണൻ എന്നും പരദേശബ്രാഹ്മണർ എന്നും രണ്ടുവകയായി തിരിക്കാം. ഈ രണ്ടുവകയിലും പല ഉൾപ്പിരിവുകളുമുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതരജാതികളിൽ നിന്ന് ബ്രാഹ്മണജാതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് എല്ലാ ബ്രാഹ്മണൎക്കും ബാധകമായിട്ടുള്ള അനേകം ജാതിധൎമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. ആവക ധൎമ്മങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ശബ്ദങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ല. പിന്നെ, പരദേശബ്രാഹ്മണരിൽ നിന്നു മലയാളബ്രാഹ്മണരെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതായ അസംഖ്യം ധൎമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെല്ലാം വെവ്വേറെ പേരുകളുമുണ്ട്. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ ഒരുനൂറിൽ ചില്വാനം വകഭേദങ്ങളുണ്ടത്രെ. ആ ഒരു നൂറിച്ചില്വാനം വകഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിയുന്നതിന്ന് അത്രയും സംജ്ഞകൾ കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കുലം, ആഭിജാത്യം, വേദഭേദം, വേദപാഠാൎഹത, അനൎഹത, പ്രവൃത്തിഭേദം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനിടയായത്. അവയെല്ലാറ്റിന്നും വെവ്വേറെ സംജ്ഞകളുണ്ട്. പിന്നെ മേൽപറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ച് ഓരോ വകക്കാൎക്കും ജീവകാലത്തിൽ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതായി വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രൗതമായും സ്മാൎത്തമായുമുള്ള വിവിധനിത്യനൈമിത്തിക കൎമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും, ഓരോ കൂട്ടരുടെ ആചാരവിശേഷങ്ങളിലും ഈഷൽഭേദങ്ങൾ കാണു

ന്നതാകുന്നു അത്രയും വാക്കുകൾ കൂടാതെ ആ വക ഭേദങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

മലയാളബ്രാഹ്മണൻ എന്നു ഒരു ജാതിയിൽത്തന്നെ നൂറിൽ ചില്വാനം ഭേദങ്ങളുള്ളതായിരിക്കെ മലയാളത്തിലെ ഹിന്തുസമുദായത്തിൽ ഇപ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ മുതൽ പറയൻ വരെയുള്ള ജാതിഭേദങ്ങളുടേയും അവയിലോരോന്നിലുമുള്ള അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുടേയും ഓരോ തരക്കാൎക്കും പ്രത്യേകമുള്ള നടവടിഭേദങ്ങളുടേയും മറ്റും സംഖ്യയെപ്പററി ആലോചിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ മലയാളി ഹിന്തുക്കളുടെ ജാതി എന്ന ഒരൊററ എനത്തിൽത്തന്നെ എത്ര വളരെ പദങ്ങളെയാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത് എന്ന സംഗതി വായനക്കാൎക്കു ഒരുവിധം ബോദ്ധ്യമാകാതിരിക്കയില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി മുതലായ ഇതരജാതിക്കാരുടെ പല പിരിവുകളേയും അവയ്ക്കോരോന്നിന്നുമുള്ള ആചാരവിശേഷങ്ങളേയും മറ്റും വേൎതിരിച്ചറിയുന്നതിന്നുപയോഗപ്പെട്ടുത്തിവരുന്ന ശബ്ദസംജ്ഞകളും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു.

മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള പലവിധ തൊഴിലുകളെ സംബന്ധിച്ചു എത്ര അനവധി പദങ്ങളാണുള്ളത് എന്നതിനെപ്പററി ഇനി കുറച്ചൊന്നു നിരൂപിക്കുക. തൊഴില് എന്നതിന്നു സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടി സ്വാൎത്ഥമായോ പരാൎത്ഥമായോ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിവിശേഷം എന്നൎത്ഥം പറയാവുന്നതാണ്. തൊഴിലുതന്നെ അനേകവിധമായിരിക്കുന്നു. അവയിലോരോന്നിലുമുള്ള ഉൾപിരിവുകൾ വളരെ ഉണ്ട്. അവയെ ചെയ്തുവരുന്ന ഓരോകൂട്ടരും അവരവരുടെ വേലക്കുപയോഗിച്ചുവരുന്ന കരുക്കൾ പലതരം; ഓരോവകക്കാരുടേയും വേലകളുടെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായിത്തീരുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ അനേകായിരം തരങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇതു ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാകുന്നതിന്നു 'മരപ്പണി' എന്ന ഒരു തൊഴിലിനെ മാത്രം ഉദാഹരണമായിട്ടെടുത്തു നോക്കുക. മരപ്പണി എന്നുവെച്ചാൽ മരത്തിന്മേൽ ചെയ്യുന്നവേല എന്നും, ആ വേലയുടെ ഫലമായിട്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ എന്നും അൎത്ഥമുണ്ട്. ആ വേല ചെയ്യുന്നവൻ മരാശാരി. അവൻ പണിക്കുപയോഗിക്കുന്ന കരുക്കൾ വീതിയുളി, ചെറുളി, നെല്ലുളി, ചിന്തുളി, കൊട്ടുവടി, മട്ടം, മുഴക്കോൽ എന്നിങ്ങിനെ പല പേരുകളോടുകൂടി പലതരമായിരിക്കുന്നു. ചൊവ്വചെത്തുക, ചതുരംചെത്തുക, പട്ടംചെത്തുക, കോരംകുത്തുക, പൊഴിക്കുക, ചാത്തുക, ചിന്തുരുതള്ളുക എന്ന ശബ്ദങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. കട്ടിള, ജനല്, തൂണ്, ഉത്തരം, കഴുക്കോൽ, മേശ, കസേര, മരിക മുതലായ പദങ്ങൾ അവന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലമായ വിവിധപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സംജ്ഞകളാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം മരപ്പണിയുടെ സാമാന്യമായ ചില ഭേദങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു. മരപ്പണിപലതരമാകുന്നു. ഭവനപ്പണി, ഭവനത്തിന്നകത്തുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പണിത്തരങ്ങൾ, വണ്ടി മുതലായ കരക്കുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ പണി, തോണി മുതലായ വെള്ളത്തിലുള്ള വാഹനങ്ങളുടെ പണി, കൃഷിക്കുപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ പണി, സംഗീതത്തിന്നുപയോഗിച്ചുവരുന്ന യന്ത്രവിശേഷങ്ങളുടെ പണി എന്നിങ്ങിനെ മരപ്പണിയിൽ അവാന്തരഭാഗങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ട്. അവ ഓരോന്നിലുമുള്ള ഉൾപ്പിരിവുകളുടെ കണക്കെടുക്കുവാൻതന്നെ വളരെ പ്രയാസമാകുന്നു

ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള മരപ്പണി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ തൂണ്, കട്ട്ള; ജനല്, കതക്, സാക്ഷ, തുലാം, എടയിടുക്ക്, കഴി, തട്ടുപലക, ഉത്തരം, കഴക്കോൽ, പട്ടിക, വാമട, തുവാൽപലക, മോന്തായം എന്നിങ്ങിനെ പല പണിത്തരങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടറിയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഓരൊ എനത്തിൽ തന്നെ പലതരമുണ്ട്. ഉരുണ്ട തൂണ്, ചതുരത്തൂണ്, പട്ടത്തൂണ് എന്നിങ്ങിനെ തൂണു തന്നെ പലതരം; ജനല് എന്ന എനത്തിൽ ഒററക്കതവായിട്ടുള്ളത്, നടുത്തണ്ടുള്ളത്, നടുത്തണ്ടില്ലാത്തത് എന്ന വകഭേദങ്ങൾ; കതവ് ചട്ടക്കൂട്ടിയത് ഒരു വക; ചട്ടക്കൂട്ടാത്തതൊരുവക. ഉത്തരം എന്ന എനത്തിൽ മണ്ണുത്തരം, ചിററുത്തരം, വാരുത്തരം എന്നഭേദങ്ങൾ. കഴക്കോൽ എന്ന പണിത്തരത്തിൽ നെടിയത്, കോടി, ചേതിര തുടങ്ങിയ ഭേദങ്ങൾ; ഇപ്രകാരം അനേകം ഉൾപ്പിരിവോടുകൂടിയ ഓരൊ പണിത്തരത്തിൻെറ ഓരൊ ഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകളുണ്ട്. തൂണിൻെറ അടിക്ക് ഓമ എന്നും മേൽഭാഗത്തിന്നു പോതിര എന്നും പറയുന്നു. കട്ട്ളയുടേതിന്നാകട്ടെ ചോറുപടി കുറുമ്പടി കട്ടിലക്കാലുകൾ. ഇങ്ങിനെ സകല എനങ്ങളുടേയും അംശങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പേരുകൾ കാണുന്നതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്നകത്തു പയോഗപ്പെടുത്തുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളും പല മാതിരിയായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. കസേരി തന്നെ ചാരുകസേരി കയ്യില്ലാത്ത കസേരി കയ്യുള്ള കസേരി എന്ന പലവിധമായിരിക്കുന്നു. മേശത്തരത്തിൽ ചതുരമേശ, വട്ടമേശ, ചാഞ്ഞമേശ എന്ന് വകഭേദങ്ങൾ. പെട്ടിത്തരത്തിൽ എഴുത്തുപെട്ടി, ഉടുപ്പുപെട്ടി, അരിപ്പെട്ടി എന്നുള്ള തരഭേദങ്ങൾ. പിന്നെ മരിക എന്ന എനത്തിൽ പാത്തിമരിക, വട്ടമരിക, വാലുമരിക എന്ന വകഭേദങ്ങൾ. അധികം വിസ്തരിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമില്ലല്ലൊ- മരംകൊണ്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങളുടെ മുൻ ചെയ്ത പ്രകാരമുള്ള സാമാന്യവിഭാഗങ്ങളിൽ തന്നെ അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളും അവയിൽ ഓരോന്നിലും അസംഖ്യം തരഭേദങ്ങളും അവയെല്ലാററിന്നും പ്രത്യേകം പേരുകളും ഉണ്ട് എന്നുള്ളത് മേൽകാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. ആ വക ശബ്ദങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും ആശാരിമാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളതായിക്കാണുന്നുള്ളു.

ഇങ്ങിനെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ചെയ്തുവരുന്ന പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ഓരോന്നിനേയും സംബന്ധിച്ച അതാതു തൊഴിലുകാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ശബ്ദസമൂഹങ്ങളെപ്പററി വിചാരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ ആസകലമുള്ള ഒരു കണക്കെടുക്കുവാൻ തീരെ അസാദ്ധ്യമെന്ന നിലയിൽ അപാരമായിട്ടാണ് അവയുടെ കിടപ്പ് എന്നു നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

കെ_ എം.

(തുടരും)

ശകാരം

മനുഷ്യൻെറ വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം ലോകത്തിലുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു ദോഷം പരിത്യജിച്ചു ഗുണം ഗ്രഹിക്കുകയാണല്ലൊ. ഈ തത്വം മിക്കജനങ്ങളും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അതനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുന്നവർ വളരെ ദുല്ലഭമെ ഉള്ളു. മറിച്ചു വിപരീതവഴിക്കു തിരിയുന്നതു ജനപ്രവാഹത്തിൻെറ സ്വഭാവംപോലെ കണ്ടും വരുന്നു. ഗുണദോഷങ്ങളുടെ ഗൌരവലാഘവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണല്ലൊ. ഓരോ വസ്തുക്കളെപ്പററി ഗുണമുള്ളതെന്നും ദോഷമുള്ളതെന്നും നാം സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരാറുള്ളത്. എന്നാൽ ഒരുവൻ വളരെ ഗുണവാനായിരുന്നാലും വല്ല ദോഷം ലേശമെങ്കിലും അവനുണ്ടെങ്കിൽ അതു കണ്ടുപിടിച്ചൊ ഇല്ലെങ്കിൽ വല്ലതും കെട്ടിച്ചമച്ചൊ കേമമായികൊട്ടിഘോഷിപ്പാനാണ് ജനങ്ങൾക്കൊരു വാസന ഈ ദോഷോൽഘാടനത്തെയാണ് നാം ശകാരം എന്നു പറയുന്നത്. ഇതൊരു സാധാരണപ്പേരു മാത്രമാണ്. ഇതിനെത്തന്നെ ഈഷൽഭേദം അനുസരിച്ച് ആക്ഷേപം, പരിഹാസം, നിന്ദ, പുഛം, മുള്ളു, നസ്യം, ഏഷണി എന്നൊക്കെ പല പേരുകളെക്കൊണ്ടും വ്യവഹരിച്ചു വരാറുണ്ട്. അവ ഓരോന്നുതന്നെ പ്രത്യേകം ഓരോ ഉപന്യാസങ്ങളായിട്ടു എഴുതാൻ വകയുള്ളതാണെങ്കിലും ഇവിടെ അവയെയെല്ലാം കൂട്ടി ചുരുക്കത്തിൽ മാത്രം പ്രസ്താവിക്കാം.

നേരിട്ടും മറഞ്ഞുനിന്നിട്ടും ഇതു രണ്ടും കൂടീട്ടും എന്നീ സ്ഥാനഭേദംകൊണ്ട് ഇവയെ മൂന്നാക്കാതിരിക്കാം. മറഞ്ഞു നിന്നിട്ടു അന്യനെപററി മറെറാരുവനെ ദുർബ്ബോധന ചെയ്യുന്നതാണ് ഏഷണി. ഇത് അതിഭയങ്കരമായ ഒന്നാണ്. 'അന്യസ്യ ദേശതി ശ്രോത്രമന്യഃ പ്രാണൈർവ്വിയുജ്യതേ' എന്നും മററും ഈ ഏഷണിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററിയാണ് ഒരു മഹാകവി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിസ്നേഹമുള്ള ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രണയകലഹം മുതൽ അതിഭയങ്കരങ്ങളായ രാജ്യകലഹങ്ങൾ വരെയുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യകരങ്ങളായ എല്ലാ അന്തശ്ഛിദ്രങ്ങളുടെ ഇടയിലും ഈ ഏഷണി എന്ന വിഷക്കാററ് വീശുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

നസ്യവും മുള്ളും എതിരാളിയുടെ നേരിട്ടു പ്രയോഗിക്കുന്ന രണ്ടു ശല്യങ്ങളാണ്. 'പരസ്യനാവമ്മസ്വയെപതന്തി' എന്നും മററും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇതിന്നു രണ്ടിന്നും ചേരുന്ന ലക്ഷണമാണ്. മുള്ളു മമ്മത്തിൽ കൊള്ളുന്നതാണെങ്കിലും പുറമെ കുറച്ചൊരു സ്നേഹഭാവത്തോടു കൂടീട്ടായിരിക്കും. നസ്യത്തിന്നു ആ വക ലൌകികമൊന്നുമില്ല. അപരിചിതൻെറ തലയ്ക്കും ചെന്നു കേറും. എന്നു മാത്രമെ ഇവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുള്ളു. ഇതു രണ്ടും ശീലിക്കുന്നവക്കു തരംകിട്ടുമ്പൊഴൊക്കെ പ്രയോഗിക്കാതെ വയ്യ. അങ്ങിനെ ഒരു അഭ്യാസസാമത്ഥ്യം ഉണ്ടായി കാണുന്നുണ്ട്. ജനരഞ്ജനയുടെ പ്രത്യസ്ത്രങ്ങളാണ് ഇതു രണ്ടും എന്നുതന്നെ പറയാം.

ആക്ഷേപം, പരിഹാസം, നിന്ദ, പുഛം ഇവ നാലും നേരിട്ടും മറഞ്ഞുനിന്നിട്ടും ഒരുപോലെ പെരുമാറിക്കാണുന്നവയാണ്. ഇവയിൽ പുഛവും പരിഹാസവും ഹാസ്യ

ത്സോത്താട കലൎന്നവയായിരിക്കും. വെറും നേരംപോക്കിനുവേണ്ടി കരുതൽ കൂടാതെ കളിയാക്കുന്നതാണ് പരിഹാസം. കല്പിച്ചു കൂട്ടി ഒരുവനെ ഇടിച്ചു പറയുന്നതാണ പുഛം. ഈ കളിയാക്കുന്നതിൽനിന്നു ഒന്നു കവിഞ്ഞിരിക്കും. ഒരു വിഷയത്തിൽ ഇരുവരെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഒരുവനെ ഇടിച്ചു പറയുന്നതിൽ സാധാരണയായി പുഛം സ്ഫുരിച്ചു കാണാം. മനുഷ്യരെ എന്നപോലെ അവൎക്കു പയുക്തങ്ങളായ വെഷഭാഷാലങ്കാരാദികളേയും ജനങ്ങൾ പുഛിക്കാറുണ്ട്. പഴമക്കാൎക്കു പുതിയ ഉടുപ്പും നടപ്പും പുഛമാണ്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ നികൃഷ്ടനിലയിലെന്നു കരുതി സ്വഭാഷയെ പോലും പുഛിക്കുന്നതു അത്ര ദുൎല്ലഭമല്ല. നാഗരികസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ആഭരണം ധരിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു നാടൻമോടി പുഛമായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഈ മാതിരി പുഛത്തിൽനിന്നു പരിഹാസം ശേഷിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ പുഛവും പരിഹാസവും തിരിച്ചറിവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. നിന്ദയും ആക്ഷേപവും തമ്മിൽ കുറച്ചെ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. ഇതു രണ്ടും ഹാസ്യരസത്തിൽ മാത്രമല്ല മററുള്ള രസങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അധിക്ഷേപങ്ങളാണ്. എന്നാൽ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടെന്നപോലെ മററുള്ള ചേഷ്ടകളെക്കൊണ്ടും നിന്ദ ചെയ്തു കാണുന്നുണ്ട്. പൂജ്യരെ പൂജിക്കാതു എന്നുള്ളതിൽ ഉള്ള നിശ്ചേഷ്ടതയും കൂടി നിന്ദയായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് ആക്ഷേപവും നിന്ദയും തമ്മിൽ ഭേദം. ആക്ഷേപം കേവലം വാക്കിലെ ഉള്ളൂ. ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വാഗ്വാദങ്ങളിലും മാറും ചെയ്യുന്ന പൂൎവ്വപക്ഷവും ആക്ഷേപത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലാണ് ഗണിച്ചു വരാറുള്ളത്. എങ്കിലും അതു ശാസ്ത്രാൎത്ഥതത്വത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ടി ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ കേവലം ദോഷകരമായ ശകാരത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ല. ഈ പറഞ്ഞ വകഭേദങ്ങളെല്ലാം പരവിദ്ധ്വംസനം എന്ന സാമാന്യധൎമ്മംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു പോലെ ശകാരംതന്നെയാണ്.

രാഗം, ദ്വേഷം, അല്ലെങ്കിൽ സ്വാൎത്ഥം, അസൂയ മുതലായ മലിനമനോവൃത്തികളിൽ നിന്നാണ് ഈ വിധമുള്ള ശകാരത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇതിൽ ആത്മപ്രശംസയുടെ അംശവും കൂടി അന്തൎഭവിച്ചു കാണാം. ലോകത്തിലുള്ള സകല അനൎത്ഥങ്ങളുടേയും ബീജം ഈ 'ശകാരം' എന്ന മൂന്നക്ഷരത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. അതിനാലാണ് ഇതിനെ നിന്ദ്യമെന്നു കരുതി ത്യാജ്യകോടിയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ പല അഭിപ്രായക്കാരായ ജനങ്ങളും അനേകം ആവശ്യങ്ങളും വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു ശകാരം തീരെ വൎജ്ജിക്കുക എന്നതു അസാദ്ധ്യം എന്നുതന്നെയല്ല അസംഭാവ്യവും കൂടിയാണ്. പക്ഷെ അതിൽ ഏറക്കുറെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ചിലർ വല്ല ആവശ്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ ന്യായമായി തന്റെ കാൎയ്യം പറയും. അപ്പോൾ മറെറാരുത്തൻ അതിൽ കുററപ്പെട്ടു എന്നു വന്നേക്കാം. മററു ചിലർ സ്വാൎത്ഥത്തിന്നു വേണ്ടി കുററമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അക്രമമായി അന്യനെ കുററപ്പെടുത്തുന്നു. വേറെ ചിലർ യാതൊരു കാരണമൊ കാൎയ്യലാഭമൊ ഒന്നുമില്ലാതെയും കേവലം ദുഷ്ടവിചാരത്തിന്മേൽ തന്നെ മററുള്ളവരെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചുപദ്രവിക്കുന്നു. ചിലർ

സികന്മാൎക്കു വിശേഷിച്ചുദ്ദേശമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നേരംപോക്കെല്ലാം പരിഹാസമായിട്ടാണു് കലാശിക്കുക. ഇങ്ങിനെ പലതരത്തിൽ ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടും കാണാതെയും കേട്ടിട്ടും കേൾക്കാതെയും അന്യോന്യം ശകാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണയായാണു്.

ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ തരക്കാരെ അത്ര ഭയപ്പെടാനില്ല. അവർ ആളും അവസരവും നോക്കി തങ്ങളുടെ കാൎയ്യം തികച്ചും പറയുമ്പോൾ അന്യനു വല്ല കുറവും പററുന്നുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതു് ഒരു ന്യായത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന അനൎത്ഥത്തിന്നു ഒരതിരുണ്ടു്. അകാരണമായി യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മറുകക്ഷിയുടെ മല്ലു സഹിക്കാൻ വയ്യാതാകുമ്പോൾ എത്ര നല്ല സുശീലനും ഒന്നു തിരിഞ്ഞടിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതു ലോകസ്വഭാവത്തിൽ ഒരു മൎയ്യാദയാണു്.

രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ വകക്കാർ സാമാന്യം ഭയങ്കരന്മാരാണു്. ആകൃതികൊണ്ടു മനുഷ്യരാണെങ്കിലും രാക്ഷസപ്രകൃതികളാണു് ഇവർ എന്നുതന്നെ വേണം പറയാൻ. ഇവൎക്കു ആൾഭേദമൊന്നുമില്ല. സ്വാൎത്ഥം മുഴുത്താൽ പിന്നെയുണ്ടൊ ഈ വക വിവേകം. കേവലം നിൎദ്ദോഷികളായ ആളുകളെക്കുറിച്ചും കളവു, വ്യഭിചാരം മുതലായ അപവാദങ്ങൾ നിൎമ്മിച്ചുണ്ടാക്കി വിളിച്ചുപറവാൻ ഇവൎക്കു യാതൊരു ധൈൎയ്യക്ഷയവുമില്ല. ഈ രാക്ഷസന്മാരുടെ അലച്ചു കേട്ടാൽ നടുങ്ങാത്ത മനുഷ്യരുണ്ടോ. 'വിഷംമഹാഹേരിവയസ്യദുൎവ്വചസ്സുദുസ്സഹം സന്നിഹിതം സദാമുഖേ' എന്നൊരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഈ കൂട്ടരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ. സ്വാൎത്ഥം മനുഷ്യസ്വഭാവമാണെങ്കിലും അതിന്നു പരപീഡനം മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു പററുന്നതല്ല. അതാണു് ഇവരെ രാക്ഷസപ്രകൃതികളാണെന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇൗ വകക്കാർ മൂന്നാമത്തെ തരക്കാരുടെ അടുക്കൽ മാത്രമെ മടക്കമുള്ളൂ.

ഫലേച്ഛകൂടാതെ പരോപദ്രവം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരാണല്ലൊ മൂന്നാംതരക്കാർ. 'തന്റെ കണ്ണൊന്നു പൊട്ടിയാലും മററവന്റെ ശകുനം പിഴക്കട്ടെ' എന്നു വിചാരിക്കുന്ന കെങ്കേമന്മാരും ഈകൂട്ടത്തിൽ ചേരും. ഇവരുടെ ശകാരത്തിനാണു് എല്ലാററിലും വെച്ചു ഭയങ്കരത്വം. ശത്രുമിത്രോദാസീനാദിഭേദം നോക്കാതെയും ഫലേച്ഛകൂടാതെയും എല്ലാം സമഭാവനയിൽ ഇരിലേക്കു നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗം നോക്കുന്ന ഈ കൂട്ടർ നിഷ്കാമകൎമ്മക്കാരായ മഹാത്മാക്കളെപ്പോലെയാണു്, പക്ഷെ അവൎക്കു അഹിംസയാണു്, ഇവൎക്കു ഹിംസയാണ ധൎമ്മം എന്നു മാത്രമെ ഭേദമുള്ളൂ.

നാലാമതു പറഞ്ഞ പരിഹാസക്കാൎക്കു അന്യനെ ഉപദ്രവിക്കേണമെന്ന ദുൎവ്വിചാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവരിൽനിന്നു തട്ടുന്ന ദോഷം ഒരുവിധം ക്ഷന്തവ്യമാണു്. എങ്കിലും അതു പലപ്പോഴും വിചാരിയാതെ അന്യന്റെ മൎമ്മത്തിൽ തട്ടി പരോപദ്രവമായി കലാശിക്കുക നിമിത്തം അവരവൎക്കു തന്നെ പശ്ചാത്താപത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരാറുള്ളതു പലൎക്കും അനുഭവസിദ്ധമാണു്. ഈ സ്വഭാവം മുളയിൽതന്നെ നുള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ മഴു എടുത്തു വെട്ടിയാലും മുറിയാത്ത വിധം വേരുറച്ചു ദുശ്ശീലമായിത്തീരുന്നതാണു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഏതുവിധത്തിലുള്ള ശകാരവും നാം പരിഹരിക്കേണ്ടതാണെന്നു വന്നുവല്ലൊ. എന്നാൽ ചില ശകാരങ്ങൾ വളരെ ഗുണകരങ്ങളാ

യിട്ടു പരിണമിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അത്ര വാത്സല്യമുള്ള അച്ഛനമ്മമാരുടെയും ഗുരുക്കന്മാരുടെയും മററും ഹിതോപദേശങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ശകാരരൂപത്തിലായി എന്നും വന്നേക്കാം. അവയ്ക്കു വേദത്തെക്കാളധികം പ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കണം. നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളും ഗുണകാംക്ഷികളുമായ സജ്ജനങ്ങൾ ഗുണദോഷം പറഞ്ഞുതരുന്നതിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ശകാരങ്ങൾ ഈശ്വരപ്രതിമകളെപ്പോലെ വന്ദിക്കേണ്ടവയാണ്. വല്ല ഗുണവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വെളിപ്പെടുത്തി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു മെല്ലെ മെല്ലെ ദോഷം പരിഹരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ ആ ഉപദേശം, കണ്ട ദോഷം പെട്ടെന്നു തുറന്നു പറയുന്നതിനെക്കാളധികം, മിക്കവാറും എവിടെയും ഫലിക്കാതിരിക്കയില്ലല്ലോ. ഇതാണ് സജ്ജനങ്ങളുടെ ഗുണദോഷവിവേചനത്തിന്റെ സ്വരൂപം.

തന്റെ ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞു പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി താൻതന്നെ സജ്ജനസമക്ഷത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുക എന്നതു സകല പാപത്തിന്നും ഒരു പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഇതിന്നു 'വിളിച്ചുചൊല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം' എന്നാണ് പേര്. ഇതു ഹിന്തുക്കളായ നമ്മെപ്പോലെതന്നെ ക്രിസ്തുമതക്കാരും ആദരിച്ചുവരുന്ന ഒന്നാണ്. അവർക്ക് ഇത് അന്ത്യകാലത്തിൽ അവശ്യകർത്തവ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു കർമ്മമാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പരദോഷത്തിൽ കണ്ണു പതിക്കുന്നവർ ആത്മദോഷത്തിൽ ദൃഷ്ടിവെക്കുകയും പരിഹാസത്തോടുകൂടി പരദോഷോൽഘോഷണം ചെയ്യുന്നവർ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി സ്വന്തമദോഷപ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുകയും ആയിരുന്നു ശീലിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ ലോകം എത്ര നന്നാകുമായിരുന്നു.

ജ്ഞാനേഷ്വാത്മീയദോഷപ്രമിതിരമിതധീ-
　　ലാളിതായാകടധ്വ-
വ്യാവൃത്തിം കർത്തുമീഷ്ടേ മുഹുരപി കലിതാ
　　ചിത്തശുദ്ധിം പ്രസൂതേ
ത്യക്ത്വേർഷ്യാജിജ്ഞാസിതേനാപ്യനിശമവിദിതേ
　　നാത്മദോഷേണ തേനെ-
ത്യാക്ഷേപേ വ്യാദധാതി പ്രമദമിതി യത-
　　സ്സാ സതാം കാമധേനുഃ.

കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കാട്ടു ഭവദാസൻ
ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ബുദ്ധിശക്തി

സസ്യവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പലക്കും അതിശയം തോന്നുമായിരിക്കാം. ചാറൽസ് ഡാർവിൻ എന്ന മഹാശാസ്ത്രജ്ഞൻ സസ്യവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നാണ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ സംഗതിയുടെ പരമാർത്ഥം അറിയേണ്ടതിന്നു നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും യത്നിക്കയും ഡാർവിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു കാണുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചില സസ്യങ്ങൾക്കു താണ തരം ചില ജീവികളുമായി വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. തേരട്ട മുതലായ ജന്തു

കൾ മനുഷ്യരുടെ സ്പൎശംകൊണ്ടും മററും
പെട്ടെന്നു ചുരുങ്ങുന്നതും തൊട്ടാവാടി മുത
ലായ പലതരം ചെടികൾ അതേപ്രകാരം
തന്നെ സ്പൎശമാത്രത്താൽ തളൎന്നു് ഇലകൾ
കൂട്ടുന്നതും നമുക്കു നിത്യപരിചയമല്ലെ.

ഓൎമ്മശക്തി

സസ്യങ്ങൾക്കും മററു ജീവികൾക്കും ത
മ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ടെന്നു കാണിക്കാ
വുന്ന പലെ സംഗതികളുമുണ്ടു്. ഉദാഹര
ണത്തിന്നായി നമ്മുടെ ദിക്കിൽ സാധാര
ണ കണ്ടുവരുന്ന 'വട്ടത്തകര' എന്ന ചെ
ടിയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു
നോക്കുക. ഈ ചെടിയുടെ ഇലകൾ സൂൎയ്യാ
സ്തമനത്തോടുകൂടി താപ്പു കൂട്ടുന്നതും ഉ
ദയത്തോടു കൂടി മുൻസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കു
ന്നതും കാണുന്നില്ലെ. ഈ സ്വഭാവം ഇതര
ജീവികളുടെ ഉറക്കത്തോടു ശരിയായുപമി
ക്കാൻ പാടില്ലെന്നു വരികിലും, ഇതു മററു
പല ചെടികളിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ ചെ
ടികളുടെ ഇലകളിലുള്ള ഞരമ്പുകളിൽ വെ
ളിച്ചം (സൂൎയ്യന്റെ) തട്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ ഇ
ലകൾ ക്ഷീണിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് താപ്പു
കൂട്ടുവാൻ കാരണം. ചട്ടിയിൽ പാകി മുള
പ്പിച്ചു വളൎന്ന ഒരു തകരച്ചെടിയെ വെളി
ച്ചം ലേശം തട്ടാത്തതായ ഒരു ഇരുട്ടറയിൽ
കൊണ്ടുപോയി വക്കുന്നതായാൽ പോലും
ആ ചെടിയുടെ ദിനചൎയ്യക്കു, അതായതു
താപ്പുകൂട്ടുക, വീണ്ടും യഥാസ്ഥിതി ഇലക
ൾ വിടൎത്തുക, ഇതുകൾക്കു ഒരു കാലത്തോ
ളം യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുകയില്ല.
സൂൎയ്യരശ്മി ഇലകളിൽ സ്പൎശിപ്പാൻ നിവൃത്തി
യില്ലെങ്കിലും ദിനസരി ചെയ്തുവരാറുള്ള പ്ര
വൃത്തികൾ ഓൎമ്മശക്തികൊണ്ടു ആ ചെടി
ചെയ്യുന്നു എന്നുതന്നെയല്ലെ ഈ കാൎയ്യത്തി
ൽ പറവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഈ പരീക്ഷ
കുറച്ചധികം കാലം നിലനിന്നു എങ്കിൽ
ചെടിക്കു സാവധാനത്തിൽ അതിന്റെ മ
ല്ലാലാവസ്ഥയെപ്പററി ബോധമുണ്ടാകുന്ന
തുകൊണ്ടു് ഈ വക ചെടികൾക്കു ഓൎമ്മശ
ക്തിയുണ്ടെന്നുതന്നെ തീൎച്ചയാക്കാം. നാം
വളരെനേരം ബോധമില്ലാതെ ഉറങ്ങി പി
ന്നെ ദിവസം കാലത്തു ഉണരുമ്പോൾ പൂ
ൎവ്വസ്മരണയുണ്ടാകുന്നതു ഓൎമ്മശക്തി കൊ
ണ്ടാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടോ?
സസ്യവൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നും സൂക്ഷിച്ചാൽ
പലവിധമായ ഓരോരൊ സംഗതികൾ ന
മുക്കു കാണാവുന്നതാണ്. വളൎച്ചക്കു വിരോ
ധം ചെയ്യുന്നതും തീരെ നശിച്ചുപോവാ
നിടയുള്ളതും ആയ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്വതേ
മുളച്ചു പൊന്തിയ ഒരു ചെടി ഈ വക അ
പകടങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു പോരേണ്ട
തിന്നു ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ അത്യത്ഭുതക
മാണ്. ഇതിന്റെ പരമാൎത്ഥം പരീക്ഷിച്ച
റിയേണ്ടതും ആണ്.

സസ്യങ്ങളും കാലാവസ്ഥകളും തമ്മി
ൽ വളരെ യോജിപ്പാണ്. ഒരു വൃക്ഷം തനി
ക്കു പൂക്കേണ്ട കാലമായി എന്നു് എങ്ങിനെ
അറിയുന്നു. കാലാവസ്ഥയാണ് ഇതിന്നു
കാരണം എന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കി
ലും ഇതുകൊണ്ടു കാരണം മുഴുവനുമാകുന്നി
ല്ലാ. ശീമയിൽ കലശലായ ശൈത്യത്തോ
ടു കൂടാതെ വൎഷക്കാലം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. പ
ക്ഷെ അതുകൊണ്ടു മാത്രം വൃക്ഷങ്ങൾ തളി
ൎക്കുന്നില്ല. വൃക്ഷങ്ങൾ വൎഷക്കാലത്തുള്ള നി
ദ്രയിൽനിന്നു് ഉണരുന്നതു സൂൎയ്യന്റെ ശ
ക്തികൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായ
പ്പെടുന്നു. എങ്കിലും കാവിത്തു മുതലായ കി
ഴങ്ങുകൾ മണ്ണിന്നടിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ
അതുണ്ടാകുന്ന കാലത്തല്ലാതെ പൊടിക്കു
ന്നില്ലാ വെള്ളത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചില സ
സ്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതു ഇതി
ലും പ്രയാസമായ സംഗതിയാണ്. ഇവ

യിൽ പലതും പ്രത്യേകിച്ച താമര വെള്ള ത്തിൽ, അത്യഗാധമായിരുന്നാലും, അടിയിൽ വേരൂന്നിയാണ് നില്ക്കുന്നത്. ഇവ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയെ എങ്ങിനെയാണ് അറിയുന്നത്? ഭാവികാലത്തെ അറിവാൻ ഈ വക ചെടികൾക്ക ഒരു പ്രത്യേകം വാസന യുണ്ടെന്നു തീച്ചതന്നെ. ഇവ കാലാവസ്ഥയുടെ ഭേദഗതിയും അറിയുന്നതു എങ്ങിനെ? ഇതുകൾക്ക് എല്ലാം കാരണം ഓർമ്മശക്തിയാണെന്നേ പറവാൻ തരമുള്ളു.

മാംസഭുക്കുകളായ ചെടികൾ

ശീമയിൽ 'സൺഡ്യൂ' എന്നു പറയുന്ന പുഷ്പങ്ങളുണ്ടാകുന്ന ഒരുവക ചെടികളുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഇലയിന്മേൽ ചെറുതരം മുള്ളുകളുണ്ട്. ഈച്ച മുതലായ ചെറുതരം പ്രാണികൾ ആ മുള്ളുകളിൽ തൊട്ടുപോയാൽ തൽക്ഷണം ആ മുള്ളുകൾ കൂടുന്നു. പ്രാണി അതിൽ അകപ്പെട്ടു ആ ചെടിക്കിരയായി തിരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ചെടിയ്ക്കു സാധനങ്ങളുടെ ഗുണദോഷജ്ഞാനം നല്ലവണ്ണമുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഈച്ച, പ്രാണി മുതലായവയ്ക്കു പകരം വല്ല ചെറുതരം മരക്കഷണമോ കല്ലോ പുല്ലോ എന്തെങ്കിലും ആ ഇലകളിൽ വച്ചാൽ അവയെ മുള്ളുകളുടെ ഇടയിൽ ഇട്ടു ഇറുക്കുവാൻ നോക്കുന്നതല്ല. ഇതിന്നും പുറമെ ഈ ചെടിയ്ക്ക് ദൂരത്തിലിരിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾകൂടിയും വേറിട്ടറിയാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. ഒരു ഈച്ചയേയൊ മറ്റൊ പിടിച്ച് അതിനെ ഈ ചെടിയുടെ ഇലകൾക്ക ഉദ്ദേശം ഒരിഞ്ചുവരെ അകലത്തായി വെച്ചാൽ ഒന്നുരണ്ടു മണിക്കൂറിന്നകത്തു ആ ചെടിയുടെ ഇല നീങ്ങി നീങ്ങി ചെന്നു ആ പ്രാണിയെ പിടിച്ച മുള്ളുകളിലിട്ടു ഇറുക്കികൊന്നുതിന്നുന്നതാണ്. ഈ ചെടിയുടെ വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ട ഒരു വക ചെടി നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഉണ്ട്. അതിന്നു ഇവിടങ്ങളിൽ തണ്ണീർപ്പുല്ല് എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിന്റെ ഇലയുടെ ചുവട്ടിൽ ഒരു മാതിരി പശ തുളുമ്പിയിരിക്കും. ആ പശയിന്മേൽ മുൻപ്രസ്താവിച്ച മാതിരി പ്രാണികൾ പെട്ടാൽ അവ ആ പുല്ലിനു ആഹാരമാകുന്നു. ഈ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന പശയെ ഈ ദിക്കുകളിൽ പലരും എഴുത്തുതന്റെ ഒപ്പിന്നുവേണ്ടി കണ്ണിൽവയ്ക്കാറുണ്ട്. അമേരിക്കാരാജ്യത്തു 'ഈച്ചക്കണി' എന്നർത്ഥമായ പേരോടുകൂടിയ ഒരു തരം ചെടിയുണ്ട്. ഈ ചെടിയെ നട്ടുനനച്ചു വളർത്തിയ ഒരു വിദ്വാൻ അതിന്റെ അത്ഭുതകരമായ പ്രവൃത്തികളെ കണ്ട് അമ്പരന്നുപോയിയത്രെ! ഇതിന്റെ ഇലകളിൽ രണ്ടുവരിയായി നീളത്തിൽ തടിച്ച ഞരമ്പുകളുണ്ട്. ഇവ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടിയാൽ ഒരു നല്ല കണിയുടെ മാതിരി തോന്നും. ഈ ഞരമ്പുകൾക്കു മുമ്മൂന്നുവീതം ചെറുതരം ഞരമ്പുകൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഈ ഞരമ്പുകൾ തൊട്ടാൽ ഉടനെ തന്നെ ഇലകൾ നിവരുകയും ഞരമ്പുകൾ കൂടുകയും ചെയ്യും. ഇതിനിടയിൽ പെടുന്ന പ്രാണികൾ തീരെ കുടുങ്ങിയും പോകുന്നു. അപ്രകാരം കുടുക്കിൽപ്പെട്ടത്, ആ ചെടിക്കാവശ്യമില്ലാത്ത വല്ല വകയുമായിരുന്നാൽ ഞരമ്പുകൾ ഉടനെ അയഞ്ഞ സാധനം പെട്ടെന്നു കിഴ്പോട്ടു വീഴുന്നു. ആവശ്യമുള്ളവ പെട്ടാൽ ഞരമ്പുകൾ വിടരുന്നതു വളരെ ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രമാണ്. ഈ സമയത്തിന്നകത്തു പെട്ട സാധനത്തിന്റെ സത്തു മുഴുവനും ചെടി ഭക്ഷണം കഴിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

വേരിന്നു കണ്ണുകളുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ പക്ഷെ ചിലർ പരിഹസിച്ചേക്കാം. ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം പരിശോധിക്കുന്നതു അത്ര എളുപ്പവും രസകരവും അ

ല്ലെന്നു ആദ്യം തോന്നുകയും ചെയ്യാം. എ ങ്കിലും വേരുകൾക്കും ഒരു മാതിരി ബുദ്ധി ഉണ്ടെന്നു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കണ്ടെത്തി ട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ തലച്ചോറുപോലെ ഗുണ ദോഷജ്ഞാനം ചെടികൾക്കും കൊടുക്കുന്ന തായ ഒരു സാധനം വേരുകളുടെ അററത്തു ഉണ്ടെന്നു ചാറത്സ് ഡാർവിൻ എന്ന വി ദ്വാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഡാക്ടർ കാർപ്പൻടർ എന്ന സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ വേ രുകളെ പരിശോധിച്ചതിൽ അദ്ദേഹത്തി ന്നു വിവരിക്കുവാൻ തീരെ അസാദ്ധ്യമായ പലെ സംഗതികളും കണ്ടെത്തീട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സസ്യങ്ങൾക്കു ബു ദ്ധിയുണ്ടെന്നു ഈ മഹാപുരുഷൻ വിശ്വ സിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വളരെ സാരവ ത്തായ ഒരു കാൎയ്യം വെളിപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗതിയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചി ട്ടുള്ള അഭിപ്രായം തൎജ്ജമചെയ്തു താഴെ ചേ ൎക്കുന്നു. 'പേരാലിന്റെ തടിയുടെ പോത ലിച്ച് മുകൾഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു വേര (വേ ട്) പുറപ്പെടുന്നു. തടിയിന്മേൽനിന്നു വലി ച്ചെടുത്ത പോഷകദ്രവ്യം മതിയാകാഞ്ഞി ട്ടു കീഴ്പോട്ടു വളൎന്നുവരുന്നു. അത് ഊന്നുന്ന തിന്നു നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലത്ത് ഒരു വലിയ കരിങ്കല്ലു കിടക്കുന്നു. വേര ശരിക്കു കീഴ്പോട്ടു വരികയാണെങ്കിൽ ആ കല്ലിന്മേൽ ഊ ന്നേണ്ടിവരുന്നു. പക്ഷെ കല്ലിന്മേൽ തൊ ടുന്നതിന്നു രണ്ടടി ദൂരം വെച്ചു ആ വേര രണ്ടു ശാഖകളായി തിരിഞ്ഞ് ആ കരിങ്ക ല്ലിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും ഊന്നുന്നു.' ഈ സംഗതിയെപ്പററി ആൎക്കും ആക്ഷേപത്തി നിടയില്ല. നമ്മുടെ കാടുകളിലുള്ള വൃക്ഷ ങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഈ വക ദൃഷ്ടാന്ത ങ്ങൾ അനേകം ഇന്നും കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള പടൎന്നു കയറുന്ന ചി ല ചെടികൾക്കും ഈ വക സൂത്രങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. ഈ വക ചെടികളുടെ സമീപത്തു വല്ല ജലാശയങ്ങളും ഉണ്ടെ ങ്കിൽ വേരുകൾ അങ്ങോട്ടല്ലാതെ തിരികു യില്ലാ. ഉദ്ദേശം 25 ഇംഗ്ലീഷടി ദൂരംവരെ അകലത്തായിരുന്നാലും ആ ജലാശയത്തി ലേക്കുതന്നെയാണ് വേരുകളുടെ ഗതി. വേ രുകൾക്കു ചില പ്രത്യേക സ്ഥലത്തു കണ്ണു കളുണ്ട്. ഈ കണ്ണുകൾ വേരിന്നകത്തു ള്ള തലച്ചോറിന്നറിവുകൊടുക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പക്ഷെ പരിഹാസ്യമായി തോ ന്നിയേക്കാം. പക്ഷെ മുൻപറഞ്ഞ പേരാ ലിന്റെ വേര കല്ലു തൊടുന്നതിന്നുമുമ്പു ര ണ്ടായി തിരിഞ്ഞ സംഗതി ഓൎത്താൽ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

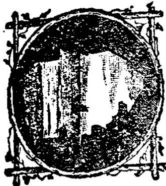
കാവല്ലൂർ

മേൽകാണിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടു സസ്യവൎഗ്ഗത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന തല്ക്കാലനിവൃ ത്തികൾ ചെയ്വാൻ അവയ്ക്കു സാധിക്കുന്ന താണെന്നു കണ്ടുവല്ലൊ. എങ്കിലും ഇവ യുടെ നടവടിയെപ്പററി ഒരു പരിപൂൎണ്ണമാ യ അറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ വളരെ ഞെരു ക്കമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സസ്യങ്ങളും ചില പ്രത്യേക പ്രാണികളുമായി വളരെ യോജിപ്പുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നായി ചി ല സംഗതികൾകൂടി പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. നമ്മു ടെ രാജ്യത്തുള്ള മാവു, കശുമാവു മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ തൈകളെ പരിശോധിക്കുക. ഈ തൈകളെ ഉറക്കെ ഒന്നു കുലുക്കിയാൽ, ഒരു സൈന്യം നീറ് (ഒരുതരം ചുകന്ന ഉറു മ്പുകൾ) പുറപ്പെടുന്നു. ഉടനെതന്നെ കുലു ക്കിയ കൈകളിൽ പിടികൂടി സൎവ്വാംഗങ്ങ ളിലും പ്രവേശിച്ചു കടിച്ചു ഞാലുന്നു. അവ എവിടെനിന്നു വന്നു? ആ ചെറുതടി പ രിശോധിച്ചാൽ അവിടെവിടെയായി ചെ റുതരം പോടുകൾ കാണും. മററുള്ള ജന്തു ക്കളിൽനിന്നു തങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന ഉപ

ഉപദ്രവങ്ങളെ, തടുക്കുവാൻവേണ്ടി ശേഷി പോരാത്ത തൈകൾ വളൎത്തുന്ന കാവല്ക്കാരാകുന്നു ഈ ഉറുമ്പുകൾ. ഈ തൈകളുടെ ഉദ്ദേശം ഉറുമ്പുകൾ നിറവേറുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും തൈക്കളുടെ ഇലകൾക്കു നാശം തട്ടീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൾക്കു കാവല്ക്കാരായ ഉറുമ്പുകളില്ലെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താം.

—∞※∞—

ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി

ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള ആളുകൾ കാൎയ്യകാരണസംബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആലോചിയ്ക്കുന്നതു സാധാരണയല്ലാത്തതുകൊണ്ടു, ഉപനിഷത്തുകളുടെ ഉൽപത്തി എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു ചിന്തിയ്ക്കുന്നതു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു ചിന്തിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ദുരവഗാഹമായിരിക്കാം. 'എന്തുകൊണ്ടാണ് ഹാലിയുടെ വാൽനക്ഷത്രം ൭൫ കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ ഭൂമിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്?' 'എന്തുകൊണ്ടാണ് കൊള്ളിമീൻ, അല്ലെങ്കിൽ ഉല്ക്കശിലകൾ, ൩൩ കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ചിങ്ങമാസത്തിലൊ വൃശ്ചികമാസത്തിലൊ ഭൂമിയിൽ അധികമായി പതിയ്ക്കുന്നത്?' 'സായംസന്ധ്യയിൽ വിടരുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ പ്രായേണ വെളുത്തതും സുഗന്ധമുള്ളതും ആയിരിയ്ക്കുവാൻ വല്ല കാരണവുമുണ്ടൊ?' 'പുനൎവ്വിവാഹം നടപ്പുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വളരെക്കാലം മുമ്പെ മരിച്ചുപോയ പിതാവിന്റെ ആകൃതി, പ്രകൃതിവ്യത്യാസങ്ങൾ മാതാവിന്നു പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന സന്തതികളിൽ ചിലപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ അപ്രകൃതമായ വാസ്തവത്തിന്നു വല്ല കാരണവും ഉണ്ടൊ?' ഇങ്ങിനെയോരോ നിസൎഗ്ഗകാൎയ്യങ്ങളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുള്ളവരും നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചിട്ടുള്ളവരും അപൂൎവ്വമായ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ഉപനിഷത്തുകളുടെ ആദികാരണം എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു പൎയ്യാലോചിയ്ക്കുക എന്നു പറയുന്നതു കുറെ സാഹസമായിരിയ്ക്കും. അതിരിക്കട്ടെ. ഏററവും പ്രകൃതിസിദ്ധമായ കാൎയ്യങ്ങൾക്കു കൂടി സ്വാഭാവികമല്ലാത്തതും യുക്തിക്കനുസരിക്കാത്തതുമായ കാരണങ്ങൾ കല്പിയ്ക്കുന്നതു അത്യാശ്ചൎയ്യമല്ലേ? മസൂരിദീനം പരക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ മാരിയമ്മയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനൊ കുത്തി വയ്ക്കുവാനൊ ആണ് അധികം ഉത്സാഹിയ്ക്കുന്നത്? അതുപോലെതന്നെ മലമ്പനി പിടിപെട്ടാൽ കൊതുവിന്റെ ഉപദ്രവം നീക്കാതെ ഏതെങ്കിലും ക്ഷുദ്രദേവതയുടെ ആരാധനത്തിന്നു പുറപ്പെടും. അപസ്മാരം എന്ന പേരോടുകൂടി അനേകരോഗങ്ങൾ മനുഷ്യരെ ബാധിയ്ക്കുമ്പോൾ എല്ലാററിന്നും ഉള്ള ഒറെറൗഷധം മന്ത്രവാദമല്ലേ? ഇപ്രകാരം സകല പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളേയും 'ഋഷിപ്രോക്തം' എന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയുമ്പോൾ അവയുടെ ഉൽപത്തി പരിണാമങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിയ്ക്കുന്നതും അലൌകികമായിരിയ്ക്കും. എങ്കിലും പ്രസ്തുതവിഷയത്തെപററി ഡ്യൂസൻ, ഷ്രോഡർ മുതലായ ജൎമ്മൻ തത്വജിജ്ഞാസുക്കളു

ടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ചില തത്വങ്ങളെ ഭാഷ്യകൎത്താവും ലോകഗുരുവും ആയ ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമികളുടെ അനുഗാമികളായ കേരളീയവിദ്വജ്ജനങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധാവഹമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു അനുചിതമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

'ഉപനിഷത്ത്' എന്ന പദം പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മൂന്നു അൎത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. (൧) ഒരു ഗൂഢമായ വാക്കു; (൨) ഒരു ഗൂഢമായ ഗ്രന്ഥം; (൩) ഒരു ഗൂഢമായ അൎത്ഥം.[1]

(൧) 'ന യാചേൽ,' യാചിക്കരുത്[2], 'സത്യസ്യ സത്യം,' ബ്രഹ്മം സത്യത്തിനും സത്യമാണ്[3] 'തദ്വനം,' സൎവ്വപ്രാണികളാലും ഭജിക്കത്തക്കതായ വസ്തുവാണ് ബ്രഹ്മം,[4] ഇത്യാദി വാക്യങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ചും 'ഉപനിഷത്ത്' എന്നു പറഞ്ഞു പോരുന്നു. ബ്രഹ്മത്തെ 'തദ്വനം' എന്ന നാമത്താൽ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം, ശിഷ്യൻ പിന്നെയും 'ഉപനിഷദം ഭോ ബ്രൂഹി,' ഹേ ഗുരോ! ഉപനിഷത്തിനെ ഉപദേശിച്ചാലും, എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു, അപ്പോൾ, 'തേ ഉപനിഷൽ ഉക്താ,' നിനക്കു ഉപനിഷത്ത് ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടു, എന്നു ഗുരു ശിഷ്യനോടു പറയുന്നു.[5]

ഇങ്ങിനെ ഗൂഢമായ വാക്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'തജ്ജലാനീതി,' അതിൽ ഉണ്ടായി, അതിൽ ലയിച്ചു, അതിനാൽ പാലിക്കപ്പെടുന്നു, എന്നൎത്ഥമുള്ള ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷദ്വാക്യവും,[6] 'നേതിനേതി', ഇതല്ല, ഇതല്ല, എന്ന ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷദ്വാക്യവും,[7] 'അയമാത്മാബ്രഹ്മ', ഈ ആത്മാവ് ബ്രഹ്മമാകുന്നു, എന്ന മാണ്ഡൂക്യോപനിഷദ്വാക്യവും,[8] 'സൎവ്വംഖല്വിദം ബ്രഹ്മ,' ഈ കാണുന്ന സകല വസ്തുക്കളും ബ്രഹ്മം തന്നെ, എന്ന ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ വാക്യവും,[9] ഹൃദയാന്തസ്ഥനായ ഈ ആത്മാവു തന്നെയാകുന്നു ബ്രഹ്മം, എന്നൎത്ഥമുള്ള മററു വാക്യങ്ങളും ചേൎക്കാം.[10]

(൨) ഇപ്പോൾ പ്രചാരമുള്ള ഉപനിഷൽഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അവക്കു ആധാരമായിരിക്കുന്ന പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെയും 'ഉപനിഷത്തുകൾ' എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇതിനുദാഹരണമായിട്ടു തൈത്തിരീയകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം കഴിയുമ്പോൾ 'ഇതി ഉപനിഷൽ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കണക്കാക്കാം.

(൩) മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടൎത്ഥങ്ങൾക്കു പുറമെ, ഏതെങ്കിലും ഒരു വൈദികാചാരത്തിന്നൊ വൈദികസമ്പ്രദായത്തിന്നൊ അപ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ഗൂഢാൎത്ഥം കല്പിക്കുമ്പോൾ അതും 'ഉപനിഷത്ത്' എന്നു തന്നെയാണ് പറഞ്ഞുപോരുന്നത്. 'യദേവവിദ്യയാ കരോതി ശ്രദ്ധയോപനിഷദാ തദേവ വീൎയ്യവത്തരം,' യാതൊന്നാണ് ജ്ഞാന

---

1 ഡ്യൂസന്റെ ഇന്ത്യയിലെ ധൎമ്മശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും നോക്കുക. ൧൩ ാം ഭാഗം

2 കൌശീതകി ഉപനിഷത്തു ൨.൧.൨.

3 ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു ൨.൧.൨൦; ൨.൩.൬

4 കേനോപനിഷത്തു ൩.൧

5 കേനോപനിഷത്തു, ൩.൨ ബ്രഹ്മശ്രീ കൃഷ്ണൻ എമ്പ്രാന്തിരി അവർകളുടെ 'ആത്മവിദ്യ' ൧൧, ൧൨ ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക.

6 ൩-൧൪-൧. സനാതനധൎമ്മം ഉപരിഗ്രന്ഥം ൧-ാം അദ്ധ്യായം, ൫-ാം ഭാഗം നോക്കുക.

7 ൨-൩-൬

8 ൨

9 ൬-൧-൪; ൫-൬

10 ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത്, ൨, ൪-൩

ത്തോടും, ശ്രദ്ധയോടും, ഉപനിഷത്തോടും കൂടി ചെയ്യപ്പെടുന്നത് അതാകുന്നു അധികം ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളത്.[11] ഇവിടെ ഉപനിഷത്ത് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഉദ്ഗീഥത്തിൻെറ രഹസ്യാൎത്ഥമായ പ്രണവത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടാകുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നൎത്ഥങ്ങളിൽ 'ഉപനിഷത്ത്' എന്ന പദത്തിനു ആദ്യമായ അൎത്ഥം ഏതായിരുന്നു? ഇക്കാൎയ്യത്തെപ്പററി സൂക്ഷ്മമായും ദീൎഘമായും ആലോചിക്കുമ്പോൾ 'ഗൂഢമായ വാക്യം' എന്നായിരുന്നു അതിൻെറ ഏററവും പ്രാചീനമായ അൎത്ഥം എന്നും, 'ഗൂഢമായ ശ്രവണം' എന്ന രണ്ടാമത്തെ അൎത്ഥം ഈ ആദ്യമായ അൎത്ഥത്തിൽനിന്നു പരിണമിച്ചതാണെന്നും 'ഗൂഢാൎത്ഥം' എന്ന മൂന്നാമത്തെ ഉപനിഷൽപദാൎത്ഥം മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു അൎത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നും കാണാം. മൂന്നാമത്തെ അൎത്ഥത്തെ ആദ്യാൎത്ഥമായി കല്പിക്കുവാൻ ആധുനികന്മാൎക്കു ഒരു വാസനയുണ്ട്; രണ്ടാമത്തെ അൎത്ഥം മാത്രമെ ഉപനിഷൽപദത്തിനു ശരിയായ അൎത്ഥമുള്ളു എന്നു പ്രായേണ ഒരു ധാരണയും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു രണ്ടും അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഉപനിഷത്തുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മതത്വം മുതലായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രഥമമായി യാജ്ഞവല്ക്യപ്രഭൃതികളായ അപൂൎവ്വം ചില ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലാണ് ഉദിച്ചത് എങ്കിലും, ക്ഷത്രിയന്മാരാണ് ആ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രധാനമായി പോഷിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും, യജ്ഞാദികൎമ്മങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഭൂരിപക്ഷം ബ്രാഹ്മണസമുദായം ഈ ഗൂഢസിദ്ധാന്തങ്ങളെ രാജൎഷികളിൽനിന്നും പഠിച്ചു രഹസ്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന കൎമ്മമാൎഗ്ഗത്തിനു ഓരോ ഗൂഢാൎത്ഥം കല്പിച്ചു എന്നും ഓൎക്കുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞ അൎത്ഥപരിണാമക്രമം അത്ര ക്ലിഷ്ടമല്ലെന്നും അറിയാറാകും. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഏററവും ആശ്ചൎയ്യകരമായ സംഗതി ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ ക്ഷത്രിയമാഹാത്മ്യത്തെ സമ്മതിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിനെ പററി അല്പാമിന്നന്മാരായ ഭൂദേവന്മാൎക്കു വല്ല അനൌചിത്യവും തോന്നുവാൻ ഇടയുണ്ടെങ്കിലും, കുറെ വിസ്താരമായി പറയുന്നത് അടുത്ത അവസരത്തിലാവാമെന്നുവെച്ചു തൽക്കാലം നിൎത്തുന്നു.

പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. ഏ., എൽ. ടി.

ബാണയുദ്ധം

ഉക്കത്തക്കമുരാന്തകോദ്യമഗിരാ-
സാദ്ധംചമൂമണ്ഡലൈ-
ൎമൂൎക്കോപപ്രസരേണയാദവഭടാ
നിൎവ്യാജവീൎയ്യോൽബണാഃ
ഉഗ്രാധിഷ്ഠിതഗോപുരംബലിസുത
ശ്രീമൽഭുജാപാലിതം
പ്രക്ഷോഭത്തൊടചെന്നുശോണിതപുരം
കുത്തിത്തകൎത്തീടിനാർ.
ഘോരാത്മാബാണനപ്പോൾനിജമണിനഗ
വൃഷ്ണിഭിഃ പ്രമാനാം (൪൦)

11. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത്, ൧-൧-൧൦

വീരോനിദ്ധ്യായമേന്മേലിയലിനരഭസോ-
ന്മേഷസമ്മൂഢചേതാഃ
ആത്രുദ്ധാഭോഗമൊന്നിച്ചിളകിനചതുരം-
ഗേണസൈന്യേനസാകം
പാരിരേഴും നടുങ്ങുംപരിചുപടപുറ-
പ്പെട്ടിതാശ്ചര്യധാമാ.
ബാണൻതൻഗോപുരംകാത്തരുളിനഭഗവാ
ഭൂതനാഥസ്തദാനീം (ൻ
മാനംകൈക്കൊണ്ടുലാവുംനരകമഥനയു-
ദ്ധോദ്യമംകണ്ടകാണ്ഡ
ആനന്ദംപൂണ്ടമൂൎത്തിക്കൊണ്ടഴകൊടുപുറമേ
നാടയൻക്രോധവേഗം
നാനാവേതാളഭൂതൈസ്സഹസമഭിയയൌ
യോദ്ധുകാമോമുരാരീം-
കല്യാണവാരിധികൾതത്രപരസ്പരംക-
ണ്ടുള്ളിൽപ്രരൂഢബഹുമാനമുമാരമേശൌ
ഉല്ലാസിഗൂഢബഹുമാനമണിഞ്ഞുനേരേ
ചൊല്ലാൎന്നകേളിസമരായസമാരഭേതാം.
ബാണന്തന്നാസ്ഥയാസാത്യകിയൊടിനിയ
ഭാണ്ഡനംകൂപകൎണ്ണൻ (കും
താനുംകൂടിക്കലൎന്നുമുസലധരനൊടും
കൂടയുദ്ധപ്രവീണൌ
നാനാഭൂതങ്ങളോടുംദനുജപതിയൊടും
കൂടയുദ്ധംതുടങ്ങി
ചേണേലുംവൃഷ്ണിവീരാവിപുലതരഭുജാ
ഗൎവ്വിണോനിൎവ്വിശങ്കം.

തതസ്തദാനീം ഭൂയസ്തരാസ്ത്രസമ്പാത നീരന്ധ്രിതദിഗന്തരാളേ പരസ്പരാഘാതവിഭിന്നവീരയോധഗാത്രവിക്ഷരൽക്ഷതജധാരാകരാളിതേ നിരൎഗ്ഗളോൽഗച്ഛദതുലധൂളീപാളീ സമന്ധകാരദുരവബോധസ്വപരവിഭാഗേ സങ്കുലീഭൂതസൈന്യദ്വയീ സംഹതസിംഹനാദപരിബൃംഹിതേ സംപ്രവൃത്തേ തുമുലസമ്പ്രഹാരകോലാഹലേ കണ്ഡലിതകോദണ്ഡപുംഖിതവിപാഠേ ഗാഢാബദ്ധനിഷംഗഗോധാംഗുലിത്രേ സമന്തതസ്സ്വയകല്പഷ്ടിമവകീൎയ്യ ധാനുഷ്കസംഘേ ഖഡ്ഗഖേടമഭിയുജ്യമാനേ പ്രസൃമരപ്രഹാരപണ്ഡിതാന്യോന്യപാണിപാദം തരളതോവല്ഗവിചിത്രം വല്ഗതിഖഡ്ഗികദംബേ മുസലമുൽഗരതോമരമുസൃണ്ഡി ഭിണ്ഡിപാലചക്രകുന്തപ്രാസപരശ്വധാദിവിവിധായുധാസാരേണ സൎവ്വതോമുഖം പരാപതത്സു നിശിതഭല്ലനിൎല്ലൂനകന്ധരാഃ കേചന സമരാങ്കണനൃത്തദുച്ചാവചകബന്ധപ്രബന്ധപാണിതം കൃപാണധാരയാ സമന്തതഃ സ്വാനപി പരാനപി പ്രഹരന്തഃ പ്രേക്ഷകാണാം പ്രകാമമാസ്തൃതാ പ്രപന്നാഃ സ്വയമേവ കതിചിന്മാനിനഃ സമഗ്രഭുജദൎപ്പേണ നിൎഭയപരാക്രമാസ്സമ്മുഖാന്തന്നിഖാതശത്രുശസ്ത്രൈരസംഖ്യാ അപി പഞ്ചതാംപ്രപദ്യവീരശയ്യോൽക്ഷിപ്തദേഹം ദേവഭൂയം ഗതാസ്സസംഭ്രമം വിമാനാലംബിനീഭിരമരനിതംബിനീഭിഃ സ്വയംവൃതാഃ കരാളകരവാളഖണ്ഡിതായുധദണ്ഡാഃ കതിചന സ്വജനൈരരക്ഷ്യമാനാഃ പരാവൃത്താഃ കേചിത്തു നിഷ്ഠുരേഷ്ടിപാതനിഷ്പിഷ്ടപാതം നിഷ്പിഷ്ടദേഹാഃ പ്രതിഭടാഗ്രപതിതാസ്സപ്രാണമേവസഖിഭിരധിരണാങ്കണമാകൃഷ്ടാഃ പുനരന്യേപി സമുദഗ്രമുൽഗരാഭിഘാതചിപിടിതമൂൎദ്ധാനസ്സ ബഹളോദ്വാന്തലോഹിതാഃ പരാസവഃ പതിതാഃ കേചി കോപതാമ്രേക്ഷണാഃ ക്ഷണേന സമ്മുഖമേവ ശസ്ത്രപ്രഹാരപാതിത ശത്രുവീരാസ്തദായുധാനിപ്രസഭമുദ്ധൃത്യ വിജയശ്രിയാ സമാശ്ലിഷ്ടാഃ കതിചിദതിചകിതമനസ്സാദ്ധ്വസേന പശ്ചാല്ലംബിവാശ്ലിശിരാഭിഭൂതാ ഇവ വേപിതാംഗായൽ കിഞ്ചിദാത്മശൌൎയ്യം മിത്ഥ്യാ വികത്ഥമാനാഃ പ്രകടിത പ്രാഗത്ഭ്യൈരഭിമിത്രൈസ്സഹാസമവലോകിതാസ്തത്ര തത്ര സത്രപം നിലീനാഃ കതിചിദധിവക്ഷസ്ഥലമാപുംഖമഗ്ന നാരാചാഃ സമരമദ്ധ്യപതിതാസ്സഹഷുഭടൈരവി

ജാതാസ്സുരസേമഭിമാതിഭിഃ ഭിപത്യ തില ശാനികൃത്താഃ കേചന മുഷ്ടാമുഷ്ടി തലാതലി ദന്താദന്തി നഖാനഖി കണ്ഠാകണ്ഠി പ്രഭൃതിഭിരധികലോഹിതാ ദാരുണായുധവൃഷ്ടി മധ്യേന്ദ്ര്യയുദ്ധന്ത. കചചിദപി നിശിതതോമരനികൃത്താനി മുക്താതപത്രാണി വലാകാവലയ ഇവ വലയവിവർത്തിതാനി ദിവി സമുദ്ഭ്രേമുന്ത. കചചന മതംഗജാസ്സജവാഭി പതിതവീരയൌ ദൈധരാമൂലഖണ്ഡിതശുണ്ഡാദണ്ഡാശ്ചലിതമേദിനിപത്യതത ഇതസ്ഥാരഗർജ്ജിതം പാണിപാദമഭിഘ്നന്തസ്സഹസൈവസംസ്ഥിതാഃ. കചചിദമന്ദഗദാഭിഘാതൈഃ സ്യന്ദനാനി ഭഞ്ജംഭഞ്ജമരിസംഘാതം ഘാതം ഘാതം ധ്വജദണ്ഡാൻ ധ്വംസം ധ്വംസം മുഷ്ടിഭിഃഭിതോ മർദ്ദം മർദ്ദം നിഷ്ഠുരരഭസാന്നർദ്ദം നർദ്ദം നിർഭയയുദ്ധ്യമാന ഗദാധരവിക്രമാർദ്ദിതാനാം ഭയശകലീകൃതലലിനം ദൂരോജ്ഝിതപര്യാണബന്ധം ദിശി ദിശി ദ്രവതാ മുദ്രിതഘോഷിതാനാം തുരംഗാണാം ഖരതരഖുരതാഡനാഘോഷേണ ഭ്രേണ പൂരേണ ച പ്രമാദാകലിതഭീരുജന ഹാഹാരവേണ ച ബലവദാപൂർണ്ണിതം കിമത്ര വാക്‌പ്രപഞ്ചൈരേവമേവ വിശ്രാമം വിനാ വിശദവിസ്മാവകപ്രചണ്ഡിമാ സ സമരോത്സവസ്സമജ്ജംഭത.

ചിത്രംചിത്രംതദാനീംക്ഷണമഥിതമഹാ
വാഹനംഭഗ്നരഥ-
ച്ഛത്രംധ്വസ്തധ്വജംപാടിതചടുലപതാ-
കംഭയഭ്രാന്തയൌധം
ഉദ്യൽകോലാഹലേസങ്കുലസമരവിധൌ
വിസ്മയംചൊല്ലവല്ലേ-
ന്തസനപ്രായമാസീദ്ദരപെരുകിനദ-
പ്പോൽബണംബാണസൈന്യം.

പോരാതേകാൺ ചമൽത്തൂശിവശി വദനജ-
പ്രൌഢഃസനാഭടന്മാർ
വാരാന്നിട്ടന്നനാരായണനിശിതശര-
ങ്ങൾക്കസംഗ്രാമരംഗേ
നേരേതേഷാമശേഷാവിബുധപുരചകോ-
രാക്ഷിമാർന്നാലമാസാം
പോരാതേവന്നിതയ്യാകലിതധൃതിനിവാ-
സാർത്ഥമാകാശവീഥി.
അത്യന്തംവിസ്തരാകത്യാകിമിഹമമസഖേ
ബാണസേനാനികാമം
ത്രസ്താദ്രാവദാമോദരനിശിതശരൈ-
രർദ്യമാനാസമന്താൽ
മദ്ധ്യേകുംഭാണ്ഡനംകമ്പിതധരണിതലൈ
ക്കുപകർണ്ണോപിശരൈന്ന്യ-
ർവ്വിദ്ധ്യന്തൌസീരപാണേർമ്മുസലശകലി
പേതതുർയ്യുദ്ധഭൂമൌ. (൬൭

വിദ്രാവിതേബാണബലേ തദാനീം
യുദ്ധായസേനാനിയുമൊന്നണഞ്ഞു
പ്രദ്യുമ്നനും ചെന്നാഥമെല്ലെമെല്ലെ-
ന്നെതിരണാത്ഥംദ്ധനുഷ്ഠധനാഃ
ത്രൈലോക്യനാഥതനയൌരഭസാദ്രണാ
മേലേനിശാതശരവൃഷ്ടിഭിരർദ്ദയന്തൌ (൬൮
ആലോകയത്സുതനുഭൂത്സുമിഹോജ്ജിഗീഷാ-
ലോലാശയൌതുമുലമാഹവമാദധാതാം.
ഉത്സാഹിരൌക്മിണേയൻകലിതരഭസമെ-
യ്യുന്നനാരാചജാലം
പ്രത്യംഗംകൊണ്ടരണ്ടാർത്തിയുമനുകലയൻ
കാർത്തികേയസ്തദാനീം
ഹിതാപെട്ടന്നനികംനിരവധിഗളതാ-
ലോഹിതേനാപ്ലുതാത്മാ
ചിത്രാസവ്യാകുലംപ്രാദ്രവദഥനദതാ
ബർഹിണാദൈന്യശാലീ.
തൽകാലേകോപശാലീപുരരിപുഭഗവാൻ
പോരിനായ്ക്കൊണ്ടണഞ്ഞു
തൃക്കണ്ണൊക്കച്ചുവത്തിക്കരളവികലയ-
ന്നാത്തരാജ്യംപിനാകം
അഗ്രേവേതാളഭൂതങ്ങളുമപിചഭയ-
പ്രദ്രുതംബാണസൈന്യം

പ്രക്ഷോഭംപൂണ്ടുപാടീനിലവിളിതടവി-
ക്കൂട്ടമിട്ടാത്തഗർവ്വം.
ശ്രീശാർങ്ഗംപള്ളിവില്ലുന്നമിതരഭസമാ-
സ്ഥാല്യനാരാചവർഷൈ-
ദാശാചക്രംനിരുന്ധൻപ്രധനശിരസിരാ-
ജീവനാഥോവിരേജേ
വാചാപാർത്തീടവല്ലേൻബലിസുതമഹിത
പ്രാഭവംവിഷ്ണുപാനാ-
മീശാവേതൌയദർപ്പംകലഹകലവിക്രേ-
ക്കൊണ്ടിതെന്നേവിനോദം,
ഗൌരീകാന്തോനിതാന്തോദ്ധതരഭസമരാൾ
ബാണാപ്തൃത്വാമഹത്യാ
ഘോരവിദ്ധ്യാധസല്ലാനാപിയദ്വൃഷഭാൻ
വാസുദേവംചമേയേൽ
നാരാചൈശൈലബാണാരായണമഭിതശ്ചാ
ശാർങ്ഗചാപപ്രമുഖൈഃ
മാരാരിംഭൂതവേതാളകഗണയുതം
വാരയാമാസമാനീ.
അശക്തൻവാരയിപ്പാൻതമാനി-
മശേഷശസ്ത്രാസ്ത്രധാരിവീര്യം
കൃശാനുനാഗാദിമഹാസ്ത്രജാതം
കൃശാനുരേതാവിസസർജ്ജകോപാൽ.
പ്രത്യസ്ത്രൈരസ്ത്രജാലേസപദിമുരരിപൌ
വാരിതേകർണ്ണവേധി
മദ്ധ്യേകേൾക്കായിതപ്പോൾപ്രളയഘനഘന
ഘർഗ്ഘരംഘോഷഘോഷം (൭൦
സദ്ധ്യോവീക്ഷ്യാംബഭൂവേദിനകരശതകോ-
ടിപ്രഭംധാമപുഞ്ജം
പശ്ചാദസ്ത്രോത്തമംപാശുപതമഖിലസം-
ഹാരിപോന്നാവിരാസീൽ.
സർവ്വേഷുജന്തുഷുതദാഭയവിദ്രുതേഷു
സംവ്വാസിനാംദിവിഗണേകൃതഹാനിനാദേ
ദുർവ്വാരവീര്യമഹിമാപുരുഷോത്തമോസൌ
ദിവ്യംനിജാസ്ത്രമഭിമന്ത്ര്യതിസ്സലോകം
മദ്ധ്യേരോദഃകടാഹംനിറയുമരിയതേ-
ജോഗ്നിതൻജ്വാലജാലൈ-
രത്യുച്ചണ്ഡൈരകാണ്ഡപ്രളയദഹനശ-
ങ്കാംവളർത്തംഗഭാജാം
മുഷ്ണൻദിവ്യാസ്ത്രസംഘാനധിഗഗനമരി-
ണ്ണാഗതംമേദുരോച്ച്യ.
ന്നിദ്ധാനംവൈഷ്ണവാസ്ത്രംവിരവിനൊടുത
ത്തങ്ങുനിർത്തീഹരാസ്ത്രം. (൭൧
അസ്ത്രപ്രത്യസ്ത്രജാലപ്രപതനവിഷമേ
സംഗരേജൃംഭണാസ്ത്രം
മദ്ധ്യേമല്ലാരിമന്ത്രിച്ചുള്ളവിളക്കിനസ-
ത്രാസമെന്തോന്നുചൊൽവൂ
ഉൾത്താപംപൂണ്ടുമണ്ടീദിശിദിശിഭുജ-
പ്രേതവേതാളജാതം
ജൃംഭാനീകോപിമൂഢൻവൃഷഭവരമുപാ-
ലംബ്യതസ്ഥൌകപാലീ.
സംബന്ധുവർഗ്ഗേസബലേപരാജിതേ
പ്രവൃത്തകോപാദപഹായസാത്യകിം
പ്രഭാവശാലീബലിസൂനുരഭ്യഗാ-
ദുപാത്തധന്വാസരഥീമുരാന്തകം.

സുദർശനം

പ്രസന്നസാമ്രാജ്യം ഒരു വലിയ രാജ്യവും അതിൻെറ തലസ്ഥാനപട്ടണമായ പാരിജാതപുരം പരിഷ്കാരകേന്ദ്രസ്ഥാനവുമാണ്. ഭൂമിശാസ്ത്രക്കാർ ഈ രാജ്യത്തെപ്പറ്റിയോ നഗരത്തെപ്പറ്റിയോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിൻെറ കാരണം ആ രാജ്യം സ്വർഗ്ഗമാണെന്നു ഭ്രമിച്ചിട്ടായിരിക്കണം. ഈ നഗരത്തിൽനിന്നാണ് നാഗരികത

ഉത്ഭവിച്ച പല വഴിയായി ഭൂഗോളത്തിൽ മിക്കതും പ്രവഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. അനേകം മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്താൽ ഏററവും ശ്രേയസ്സിന്നാസ്പദമായ ഈ പട്ടണത്തില്ലുള്ള മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായിത്തന്നെ ഒരു ചൈതന്യം അധികമുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിൻെറ ആരംഭകാലത്ത് പാരിജാതപുരത്തിലേ ഒരു വലിയ തെരുവീഥിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിൻെറ പ്രധാനഗോപുരം മാത്രം നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിഷ്ണുദ്വേഷികളായ വീരശൈവന്മാർ കുറെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ ക്ഷേത്രം മുഴുവനും നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും ഗോപുരത്തിൻെറ രമ്യതനിമിത്തം അവക്കും അതു നശിപ്പിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. 'സുദശ്നം' എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഗോപുരം അത്യുന്നതവും വെണ്മാടമായി പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളതുമാകയാൽ അതിൻെറ മുകളിൽ കയറി നോക്കുന്നവക്കു പാരിജാതപുരത്തിലെ സകല വിശേഷങ്ങളും ഒന്നായിക്കാണ്മാൻ കഴിയുന്നതാണ്. സ്ഥലദൗല്ലഭ്യത്താൽ ഇക്കാലത്ത് സുദശ്നഗോപുരത്തിൽ ജനങ്ങൾ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നൂറുകൊല്ലംമുമ്പെ അത് ഒഴിഞ്ഞു കിടക്കുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരു ദിവസം രാത്രി നിലാവത്തു സുദശ്നഗോപുരം നിൽക്കുന്ന തെരുവിൽക്കൂടി പോകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പെട്ടന്ന് ആ ഗോപുരത്തിന്നുള്ളിൽനിന്നു ഒരു സ്ത്രീയുടെ ആത്തനാദം കേട്ടു. ചെവിയോത്തപ്പോൾ ഉയരത്തിലുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നാണ് പുറപ്പെടുന്നതെന്നു തോന്നി. ഉടനെ വാതുക്കൽ ചെന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ആരും വിളി കേട്ടില്ല. വാതിൽ ഉന്തിനോക്കിയപ്പോൾ തുറന്നതിനാൽ സാക്ഷയിട്ടിരിക്കുമെന്നു കരുതിയതു ശരിയല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. കെട്ടിടത്തിനകത്തു കടന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ കൂരിരുട്ടുകൊണ്ടു യാതൊന്നും കാണ്മാൻ കഴിയാതെ തപ്പിത്തടഞ്ഞു നടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിസ്താരം കുറഞ്ഞ ഒരു കോണിപ്പടിയ്ക്കൂടത്തെത്തി. സ്ത്രീയുടെ നിലവിളി അപ്പൊഴും കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതു വളരെ താന്ന സ്വരത്തിലായിത്തീന്നിരിക്കുന്നു. കോണി കയറി ആദ്യത്തെ തട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ നിലവിളി തീരെ കേൾക്കാതായി. എങ്കിലും ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടിരുന്ന ദിക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പിന്നെയും ഒരു കോണി കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു വാതിൽ കണ്ടെത്തി. അതു മൂന്നാംതട്ടിലെ ജനവാതിലുകളുടെ വിതാനമാണെന്നു മനസ്സിലായി. അവിടെനിന്നു വീണ്ടും ചെവിയോത്തു. നിലവിളി കേട്ടില്ല. ഒരാളുടെ കൂക്കുവിളി കേട്ടു. ഞാൻ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു മുമ്പോട്ടു ചെന്നു. പെട്ടന്ന് ഒരു മനുഷ്യദേഹത്തിന്മേൽ തടഞ്ഞു. 'അയ്യോ! കള്ളന്മാർ കള്ളന്മാർ!' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരുവൻ നിലവിളിക്കൂട്ടി. ഞാൻ അവൻെറ കണ്ഠത്തിൽ പിടികൂടി. 'ഒരടിപോലും നീങ്ങുകയോ ആരെയെങ്കിലും വിളിക്കുകയൊ ചെയ്തുപോകരുത് ഞാൻ ഒരു പൊല്ലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥനാണ്. എൻെറ കയ്യിൽ വാളാണ് ഓത്തുകൊൾക.' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'എന്നെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കെന്താണാവശ്യം' എന്ന് ആ മനുഷ്യൻ ഒരൊതുങ്ങിയ കക്കശസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ— എവിടുന്നാണ് ഇവിടെ നിലവിളി കേട്ടത്?

അയാൾ— നിലവിളിയോ? ഇവിടെ ആരും നിലവിളിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ഉറക്കത്തിലെ ങ്ങാനും നിലവിളിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു നി

ശ്വയമില്ല. അതല്ലാതെ ഇവിടെ ആരും ഇല്ല.

ഞാൻ— തനിക്കെന്താണിവിടെ?

അയാൾ—എനിക്ക വേറെ ഒരു താവളവുമില്ല. ഞാൻ കീറത്തുണികൾ പെറുക്കി വിൽക്കുന്ന ഒരു ദരിദ്രനാണ്.

ഞാൻ— താൻ ഒരു വെളിച്ചംകൊണ്ടു വരാമോ?

'ആവാം' എന്നു പറഞ്ഞ് അവൻ ഒരു മഷിപിടിച്ച റാന്തൽ കൊളുത്തി. കറുത്തിരുണ്ടു മെലിഞ്ഞുവളഞ്ഞ ഒരുവൻെറ മുമ്പിലാണ് ഞാൻ നിൽക്കുന്നതെന്നു എനിക്ക മനസ്സിലായി. അയാളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞിരുന്നു. കിടന്നിരുന്നതു വയ്ക്കോലിലായിരുന്നതിനാൽ ദേഹത്തിൽ അവിടവിടെ വയ്ക്കോൽ തുരുമ്പുകൾ പററിയിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ— തനിക്ക് ഈ ഗോപുരത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാഗവും നല്ല പരിചയമുണ്ടോ?

അയാൾ— ഇല്ല. ഈ തട്ടിൻെറ മീതെയുള്ള ഭാഗത്ത് ഒരിക്കലും ഞാൻ പോയിട്ടില്ല.

ഞാൻ— ഞാൻ ഈ കെട്ടിടം മുഴവൻ ഒന്നു പരിശോധിപ്പാൻ പോകുന്നു. താൻ എൻെറ കൂടെ വരണം.

ഉടനെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സ്ഥലം മുഴവൻ പരിശോധിച്ചു. നിലവിളി കേട്ടത് ആ കെട്ടിടത്തിൽ നിന്നാണെന്നതിന്ന് ഒരു തെളിവും കണ്ടില്ല. മടങ്ങിവരുമ്പോൾ എൻെറ കാൽ കഠിനമേറിയ ഒരു ചെറിയ സാധനത്തിന്മേൽ പതിച്ചതായി തോന്നി. നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു പതക്കമായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടിട്ട് അവൻ അല്പം ആലോചന നടിച്ച്, 'ഇന്നുരാവിലെ ചില സ്ത്രീകൾ ഈ ഗോപുരത്തിന്നുള്ള കാണ്മാൻ വന്നിരുന്നു. അവർ ഉള്ളിൽ കടക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞു. അവനെ പിടിച്ചു പോലീസ്സിൽ ഏല്പിച്ചാലോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചു. പക്ഷെ അതിന്ന് എനിക്ക മതിയായ ന്യായം ഇല്ലെന്നു തോന്നി. അതിനാൽ പതക്കത്തിന്നും നിലവിളിക്കും പരസ്പരസംബന്ധമില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു മടങ്ങിപ്പോന്നു.

പിററന്നാൾ രാവിലെ മജിസ്ത്രേട്ടിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഉണ്ടായ സംഗതികളെല്ലാം പറഞ്ഞു. മജിസ്ത്രേട്ട് ഹേഡ്കൺസ്റ്റബിൾ വീരപ്പനെ ആളയച്ചുവരുത്തി ഞങ്ങൾ മൂന്നാളുംകൂടി ഗോപുരത്തിനകത്തു പരിശോധിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടു. ഗോപുരം നില്ക്കുന്ന വീഥിയിലെക്ക ഞങ്ങൾ കടക്കുമ്പോൾ രാത്രിയിൽ ഞാൻ കണ്ട പഴന്തുണിപ്പെറുക്കിയെക്കണ്ടു. അവൻ എന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു വന്ദിക്കയും എൻെറ കൂട്ടകാരെ ലേശം ഭയംകൂടാതെ നോക്കയും ചെയ്തിട്ട് ആ തെരുവിൻെറ ഒററത്തുള്ള കുപ്പയിൽ പഴന്തുണികൾ തിരഞ്ഞു നോക്കിത്തുടങ്ങി. എന്നാൽ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ തഴക്കം വരാഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വെറുപ്പോടുകൂടിയാണ് അവൻ അതു ചെയ്യുന്നതെന്നു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നു കഴിയുന്നിടത്തോളം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. പരിശോധന നിഷ്ഫലമായി അവസാനിച്ചതിന്നുശേഷം തെരുവീഥിയിലെക്ക മടങ്ങി. പഴന്തുണിപ്പെറുക്കി അപ്പോഴും അവിടെത്തന്നെ അതേ ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.

മജി— ഓ എൻെറ കൈലേസ്സ് ആ ഗോപുരത്തിൽ ഇട്ടുപോന്നു. ഗോപുരത്തിൻെറ മണ്ഡപത്തിൽ വെച്ചാണ് ഒടുവിൽ ഉപയോഗിച്ചത്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വീരപ്പൻ അതെടുത്തുകൊണ്ടു വരുവാൻ പോയി. ഞാനും മ

ജിസ്ട്രേട്ടും പഴഞ്ഞുന്നിപ്പെറുക്കിയോട് ഓരോ
ന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. അര മണിക്കൂ
റു കഴിഞ്ഞു. വീരപ്പനെ കണ്ടില്ല. ഞങ്ങളെ
കാണാതെയോ ഞങ്ങൾ കാണാതെയോ
ഗോപുരത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു പോവാൻ
നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഞ
ങ്ങൾ ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നു വീരപ്പനെ
തേടിനോക്കി. അയാളെയും കണ്ടില്ല. ഞ
ങ്ങൾ മടങ്ങി. 'കാരണം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ
വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു രഹസ്യം ഇതിലു
ണ്ട്. അതിന്ന് ആസ്പദമായി നില്ക്കുന്നത്
ഈ പഴഞ്ഞുന്നിപ്പെറുക്കിയാവാനാണ് എളു
പ്പം. എന്നാൽ അവനെ പിടിക്കുന്നതിന്ന്
ഒരു കാരണവും മതിയാകുന്നതുമില്ല' എന്നു
മജിസ്ട്രേട്ടു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു.

അന്നുരാത്രി ലഹളയുണ്ടാകുമെന്നു വി
ചാരിച്ചിരുന്ന ഒരു ചേക്കുകളിപ്പുരയിലേക്ക്
പോലീസ്സ് ഉടുപ്പിടാതെ എനിക്കു പോകേ
ണ്ടിവന്നു. ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുമണിയായ
പ്പോൾ ഏതൊരു മുറിയിൽ നടക്കുന്ന കൃത്യ
ങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ വിടാതെ നോക്കിക്കൊ
ണ്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ മുറിയിലേക്കു നല്ല വ
സ്ത്രം ധരിച്ച ഒരാൾ കടന്നുവന്നു ശങ്കകൂടാ
തെ കളി തുടങ്ങി. അയാൾ ചുരുങ്ങിയ സം
ഖ്യ മാത്രമേ പന്തയം വെച്ചുള്ളു എങ്കിലും
എല്ലാം ജയിച്ചെടുത്തു. അയാൾക്ക് നേട്ടം
ഉണ്ടായത് കളിയുടെ വശതകൊണ്ടല്ല ഭാ
ഗ്യംകൊണ്ടാണ്. മണി പന്ത്രണ്ടടിച്ച
പ്പോൾ അയാൾ കളി നിൎത്തി പുറത്തേക്കു
പോയി. എന്നെ അയാൾ കണ്ടില്ല. ക
ണ്ടാൽ അവിടെ നിൽക്കില്ലായിരുന്നു. ചു
രുങ്ങിയത് ഇരുനൂറു പവനോളം നേടി മടി
ശ്ശീലയിലാക്കി പുറത്തേക്കു പോയ ആ മനു
ഷ്യൻ സുദർശനഗോപുരത്തിൽ പാൎക്കുന്ന പ
ഴഞ്ഞുന്നിപ്പെറുക്കിയായിരുന്നു. അയാൾ വ
ല്ലോൽ മെത്തയിൽ തന്നെയാണോ കിട
ക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്നറിവാൻ എനിക്ക്
അത്യാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും തൽ
ക്കാലം ഒരു പ്രത്യേകകല്പനയനുസരിച്ചു പ്ര
വൃത്തിക്കുന്ന അവസരമാകയാൽ നിവൃത്തി
യുണ്ടായില്ല. കളിപ്പുരയിലെ മേലന്വേഷണ
ക്കാരോട് 'അയാൾ പതിവായി കളിക്കു
വാൻ വരാറുണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചതിന്ന്
'അന്ന് ആദ്യമാണ് അവിടെ വന്നത്' എ
ന്നായിരുന്നു ഉത്തരം.

അരുണോദയത്തിനു മുമ്പായി കളിപ്പു
ര അടച്ചുപൂട്ടി. എനിക്കു സാമാന്യം ക്ഷീ
ണമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കൂട്ടാക്കാതെ ത
ൽക്ഷണം സുദർശനഗോപുരത്തിലെത്തി. ബ
ദ്ധപ്പെട്ടു കോണിപ്പടി കയറി. ഓടി വന്ന
തുകൊണ്ടുണ്ടായ കിതപ്പു മാറുവാൻ വേ
ണ്ടി ചുമരിന്മേൽ ചാരി അല്പനേരം വിശ്ര
മിക്കാമെന്നു കരുതി ചുമരു തപ്പി നോക്കി
യപ്പോൾ തണുത്ത ഒരു സാധനത്തിന്മേൽ
കൈ മുട്ടി. നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു മ
നുഷ്യമുഖമാണെന്നു തോന്നി. ഒരു മൃതശരീ
രത്തിന്റെ മുഖം ആ സ്ഥലത്ത് ആ സമ
യത്തു തൊട്ടാൽ എവനും ഒന്നു ഞെട്ടാതിരി
ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ മനസ്സി
ലാകട്ടെ മുമ്പു കേട്ട നിലവിളിയും, പതക്ക
വും, പഴഞ്ഞുന്നിപ്പെറുക്കിയും, അവന്റെ മ
റിമായങ്ങളും, ഈ തലയും എല്ലാം കൂടി വ
ല്ലാത്ത പരിഭ്രമമുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു. പെട്ടെന്നു
കോണിയിറങ്ങി. രണ്ടാമതും സംഗതികളെ
പ്പററി ആലോചിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ഭയ
ത്തെപ്പററി എനിക്കു വല്ലാത്ത ലജ്ജ തോ
ന്നി. ഞാനല്ലാതെ വേറെ ഒരാളും കൂടി ആ
കെട്ടിടത്തിൽ നടക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപോ
ലെ തോന്നിയതിനാൽ വീണ്ടും കോണി ക
യറണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി. ശവമുഖം വീ
ണ്ടും തൊടാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി കഴിഞ്ഞുമാ
റി കോണി കയറി രണ്ടാം തട്ടിലെ വലിയ

മുറിയിൽ കടന്നു. ആ സമയം അഞ്ചുമണി അടിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടു.

നേരം നല്ല പ്രകാശമായി. അതാ ആ മുറിയുടെ ഒത്ത നടുവിൽ നല്ല ഉറക്കമാണെന്നു നടിച്ചുംകൊണ്ടു പഴന്തുണിപ്പെറുക്കി വയ്ക്കോലിൽ കിടക്കുന്നു. ഞാൻ അയാളെ ഉണർത്തുവാൻ ഭാവിച്ചപ്പോഴയ്ക്കും ആ മുറിയുടെ തെക്കെ അററത്ത് ഒരു വാതിൽ പതുക്കെ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. ഗോപുരത്തിന്റെ മേത്തട്ടിലുള്ള മുറികളിലേയ്ക്കും വെണ്മാടത്തിലേയ്ക്കും കയറുവാനുള്ള അന്തരാളത്തിന്റെ വാതിലാണ് തുറന്നതെന്ന് എനിയ്ക്കു മനസ്സിലായി. ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരുവന്റെ നിഴൽ കണ്ടു. അയാൾ എന്നെ കണ്ട ഉടൻ പിന്നാക്കം പോയി. ഈ സമയം പഴന്തുണിപ്പെറുക്കി പെട്ടന്നുണന്ന് ഉൽകണ്ഠയോടെ ചുററും നോക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ ഉടനെ ആ നിഴൽ കണ്ട വാതിൽക്കലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. കോണിപ്പടി രണ്ടും മൂന്നും ഒന്നായി ചാടിക്കയറി. ആരോ എന്റെ തലയ്ക്കു മീതെയുള്ള കോണി ധൃതിയിൽ കയറുന്നുണ്ടെന്നു തീച്ചയായി. എന്റെ ഗതി വേഗം വദ്ധിച്ചു. ഞാൻ കയറിച്ചെന്നതു വെണ്മാടത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ ഒരാളെയും കണ്ടതുമില്ല. ഞാൻ ഭഗ്നാശയനായി തന്നെത്താൻ ശപിച്ചുതുടങ്ങി. താഴേയുള്ള മുറിയിൽനിന്നു എന്നെ പരിഹസിയ്ക്കുന്ന മട്ടിൽ ആരോ ഉറക്കെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു കേട്ടു. എന്താണ് ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടായില്ല. ഞാൻ എന്റെ സങ്കല്പത്താൽ വഞ്ചിതനായോ? ഇല്ല. അയാൾ ഉയരവും സൌന്ദര്യവും ഉള്ള ഒരുത്തനാണ്. തലമുടിയുടേയും മേൽമീശയുടേയും നിറം അല്പം ചെമ്പിച്ചാണ്. എന്നാൽ അയാളെവിടെപ്പോയി? വെണ്മാടത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിയാൽ കാണാതാകണമെങ്കിൽ ഒന്നെങ്കിൽ കീഴ്പ്പോട്ടു ചാടണം, അല്ലെങ്കിൽ കാററായി പ്പരിണമിക്കണം. ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ച് എനിയ്ക്കു വളരെ അത്ഭുതം തോന്നിയെങ്കിലും ആ വെണ്മാടത്തിന്റെ മുകളിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെനിന്നുകൊണ്ട് അതിന്റെ നാലു വശത്തും ഉള്ള കൈവരിയുടെ മീതെ എല്ലായിടത്തേയ്ക്കും ഒന്നും നോക്കാതിരുന്നില്ല. ഞാൻ അപ്പോൾ നിന്നിരുന്നതു 170 അടി ഉയരത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു നോക്കിയപ്പോളാണ് ആ മഹാ നഗരത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം എന്നെ അത്യാശ്ചയ്യപ്പെടുത്തിയത്. എന്നാൽ ആകാഴ്ച ഒരു മിനുട്ടു നേരമെങ്കിലും എന്നെ ആശ്വാസപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പഴന്തുണിപ്പെറുക്കി താഴേയുള്ളതുകൊണ്ടു അവനോടു വീണ്ടും ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിപ്പാനായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സു വ്യാകുലപ്പെട്ടിരുന്നത്. കോണിയിറങ്ങി രണ്ടാം തട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ അവൻ വയ്ക്കോലിൽ തന്നെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണടച്ചിരുന്നില്ല. ഞാൻ പല ചോദ്യങ്ങളും അവനോടു കുത്തിക്കുത്തി ചോദിച്ചു. അവൻ ചേക്കു കളിയ്ക്കു പോയതേ ഇല്ല എന്നു തീച്ച പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ മറെറാരു പ്രാണിയും ആ ഗോപുരത്തിൽ താമസിയ്ക്കുന്നതായി അവനറിവില്ലെന്നും ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞു. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു അനന്തരകരണീയമെന്തെന്നു തീച്ചയാക്കാതെ തന്നെ ഞാൻ ആ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തുകെപ്പോന്നു. പോരുമ്പോൾ ഭിത്തിയിൽ ശവമുഖം തൂക്കിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. ഒരു വലിയ ആണി മാത്രമല്ലാതെ യാതൊന്നും അവിടെ കണ്ടില്ല. എല്ലാ സംഗതികളും റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാനായി ഞാൻ മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിലേയ്ക്കു നടന്നു. മജിസ്ട്രേട്ടിനെക്കണ്ടതിനു ശേ

ഷിച്ച എന്റെ സംശയങ്ങൾക്ക സമാധാനമുണ്ടായില്ല. രാത്രിയിൽ ഉറക്കമൊഴിച്ചതുകൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും ഭക്ഷണം കഴിച്ച കാച്ചാങ്ങുവാനായി ഞാൻ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

രണ്ടു മണിയോടു കൂടി ഞാൻ ഉറക്കം ഉണൎന്നപ്പോൾ അല്പം ഒരു തലവേദനതോന്നിയതിനാൽ അതു ശമിപ്പാൻ വേണ്ടികുറെ അധികം നടക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കി ഗണോവഴിയിൽ കൂടി കാണാപുറത്തു ചെന്നു വസന്തോദ്യാനത്തിൽ ചുററി നടക്കാമെന്നു കരുതീട്ടാണ് ഞാൻ മൂന്നു മണിക്കു സവാരി തുടങ്ങിയത്. കാണാപുറത്ത് അമ്പലത്തിന്റെ സമീപത്തു കൂടി സാവധാനത്തിൽ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വീടിന്റെ പടിക്കൽ രണ്ടാൾ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. അവരുടെ ആകൃതികൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ പെട്ടെന്ന് ആകൎഷിച്ചു. അവരെ തിരിച്ചറിവാൻ എനിക്കു ലേശം പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നു പഴന്തുണിപ്പെറുക്കിയും മറേറതു സ്വദേശഗോപുരത്തിന്റെ രണ്ടാം തട്ടിൽ വെച്ച് കരു നിഴലാട്ടം കണ്ട ആ ഉയൎന്ന സുന്ദരനുമായിരുന്നു. അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി പരസ്പരം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന അവർ അധികം സമീപത്തല്ലാത്ത എന്നെ കണ്ടില്ല. പൊല്ലീസ്സുടപ്പിയ്ക്കാൽ സംശയിപ്പാനും വഴിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. പഴന്തുണിപ്പെറുക്കിയുടെ അപ്പോഴത്തെ വേഷം ചേക്കകളിക്കു വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുതന്നെയായിരുന്നു. അയാൾ കുപ്പായക്കീശയിൽനിന്ന് ഒരു കൃത്രിമമാനുഷമുഖം എടുത്തു കൂട്ടുകാരനെക്കാണിക്കുന്നതും മററവൻ അതു വാങ്ങി നോക്കി കഷണം കഷണമാക്കിക്കളയുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മൂന്നാമതൊരാൾ കൂടി അവരുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു അതു സ്വദേശഗോപുരത്തിലേക്കു കൈകലേസ്സെടുപ്പാൻ അയച്ചതിൽ പിന്നെ പല അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തീട്ടും അതുവരെ കണ്ടുകിട്ടാത്ത ഫെറ്റ്കൺസ്റ്റേബിൾ വീരപ്പനായിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ വിസ്മയത്തിന് അതിരില്ലാതായിത്തീൎന്നു. ഞാൻ ഉദാസീനനെപ്പോലെ ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഉടനെ അവർ മൂന്നാളും വീട്ടിന്നുള്ളിലേക്കു കടന്നു. ഞാൻ പതുക്കെ അടുത്തു ചെന്നു. വീട്ടിൽ ആരും താമസമില്ലെന്നും അവർ സൈ്വരസല്ലാപത്തിന്നുവേണ്ടി അവിടെ ചെന്നതാണെന്നും അവിടത്തെ കാവൽക്കാരനായ ഒരു ചെറുക്കൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അവന്റെ കയ്യിൽ അര ഉറുപ്പിക വെച്ചുകൊടുത്ത് അവരിരിക്കുന്നതിന്റെ അടുത്ത മുറിയിൽ എന്നെ ഇരിപ്പാൻ അനുവദിക്കണമെന്നും ആരു് അവരറിയരുതെന്നും പറഞ്ഞു. കാവൽക്കാരൻ അപ്രകാരം ചെയ്വാൻ അനുവദിച്ചപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടായി. അകത്തു ചെന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ രണ്ടു മുറികളുടേയും നടുവിലുള്ള ഭിത്തിമേൽ ഒരു ചെറിയ ദ്വാരവും കൂടി കണ്ടതിനാൽ ദൈവം അനുകൂലമാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടു.

വീരപ്പൻ—ഞാൻ കൃത്യത്തിനു വന്നില്ലെ?

ഉന്നതകായൻ—ഒരു മിനിട്ടു വൈകീട്ടില്ല. നിങ്ങൾ മിണ്ടാതിരുന്നതിന്നുള്ള സമ്മാനം ഇപ്പോൾതന്നെ തരാം.

വീരപ്പൻ—ആ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ വെച്ച് എന്റെ തലക്കു കിട്ടിയ കൊട്ടിന്നു 1000 പവൻ അധികമായിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

ഉന്നത—ആ പെണ്ണും അവളുടെ മുതലും കൈവശമായാൽ ഞാനിനിയും തരാ

വാൻ എനിയ്ക്കു മടിയില്ല. ഈ സമൎത്ഥ
നായ ലവണന്റെ സഹായത്താൽ—

'ഹാ! ഹാ! പഴന്തുണിപ്പെറുക്കി എ
ന്നു പറയു' എന്ന് എന്നെ വഞ്ചിപ്പാനാ
യി ആ വേഷം കെട്ടിയിരുന്ന ആ കള്ളൻ
ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഉന്നതകായൻ
അനേകം ബാങ്ക്നോട്ടുകൾ വീരപ്പനായി
നീട്ടിക്കൊണ്ട്—സ്നേഹിതാ! ഇതാ ആയി
രം പവൻ. നാം തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി ഓൎമ്മ
യുണ്ടല്ലൊ. നിങ്ങൾ വേഗം ഈ നാടു വിട്ടു
പോണം. ഞാൻ ആ പെണ്ണിനെ കല്യാ
ണം കഴിച്ചാൽ—

വീര—ഉടനെ ബാക്കി സംഖ്യ ഞാനിരിയ്ക്കു
ന്നിടത്തു എത്തിച്ചു തരും അല്ലെ?

ഉന്ന—നിശ്ചയമായും. അതിന്നു പുറമെ എ
ന്നാൽ കഴിയുന്ന സഹായങ്ങളും ചെയ്യും.

വീര—ഞാൻ നിങ്ങളെ അധികം ബുദ്ധിമു
ട്ടിയ്ക്കുന്നില്ല. എന്റെ യാത്ര ഞാനും തീ
ൎച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാണ്. എനിയ്ക്കു ബോ
ധം വന്ന ശേഷം ആ അപകടഗുഹയി
ലാണ് ഞാൻ അകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതെ
ന്നറിഞ്ഞിട്ടും നിങ്ങളുടെ ഉടമ്പടി സ്വീ
കരിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു വളരെ ബുദ്ധിമു
ട്ടേണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളത് ഓൎമ്മയുണ്ടല്ലൊ.

ഉന്ന—നിങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പാൻ നല്ല ആ
ളാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിയ്ക്കുന്നു.

വീര—ആ വിശ്വാസം 'നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്ന്'
എന്നെ ആ ഗുഹയിൽനിന്നു വിട്ടതുകൊ
ണ്ടു തന്നെ എനിക്കറിയാം. പഴന്തുണി
പ്പെറുക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്— ആ സാധു
പ്പെണ്ണുങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു
ആവോ. എത്ര നിലവിളിച്ചാലും അവ
രുടെ ശബ്ദം പുറത്തുകേൾക്കില്ല.

ഇതിലധികം കേൾപ്പാൻ എനിയ്ക്കു
ക്ഷമയുണ്ടായില്ല. ഉടനെ ചെയ്യേണ്ടതു
ഞാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. പോല്ലീസ്സ്റ്റേഷ
നിൽ ചെന്ന് അഞ്ചു കൺസ്റ്റബിൾമാരെ
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു. വീരപ്പനും കൂട്ടുകാരും
ബന്ധനത്തിലായി. കാൽമണിക്കൂറിനുള്ളി
ൽ മജിസ്ത്രേട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കി.
ക്രമേണ താഴേ പറയുന്ന സംഗതികൾ ആ
കുററക്കാരിൽ നിന്നു വെളിപ്പെട്ടു.

പാരിജാതപുരത്തിലെ 'കുബേരവീ
ഥി'യിൽ 'ഭാരതി' അമ്മ എന്നൊരു വിധ
വയുണ്ട്. ആ സ്ത്രീയ്ക്കു സന്താനമായി ഒരു
മകൾ മാത്രമേ ഉള്ളു. വിധവയ്ക്കു് അനവ
ധി സ്വത്തും പുത്രിയ്ക്കു് അസാമാന്യസൌന്ദ
ൎയ്യവും ഉണ്ട്. ലക്ഷ്മീദാസൻ എന്ന ഒരിട
പ്രഭു എങ്ങിനെയോ അവരുടെ പരിചയം
സമ്പാദിച്ചു. എന്നാൽ അയാളുടെ ധൂൎത്താ
ദുൎവൃത്തിയും ഭാരതിഅമ്മ അറിഞ്ഞ ഉടനെ
അയാളുടെ പരിചയം തനിയ്ക്കാവശ്യമില്ലെ
ന്ന് ആ സ്ത്രീ മൎയ്യാദപ്രകാരമാണെങ്കിലും
സ്ഥിരനിശ്ചയത്തോടുകൂടി അയാളെ അറി
യിച്ചു. മേലാൽ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വരരു
തെന്നു പറകയും ചെയ്തു. പ്രഭു പലതും ശ്ര
മിച്ചിട്ടും വിധവയുടെ നിശ്ചയം ഇളകിയി
ല്ല. ലക്ഷ്മീദാസന് ഏതുവിധം ദുഷ്ടതയും
സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ആലോ
ചിച്ചു പ്രവൃത്തിപ്പാൻ നിപുണനായി ലവ
ണൻ എന്നു പേരായ ഒരു ഭൃത്യനുമുണ്ട്. ല
ക്ഷ്മീദാസൻ സമ്പന്നനായാൽ അതിന്റെ
രഹസ്യം തന്റെ കൈവശമിരിയ്ക്കുന്ന കാല
ത്തോളം തനിയ്ക്കും സമ്പൽസമൃദ്ധി സ്ഥിര
മാണെന്ന് അവൻ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുമുണ്ട്.
കുറച്ചുകാലം മുമ്പു സുദൎശനഗോപുരം വെ
ടിയുണ്ടയാക്കുന്ന ഒരു ശാലയായി ഉപ
യോഗിച്ചിരുന്നു. ലവണൻ ആ തൊഴിൽ
എടുത്തു വന്നിരുന്നവനാണ്. അക്കാലത്ത്
ആ ഗോപുരത്തിലെ ഒരു ഗൂഢസ്ഥലം യ
ദൃച്ഛയാ അയാൾ കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. അ
തിനെ ഇപ്പോൾ പ്രയോജനകരമാക്കാൻ

ന്നും നിശ്ചയിച്ചു. വർദ്ധമാനപുരത്തിൽ പാൎക്കുന്ന സോദരിയെക്കാണ്മാൻ ഭാരതിയമ്മ പോയിട്ടുണ്ടെന്നും പത്തു ദിവസം താമസമുണ്ടെന്നും മകൾ പോയിട്ടില്ലെന്നും ഉള്ള വിവരം പ്രഭുവും ഭൃത്യനും അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. എത്ര സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാലും വ്യാജം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തതും മെഴുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതുമായ ഒരു കൃത്രിമമുഖം ധരിച്ചു ഒരു കിഴവിയുടെ വേഷമായി ഒരു ദിവസം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ലവണൻ വിധവയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു മകൾ ഭാൎഗ്ഗവിയും അവളുടെ പരിചാരികയും മാത്രമെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭാരതിയമ്മ വർദ്ധമാനപുരത്തു നിന്നു മടങ്ങി വരുവഴിക്കു പെട്ടെന്ന് ഒരു സുഖക്കേടുണ്ടാകയാൽ കുറച്ചകലെ ഒരു സത്രത്തിൽ കയറിക്കിടക്കുന്നു എന്നും, മകളെ ഉടനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ തന്നെ പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കയാണെന്നും ലവണക്കിഴവി അറിയിച്ചു. ഭാൎഗ്ഗവിയും പരിചാരികയും ആ കിഴവിയോടു കൂടി ഉടൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരു ജട്ക്കവണ്ടി ആ കിഴവി തന്നെ കൊണ്ടു ചെന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി അനേകം ഇടവഴികളിലും തെരുവീഥികളിലും ഓടിച്ചു കടവിൽ ഒരു വലിയ പടിവാതിൽക്കൽ നിൎത്തി. ദേഹവും മുഖം മിക്കതും ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടി ഉയരം ഏറിയ ഒരാൾ അവരെ സൽക്കരിക്കാൻ പടിവാതില്ക്കൽ നിന്നിരുന്നു. വണ്ടിയിലുള്ളവർ ഇറങ്ങിയ ഉടനെ വണ്ടി അതിവേഗം ഓടിച്ചുപോയി. സ്ത്രീകൾ രണ്ടുപേരും ആ അപരിചിതന്മാർകാണിച്ചവഴിയിൽക്കൂടി നടന്നു ലവണൻ അവരെ കുട്ടസ്സായും തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞുപോകുന്നതായും ഉള്ള ഒരുകോണികയറി ഭാരതിയമ്മ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയി. സ്ത്രീകൾ വെളിച്ചംകൂടാതെ നടക്കില്ലെന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചപ്പോൾ ലവണൻ പരിചാരികയേയും പ്രവൃദ്ധ ഭാൎഗ്ഗവിയേയും എടുത്തുകൊണ്ടു കോണി കയറി. ഭിത്തിയിൽ ആണി താച്ചിട്ടുള്ളതു കണ്ടുവെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് കിഴവി ലവണനായത്. വെണ്മാടത്തിൽ കയറിയതിന്നുശേഷം അതിൻെറ മൂലയ്ക്കലുള്ള ഒരു ചെറിയ തറയുടെ സമീപത്തു ചെന്ന് ആ തറയിലെ ഒരു കല്ലിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിമ്പുതകിട് കന്നമൎത്തി. ഉടനെ ഒരു പിച്ചളമൊട്ടു കണ്ടു. ആ മൊട്ട് അയാൾ പിടിച്ചു തിരിച്ചപ്പോൾ കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിയ കൈവരിയുടെ ഏതാനും ഭാഗം പിന്നാക്കം ചെരിഞ്ഞു. അവിടെ ഒരു ഒളിവാതിൽ കണ്ടു. ശില്പവിദ്യയുടെ നൈപുണ്യത്താൽ വാതിൽ അടയ്ക്കുമ്പോൾ അതു ബാക്കിയുള്ള കൈവരിയുടെ മുറിച്ചിലില്ലാത്ത ഒരംശമായിട്ടേ തോന്നുള്ളു. ഒളിവാതിൽ തുറന്നു കീഴ്പ്പോട്ടിറങ്ങി ഒരു ചെറിയ മുറിയിലെത്തി. ആ മുറിക്കു ൩ വാരയിലധികം ചതുരമില്ല. ഭാൎഗ്ഗവിക്കു തീരെ ബോധമില്ലാതായിരുന്നു. ലക്ഷ്മീദാസൻ കുറെ വെള്ളം മുഖത്തു തളിച്ചു വീശിയപ്പോഴാണ് ബോധം വന്നത്. ലക്ഷ്മീദാസൻ ഉടനെ ലവണനോടു താൻ കുറച്ചുനേരത്തെയ്ക്കു് ഇവിടുന്നു പോകുന്നതാണ് നല്ലത് എന്നും ഈ പരിചാരികയുടെ നിലവിളി കേട്ടു വല്ലവരും എത്തുന്നതിനെ കാക്കേണ്ടതാണെന്നും പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം അയാൾ പുറത്തു പോന്നു വസ്ത്രങ്ങളും മററും വയ്ക്കോലിനുള്ളിൽവെച്ചു കിടക്കുമ്പോഴാണു ഞാൻ ആദ്യം അങ്ങോട്ടു ചെന്നത്. ഭിത്തിയിൽ കൃത്രിമമുഖം തൂക്കിട്ടുള്ള കഥ തൽക്കാലം ലവണൻ മറന്നു പോയി. പിറേറന്നാൾ ഞാൻ ചെന്നതും പരിഭ്രമിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോന്നതും കണ്ടപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് അത് ഓൎമ്മയുണ്ടായത്. ഉടനെ എടുത്തു മാ

ററി. പതക്കം വീണുപോയത് അവരറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിരപ്പൻ രണ്ടാമതു ഗോപുരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ പ്രഭുവിനെ കണ്ടുമുട്ടിയതുകൊണ്ടാണ തലയ്ക്കു തട്ടുകൊള്ളേണ്ടതിന്നും ഉടമ്പടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതിന്നും കുററത്തിൽ പെടേണ്ടതിന്നും സംഗതിയായത്.

കുററക്കാരുടെ വായ്മൊഴി റിക്കാട്ടാക്കിയതിന്നു ശേഷം മജിസ്ത്രേട്ടും ഞാനും ചില പൊല്ലീസ്സുകാരും കൂടി ഗോപുരത്തിൽ ചെന്ന് അറിൽ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകളെ പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ടു പോന്നു. ഭാരതിയമ്മ വീട്ടിൽ മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ മകളേയും ദാസിയേയും കാണാഞ്ഞിട്ട് അന്വേഷിച്ച യാതൊരു വിവരവും കിട്ടാതെ വ്യസനിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഞാൻ അവരെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി വിവരം ഗ്രഹിപ്പിച്ചത്. എന്റെ ഇക്കാൎയ്യത്തിലുള്ള ശ്രമം മകൾ പറഞ്ഞു കേട്ടപ്പോൾ ഭാരതിയമ്മയുടെ മുഖത്തു സ്ഫുരിച്ചിരുന്ന സ്നേഹവിശ്വാസ ബഹുമാനവാത്സല്യാദികൾ എന്നെ സാമാന്യത്തിലധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അവരെ കൂടെക്കൂടെ ചെന്നു കാണുന്നമെന്നും ഞാൻ അവരുടെ ഉത്തമമിത്രമാണെന്നു കരുതുവാൻ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞു. ലക്ഷ്മീദാസൻ മുതൽപേർ ഇപ്പോൾ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചു വരുന്നു. ഞാൻ ഭാരതി അമ്മയുടെ വീട്ടിൽ നിത്യനായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ശേഷം ചിന്ത്യം,

കെ. ഗോവിന്ദമേനോൻ

ഫലസിദ്ധി

സകല പ്രവൃത്തികളും ഫലസിദ്ധിയ്ക്കു വേണ്ടിയാണെന്നു നിൎവ്വിവാദമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രവൃത്തി ഒന്നും കൂടാതെ ഒരു സമയവും ഒരുവനേയും കാണുന്നില്ല എന്നുള്ളതിലും വാദമില്ല. ഫലം സിദ്ധിപ്പാനുള്ള മാൎഗ്ഗം ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ചുമതലയും അവരവൎക്കു തന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണ്. ഇതിൽ പലവിധത്തിലും പൂൎവ്വാചാൎയ്യന്മാർ ദുൎവ്വാരമായി വാദിക്കുന്നുണ്ട്. പലവിധത്തിലും തെററിദ്ധരിപ്പാൻ ധാരാളം മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നു സധൈൎയ്യം പറയാം. തെററിദ്ധരിപ്പോടുകൂടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നവൎക്കു ഫലപ്രാപ്തിയും പ്രായേണ പരുങ്ങലായിക്കലാശിക്കുന്നതാണ് അതുകൊണ്ടു ഫലസിദ്ധിക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ വിഷയമായി സ്വീകരിക്കുന്നത്.

ചില ആചാൎയ്യന്മാർ ദൈവത്തിങ്കൽ നിന്നാണ ഫലസിദ്ധി എന്നു പറയുന്നു. ഒരുതരം കാൎയ്യം വേണ്ട കാലത്തു കഴിച്ചിട്ടു വേണ്ടതുപോലെ രക്ഷിച്ചാൽ അവ മുളച്ചു വളൎന്നു പൂത്തു കായ്ക്കുന്നതുണ്ട്. പക്ഷെ എല്ലാബീജവും ഏകദാ മുള മുതലായ വികാരത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ചിലതു മുളക്കുന്ന സമയം മററുചിലതു മുളച്ചു തുടങ്ങാതെ കാണുന്നു. ചിലതു തീരെ മുളക്കാതെയും കാണാറുണ്ട്. മുളച്ച കാൎയ്യങ്ങളിൽ തന്നെ ചിലതു മുൻപു വളരുന്നു. ചിലതു പിന്നാലെ വളരുന്നു. ചിലതു ലേശം

വളരാതെ തന്നെ നശിച്ചുപോയിട്ടും കാണന്നു. ചിലതു വളച്ച് മുഴവനാവാതെ ഏതാനും വളൎന്നതിന്നു ശേഷം നശിക്കുന്നതും കാണാറുണ്ട്. ഇതുപോലെ എല്ലാ വികാരങ്ങളിലും പല വ്യത്യാസവും കാണുന്നു എന്നു മാത്രം പോരാ, സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒന്നുപോലെ മറെറാന്നു കാണ്മാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണു കാണുന്നത്. എല്ലാ കാരണങ്ങളും ഒന്നുപോലെ ശരിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരമുള്ള ഫലഭേദം വരുന്നതിന്നു ദൈവമേ കാരണമെന്നു പറയാതെ സാധിയ്ക്കില്ലെന്നാണു ഈ മതക്കാരുടെ അഭിപ്രായം.

ദൈവമെന്നു പറയുന്നത് ഈശ്വരനാണെന്നും ഈശ്വരപ്രസാദകോപങ്ങളാണെന്നും പൂൎവ്വകൎമ്മങ്ങളാണെന്നും മററും പല മതങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതിൽ എല്ലാമതക്കാൎക്കും അനുകൂലമായി പറയുന്നതാണെങ്കിൽ ദൈവമെന്നു പറയുന്നതു പൌരുഷന്റെ ഏടയിൽ തന്നെ അന്തൎഭവിക്കുന്നതാണ്. പൌരുഷം പൌൎവ്വദേഹികമെന്നും ഇദാനീന്തനമെന്നും രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അതിൽ പൌൎവ്വദേഹികത്തെ ദൈവമെന്നും ഇദാനീന്തനത്തെ പൌരുഷമെന്നും പറയുന്നതായാൽ നന്നായിരിക്കാം. പൌൎവ്വദേഹികപൌരുഷം പുണ്യപാപങ്ങളാണെന്നു വരുമ്പോൾ പുരുഷപ്രയത്നത്തിൽ തന്നെയാണ് അന്തൎഭാവം. കൎമ്മംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതാകകൊണ്ടും പല മാററമുണ്ടാവുന്നതുകൊണ്ടും പൌരുഷം തന്നെയാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ യോജിക്കുന്നതാണ്. എല്ലാ കൎമ്മങ്ങളിലും ഫലസിദ്ധിപൎയ്യം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ പുരുഷബുദ്ധിഗോചരമല്ലാതെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായി അനേകം അംശങ്ങളുണ്ടാവാതിരിക്കയില്ലാ. ആ അംശത്തിലുണ്ടാവുന്ന തെററുവത്തെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്നതാണു താനും. ആ തെററു കൂടാതെ ഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ ദൈവമില്ലാഞ്ഞാൽ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു ദൈവം കാരണമാണെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയുക്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തെ അനുകൂലമാക്കണം.

ഇനി ചിലർ വസ്തുസ്വഭാവത്തിൽനിന്നാണു ഫലസിദ്ധി എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചില മണ്ണിൽ ചില വിത്തു മൊളക്കുകയില്ല. ചിലതു വളരെ ശക്തിയായി ഫലിക്കുന്നു. ഒരു ജാതി വിത്തു നട്ടുന്നതായാൽ മറെറാരു ജാതി വൃക്ഷമുണ്ടാവുന്നില്ല. ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ സകലാവയവങ്ങളും ആ ജാതി തന്നെയായിട്ടാണു കാണുന്നത്. അല്ലാതെ ചിലതെങ്കിലും മാറിക്കാണുന്നില്ലാ. ഇവ എല്ലാം വസ്തുസ്വഭാവമാണ്. ചിലതു ബീജത്തിന്റേയും ചിലതു മണ്ണിന്റേയും മററും കാരണങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണ്. ഇനി ചിലതു കാരണം തുല്യമാണെങ്കിലും അതുകളുടെ സമവായ (ചേൎച്ച)ത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിട്ടുമുണ്ടു. നാഗദന്തിയും കൊട്ടവേലിയും കാരണംകൊണ്ടും ഗുണംകൊണ്ടും ഒരുപോലെയാണെങ്കിലും സമവായഭേദമുണ്ട്. നാഗദന്തി വയറിനെ ഇളക്കുന്നതാണ്. കൊട്ടവേലി വയറിനെ കറപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ സ്വഭാവമാലോചിക്കുന്നതായാൽ വസ്തുഭേദേന സ്വഭാവഭേദമുണ്ട്. അതുപോലെ ഫലത്തിന്നും ഭേദമുണ്ട്. ഇപ്രകാരമാലോചിച്ചാണ് ഈ മതക്കാർ സ്വഭാവവാദികളായിത്തീൎന്നത്. ഈ മതവും ആദരണീയം തന്നെ.

മററു ചിലർ കാലമാണു കാരണമെന്ന് ഊഹിക്കുന്നു. ചില വിത്തു ചില കാലത്തു നട്ടാലെ മുളക്കുള്ളു ചില കാലത്തു മാത്രമേ ചില വൃക്ഷം പൂക്കുകയുള്ളു; കായ്ക്കുകയുള്ളു. മററുള്ള കാലത്തു പൂവ്വാ കായയുമുണ്ടാവുകയില്ല. ഈ നിയമം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതു

കാലശക്തിയാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ കാലശക്തിയെപ്പററിയാണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ ഫലഭാഗമെന്നതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കാലത്തെ പലവിധത്തിലും ഭാഗിക്കുന്നു. രാശി പകൽ രാത്രി ദിവസം പക്ഷം മാസം ഋതു അയനം സംവത്സരം യുഗം മന്വന്തരം മുതലായി പലവിധത്തിലും ഭാഗിക്കുന്നതു ഈ കാലശക്തിയുടെ വ്യത്യാസത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടാണ് ഈ ശക്തി സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചാണു കിടക്കുന്നത്. ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടാണ് ഈ മതം ഉണ്ടായി തീൎന്നത്;

ഇനി ഒരു മതക്കാർ പൌരുഷമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇദാനീന്തനമായ പുരുഷപ്രയത്നമാണു പൌരുഷമെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ പൌരുഷമില്ലാഞ്ഞാൽ ദൈവമനുകൂലമാവട്ടെ കാലസ്വഭാവത്തിനും വസ്തുസ്വഭാവത്തിനും വിരോധമില്ലാതെയാവട്ടെ എന്തായാലും കാൎയ്യം ഒരിയ്ക്കലും ഫലിയ്ക്കുന്നില്ലാ. പൌരുഷം വേണ്ടതുപോലെയുണ്ടായാൽ ദൈവവും ഫലിയ്ക്കും. ഒരു സമയം ദൈവമനുകൂലമില്ലെങ്കിൽ തന്നെ പൌരുഷം ശക്തിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതും അനുകൂലമായി വരും. ശക്തിയായ പൌരുഷമുണ്ടായാൽ കാലശക്തിക്കും മാററമുണ്ടാവാം. ശീതകാലമുഷ്ണമാക്കാം; ഉഷ്ണകാലം ശീതമാക്കാം- ഇപ്രകാരം വസ്തുസ്വഭാവവും മാറുന്നതാണ്- എന്നു മാത്രമല്ല- പൌരുഷത്തിന്നു ശക്തി പൂൎണ്ണമായാൽ സാധിപ്പാൻ വയ്യാതെ ലോകത്തിലൊന്നുമില്ല എന്നാണ് ഇവരുടെ മതസിദ്ധാന്തം. ഈ പൌരുഷം വേണ്ടതുപോലെയുണ്ടെങ്കിൽ ഇതരകാരണങ്ങൾ അൎത്ഥസിദ്ധമാവുകകൊണ്ടു പൌരുഷം ഒന്നു മാത്രമാണു കാരണമെന്നു ഇവർ ശക്തിയായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഇങ്ങിനെ നാലു മതമുള്ളതിൽ പ്രത്യേകം ഓരോന്നു നോക്കിയാൽ എല്ലാം ഫലസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചാണു കിടക്കുന്നത്. ഒരു മതത്തെ മാത്രം വിശ്വസിച്ചു പ്രവൃത്തിപ്പാനും എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ ഫലം സിദ്ധിക്കുക ഇല്ലാ. ദൈവമനുകൂലമാണെന്നു കരുതി വിത്തു വിതക്കാതെ ഇരുന്നാൽ നെല്ലുണ്ടാവുകയില്ലാ. വിതയ്ക്കുന്നതും വേണ്ട കാലത്തല്ലാഞ്ഞാൽ ഫലിക്കുകയില്ലാ. വേണ്ട കാലത്തായാലും അതാതു വിത്തിന്നു നല്ലതായ മണ്ണു വെള്ളം മുതലായത് അല്ലാഞ്ഞാലും നെല്ലുണ്ടാവുകയില്ലാ. ഇതെല്ലാമുണ്ടായാലും പുരുഷപ്രയത്നം വേണ്ടതുപോലെയുണ്ടായിരിക്കാഞ്ഞാൽ ഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ പ്രയാസം തന്നെ. അതുകൊണ്ടു നാലും കൂടി യോജിച്ചു വന്നാൽ ഫലസിദ്ധി സുലഭമായിക്കാണുന്നതിനാൽ ഈ നാലിൻെറയും സമവായ (ചേൎച്ച) യാണു ഫലസിദ്ധിയ്ക്കു കാരണമായി വരുന്നത് എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താമല്ലോ. ഓരോന്നു മാത്രമാണ് കാരണമെന്നു പറയുന്ന മതപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇനി നാലു കാരണങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രബലമായ കാരണത്തെയാണ് അവരവർ പറയുന്നത്. ദുൎബ്ബലമായ കാരണമാണ് ഇതരങ്ങളെന്നു കരുതി അവർ പറയുന്നില്ല എന്നാണ് മതപ്രവൎത്തകന്മാരുടെ ആശയമെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന പക്ഷം അതും വാദഗ്രസ്തമായ സംഗതിയാകയാൽ ഈ ആശയവും നല്ല ഭംഗിയായ്മെന്നു തോന്നുന്നില്ലാ. അതുകൊണ്ടു ദണ്ഡചക്രാദിന്യായേന നാലു കാരണങ്ങളും കൂടി യോജിക്കുകയാണു ഫലസിദ്ധിക്കു കാരണമെന്നു കരുതി യാജ്ഞവല്ക്യയോഗീശ്വരൻ അരുളി ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കേചിദ്ദൈവാൽസ്വഭാവാദ്വാകാലാൽ

ൽ പുരുഷകാരതഃ സംയോഗേകേചിദിച്ഛന്തി പദ്യാംകുശലബുദ്ധയഃ. എന്നു ഇതിൽ പൂൎവ്വാൎദ്ധംകൊണ്ടു നാലു മതത്തെ ഉപന്യസിച്ചിട്ടു ഉത്തരാൎദ്ധംകൊണ്ടു സ്വമതത്തെ കാണിച്ചതുകൊണ്ടു മതഖണ്ഡനവും അൎത്ഥസിദ്ധമാണല്ലൊ.

ദൈവമാണു പ്രബലമെന്നു കരുതി പൌരുഷത്തിൽ ശ്രമിക്കാത്തവൎക്കായി ഉദാഹരണപൂൎവ്വം പൌരുഷത്തെ ഉത്തരവാക്യംകൊണ്ടു സ്തുതിക്കുന്നു.

യഥാഹ്യേകേനചക്രേണ രഥസ്യന ഗതിൎഭവേൽ തഥാപുരുഷകാരേണ വിനാ ദൈവംനസിദ്ധ്യതി. എന്ന പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ ദൈവപൌരുഷങ്ങൾ ഒരുപോലെ ഫലസിദ്ധിക്ക് ഉപയോഗികളാണെന്നു വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ദൈവേപുരുഷകാരേചകൎമ്മസിദ്ധിൎവ്യവസ്ഥിതാ. എന്നു പൂൎവ്വോത്തരവാക്യങ്ങളിൽ കാലത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും തള്ളി ദൈവപൌരുഷങ്ങളെ മാത്രം പറഞ്ഞത് തന്റെ കൎത്തവ്യാംശം ദൈവത്തിലും പൌരുഷത്തിലുമാണ് അധികമുള്ളത്, അതുപോലെ മററതിലില്ലെന്നു കരുതീട്ടാണ്.

അതുകൊണ്ടു ഫലസിദ്ധിയെ കാംക്ഷിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ പൌരുഷത്തെ അനുകൂലമാക്കുവാൻ ദൈവത്തെയും ദൈവത്തെ അനുകൂലമാക്കുവാൻ പൌരുഷത്തെയും സ്ഥായിയായി ആശ്രയിക്കേണ്ടതാണ്.

ചെറുകന്നത്തു നീലകണ്ഠൻനമ്പൂതിരി.

रसिकरत्नम् *

उत्तुंगाबद्धपीनस्तबकभरनमन्मञ्जु-
मध्याकुलाया-
यस्यास्सौभाग्यलक्ष्म्या प्रसभमयमधोऽकारि
पीयूषभानुः ।
उन्मीलत्केसराढ्या चपलकिसलया मुग्ध-
लोलालिमाला
सा वस्सौख्यं विधत्तां तुहिनगिरिभवा कापि
सन्तानवल्ली ॥

अपिच—

प्रेमावेशकषायितं प्रियमुखालोकस्पृहाघूर्णितं
व्यामूढं प्रतियातमर्धपथएवोद्वेललज्जाकुलम् ।
विभ्रत्यानयनाञ्चलं नगपतेःपुत्र्याकथञ्चिद्विभा-
विन्यस्तागळसीम्निसांवराणिकीमालाशिवायास्तुवः

(नान्द्यन्ते प्रविश्य)

सूत्रधारः—

स्वेदांबुगर्भमुखमीषदुदञ्चदक्ष-
मुद्रिक्तनिश्वसितमिश्रितमन्दसीत्कम् ।
अन्यादृशांगभवपौरुषमादिमं त-
द्वीरायितं दिशतु वः कुशलं वधूनाम् ॥

(इतिपुष्पाञ्जलिं विकीर्य) आदिष्टोऽस्मि सामाजिकै-स्तत्रभवतः कवेरप्रकाशितनाम्नः कस्यचन कृति-मभिनवं रसिकरत्नाभिधानं भाणं प्रयोगपदवी-मवतारयितुमभिलषामइति । तदाधीयतां तत्र तत्र पात्रावधाने यत्नः। (समन्तादवलोक्य सहर्षम्) अये रमणीयोऽयं माधवावतारसमयइति प्रियतरमे-तत् । तथाहि—

* अन्यपुनर्मुद्रणाधिकारादिकं ग्रन्थकर्तुः स्वायत्तम् ॥

सुस्निग्धामधुपूरिताधरदळाः प्रारब्धगुच्छोदया-
नम्रांग्यः प्रियदर्शनं विदधते मुग्धाइवैतालताः ।
आच्छाद्यान्तरहो जरत्यइव ताः पक्वच्छदश्रेणयो
मायान्ति प्रविशन्ति चान्तरळयोगूढं विटेन्द्राइव ॥

(नेपथ्येगीयते)

आसन्नदेशमगतेऽपि चिरस्य याते
नाथे कुतूहलवशवै वसन्तवल्ली ।
आकीर्य पुष्पशयनं पुनरुत्सुकत्वा-
दालोलभृंगनयनं परितः करोति ॥

सूत्र—साधूपक्रान्तमेव नर्तकैः (नेपथ्याभिमुखम-वलोक्य) अहो—

शिथिलितशिखाभारः किञ्चित्प्रमृष्टविशेषक-
स्सुखमनुभवन् निद्रामर्धावबुद्धमनास्स्वयम् ।
स्मरइव निशारंभे ह्यन्तर्विशन् धृतविग्रहः
पुळकिततनुः पुण्यात्माऽयं समेत्यथ कोयुवा ॥

(विभाव्य) अये सुगृहीतमाधवनैपथ्योऽयं सखा-मे रसिकशेखरः (इति निष्क्रान्तः)

प्रस्तावना

(ततः प्रवशतिनिद्रावबोधं नाटयन् विटः)

विटः—लीलावचोव्यतिकरे मदनालसाया-
नीविं विमुञ्चति तथाविधमालपन्त्याः ।
अन्येषु च स्वमपि नर्मसु विस्मरन्त्या-
स्तत्तादृशं विजयते चरितं मृगाक्ष्याः ॥

(चक्षुषी प्रमृज्योन्मील्यच) हन्त प्रभातप्रायैव प्रगल्भ-कामिनीजनमानभंगकरी विभावरी । तथाहि—

किञ्चिन्मीलिततारकाततइतोविच्छिन्नतामिस्रका
म्लायच्चारुसुधाकरारसवशादुद्भ्रान्तकोकद्वयी ।
मुग्धाभ्यःप्रथमंरतान्तरदशामाशा स्वयंशिक्षते
चित्रं रागयुतां करोति करविन्यासैः पुनस्तां रविः

अपिच—

विश्वासादिवयारुचिर्विनिहिताबह्वीनिशांसादरं
सक्तातेनानिनाय सेयमधुनापत्यौपुनस्संगते ।
अश्रूण्यस्यवियोगजानिशिशिरव्याजात्किरन्ती-[मुहुः
कुर्वाणागणिकायितं प्रियतयातेनापिसंरज्यते ॥

तद्यावदेनमनंगविजयसत्रावभृथमहोत्स-ववादित्रायमाणमधुरक्रौञ्चनिनदसंकलितभृंगीसं-गीतकमुषस्समयमस्यां वेशवाटिकायां रसिकज-नसमुचिताचारचातुरीसमायत्तीकृततत्तज्जनचि-त्तवृत्तिरपनेष्यामि । किञ्च—

प्रत्यूषसंभ्रमवशादयथावनद्ध-
केशांशुकं पतिगृहात्स्वगृहं प्रयान्तीः ।
मन्दाक्षनम्रवदनामदिरेक्षणास्ता-
स्संवीक्ष्य नेत्रयुगळीं सफलीकरोमि ॥

(शिखां बध्वा स्मृतिमभिनीय सहर्षम्) अये सुदि-नमद्यमे यदभिनवोन्मिषितयौवनस्य विषाक्षद-ग्धविषमशरसञ्जीवनौषधिसारस्य मलवल्लीस-ञ्जातस्य कनकमञ्जरीनामधेयस्य कामिनीजन-तिलकस्य तृष्णापिशाचीग्रस्तेन गुरुजनेन "स-र्वेगुणाः काञ्चनमाश्रयन्ती"तिन्यायं पुरस्कृत्य पतित्वेन व्रियमाणोवसुसागरोऽद्यैवतत्पाणिग्र-हणं करोतीति श्रुतपूर्वमेवास्माभिः । सा तु मे प्रियसखी प्रथममेव पांसुक्रीडनादिभिरसमुत्प-न्नसौहार्दातिरेके सुरूपइति स्वाभाविक्यादिप्री-तिभाजि मत्सुहृदि मकरन्दसारे सुदृढानुरागा गुणपक्षपातिनी । तदुदन्तश्रवणप्रभृति तदवस्थां च तत्सहचरी लीलामञ्जरी मामेवमवदत्—

क्रमशः

മംഗളോദയം

ഫാവ്യന്ന

പുസ്തകം ൯	മിഥുനമാസം	ലക്കം ൮

മംഗളം

ശ്രീലാസ്യത്തിന്നരംഗമുജ്ജ്വലമണിസ്തോമോല്ലസദ്ദീപികാ-
മാലംതുംബുരുമുഖ്യമാമുനികളാൽസംഗീതമാംഗല്യകം
നീലക്കൽത്തറയെന്നപോലെവിലസുംവൈകുണ്ഠവക്ഷസ്ഥലം
കാലാരാതിചതുർമ്മുഖാദ്യനിമിഷാലക്ഷ്യംസ്മരിക്കുന്നുഞാൻ.

ആദിദർശനം

ദർശനം എന്ന വാക്കിന്നു കാഴ്ചയെന്നാണു താല്പര്യം. ലോകത്തിലുള്ള മിക്ക പദാർത്ഥങ്ങളേയും നാം കണ്ണിന്റെ സഹായത്താൽ കാണുന്നു. കണ്ണുകൊണ്ടുകാണ്മാൻ കഴിയാത്തവയായ സാധനങ്ങളുടെ തത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞാനന്ദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തിവിശേഷം നമ്മിലുണ്ട്. അതിനെയാണ് 'ജ്ഞാനശക്തി'യെന്നു വിദ്വാന്മാർ വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നത്. ജ്ഞാനശക്തിയുടെ കേന്ദ്രം തലച്ചോറെന്നു പറയപ്പെട്ടു വരുന്ന ബുദ്ധിയായതുകൊണ്ടു ഇതിനെ ബുദ്ധിശക്തിയെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നു. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയംകൊണ്ടു കാണ്മാൻ കഴിവില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, ലയം മുതലായവയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു ജ്ഞാനശക്തിയുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ജ്ഞാനശക്തിയാൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്ന തത്വങ്ങളെ ലോകം വളരെ ആദരിക്കയും ആ വക തത്വദ്രഷ്ടാക്കളെതന്നെ ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലോകത്തിന്റെ ആരംഭദശ മുതല്ക്കു് ഇന്നേവരെ മാംസചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടും ജ്ഞാനചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ, കാര്യകാരണഗൌരവമനുസരിച്ച്, ചിലതു നാമമാത്രാവശേഷമായും ചിലതു അതിന്ന

ടുത്തും ചിലതു അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ ആദരണീയമായുമിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. നാൾക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുംകൊണ്ടു വരുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ നവംനവങ്ങളായ അനവധി പദാൎത്ഥങ്ങളേയും തത്വാന്വേഷണമാൎഗ്ഗങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു, പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ഉത്ഭവസ്ഥിതിലയാദികളെ നിബിഡമായാച്ഛാദിച്ചു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ഇടംകൊടുത്തുംകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ഉത്ഭവം, സ്ഥിതി, ലയം ഇവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ, ബുദ്ധിശക്തിയെ വികസിപ്പിക്കയും തത്വജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ ഉന്മീലനം ചെയ്യിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം പ്രപഞ്ചത്തിൻേറയും അതിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചരാചരങ്ങളുടേയും സൂക്ഷ്മതത്വഗ്രഹണം തന്നെയാണ്. സകല തത്വജ്ഞാനശാഖയും, പ്രപഞ്ചം പ്രദശിപ്പിയ്ക്കുന്ന വിലാസങ്ങളേയും പ്രാപഞ്ചികപദാൎത്ഥങ്ങളുടെ പരമാൎത്ഥസ്വഭാവങ്ങളേയും വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രയത്നത്തിൻെറ സ്മാരകസ്തംഭങ്ങളാകുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങൾക്കൊക്കെ പരമ്പരാസിദ്ധമായ സമുദായസ്വത്തെന്നപോലെ ഏതാനും തത്വജ്ഞാനസമ്പത്തുണ്ടായിരിയ്ക്കും. അതിനെ അവർ ഒരു ദിവ്യനിധിയായും അനശ്വരയശഃപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള ഉത്തമോപകരണമായും അഭിമാനിയ്ക്കുന്നു.

തത്വജ്ഞാനശാഖകളെ അപാരമായ തീക്ഷ്ണബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ജനസമുദായത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനത്തെ അൎഹിയ്ക്കുന്നവർ ഹിന്തുക്കളും ഗ്രീക്കുകാരുമാകുന്നു. ഐറോപ്യതത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം ഗ്രീക്ക(യവന)തത്വജ്ഞാനമാകുന്നു. കാൻറ, ഹെജൽ തുടങ്ങിയവരുടെ നവീനവിചാരങ്ങളെ മേനി പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ഗ്രീക്കുതത്വജ്ഞാനമാണ്. ഈ സംഗതിയെ വേറെ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ വിവരിക്കാം.

ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, മനുഷ്യൎക്കു സാദ്ധ്യങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നവയാണെന്നു കാരണം കൂടാതെ പലരും ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനത്തിൻെറ മഹത്വവും കീൎത്തിയും, അന്തൎദൃഷ്ടിവികാസത്തെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതു വഴിയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്കും അതിൻെറ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിന്നുംവേണ്ടി, ജീവിതത്തെ ഉത്തമമാൎഗ്ഗകയിൽ നയിയ്ക്കുന്നതിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളെ പ്രദശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഈ സംഗതി മന്ദബുദ്ധികൾക്കറിവാൻ പ്രയാസമാണ്.

പരമാൎത്ഥത്തിൽ, എല്ലാ തത്വജ്ഞാനശാഖകളും നാനാപ്രകാരേണയാണെന്നിരിക്കിലും നിൎദ്ദേശിയ്ക്കുന്ന പ്രാപ്യപദം ഒന്നു തന്നെയാകുന്നു. ദുസ്സഹമായ ദുഃഖത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ രക്ഷിച്ചു, പ്രപഞ്ചതത്വരഹസ്യങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കേണമെന്നുള്ള അവയുടെ ഉദ്ദേശ്യവും വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടതായിരിയ്ക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഒന്നാമതായി പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെപ്പററി ബുദ്ധിപൂൎവ്വം പൎയ്യാലോചിയ്ക്കുന്നതിന്നു പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഹിന്തുക്കളാകയാലും അവരുടെ യുക്തിയുക്തങ്ങളായ തീൎപ്പുകളിൽ കവിഞ്ഞ് ഇതേവരെ ആരും ഒന്നും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനത്തിന്നു സൎവ്വോപരി പ്രാചീനത്വവും പ്രധാനത്വവുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനം ദുഃഖങ്ങളെ നശിപ്പിയ്ക്കുവാനുള്ള ഔഷധങ്ങളേയും അവയെ പ്രയോഗിയ്ക്കേണ്ട പ്രകാരങ്ങളേയും സോദാഹരണം

വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രധാനവിഷയങ്ങളിൽ യോജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹൈന്ദവതത്വജ്ഞാനവിവിധശാഖകൾ, പ്രാപ്യപദത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളിലും അവയെ പ്രാപിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലും ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം തത്വാന്വേഷണരീതികളിലുള്ള വ്യത്യാസമൊ, തത്വാന്വേഷകന്മാരുടെ ബുദ്ധിസംസ്കാരത്തിന്റെ ന്യൂനാതിരേകമോ ആയിരിക്കാനെ തരമുള്ളു.

പൂർവ്വഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചറിയുന്നതിന്നു ജീവിതകാലം മുഴുവനും വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ പ്രധാനികൾ കപിലർ, പതഞ്ജലി, ഗൌതമൻ, കണാദൻ, ജൈമിനി, വ്യാസൻ എന്നിവരാകുന്നു. ഇവർ ഏറിയ കാലം അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും അന്വേഷണമാർഗ്ഗങ്ങളുടേയും വിവരണത്തെയാണ് 'ഷഡ്ദർശന'ങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ ഷഡ്ദർശനങ്ങൾക്കു പുറമേ ചാർവ്വാകദർശനം, ബൌദ്ധദർശനം, ആർഹതദർശനം, രാമാനുജദർശനം, പൂർണ്ണപ്രജ്ഞദർശനം, നകുലീശപാശുപതദർശനം, ശൈവദർശനം, പ്രത്യഭിജ്ഞാദർശനം, രസേശ്വരദർശനം, പാണിനീദർശനം എന്നിങ്ങിനെ പലേ ദർശനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു ഷഡ്ദർശനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രാബല്യം കുറവാണ്. എങ്കിലും ഷഡ്ദർശനങ്ങളെപ്പറ്റി സാമാന്യമായൊന്നാലോചിച്ചു കഴിഞ്ഞ ശേഷം ഇവയെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്.

ദർശനങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് ഏതു വിധത്തിൽ പുറപ്പെട്ടുവെന്നറിവാനും അതിന്റെ ക്രമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാനും വളരെ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. 'ആദ്യത്തെ സൂത്രങ്ങൾ തന്നെയാണൊ ഇപ്പോൾ ദർശനങ്ങളിൽ കാണുന്നതെന്നതിന്നു യാതൊരു തെളിവുമില്ല. ഇപ്പോൾ കാണുന്നവ പുരാതനമെന്നു കരുതുന്നതായാൽതന്നെ ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽനിന്നു എത്രകണ്ടു കടം മേടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിജപ്പെടുത്തുവാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു' എന്ന ഡാക്ടർ ഗോൾഡ്സ്റ്റക്കരുടെ അഭിപ്രായത്തെ അഭിജ്ഞന്മാരിൽ പലരും സമ്മതിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇവയിൽവെച്ചു ഏറ്റവും പുരാതനമായിട്ടുള്ളതു സാംഖ്യദർശനമാണെന്ന സംഗതിയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെ ഒന്നാമതായി വകതിരിച്ച്, അവയുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതികളെ അന്വേഷിച്ചിട്ടുള്ളതു കപിലനാകുന്നു. തത്വനിരൂപണത്തിന്നൊരുങ്ങുന്ന ഏവനും ഏതെങ്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ കപിലാചാര്യരേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാംഖ്യമതത്തെയും സംബന്ധിച്ചാലോചിക്കാതെ കഴികയില്ല. കപിലസിദ്ധാന്തത്തെ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു പിത്തഗോറസ്സ് എന്ന യവനതത്വജ്ഞാനി ഗ്രഹിച്ചു ഗ്രീസ്സിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. പ്ലേറ്റൊ ഇതിനെ ഗ്രീക്കതത്വജ്ഞന്മാരുടെ വഴിക്കഭ്യസിച്ചു. അവിടെനിന്നു, ഗ്നാസ്റ്റിക്സ് മതക്കാർ ഇതിനെ ഇജിപ്റ്റിലെ തലസ്ഥാനനഗരിയായ അലക്സാൺട്രിയാവിൽ കൊണ്ടുപോയി. അവിടെനിന്നു യൂറോപ്പിൽ പ്രചരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സകല തത്വജ്ഞാനശാഖകളുടേയും പിതാവു കപിലാചാര്യരാകുന്നു.

സാംഖ്യമെന്നതിന്നു സംഖ്യയാനവൃത്തം അതായതു സംഖ്യകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചതു് എന്നും, വിചാരം ചെയ്തു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു എന്നും അർത്ഥം പറയാം. സാം

ഖ്യമതപ്രകാരം * ഇരുപത്തി അഞ്ചു തത്വങ്ങളുടെ ക്രമഃപരിവൎത്തനംകൊണ്ട് ഇക്കാണുന്നപ്രപഞ്ചത്തിലെ സൎവ്വകാൎയ്യങ്ങളും നിൎവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിനാൽ, സാംഖ്യത്തിന്നു സംഖ്യകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു എന്ന അൎത്ഥത്തെയാണു അധികപക്ഷം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. സാംഖ്യം എന്നതിന്നു വിവേചനം എന്ന അൎത്ഥത്തെ സ്ഥാപിച്ചു, പലരും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്. "സാംഖ്യ"ത്തെ സമാലോചിക്കുക എന്നൎത്ഥമുള്ള ധാതുവിൽനിന്നുൽഭവിക്കുന്നതായി തീൎച്ചപ്പെടുത്തി, ആലോചനാശക്തിയെ അപേക്ഷിച്ചുള്ളസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്ന ശാസ്ത്രമെന്നു അമരസിംഹൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാംഖ്യപ്രകാരം പ്രകൃതിപുരുഷന്മാർ നിത്യന്മാരാകുന്നു. പ്രകൃതിയിൽനിന്നു പുരുഷനെ അസംഗനായറിയുന്നതു തന്നെ മോക്ഷം. പ്രകൃതി ജഡവും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആദികാരണസ്വരൂപവുമാകുന്നു. പുരുഷൻ അവികാരിയും ചേതനനും ആത്മസ്വരൂപനുമാകുന്നു. പുരുഷന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു പ്രകൃതി സമസ്തസൃഷ്ടിവ്യാപാരങ്ങളെയും നിൎവ്വഹിക്കുന്നു. താപത്രയങ്ങളെ (ആദ്ധ്യാത്മികം, ആധിഭൌതികം, ആധിദൈവികം) വിവേകംകൊണ്ടു നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അവയിൽ നിന്നുരക്ഷപ്പെട്ടു പുരുഷന്റെ സ്വതന്ത്രതയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതാണു മനുഷ്യജന്മോദ്ദേശ്യം. താപത്രയത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വൈദികയജ്ഞാദികളും ഉപകരിക്കയില്ല. അതിന്നു തത്വവിചാരംകൊണ്ടേ സാധിക്കൂ. ഇതൊക്കെയാണു സാംഖ്യദൎശന സിദ്ധാന്തം.

സാംഖ്യമതസ്ഥാപകനായ കപിലന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പററി ഒന്നും തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ല. പലരും പലവിധം പറയുന്നു. ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനാണു കപിലനെന്നു സാംഖ്യകാരികയുടെ വ്യാഖ്യാതാവായ ഗൌഡപാദൻ വിചാരിക്കുന്നു. വേറെ ഒരു വ്യാഖ്യാതാവ് ഇദ്ദേഹം വിഷ്ണുവിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ അവതാരമാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത്തിൽ, കപിലമഹൎഷി, സാക്ഷാൽ ശങ്കരന്റെ പക്കൽ നിന്നു ആത്മവിദ്യയെ അഭ്യസിച്ച പ്രകാരം കാണുന്നു. സാംഖ്യമതപ്രതിഷ്ഠാപകനായ കപിലനും, "സിദ്ധാനാം കപിലോമുനിഃ" എന്ന വാക്യംകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിക്കുന്ന കപിലനും ഒന്നാവാൻ തരമില്ലെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ ഭാഗവതം ചതുൎത്ഥസ്കന്ധത്തിലുള്ള ദേവഹൂതികപിലോപദേശം സാമാന്യമായി പന്താങ്ങുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതത്തിൽ നിന്നു കപിലന്റെ മാതാവു ദേവഹൂതിയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒൻപതു സഹോദരികളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അറിവു കിട്ടുന്നു. പത്മപുരാണത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ പാൎത്തിരുന്നതായി പറകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാശ്രുതങ്ങളായ തെളിവുകൾ, കപിലൻ അജ്മീറിന്നു സമീപമുള്ള പുഷ്കരമെന്ന പുണ്യഭൂമിയിലാണു ജനിച്ചതെന്നും ഗംഗാസഗരമെന്ന ദിക്കിലാണു പാൎത്തിരുന്ന

---

*25 തത്വങ്ങളാവിത:— പ്രകൃതി(പ്രധാനം), പുരുഷൻ, മഹത് (ബുദ്ധി), അഹങ്കാരം. പഞ്ചതന്മാത്രകൾ (ശബ്ദസ്പൎശരൂപരസഗന്ധങ്ങൾ), മനസ്സ്, പഞ്ചജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ പഞ്ചകൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ.—

ന്നും മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ കപിലനെ പ്രജാപതികളിലൊരുവനായി ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. അയോദ്ധ്യാധിപതിയായിരുന്ന സഗരൻെറ ൬൦൦൦൦ മക്കൾ അശ്വമേധത്തിൽ കളവുപോയ കുതിരയെ തേടിപ്പാതാളത്തിലെത്തിയ സമയത്ത്, കുതിരയെ കപിലരുടെ കയ്യശം കാണുകയാൽ കപിലരിൽ കളവുകുററം ചുമത്തിയപ്പോൾ, കപിലർ കുപിതനായി അവരെയൊക്കെ ഭസ്മമാക്കിയെന്നു ഒരു കഥ രാമായണത്തിലുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഒന്നിനൊന്നു സംബന്ധമില്ലാതെ പലേ കെട്ടുകഥകളെക്കൊണ്ടും കാടുപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന കപിലൻ ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കേണമെന്നു ഡാക്ടർ ഡേവിസ് ഊഹിക്കുന്നു. കപിലൻ ബുദ്ധമുനിക്കു എത്രയോമുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ആളാണ്. കപിലാശ്രമം ഹിമവൽ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള സങ്കേതവനഖണ്ഡത്തിലാണെന്നു ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നു. കപിലൻ, സങ്കേതരാജാവായാ സുജാതൻെറ സമാനകാലീനനാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു, അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലം ഏകദേശം ക്രി- മു- ൭൦൦-നു മുമ്പാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

കപിലൻ, തൻെറ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ൬ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി അസുരിക്കു പഠിപ്പിച്ചു. അതിനെ അസുരി പഞ്ചശിഖാചാര്യക്കു പഠിപ്പിച്ചു. (പഞ്ചശിഖനു കാപിലേയൻ എന്ന ഒരു പേരുകൂടിയുണ്ട്) പഞ്ചശിഖൻ കപിലസിദ്ധാന്തത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, ൬൦൦൦൦ ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. കപിലസിദ്ധാന്തം ഇന്ത്യയിലൊട്ടും പ്രചരിച്ചതു പഞ്ചശിഖാചാര്യൻെറ കാലത്താണ്. കപിലൻ, അസുരി, പഞ്ചശിഖൻ, ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. കപിലമതം, ഇന്ത്യയിൽ സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയതിൽ പിന്നീടു, മനുസംഹിതതുടങ്ങിയ സ്മൃതികളിലും വിഷ്ണുപുരാണം, ഭാഗവതം മുതലായ പുരാണങ്ങളിലും രാമായണം, ഭാരതം എന്നീ ഇതിഹാസങ്ങളിലും എന്നു വേണ്ട മിക്ക ഹൈന്ദവഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതു സ്ഥാനം പിടിച്ചു സൂര്യസിദ്ധാന്തം മുതലായ ജ്യൌതിഷികഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സുശ്രുതം, ചരകം എന്നീ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കൂടിയും സാംഖ്യസിദ്ധാന്തത്തിൻെറ ഒരു ഛായ കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യത്തിന്നു, പഞ്ചശിഖനുശേഷം കുറെ നൂററാണ്ടുകൾക്കു – (ഈശ്വരകൃഷ്ണൻെറ കാലംവരെ) സാംഖ്യമതാചാര്യന്മാരുടെ ചരിത്രമൊന്നും കിട്ടിട്ടില്ല. ഏകദേശം ക്രിസ്ത്വബ്ദം അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ ഈശ്വരകൃഷ്ണനെന്ന വിദ്വാൻ സാംഖ്യകാരിക എന്ന ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെയാണു ഇപ്പോൾ സാംഖ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ളതിൽ, പഴക്കമുള്ള ഗ്രന്ഥം ഇതാണ്. ഇതിൽ ൭൨ ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. ആറാം നൂററാണ്ടിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇതിനെ പരമാർത്ഥൻ എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ ചീനഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പിന്നെ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്നു പ്രചുരമായ പ്രചാരവും വിവിധവ്യാഖ്യകളും ഉണ്ടായി. വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഗൌഡപാദൻെറ 'സാംഖ്യഭാഷ്യ'വും നാരായണതീർത്ഥൻെറ 'സാംഖ്യചന്ദ്രികയും, വാചസ്പതിമിശ്രൻെറ 'തത്വകൌമുദി'യും രാമകൃഷ്ണഭട്ടൻെറ 'സാംഖ്യകൌമുദി'യുമാകുന്നു. സാധാരണ കപിലൻെറ കൃതിയെന്നു പറയുന്ന സാംഖ്യപ്രവചന'ത്തിന്നു സാംഖ്യസാരം, യോഗവാർത്തികം, ബ്രഹ്മമീമാംസാഭാ

ഷ്യം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ വിജ്ഞാനഭിക്ഷു ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ൧൬-ാം നൂററാണ്ടിൽ സാംഖ്യപ്രവചനഭാഷ്യമെന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനം എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നു കപിലഭാഷ്യം, സാംഖ്യഭാഷ്യം എന്നീപ്പേരുകൾ കൂടി നടപ്പുണ്ട്. സാംഖ്യപ്രവചനം, തത്വസമാസം ഇവയുടെ കർത്താവു കപിലനല്ലെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു ശരിയോ ശരികേടോ എന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ നിവ്വാഹമില്ല. ശങ്കരാചാര്യർ വേദാന്തഭാഷ്യത്തിൽ സാംഖ്യസിദ്ധാന്തത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഈശ്വരകൃഷ്ണന്റെ സാംഖ്യകാരികയെപ്പററിയല്ലാതെ സാംഖ്യപ്രവചനത്തെയോ തത്വസമാസത്തെയോ സംബന്ധിച്ച് ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ൬-ാം നൂററാണ്ടിൽ സാംഖ്യകാരികക്കു വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയ ഗൌഡപാദനും മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പററി ശബ്ദിച്ചിട്ടില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ സാംഖ്യകാരികയുടെ മറെറാരു വ്യാഖ്യാതാവായ മിഥിലയിലെ വാചസ്പതിമിശ്രനും പത്താം നൂററാണ്ടിൽ മൌനം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ സാംഖ്യപ്രവചനസൂത്രത്തിന്റെയും തത്വസമാസത്തിന്റെയും കർത്താവു കപിലനല്ലെന്ന വാദത്തിന്നു തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാതിരിക്കുന്നില്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ഗ്രന്ഥകർത്താവാരായിരുന്നാലും അതിന്നു അനിരുദ്ധനാൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ടീകകൂടിയുണ്ട്. ഈ അനിരുദ്ധൻ, ൧൫-ാം നൂററാണ്ടിൽ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ച അനിരുദ്ധൻ തന്നെയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കവയ്യാ.

ക്രി. മു. ഒന്നാം നൂററാണ്ടിൽ അശ്വഘോഷബോധിസത്വനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധചരിതകാവ്യത്തിൽ കപിലമതത്തെ വിസ്തരിച്ചു പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എം. എൻ. എൻ.

മലയാളനിഘണ്ടു

(തുടർച്ച)

ഇനി മലയാളരാജ്യത്താസകലം വ്യാപിച്ചു കാണപ്പെടുന്ന ജന്തുക്കളെയും സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച ശബ്ദസമൂഹങ്ങളെ പററിയാണ് പറയുവാനുള്ളത്. ആ രണ്ട് എനങ്ങളിലുമായി അനേകായിരം ജാതിഭേദങ്ങളും അവയിൽ ഓരോന്നിലും പലവക ഭേദങ്ങളും കാണപ്പെടുന്നു. അവയിൽ, എല്ലാററിന്നുമില്ലെങ്കിലും മിക്കതിന്നും പേരുകളുണ്ട്. പക്ഷെ ആ വക പേരുകളിൽ ചിലതെല്ലാം ചില ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളൂ. അവയെ എല്ലാം ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുന്നത് ഏററവുമാവശ്യമാകുന്നു. പിന്നെ വൈദ്യശാസ്ത്രം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, മന്ത്രവാദം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങളും അസംഖ്യമുണ്ട്. അവയെയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു പിടിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിവെക്കുന്നതും അത്യാവശ്യം തന്നെയാകുന്നു.

ഇതേവരെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഓരോ സമുദായത്തിൽ മാത്രം അധികപ്രചാരമുള്ളവയായ പദപ്രയോഗങ്ങളെപ്പററി മാത്ര

ദ്ധ നിരൂപിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. അവസ്ഥ പുറമെ, ഊണ്, കളി, ഉറക്കം, നടക്കുക, ഇരിക്കുക, കിടക്കുക എന്നിങ്ങിനെ യാതൊരു ദേശവ്യത്യാസവും കൂടാതെ എല്ലാവരുടെ ഇടയിലും ഒരുപോലെ നടപ്പുള്ള സാധാരണ പദങ്ങളെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയുവാനില്ലായ്കയാൽ അവയെപ്പററി ഇവിടെപ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

ഇനി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ജീൎണ്ണങ്ങളായി തുടങ്ങിട്ടുള്ള പല ശബ്ദങ്ങളുള്ളതിൽ ചിലതിനെ ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. സംഘക്കളി, ചാക്യാരകൂത്ത്, കഥകളി, കൃഷ്ണാട്ടംകളി മുതലായവയെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മററു ജനങ്ങളും മുമ്പേത്തെപ്പോലെ കൊണ്ടാടായ്ക നിമിത്തം ഇപ്പോൾ അവയെ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ വളരെ കുറവായിരിക്കുന്നു. ആ കാരണത്താൽ തന്നെ അതാതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനവധി പദപ്രയോഗങ്ങളും ശിഥിലങ്ങളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. അവയുടെ അൎത്ഥവിചാരംകൊണ്ടു സാമുദായികമായ അനേകം കാൎയ്യങ്ങൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകുവാനുള്ളതിനാലും കാലാന്തരംകൊണ്ട് അവ തീരെ നശിച്ചുപോകുന്നതാകയാലും നാം ഇപ്പോൾ തന്നെ അവയെല്ലാം സമ്പാദിച്ചു റിക്കാട്ടാക്കി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി തീരെ നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ളവയും നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിട്ടുള്ളവയുമായ പല പദസമൂഹങ്ങളുമുള്ളവയെപ്പററി പ്രത്യേകം നിരൂപിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്നായി അവയിലും ഒന്നുരണ്ടു എണ്ണങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കാം. പണ്ടു ബ്രാഹ്മണരുടെ രാജ്യഭാരം മുതൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആക്രമിക്കുന്നതുവരെ മലയാളരാജ്യം പല രാജാക്കന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്ന സംഗതി ചരിത്രംകൊണ്ടും അനേകം ഐതിഹ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും നാം അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ആക്കാലങ്ങളിൽ തത്തൽകാലദേശാവസ്ഥകളെ അനുസരിച്ചുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഭരണസൌകൎയ്യാൎത്ഥം രാജ്യത്തെ ഖണ്ഡങ്ങളായി തിരിച്ചിരുന്ന മാതിരികൾ, പ്രജാപരിപാലനത്തിന്നായിക്കൊണ്ട് ഓരോ ഖണ്ഡത്തിലും നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വകഭേദങ്ങൾ, സിവിൽനിയമം ക്രിമിനൽ നിയമം അവയുടെ നടവടിക്രമങ്ങൾ, ശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, പ്രജകൾ രാജഭോഗമായി കൊടുത്തിരുന്ന അംശങ്ങൾ സൈന്യങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി നാനാപ്രകാരേണയുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടും അവയെ ഓരോന്നിനെയും സംബന്ധിച്ചു അനവധി കാൎയ്യങ്ങൾ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായിട്ടും നമുക്കൂഹിക്കാവുന്നതാണ്. അവയുടെ എല്ലാം ശരിയായ ജ്ഞാനം മനുഷ്യൎക്കുണ്ടാകുന്നതു പദപ്രയോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ. നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാരുടെ ഉദാസീനതകൊണ്ട് ആ വക പദങ്ങൾ മിക്കതും ഇപ്പോൾ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്നു വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ അപൂൎവ്വം ചിലത് മുക്കിലും മൂലയിലുമായി ചിന്നിച്ചിതറി കിടക്കുന്നുണ്ട്. ചിലതെല്ലാം ചില തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്. ലവലേശം കാലതാമസം കൂടാതെ ഇപ്പോൾ തന്നെ നാം വളരെ പണിപ്പെട്ടു തേടിപ്പിടിച്ച് അവയെ സമ്പാദിച്ചുവെക്കാഞ്ഞാൽ ഇനിയത്തെ തലമുറയാകുമ്പോഴക്കും ഉള്ളതും കൂടി പോകുന്നതാണ്. മേൽപറഞ്ഞ പഴയ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ചരിത്രസംബന്ധമായി എത്ര അനവധി തത്വങ്ങൾ നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടു കിട്ടുമായിരുന്നു.

നഷ്ടങ്ങളും നഷ്ടപ്രായങ്ങളുമായ പദസമൂഹങ്ങൾക്ക് ഇനി വേറൊരു ഉദാഹരണം പറയാം. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ യുദ്ധമില്ലാതായതോടുകൂടി കളരി എന്ന ഏൎപ്പാടു നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതോടുകൂടി പലവിധ ആയുധാഭ്യാസങ്ങളും ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നു. അപ്പോൾ എതിൎത്തു പൊരുതുന്നതിന്നും തടുക്കുന്നതിന്നും മററുമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പലമാതിരി ആയുധങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ നഷ്ടങ്ങളായിത്തീൎന്നു. പ്രയോഗനാശത്തോടുകൂടി, പ്രയോജനാഭാവം ഹേതുവായിട്ട്, ആവക ആയുധങ്ങൾ തന്നെ മിക്കതും നശിച്ചുപോയി. ആയുധങ്ങൾ നശിച്ചപ്പോൾ അവയെ ഉണ്ടാക്കുക എന്ന തൊഴിലുകൾക്കു നാശം സംഭവിച്ചു. തൊഴിലുകളില്ലാതായതോടുകൂടി അതാതു തൊഴിൽക്കാർ തന്നെ നിൎമ്മാണത്തിന്നായിക്കൊണ്ടുപയോഗിച്ചിരുന്ന കരുക്കളും, അവരുടെ പ്രവൃത്തിവിശേഷങ്ങളും കാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അതോടുകൂടി തത്സംബന്ധമായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പദപ്രയോഗങ്ങൾ മിക്കതും നഷ്ടങ്ങളായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്രയുമല്ല, യുദ്ധം നിന്നതോടുകൂടി പടനായകന്മാരുടെ സ്ഥാനവ്യത്യാസങ്ങൾ, അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരഭേദങ്ങൾ, സൈന്യത്തിൻെറ വ്യൂഹരചനാരീതി, യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ക്രമം, ഭടന്മാരുടെ ഉടുപ്പുസമ്പ്രദായം എന്നിവയെല്ലാം നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു. അവയുടെ നാശത്തോടുകൂടി അവയ്ക്കോരോന്നിന്നും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോയി. ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടുമായില്ല; പടക്കുള്ള പട്ടം വേണ്ടെന്നു വന്നതോടുകൂടി മനുഷ്യശരീരത്തിലുള്ള വിവിധനാഡീഭേദങ്ങളുടേയും ഞരമ്പുകളുടേയും സ്വരൂപജ്ഞാനം, ഞരമ്പു പിണങ്ങിയാൽ അവയെ നേരെയാക്കേണ്ട കൌശലം, മുറിക്കും മററുമുള്ള ചില സിദ്ധൌഷധങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം, പിന്നെ വൈദ്യശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവ പലതും നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കെല്ലാം പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്ന വാക്കുകളും ക്രമേണ നാശത്തെ പ്രാപിച്ചു.

ദൈവഗത്യാ ഒരു ഏൎപ്പാടിന്നു നാശം സംഭവിച്ചതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷക്ക് എത്ര വലിയ നഷ്ടമാണ് വന്നുവശായത് എന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക. മേൽകാണിച്ച ശബ്ദസമൂഹങ്ങളിൽ മിക്കതും തീരെ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുപിടിച്ചു ശ്രമിച്ചാൽ ചിലതെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടുന്നതാണ്.

അതിനാൽ മേൽ നിരൂപിച്ച പ്രകാരം നാനാപ്രകാരേണ ചാൎന്നു നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ പദസമൂഹങ്ങളെ ആസകലം ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി അവയുടെ അൎത്ഥവിചാരം ചെയ്തുവരുമ്പോൾ അതോടുകൂടി ചരിത്രവിഷയമായിട്ടനേകം തത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടുകയും മലയാളത്തിലെ വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ അതാതു കാലത്തുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടെ ജ്ഞാനം കുറച്ചൊന്നുണ്ടാകുന്നതിന്നു തരം വരികയും, ചരിത്രഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതിന്നു തന്നെ അത് പലവിധത്തിലും സഹായമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു നിഘണ്ടു എഴുതുവാൻ ഒരുവനെക്കൊണ്ടൊ പത്തുപേരെക്കൊണ്ടോ നൂറാളെക്കൊണ്ടൊ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതു വേഗത്തിൽ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ സമുദായക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ച ക്ഷമയോടുകൂടി വളരെ കാലം പ്രയത്നം ചെയ്തു സാധിയ്ക്കേണ്ട കാൎയ്യമാകുന്നു ഇത്. ഈ വിഷയത്തിൽ നാമെല്ലാവരും എങ്ങിനെയാണ് പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നതിനെപ്പററി ഈ ലേഖകന്നു തോന്നിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഇവിടെ സംക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിയ്ക്കാം. ഒന്നാമതായിട്ട മലയാളത്തിൽ പലേടങ്ങളിലുമുള്ള വിദ്വാന്മാർ ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയിലുള്ള നാനാവിധശബ്ദങ്ങളെയും ശേഖരിയ്ക്കുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗത്തെപ്പററി ചിന്തിയ്ക്കണം. ആദ്യം തന്നെ ശബ്ദങ്ങളെ അകാരാദിക്രമത്തിൽ ശേഖരിയ്ക്കുക എന്നത് തീരെ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. തുടക്കത്തിങ്കൽ മലയാളരാജ്യത്തുള്ള വിവിധ സമുദായങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്ന ജാതിഭേദങ്ങളേയും തൊഴിലു ഭേദങ്ങളേയും അവയിലുള്ള അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളേയും മററും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് തത്തത്സംബന്ധമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ശേഖരിയ്ക്കുവാനെ സാധിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. അതിലേയ്ക്ക് സെൻസസ് റിപ്പോൎട്ടുകളുടേയും, വേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും മററും സഹായത്തോടുകൂടി ഒരു ലിസ്റ്റ് വിദ്വാന്മാരെല്ലാവരും കൂടി ആലോചിച്ച് തയ്യാറാക്കേണ്ടതാകുന്നു. പിന്നെ ആ ലിസ്റ്റിലുള്ള ഓരോ ഏനത്തിലേയും ശബ്ദങ്ങളേ സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിന്നു പല ഫാറങ്ങളും തയ്യാറാക്കി അച്ചടിയ്ക്കണം. അതിന്റെ ശേഷം ഈ കാൎയ്യത്തിലേയ്ക്കായി മലയാളത്തിൽ എവിടെ എങ്കിലും ഒരു പ്രധാന സംഘം ഏൎപ്പെടുത്തേണം. ആ സ്ഥാനം വഹിയ്ക്കുന്നതിന്ന് കുറെ കാലമായി നിലനിന്നു പോരുന്ന ഭാഷാപോഷിണി സഭ തന്നെയാണ് അധികം നല്ലത്. രണ്ടാംഘട്ടങ്ങളായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളിലും ഉപസഭകൾ ഏൎപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. ആവക സഭകളിലെ പ്രവൎത്തകന്മാർ മേൽപറഞ്ഞ ഫാറങ്ങളെ അതാതു ദേശത്ത് കാണപ്പെടുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരെ ഏല്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് ഓരോ ഏനത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെയും അവയുടെ ശരിയായ അൎത്ഥങ്ങളേയും ശേഖരിപ്പിയ്ക്കണം. അപ്രകാരം ശേഖരിയ്ക്കപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാ ഉപസഭകളും മാസന്തോറും പ്രധാന സഭയിലേയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കണം. പ്രധാനസഭയുടെ അംഗമായി ഒരു മാസികയെ നടത്തണം. അതിൽ മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം വന്നുചേരുന്ന ശബ്ദസമൂഹങ്ങളെ അൎത്ഥത്തോടുകൂടി മാസന്തോറും അച്ചടിയ്ക്കണം. പ്രതിമാസം വന്നു ചേരുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ മാസിക വഴിയ്ക്ക് അപ്പപ്പോൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതായാൽ ചില ശബ്ദങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ള അൎത്ഥത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുവാനും, ചിലതിന്നുണ്ടായേക്കാവുന്ന കൂടുതലായ അൎത്ഥത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുവാനും എല്ലാവൎക്കും തരം വരുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ പ്രധാന സഭയിലെ കമ്മിററിക്കാർ അതെ വരെ ശേഖരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാം അകാരാദിമട്ടിൽ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ആ ഒരു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നത്തെപ്പററി ഒരു റിപ്പോൎട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്ത് അവയെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ അവയെ എല്ലാം ഒരു നിഘണ്ടുവിന്റെ ആകൃതിയിലാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം

തുടങ്ങുവാൻ പാടുള്ളു. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് ശബ്ദങ്ങളുടെ ശരിയായ വ്യുല്പത്തിയെ സമ്പാദിപ്പാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. അതിന്നു എല്ലാ പ്രധാന ദ്രാവിഡഭാഷകളിലുമുള്ള നിഘണ്ടുക്കളുടേയും അന്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും സഹായം വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു സമ്പാദിക്കുന്നതായാൽ അതാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഏററവും വില പിടിച്ചതായ ഒരു സ്വത്തായി ഭവിക്കുക. അതാണ് മലയാളഭാഷയെ സംസാരിക്കുന്ന നാമെല്ലാവരും ഒത്തൊരുമിച്ചു വേലചെയ്തു ഒന്നാമതായി സാധിക്കേണ്ടതു്. മലയാളഭാഷയുടെ യോഗക്ഷേമത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരുടെ ഏററവും ഗൌരവമായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃത്യവും അതുതന്നെയാകുന്നു. ഈ കാൎയ്യത്തിലേയ്ക്കു മഹാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടി ശ്രമം തുടങ്ങുന്നതായാൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് എന്നീ മൂന്നു ഗവൎമ്മെണ്ടുകളും ദ്രവ്യംകൊണ്ടും മററുപ്രകാരത്തിലും തക്കതായ സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു ധാരാളം കരുതാവുന്നതാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഗൌരവത്തേയും ഇനിയും ആ കാൎയ്യത്തിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ചാലുള്ള വൈഷമ്യത്തേയുംപററി ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഒരു നിമിഷംപോലും കളയാതെ ആ കാൎയ്യത്തിൽ ഉടനെ പ്രയത്നമാരംഭിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ഏവനും തോന്നാതിരിക്കയില്ല. മലയാളികളായിട്ടുള്ളവരെല്ലാവരും കൂടി ചേൎന്നുവേലചെയ്തു സാധിക്കേണ്ടതായ ഇത്രയും തന്നെ ഗൌരവമുള്ള വേറൊരു കാൎയ്യമുള്ളതിനെപററി ഇനി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

കെ. എം.

യൂറോപ്പിന്റെ അകാലമരണം

മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മിക്കസംഗതികളിലും സാധാരണമായി ഭിന്നിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു കാണപ്പെടുന്നതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ അവയ്ക്കു നല്ല യോജിപ്പുണ്ട്. എല്ലാ നാടുകളിലും വെച്ചു ഏററവും പരിഷ്കാരമേറിയതു ഏതാണെന്നു ചോദിക്കുന്നതായാൽ "യൂറോപ്പ്" എന്നാണ് സകലരും ഏകകണ്ഠമായിഉത്തരംപറയുന്നത്. എല്ലാവരുംവാക്കുകൊണ്ടിങ്ങിനെ പറയുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, സകലരുടേയും പ്രവൃത്തികളും ഈ അഭിപ്രായത്തോടനുസരിച്ചുംകൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു താനും. ഭൂമിയുടെ വല്ല മൂലയിലെങ്കിലും വളരെപ്പണച്ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടും നേരിടത്തക്ക വല്ല ഏൎപ്പാടുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ തലവനാരെന്നു ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. ഒരു വെള്ളക്കാരനായിട്ടേവരുള്ളൂ. ആക്കെങ്കിലും വിലപിടിച്ചതും നിൎമ്മിപ്പാൻ പ്രയാസമുള്ളതുമായ വല്ല സാധനവും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതെവിടെയാണന്വേഷിക്കേണ്ടതെന്നു സംശയമില്ല- ബിലാത്തിയിൽതന്നെ. അതുപോലെതന്നെ കുട്ടികൾക്കുകൂടി വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നാഗ്ര

ഹമുള്ളവർ അവരെ യൂറോപ്പിൽ അനേകം
വിദ്യാലയങ്ങളുള്ളതിൽ ഏതിലെങ്കിലാണയ
യ്ക്കണ്ടതെന്നല്ലാതെ വേറെ വല്ല രാജ്യങ്ങളി
ലേയ്ക്കും അയച്ചെങ്കിലോ എന്നു സംശയിയ്ക്കു
മാറില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. ഇ
പ്പറഞ്ഞ നാട്ടിന്നും പരിഷ്കാരത്തിന്നും തമ്മി
ൽ കുറെക്കാലമായിക്കണ്ടുവരുന്ന സാഹച
ൎയ്യം നിമിത്തം 'യൂറോപ്പ്' എന്ന പദത്തിന്നും
'പരിഷ്കാരം' എന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്നും തമ്മിൽ
ലക്ഷണാസംബന്ധം വന്നുവശമായിരിയ്ക്കുന്നു.
ഇത്രയും ഉൎജ്ജിതത്തെ പ്രാപിച്ചു നിൽക്കു
ന്ന യൂറോപ്യന്മാരുടെ പരിഷ്കാരവും അതി
നെ അപേക്ഷിച്ച് ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ
ഇടയിൽ കാണുന്ന പ്രാകൃതാവസ്ഥയും കൂടി
യാലോചിച്ചു നോക്കുന്ന സമയം ചിലൎക്കു യൂ
റോപ്യന്മാരും ഇന്ത്യക്കാരും രണ്ടു ജാതിയിൽ
ചേൎന്ന ജീവികളല്ലയോ എന്നു സംശയം
തോന്നിയേക്കാം. എന്നാലിതു ചരിത്രപരി
ചയമില്ലായ്കയാണ്. ചരിത്രമായിപ്പരിച
യമുണ്ടാകുമ്പോൾ യൂറോപ്യന്മാരും നാമും
ദൈവസൃഷ്ടിയിൽ ഒരുപോലെതന്നെയായി
രുന്നുവെന്നും, അവൎക്കിപ്പോൾക്കാണുന്ന പ
രിഷ്കാരമെല്ലാം സംഗതിവശാലുണ്ടായതാ
ണെന്നും, ഈ പരിഷ്കാരമുണ്ടായതിന്നു മു
മ്പെ അവരും നമ്മെപ്പോലെതന്നെ പ്രാ
കൃതാവസ്ഥയിലായിരുന്നുവെന്നും സ്പഷ്ടമാകു
ന്നതാണ്. ഈ വക സംഗതികളെപ്പററി
വിവരിയ്ക്കുന്നതു വായനക്കാൎക്കു നീരസമാക
യില്ലെന്നു പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

യൂറോപ്പുരാജ്യക്കാരുടെ ചരിത്രം തുട
ങ്ങീട്ട് ഇപ്പോഴയ്ക്കു രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂററിൽ
പുറം മൂവ്വായിരത്തിലകം സംവത്സരമായിരി
യ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒടുവിൽപ്പെട്ട നാനൂറു സംവ
ത്സരം ആധുനികകാലമെന്നും, അതിന്നു
മുമ്പ് ഏറെക്കുറെ ആയിരം സംവത്സരം മ
ദ്ധ്യകാലമെന്നും അതിന്നും മുമ്പുള്ള കാലം
മുഴുവൻ പുരാതനകാലമെന്നുമാണു ചരിത്ര
ക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ യൂറോ
പ്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനികളെന്നു
ഗണിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ, പരന്ത്രീ
സ്സുകാർ, ജൎമ്മനിക്കാർ മുതലായ വക
ക്കാർ ആധുനികകാലത്തു പൊങ്ങിവന്നവ
രാകുന്നു. പുരാതനകാലത്ത് ഇവരുടെ പേ
രും കൂടിയില്ലായിരുന്നു. അന്നു പഠിപ്പിലും
പരിഷ്കാരത്തിലും ശക്തിയിലും പ്രധാനിക
ളായിരുന്നതു യവനന്മാരും റോമകന്മാരുമാ
യിരുന്നു. ഇവരിൽ തന്നെ കാലംകൊണ്ടു മു
മ്പുണ്ടായിരുന്നതു യവനന്മാൎക്കാണ്. ഇവ
ൎക്കു ശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം അക്കാലാവസ്ഥയ്ക്കു
നല്ല പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നതല്ലാതെ രാ
ജ്യഭരണത്തിലും സമുദായപരിഷ്കരണത്തി
ലും റോമകന്മാരെപ്പോലെ മിടുക്കുണ്ടായിരു
ന്നില്ല. റോമകന്മാൎക്കാകട്ടെ ശാസ്ത്രവിഷയ
ങ്ങളിൽ യവനന്മാരുടെ പിന്നാലെ നില്ക്കു
വാനേ ആദ്യകാലത്തു കോപ്പുണ്ടായിരുന്നു
ള്ളതാനും. എങ്കിലും രാജ്യഭരണകാൎയ്യത്തി
ലേ മിടുക്കുകൊണ്ടു റോമകന്മാൎക്കു ശക്തിയേ
റി വശമായതിനാൽ അവർ ക്രമേണ യവ
നന്മാരെയെല്ലാം ജയിച്ചു കീഴടക്കി. അതി
ന്നുശേഷം ഈ രണ്ടു വൎഗ്ഗക്കാരും തമ്മിൽ
സംസൎഗ്ഗത്തിന്നധികം സംഗതി വന്നതു
കൊണ്ടു റോമകന്മാർ യവനന്മാരിൽ നിന്നു
ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അധി
കാരശക്തിയും വിദ്യാബലവും കൂടി റോമക
ന്മാരുടെ കയ്യിൽ വന്നുചേൎന്നു. അതിൽ
പിന്നെ റോമകന്മാൎക്കുണ്ടായ കയററത്തിന്നു
ഒന്നുകൂടി ശക്തിവെച്ചു. ഇങ്ങിനെ പുരാത
നകാലത്തിൻെറ ഏകദേശം ഒടുവായപ്പോ
ഴയ്ക്ക് അവർ വലിയ പരിഷ്കാരക്കാരായി

ത്തിന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല സൎവ്വപ്രകാരത്തിലുമുള്ള പ്രാധാന്യത്തിൽ അവരെപ്പോലെ ഭൂമിയിൽ ആരുമില്ലെന്നുള്ള ഭിക്കാവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ജന്യമായ സകലത്തേയും ഒരുപോലെ ബാധിയ്ക്കുന്നതായ നാശം ഈ റോമകന്മാരുടെ വലിപ്പത്തേയും ബാധിയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. ലോകനാഥന്മാരെന്നഭിമാനിച്ചിരുന്ന ഈ റോമകന്മാർ വളരെക്കാലം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഒരു ജാതി മ്ലേച്ഛന്മാരാൽ തീരെ കീഴടക്കപ്പെട്ടു. ഉൽകൃഷ്ടമായ റോമകശാസനം പ്രബലപ്പെട്ടു നിന്നിടത്തെല്ലാം നികൃഷ്ടമായ മ്ലേച്ഛശാസനം പ്രചരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതിന്നുശേഷം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പഠിപ്പും പരിഷ്കാരവും യൂറോപ്പുരാജ്യം തന്നെ വിട്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ പ്രാചീനറോമകപരിഷ്കാരം അസ്തമിച്ചതിന്റെ ശേഷവും ആധുനികന്മാരുടെ നവീനപരിഷ്കാരം ഉദിച്ചതിന്റെ മുമ്പും ഒരായിരം വൎഷത്തോളം യൂറോപ്പാസകലം മരണനിൎവ്വിശേഷമായ ഒരന്ധകാരത്തിലാണ്ടു കിടന്നുഴന്നിരുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിയെയാണു തലവാചകത്തിൽ കാണുന്ന 'മരണം' എന്ന പദം കൊണ്ടു ഞാൻ കുറിയ്ക്കുന്നത്.

റോമകപ്രാഭവത്തിന്റേയും അവരുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്റേയും അധഃപതനത്തിന്റെ ഏകകാരണമായി മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ ആക്രമത്തെ ചില ചരിത്രക്കാർ പറയുമാറുണ്ട്. എന്നാൽ അതത്ര ശരിയല്ലെന്നും അനേക കാരണങ്ങളുള്ളതിലൊന്നാണിതെന്നു മാത്രമെ കരുതുവാൻ തരമുള്ളുവെന്നുമാകുന്നു ഹാലം എന്ന ചരിത്രക്കാരൻ പറയുന്നത്. മ്ലേച്ഛന്മാർ ആ രാജ്യം ആക്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ തന്നെ റോമകന്മാരുടെ വലിപ്പം നശിക്കാതെ കഴികയില്ലായിരുന്നുവെന്നു ആയാൾ യുക്തിയുക്തമായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. റോമകനാഗരികത്വത്തിന്റെ പരമോച്ചം അഗസ്റ്റസ്സ് സീസർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ചക്രവൎത്തിയുടെ കാലത്തായിരുന്നു*. ഈ ചക്രവൎത്തി ഇന്ത്യയിലെ വിക്രമാദിത്യൻ, ഭോജൻമുതലായ രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ എല്ലാ വിദ്യകളെയും വൎദ്ധിപ്പിപ്പാൻ എല്ലാ സമയത്തും ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്ന ഒരു മാന്യപുരുഷനായിരുന്നു. ഈ മാന്യന്റെ കാലത്തു സാമ്രാജ്യം വളരെ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിദ്യയെത്രത്തോളം വൎദ്ധിക്കാമെന്നു വെച്ചാലത്രത്തോളം വൎദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു നൂററാണ്ടു മുഴുവൻ റോം ആ നിലയിൽ തന്നെ നിന്നു. രണ്ടാമത്തെ നൂററാണ്ടായപ്പോഴക്ക ആഗാമിയായ അധഃപതനത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഓരോന്നായി കണ്ടുതുടങ്ങി. രാജാക്കന്മാൎക്കു ശക്തി കുറഞ്ഞു. ജനങ്ങൾക്കു വിദ്യകളിലുള്ള താല്പൎയ്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. നല്ല ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരില്ലാതായിയെന്നതിരിക്കട്ടെ, മുമ്പുള്ള വിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നവർ തന്നെ ഇല്ലാതായിപ്പോയി. ധനികന്മാരുടെ ആയുസ്സെല്ലാം സുഖവൃത്തികളിൽ ചിലവായിത്തുടങ്ങി. അദ്ധ്വാനശീലം ജനങ്ങളെ വിട്ടുപോയിക്കളഞ്ഞു. സ്വദേശസ്നേഹം തീരെ നശിച്ചു. പൌരുഷവും യുദ്ധസാമൎത്ഥ്യവും പോയി അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്ത്രീത്വം വന്നു ജനങ്ങളെ എല്ലാം ബാധിച്ചു. ശത്രുബാധയുണ്ടാകുമ്പോൾ സ്വദേശികൾക്കു പകരം പ്രാകൃതന്മാരായ വിദേശികളെ രാജസൈന്യത്തിൽ ചേൎക്കേണ്ടിവന്നു. സൈന്യത്തിൽ ചേൎത്ത നീചന്മാൎക്കു സ്വതവെ തന്നെ റോമകന്മാരായിട്ടുള്ളവരെപ്പോലെ സ്ഥാനമാനാദികളെല്ലാം കൊടുക്കേണ്ടിയും

* ഇതു ഏകദേശം ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ശതവൎഷത്തിലാണ്.

വന്നു. ഈ നില വന്നപ്പോൾ റോമകന്മാരുടെ ആഭിജാത്യവും ക്ഷുടിയില്ലാതായി. റോമകന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പരിഷ്കൃതന്മാരും പ്രാകൃതന്മാരും, ശൂരന്മാരും, ഭീരുക്കളും, റോമയിലെ സ്വദേശികളും അന്യദേശത്തു നിന്നു വന്നുചേന്നവരും എല്ലാം കൂടി മിശ്രമായ ഒരു സങ്കരജാതിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ ആക്രമത്തിന്നു മുമ്പു തന്നെ റോമകസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ സ്ഥിതി ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ആക്രമം താനേ ഒഴുകുന്ന തോണിയ്ക്ക് ഒരുന്തും കൂടികൊടുത്താലത്തെപ്പോലെ താനേ വീഴുവാൻ തയ്യാറായ റോമകപ്രാഭവത്തിൻെറ വീഴ്ചയ്ക്കു സഹായമായിത്തീന്നുവെന്നേയുള്ളു. ഈ മ്ലേച്ഛന്മാർ ഇക്കാലത്തു പ്രധാനികളായിക്കരുതപ്പെട്ടുവരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ പരിന്ത്രീസ്സുകാർ ജമ്മനിക്കാർ മുതലായവരുടെ പൂവ്വന്മാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ പരിഷ്കാരസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു റോമകന്മാരാണിവക്കു മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നു പേരിട്ടത്. അക്കാലത്തിവർ സ്ഥിരമായ യാതൊരു വാസസ്ഥാനവുമില്ലാതെ നായാട്ടുകൊണ്ടോ അതിപ്രാകൃതമായ വല്ല കൃഷികൊണ്ടൊ ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൊണ്ടു നാടെല്ലാം തെണ്ടിനടക്കുന്ന ഒരുവക നീചന്മാരായിരുന്നു. ഇവരുടെ ബുദ്ധിയ്ക്കു പറയത്തക്ക വികാസമൊന്നും വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അക്ഷരജ്ഞാനം കൂടി ഈ ജാതിക്കാക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. മനസ്സിന്നു മാദ്ദവം വരുത്തുന്ന യാതൊരു പാിപ്പും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇവക്കു മൃഗസാധാരണമായ ഒരുതരം വലിയ ക്രൌയ്യവും യുദ്ധഭ്രാന്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതും എതിരാളികളായ റോമകന്മാരുടെ സ്ത്രീഭാവം കൂടിയപ്പോൾ ഇവർ മററവരെ തോല്പിച്ച് അവരുടെ രാജ്യത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം കീഴടക്കുവാൻ വളരെ എളുപ്പമായിത്തീന്നു. റോമനഗരം അവക്കു കീഴടങ്ങിയ രാജ്യത്തിൽ പെട്ടുപോയി. ആ നഗരം നമ്മുടെ കാശിപോലെ പഴിപ്പിന്നു കീത്തിപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു. അതു നീചന്മാരുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ വാനരൻെറ കയ്യിൽപ്പെട്ട രത്നം പോലെ ആയി. അപരിഷ്കൃതചിത്തന്മാരായ അവക്ക് അതിലെ നാഗരികന്മാരെപ്പററിയും അവരുടെ നാഗരികതയെപ്പററിയും നിന്ദയ ഉണ്ടായത്. അതുകൊണ്ടവർ ആ റോമകപരിഷ്കാരം നിലനിത്തുവാൻ വേണ്ടി യാതൊരേപ്പാടും ചെയ്തില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കാരാരും റോമകശാസ്ത്രങ്ങളെ അഭ്യസിയ്ക്കുയാകട്ടെ അവരുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പോയി വല്ലതും പഠിയ്ക്കുയാകട്ടെ ചെയ്തുകൂടെന്നു നിയമിയ്ക്കുകയും കൂടിചെയ്തു. ഇതൊട്ടവിൽ ആ പരിഷ്കാരത്തിന്നു വലിയൊരിടിച്ചിലായിത്തിന്നു.

ഈ പ്രാചീന പരിഷ്കാരത്തിൻെറ അധഃപതനത്തിന്നു വേറെ ഒരു കാരണം ക്രിസ്തുമതക്കാരുടെ ആവിർഭാവവും അവരുടെ ക്ഷുദ്രമനസ്കതയും ആയിരുന്നു. റോമകസാമ്രാജ്യത്തിൻെറ അത്യുച്ചസ്ഥിതിയും ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ ഉദയവും ഏകദേശം ഒരു കാലത്താണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ- പുതുതായി വല്ലതും ഉണ്ടായാൽ അതെല്ലാവരും നിന്ദിയ്ക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം പണ്ടേയ്ക്കു പണ്ടെ ഉള്ളതാകുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം റോമകന്മാക്കും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ പുതുതായുണ്ടായ ക്രിസ്തുമതത്തെയും അതനുസരിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെയും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കഠിനമായി നിന്ദിയ്ക്കുകയും ഉപദ്രവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുമതക്കാക്കു റോമകന്മാരുടെയും അവരെ സംബന്ധിച്ച സകല പദാത്ഥത്തിൻെറയും

നേരെ വലിയ വൈരാഗ്യമായി. ഈ വൈരാഗ്യം അവരെ അത്ര വേഗം വിട്ടുപോയില്ല. കാലക്രമംകൊണ്ടു റോമകന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുവെന്നു മാത്രമല്ല, റോമകചക്രവർത്തികൾ ആ മതം അംഗീകരിക്കയും അതു രാജ്യമെല്ലാം പരത്തുവാൻ വളരെയത്നിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെയും ക്രിസ്തുമതാചാർയ്യന്മാർക്കു റോമകന്മാരുടെ നേരെയുള്ള വൈരാഗ്യം തീൎന്നില്ല. റോമകന്മാരുടെ പഠിപ്പും; പരിഷ്കാരവും, ശാസ്ത്രങ്ങളും എല്ലാം നികൃഷ്ടങ്ങളും ദൈവകല്പിതത്തിന്നു വിരുദ്ധങ്ങളുമാണെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുമതപ്രകാരം വൈദികവൃത്തിയനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാരും റോമകശാസ്ത്രങ്ങളെയും വിദ്യകളേയും അഭ്യസിച്ചുകൂടെന്ന് ആ ആചാർയ്യന്മാർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു വൈദികന്മാർ മാത്രം വല്ല ശാസ്ത്രാദികളും പഠിച്ചു വശമാകുന്നതല്ലാതെ ലൌകികന്മാർ ആവക കാർയ്യങ്ങളിൽ അത്ര ശ്രദ്ധവെക്കുക പതിവില്ല. വൈദികന്മാരും ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ആ പഴയ പരിഷ്കാരത്തെ നിരസിച്ചതുകൊണ്ട് അതിന്റെ അധഃപതനത്തിന്നു കുറെക്കൂടി എളുപ്പമായി.

റോമകഭാഷയായ വിശേഷപ്പെട്ട ലാററിൻ മൃതഭാഷയായതും അതിൽ നിന്നു പല പ്രാകൃതഭാഷകളുമുണ്ടായതും ഇക്കാലത്താണ്. ഇതും റോമകപരിഷ്കാരത്തിന്റെ നാശത്തിന്നു നല്ലൊരു കാരണമായിട്ടാകുന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ലാററിൻ നമ്മുടെ ഗൈൎവ്വാണിയെപ്പോലെ ഒരു സംസ്കൃതഭാഷയായിരുന്നു. ഇതു റോമകന്മാർ വെട്ടിപ്പിടിച്ച രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ധാരാളം പ്രചരിക്കുകയും പല ദിക്കുകളിലേയും സ്വഭാഷകളെ തട്ടിനീക്കി അതുകളുടെ സ്ഥാനം കയ്യേറുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ അതു പല ജാതിക്കാരുടേയും മാതൃഭാഷയായിത്തീൎന്നു. എന്നാൽ അതു സംസാരിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ ദേശഭേദങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പല ഭേദങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കാലക്രമേണ ആ ഭാഷക്കും പല ഭേദങ്ങളും വന്നുകൂടി. ചില ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ലാററിന്റെ സ്വരങ്ങൾ ചിലതെല്ലാം മാറി വ്യഞ്ജനങ്ങളായിത്തീൎന്നു. ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങളുടെ മട്ടായി. ചില ദിക്കുകളിൽ ഖരവ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം മൃദുക്കളായി ഭവിച്ചു. സ്വരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വദീൎഘങ്ങൾക്കു നല്ല നിയമമില്ലാതായി. ലാററിൻ വിഭക്തിപ്രധാനമായൊരു ഭാഷയായിരുന്നു. മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ മുഖം വഴിക്കു വരുമ്പോഴക്കു് ഈ വിഭക്തികൾ ഓരോന്നായി കാണാതെ ആയിത്തുടങ്ങി. ഈ വക മാററം ഹേതുവായി നമ്മുടെ സംസ്കൃതമായ ഗൈൎവ്വാണിയിൽ നിന്നു പലവിധ പ്രാകൃതങ്ങളുമുണ്ടായതുപോലെ സംസ്കൃതമായ ലാററിനിൽ നിന്നും പലതരം പ്രാകൃതങ്ങളുണ്ടാവാനിടവന്നു. കാലംകൊണ്ട് ഈ വക പ്രാകൃതങ്ങളല്ലാതെ ശുദ്ധലാററിൻ ഒരു ദിക്കിലും ഇല്ലാതാകയും ചെയ്തു. വില പിടിച്ച റോമകഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ശുദ്ധലാററിൻ ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നതിനാൽ ലാററിൻ ഭാഷയുടെ പ്രചാരം നിന്നപ്പോൾ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും പ്രചാരം നിലച്ചു. ഓരോ ദിക്കിൽ കിടന്നിരുന്ന ഗ്രന്ഥസഞ്ചയങ്ങളുടെ മുക്കാലംശവും വിവേകഹീനന്മാരായ മ്ലേച്ഛന്മാർ നശിപ്പിച്ചു. ഇന്നത്തേപ്പോലെ അച്ചടിയന്ത്രങ്ങളും മററുമില്ലാത്തതിനാൽ അന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നതു നശിക്കുക എന്നുംകൂടി വന്നപ്പോൾ ആ പ്രാചീന റോമകപരിഷ്കാരത്തിന്നു നശിക്കുകയെന്നല്ലാതെ മറെറാരു ഗതിയും ഇല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

മേൽ വിവരിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു പ്രാചീനറോമകപരിഷ്കാരം നശിച്ചതിൻെറ ശേഷം യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൻെറ നില വലിയ പരുങ്ങലിലായിരുന്നു. വല്ല പഠിപ്പും വിദ്യയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനിവൈദികന്മാരുടെ കയ്യിലായിരുന്നു. ഇവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ അതു നന്നെ താണ നിലയിലാണു കിടന്നിരുന്നത്. യാതൊരൎത്ഥവുംമനസ്സിലാവാതെ വേദത്തിൻെറവല്ല ഭാഗവുംവായപ്പാഠമാക്കുവാൻസാധിച്ച വൈദീകൻ വിദ്വാനായി. ലാററിൻഭാഷയിൽ ചില്ലറ വല്ല ഗ്രന്ഥവും എഴുതാറായാൽ അവൻെറ വലിപ്പം പറയാനില്ല. വേദഭാഷയായ ലാററിൻ തീരെ അറിയാത്ത വൈദികന്മാർ എല്ലാ ദിക്കിലും സുലഭമായിരുന്നു. വല്ല പ്രസംഗവും വേണ്ടിവരുമ്പോൾ അല്പം പഠിച്ച വിദ്വാന്മാരെന്നു പേരും ധരിച്ചിട്ടുള്ള വല്ലവരോടും പറഞ്ഞു വല്ലതും എഴുതിച്ചു വാങ്ങി അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ വായപ്പാഠമാക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു ഛൎദ്ദിക്കുകയാണിവരുടെ പതിവ്. വൈദികന്മാരുടെ നില ഇങ്ങിനെ ആയാൽ ലൌകികന്മാരുടെ നില പറയേണ്ടതുണ്ടോ? ആയുധാഭ്യാസവും വേണ്ടിയും വേണ്ടാതേയും ഉള്ള യുദ്ധങ്ങളുമല്ലാതെ ഇവൎക്കു യാതൊരുദ്യോഗവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സാമൎത്ഥ്യവും യുദ്ധശാസ്ത്രമെന്ന പേരോടുകൂടി നാടെല്ലാം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചില നിയമങ്ങളെപ്പററി വാദിപ്പാനുള്ള കോപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഒരുവൻ ലൌകികന്മാരുടെ ഇടയിൽ പൂജ്യനായി. എന്നാൽ വിദ്വാന്മാരെന്നു കീൎത്തി സമ്പാദിച്ച ലൌകികന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. പരിശോധനയിൽ ഇവൎക്കും വലിയ കോപ്പൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വെളിവാകും. ഇംഗ്ലാണ്ടിലെ രാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന ആൽഫ്രെഡ് എന്നാൾ സമകാലീനന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിദ്വാനെന്നു പേരുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദേഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന് എത്രയും എളുപ്പമായ ഒരു ലാററിൻ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യം വളരെ കൃച്ഛ്രസാദ്ധ്യമായിരുന്നുവത്രെ. മറെറാരാൾ ഒരു പറങ്കി രാജാവായ ഷാർലിമെൻ എന്ന ആളായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം രാജ്യത്തു പഠിപ്പു വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി വളരെ യത്നം ചെയ്ത ഒരു മഹാനാണ്. വിദ്വാനെന്നു സമകാലീനന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഒരക്ഷരമെങ്കിലും എഴുതുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നുവെന്ന് അനുമിക്കുവാൻ ധാരാളം ഹേതുക്കൾ കാണുന്നുണ്ടെന്നാണു ഹാലം എന്ന ആൾ പറയുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ വിജ്ഞാനസൂൎയ്യൻ അസ്തമിക്കുകയും യൂറോപ്പാസകലം അജ്ഞാനതിമിരം പുറപ്പെട്ടു വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു വക രാത്രിഞ്ചരന്മാർ ജനങ്ങളെ എല്ലാം ചെന്നു ബാധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഉദാഹരണമായി ചിലതെടുത്തു കാട്ടാം. ഈ ഭൂലോകം മുഴുവൻ നശിക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്നും അതിന്നു കാലം വളരെ അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ളൊരു വിശ്വാസം ഇവയിലൊന്നായിരുന്നു. അവരുടെ വേദത്തിൻെറ വല്ല ഭാഗവും തെററി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെ ഒരു വിശ്വാസമുണ്ടായത്. ഉൽപത്തി എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ; ഈ ഒരു വിശ്വാസം ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഐഹികകാൎയ്യങ്ങളുടെ നേരെ വളരെ വിരക്തിയുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു. ഇതുകൊണ്ടു പല കാൎയ്യത്തിന്നും വിഘ്നം നേരിട്ടു. 'ഓതൊ' എന്ന പ്ര

സിദ്ധനായ ഒരു മഹാരാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ഒരു വലിയ സൈന്യം ശേഖരിച്ചു തന്റെ രാജ്യം ആക്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടം ശത്രുക്കളെ എതൃപ്പാൻ പോകയായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരു സൂൎയ്യഗ്രഹണമുണ്ടായി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ഈ ഭൂമി നശിച്ചുപോയി എന്നു രാജാവും സൈന്യവും ഉറച്ചു. യത്നമെല്ലാം നിഷ്ഫലമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു സൈന്യമെല്ലാം ആ ക്ഷണത്തിൽ അവിടെ വെച്ചുതന്നെ പിരിച്ചുയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യർ ഗൂഢമായി വല്ല പാപകൎമ്മം ചെയ്കയും അതു സാധാരണ ഉപായങ്ങളെക്കൊണ്ടു തെളിയിപ്പാൻ സാധിയ്ക്കാതെ വരികയും ചെയ്താൽ ദൈവസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി പരീക്ഷകളെക്കൊണ്ടു തെളിയിക്കാമെന്നു വേറെ ഒരു മൂഢവിശ്വാസമായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഈ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശുചീന്ദ്രത്തുപോയി കൈ മുക്കുക, തൃപ്രയാററുകരെപ്പുഴ നീന്തിക്കുക, തുലാസ്സിൽവെച്ചു തൂക്കുക എന്നു മുതലായ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അവൎക്കും പലതുമുണ്ടായിരുന്നു. കുററക്കാരനെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടവനെക്കൊണ്ടു ചുട്ടു പഴുത്തു കിടക്കുന്ന ഇരുമ്പിൻകട്ട കയ്യിൽ പിടിപ്പിക്കുക, അവനെ അതിശീതമായ വെള്ളത്തിൽ പിടിച്ചിടുക, അവനെക്കൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു മിടുക്കനായ ഒരു യോദ്ധാവുമായി ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്യിയ്ക്കുക മുതലായവയായിരുന്നു അവരുടെ പരീക്ഷകൾ. ഈ വക പരീക്ഷകളിൽ സൎവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരൻ സ്വയമേവ സത്യം തെളിയിയ്ക്കുന്നുവെന്നായിരുന്നു സകലൎക്കും വിശ്വാസമെങ്കിലും ആ ഈശ്വരന്റെ പരിചാരകന്മാരായ പാതിരിമാരുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു വലിയ ദുഷ്ടനു ശിഷ്ടനാകുവാനും പ്രകൃത്യാ ശിഷ്ടനായിട്ടുള്ള മറെറാരുവനു പെട്ടെന്നു ശിഷ്ടത്വമെല്ലാം ഇല്ലെന്നു വരുവാനും വളരെ പ്രയാസമില്ലെന്നും ചുരുക്കം ചിലൎക്കു ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. ഈ കടവിൽ പറഞ്ഞ കൂട്ടക്കാർ ഈ വക പരീക്ഷകൾ വേണ്ടെന്നു വെയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി വളരെ യത്നം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ കുടം കമിഴ്ത്തിവെച്ചു വെള്ളം പകൎന്നാലത്തെപ്പോലെ ജനങ്ങളുടെ അകത്ത് ഒട്ടും കടക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതുപോലെ തന്നെ 'ഭോഷ്കാകുന്ന മഹീപതിക്കു സുതരായുണ്ടായി പണ്ടഞ്ചു പേർ' എന്നു തൊട്ടുള്ള ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്ന രസവാദി, മന്ത്രവാദി, ജ്യോതിഷികൻ എന്നു മുതലായവരുടെ ധാൎഷ്ട്യം കൊണ്ടു പാറുന്ന വിഡ്ഢിത്വത്തിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ രക്ഷിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി യത്നം ചെയ്തിരുന്ന മനസ്വികളുടെ ഉത്സാഹങ്ങളും കാലശക്തികൊണ്ടു തീരെ നിഷ്ഫലമായിപ്പോയതേ ഉള്ളൂ. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ആധുനികയൂറോപ്യന്മാർ പലപ്പോഴും ന്യായമായും ചിലപ്പോൾ തീരെ അന്യായമായും ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ മേൽ ആരോപിയ്ക്കുന്ന എല്ലാ മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും നമ്മേക്കാൾ ഒട്ടും കുറയാതെ മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്യന്മാൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നേ പറയേണ്ടു.

അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നില ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ സ്ഥിതിയെപ്പററി വളരെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു. അക്കാലത്തു സകല വിദ്യകളും വിദ്യാഭ്യാസവും വൈദികന്മാരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നുവെന്നു മുമ്പൊരിയ്ക്കൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയ്ക്കും ഇന്ത്യ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ അധീനമായതിന്റെ മുമ്പ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതിയ്ക്കും

തമ്മിൽ ഏതാണ്ടു സാദൃശ്യം കാണാം. ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവല്ലോ സകല വിദ്യയുടെയും ഇരിപ്പിടങ്ങൾ. അവൎക്കു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മതവും വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളും നിലനിൎത്തണമെന്നുമായിരുന്നുവല്ലോ പരമോദ്ദേശ്യം. അതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനിവൈദികന്മാൎക്കും അവരുടെ വേദമതവും ആചാരങ്ങളും നിലനിൎത്തണമെന്നായിരുന്നു പരമോദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ പഠിപ്പെല്ലാം ആ ഒരു ഉദ്ദേശ്യത്തിന്നു കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ഐഹികസുഖങ്ങളെല്ലാം അസാരങ്ങളും അല്പസുഖപ്രദങ്ങളും ദുഃഖോദൎക്കങ്ങളുമാണെന്നും അവയിൽ സാരബുദ്ധ്യാ പരിഭ്രമിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുകയെന്നതു വളരെ അനുചിതമാണെന്നും പരമപുരുഷാൎത്ഥമായിരുപ്പൊരു മോക്ഷത്തെ സാധിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു വേണം എല്ലാവരും എല്ലായ്പോഴും യത്നം ചെയ്യുക എന്നുമാണവർ ജനങ്ങളെ മുഖ്യമായി ധരിപ്പിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചത്. ഈ ഉത്സാഹം നല്ലവണ്ണം ഫലിക്കയും ചെയ്തു; എന്തെന്നാൽ ആ ഒരായിരം കൊല്ലത്തോളം ജനങ്ങളെല്ലാം ഇഹലോകസുഖങ്ങളിൽ നിന്നു പരാങ്മുഖന്മാരായി പരലോകകാൎയ്യങ്ങളിൽ മാത്രം വലിയ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിത്തീൎന്നു. ജ്ഞാനങ്ങളിൽ വച്ച് ഏററവും പ്രധാനമായതു വേദാൎത്ഥജ്ഞാനമെന്നും മറെറല്ലാ ജ്ഞാനവും സാരമില്ലാത്തതെന്നുമാണ് അന്നത്തെ ആളുകളുടെ വിചാരം. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവൎക്ക് ഏഴ് ശാസ്ത്രങ്ങളാണു പഠിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. അവ തൎക്കം, വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, കണക്ക്, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം, സംഗീതശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങിനെ ഏഴെണ്ണമായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം അവർ വേദാംഗങ്ങളുടെ നിലക്കു പഠിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ തൎക്കശാസ്ത്രത്തിന്നു കുറെ അധികം പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ തന്നെ വാക്യാൎത്ഥവിചാരത്തിന്നുപകരിക്കുന്ന ഭാഗമാണ് അധികം നിഷ്കൎഷിച്ചു പഠിക്കുക. ശേഷം ഭാഗങ്ങളെല്ലാം കുറെ ഉപരിപ്ലവമായിട്ടേ നോക്കുക പതിവുള്ളു. എല്ലാ വിധം യഥാൎത്ഥജ്ഞാനത്തിന്നും പരമോപകാരകമായ അനുമാനഫലത്തെ അവരത്ര വിലവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രമായി പരീക്ഷിച്ചു തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തു തിരേ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും പൂൎവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ പ്രമാണം. എല്ലാററിലും മീതെയുള്ള പ്രമാണം വേദവും ആയിരുന്നു. അവയിൽ പറഞ്ഞതെല്ലാം കണ്ണടച്ചു കൈക്കൊള്ളും. അവയിലില്ലാത്തതൊന്നും എത്ര തന്നെ തെളിവുണ്ടായാലും വിശ്വസിക്കുകയുമില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഗതാനുഗതികന്യായം നാടെല്ലാം പരന്നുവശമായി. ഗതാനുഗതികത്വത്തെപ്പോലെ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധി വികാസം നശിപ്പിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സാമൎത്ഥ്യമുണ്ടായിട്ടു മറെറാരു ദോഷവുമില്ല. ബുദ്ധിവികാസമില്ലാതായാൽ പിന്നെ അഭിവൃദ്ധിയെന്നുള്ളത് ഉണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസവുമാകുന്നു. ഈ സൎവ്വവ്യാപിയായ ഗതാനുഗതികത്വവും മനോഗതിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്കയുമാണ് അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിൽ കണ്ടിരുന്ന എല്ലാ അജ്ഞാനങ്ങൾക്കും മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾക്കും കാരണം. ഇങ്ങിനെ ഉള്ള ഗതാനുഗതികത്വവും മനോഗതിക്കുള്ള ബന്ധനവും ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്ര കാൎയ്യങ്ങളിലാണ് സ്പഷ്ടമായി ഇപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നതു! ഇ

തിൽനിന്നു നമുക്കു എന്നാണൊരു മോചനം വരിക? ഇതിൽ നിന്നു മോചനം വന്നില്ലെങ്കിൽ അഭിവൃദ്ധിയെന്നതുഎങ്ങിനെയാണുണ്ടാവുക?

മൂഢവിശ്വാസങ്ങളും വിവേകശക്തിയും സാധാരണമായി ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളല്ല. ധൎമ്മാധൎമ്മവിജ്ഞാനം വിവേകശക്തിയുള്ള ദിക്കിലെ കാണുകപതിവുള്ളൂ. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം മൂഢവിശ്വാസങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്ന മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്പുരാജ്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ ധൎമ്മാധൎമ്മങ്ങളുടെ നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമില്ലല്ലൊ. വാസ്തവം ഇങ്ങിനെതന്നെയായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു. ഐഹികചിന്തയെല്ലാം വിട്ടു ദൈവത്തെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന സന്യാസിമുതൽ അന്നന്നത്തെ ഉദരപൂരണത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൂലിക്കാരൻവരെ സകലജനങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ അവരവൎക്കടുത്ത അധൎമ്മങ്ങൾ ധാരാളം കണ്ടുവന്നിരുന്നു. സന്യാസിമഠങ്ങൾ അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിലെല്ലാം കണ്ടുവന്നിരുന്ന ഒരേൎപ്പാടാണു്. അവയിൽ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ഒരുപോലെ സന്യസിച്ചു സ്വാമിയാന്മാരായിരിക്കുക പതിവുണ്ടു്. എന്നാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ ലൌകികസുഖങ്ങളുടെ നേരെ വൈരാഗ്യം വരുവാൻ തരം വരാത്ത യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും സന്യസിച്ചിരിക്കുക പതിവായിരുന്നതിനാൽ ആ വക സന്യാസിമാങ്ങൾ അഭക്ഷ്യഭക്ഷണം, അഗമ്യഗമനം മുതലായ അകൃത്യകരണങ്ങളുടെ വിളനിലങ്ങളായിരുന്നു. പിന്നെ ലൌകികന്മാരുടെ കഥ പറയുവാനുണ്ടോ? അവരുടെ ഇടയിൽ കക്കുക, കവരുക, കള്ളസ്സത്യം ചെയ്യുക, സാധുക്കളെ ഹിംസിക്കുക, സ്ത്രീകളെ ബലാൽക്കാരേണ അവമാനിക്കുക, ഈ വകയെല്ലാം ധാരാളമായിരുന്നു. അന്നു ജനങ്ങൾക്കു ഇന്നത്തെക്കാൾ ഈശ്വരഭയമുണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥക്കു ആ ഭയം വേണ്ടവഴിക്കു തിരിച്ചിരുന്നാൽ ഈ വകക്കുഭേദമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പാതിരിമാർ അതിന്നനുസമ്മതിച്ചില്ല. വഴിപാടുകളെക്കൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും പാപനിവൃത്തിവരുമെന്നു അവർ ജനങ്ങളെവിശ്വസിപ്പിച്ചു. ഒരു മഹാപാപി പെരുവഴിയിൽചെന്നു പത്താളെക്കവൎന്നിട്ടുണ്ടാക്കിയ ദ്രവ്യത്തിന്റെ പത്തിലൊന്നു വല്ല ക്ഷേത്രത്തിലുംവഴിപാടു ചെയ്താൽ അവന്നു പാപമെല്ലാംപോയിഎന്നു ദൎശനമുണ്ടാവുകയായി. വല്ല പ്രഭുവും വല്ല സ്ത്രീകളെയും പിടിച്ചു ചാരിത്രഭംഗം വരുത്തുകയൊ വല്ല സാധുക്കളേയും ഹിംസിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായി പാതിരിമാൎക്കൊരു സഹസ്രഭോജനം തന്നെ വിധിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവരാം. വൈദികന്നു ദയതോന്നിയാൽ ഇത്ര വലിയ ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടുംകൂടാതെ കഴിക്കുവാൻവേണ്ടി അങ്ങിനെ ചിലവാകുന്ന ദ്രവ്യത്തിന്റെ പകുതി ഒരു കൃത്തമായി താൻതന്നെ ദാനം വാങ്ങി കക്ഷിക്കു സ്വൎഗ്ഗത്തെക്കുള്ള ശീട്ടുകൊടുക്കുകയായിട്ടും പതിവുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ വഴിപാടുകളെക്കൊണ്ടും പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും പാപത്തിന്നു പ്രതിവിധിയുണ്ടെന്നു വന്നപ്പോൾ അധൎമ്മംവളരെ അധികം വൎദ്ധിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. പാപികൾക്കു ദൈവശിക്ഷയിൽ നിന്നുതന്നെ ഒഴിയുവാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടെന്നു വന്നാൽ അതിനേക്കാൾ എത്രയോ ശക്തികുറഞ്ഞ രാജശിക്ഷയെപ്പറ്റി എത്രത്തോളം പേടിയുണ്ടാകും? പലവിധത്തിലും ഒഴിയുവാൻ വഴിയുള്ള ആ ശിക്ഷയെ അവൎക്കു ഒട്ടും തന്നെപേടിയില്ലാതാ

യിപ്പോയി. യൂറോപ്പ് ആകപ്പാടെ അക്കാലത്തു കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാൎയ്യക്കാരൻ എന്ന നിലയിലായിത്തീൎന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ.

തന്നിൽ താണതു തനിക്കിര എന്നുള്ള ഈ മത്സ്യന്യായം മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പരക്കെ നടപ്പായപ്പോൾ സാധുക്കൾക്കു കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ വയ്യാതായിത്തീൎന്നു. സാധുക്കൾക്കു ഇരിപ്പുറപ്പൊറുതിയില്ലാതായാൽ പിന്നത്തെ ഫലം കൃഷികച്ചവടം മുതലായതിന്നു നാശമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം അന്നുതന്നെ താണസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. കൃഷി പരിഷ്കരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാടു നീക്കംചെയ്തു പുതിയതായി കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുണ്ടാക്കുക, ഉള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ വളം മുതലായതു നിഷ്കൎഷിച്ചു ചേൎത്ത് അനുഭവം വൎദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നിവയാണല്ലൊ. ഇതിൽ ആദ്യംപറഞ്ഞതിന്നു അന്നു ഒട്ടുംതരമുണ്ടായിരുന്നില്ല-ഉള്ള കാടുകളെല്ലാം രാജാക്കന്മാൎക്കും നാടുവാഴികൾക്കും വേട്ടയാടുന്നതിന്നുവേണ്ടി വളൎത്തുകാടുകളാക്കിനിൎത്തുകയായിരുന്നു പതിവു. ആ കാടുകൾ അല്പമെങ്കിലും നശിപ്പിക്കുകയോ അതിലുള്ള മൃഗങ്ങളെ വല്ലതിനേയും കൊല്ലുകയോ ചെയ്താൽ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാൎക്കു ശിരച്ഛേദമായി. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാടുസംബന്ധമായ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാടു നീക്കംചെയ്യുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായി എന്നു മാത്രമല്ല കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ട് ഉള്ള കൃഷിക്കു വലിയ നാശം വരികയും ചെയ്തു. ഉള്ള കൃഷി നന്നാക്കുക എന്നാലതിന്നു ദ്രവ്യം ധാരാളംവേണം. അതന്നു വളരെ കുറവായിരുന്നു. കൃഷി ഉടമസ്ഥന്മാർ അടിമകളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുകയാണു പതിവു ഇവരെക്കൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു പ്രവൃത്തിയെടുപ്പിക്ക എന്നല്ലാതെ സന്തോഷം വഴിക്കു പ്രവൃത്തി നടത്തിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം അത്ര നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. അതിൻെറ ഫലമായി കൃഷിയുടെ നിഷ്കൎഷ വളരെത്താണുപോകയും നിലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ കൊല്ലംതോറും കുറഞ്ഞുവരികയുമാണുണ്ടായതു.

കച്ചവടത്തിൻെറ നില ഇതിലും പരുങ്ങലായിരുന്നു. ഒന്നാമത് ഓരോ നാട്ടിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങൾ അവിടവിടെ തന്നെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നല്ലാതെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുത്തുക എന്ന സമ്പ്രദായം അന്നത്ര ധാരാളമില്ലായിരുന്നു. അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വളരെ ചുരുങ്ങിയവയായിരുന്നതിനാൽ അതന്നു സുകരവുമായിരുന്നു. രണ്ടാമത് ഒരു രാജ്യത്തുനിന്നു മറെറാരു രാജ്യത്തിലേക്കു സാമാനംകൊണ്ടുപോകേണമെങ്കിൽ അതിന്നു വളരെ അസൌകൎയ്യവും വിഘ്നങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മറുരാജ്യത്തുപോയി ചരക്കു തുകപ്പടിയായി വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ തക്ക പണമുള്ളവർ തന്നെ അന്നു ദുൎല്ലഭമാണ്. ഉള്ളവൎക്കു വേണ്ടുന്ന സൌകൎയ്യങ്ങളില്ല. അക്കാലത്ത് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ധാരാളം പെരുവഴികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളവയിൽക്കൂടി യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ കവൎച്ചക്കാരുടെ ഉപദ്രവം സഹിപ്പാൻ വയ്യാ. സാമാനങ്ങൾ വളരെ പൊയ്പ്പോകുമെന്നു തീൎച്ച. പ്രാണൻ കിട്ടുന്ന കാൎയ്യം സംശയം. എങ്കിലും നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിയാൽ ഇതെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുപോരാം. ഒഴിയുവാൻ തരമില്ലാത്ത വേറെ ചില ഉപദ്രവങ്ങളുണ്ട്. ഒരു പട്ടണത്തിൽനിന്നു മറെറാരു പട്ടണത്തിലെത്തേണമെങ്കിൽ അസംഖ്യം നാടുവാഴികളുടെ നാടുകളിൽക്കൂടി പോകേണ്ടിവരും. അതാതതിൎത്തി കടക്കണമെങ്കിൽ

അതാതു നാടുവാഴികൾക്കു കുറെപ്പണം ചുങ്കം കൊടുക്കണം. ഇതു ന്യായവിരുദ്ധമല്ലായ്കയാൽ ഇതിൽനിന്നൊഴിയുവാൻ കച്ചവടക്കാൎക്കു യാതൊരു മാൎഗ്ഗവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുങ്കംകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിയാകാത്ത ചില നാടുവാഴികൾ ആൾക്കാരെക്കൂട്ടി തന്റെ നാട്ടിൽക്കൂടിപ്പോകുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ സാമാനമെല്ലാം പിടിച്ചു പറിക്കുകയും അവരെത്തന്നെ ബന്ധനത്തിൽ വെയ്ക്കുകയും ധാരാളം പതിവുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാർ അതിന്നു പുതിയതായി പണം കൊടുത്തുകൊള്ളുക എന്നേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഈ വക വിഘ്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു കരവഴിക്കുള്ള കച്ചവടത്തിന്നു വൎദ്ധിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കടൽമാൎഗ്ഗമായുള്ള കച്ചവടത്തിന്നും കവൎച്ചക്കാരിൽനിന്നുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളും മററു പല വിഘ്നങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതും വളരെ താണ സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കൃഷിയും കച്ചവടവും ഒരുപോലെ മുടങ്ങിയപ്പോൾ യൂറോപ്പുഖണ്ഡം മുഴുവൻ വലിയ ദാരിദ്ര്യസമുദ്രത്തിൽ വീണുഴലുക എന്നുള്ള ദിക്കാവുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം അജ്ഞാനം, മൂഢവിശ്വാസം, ധൎമ്മാധൎമ്മവിവേകമില്ലായ്മ, നീതിന്യായങ്ങളുടെ അഭാവം, മൂഢത്വം, ദാരിദ്ര്യം, ഇതുകളായിരുന്നു മദ്ധ്യകാലത്തു യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ഇവയിൽ മുമ്പേ മുമ്പേ പറഞ്ഞത് പിന്നെപ്പിന്നെപ്പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണമായിരുന്നു എങ്കിലും ഇവയെല്ലാററിന്നും കാരണം ജനങ്ങളുടെ ഗതാനുഗതികത്വവും മനോഗതിയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്കയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മദ്ധ്യകാലത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴയ്ക്ക് ആ രാജ്യക്കാരുടെ സമ്പ്രദായമെല്ലാം ഒന്നു പകൎന്നു വശമായി. അതുവരയ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്ന ദോഷങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതായി; അവയുടെ സ്ഥാനത്തു അതാതിന്റെ വിരുദ്ധഗുണങ്ങൾ കാണമാറായിത്തുടങ്ങി. യൂറോപ്പിന്നു ഒരു പുനൎജ്ജന്മം വന്നു എന്നു പറയേണ്ട നിലയിലാവുകയും ചെയ്തു. ഇതെങ്ങിനെയാണുണ്ടായതെന്ന് ഇനിയൊരവസരത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

കെ. സി. വീരരായൻ രാജാ

അക്രൂർ ചാത്തൻ

മറയോർ തൊട്ടു ചണ്ഡാലൻ
വരയും പല ജാതിയിൽ
പറയുന്നുണ്ടു പത്താളെ-
പ്പറയപ്പെണ്ണു പെററതായ്. ൧

അക്രൂർ ചാത്തനെന്നാഢ്യർ
വകവെക്കാത്ത പാൎപ്പൻ
പുകൾപേരായെഴും ബുദ്ധി-
ത്തികവാർന്നുണ്ടൊരാളതിൽ.

ചേലിയന്നൊരു ശാസ്ത്രങ്ങൾ
ശീലിയാത്തോൻ ദ്വിജാലയേ
വാലിയക്കാരനായ് ബുദ്ധി-
ശാലിയായാൾ വസിച്ചു പോൽ. ൩

അവനീമട്ട സേവിക്ക-
മവനീദേവപുംഗവൻ
ഭുവനേ കീർത്തി ചീർത്തുള്ളോൻ
ഭവനെസ്സേവ ചെയ്യവൻ. ൪

അപ്രമേയഗുണം ചേരും
വിപ്രമാന്യപ്രവൃത്തികൾ
അപ്രമാണി വിടാതെല്ലാ-
മുൾപ്രമോദാൽ നടത്തിനാൻ. ൫

അരുണോദയവും കണ്ടു-
ത്തരുണദ്വിജനേകദാ
ഒരു നല്ലാറു ചേരുമ്പോ-
ഴൊരു നല്ലാരുമെത്തിനാൾ. ൬

കാറണിക്കുന്തൽ കെട്ടാതി-
ട്ടാറണഞ്ഞകൃശോദരി
മാറണിക്കൊങ്കയാൾ മാര-
മാരണം പോലെയുള്ളവൾ. ൭

മുടിയും ധൈര്യമോടന്നാ
മുടിയും മുഖഭംഗിയും
ചൊടിയും കണ്ടവൻ നിന്ന
പടിയേ നിന്നിതന്ധനായ്. ൮

'തമ്പുരാൻ തിണ്ടൊലാ'യെന്നായ്
തേൻപുരണ്ടുള്ള വാക്കുകൾ
വിമ്പു രാജീവബാണന്റെ
വമ്പുരച്ചു തിരിച്ചതേ. ൯

തീണ്ടുന്ന ജാതിയാണെന്നു
കണ്ടുനില്ലാതെ മന്മഥൻ
വേണ്ടുന്നധൈര്യമമ്പെയ്തു
വീണ്ടുനേപ്പിച്ചു വിപ്രനിൽ. ൧൦

അരുതാത്തവളിൽ കാമ-
വിരുതാലുള്ളിലാഗ്രഹം
ഒരുതാസ്സുണ്ടു ഭൂദേവൻ
പുരുതാപമിയന്നതേ. ൧൧

കണ്ണടച്ചു ദ്വിജൻ വേണ്ടും-
വണ്ണം ധ്യാനിക്കവേ ശിവൻ
തൂർണ്ണമന്നർദ്ധനാരീശൻ
പൂർണ്ണനാരീശനായിതേ. ൧൨

അകത്തുള്ളവരേത്തീരേ-
യകത്തിയൊരു നീചയാൾ
അകത്തുള്ളവളാര്യന്നോ-
രഘത്താൽ മാഴ്കിനാൻ ദ്വിജൻ. ൧൩

പാപമാമീ വിചാരത്തിൻ
വേർ പറിപ്പാൻ കുഴങ്ങുവോൻ
വേർ പരം പാരിൽ നട്ടുള്ളോൻ
താപമേറിത്തളർന്നതേ. ൧൪

നൂനം പാപമറും തീർത്ഥ-
സ്നാനംകൊണ്ടെന്നു വൈദികൻ
ഊനമറ്റോതിയദ്ധാത്രീ-
വാനവൻ പോയതിന്നുടൻ. ൧൫

ചീർത്ത ഭക്തിയൊടും ഭൃത്യൻ
ചാത്തനൊത്തു നടന്നവൻ
തീർത്ഥങ്ങളാടിനാൻ പാപം
നേർത്തകന്മഷനാകുവാൻ. ൧൬

മടുത്തീടാതെ ശുശ്രൂഷ-
യ്ക്കടുത്തെത്തുന്ന ചാത്തനും
എടുത്താനൊരു കയ്പേറെ-
ക്കടുത്തുള്ള ചുരയ്ക്കയേ. ൧൭

തിങ്ങും ഭക്തിയൊടും പാപം
നീങ്ങുന്നതിനു ഭൂസുരൻ
മുങ്ങും തീർത്ഥങ്ങളിൽ ചാത്ത-
നെങ്ങും മുക്കീ ചുരയ്ക്കയേ. ൧൮

പല തീർത്ഥങ്ങളാടിപ്പേർ
പുലരും പൃഥിവീസുരൻ
നിലയററ രസാൽ വീണ്ടും
നിലയത്തിങ്കലെത്തിനാൻ. ൧൯

വ്രതാചാരങ്ങൾ വിട്ടീടാ-
തതാന്തം ചെയ്യൊരദ്വിജൻ
ഹതാഘനായി താനെന്നു
കൃതാൎത്ഥത കലൎന്നുതേ. ൨൦

തീൎത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ശുദ്ധി-
ചീൎത്ത നല്ല ചുരയ്ക്കയേ
ചാത്തനന്നു കറിയ്ക്കായി-
ട്ടാത്തമോദം നുറുക്കിനാൻ. ൨൧

വേട്ടാത്തനപി വിളമ്പീടും
കൂട്ടാനന്നദ്വിജോത്തമൻ
കൂട്ടാൻ വയ്യാതെ കയ്പേറും
മട്ടായ്ക്കണ്ടു കയൎത്തുതേ. ൨൨

പതിവിൻപടി ചാത്തൻ ത-
ന്നതിനാലു വെച്ചു ഞാനിത്
ചതിയില്ലവനെന്നായി
മതിനേർമുഖി ചൊല്ലിനാൾ. ൨൩

ചീത്തയായെന്തു കൂട്ടാനു
ചേൎത്തതെന്നഥ ഭൂസുരൻ
ചീൎത്ത കോപേന ചോദിച്ചേ-
ച്ചാത്തനിങ്ങിനെ ചൊല്ലിനാൻ: ൨൪

'തീൎത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ദോഷം
തീൎത്തതെന്നായ് ചുരക്കയേ
ചേൎത്തതാണതിലക്കൂട്ടാൻ
ചീത്തയാവുന്നതെങ്ങിനേ? ൨൫

മടിയെന്യേ ഭവാൻ ദോഷം
മുടിയാൻ മുങ്ങുമംബുവിൽ
അടിയൻ മുക്കിനേൻ വേണ്ടും
പടിയെങ്ങും ചുരയ്ക്കയേ. ൨൬

തിരുമേനിക്കഘം തീൎത്തു
തരുമംബുക്കളൊന്നിനും
വിരുതില്ലേ ചുരയ്ക്കക്ക-
ളെള്ളാരു ദോഷമൊഴിയ്ക്കുവാൻ? ൨൭

മാററിത്തമ്പാറി വമ്പേറു-
മാററിത്തണ്ണീർകളൊന്നുമേ
മാററിത്തപ്പേറിയാക്കയ്പു
മാററിത്തന്നില്ലിതിന്നഹോ!' ൨൮

ഇതിങ്ങിനെയവൻ ചൊല്ലേ
മതിമാനമ്മഹീസുരൻ
അതിനുള്ളൎത്ഥമോൎത്തോൎത്ത-
ന്നതികുണ്ഠിതമാൎന്നുതേ. ൨൯

കടുക്കം മാലൊടും ചൊന്നാ-
നൊടുക്കം ചാത്തനോടവൻ
മിടുക്കൻ ചാത്ത! ഹേ! ശാസ്ത്ര-
പടുക്കളിലുമേറെ നീ. ൩൦

നീ താൻ പ്രമാണമിനി ഞാൻ
ചെയ്ത പാപം നശിയ്ക്കുവാൻ
ഏതാണു വഴിയെന്നായ്നീ-
യോതാനുണ്ടിങ്ങൊരാഗ്രഹം. ൩൧

ചാത്തൻ ചൊന്നാൻ ഭവാനേറെ-
ച്ചീത്തയായുള്ള ചിന്തയാൽ
ചീൎത്തപാപം നശിയ്ക്കില്ലീ-
തീൎത്ഥസ്നാനത്തിനാൽ ദൃഢം. ൩൨

പറയാമൊരുപായം ഞാൻ
മറയോരണിരത്നമേ!
മറയും നൂനമിപ്പാപ-
ക്കറയങ്ങതു ചെയ്യുകിൽ ൩൩

ദേഹകാന്തികളാൽക്കാമ-
ദേഹദം ചേൎത്ത നിചയേ
ലോഹത്താൽ വാൎത്തുനാം ഹവ്യ-
വാഹനിൽ ചുട്ടെടുക്കണം. ൩൪

ചുട്ടു നന്നു പഴുപ്പിച്ചാ-
മട്ടു മിന്നുന്ന വിഗ്രഹം
നാട്ടുകാർ കാൺകവേ ശങ്ക
വിട്ടു താൻ തഴുകീടണം. ൩൫

ചാരക്കം പാപമെല്ലാമി-
പ്പാറയുംപോലെ ചെയ്യുകിൽ
മറയോരെന്തു വേണ്ടാക്കം
മുറയിങ്ങിനെയാണിതിൽ. ൩൬

നേർവഴിക്കവനോതീട-
മേവമുള്ളോരുവാക്കുകൾ
ഭാവഭേദം പെടാതാബ്ഭൂ-
ദേവൻ കേട്ടേവമോതിനാൻ: ൩൭

'നേരു താൻ ചാത്ത! യുക്തിക്കു
ചേരുമിന്നിതു നിർണ്ണയം
ഓരുമ്പൊളിതുതാൻ പാപം
തീരുവാനൊരു കൌശലം. ൩൮

തീർപ്പാൻ പോകുന്ന പാപം നിൻ
തീർപ്പാൽ കാണും പടിയ്ക്കു ഞാൻ
ഏർപ്പാടു ചെയ്തിതിൻ ബുദ്ധി-
ക്കൂപ്പാന്നോനേ! ശരിക്കു നീ.' ൩൯

എന്നു വിപ്രേന്ദ്രനോതുമ്പോൾ
നന്നു നന്നെന്നു ചാത്തനും
ചെന്നു ചെയ്യാനതിന്നേപ്പാ-
ടൊന്നുമേ കുറവെന്നിയേ. ൪൦

കത്തുന്ന തീയ്യിനേക്കാൾ ചൂ-
ടൊത്തുള്ളാ ലോഹവിഗ്രഹം
എത്തുന്ന നാട്ടുകാർ മാലാ-
ന്നൊത്തുനിന്നങ്ങു പാർത്തുതേ. ൪൧

ശിഷ്ടനാം ഭൂസുരന്നംഗം
നഷ്ടമാമിതു പുൽകിയാൽ
ഭ്രഷ്ടൻ താൻ ചാത്ത, നിക്കാര്യം
കഷ്ടമെന്നായി നാട്ടുകാർ. ൪൨

വെൺചാരം പൂശി വിശേഷശൻ
തൻ ചാരുപ്പേർ ജപിച്ചുടൻ
പഞ്ചാരനേർ മൊഴിപ്പാവ
തഞ്ചൊരത്തെത്തി വിപ്രനും. ൪൩

കൂട്ടരാരോടുറക്കെത്തൻ
കേട്ടരച്ചദ്വിജോത്തമൻ
ഓട്ടുകൊണ്ടുള്ളൊരപ്പാവ-
യോടു ചേരാനൊരുങ്ങിനാൻ. ൪൪

അരുതിസ്സാഹസം ചെയ്തീ-
ടരുതെന്നങ്ങു കൂടിയോർ
പെരുതായൊച്ച പൊങ്ങിച്ചു
പുരു താപാലുരച്ചുതേ. ൪൫

നാട്ടാർ ചെയ്യും തടസ്ഥത്തേ
കൂട്ടാക്കാതേ ധരാസുരൻ
ചുട്ടാളും പാവ പുൽകാൻ മാൽ
വിട്ടാരാൽച്ചെന്നടുത്തുതേ. ൪൬

തൊട്ടു തൊട്ടില്ലയെന്നുള്ള
മട്ടു പോയ് ചേർന്ന വിപ്രനേ
തട്ടും രസാലിടയ്ക്കാക്ക-
യ്യിട്ടു ചാത്തൻ തടുത്തുതേ. ൪൭

മതി, പുൽകേണ്ട, പുൽകീല,
മതിനേർവക്ത്രയേബ്ഭവാൻ
കൊതിയാർന്നിതിനിശ്ശിക്ഷ-
മതിയെന്നോതിനാനവൻ. ൪൮

മതി ചെയ്തുള്ള തെററിന്നു
മതി ശിക്ഷയിതിന്നുതേ
മതി തീർന്നു ഭവൽ പാപ-
മിതിനാലെന്നു മോതിനാൻ. ൪൯

നല്ലാരിലാന്നൊരുകൊതിയ്ക്കിതുശിക്ഷനന്നെ-
ന്നെല്ലാവരുംതെളിവൊടന്നഥ സമ്മതിച്ചു
നല്ലാവഴിയ്ക്കുഫലമകത്തുകയില്ലചാത്ത.
നല്ലാതെമററൊരുവനെന്നവനേസ്തുതിച്ചു.

അന്ത്യം നിന്നു

മേടമാസത്തിലെ കറുത്ത വാവ്. നേരം നട്ടപ്പാതിര. ചുററും കൽക്കരി കോരിവാരിയിട്ട പോലെ കൂരിരുട്ടമയം. ഏകദേശം ൨൦൦ കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള ഒരു നാലുകെട്ടുപുരയിൽ വടക്കിനിയുടെ ചവിട്ടുപടിയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും പാഞ്ഞു നടന്ന് എലികളെ പിടിപ്പാൻ തക്കം നോക്കുന്ന 'മൂശക'ന്റെ കണ്ണു രണ്ടും കനൽക്കട്ട പോലേ ജ്വലിക്കുന്നു. നടുമുററത്തിന്റെ കിഴക്കെ വക്കത്തായിട്ട് ഒരു കിടക്കയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി കിടന്നിരുന്നു. ൧൬ വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ട്. നല്ല വെളുത്ത നിറമാണെങ്കിലും ദേഹമാസകലം ഒരു നീലച്ഛായ കേറിയിരിക്കുന്നു. കൃശാംഗിയായ ഈ സാധു ഉരുണ്ടും പിരണ്ടും, മുക്കിയും മൂളിയും, മലന്നും ചെരിഞ്ഞും കിടന്നു ഞെരുങ്ങുന്നു. ഒരു ചങ്ങലവട്ട മാത്രം മങ്ങിക്കത്തുന്നുണ്ട്. ഒരു വൃദ്ധ കൈകൊണ്ടു നെററി താങ്ങി തലയ്ക്കലിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴയ്ക്കും, ആളയച്ചിട്ടെന്നപോലെ ഉദ്ദേശം നാൽപതു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരാൾ അവിടെയ്ക്കു വന്നു. എത്തിച്ചേർന്നപ്പോഴയ്ക്കും 'ഈശ്വരാ! ഇതെന്തു കഥയാണ്?' എന്നു ഉച്ചത്തിലൊന്നു നിലവിളിച്ചു മലച്ചു വീണു കഴിഞ്ഞു. വടക്കെ ഇറയത്തു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന ഒരാൾ ഈ ഒച്ച കേട്ടു ഞെട്ടിയുണർന്നു. വേഗം എഴുന്നേററു ചെന്നു 'കാരണവരേ! ഇതെന്താണ്! വ്യസനിക്കാതിരിക്കു- കുനിന്മേൽ കുരു എന്നപോലെ അവിടുത്തെ സങ്കടംകൂടി ശേഷമുള്ളവക്ക് ഇങ്ങിനെ കാണാറായല്ലോ!' എന്നും പറഞ്ഞു വീശുവാൻ തുടങ്ങി. കാരണവരുടെ ഹൃദയം വല്ലാതെ പിടച്ചു തുടങ്ങി. ദേഹമാസകലം വിയർത്തൊലിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തനിക്ക് ഓർമ്മ വന്നു: ചുററുപാടും ഒന്നു ഓടിച്ചു നോക്കി, കുറച്ചു നേരം ആലോചിച്ചു.

ച്ചു. ഒടുവിൽ ബോധം വന്നപ്പോൾ തൊണ്ടയിടറി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: – 'ജഗദീശ്വരി! തൃക്കൊടിക്കാവിൽ ദുർഗ്ഗേ! അമ്മേ! ഇങ്ങിനെ എന്നെയിട്ടു കുഴക്കരുതേ. ഞാൻ പത്തു വയസ്സു മുതൽ ദിവസംതോറും കുളിച്ചു തൊഴുന്നതിന്റെ ഫലം ഇതാണോ? കണ്ടുണ്ണിമേനേ! എന്റെ അമ്മുക്കുട്ടിക്ക് ഇത്ര ക്ഷണം കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ വരുമെന്നാരറിഞ്ഞു? ഇനി ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?' ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു പുലമ്പിക്കൊണ്ടു പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു കിടക്കയ്ക്കടുത്തു ചെന്നു. യാതൊന്നും സംസാരിക്കാൻ വയ്യാതായി. കണ്ണീർ നിറഞ്ഞു കാണാനും കഴിയാതായി. കണ്ണീർ തുടച്ചു 'അമ്മുക്കുട്ടീ!' എന്നൊന്നു വിളിച്ചപ്പൊഴക്കും മറഞ്ഞു. വീണ പെൺകുട്ടി ദൈന്യത്തോടേ ഒന്നു നോക്കി. കൈകാൽ കുഴഞ്ഞു ദേഹമാസകലം ഒരു വിറയൽ; എററത്താമസിയാതെ മൂന്നു ദീർഘശ്വാസം വലിച്ചു അപാവം മിണ്ടാതായി. തത്സമയം, നാലുപാടും നിന്നിരുന്നവരുടെ തേങ്ങിത്തേങ്ങിയുള്ള നിലവിളിയും, പാതിരക്കുറുക്കന്റെ ഓളിയിടലും, പട്ടികളുടെ കുരയും, കാലങ്കോഴിയുടെ കുത്തിച്ചുടലും നത്തിന്റെ കൂട്ടക്കരച്ചിലും ഒപ്പൊടെ അതി ഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ ആ രാത്രിയേ ഒന്നിളക്കി മറിച്ചു. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നതു ഭാഗ്യം. 'കഴിഞ്ഞതിനേപ്പററി വ്യസനിക്കാതിരിക്കു; തലയിലെഴുത്തു മായ്ക്കുവാൻ വയ്യല്ലോ. കരയാതിരിക്കു. വരുന്നതുവരട്ടേ', എന്നിങ്ങിനെ പല സാന്ത്വനവാക്കുകളും പറഞ്ഞു കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ ഓരോരുത്തരേയും സമാധാനിപ്പിച്ചു.

വം നിലത്തിറക്കി. ഒരു വസ്ത്രം കൊണ്ടു മൂടി, 'മതി വ്യസനിച്ചതു; വരൂ' എന്നും പറഞ്ഞു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരെ വിളിച്ചുംകൊണ്ടു കിഴക്കു പുറത്തേക്കു പോയി.

ആ കാളരാത്രിയുടെ മൂന്നു യാമവും കഴിഞ്ഞു പ്രഭാതമായി. രണ്ടു പുറവും ഉയൎന്നു് കുണ്ടും കുന്നും അധികമുള്ള ഒരു ഇടവഴിയിൽക്കൂടി— അല്ലെങ്കിൽ ഊടുവഴിയിൽക്കൂടി തപ്പിത്തടഞ്ഞു ഒരാൾ പോകുന്നുണ്ടു്. കിഴക്കുപുറം വരന്നു കിടക്കുന്ന പാടത്തേക്കാണ പോകുന്നതു്. 'എന്റെ ഭഗവതീ! ഇനിക്കിങ്ങിനെ വന്നുവല്ലോ! പുണ്ണിൽ കൊള്ളി വെക്കുന്നല്ലോ! ജഗദീശ്വരീ! അമ്മേ! എന്റെ വേദനതന്നേ സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ദുഃഖവും ഞാനെങ്ങിനേ സഹിക്കേണ്ടു! ദൈവമേ!' എന്നിങ്ങിനെ പലതും എണ്ണിപ്പെറുക്കിക്കൊണ്ടാണു് പോകുന്നതു്. ഒരുവിധത്തിൽ ഊടുവഴിയുടെ അററമെത്തിയപ്പോഴെക്കും തെക്കുനിന്നും വടക്കുനിന്നും കൂടി ഒരു എട്ടു പത്തു കള്ളന്മാർ വന്നു പിടികൂടിക്കഴിഞ്ഞു 'അയ്യോ! യമകിങ്കരന്മാരോ! അമ്മേ!' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണു. അതി ഭീഷണന്മാരായ ആ കൊള്ളക്കാർ ആയാളെ വലിച്ചിഴച്ചു ഒരു പാറയുടെ സമീപമെത്തി. ഒരു ഗുഹയിൽക്കൂടെ അകത്തു കടന്നു അപ്പോഴെക്കും അവരുടെ പ്രമാണി ഗുഹയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും ഉമ്മറത്തേക്കു വന്നു. കൂട്ടാളികൾ കൊണ്ടുവന്ന ആളെ കണ്ടു ഉടനേതന്നെ ഒന്നു നടുങ്ങി. വികാരങ്ങളെല്ലാം അടക്കി, അവരോടു പോയി വേറെ ജോലി നോക്കാൻ കല്പിച്ചയച്ചു. പിന്നെ ആ നിസ്സഹായനായ ആളെ എടുത്തുകൊണ്ടു ഗുഹയുടെ ഒരു മൂലയിലിട്ടിരുന്ന കട്ടിലിൽ കിടത്തി. പാറകൾ പൊങ്ങിതള്ളി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന ഒരു അകത്തു കടന്നു ഒരു പെട്ടി തുറന്നു എന്തോ ചില ദ്രവ്യങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു ആയാളുടെ മുഖത്തു തളിച്ചു. ഉടനുറങ്ങിയെഴുന്നേററപോലേ കണ്ണു മിഴിച്ചു് ഒന്നു നോക്കി. ബോധം വന്ന ആ സാധു വല്ലാതെ ഒന്നു പരിഭ്രമിച്ചു പോയി. താനെവിടേയെന്നറിവാനായി നാലു പുറവും ഒന്നു നോക്കി. ഉന്തിത്തള്ളി നിൽക്കുന്ന ഒരു പാറക്കഷണം കുഴിച്ചു് എണ്ണയൊഴിച്ചു കത്തിച്ചിരുന്ന വിളക്കു കെട്ടിട്ടില്ല. ഒരു മൂലയിൽ ചില ഇരിമ്പുഴലുകൾ, മുച്ചാൻ വടികൾ മുതലായവയെല്ലാം കാണ്മാനുണ്ടു്. പലവിധത്തിലുള്ള ഉടുപ്പുകളും പണ്ടങ്ങളും അങ്ങുമിങ്ങും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തു തിണ്ണപോലെ ഒരു വലിയ കരിങ്കൽ പൊങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ആയാൾ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിൽ ഇത്രയേ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇതെല്ലാം ഒരു ക്ഷണംകൊണ്ടു കണ്ടു ഒന്നു ഞെട്ടി. അപ്പോഴെക്കും കള്ളരിൽ പ്രമാണി അടുത്തു ചെന്നു് ഇങ്ങിനേ തുടങ്ങി:— 'ഉണ്ണിച്ചാരൻ നായരല്ലേ ഇതു്? നേരം വെളുക്കുമ്പോഴെക്കും ഈ കണ്ടൻ ഊടുവഴിയിലും മററും വന്നതെന്തിനാണു്?' തന്റെ പേർ ശരിയായി വിളിച്ചപ്പോൾ അത്ഭുതം കൊണ്ടു ഒന്നുകൂടി അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു കുറേ നേരം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു പെട്ടന്നു 'നമ്മുടെ കണാരപ്പിഷാരടിയോ! എന്റെ അമ്മേ! ഇതെല്ലാം മായയോ ഇന്ദ്രജാലമോ എന്തോ? ഞാൻ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല!' എന്നും പറഞ്ഞു പിന്നേയും നോക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കള്ളരിൽ പ്രമാണി തന്റെ ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള വലിയ തലപ്പാവും കൃത്രിമ താടിമീശയും എടുത്തു താഴെ വെച്ചു. ഉണ്ണിച്ചാരൻ നായൎക്കും കണാരപ്പിഷാരടിക്കും അന്യോന്യം മനസ്സിലായി. കുറേ നേരം പതുക്കെപ്പതുക്കെ അവരിരുവരും സം

സാരിച്ചു. നായരുടെ തൊണ്ടയിടറുന്നു. മുറസ്സു കണ്ണീർ ഒഴുകുന്നു. പിഷാരടി സമാധാനപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സംഗതിയെല്ലാം നിമിഷംതോറും കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. കട്ടവിൽ-

പിഷാരടി— ഇനി പറഞ്ഞിട്ടെന്താണ കാൎയ്യം. വന്നതെല്ലാം വന്നു. മേലാൽ സൂക്ഷിക്കാം.

ഉ- നാ— എന്റെ പിഷാരടി! അതുകൊണ്ടുമാത്രമായോ! എന്റെ വലത്തു ഭാഗത്തു മുഴുവൻ ഒരു വേദന തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഏഴെട്ടുദിവസമായി. ക്രമത്തിൽ സഹിക്കാൻ വയ്യാതാകുന്നതുമുണ്ട്.

ഇതുംകൂടി കേട്ടപ്പോൾ പിഷാരടി കുന്നു വല്ലാതായി. 'എട്ടു ദിവസമായോ കാരണവൎക്കു വേദന തുടങ്ങീട്ട്?

ഉ- നാ— ഉവ്വ്.

പി— എട്ടു ദിവസം മുമ്പ് വല്ല കാപ്പിയോ പലഹാരമോ മറേറാ കഴിക്കയുണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഇതുരണ്ടും ഇനിക്കു പണ്ടേതന്നെ ഇല്ലല്ലോ.

പി— (കുറെ ആലോചിച്ച്) എന്തെങ്കിലും ദ്രവദ്രവ്യം കഴിക്കയുണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെന്നു പറയാൻ വയ്യാ. ഉച്ചയ്ക്കു ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ പച്ച വെള്ളം മാത്രം കുടിക്കയുണ്ടായി.

പി— ആരാണ വെള്ളം തന്നത്?

ഉ- നാ— അനുജൻ ഇടിച്ചാരനാണ്.

പി— എന്തുപാത്രത്തിലാണ്? കിണ്ടിയിൽ തന്നേയോ?

ഉ- നാ— അല്ല- നമ്മുടെ ഒരു പഞ്ചലോഹംകൊണ്ടുള്ള പാത്രം കാണാറില്ലേ? കാലത്തേ നേരം അവിടെ വരാറുള്ളപ്പോൾ നടുമുററത്തിന്റെ ഈയത്തു തേച്ചു കമത്തിയിരിക്കുന്നതു കാണാൻ വഴിയുണ്ടല്ലോ. അതിലാണ്.

പി— ങ്- ഹാ- അതിലാണോ- ആട്ടേ വെള്ളം അതിലൊഴിച്ചപ്പോൾ വല്ല നിറഭേദവും ഉണ്ടായോ?

ഉ- നാ— ഉവ്വ്, ഏതാണ്ട് ഒരു വെളുപ്പു് ഛായ തോന്നി.

എട്ടു ദിവസം മുമ്പാണ് വേദന തുടങ്ങിയതെന്നും അനുജൻ ഇടിച്ചാരനാണ് വെള്ളമൊഴിച്ചു കൊടുത്തതെന്നും കേട്ടപ്പോൾ തന്നേ മിക്കവാറും തീൎച്ചയായ ഒരു സംഗതിയേപ്പററി ഇത്രയും കൂടി അറിവു വിശേഷമായി കിട്ടിയപ്പോൾ പിഷാരടി അതിന്നു ശേഷം ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. 'ആട്ടേ, വിദ്യയുണ്ടാക്കാം. കാൎയ്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി' എന്നു പറുക്കെ പിറുപിറുത്തുംകൊണ്ടു ഒരു അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു ഒന്നുരണ്ടു ഗുളികകൾ ഒരു ചെപ്പിൽ നിന്നെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു 'കാരണവർ തൽക്കാലം ഇതു സേവിക്കു' എന്നു പറഞ്ഞു കുറച്ചു വെള്ളത്തിൽ ചാലിച്ചു കൊടുത്തു. തന്റെ വിശ്വാസപാത്രമായ പിഷാരടി കൊടുത്ത മരുന്ന് യാതൊരു ശങ്കയും കൂടാതെ സേവിച്ചു. അതു നന്നായതേ ഉള്ളു താമസം. കുറെ മുമ്പ് വ്യസനിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നു ഇപ്പോൾ കണ്ടാൽ അറിയില്ല. മുഖത്ത് എന്തോ ഒരു പ്രസന്നത വന്നുദിച്ചു. കരച്ചിലും മാറും പോയി ചിറിയും അഹങ്കാരവുമായി. അമ്മുക്കുട്ടിയുടേ മരണസംഗതി തീരേ മറന്നപോലേയായി. ഇങ്ങിനെ കുറച്ചു ദിവസം അവിടെ കൂടി.

നേരം നല്ല സന്ധ്യ. പടിഞ്ഞാറുദിക്ക് ചോരയണിഞ്ഞു ചെമ്പരത്തിമാല ചാത്തിയ കാളിയേപ്പോലേ ആയിക്കഴിഞ്ഞു. മുറസ്സ് ഇരുട്ടുപിടിക്കുന്നു. തിരുവീട്ടിലെ ഉമ്മറത്ത് വ്രാന്തയിൽ ഒരു ചാരുകസേരയിൽ ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു. തളത്തിൽ കത്തിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന നിലവിളക്കിന്റെ വെളിച്ചം കുറേശ്ശ പുറത്തേയ്ക്കു വരുന്നു

കൊണ്ടു ഈ ആളേ കാണ്മാൻ പ്രയാസമി
ല്ല. ൫൦ വയസ്സു പ്രായം, ഇരുനിറം ഒതു
ങ്ങിയ മെയ്യ്, നീണ്ട കയ്യ്, പൊക്കം പാകം,
തത്തക്കൊക്കുപോലേയുള്ള മൂക്ക്, സപ്പ്ദൃഷ്ടി
ഇതിനെയെല്ലാമാണ നമ്മുടെ ഇടിച്ചാരൻ
നായരുടേ മാതിരി. അടുത്തു തൊട്ടുകൊണ്ടു
തന്നേ ഒരു പുൽപായിൽ ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നു
ണ്ടു. ഇയ്യാളുടേക്കോലം അതിവിശേഷം! ത
ലയുടേ നടു മുഴവൻ കഷണ്ടി. നാലുപുറവും
ചെമ്പിച്ച രോമം വളൎന്നു നിൽക്കുന്നു. ആ
കപ്പാടെ തലയുടേ മട്ടു കണ്ടാൽ ചുററും ഉ
ണങ്ങിയ പുല്ലു മുളച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വെലിക്ക
ല്ലിൻെറ ച്ഛായയാണ്. നെററിയുടെ നടുവി
ൽ വലിയ ചന്ദനപ്പൊട്ടുണ്ട്. കൂൎത്ത മുഖ
വും, മുകളിലത്തേ വരിയിൽ മൂന്നു വിരൽ
ഉന്തി നിൽക്കുന്ന പല്ലുകളും ഒരു മൎക്കടമോ
ന്തയോടു കിടപിടിപ്പാൻ ധാരാളം മതിയാ
കും. മെയ് നിറയ രോമം. മാറത്ത് രോമ
ത്തിന്മേൽ ചാത്തത്തിന്നു മെഴുകുന്നതുപോ
ലേ കുറെ ചന്ദനം വെച്ചു തേയ്ക്കുവാൻ ഉ
ത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത് കാണാനുണ്ട്. തോൽക്കു
ടം തോൽക്കുന്ന കുമ്പയ്ക്കു താഴെ മുഴംകാലി
ൻെറ പകുതിവരേ എത്തുന്ന ഒരു ജഗന്നാ
ഥൻ മുണ്ടു ചുററിട്ടുണ്ട്. വിസ്ഥിയ്ക്കു താഴെ ഒരു
തോൎത്തു മുണ്ടു കോൎത്തുവലിച്ചു മുറുക്കെ കെ
ട്ടിയിരിക്കുന്നു. വലിയ ഭക്തനും ജ്ഞാനിയു
മാണെന്നാണ ഭാവം. കേളികേട്ട തിരുവീ
ട്ടിൽ കൃഷ്ണൻ നായരാശാനാണ് ഈ ദേഹം.
ഇടിച്ചാരൻ നായരും കൃഷ്ണൻ നായരാശാനും
തമ്മിൽ എന്തോരു വലിയ കാൎയ്യത്തെ പ
ററി ആലോചിയ്ക്കയാണെന്നു തോന്നുന്നു.
ഒരാൾ ഒന്നു പറഞ്ഞു ഒരു സപ്പ്ദൃഷ്ടി കാട്ടു
മ്പോഴെയ്ക്കും, മററയാൾ കൈകൊണ്ടു താ
ടിചൊറിഞ്ഞു പല്ലിളിച്ചു കാട്ടും. ചൂണ്ടാ
ണിവിരലിൻെറ പ്രയോജനം കേമം തന്നേ.
[illegible] 'കൂപ്പിയ്ക്കും' ഇടയ്ക്കുരുട്ടി മിഴിയ്ക്കും. ഇങ്ങി
നേ ഓരോന്നു തമ്മിൽ സ്വകാൎയ്യം പറകയും
ഗോഷ്ഠി കാണിയ്ക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന
സമയത്തു, 'അമ്മാ! വിശന്നു വലഞ്ഞു. ഇ
ന്നലേ അത്താഴം ഉണ്ടതാണേ! ഇത്തിരി ക
ഞ്ഞിവെള്ളമെങ്കിലും തരണേ!' എന്ന് ഉ
റക്കേ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഒരു ഭി
ക്ഷു അവിടെയ്ക്കു ചെന്നു. 'പോടാ, ഇവി
ടെ നിന്നു ലഹള കൂട്ടാതെ പോ, അപ്പുറ
ത്തു ചെന്നു വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ മേടിച്ചു ക
ഴിച്ചോ' എന്നു ആശാൻ ഉരുട്ടി മിഴിച്ചും
കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഭിക്ഷു മതിലിൻപടി
കടന്നു അപ്പുറത്തേയ്ക്കു പോയി. എന്നാൽ
മതിലിൻെറ അപ്പുറത്തു ഒളിച്ചുനിന്നതേയു
ള്ളു ഭ്രാന്തയുടേ അററവും മതിലും തൊ
ട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഇക്കാളിഅമ്മയും മ
ററും കിണററിങ്കരെ കുട്ടികളേ കുളിപ്പിച്ചു
തോൎത്തിയ്ക്കയായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആരും
അറിയാതെ തന്നേ ആശാൻേറയും നായരു
ടേയും സംഭാഷണം മുഴവനുംപതുങ്ങിനി
ന്നു കേൾപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഇ- നാ— 'എന്താ, ആശാൻ! ആ ഒരു സൊ
ല്ലു തീൎന്നുലോ. അല്ലേ. നമ്മുടെ സ്വ
കാൎയ്യങ്ങൾ അവൾ മാത്രമേ അറി
ഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നമ്മുടേ ശ്രമം
കൂടാതെതന്നേ അതും കഴിഞ്ഞില്ലേ.
പക്ഷേ ഒരു പേടി. അവൾ വല്ലവ
രോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായരിയ്ക്കോ?'

ആ- (ചുണ്ട് കൊണ്ടു അനുസ്വാരമെഴുതി)
പറഞ്ഞാൽ തന്നേ എന്താണ്. കണ്ടു
ണ്ണി മേനനും പിഷാരടിയ്ക്കും കാരണവ
ൎക്കും കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞില്ലേ. ഇനി കു
ഞ്ഞി അമ്മയും മക്കളുമല്ലേ ഉള്ളു?

ഇ- നാ— അല്ലാ, എടത്തി അമ്മേടെ കാ
ൎയ്യവും ഇന്നലേ തന്നേ കഴിച്ചിരിയ്ക്കു
ന്നു. ആശാൻ അറിഞ്ഞില്ലെന്നുണ്ടോ?

ആ:—(ചുണ്ടു വിടൎത്തിപ്പൊളിച്ച്) ഛേ! അ
ത്തു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. വിശേഷം!!

ഇ- നാ— പോരല്ലോ. ആയില്ലല്ലോ. ഇനി
ആ ചെക്കനുണ്ട്- രാമൻ- അവന്നു
വയസ്സു നാലേ ആയുള്ളുവെങ്കിലും
ബഹു തന്റേടം- അവന്റെ കാൎയ്യ
മാണു വിഷമം.

ആ:— (താടി ചൊറിഞ്ഞു, മോന്ത കുളുക്ക
ട്ടക്കപോലെയാക്കി, ആലോചന നടി
ച്ചും കൊണ്ടു)
അതിനൊരു വിദ്യ ചെയ്യാം- ആട്ടേ- ആ
തള്ളയേയും പിള്ളരേയും നമുക്ക് നില
വറയിൽക്കൊണ്ടുപോയിടാം- പിന്ന
ത്തെ കാൎയ്യം പിന്നെയാകാം. നാളെത്ത
ന്നേ കഴിയ്ക്കണം. വെറുതെ വൈകിയ്ക്ക
ണ്ട.

ഇ- നാ:— കണാരപ്പിഷാരടിയുടേ കാലം
കഴിഞ്ഞുപോയി. മരിച്ചിരിയ്ക്കണം.

ആ:— കാരണവരുടേയും മററും കാലം
എന്നെയ്ക്കാകും?

ഇ- ന:— നാളെയ്ക്ക് ഏഴായി ദിവസം ജ്യേ
ഷ്ഠനും കണ്ടുണ്ണിമേന്നും കൊടുത്തിട്ടു- ര
ണ്ടും നാളെ ഉച്ചയ്ക്കു കഴിയും. ഏടത്തി
അമ്മേടെം അങ്ങിനെ തന്നേ—

ആ:— ആവു! നാളെത്തേതോടുകൂടി ഒക്ക
കഴിയുമല്ലോ. പിന്നെ മണ്ണിയഞ്ചിറ ത
റവാടും തിരുവിട്ടും ഒന്നായി. അവിടുത്തേ
ആണ്ടളവ് അയ്യായിരപ്പറയും എന്റെ
ഉടപ്പിറന്നവൾ ഇക്കാളിയ്ക്കും മക്കൾക്കു
മായല്ലോ. വെറുതേ അല്ലാ ഞാൻ ദിവ
സേന രണ്ടുനേരം കുളിച്ചു പട്ടുടുത്ത് ഭഗ
വൽഗീത പാരായണം ചെയ്യുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞവസാനിച്ചപ്പോ
ഴെയ്ക്കും ഭിക്ഷു മതിലിൻപടി കടന്നു മുററ
ത്തെത്തി ഒന്നു തേട്ടി, യശമാന്നേ! സന്തോ
ഷായി! എന്നും പറഞ്ഞു നടന്നു. അവർ
ഉണ്ണാൻ അകത്തേയ്ക്കും പോയി.

'മണിയഞ്ചിറ' തറവാടു ഇന്നും ഇന്ന
ലേയുമുള്ളതല്ല. കാരണവന്മാരെല്ലാരും കീ
ൎത്തി കേട്ടവരുമാണ്. ഉണിച്ചാരൻ നായ
ൎക്ക് കാരണവസ്ഥാനം കിട്ടീട്ടു കൊല്ലം മൂ
ന്നേ ആയുള്ളു. ദാനവും ധൎമ്മവും അതികേ
മം. അയൽവക്കക്കാൎക്കെല്ലാം ബഹുപ്രീതി-
ഒരു ധൎമ്മപുത്രൻ തന്നെ. നര കേറി- നിറു
കയിൽ ഒരു ദ്രുപവട്ടം കുടുമയുള്ളത് കാ
ക്കക്കൊക്കപോലെ കെട്ടിവെച്ച് തുമ്പ് ചെ
വിയുടെ ഇടയിൽ തിരുകുകയാണ് പതി
വ്. സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു തലയാട്ടുമ്പോ
ൾ കടുക്കൻ കവിളത്ത് വന്നടിയ്ക്കും. തോ
ൎത്തുമുണ്ടാണ് സാധാരണ ചുററാറുള്ളത്. വ
ലത്തെക്കയ്യിന്റെ മോതിരവിരലിന്മേൽ മൂന്നു
കഴുക്കൻ മോതിരമുണ്ടു. ഇങ്ങിനേയുള്ള ഒരു
ദ്രുപം കാണാതായിട്ടു ദിവസം ആറു കഴി
ഞ്ഞു. കുടിയാന്മാരും അയൽവക്കക്കാരും
എല്ലായ്പോഴും അന്വേഷിയ്ക്കുന്നതുമുണ്ടു. നട്ടു
ച്ചനേരത്തു കാരണവരേ തിരഞ്ഞ നടന്നു
വിശന്നു വലഞ്ഞു കണ്ടുണ്ണിമേനോന്റെ വ
രവായി. വഴിയിൽ ഒരു ഭിക്ഷുവും മുട്ടിയെത്തി.

ഭി— യശമാന്നേ! ഈ സാധുവിനു രണ്ടു
പൈസ്സ കൊടുക്കിൻ.

ക- മേ— പോടാ- നിനക്കു പൈസ്സ! 'പൂച്ച
യ്ക്കു കളിവിളയാട്ടം എലിയ്ക്കു പ്രാണ
വേദന' എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ഇവി
ടെ എന്തൊക്കെയോ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.
നി എന്തറിയും? പോ, എന്നും പറ
ഞ്ഞു നടന്നു.

ഭി— യശമാന്നേ! അയ്യോ! അങ്ങിനെ പറ
യല്ലേ! അവിടെയ്ക്ക് എന്താണാവോ
വ്യസനം?

ക- മേ— (ദ്വേഷ്യപ്പെട്ട്) 'നിനക്കതറിഞ്ഞി
ട്ടു എന്താ കാൎയ്യം? നീ വിചാരിച്ചാൽ
എന്റെ വ്യസനം മാറുവാൻ സാധി
ക്കുമോ?

ഭി— പക്ഷേ സാധിച്ചുവെന്നും വരും യശ

മാനേ! ഞാൻ പലരുടേയും വ്യസനം മാറീട്ടുള്ളവനാണേ.

ക. മേ— ഇല്ലെങ്കിൽ നിൻെറ തുടയിന്മേൽ ഒരു പന്ത്രണ്ടടി അടിക്കട്ടേ. സമ്മതമാണോ?'

ഭി— യശമാൻെറ ഇഷ്ടംപോലേ.

ക. മേ— 'എന്നാൽ നടക്ക് - വാ.' എന്നും പറഞ്ഞു വേഗം നടന്നു തുടങ്ങി. മണിയഞ്ചിാ എത്തി. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അകത്തു പോയി കാലും മുഖവും കഴകി ഉണ്ണാനിരുന്നു. ചോറു ചെന്നില്ല. ഇത്തിരി വാരിത്തിന്നു, ക്ഷണം കൈ കഴകി തോർത്തിയുംകൊണ്ടു ഈറയത്തേയ്ക്കു വന്നു ഭിക്ഷു അവിടെ ഇരിപ്പാണ്.

ക. മേ— എടാ! എൻെറ വ്യസനം മാററത്തക്കവണ്ണം നിനക്കെന്തു വിദ്യയാണ് അറിവുള്ളത്.

ഭി— എനിക്ക് വൈദ്യം അറിയാം യശമാന്നേ! പിന്നെ ജ്യോത്സ്യവും കുറേശ്ശ.

ക. മേ— 'ഉവ്വോ! എന്നാൽ എനിക്കു വയററിൽ ഒരു വേദന. മാററാമോ?

ഭി— എത്ര നാളായി അവോ തുടങ്ങീട്ട്?

ക. മേ— പതിന്നാല് നാളായി.

ഭി— 'ഓ- ആട്ടേ. ഞാൻ നോക്കാം' എന്നും പറഞ്ഞു കുറെ പൊപ്പുകളും പൊതികളും തുറന്നു ഒരു ഗുളിക കൊടുത്തു. 'ഇത് വെള്ളത്തിൽ ചാലിച്ചു സേവിക്കിൻ' എന്നും പറഞ്ഞു. കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു. പത്തു മിനിട്ടിനകത്ത് വേദന നിന്നു.

ക. മേ— എയ്! ഭിക്ഷു ചില്ലാനക്കാരനല്ലല്ലോ. ആട്ടേ, നിങ്ങൾക്കു ജ്യോത്സ്യം അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ. ഇനി അതു കുറച്ചു നോക്കട്ടേ.'

ഭി— ഓ- അങ്ങിനെയാകാമെല്ലോ.

ക. മേ— ഇവിടേനിന്നു ഒരാൾ പോയിട്ടു ണ്ട്. ൩ ദിവസമായി. അയാൾ ഇപ്പോൾ എവിടേയാണെന്നു പറയാമോ?

ഭി— അയ്യോ! അയാൾ ചത്തു!

ക. മേ— പിന്നെ "അയാളെപ്പററി നിനക്കെന്താണ് അറിയുക?

ഭി— മരിച്ചുവോ ഇല്ലയോ എന്നു പറയാം.

ക. മേ— ഉവ്വോ- എന്നാൽ അതു പറ.

ഭി— (കുറെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും മററും അഴിച്ചുനോക്കി വളരെ ആലോചന നടിച്ച്) മരിച്ചിട്ടില്ല.

ക. മേ— ഇത്രതന്നേനിനക്കറിഞ്ഞുകൂട?

ഭി— യശമാന്നേ! ഇനിക്ക് വല്ലതും തരണേ! ഞാൻ പോട്ടേ.

കാര്യസ്ഥൻ വേഗം അകത്തുനിന്ന് ഒരു ത്രുപയും ഒരു മുണ്ടും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്ത് 'ഉം- പൊയ്ക്കോ' എന്നും പറഞ്ഞു അകത്തേയ്ക്കു പോയി. ഭിക്ഷു പുറത്തേയ്ക്കു പോയില്ല. അവിടെത്തന്നെ ചുററിപ്പററിക്കൂടിയതേയുള്ളൂ.

എഴര നാഴിക വെളുപ്പാൻ കാലമായപ്പോൾ പാറകളുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ ഒരു വിളക്ക് മങ്ങിക്കത്തുന്നു. മൂന്നു പുറത്തും പരന്നുകിടക്കുന്ന പാടങ്ങളുടേ വരമ്പുകളിൽനിന്നും കുളക്കോഴികളുടേ ശബ്ദം കേൾപ്പാറുണ്ട്. പാറയുടെ കിഴക്കുഭാഗം തൊട്ടുകിടക്കുന്ന കുററിക്കാട്ടിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഓരിവെട്ടുകൾ നിലച്ചിട്ടില്ല. ഒരു വലിയ തലപ്പാവും, കണംകാലിൽ തടവുന്ന കപ്പായവും മുച്ചാൻവടിയും നീണ്ട മീശയും ആയി ഒരാൾ ഗുഹയുടെ ഉമ്മറത്ത് ഉലാത്തുന്നുണ്ട്, നടത്തത്തിൻെറ മട്ടുകൊണ്ടു എന്തോ ഒരു അസ്വാസ്ഥ്യമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. എതാണ്ടൊക്കെ പിറുപിറുക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴയ്ക്കും പടിഞ്ഞാറുനിന്നും ഒരു കാൽപെരുമാററം കേട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു നോക്കി 'ആരാണത്?' എന്നു ചോദിച്ചു. 'ശങ്കിയ്ക്കണ്ടാ- ഞാൻ തന്നെയാണ്, കാരണവരേ!'

'അല്ലാ! എത്ര കാലമായി പോയിട്ട്? എന്തൊക്കെയാണ് അവിടുത്തെ വർത്തമാനങ്ങൾ? ഇനിക്കു ഈ കൊള്ളക്കാരൻെറ വേഷം മതിയായി' എന്നും പറഞ്ഞു കാരണവർ വേഷമെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ചു. കണാര

ഷ്പിഷാരടി തന്റെ കാവിവസ്ത്രവും, നരച്ച താടിയും, വലിയ തലേക്കെട്ടും, ഭാണ്ഡവും, പിരിയൻവടിയും താഴെ വെച്ചു. പഴയ വേഷമെടുത്തു രണ്ടു പേരും ഗൃഹസ്ഥകുത്തുകടന്നു കൽഠറ വിലിരുന്നു.

പി— ഞാൻ വത്തമാനങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞാൽ കാരണവര് വല്ലാതെ വ്യസനിക്കും. അതില്ലെന്നു തീച്ചയുണ്ടോ?

ഉ. നാ— തീച്ചയുണ്ട്. വ്യസനിച്ചിട്ടെന്താ കാര്യം?

പി— അങ്ങിനെ പറയൂ.

ഉ. നാ— എന്നാൽ വത്തമാനങ്ങൾ തുടങ്ങൂ.

ഇടിച്ചാരൻനായരുടേയും ആശാൻേറയും സംഭാഷണത്തിന്റെ സാരം മുഴവൻ പിഷാരടി പറഞ്ഞപ്പോഴെയ്ക്കും തന്നെ കാരണവര് വല്ലാതായി. എങ്കിലും വ്യസനമെല്ലാം അടക്കി 'എന്റെ പിഷാരടീ! ഇനി എന്താ വേണ്ടത്?' എന്നു ചോദിച്ചു.

പി— കാരണവരേ! കഴിഞ്ഞില്ല. വ്യസനിക്കാതിരിക്കു. വത്തമാനം ഇനിയുമുണ്ട്.

ഉ. നാ— എന്നാൽ കേൾക്കട്ടെ.

പി— പിറെറന്നാൾ കണ്ടുണ്ണിമേനേക്കണ്ടു ഒരു മരുന്നു കൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം മൂന്നു നാളെയ്ക്കു നീട്ടി. അത്രയെ ആവുള്ളു.

ഉ. നാ— പാവം കണ്ടുണ്ണിമേനോൻ. ൨൦ കൊല്ലമായി അവിടുത്തെ മുക്ത്യാറ് കാര്യസ്ഥനായിട്ട്. മൂന്നു ദിവസമല്ലേ ഉള്ളു ഇനി! ആട്ടേ, നമ്മുടെ കുഞ്ഞിയേയും കുട്ടികളേയും കണ്ടില്ലേ?

പി— 'എന്റെ കാരണവരേ! അവരുടെ കഥയൊന്നും പറയണ്ട.

ഇതു കേട്ടപ്പൊഴെയ്ക്കും മൂപ്പര് തേങ്ങിത്തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'അയ്യോ എന്റെ രാമൻകുട്ടീ! പാവം നാലു വയസ്സ്! അവന്റെ കഥയെന്താണ്!' എന്നും മററും പറഞ്ഞു. കരച്ചിൽ മുറയ്ക്കു കൂടിത്തുടങ്ങി.

പി— കാന്നവരേ! ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ കരയരുതെന്ന്. ഇതാണല്ലോ തരക്കേട്, ഇങ്ങിനേയായാൽ ഞാനിനിയൊന്നും പറയില്ല.

ഉ. നാ— അയ്യോ! പിഷാരടി! ദേഷ്യപ്പെടണ്ട; ഞാനേതെങ്കിലും ഇങ്ങിനെയായി. എന്തായാലും അവരുടെ കഥ കേൾക്കട്ടെ.

പി— കരയരുത്.

ഉ. നാ— ഇല്ല.

പി— ഞാൻ ഇന്നലേ മണിയഞ്ചിറ വീടു വിട്ടില്ല. ആരും കാണാതെ നമ്മുടെ കാരണവന്മാരെ കുടിവെച്ചിട്ടുള്ള കോണിച്ചോടറയിൽ ചെന്നു പതുങ്ങിയിരുന്നു. നേരം രാത്രിയായി. നിലാവസ്തമിച്ചു. പാതിരയായി. ആരോ വന്നു തളത്തിന്റെ വാതിൽ ചവുട്ടിപ്പൊളിക്കുന്ന ഒച്ച കേട്ടു. എന്റെ തുട വിറച്ചുതുടങ്ങി.

ഉ. നാ— ഈശ്വരാ! കള്ളന്മാരോ! ഇനി അതും കൂടിയേ വേണ്ടൂ.

പി— കള്ളന്മാരാണെങ്കിൽ ഭേദമല്ലേ. നമ്മുടെ ആ പുഷ്ക്കരൻ ഇല്ലേ ഇടിച്ചാരൻ. അവനുണ്ട് ഒരു പത്തു പന്ത്രണ്ടു മാപ്പിളമാരോടുകൂടേ ചൂട്ടും പന്തവുമായിക്കടന്നുവരുന്നു. 'എവിടേയാണ് അവററ' എന്നും പറഞ്ഞു എടനാഴിയിലേക്കു കടന്നു. പിന്നേ ഞാൻ ഒന്നും കണ്ടില്ല. കുഞ്ഞി അമ്മയുടേയും കുട്ടികളുടേയും കരച്ചിൽ കേട്ടു. അപ്പോൾ—

ഉ. നാ— 'അയ്യോ! കള്ളൻ കാര്യം പാറിച്ചല്ലോ' എന്നു നിലവിളിച്ചു മാറത്ത് അഞ്ചാറടി അടിച്ചു ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽനിന്നും മലന്നു വീണ് ഉരുണ്ടു പിരണ്ടു തലതല്ലിത്തുടങ്ങി. പിഷാരടി ഒരു വിധത്തിൽ സമാധാനപ്പെടുത്തി. 'ഞാനിനിയൊന്നും പറയില്ല.' എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉ. നാ—വേണ്ട പിഷാരടി പറയേണ്ടാ. ഇനിക്ക് സഹിക്കവയ്യേ! അമ്മേ! ഈശ്വരാ! എന്റെ അമ്മുക്കുട്ടിയും പോയി. ഇവരിങ്ങിനേയുമായി. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു.

പി— കാരണവരേ! ആട്ടേ, അമ്മുക്കുട്ടി മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തിയാലോ, വ്യസനിക്കാതിരിയ്ക്കുമോ?

ഉ. നാ— പിഷാരടി അസംബന്ധം പറയാതിരിക്കൂ. മരിച്ചുപോയ ആൾ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുത്തുക! എന്താ ഇത്! കുട്ടിക്കളിയല്ലേ!

പി— എന്റെ കാരണവരേ! കാൎയ്യം മനസ്സിലാക്കണം. കുട്ടിയേ വിഷം തീണ്ടിയതല്ലേ. വിഷം തീണ്ടിയാൽ ഉടനെ മരിക്കയും മറൊറാന്നും ചെയ്യില്ല. മരിച്ചപോലേയാകും. അത്രയേ ഉള്ളു.

ഉ. നാ— (കുറച്ചു നേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട്. പിന്നെ) 'അയ്യോ! ഈശ്വരാ! എന്നാൽ അവളേ ജീവനോടേ കഴിച്ചിട്ടുവല്ലോ. ഇതാരറിഞ്ഞു.

പി— വ്യസനിക്കണ്ട; കഴിച്ചിട്ടിട്ടുമില്ല.

ഉ. നാ— ഉവ്വ് പിഷാരടി! അവളെ പണ്ടങ്ങളെല്ലാം അണിയിച്ചു തന്നെ കഴിച്ചിടുവാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞപോലെ അവളെ കൊണ്ടുപോയത് ഞാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു.

പി— അതു ശരി. പിന്നെ ഉണ്ടായതു അറിയാമോ?

ഉ. നാ—ഇല്ല. നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ.

പി— എന്നാൽ പറയാം. കേട്ടോളൂ. കാരണവർ പറഞ്ഞപോലെ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോകുംവഴിക്കു പണ്ടങ്ങൾ തട്ടിപ്പറിപ്പാൻ കുറെ കള്ളന്മാർ കടന്നു പിടികൂടി. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആളുകളെല്ലാം ഇട്ടേച്ചോടി. കള്ളന്മാരേ സമാധാനിപ്പിച്ചു പണ്ടങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചു കൊടുത്തയപ്പാനായിട്ടന്നു ഞാൻ ഈ വേഷം കെട്ടിയതാണ. അമ്മുക്കുട്ടിയുടേ ശരീരം കിട്ടാനായിട്ടാണ ഞാൻ ഇത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടിയത്. പിന്നെ ഞാൻ അതു എന്റെ ഒരു ശിഷ്യന്റെ പക്കൽ വിഷമിറക്കാൻ ഏൽപ്പിച്ചയച്ചിട്ടുണ്ട്. അവനു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ പ്രസിദ്ധവൈദ്യനായ 'ശങ്കരഗുരുസ്വാമി'കളെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കയും ചെയ്യും. അതിനാൽ അമ്മുക്കുട്ടി തീൎച്ചയായും ജീവിക്കും. അതു വിചാരിച്ചു വ്യസനിക്കണ്ട.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മൂപ്പരുടെ വ്യസനം പകുതി ശമിച്ചു. എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ഉടനേ പിഷാരടി ഒരു മരുന്നെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു നായരേക്കൊണ്ടു കഴിപ്പിച്ചു. ആയാൾ കറുപ്പു തിന്നപോലെ ഉന്മാദചിത്തനായിത്തീൎന്നു.

കാരണവരെ പണ്ടത്തെ മാതിരി ആക്കിയുംവെച്ചു പിഷാരടി ഒന്നുംകൂടി ഒരു സക്കീട്ടാരംഭിച്ചു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. മൂന്നാം ദിവസം മടങ്ങിയെത്തി. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു. ഉണ്ണിച്ചാരൻനായരും താനും രണ്ടു വലിയ കുപ്പായമെടുത്തിട്ടു. പിഷാരടി ഒരു ഇരിമ്പുകട്ടാരമെടുത്തു കുപ്പായത്തിനുള്ളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. ഇരുവരും പുറപ്പെട്ടു. ഊടുവഴികളിൽക്കൂടേ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു 'മണിയഞ്ചിറ' എത്തി. അവിടത്തേ കഥയെന്താണ്. കാരണവർ ഇപ്പോൾ ഇടിച്ചാരൻനായരാണ്. ഇക്കാളിഅമ്മയും ആശാനും മററും കൂടി മുകളിൽ വടക്കേ മച്ചിൽ ശീട്ടുകളി കൊണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കയാണ്. വാല്യക്കാർ അടുക്കളയിൽ കാപ്പിയും പലഹാരവും ഉണ്ടാക്കുക തിരക്ക്. കിഴക്കപുറത്തിറയത്താരുമില്ല. നല്ല തരം. പാട്ടുരാശി തുടങ്ങി. തക്കം നന്നെന്നുറച്ചു ഉണ്ണിച്ചാരൻനായരും പിഷാരടിയും അകത്തു കടന്നുകൂടി. ഒരു ഗൂഢമാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടെ നിലാറയിൽച്ചെന്നു. ചെന്നു ചേരുന്ന മൂലയിൽ തന്നേ രണ്ടു വലിയ ചരക്കുകൾ ചാരിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നിൽ ചെന്നു പതുങ്ങിയിരിപ്പായി. അതു ഒരു നരകം തന്നെ. തെക്കുപടിഞ്ഞാറു മൂക്കിൽ ഒരു ഇരുമ്പുകുററി തറച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്മേൽ കയ്യും കാലും കൂട്ടിക്കെട്ടിയിട്ടിട്ടുള്ള ഒരാൾ കിടന്നു പിടയുന്നുണ്ട്. നോക്കിയപ്പോൾ അതു കാൎയ്യസ്ഥൻ കണ്ടുണ്ണിമേനോനാണ്. വടക്കുപടിഞ്ഞാറു മൂലയിൽ ഒരു വലിയ ഇരുമ്പഴിക്കൂടുണ്ട്. ചെമ്പും ചരക്കും വെച്ചിരുന്നതാണ്. അതിലുണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയും മൂന്നു കുട്ടികളും കണ്ണീരും കയ്യുമായിക്കിടക്കുന്നു. അപ്പോഴേക്കും ആരോ പടിഞ്ഞാറെ ചുമരിലുള്ള ഒരു വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്നതും വാതു

ൽ ഒന്നു ഉറക്കെക്കരഞ്ഞതും കേട്ടു. നോക്കിയപ്പോൾ ഇടിച്ചാരന്റെ പുറപ്പാടാണ്. വയറു തിരുമ്മിയുംകൊണ്ട് ആശാൻ പിന്നാലെയുമുണ്ട്. കടന്ന ഉടനേ 'എടാ, രാമാ! നേരു പറ. രണ്ടു ദിവസം മുമ്പ് ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നുവോ?' എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോഴെക്കും ആശാൻ ചാടിക്കടന്നു കണ്ണുരുട്ടി ചൂണ്ടുവിരൽപ്രയോഗത്തോടുകൂടേ കടിച്ചു മുറിച്ചുംകൊണ്ടു 'എടാ, കരങ്ങേ! കാര്യം മനസ്സിലായോ, നേരു പറഞ്ഞോ, മനസ്സിലായോ, ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ മൂക്കറക്കും മനസ്സിലായോ' എന്നു ചോദിച്ചു. കുട്ടി ഒരു ആട്ടു കൊടുത്തപ്പോൾ മിണ്ടാതെ നില്പായി.

രാമൻകുട്ടി— ഇനിക്ക് ഇളയച്ഛനെ കാണണ്ടാ. ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടുകയും ഇല്ല. എന്റെ അച്ഛന്റെ അന്തകനല്ലേ. എന്നും പറഞ്ഞു കണ്ണു പൊത്തി.

ഇ. നാ— നിന്റെ കണ്ണു ഞാൻ കുത്തും. നേര് പറഞ്ഞോ.

ഇങ്ങിനെ പലതും പറഞ്ഞിട്ടും കുട്ടിയുടെ പക്കൽനിന്നും സൂക്ഷ്മവൎത്തമാനമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. ഇടിച്ചാരൻ ദ്വേഷ്യപ്പെട്ടു കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തികൊണ്ടു ആ ബാലന്റെ കണ്ണുരണ്ടും ചൂന്നെടുത്തു. കുട്ടി കിടന്നു പിടഞ്ഞു. ഇടിച്ചാരന്റെ മനസ്സ് കരിമ്പാറതന്നെ. ഇതു കണ്ടപ്പോഴെയ്ക്കും ഉണ്ണിച്ചാരൻനായൎക്കു സഹിച്ചില്ല. ഉടനെ ചാടി എഴുന്നേററു ചരക്കു മറിച്ചിട്ടു. പിഷാരടിയും ഓടിയെത്തി. ഇടിച്ചാരനെക്കടന്നു പിടികൂടി. ആശാൻ ഓടിക്കളഞ്ഞു. പിഷാരടിയ്ക്കു ബലം അധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇടിച്ചാരൻ കുടുങ്ങി. കണ്ടുണ്ണിമേനോന്റെ ചങ്ങലയഴിച്ചു അവന്റെ കയ്യും കാലും കൂട്ടിക്കെട്ടിയിട്ടു. കുപ്പായത്തിന്റെ അടിയിൽനിന്നും കട്ടാരമെടുത്ത് അവന്റെ ചങ്കിൽ കുത്തിനിൎത്തി. ചോര കുടുകുടെച്ചാടി. കിടന്നു പിടഞ്ഞു. കുഞ്ഞിയേയും കുട്ടികളേയും സമാധാനിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണിച്ചാരൻനായര ഇതു കണ്ടു അനുജനെ രക്ഷിയ്ക്കുവാൻ ഓടിയടുത്തു. പിഷാരടി ഒരു തള്ളു കൊടുത്തപ്പോൾ നാലു കോൽ ദൂരെ ചെന്നു വീണു. പിന്നെ പിഷാരടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. 'നിങ്ങളെല്ലാരും കേൾപ്പിൻ. നമുക്കാക്കും ഇനി എറെത്താമസമില്ല. ഈ കള്ളക്കഴുവേറിയുടെ മരുന്നുപെട്ടിയിൽ പേരെഴുതി വെച്ചിരുന്ന വിഷം മോഷ്ടിച്ചെടുത്തു. ഞാൻ ഒരു ദിവസം കാലത്തു പെട്ടി ഇവിടെ വെച്ചു കുളിക്കാൻ പോയ ലാക്കിലാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ പണിയൊക്കെ പററിച്ചു. അപ്പോൾ തന്നെ എന്നെയും വിഷം തീണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറിമരുന്നിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു എന്റെ മരണം ഇതുവരെ നീട്ടി. ഇനി വയ്യാ. മൂന്നു ദിവസം മുമ്പു നിങ്ങൾക്കെല്ലാവൎക്കും ഞാൻ തന്ന മരുന്നിന്റെ ബലവും ഇപ്പോൾ ശമിയ്ക്കും. ഈ കള്ളന്റെ ഭാൎയ്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും ആ കാട്ടുകള്ളനായ ആശാനും ഞാൻ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു ഭിക്ഷുവേഷത്തിൽ ചെന്നു ചുക്കുവെള്ളത്തിൽ ആരും കാണാതെ വിഷമിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ കഥയും ഇപ്പോൾ കഴിയും. അന്നു ആ വെള്ളം കുടിക്കാതിരുന്ന ഈ ദുഷ്ടന്റെ കഥ ഇങ്ങിനെയും കഴിയട്ടെ.' ഉത്തരം പറഞ്ഞപ്പോഴെക്കും മുകളിൽനിന്നു 'അയ്യോ' എന്നു ഒരു നാലഞ്ചു നിലവിളി കേട്ടതും തട്ടൊന്നു കുലുങ്ങിയതും പിഷാരടി നിന്ന നിലയിൽ തന്നെ വീണതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നെലാറയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരുടെ കാൎയ്യവും മുറയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇടിച്ചാരൻ മാത്രം പ്രാണവേദനയും അനുഭവിച്ചു കിടന്നു പിടഞ്ഞു തല തല്ലി നിലവിളിച്ചു ലരി സന്ധ്യമയങ്ങുന്നവരെ ആ കിടപ്പിൽ കിടന്നിട്ടാണു മരിച്ചത്.

പിറെറന്നാൾ പിഷാരടിയുടെ ശിഷ്യന്റെയും വിഷമിറങ്ങി സുഖപ്പെട്ട അമ്മുക്കുട്ടിയുടെയും വരവായി. ആധി വ്യാധിയായിത്തീൎന്ന് അമ്മുക്കുട്ടി മരിച്ചുപോയെന്ന് ഇയ്യിടെ കേട്ടു. ഇങ്ങിനെ മണിയഞ്ചിറ തറവാടു നശിച്ചുപോയതിനാൽ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം സൎക്കാരിലേയ്ക്കടങ്ങിയിരിയ്ക്കാം.

പി. എസ്സ്. എൻ

മംഗളോദയം

മാസിക

പുസ്തകം ൩ | കൎക്കടകമാസം | ലക്കം ൧൨

മംഗളം

വിജയക്കൊടി വിശ്വമംഗളാനാം
ത്രിദിവപ്പൊൽക്കുടതൻ പളിങ്ങുതണ്ട്
അമർകെങ്ങളിലംബികാമണാളൻ
തിരുനട്ടത്തിലെടുത്ത ദണ്ഡപാദഃ.

ലീലാതിലകം

ഭാഷാശാകുന്തളം*

ലോകത്തിൽ അനശ്വരമായുള്ള യശസ്സ് ക്രിയകളേക്കാൾ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടാണ് അധികസൌകൎയ്യത്തോടുകൂടി ലഭിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നുള്ളതു നിരാക്ഷേപമായ ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. ഓരോ ദേശത്ത് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോ അപദാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രസിദ്ധന്മാരായി ഭവിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചു സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് എത്രമാത്രം കേട്ടറിവുണ്ടായിരിക്കുമോ അതിൽ വളരെ അധികമായി ഒരു ദേശത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ഒരു സൽകാവ്യത്തെ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കവിയെക്കുറിച്ചു കേട്ടറിവുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വിക്രമാദിത്യന്റെയൊ ഭോജന്റെയൊ കാലത്തു രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാരായ മന്ത്രിമാരോ പരാക്രമശാലികളായ സേനാനായകന്മാരോ തപശ്ശക്തിയുള്ള യോഗികളൊ ആയി ആരെല്ലാമോ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം; എന്നാൽ അങ്ങനെ പ്രസിദ്ധന്മാരായവരിൽ ഒരാളുടെ എങ്കിലും പേരിനെ നാം ഇപ്പോൾ അറിയുന്നുണ്ടോ? അതിൻവണ്ണം തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വിഖ്യാതയായ എലിസബേ

---

* ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥന്റെ അനുവാദപ്രകാരം.

ണ്ടു മഹാരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മന്ത്രിമാരെയും സേനാനികളെയും മററു യോഗ്യന്മാരേയും കുറിച്ച് അധികമായ അറിവ് എത്ര ആളുകൾക്കുണ്ടായിരിക്കും? എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും സാമാന്യവ്യുൽപത്തി ഉള്ളവരിൽ കാളിദാസൻെറയും ഷേക്സ്പീയരുടേയും പേരു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു നിർവിവാദം തന്നെ. ഈ മഹാന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഇവരേക്കാൾ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നവരും അധികം മാന്യതയും പ്രസിദ്ധിയും ഉള്ളവരും ആയി അനേകം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയും, ഇവർ അന്നു കേവലം അപ്രശസ്തന്മാരും ഇവരേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്ന വല്ലവരേയും ആശ്രയിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്നവരും തങ്ങൾക്കു ലോകത്തിൽ എന്നെന്നേക്കും നിലയില്ക്കുന്നതായി ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്ന കീർത്തിയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിചാരവും ആശംസയും ഇല്ലാത്തവരും ആയിരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കാമെന്നുള്ളത് അസംഭാവ്യമല്ല. എന്നാൽ ഓരോ യുദ്ധങ്ങളിൽ ജയങ്ങളെ പ്രാപിക്കയും ഓരോ രാജ്യങ്ങളെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും മററും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരുടെ അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ കാലക്രമേണ കേവലം വിസ്മൃതപ്രായങ്ങളായി പോയിരിക്കുമ്പോഴും അവരുടെ സമാനകാലീനന്മാരായ കവികളുടെ വാക്കുകൾ ഉത്ഭവിച്ച കാലത്ത് അവയ്ക്കു ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതിലും അധികമായി ഉത്തരോത്തരം വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന പ്രാശസ്ത്യത്തോടുകൂടി ദേശാന്തരങ്ങളിലും പ്രഖ്യാതിയെ പ്രാപിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടു കവികളേപ്പോലെ സ്ഥായിയായും ഉപര്യുപരി പുഷ്ടിയെ പ്രാപിച്ചു വരുന്നതായും ഉള്ള യശസ്സു മററുള്ളവരാൽ സമ്പാദിക്കാൻ ശക്യമല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാവ്യം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ കവികളുടേയും യശസ്സു ചിരന്തനമായി ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല.

'ചിത്രാ ഏവ കവയഃ ചിത്രാണ്യേവ കാവ്യാനി'

എന്ന് ഒരു മഹാനായ ആലങ്കാരികൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ നാം ഓർക്കണം.

എല്ലാവരും യശസ്സിനെ ആഗ്രഹിച്ചു തന്നെ ആയിരിക്കാം കാവ്യരചനയിൽ ഉദ്യോഗിക്കുന്നത്. എങ്കിലും അനപലപനീയമായ ഗുണവിശേഷംകൊണ്ടു സഹൃദയന്മാർക്കു ഹൃദയംഗമമായിത്തീർന്നു കാലക്രമത്താൽ സ്ഥേയസിയായ പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയുടെ കർത്താവിൻെറ കവിയശഃപ്രാർത്ഥിതം മാത്രമേ സർവ്വഥാ സഫലമായി ഭവിക്കു. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു കൃതിയായ ശാകുന്തളനാടകത്തിൻെറ കർത്താവായ കാളിദാസൻെറ പേർ എത്തിട്ടില്ലാത്ത ദേശം ഏതൽക്കാലത്തിൽ ഒന്നും തന്നെ ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു കവി ഇല്ലെന്നു സഹൃദയന്മാർ ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ശ്രീഹർഷൻ, ഭവഭൂതി, മഘൻ മുതലായ മഹാകവികളിൽ രുചിഭേദത്താൽ പ്രത്യേകം പക്ഷപാതികളായ വിദ്വാന്മാർ ചിലരില്ലെന്നില്ല; എന്നാൽ അതുപോലെ അവരുടെ കൃതികളെ എല്ലാം വ്യത്യാസം കൂടാതെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതിൽ സംശയിക്കുന്നവരായ നല്ല വ്യുൽപന്നന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ കാളിദാസൻെറ വാക്കിനുള്ള അകൃത്രിമമായ മാധുര്യത്തെ ആസ്വദിച്ച് രസിക്കാത്തവരും അതിനുള്ള അസാധാരണസാരസ്യത്തെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും വിസംവദിക്കുന്നവരും ആയി ഈ ദേശത്തിലും അതി[illegible]

ദേശാന്തരങ്ങളിലും അഭിജ്ഞന്മാരിൽ അ ങ്ങനെതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാഹിത്യത്തിനു ക്രമേണ ഉപര്യുപരി പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിച്ചുവന്ന് ആയതു പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു കാളിദാസകൃതികളിലാണെന്നുള്ളത് അനുഭവൈകവേദ്യമാകുന്നു. അതിൽ അൎവ്വാചീനന്മാരായ കവികൾ (പ്രാചീനന്മാരിലും ചിലരുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.) ശബ്ദങ്ങൾക്കും അൎത്ഥങ്ങൾക്കും അനേകവിധങ്ങളായ വൈചിത്ര്യങ്ങളെക്കല്പിച്ചു ഭാഷയ്ക്കു ഒരു സമ്പ്രദായഭേദത്തെ വരുത്തുകയും വളരെ പുഷ്ടിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എങ്കിലും അതൊക്കെയും കേവലം പരിഷ്കാരമേന്ന തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതാണോ എന്നു വളരെ ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദങ്ങളിലെ രീതിയിൽനിന്നു പുരാണങ്ങളിലെ രീതിക്കും പുരാണങ്ങളിലെ രീതിയിൽനിന്നു കാളിദാസകൃതികളിലെ രീതിക്കും എങ്ങനെ പരിഷ്കാരം ഉത്തരോത്തരം സ്പഷ്ടമായി കാണപ്പെടുന്നോ അതുപോലെതന്നെ കാളിദാസകൃതികളിലെ രീതിയിൽനിന്നും ശ്രീഹൎഷാദികൃതികളിലെ രീതിക്കു നാം കാണുന്ന ഭേദത്തെ പരിഷ്കാരമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതാണോ? കാളിദാസൻ 'രഘുവംശാ'ദികാവ്യനിൎമ്മാണത്തിൽ ഉദ്യോഗിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം 'മന്ദഃ കവിയശഃപ്രാൎത്ഥീ' എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ വാക്കാൽ തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ കവിയശസ്സിനെ സമ്പാദിക്കണമെന്നു കൂടിയും ആയിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അതിന് ഔപയികമായി തന്നാൽ വിവക്ഷിതമായ വിഷയത്തെ ലളിതമായും സരസമായും ലൌകികവ്യവഹാരരീതിയെ അനുസരിച്ചും ഹൃദയംഗമമാക്കി പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ തന്റെ പാടവപ്രകടനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായ 'രഘുവംശാ'ദികളിലെ ഏതു ഭാഗം നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ 'നൈഷധം', 'മാഘം', 'കിരാതാൎജ്ജുനീയം' മുതലായ കാവ്യങ്ങളിലെ ഏതു ഭാഗം നോക്കിയാലും അവയുടെ കൎത്താക്കന്മാൎക്ക് ഒരു വാസ്തവകഥയെ വിവരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തേക്കാൾ തങ്ങളുടെ കവിതാചാതുൎയ്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം ഒന്നുതന്നെയാണ് മുൻപിട്ടു നിന്നിരുന്നതെന്നു നിൎവ്വിവാദമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതാണ്. അവർ വിവക്ഷിതമായ വിഷയത്തെ തങ്ങൾക്കു ശബ്ദത്തിലും അൎത്ഥത്തിലും കല്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൈചിത്ര്യത്തെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു ഉപായമായിട്ടു മാത്രമേ കരുതിയിരുന്നുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇതരകവികൃതികളേക്കാൾ സൎവ്വഥാ ഉൽകൃഷ്ടകളെന്ന് അഭ്യുപഗതകളായ കാളിദാസകൃതികളിൽവച്ച് അകൃത്രിമമായ രാമണീയകംകൊണ്ടും സ്വാഭാവികരസപുഷ്ടികൊണ്ടും കഥാമാധുൎയ്യംകൊണ്ടും സന്ദൎഭസാരള്യംകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠതമമായ 'ശാകുന്തളം' ലോകത്തിൽ മുഴുവനും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും നാനാദേശീയന്മാരായ സകല പണ്ഡിതന്മാരാലും സവിസ്മയം അഭിനന്ദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. ജൎമ്മനിയിലെ മഹാകവിയായ ഗീഥിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പദ്യത്തിലെ താൽപൎയ്യത്തെ ഇവിടെ എഴുതുന്നു: 'സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളും സംവത്സരാവസാനത്തിലെ ഫലങ്ങളും, ആത്മാവിനു മോഹത്തേയും ആനന്ദപാരവശ്യത്തേയും നിവൃതിയേയും സന്തുഷ്ടിയേയും ജനിപ്പി

ക്കുന്നതായ സകലവും എന്നു വേണ്ട, ഭൂലോകവും സ്വർല്ലോകവും കൂടിയും ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ 'ശാകുന്തളം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി; അതിൽ എല്ലാം അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.'

'കവിതാ കാളിദാസസ്യ തത്ര ശാകുന്തളം മതം
ശാകുന്തളേ ചതുർത്ഥോങ്കസ്തത്ര ശ്ലോകചതുഷ്ടയം.'

എന്ന് ഒരു പ്രസിദ്ധശ്ലോകം ഉണ്ട്. കാളിദാസന്റെ അസാധാരണകവിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഏതദ്ദേശത്തിലെ പ്രാചീനകവികളിൽ എത്ര പേർ ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അവധിയില്ല.

'പുരാ കവീനാം ഗണനാപ്രസംഗേ
കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതകാളിദാസാ
അദ്യാപി തത്തുല്യകവേരഭാവാ-
ദനാമികാ സാർത്ഥകനാമധേയാ.'

എന്ന് ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

മഹാകവിയായ ബാണൻ—

'നിർഗ്ഗതാസു ന വാ കസ്യ കാളിദാസസ്യ സൂക്തിഷു
പ്രീതിർമ്മധുരസാർദ്രാസു മഞ്ജരീഷ്വിവ ജായതേ.

പ്രസിദ്ധനായ ഗോവർദ്ധനാചാര്യൻ—

'സാകൂതമധുരകോമളവിലാസിനീകണ്ഠകൂജിതപ്രാ(യേ
ശിക്ഷാസമയേപി മുദേ രതലീലാകാളിദാസോക്തി'

പ്രസന്നരാഘവത്തിൽ ജയദേവൻ—

'യസ്യാശ്ചോരശ്ചികുരനികരഃ കർണ്ണപൂരോമയൂരോ
ഭാസോഹാസഃ കവികുലഗുരുഃ കാളിദാസോവിലാസഃ
ഹർഷോഹർഷോഹൃദയവസതിഃ പഞ്ചബാണശ്ചബാ(ണഃ
കേഷാംനൈഷാകഥയ കവിതാകാമിനീകൌതുകാ(യ.'

അലക്സാണ്ഡർ വാൺഹംബോൾട്ട് എന്ന യൂറോപ്യപണ്ഡിതൻ കാളിദാസനെക്കുറിച്ചിപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "പ്രസിദ്ധശാകുന്തളകർത്താവായ കാളിദാസൻ ശൃംഗാരരസത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ അദ്വിതീയനായ ഒരു മഹാകവിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം വർജിൽ, ഹൊറേസ് ഇവരുടെ സമാനകാലീനനും ആയിരുന്നു. മാനസികവികാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള മാർദ്ദവവിശേഷവും കല്പനാശക്തിയുടെ പുഷ്ടിയും കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സകലജാതികളിലുമുള്ള കവികളുടെ ഇടയിൽ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്."

എന്നാൽ ഇത്ര പ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു പ്രാമാണികമായ ഒരറിവും ഇല്ലാത്തത് എത്ര ശോചനീയമായ ഒരു സംഗതി ആകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായ വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരാൾക്കു ബാസ്വലിനു ജാൺസന്റെ ചരിത്രം എഴുതണമെന്നു തോന്നിയതുപോലെ, കാളിദാസന്റെ ഒരു ചരിത്രവും എഴുതണമെന്നു തോന്നുകയും ബാസ്വല്, ജാൺസനെ നമുക്ക് എങ്ങനെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നോ അതുപോലെ കാളിദാസനെക്കുറിച്ചുള്ള സകലവിവരങ്ങളേയും സവിസ്തരമായി ആയാൾ എഴുതി നമ്മെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. കാളിദാസമഹാകവി ഏതു ദിക്കിൽ ജനിച്ചു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഏതു സ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം എങ്ങനെയെല്ലാമായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവന്നത് ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് ആരോടെല്ലാം സഹവാസമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും മറ്റും വാസ്തവമായി വിവരണംചെയ്യുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനെ സകലവിദ്വാന്മാരും എത്ര ഉത്സാഹത്തോടു കൂടി വായിക്കുമായിരുന്നു! എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷുസമ്പ്രദായത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ചരിത്രം ഇല്ലെങ്കിലും കാളിദാസനെക്കുറിച്ച് ഈ

ഷൽഭേദങ്ങളോടു കൂടിയ അനേകവിധങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവയിൽ നിന്നു ചില സാംഗതികളെ ഇവിടെ സാക്ഷേപമായി പ്രസ്താവിക്കാം.

ഒരു വിദുഷിയായ കന്യ തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനായി പിതാവിനാൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തപ്പെട്ട സകലവിദ്വാന്മാരേയും വാദത്തിൽ തോല്പിച്ചതിനാൽ ലജ്ജിതന്മാരായി പിന്നീടു് ആരും വരാതായതിന്റെ ശേഷം പിതാവു് ഇനി വാദപരീക്ഷ കൂടാതെതന്നെ യോഗ്യന്മാർക്കാർക്കെങ്കിലും പുത്രിയെ കൊടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പിന്നെയും ആളയച്ചു. എന്നാൽ യോഗ്യന്മാർ ഒരുത്തരും പൂർവ്വപരിഭവം നിമിത്തം ചെല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദൂതന്മാർ വിഷമിച്ചു് ഇനി ഒരു മൂഢനെത്തന്നെ കൊണ്ടുപോകണമെന്നു വെച്ചു നോക്കി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു സുഭഗാകൃതിയായ ഉഷ്ട്രപാലൻ (അജപാലൻ എന്നും കേൾവിയുണ്ടു്.) തന്റെ ഒട്ടകത്തിനു തീററിക്കായി വൃക്ഷത്തിൽ കയറി താൻ നിന്നിരുന്ന ശാഖയുടെ മൂലത്തെത്തന്നെ വെട്ടുന്നതു കണ്ടു് അവനെ മൂഢനെന്നു നിശ്ചയിച്ചു നല്ല വസ്ത്രവും ധരിപ്പിച്ചു് ഒന്നും സംസാരിക്കരുതെന്നും പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചു കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. വിവാഹമണ്ഡപത്തിന്റെ മുൻപിൽ കെട്ടിയിരുന്ന തിരശ്ശീലയിൽ രാവണന്റെ ചിത്രത്തെ കണ്ടു് ആ മൂഢൻ 'അഭഭണോ രാഭണോ' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അപശബ്ദമെന്നു് ആ സ്ത്രീ ആക്ഷേപിക്കുകയും അവളോടു മത്സരികളായ ചില വിദ്വാന്മാർ,

'കുംഭകണ്ണേഭകാരോസ്തിഭകാരോസ്തിവിഭീഷണേ
രാക്ഷസാനാംകുലശ്രേഷ്ഠോരാഭണോനൈവരാവണഃ.'

എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു് അതിനു സാധുത്വം സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിവാഹാനന്തരം ശയനഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു 'മന്മഥകഥാഗന്ധം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത' ആ വിരസൻ മൃഷ്ടാശനജന്യമായ സൌഹിത്യം കൊണ്ടു് ഉടനെ ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചു് സ്വപ്നത്തിൽ 'ഉഷ്ട്രാ ഉഷ്ട്രാ! ഉട്രാ ഉട്രാ!' എന്നിങ്ങിനെ ബഹുശഃ വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടു സമീപത്തിരുന്ന വിദുഷിയായ വധു അന്ധാളിച്ചപ്പോൾ ചില വിദ്വാന്മാർ അവന്റെ പരമാൎത്ഥത്തെ അവളോടു പറഞ്ഞു. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ചേൎന്നു്

'ഉഷ്ട്രേലുമ്പതിഷംവാരംവാ
തസ്മൈദത്താവിപുലനിതംബാ.'

എന്ന ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. (ഭാൎയ്യ താംബൂലദാനം ചെയ്തപ്പോൾ സ്വാപോന്മുഖനായ ആ അജപാലൻ തന്റെ മുഖത്തിൽ ആട്ടുകൾ വിഷ്ഠാവിസൎജ്ജനം ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടി 'ഥൂ ഥൂ' എന്നു നിഷ്ഠീവനം ചെയ്തു എന്നും ഒരു പ്രവാദം ഉണ്ടു്) ഏതായാലും അനക്ഷരകുക്ഷിയായ ഭൎത്താവിനെ ആ സ്ത്രീ തിരസ്കരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആയാൾ നിൎവ്വിണ്ണനായി ഭദ്രകാളിയെ സേവിക്കുന്നതിനു സമീപത്തു് ഒരു വനാന്തൎഗ്ഗതമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ അൎദ്ധരാത്രിയിൽ ചെന്നുചേൎന്നപ്പോൾ ദേവി പുറമേ സഞ്ചരിക്കാൻ പോയിരിക്കയായിരുന്നു. അവൻ ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു കടന്നു വാതിൽ സാക്ഷയിട്ടു കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദേവി തിരിച്ചു വന്നു വാതിലടച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു്, 'ആരാണകത്തു്?' എന്നും അവൻ ധൃഷ്ടതയോടു കൂടി അകത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് 'ആരാണു് പുറത്തു?' എന്നും ചോദിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദേവി എങ്ങിനെയെങ്കിലും മനുഷ്യസഞ്ചാരം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പിൽ അകത്തു കടക്കണമല്ലോ എന്നുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ നിമി

ത്തം താൻ കാളിയാണ് എന്നുള്ള പരമാൎത്ഥത്തെ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ വാതിൽ തുറക്കാതെ അകത്തുതന്നെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് എന്നാൽ 'ഞാൻ ദാസനാണ്' എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു ദേവി സന്തോഷിച്ച് 'കാളിദാസാ! നീ എന്തിനാണ് എന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കടന്നിരിക്കുന്നത്? നിനക്ക് എന്താണ് അപേക്ഷയുള്ളത്?' എന്നു ചോദിക്കുകയും, കാളിദാസൻ 'എനിക്കു വിദ്യയുണ്ടാക്കിത്തന്നല്ലാതെ ഞാൻ വാതിൽ തുറക്കുന്നതല്ല' എന്നു ശാഠ്യം പിടിച്ചതിനാൽ വാതിലിന്റെ ഇടയിൽ കൂടി നാക്കു പുറത്തേക്കു നീട്ടുന്നതിനു ദേവി നിയോഗിച്ചതിൻവണ്ണം അദ്ദേഹം ചെയ്കയും തന്റെ ഛുരികാഗ്രം കൊണ്ടു ദേവി അതിൽ വിദ്യാപ്രദമായ ചിന്താമണിമന്ത്രത്തെ എഴുതുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ കാളിദാസൻ മഹാകവിയായിത്തീൎന്നു, വാതിൽ തുറന്നു ദേവിയെ നമസ്കരിച്ചു സ്തുതിച്ചു.

'സൌന്ദൎയ്യവിഭ്രമഭുവോ ഭുവനാധിപത്യ-
സംപത്തികല്പതരവസ്ത്രിപുരേ ജയന്തി
ഏതേ കവിത്വകുമുദപ്രകരാവബോധ-
പൂൎണ്ണേന്ദവസ്ത്വവ ജഗജ്ജനനി! പ്രണാമാഃ.'

ഇത്യാദിയായി എതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള സ്തവം അപ്പോൾ കാളിദാസനാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം അനുഗ്രഹകവിയായിത്തീൎന്ന് അദ്ദേഹം തിരിയെ വന്നു ഭാൎയ്യയെ കണ്ടപ്പോൾ 'അസ്തി കശ്ചിദ്വാഗ്വിശേഷഃ?' എന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു എന്നും, അനന്തരം അദ്ദേഹം ആ ചോദ്യത്തിലെ പദത്രയത്തെ ആദിയിൽ ചേൎത്ത് 'അസ്ത്യുത്തരസ്യാം ദിശി ദേവതാത്മാ' ഇത്യാദിയായി 'കുമാരസംഭവത്തേയും', 'കശ്ചിൽ കാന്താവിരഹഗുരുണാ സ്വാധികാരപ്രമത്തഃ' ഇത്യാദിയായി 'മേഘസന്ദേശ'ത്തേയും, 'വാഗൎത്ഥാവിവ സംപൃക്തൌ' ഇത്യാദിയായി 'രഘുവംശ'ത്തേയും നിൎമ്മിച്ചു എന്നും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്.

'ഭോജചരിത്രം' എന്ന കൃതിയിൽ കാളിദാസനെക്കുറിച്ച് അനേകകഥകൾ ഉള്ളവക്ക് എത്രമാത്രം പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കപ്പെടാമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിനാലും ഈ ഉപന്യാസം അധികവിസ്തരമായിത്തീരുന്നതാണെന്നുള്ള ശങ്കയാലും അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

കാളിദാസന്റെ കാലം ഖണ്ഡിതമായി ഇതുവരെയും നിൎണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വിക്രമാദിത്യന്റെ സദസ്യന്മാരായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാളിദാസന്റെ പേരും കൂടി ചേൎത്ത്,

'ധന്വന്തരിക്ഷപണകാമരസിംഹശങ്കു-
വേതാളഭട്ടഘടകൎപ്പരകാളിദാസാഃ
ഖ്യാതോ വരാഹമിഹിരോ നൃപതേസ്സഭായാം
രത്നാനി വൈ വരരുചിൎന്നവ വിക്രമസ്യ.'

എന്ന് ഒരു ശ്ലോകം ഉള്ളതിനെ പ്രമാണീകരിച്ചു കാളിദാസനെ വിക്രമാദിത്യനോടു സമാനകാലീനനാക്കി ചിലർ വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രാമാണികതയെക്കുറിച്ചുതന്നെ മററു ചിലൎക്കു വിപ്രതിപത്തിയുള്ളതായി കാണുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞ ശ്ലോകം 'വിക്രമചരിത'ത്തിൽ ഉള്ളതെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ റാത്ത് എന്ന യൂറോപ്യപണ്ഡിതൻ 'വിക്രമചരിത'ത്തെക്കുറിച്ചു വിവരിച്ച് ഫ്വെൎത്ത അക്ടോബർമാസത്തെ 'ഏഷ്യാററിക്ക് ജൎണലിൽ' എഴുതീട്ടുള്ളതിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതുകൂടാതേയും 'സിംഹാസനദ്വാത്രിംശിക' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നിലും ഈ ശ്ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു 'ജ്യോതിൎവിദാഭരണം' എന്നും 'നവരത്നം' എന്നും രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉ

ളതെന്നാണ് പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതി നെ പ്രമാണീകരിയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ കാളിദാസൻ ക്രിസ്തുവൎഷത്തിന് ഒന്നു സംവത്സരം മുൻപിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരിയ്ക്കണം.

എന്നാൽ ഇതിൽപറയുന്ന വിക്രമൻ വിക്രമാബ്ദത്തെ പ്രവൎത്തിപ്പിച്ച പ്രസിദ്ധനായ വിക്രമാദിത്യൻ തന്നെയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല. പ്രസിദ്ധവിക്രമാദിത്യന്റെ വംശ്യന്മാരായ അനേക രാജാക്കന്മാർ ഈ സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. മേൽ പറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാപിതനായിരിക്കുന്ന വിക്രമൻ മാളവദേശാധിപതിയായി ധാര എന്നും ഉജ്ജയിനി എന്നും ഉള്ള നഗരങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭോജൻ തന്നെയാണെന്നു ഫെബർലിൻ മുതലായ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭോജൻ ക്രിസ്തുവൎഷം ൧൦൪൦—൧൦൯൦ ഇടക്കു ജീവിച്ചിരുന്നതായി അനേകലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ കാളിദാസൻ ഭോജനോടു സമാനകാലിനനായിരുന്നു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യം നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്രമാത്രം പ്രബലമായിരിക്കുന്നോ അതുപോലെതന്നെ യൂറോപ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ കാളിദാസൻ വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ബോധം സാധാരണമായിരിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതി, ദണ്ഡി, ചോരൻ, മയൂരൻ, ബാണൻ, മാഘൻ, ഭാരവി, എന്നു വേണ്ട, പ്രസിദ്ധകവികളായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെ ഒക്കെയും ഭോജന്റെ സമാനകാലിനന്മാരായി ഗണിച്ച് അനേക കഥകൾ 'ഭോജചരിത്രത്തിൽ' കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സർ മാണിയർ വില്യംസ് മുതലായ വിദ്വാന്മാർ കാളിദാസൻ, ഭവഭൂതിയേക്കാൾ ൧൦൦൦-ൽ ചില്വാനം വത്സരം മുമ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് പറയുന്നത്. അവരുടെ മതത്തിൽ 'ധന്വന്തരിക്ഷപണകാ'ദ്യാദി ശ്ലോകത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ച വിപ്രപത്തിയുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ വിക്രമൻ എന്നും ഭോജൻ എന്നും ഉള്ള നാമധേയങ്ങൾ മറ്റു രാജാക്കന്മാൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ കാളിദാസൻ എന്നുള്ള പേർ മറ്റു കവികൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരുതോ? ധന്വന്തരിക്ഷപണകാദികളോടുകൂടി വിക്രമാദിത്യസദസ്യനവരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കാളിദാസൻ വേറെ തന്നെ ആയിരിക്കാം.

'നളോദയം' എന്ന യമകകാവ്യം കാളിദാസകൃതിയെന്നാണ് അതിനാൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ 'രഘുവംശാ'ദി കാവ്യങ്ങളുടേയും 'ശാകുന്തളാ'ദി നാടകങ്ങളുടേയും കൎത്താവായ കാളിദാസൻ 'നളോദയ'ത്തെപ്പോലെ കേവലം ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യത്തെ നിൎമ്മിക്കുന്നതിൽ പ്രയത്നം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ഭാഗവതസിദ്ധാന്തചന്ദ്രിക' എന്ന ഒരു നിബന്ധത്തിൽ 'രഘുവംശ'കൎത്താവും 'നളോദയ' കൎത്താവും ഒരാൾ തന്നെ എന്നായിട്ടു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആയതു സഹൃദയന്മാൎക്കു കുട്ടംതന്നെ ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു 'നളോദയ'കൎത്താവു വിക്രമാദിത്യസദസ്യനായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാളിദാസനോ വേറെ തന്നെ തന്നാമകനായ ഒരു കവിയോ ആയിരിക്കാമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

കാളിദാസനാൽ 'കുമാരസംഭവം,' 'മേഘസന്ദേശം,' 'രഘുവംശം' ഈ കാവ്യത്രയം നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടതിന്റെശേഷം 'സ്മൃതിചന്ദ്രിക' എന്ന വേദോക്തകൎമ്മപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും 'ജ്യോതിൎവിദാഭരണം' എ

ന്നു മേൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു എന്നും തദനന്തരമാണ് 'മാളവികാഗ്നിമിത്രീയം,' 'വിക്രമോർവ്വശീയം,' 'ശാകുന്തളം' ഈ നാടകത്രയം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതെന്നും 'ജ്യോതിർവ്വിദാഭരണ'ത്തിൽ തന്നെ ശേഷാദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നു.

'മത്തോऽധുനാ കൃതിരിയം സതി മാളവേന്ദ്ര
ശ്രീവിക്രമാർക്കനൃപരാജവരേ സമാസീൽ,'
'ശങ്കുപ്രാദിപണ്ഡിതവരാഃ കവയസ്ത്വനേകേ
ജ്യോതിർവ്വിദസ്സമഭവംശ്ചവരാഹപൂർവ്വാഃ,'
ശ്രീവിക്രമസ്യ ബുധസംസദി പൂജ്യബുദ്ധേഃ
തേഷാമഥം നയസഖഃ കില കാളിദാസഃ'
'കാവ്യത്രയം സുമതികൃദ്രഘുവംശപൂർവ്വം
ജാതം യതഃ ഖലു കിയച്ഛ്രുതികർമ്മവാദഃ
ജ്യോതിർവ്വിദാഭരണകാലവിധാനശാസ്ത്രം
ശ്രീകാളിദാസകവിതോ ഹി തതോ ബഭൂവ'.

ഇവയെ പ്രമാണീകരിച്ച് 'രഘുവംശാ'ദികാവ്യത്രയത്തിന്റെയും 'ശാകുന്തളാ'ദി നാടകത്രയത്തിന്റെയും കർത്താവായ കാളിദാസൻതന്നെയാണ് 'ജ്യോതിർവ്വിദാഭരണം,' 'സ്മൃതിചന്ദ്രിക' ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ എനിക്കു വളരെ ശങ്കയായിരിക്കുന്നു. കാളിദാസന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായ വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരാൾ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു മഹാകവിത്വത്താൽ അതിപ്രസിദ്ധിയേ ആ കാലത്തിൽ തന്നെ പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ഒരാളുടെ പേരുവെച്ചാൽ അധികപ്രഖ്യാതി ഉണ്ടാകുമെന്നു വെച്ച് ഇങ്ങനെ ഒക്കെയും ചേർത്ത് എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതായി വരരുതോ? കാളിദാസന്റെ പദ്യങ്ങളുടേയും മേൽകാണിക്കപ്പെട്ടവയുടെയും ശയ്യക്ക് എത്രമാത്രം വ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്നു സഹൃദയന്മാൎക്കു സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ്. കുമാരസംഭവത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗമായി ഏഴു സൎഗ്ഗങ്ങൾ കാളിദാസകൃതങ്ങൾ എന്നു ചിലർ വ്യവഹരിക്കുന്നതും പ്രാമാദികമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതുപോലെ 'മാളവികാഗ്നിമിത്രീയം' കാളിദാസകൃതമല്ലെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിനു മതിയായ കാരണം ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

കാളിദാസന്റെ കവിതയോടു സാമ്യം ഉള്ളതായി മറ്റൊരുത്തന്റെ കവിതയും ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം. 'അഭിനവകാളിദാസൻ' എന്ന പേരിനെ ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ 'വിശ്വഗുണാദർശ'കാരൻ മുതലായ ചില കവികൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് എത്രത്തോളം ന്യായമാണെന്നു സഹൃദയന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തട്ടെ. കാളിദാസന്റെ കാവ്യത്രയത്തിലും നാടകത്രയത്തിലും സഹൃദയന്മാൎക്കു സ്ഫുടോപലഭ്യമായ ഒരു രസവിശേഷം ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇതു സാധാരണപണ്ഡിതന്മാരുടെ ചർവ്വണത്തിൽ അനുഭവഗോചരീഭവിക്കുന്നതല്ല.

വളരെ നാൾ ഞാൻ കാളിദാസന്റെ കവിതയുടെ അസാധാരണരസവിശേഷത്തെ അറിയാതെ ആദ്യം പഠിച്ച കാവ്യമായ 'കിരാതാൎജ്ജുനീയ'ത്തേയും ആദ്യം പഠിച്ച നാടകമായ 'അനൎഘരാഘവ'ത്തേയും സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായി വിചാരിച്ചുവന്നു. എന്നു മാത്രമല്ലാ, മൌഢ്യത്താൽ 'രഘുവംശ'ത്തെ ഒരു നിസ്സാരകാവ്യമെന്ന് അനാദരിക്കുകൂടിയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറെ നാൾ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം സഹൃദയാഗ്രഗണ്യനായ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ പ്രസംഗവശാൽ ഒരിക്കൽ കാളിദാസന്റെ കൃതികളെ വളരെ ശ്ലാഘിക്കയും അവയിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ചൊല്ലി അവയുടെ രസപുഷ്ടിയെ പ്രതിപാദിക്കയും ചെയ്തു കേട്ട

[illegible]ൽകൊണ്ടാണ് എനിക്കു കാളിദാസകൃതി[illegible]ളിൽ ഒരു അഭിരുചി ജനിച്ചതു്.

'ഇത്ഥമർത്ഥിശ്രുതപാരദൃശ്വാ
[illegible]ഷോസ്സു കംശാദനവം പ്രകാമം
ഗ[illegible]ദാന്യാന്തരമിത്ഥ്യയം മേ
[illegible]ൽപരീവാദനവാവതാരഃ'.

ഈ ശ്ലോകമാണ് എന്റെ മനസ്സിനെ ആദ്യമായി കാളിദാസകൃതികളിലേക്കു ആവർജ്ജിപ്പിച്ചതു്. അവയെ പിന്നെ തൃഷ്ണയോടുകൂടി ബഹുശഃ പരിശീലിച്ചേടത്തോളം അവയുടെ രസവിശേഷം എനിക്കു സ്വയം അനുഭവഗോചരമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ടു.

കാളിദാസകൃതിയിൽ വെച്ച് സർവ്വസമ്മതമായ ഉൽകൃഷ്ടത്തോടു കൂടിയ 'ശാകുന്തള'ത്തെ വായിച്ച് ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ മാനസികങ്ങളും ദൈഹികങ്ങളും ആയ ക്ലേശങ്ങളെ വിസ്മരിക്കാൻ എനിക്കു സംഗതിയായതിനു വേണ്ടി, യശോമാത്രശരീരശേഷനെങ്കിലും സ്വസാഹിത്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ച്, എന്നും അനശ്വരമായിരിക്കുന്ന ആത്മാവോടുകൂടിയ ആ മഹാനുഭാവന് ഏതു വിധത്തിലാണ് ഒരു പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതെന്നു പലപ്പോഴും ആലോചിച്ചതിൽ ഈ നാടകരത്നത്തിന്റെ രാമണീയകത്തെ സംസ്കൃതപരിചയമില്ലാത്ത കേരളീയന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇതിനെ ഭാഷാന്തരീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികമായി ഒന്നും ചെയ്യാനില്ലെന്നു തോന്നിയതിനാലാണ് ഞാൻ ഇതിനായി ഉദ്യമിച്ചത്. ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പൂർണ്ണമായി ഫലിപ്പിക്കാമെന്നുള്ള നിശ്ചയം എത്രയും ശിഥിലമായിട്ടു എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആദ്യമായി 'വിദ്യാവിലാസിനി'യിൽ ചേക്കുന്നതിന് അപ്പപ്പോൾ തർജ്ജമ ചെയ്തു് അയച്ചിരുന്നതിനെ സഹൃദയന്മാർ അഭിനന്ദിച്ചു തുടങ്ങിയതിനാൽ പ്രോത്സാഹിതനായിത്തന്നെ അതിനെ ഞാൻ പൂരിപ്പിച്ചു. അതിൽനിന്നും അല്പം ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി സാപുടമായി കേരളവിലാസം അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചതിനെ നാടുനീങ്ങിയ വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം ഒരു തിരുവെഴുത്തയച്ചിരുന്നു- 'ഇതു മലയാളത്തിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകൃതിയായി എന്നെന്നേക്കും നിലനില്ക്കുമെന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്.'

എന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നുംതന്നെ നിർദ്ദോഷമാണെന്ന് എനിക്ക് അശേഷം വിശ്വാസം ഇല്ലെങ്കിലും സഹൃദയന്മാർ പലരും അഭിനന്ദിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ വല്ലതും ചില ഗുണംകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ ഈ 'ഭാഷാശാകുന്തള'ത്തിന് അന്തിതരസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷം ഉള്ളതിനെ ആരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതു കാളിദാസഗ്രഥിതവസ്തു എന്നുള്ളതു മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പിന്നെ വേണമെങ്കിൽ ആദ്യമായിഒരു സംസ്കൃതനാടകം മലയാളത്തിൽ ആക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതാണ് എന്നുംകൂടി ഒരു വിശേഷം ഇതിനു പറയാം. ഇത്രയും മാത്രമല്ലാതെ കവിതാഗുണംകൊണ്ടു് ഇതിന് ഒരു വിശേഷം ഉള്ളതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

എനിക്കു ബാല്യം മുതൽ തന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ കവനം ചെയ്തു പരിചയിച്ച് ആ ഭാഷ അധികം സ്വാധീനപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ തർജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങൾ അല്പം ബഹുലീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇത് ഒരു ന്യൂനതയെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം പ്രാചീനന്മാരും അർവാചീനന്മാരും ആയ

ഭാഷാസുകവികളിൽ പലരുടെ കൃതികളിലും ഇതിൻെറ താദവസ്ഥ്യം ഉണ്ട്. ഭാഷയുടെ രീതിയിലും ഔത്തരാഹന്മാൎക്ക് അഭംഗി എന്നു തോന്നുന്ന പ്രയോഗങ്ങൾ ഇതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്തെല്ലാം വൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഈ 'കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം' മലയാളികൾക്കെല്ലാം പ്രേമാസ്പദമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അനേകനാടകസംഘക്കാർ ഇതിനെ പഠിച്ചു രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിക്കയും അനവധി ജനങ്ങൾ അതുകണ്ടു രസിക്കയും ചെയ്തു വരുന്നതു തന്നെ മതിയായ തെളിവായിരിക്കുന്നു.

൧൦൭൨ മകരം ൨൪-ാംനു- മദ്രാസ്സിൽ വച്ച് ഈ പരിഭാഷയുടെ മൂലമായ 'അഭിജ്ഞാനശാകുന്തള'ത്തെത്തന്നെ ഒരു സംഘക്കാർ അഭിനയിച്ചു ഞാൻ ഇദംപ്രഥമമായി കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ തർജ്ജമയെ മലയാളികളിൽ വല്ലവരും രംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നുള്ള ആഗ്രഹം സ്വാഭാവികമായി എൻെറ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു എങ്കിലും അത് ഫലിക്കുമെന്നുള്ള വിചാരം അപ്പോൾ എനിക്ക് അശേഷം ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആ ആഗ്രഹം എൻെറ പ്രതീക്ഷയെ അതിലംഘിച്ച് ബഹുധാ ഫലിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ വച്ച് എൻെറ ശ്രമത്തിനു സാഫല്യം സിദ്ധിച്ചതിനാലുള്ള പൂൎണ്ണകൃതാൎത്ഥതയോടും, ആറാം പതിപ്പ് ആവശ്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം കേരളീയജനങ്ങൾ എൻെറ കൃതിയെ ആദരിക്കുന്നതിനാൽ അവരെക്കുറിച്ചുള്ള അവ്യാജകൃതജ്ഞതയോടുംകൂടി ഇതിനെ നിൎമ്മത്സരന്മാരായ സഹൃദയന്മാരുടെ മുൻപാകെ സമൎപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

കേരളവൎമ്മ സി. എസ്സ്. ഐ. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

—∞∞—

നാലാശ്രമങ്ങൾ.

ഹിന്തുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയമുള്ളവർ ഹിന്തുമതത്തിൽ പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ള നാലാശ്രമങ്ങളെപ്പററി കേട്ടിരിപ്പാനിടയുണ്ട്. അവ ബ്രഹ്മചൎയ്യം, ഗാൎഹസ്ഥ്യം, വാനപ്രസ്ഥം, സന്ന്യാസം എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഒന്നിനൊന്നു വിരോധമാവാത്ത വിധത്തിൽ ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ദശാവിശേഷങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടവയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻെറ ജീവിതം ഇന്ന കാലത്ത് ഇന്ന വിധത്തിലാണ് വേണ്ടതെന്നും, അവസാനത്തിൽ എത്തേണ്ടതായ 'സിദ്ധി' ഇന്നതാണെന്നും അതാതിൻെറ പൂൎവ്വാപരസംബന്ധത്തോടു കൂടി മനസ്സിലാകേണമെങ്കിൽ ഈ ആശ്രമധൎമ്മങ്ങളെപ്പററി ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം ഉണ്ടാവാതെ കഴിയുന്നതല്ല.

മനുഷ്യജന്മം സിദ്ധിച്ചാൽ കുറച്ചു പ്രായം ചെന്നു തൻേറടം വരുന്നതുവരെ രക്ഷിതാക്കന്മാരുടെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തു കഴിയേണ്ടതാകയാൽ അത്രയും കാലം ഒരു ചുമതലയില്ലാത്ത ജീവിതമായതുകൊണ്ട് അ

ഒന്നാമത്തെ ആശ്രമങ്ങളുടെ ആവശ്യം നേരിടുന്നില്ല. തന്റെ വയസ്സുന്നതോടുകൂടി ഓരോ കാലവിധത്തിലുള്ള മനോവികാരങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യവാസനയും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം ബുദ്ധിയുടെ വളൎച്ചയാണെന്നു വിചാരിക്കാം. വളൎന്നു വരുന്ന ഒരു വസ്തുവിനെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കേണ്ടതു വളൎച്ചയുടെ ആരംഭത്തിലാണ്. മനുഷ്യൎക്കു സുഖത്തിന്നും ദുഃഖത്തിന്നും മൂലകാരണം ബുദ്ധിയായതുകൊണ്ടു സുഖേച്ഛുകൾ അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ കാലം ബുദ്ധിക്കു സംസ്കാരം വരുത്തുവാനായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ സംസ്കാരം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അഭ്യാസകാലത്തു മനസ്സിന്നു ലേശംപോലും പതറിച്ച വരാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ വിദ്യ വേണ്ടതുപോലെ സ്വാധീനപ്പെടുകയുമുള്ളു. അതുകൊണ്ടാണ് ആ കാലത്തു ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തെ അനുഷ്ഠിക്കേണമെന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മചൎയ്യം എന്നതിന്ന് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഒതുക്കിയിരിക്കുക എന്നേ അൎത്ഥമുള്ളു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായിട്ടുള്ള കാലം നേത്രാനന്ദകരങ്ങളായ കാഴ്ചകളിലോ, ശ്രോത്രേന്ദ്രിയത്തിന്നു തൃപ്തി വരുത്തുന്ന സംഗീതത്തിലോ, രസനേന്ദ്രിയത്തെ രസിപ്പിക്കുന്ന ഭോജ്യങ്ങളിലോ മറ്റോ ഭ്രമിച്ചു പോയാൽ അതു വളരെ അനൎത്ഥമായിപ്പരിണമിക്കുവാനിടയുണ്ട്. ആപാതത്തിൽത്തന്നെ മോഹജനകങ്ങളായ സ്ത്രീസുഖം മുതലായവയുടെ സ്പൎശംപോലും അനുണ്ടായിപ്പോയാൽ വലിയ വിഷമത്തിലായിത്തീരും. ഇതെല്ലാം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടാണ് ബ്രഹ്മചാരിയുടെ വ്രതങ്ങളെ വളരെ നിഷ്ഠയോടുകൂടി വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു ബ്രഹ്മചാരിക്കു വലിയ ഉത്സവങ്ങളിലോ ജനക്കൂട്ടം അധികമുള്ള സമാജങ്ങളിലോ ചേരുകയാവട്ടെ സ്ത്രീദൎശനം മുതലായവ ചെയ്യുകയാവട്ടെ പാടുള്ളതല്ല; നിത്യകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഗുരുസവിധത്തിലിരുന്നു തന്റെ പാഠങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുകയും അനുസന്ധാനം ചെയ്കയും വേണം. ഗുരുസവിധത്തിലിരുന്ന് എന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞത് എന്തിനാകുന്നു? ബ്രഹ്മചാരിയുടെ കാലം, ബുദ്ധിയുടെ പ്രസരിപ്പ് വലിയ തള്ളിച്ചയിലെത്തുന്ന ഒരു ദശാവിശേഷമാകയാൽ, എത്രതന്നെ നിൎബ്ബന്ധവും നിബന്ധനകളുമുണ്ടെങ്കിലും, മതിയായ ഒരു ശാസിതാവിനെ ഭയപ്പെടാനില്ലെങ്കിൽ, ആയാൾ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവൎത്തിച്ചേയ്ക്കും. സ്വച്ഛന്ദവൃത്തി പ്രകൃതദശയിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ശത്രുവായതുകൊണ്ട് അതു പാടില്ലതാനും. ഇതാകുന്നു പണ്ടത്തെ ഗുരുകുലവാസത്തിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ഗുണം. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം, മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കു വികാസം വരുത്തുകയും ഇന്ദ്രിയചാപല്യത്തെ ഒതുക്കുകയും ചെയ്ത്, വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പിന്നീടു സംസാരരണാങ്കണത്തിൽ കടന്നു പയററുവാനുള്ള സാമഗ്രികളും ആയുധങ്ങളും സമ്പാദിക്കുകയാകുന്നു.

ബ്രഹ്മചൎയ്യം കഴിഞ്ഞാൽ ആ മനുഷ്യൻ സംസാരസുഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുവാൻ അധികാരിയാകുന്നു. ഇതേവരെയും കുരു വിദ്യാൎത്ഥിയെന്നോ ബാലനെന്നോ പറയാമായിരുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ വിദ്വാനും യുവാവും ആയിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇയാൾ 'പുരുഷദശയിലെത്തി'യെന്നോ 'കൎത്തയാളായി'യെന്നോ പറഞ്ഞാൽ മാത്രം പോരാ; പ്രായം തികഞ്ഞു സ്വതന്ത്രനായി തരുണവയസ്സിലെത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തനിക്കൊത്ത ഒരാളെ കൂട്ടിന്നു

കൊടുക്കേണ്ട ഭാരം കൂടി ഉണ്ട്. ഈയാൾ
ജീവിതകാലത്തെ മുഖ്യമായ ഒരു ഭാഗമെ
ന്നും 'സർവ്വോപകാരക്ഷമമായ ആശ്രമം'
എന്നും അഭിജ്ഞന്മാർ പറയുന്ന ഗൃഹസ്ഥാ
ശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പകന്നിരിക്കുന്നു. ഈ ആ
ശ്രമം മററുള്ളവയെക്കാൾ പ്രധാനമായതു്,
ഇതു മററുള്ളവക്കുപകാരം ചെയ്യാൻ ഉപ
യോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. പുരുഷാത്ഥ
ങ്ങളിൽ ധമ്മാത്ഥകാമങ്ങൾ മൂന്നും ഈ കാ
ലത്താണനുഭവിക്കേണ്ടതു്. ധമ്മംകൊണ്ടു
ചിത്തശുദ്ധിയും അത്ഥത്താൽ ദാനാദി
സൽക്കമ്മങ്ങളും കാമംകൊണ്ടു പ്രജോൽപാ
ദനവും ആണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഈ
മൂന്നും 'മോക്ഷം' എന്ന അന്ത്യപുരുഷാത്ഥ
ത്തിന്ന് ഉപകരിക്കുന്നു. ഒരു ഗൃഹസ്ഥന്റെ
ചുമതലകൾ എത്രമാത്രം വലിയവയാണെ
ന്ന് ആലോചിച്ചു നോക്കുംതോറും ഈ ആ
ശ്രമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടു
ന്നതാണ്. ഗൃഹസ്ഥന്റെ നടവടി ഇന്നി
ന്ന വിധത്തിലായിരിക്കേണമെന്നു ധമ്മശാ
സ്ത്രങ്ങളിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു പകത്തുന്നതി
നെക്കാൾ, ആയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ സം
ഭവിക്കാവുന്ന സംഗതികളെ ആലോചിക്കു
ന്നതാണ് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ
ത വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അധികം എളു
പ്പം. ഒരു ഗൃഹസ്ഥന്നു 'തൻകാര്യം' മാത്രം
നോക്കിയാൽ പോരാ; ആയാൾക്ക് ഭാര്യ,
മക്കൾ, ഗൃഹം, ഉപകരണങ്ങൾ എന്നുള്ള
അനേകം വിചാരങ്ങളും ഭാരങ്ങളും ഉണ്ടാ
യിരിക്കും. കുടുംബരക്ഷണത്തിന്നാണെങ്കിൽ
ഒന്നാമതു പണമാണ് വേണ്ടതു്. അതു്
അദ്ധ്വാനിച്ചേ സമ്പാദിക്കാൻ കഴികയുള്ളു.
മര്യാദയായി സമ്പാദിക്കുന്നതല്ലാതെ അ
ന്യായം പ്രവത്തിച്ചാൽ നാട്ടിലെന്നല്ലാ,
കാട്ടിലായാലും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ഞെരുക്കം.
കുടുംബപതിയായിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ തറവാട്ടു
പാരമ്പര്യം ദീക്ഷിച്ചും, നാലാളുകൾ നടക്കു
ന്നതുപോലെ വേണമെന്നു വിചാരിച്ചും
ദാനധമ്മങ്ങളും മാനമര്യാദകളും ഒഴിച്ചുവി
ടുവാൻ തരമില്ല. ഇതെല്ലാം ശരിയായി
നിവ്വഹിക്കേണമെങ്കിൽ പല മനോധമ്മ
ക്കാരായ പലരായിട്ടും എടവിടാതെ ഇട
പഴകേണ്ടിവരികയും നിരന്തരം മനസ്സിൽ
ഓരോ കരുതലുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടിവ
രികയും ചെയ്യും. ക്ഷമ, വിവേകം മുതലായ
സൽഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാമം, ക്രോധം
മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ ഒതുക്കിനിത്തണം.
എന്നാലേ ഗൃഹസ്ഥധമ്മം വേണ്ടപോലെ
അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ. ചുമതലകൾ
പലതുമുള്ളതുകൊണ്ടു വിചാരങ്ങളും പലതു
മുണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാം വിചാരിച്ചതുപോ
ലെ സാധിച്ചുവെന്നുവരികയുമില്ല. അ
പ്പോൾ വലിയ പ്രതിബന്ധങ്ങളോടെതിത്തു
നിന്നു പൊരുതുവാനും ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങൾ
സാധിക്കുവാനുമുള്ള പ്രയാസം വിചാരിച്ചാ
ലററമില്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ ഗൃഹ
സ്ഥൻ അതിലെല്ലാം ഒതുക്കമായും അടക്ക
മായും പ്രവത്തിക്കണം; താനൊന്നിലും ബ
ദ്ധനാകയും അരുതു്. എങ്ങിനെയെങ്കിലും
തന്റെ കാലം കഴിയണം, പിന്നെ വരുന്ന
തു വരട്ടെ എന്നുവിചാരിച്ചു സമാധാനപ്പെ
ടുവാനും ഗൃഹസ്ഥന്നു വഴിയില്ല. എന്തു
കൊണ്ടെന്നാൽ, തന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ
കുടുംബങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കഴി
ഞ്ഞുകൂടുവാനുള്ള വക താനായിട്ടു് സമ്പാ
ദിച്ചു വെക്കണമെന്നുള്ള ആശാബന്ധവും
അതു ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുള്ള കൃത്യബോ
ധവും ഗൃഹസ്ഥനെ സദാസമയവും അല
ട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ, 'കയ്യും കാലും
കെട്ടി മുമ്പുംപിമ്പും മറിയുവാൻ' ഗൃഹ
സ്ഥാശ്രമം മനുഷ്യരെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ കുറെ കാലം

ഇരുന്നു സംസാരസുഖങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എപ്പാററിലും ഒരു വിരക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതിയാണ്. വിഷയസുഖങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞു; ലോകത്തിൽ തനിക്കുള്ള കടപ്പാടുകളെ മിക്കതും നിറവേററുകയും ചെയ്തു; എന്നിങ്ങിനെ ഈ കാലത്തു ഗൃഹസ്ഥൻ നിവൃത്തി വിചാരിക്കുന്നു. ഈ കാലത്ത് അയാൾ തന്റെ ഭാരങ്ങളെല്ലാം സന്താനങ്ങളെ ഏല്പിച്ചു വിരക്തിയെ ദൃഢീകരിപ്പാൻ പ്രയത്നം ചെയ്യണം. ആ പ്രയത്നകാലത്തെ 'വാനപ്രസ്ഥാശ്രമം' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. വാനപ്രസ്ഥം എന്നതിന്നു കാട്ടിൽ പോയി തപസ്സു ചെയ്യുക എന്നാണർത്ഥമെങ്കിലും വിജനത്തിലിരുന്നു ചിത്തശുദ്ധി വരുത്തുക എന്നേ താൽപര്യമുള്ളു. ചിത്തശുദ്ധി വരേണമെങ്കിൽ കാമക്രോധാദിസമ്പർക്കം കൂടാതെ മനസ്സ് എപ്പോഴും ഏകാഗ്രമായിട്ടിരിക്കണം. അതിന്ന് ഈശ്വരധ്യാനത്തോളം നല്ലതു മറെറാന്നുമില്ല. എപ്പോഴും 'ഈശ്വര!' എന്നുള്ള വിചാരമുണ്ടായാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു മറെറാന്നിൽ പ്രവേശം വരികയില്ല. ഒരു കാമുകൻ തന്റെ സർവ്വവിചാരങ്ങളിലും മനോഗതയായ കാമിനിയെ കാണുന്നതുപോലെ ശുദ്ധമനസ്സായി ഈശ്വരധ്യാനം ചെയ്യുന്നവർ കാണുന്നതെല്ലാം ഈശ്വരനെ മാത്രമായിരിക്കും.

'യാ സർവ്വതോമുഖീ പ്രീതിർവിഷയേഷ്വനപായിനീ
ത്വാമനുസ്മരതഃ സാമേ ഹൃദയാന്നാപസർപ്പതു'

എന്നാണ് ഒരു വിരക്തൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥസ്നേഹം, പരിശുദ്ധവിചാരം എന്നിവയല്ലാതെ മറെറാരു വിഷയത്തിന്നും ആയാളുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ പാടില്ല. ഇതാണ് വാനപ്രസ്ഥന്റെ പരമകൃത്യം.

പൂർണ്ണമായ വിരക്തി വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ സംസാരത്തിലുള്ള ബന്ധം വേർപെടുന്നു. ആ ബന്ധം വേർപെടുത്തുന്ന ക്രിയയ്ക്കു 'സംന്യാസം=എടുത്ത സാധനത്തെ തിരിയെ വെയ്ക്കുക' എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ ആയാളെ യതി എന്നോ, സംന്യാസാശ്രമി എന്നോ, സ്വാമിയാർ എന്നോ പറയുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലും പല അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതൊക്കെയും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗപരങ്ങളാകുന്നു. ഒരു സംന്യാസിയുടെ അവസ്ഥ അല്പം ഊഹിച്ചുനോക്കുക. അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധനാകുന്നു; സർവ്വസംഗങ്ങളേയും പരിത്യജിച്ചു. ആരെന്തു പറഞ്ഞാലും പരിഭവമില്ല; പരിഭവിച്ചിട്ട് ഒന്നും ലഭിക്കേണ്ടതുമില്ല. ബ്രഹ്മപ്രളയം തന്നെ വന്നാലും ആ മനുഷ്യന്നു കലുക്കമില്ല; ആരോടും ഒരു കടപ്പാടും ഇല്ല. ഇരുന്നാലും ശരി, നടന്നാലും ശരി; മരിച്ചാലും ശരി, മരിക്കാഞ്ഞാലും ശരി; ആയാൾക്കൊരു വിരോധവുമില്ല. ആയാൾ ജീവന്മുക്തൻ, സ്വതന്ത്രൻ, സർവ്വജ്ഞൻ, ബ്രഹ്മസ്വരൂപൻ. ഈ സ്ഥിതി വളരെ മാഹാത്മ്യമുള്ളതാകുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആശ്രമങ്ങളെപ്പററി ഏതാണ്ടു മനസ്സിലാക്കാറായല്ലൊ. എന്നാൽ ഇനിയും ചിലതു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ആശ്രമങ്ങൾ നാലും ഒന്നിന്നു ശേഷം മറേറത് എന്ന ക്രമത്തിൽ ചങ്ങലക്കണ്ണിപോലെ ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയും, ഒന്നു വിടത്തിക്കളഞ്ഞാൽ മററുള്ളവകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലാതെ വരുന്നവയുമാണ്. ബ്രഹ്മചര്യം കൂടാതെ ഗൃഹസ്ഥവൃത്തികൾ ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലിരുന്നു മനോരഥങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുതീർക്കാതെ വിരക്തിയും ദുർല്ലഭംതന്നെ. ദൃഢവിരക്തിയില്ലാത്തവന്ന് എന്തു സംന്യാസമാണ്?

അവൻ എന്തിനെയാണ് സംന്ന്യസിക്കുന്നത്? 'ബാലസംന്ന്യാസി' എന്നും മറും പേർ പറഞ്ഞു സംന്ന്യാസം വാങ്ങി (ഇതു കൊള്ളക്കൊടുക്കക്കു കൊള്ളുന്ന സാധനമല്ല) 'രുദ്രാക്ഷമാല കഴുത്തിലും മറെറാന്നു മനസ്സിലും' എന്ന മട്ടിൽ സ്വാമിയാന്മാരാവുന്നതുകൊണ്ട് അവക്കും മററുള്ളവക്കും ഉപദ്രവമേ സംഭവിക്കുയുള്ളു. അവർ തീച്ചയായും ലോകവഞ്ചകന്മാരായിരിക്കും. 'സംന്ന്യാസം' എന്നതിൻെറ അത്ഥംതന്നെ അവക്കറിഞ്ഞുകൂട. ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ വരുന്നത് ഒരു വിലക്ഷണപ്രകൃതികൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കും. ബാല്യത്തിൽ തന്നെ യഥാത്ഥവൈരാഗ്യം വന്നിട്ടുള്ള സിദ്ധന്മാർ എത്രയോ അപൂവ്വമാണ്.

ഇപ്പറഞ്ഞ നാലാശ്രമങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വിധികളുടെ തത്വം അടുത്ത ആശ്രമത്തിലേക്കു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിക്കുകയാണ്. ബ്രഹ്മചാരിയായി പഠിച്ച വിദ്വാനാകുന്നതു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലെ ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ ജയം നേടുവാനാകുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയായി സംസാരത്തിൽ പെരുമാറുന്നതുകൊണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ വിരക്തി സിദ്ധിക്കുന്നു. വാനപ്രസ്ഥാം വിരക്തിയെ ദൃഢീകരിക്കുന്നു. വിരക്തനായിട്ടുള്ള ആത്മാവിൻെറ ഫലം സവ്വസംഗരാഹിത്യമാകുന്നു. ഇത്രയും ആയാൽ അവൻ മോക്ഷത്തിന്നധികാരിയാകുന്നു. ഇതിൽ മോക്ഷത്തെ ഒടുവിലെ കക്ഷ്യയായിപ്പറഞ്ഞതിനാൽ അതാണ് മനുഷ്യജന്മത്തിൻെറ പരമോദ്ദേശമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. മററുള്ളവ കേവലം ഗൌണം=ഉപായഭൂതമാകുന്നു.

കെ. വി. എം.

ധമ്മവ്യാധൻ*

ഗുണവാനായ പുരുഷന്നു ജാതികൊണ്ടു മാത്രം ന്യൂനത കല്പിച്ചുകൂടെന്നു തെളിയിപ്പാനുള്ള ഒരു വലുതായ ലക്ഷ്യമാണു ധമ്മവ്യാധൻെറ ചരിത്രം.

ജനനം എവിടെയായിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല പുരുഷൻെറ ഗുണഗണങ്ങളാണു യഥാത്ഥമായ ശ്രേഷ്ഠതയുടെനിമിത്തമെന്നു പരസ്യമാക്കിയതു ധമ്മവ്യാധനാണ്. കാട്ടാളവഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടും അക്കാലത്തുള്ളവരുടെ ബഹുമാനാതിരേകംമൂലം അദ്ദേഹം 'ധമ്മവ്യാധ'നെന്ന അനിതരസാധാരണമായ പേരിന്നു പാത്രമായിതീൻ. വ്യാധന്മാരുടെ വൃത്തി പ്രാണിഹിംസാബഹുലമാണ്. എങ്കിലും ആ മഹാത്മാവിന്നു പാപലേപം ഉണ്ടായില്ല. ഉത്തമബ്രാഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു തപസ്വിക്കു തത്വോപദേശം ചെയ്വാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ജ്ഞാനസമ്പത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഐഹികജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളും ഏറക്കുറെ ദോഷസങ്കീണ്ണങ്ങളാണെന്നു, 'ദോഷം കമ്മത്തിലുണ്ടെന്നും തീയിൽ പുക കണക്കിനേ' എന്നുള്ള ഭഗവദ്വചനംകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതി

---

* പകപ്പവകാശം സ്വായത്തം.

നാൽ അവരവക്ക് സ്വതഃസിദ്ധമായ കമ്മത്തെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണു ശ്രേയോമാഗ്ഗം എന്നുള്ള തത്ത്വവും വ്യാധചരിത്രത്തിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

ധമ്മവ്യാധന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ ഈശ്വരന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു. അവരുടെ ശുശ്രൂഷണം ഒന്നുമാത്രംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാ പുണ്യകമ്മങ്ങളുടേയും ഫലങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷ എല്ലാ യോഗ്യതകൾക്കും കാരണമാണെന്നു കൂടി വ്യാധചരിത്രത്തിൽനിന്നു പഠിക്കാവുന്നതാണ്.

വ്യാധന്റെ നിവാസം, കമ്മയോഗത്തിൽ ഒന്നാം ക്ലാസ്സു സട്ടിഫിക്കററു സമ്പാദിച്ച ജനകനാൽ പാലിക്കപ്പെട്ട മിഥിലാപുരിയിലായിരുന്നു. വനത്തിൽ തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കൌശികനെന്നു പേരായ ബ്രാഹ്മണന്റെ മേൽ ഒരു വലാകാപക്ഷി പുരീഷോത്സർഗ്ഗം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം കോപിച്ചു കണ്ണുകളെ മിഴിച്ച മാത്രത്തിൽ പക്ഷി ഭസ്മാവശേഷമായി പതിച്ചതിനെക്കണ്ടു, താൻ സിദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ള അഹംഭാവത്തോടെ അദ്ദേഹം സമീപത്തിലുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ ഭിക്ഷാടനത്തിന്നായി ചെല്ലുകയും പതിവ്രതയായ ഒരു ഗൃഹിണി ഭത്തൃശുശ്രൂഷണവ്യാപൃതയായിരിക്കയാൽ തൽഗൃഹത്തിൽ ഭിക്ഷ കിട്ടുവാൻ താമസം നേരിട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം കോപിക്കയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഗൃഹിണി പറഞ്ഞ മറുവടി ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു: 'ഞാൻ വലാകയല്ല. അങ്ങയുടെ കോപംകൊണ്ടു ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ല. ഞാൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭത്തൃശുശ്രൂഷണമാണു സ്ത്രീകളുടെ സ്വധമ്മം. ഞാൻ അതിനെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നു. 'ദൈവതങ്ങളിലൊക്കേയും ഭത്താവെൻപരദൈവത'മെന്നാണ് എന്റെ ഭാവന. പതിശുശ്രൂഷകൊണ്ട് എനിക്കു നിമ്മലമായ ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടല്ലെ അങ്ങുന്നു കാട്ടിൽ വെച്ചു വലാകയെച്ചുട്ട കഥ ഞാൻ അറിഞ്ഞത്.' അവൾ ഇങ്ങിനെ കൂടിപ്പറകയുണ്ടായി: 'അങ്ങുന്ന് സിദ്ധനായി പോയി എന്നുള്ള അഹങ്കാരത്താൽ ദൂഷിതനായിരിക്കുന്നു. അങ്ങേക്കു ശമം വന്നിട്ടുമില്ല. അങ്ങുന്ന് ശരിയായ ബ്രാഹ്മണധമ്മത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

'ക്രോധമോഹങ്ങൾവിട്ടോനം
ബ്രാഹ്മണൻദേവസമ്മതൻ
ഇങ്ങുസത്യങ്ങൾചെയ്യുന്നോൻ
ഗുരുപ്രീതിവരുത്തുവോൻ.
ഹിംസിക്കിലുംഹിംസിയാത്തോൻ
ബ്രാഹ്മണൻദേവസമ്മതൻ
ജിതേന്ദ്രിയൻധമ്മപരൻ
സ്വാധ്യായനിരതൻശുചി.
കാമക്രോധങ്ങൾവെന്നുള്ളോൻ
ബ്രാഹ്മണൻദേവസമ്മതൻ.'

എന്നാണു ബ്രാഹ്മണലക്ഷണം. ആകട്ടെ, മിഥിലാപുരിയിൽ ധമ്മവ്യാധനെന്നു പേരായ ഒരു മഹാത്മാവുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കെ ചെന്നാൽ അദ്ദേഹം അങ്ങേക്കു ധമ്മോപദേശം ചെയ്യും.' ബ്രാഹ്മണൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടു വിസ്മയാക്രാന്തനായി പതിവ്രതാവാക്യത്തെ സ്വീകരിച്ചു വ്യാധിനെ കാണ്മാൻ വേണ്ടി മിഥിലാപുരത്തേക്കു പോയി.

മിഥിലയിലെത്തിയപ്പോൾ ധമ്മവ്യാധൻ മാംസം വില്ക്കുന്നതിൽ ജാഗരൂകനായിരിക്കയായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണനെക്കണ്ടു ഉടനെ വ്യാധൻ വന്ദിക്കയും, 'പതിവ്രതാവാക്യത്തെ കൈക്കൊണ്ട് എന്നെക്കാണ്മാൻ വന്ന അങ്ങേക്കു സ്വാഗതം' എന്നു

പറകയും ചെയ്തു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻെറ വിസ്മയം ഇരട്ടിച്ചു.

ഉചിതജ്ഞനായ ധമ്മവ്യാധൻ മാംസശാലയെ വിട്ട ബ്രാഹ്മണനെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി ഉപചരിച്ചു. ബ്രാഹ്മണന്ന് ഒന്നാമതായി ജനിച്ചിരുന്ന സംശയം ധമ്മമമ്മത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരുവൻ ഹിംസയ്ക്കു നിമിത്തമായി തീരുന്നതു ശരിയാണൊ എന്നായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻെറ ഈ സന്ദേഹത്തെ വ്യാധൻ വളരെ യുക്തിയുക്തമായി മറുവടി പറഞ്ഞു സമാധാനിച്ചു. ലോകത്തിൽ ഹിംസയില്ലാത്തതായി യാതൊരു കമ്മവും ഇല്ല. നാം ചെയ്യുന്ന കമ്മങ്ങളെല്ലാം ഏറക്കുറെ പാപം കലന്നവയാകുന്നു. സസ്യാദികൾക്കും ജീവനുള്ളതിനാൽ കൃഷി മുതലായ പ്രവൃത്തികളിലും ഹിംസാദോഷമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സ്വധമ്മത്തെ ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണ് ലൌകികജീവിതത്തിൽ ഉത്തമമായ രീതിയെന്നും, 'അച്ഛൻ മുത്തച്ഛൻ ചെയ്ത കുലധമ്മ'മായ മാംസവിക്രയം തനിക്ക് ഒഴിച്ചു കൂടാത്തതാണെന്നും വ്യാധൻ ധീരമാനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വ്യാധൻെറ സ്വധമ്മനിഷ്ഠ ഈ സമാധാനത്തിൽനിന്നു നന്നായി തെളിയുന്നുണ്ട്.

വ്യാധൻ ബ്രാഹ്മണന്നു സദ്വൃത്തിയെ സ്സംബന്ധിക്കുന്ന പല തത്വങ്ങളേയും ഉപദേശിക്കുന്നു. യജ്ഞം, ദാനം, തപസ്സ്, സത്യം, സ്വാധ്യായം എന്നിവ ശിഷ്ടാചാരത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണെന്നു വ്യാധൻ പറയുന്നു.

'ക്രോധമീർഷ്യമഹങ്കാരം മാത്സര്യമിവയെന്നിയേ
ആർജ്ജവം പൂണ്ട ഭരതന്മാർ ശിഷ്ടാചാരർകളായവരും.
അഹിംസയും സത്യവാക്കുമാനൃശംസ്യവുമാർജ്ജവം
അദ്രോഹവും ഗർവ്വമില്ലായ്കയും നാണം ക്ഷാന്തി ശമം ദമം
ഇതൊക്കെ വച്ചിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിയും ചേർന്നിരുന്നവർ (കർ
മ്മദോഷങ്ങൾ ചെയ്യാത്ത) കവിത്വസത്തുക്കന്മാർ ലോകസാക്ഷി
താൻ ചെയ്യു കമ്മദോഷങ്ങളറിയില്ലറിവാൻ പ്രയാസം'

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള വ്യാധവചനങ്ങൾ എത്രമാത്രം ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇങ്ങിനെ എടുത്തു പറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്നതായാൽ ഭാരതത്തിലെ പത്തദ്ധ്യായങ്ങൾ മുഴവനും പകത്തേണ്ടി വരും.

അഹിംസയെ എല്ലാററിലും ഉപരിയായി അദ്ദേഹം ഗണിക്കുന്നു. താൻ ചെയ്യുന്ന ഹിംസ പാപമാണെന്നു തനിക്കു നല്ല ബോധമുണ്ടെങ്കിലും പ്രാരബ്ധകമ്മാഗതമായ അതിനെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ തനിക്കു നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വെച്ചാണ് അദ്ദേഹം അതിനെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഹിംസാബഹുലമായ വൃത്തിധമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതു സ്വശരീരപോഷണാത്ഥമല്ലായിരുന്നു. വയോവൃദ്ധന്മാരായ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പരിപാലനത്തിന്നു വേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്തത്. മാതാപിതാക്കന്മാരെ പ്രതിദിനം ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ വ്യാധനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധ അവണ്ണ്യമാകുന്നു.

ബ്രാഹ്മണനുമായി കുറെ നേരം സംഭാഷണം ചെയ്തതിന്നു ശേഷം വ്യാധൻ ആ അതിഥിയെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയുണ്ടായി. വ്യാധന്ന് അവരുടെ നേരെയുള്ള ഭക്തിവിശേഷത്തെ ബ്രാഹ്മണൻ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു. അത്രയുമല്ല; തനിക്കു മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെയാണ് ഈശ്വരന്മാർ എന്നും അവക്കു വേണ്ടിയാണ് താൻ ജീവിതത്തെ ധരിക്കുന്നതെന്നും അവരുടെ ശുശ്രൂഷയാണ് തൻെറ ജ്ഞാനസിദ്ധിക്കു കാരണമെന്നും വ്യാധൻ സ്പഷ്ടമായി പറകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ വെച്ചു വ്യാധൻ ബ്രാഹ്മണൻെറ ഒരു പിഴയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചി

ള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചു തപസ്സിന്നായി പോയതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു തത്വജ്ഞാനം സിദ്ധിയ്ക്കാത്തതെന്നു വ്യാധൻ എടുത്തു കാണിച്ചു. 'മാതാപിതാക്കൾ തൻവൃദ്ധ ചെയ്യുന്നുടൻ മടിയെന്നിയെ' എന്നുപദേശിയ്ക്കയും ചെയ്തു.

മോക്ഷധർമ്മം, യോഗാഭ്യാസം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും വ്യാധൻ വളരെ വിസ്താരമായി ഉപദേശം കൊടുത്തു. ബ്രാഹ്മണന്നു പ്രശാന്തനും തത്വജ്ഞാനിയുമായ വ്യാധനിൽ അമിതമായ ബഹുമാനം ഉണ്ടായിവരികയും ചെയ്തു. ഈ വ്യാധനെപ്പോലെയുള്ള സാത്വികന്മാരാണ് യഥാർത്ഥമായ ബ്രാഹ്മണവ്യപദേശത്തിന്നർഹതയുള്ളവരെന്ന് ആ ശുദ്ധാത്മാവിന്നു ബോദ്ധ്യമാവുകയും,

'പാതിത്യമാംവികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തീടുന്നോരു ഭൂസുരൻ
ഡാംഭികൻദുഷ്കൃതിജളൻശൂദ്രനെപ്പോലെയായ്വരും.
ശൂദ്രൻസത്യംദമംധർമ്മമിവനിത്യംനടത്തുകിൽ
അവൻബ്രാഹ്മണനെന്നാണ്പക്ഷംവൃത്തിയാൽദ്വിജനാം
(കമേ.'

എന്നു സസന്തോഷം വ്യാധനെ അഭിനന്ദിയ്ക്കയും ചെയ്തു.

പുരാണകാലങ്ങളിൽ ജാതികൊണ്ടുള്ള ശ്രൈഷ്ഠ്യത്തെക്കാൾ ഗുണംകൊണ്ടുള്ള ശ്രൈഷ്ഠ്യം അധികം വിലമതിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഗുണങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ജാതിവിഭാഗം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നുകൂടി കാണിപ്പാൻ വ്യാധചരിതംപോലെ മഹാഭാരതത്തിൽ ഇനിയും പല പ്രഘട്ടകങ്ങളും ഉണ്ട്. ധർമ്മവ്യാധന്റെ കീർത്തി ആര്യന്മാരുടെ സമുദായത്തിൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായി തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ശൂദ്രന്മാർക്കും ബ്രഹ്മവിദ്യയിൽ അധികാരം ഉണ്ടാവാൻ വിരോധമുണ്ടോ എന്നുള്ള ആലോചനയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള പൂർവ്വപക്ഷത്തിലേയ്ക്കു സാധകമായി വിദുരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ എന്നിവരെ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ സാക്ഷിപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. അവരെ സ്സാക്ഷികൊടുത്തിട്ടും ആ കേസ്സിൽ ശൂദ്രന്മാർക്ക് മുഴുവൻ ഗുണം കിട്ടിയില്ലെന്നുള്ള അംശം പ്രകൃതോപയോഗിയല്ലാത്തതിനാൽ അതിനെപ്പററി വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല. മഹാഭാരതം വനപർവ്വത്തിൽ ഇരുനൂററി ആറാമത്തെ അദ്ധ്യായം മുതല്ക്കു പത്തദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വ്യാധചരിതവും വ്യാധോപദേശവും വ്യാസമഹർഷിയാൽ വിസ്തരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു*.

എ. എസ്സ്.

ബാണയുദ്ധം.

പാടേതൽക്കൈകളഞ്ഞൂറിലുമനുകലിതകാർമ്മുകാനാംകദംബേ
ഗാഢാകൃഷ്ടേതൊടുത്തപ്പവിഴനിരകളഞ്ഞൂറുകൈകൊണ്ടുശംഖം

പ്രൌഢാത്മാബാണനപ്പോളതിരഭസമണഞ്ഞംബുജാക്ഷംത്രിലോകീ-
ചൂഡാരത്നംപ്രവിദ്ധ്യവ്യതനുതസമരേവിക്രമംവിശ്വഭീമം.

---

* ഈ ലേഖനത്തിൽ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുള്ള പദ്യശകലങ്ങൾക്കായി ഞാൻ കേരളവ്യാസരായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു കടപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

ബാണൻതൻദോസ്സഹസ്രാപ്രകടിതമദമെ-
ഴുന്നബാണങ്ങൾകാണ-
ക്കാണക്കൊണ്ടങ്ങുമിങ്ങുംവപുഷിതലമുകൾ
ക്കൊണ്ടകോപാകുലാത്മാ
മാനീനാരായണൻതന്നുടലിൽഞെട്ടഞെട-
ക്കൊള്ളുമാറസ്ത്രശസ്ത്രൈ-
രേനംത്രൈലോക്യശത്രും പ്രധനശിരസിവി-
വ്യാധനിർവ്യാജധാമാ.
നാരാചാശ്ശാർങ്ഗമുക്താഃകതിചനശകലീ-
ചക്രിരേചാപസംഘാൻ
വാരാളുംകേതുദണ്ഡാൻകതിചനസരഥാൻ
ജ്വല്ലരന്ത്യേത്തുരംഗാൻ
കാരോമുക്താതപത്രാണ്യധിരണമപരേ
വിസ്മയംചൊല്ലവല്ലേൻ
വീരോഗീർവ്വാണവൈരീപരവശതയൊട-
ന്നേരമൊന്നംവലഞ്ഞാൻ.
ശസ്ത്രാസാരഭയംകരേത്ഥസമരേ
ബാണസ്യമാതാസ്വയം
നഗ്നാമുക്തശിരോരുഹാപ്രരുദതീ
മാറത്തലച്ചങ്ങിനെ
പുത്രപ്രാണരിരക്ഷയാസപദിപോ-
ന്നഭ്യാഗതാകോട്ടവീ
പശ്ചാൽകൃത്യതമച്യുതസ്യപുരതോ
മുന്നിട്ടുനിന്നീടിനാൾ.
നഗ്നാംവിലോക്യഭഗവാനഥതാംവിരൂപാം
മുക്തപാരണാദനുജവൈരിപരാങ്മുഖോഭൂൽ
ലബ്ധ്വാതദന്തരമസൌവിരഥോവിധനവാ
സത്വരാജഗാമബലിസൂനുപുരാന്തരാളം.

തസ്മിൻകാലേ മുക്തവിമോഹപ്രകചിതമനസാ പുരരിപുതന്നാൽ നിർമ്മിതമുഗ്രം ത്രിശിരോജ്വരമത്തു സമരാങ്കണഭുവിവന്നാദരായാം ഝടിതിചനിച്ചുവിറച്ചുവിറച്ചു സമുജ്ഝിതശസ്ത്രം കയ്യുംകാലും കോച്ചിവലിച്ചു യദുപ്രവരന്മാരങ്ങോടിങ്ങോടവനിയിൽ വീണു, പോരാനപ്പടവേപഥുഭാരാ ദുജ്ഝിതമൂത്രപുരീഷമൊരോദിശി കൊമ്പുംകുത്തിത്തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടവനിതലത്തിലടിച്ചുരുട്ടിച്ചും കുതിരപ്പടകൾവിറച്ചുവിറച്ചു മുഖങ്ങളിലെങ്ങുംനുരയുംതള്ളി കൈകാലാശുതളർന്നു നിരന്തരമലറിക്കൊണ്ടുനിലത്തുമലച്ചു ബഹുവിധമേവംനിജസൈന്യങ്ങൾ നിരർഗ്ഗളപീഡസഹിയ്ക്കരുതാഞ്ഞു വശംകെട്ടടനേ വലയുന്നതുകണ്ടതിധീരാത്മാ നാരായണനും ധന്യംജ്വരവരമന്യംനിർമ്മിച്ചുഭീശൈവജ്വരമഴകിലയച്ചുളവിരുവരുമെത്തി ജ്വരവീരൌതൌപിംഗലകേശൌ ഭംഗുരദംഷ്ട്രാരോചിസ്സാവൃതലംബശ്മശ്രൂ ഭയാനകവദനൌ ദീർഘമലീമസലോമശദേഹൌ തീപ്പൊരിചിതറുംവട്ടക്കണ്ണുകൾ വളരെമിഴിച്ചുപല്ലുകൾകൊണ്ടുകടിച്ചുകടിച്ചും തമ്മിലടിച്ചും വമ്പുനടിച്ചും പിടിപെട്ടടനേധരണിയിൽ വീണും പാദപ്രഹൃതികൾസഹസാചേർത്തും വിരവിലെഴുന്നീററുടലിൽപാഞ്ഞും പാണികൾകൊണ്ടുകുമച്ചുകുമച്ചും കൊടിയനവാഗ്രാനുടലിൽപാച്ചിയുമിടിരവപടുതരമലറിക്കൊണ്ടും പലതരമേവംവിജിഗീഷാംപൂണ്ടിരുവരുമധികംപോരാടുമ്പോൾ മൌകുന്ദജ്വരമേറ്റരശക്തിപൊറുക്കരുതാഞ്ഞു വെരണ്ടുവിഷാദീശൈവജ്വരമുട നഭയാർത്ഥിചെന്നഖിലാധീശ്വരചരണേവീണു നമസ്കൃതിചെയ്തുപുകണ്ണുതുടങ്ങീ; ജയജയമുരഹരനിഖിലചരാചരനായകനേജയ പാലാഴിയിലപ്പന്നഗതല്പേ നിദ്രാമുദ്രാംപൂണ്ടവനേജയ ധരണീഭാരംകളവാനായിട്ടൂഴിയിലുണ്ടവനൌപോന്നപിറന്നവനേജയ നിഖിലജഗത്തിനുവിത്തായുള്ളവിന നിരുപമവൈഭവഭൂമേജയജയ ധാതൃജനാർദ്ദനശങ്കരമൂർത്ത്യാ ജഗതീസർഗ്ഗസ്ഥിതിസംഹാര ക്രീഡനകലവികലന്നവനേജയ പരചിന്മയനായ്മുനിജനഹൃദയേ പരിചിതനായപരമ്പൊരുളേജയ സകലജഗത്ത്രയരക്ഷാദീക്ഷാം പകലിരവിയലിനഭഗവാനേജയ പങ്കജമാതിൻകൊങ്കയിലിഴ

ന കങ്കണപങ്കാലംകൃതനേജയ ശരണാഗ
തജനത്രാണമയനും കരുണാവിഹരണഭ്രു
ജയജയ നിത്യനിരാമയനാരായണജയ
കനാനുഗ്രഹപാരായണജയ വിഷ്ണുപനായ
കപാലയപാലയ ദുഷ്ടവിനാശനപാലയ
പാലയ. നിർമ്മലനേജയ ചിന്മയനേജയ
നിർഗ്ഗുണനേജയ ദുർഗ്രഹനേജയ നീസ്വേഗ
തിമമ നീസ്വേറതിമമ ഭവദീയജപരപാദ്രു
ദ്രാഹം കാക്കലിതല്ലോനാഥാവീണേൻ കാ
ദന്യാകരകാത്തരുളിമ്മാമെന്നീവണ്ണം മഹി
തസ്തുതികൾ ചെവിക്കൊണ്ടുഗ്ര സാമോദാ
ത്മാദാമോദരനാ ഗിരിശജപരമുടനഭയം നന
ല്കിപ്പരിപാലിച്ചു സലീലമവാദീൽ.
മാഹേശജപരവീരദത്തമഭയം
പ്രീതോസ്മിതേസർവ്വതോ
ലോകേസഞ്ചരമജ്ജപരേണസുഹൃദാ
കൂടിക്കലർന്നിങ്ങിനേ
യേകേചിത്തുപഠന്തിമംഗലകഥാ-
മേനാംപ്രശൃണ്വന്തിവാ
തേഷാംകാപിഭയംകദാചിദപിന
മാഭ്യാംയുവാഭ്യാംഭവേൽ.
ഇതീരിതഃശൂലധരജപരോയം
പ്രസേദുഷാപങ്കജലോചനേന
കൃതാഞ്ജലിസ്തേനസമേത്യസഖ്യാ
ഗതോയഥേഷ്ടംമധുഭിജ്ജപരേണ.
ബാണോപിസപാദയനപാന്തകമുപരതസ-
ന്നാഹമാകർണ്ണ്യകോപാ-
ന്ധനംകൃഷ്ണോഥവാഹംപരമിരിവരിലേ-
കോത്രശേഷിപ്പതെന്നോ
സേനാചക്രേണസാകംപുനരപിധൃതചാ-
പോരഥീബദ്ധതൂണോ
മാനീനിർഗ്ഗത്യയോദ്ധുംമുരഹരനൊടുയു-
ദ്ധാങ്കണേചെന്നണഞ്ഞാൻ.
വില്ലിൻകൂട്ടംകുലച്ചങ്ങിടിരവപടുശി-
ഞ്ജാനിനാദങ്ങൾചെയ്താൻ
കല്യാത്മാസിംഹനാദൈരുലകഖിലമിള-
ക്കീടിനാനെന്നുവേണ്ട
ഉല്ലാസീബാണജാലൈരുടനുടനുദിതെ-
രാശ്ശുരോദോന്തരാളം
നിഷ്ക്ഷീകൃത്യവൃഷ്ണിപ്രവരബലമസൌ
താഡയാമാസമന്മേൽ.
ത്രൈലോക്യസ്വാമിനാരായണനുമനുഭവി-
ച്ചൊട്ടുനേരംതദാനീം
ചൊല്ലാർന്നിട്ടുന്നയുദ്ധോത്സവമഴകിലൊട്ടു.
ക്കീട്ടവാനദ്ര്യതാത്മാ
മേലേമേലേശരൌഘാനതിരഭസമമു-
ഷ്യസ്യതോബാഹുദണ്ഡാൻ
ലീലാശാലീമുറിച്ചൂസമരശിരസിച-
ക്രേണശക്രാനുജന്മാ. (തൈണ

തസ്മിൻക്ഷണേദ്ധഗൃഹീതശരാസനാ
രുദ്യോതമാനകനകാംഗദകങ്കണാദ്യൈഃ
ബദ്ധാംഗുലിത്രരുചിരൈരചിരേണപൂർണ്ണാ
യുദ്ധാവനീബലിതനൂജഭുജാകദംബൈഃ.
ബാണൻതൻബാഹുദണ്ഡാനരകമഥനചാ-
ക്രേണസഞ്ഛിദ്യമാനേ
ചേണാർന്നീടുംപ്രസാദപ്രണയസുരഭില-
സ്മേരവക്ത്രാംബുജന്മാ
താനേമല്ലാടുചെന്നപ്പടനടുവിൽമുദാ
സാത്മജോമാരവൈരീ
പാണൌചേർത്താത്മപാണിംമുരരിപുവൊടു
മാനാബ്ധിയോടേവമൂചേ.
ലക്ഷ്മീമാതിൻകടാക്ഷഭ്രമരവിഹരണാ-
രാമമേഞാനറിഞ്ഞേ-
നിക്ഷോണീഭാരശാന്ത്യൈവിരചിതയദുവം-
ശാവതാരംഭവന്തം
സഖ്യംവിസ്തൃത്യനമ്മാൽകൃതമിതുകലഹം
പ്രീതയേതേവിചാരേ
മുഖ്യാത്മൻനൂനമല്പാതടവുമഹിതഭ-
ക്താനുകമ്പസ്സപാരാ.
അത്യന്തംമൽപ്രിയോസൌബലിസുതനര-
വിന്ദാക്ഷഭക്താഗ്രണീമേ

വിദ്വേഷം വെച്ചുപാലിച്ചരുളുകഭഗവൻ
　　മാമകം ദൈത്യമേനം
ഉദ്യദ്വീരവ്രണാങ്കാസ്സകലയദുവരാ-
　　സ്സന്തു സംബാധശൂന്യാഃ
പ്രദ്യുമ്നസ്സൗകുമാരോപചിതസുചിരമുഷൌ
　　നന്ദതാം മൈത്രഭാജൌ.
ബാണോയം ദാനവോനാമിരിവരിലുമഭേ-
　　ദോല്ലസൽഭക്തിമാനായ്
വാണീടുന്നൂനമദ്യപ്രഭൃതിവിനയവാൻ
　　വിശ്വലോകോപകാരീ
മാനിച്ചേവം ബ്രുവാണം മദനരിപുമസൌ
　　മാധവോപിപ്രസാദീ
ചേണെത്തീടും വിനീത്യാമൃദുഹസിതമനോ
　　ജ്ഞാനനോവാചമൂചേ.
ഗൌരീവക്ഷോജപുണ്യോദയപരിമളമേ
　　ഭക്തലോകക്കുവേണ്ടി
സ്വൈരം ദാസ്യക്രിയയ്ക്കും പരമൊരുമടിയി
　　ല്ലാതകാരുണ്യരാശേ
നേരെത്താതോരുനിന്നെത്തെളിവിനൊടി-
　　ഹകാണ്മാനകപ്പെട്ടതോർക്കും-
നേരംമദ്ഭാഗ്യമത്രേകരുതുമല്ലവുനാ-
　　മാശ്രവാസ്ഥാവകീനാഃ.
പ്രഹ്ളാദൻതൻപ്രപൌത്രോനഖലുബത മ
യാചേഷ്യവധ്യസ്തഥാപി
പ്രക്രാന്തോയം ഭുജാച്ഛേദനവിധിരസൗ
　　ന്യാസ്യദർപ്പോപശാന്ത്യൈ
ചൊൽക്കൊള്ളും പാഷ്ദോയം ഭവതുതവച
　　ഭോശിഷ്ടബാഹാചതുഷ്കോ
മൽക്കാരുണ്യശ്രിയാഖേലതുപരമകുത-
　　ശ്ചിൽഭയോവിശ്വലോകേ.
വാണീമേവം വിധാം കേട്ടതിമുദിതഹൃദാ
　　മോദിതോദ്ഭൂതഭക്ത്യാ
ബാണസ്തത്രാനിരുദ്ധം തെളിവൊടുസവധൂ-
　　ന്താം മുകുന്ദാഗ്രഭാഗേ
താനേഭക്ത്യാ പണിഞ്ഞത്തുളുതമൊരുതിരു
　　മുൽക്കാഴ്ചയായ്വെച്ചുനിന്നു
നാനാവേതാളവൃഷ്ണ്യന്ധകദനുജകുലം
　　വിശ്വനാഥൌ പുകണ്ണു.
ഇത്ഥം പത്നീസമേതം തെളിവൊടുനിജപൌ
　　ത്രം ഗൃഹീത്വാഥസാക്ഷാൽ
പൊൽത്താർമാതിൻമണാളൻപുരമഥനനൃ-
　　പാമന്ത്ര്യ സൈന്യേനസാകം
ഗത്വാസൌ രാജധാനീം ബഹുവിധവിഭവാ-
　　ലംകൃതാം സത്യഭാമാ-
രുഗ്മിണ്യാദ്യാഭിരുൾച്ചേർന്നഴകിലുഷിതവാൻ
　　വിശ്വരക്ഷോദിതാത്മാ.

സമാപ്തം.

——○○○——

ബൊമ്പായിലെ കമ്മിട്ടം*

നാമെല്ലാവരും ദിനംപ്രതി കണ്ടും പെരുമാറിയും വരുന്ന ഉറുപ്പിക എന്ന നാണയം ഉണ്ടാകുന്ന സമ്പ്രദായം, അതുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലം, ഇതുകളെ പറ്റി ചുരുങ്ങിയ ഒരു വിവരം മാത്രമേ ഈ ലേഖനംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളു.

ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽ ഈ ആവശ്യത്തിലയ്ക്കു് രണ്ടു കമ്മിട്ടങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതിൽ ഒന്നു ബോമ്പായിലും മറെറാന്നു കല്ക്കട്ടായിലും ആണ്. ഇതിൽ വച്ചു പ്രാധാന്യം ബൊമ്പായിലുള്ളതിനാണ്. ഈ കമ്മിട്ടത്തിന്നു പയോഗിയ്ക്കുന്ന കെട്ടിടം, ആദിയിൽ മേജർ. ജോൺ ഹാക്കിൻസ് എന്ന ഇഞ്ചിനീയരാണ പണിചെയ്യിച്ചത്. ഉദ്ദേശം 150 കൊല്ലത്തിൽ പരം പഴക്കമുണ്ട്. കാലാനുസരണം അവിടവിടെയായി ചില ഞാ

* കമ്മിട്ടം = നാണ്യം നിർമ്മിക്കുന്ന ശാല, നാണ്യനിർമ്മാണം.

...ങ്ങൾ നീക്കപ്പെടാതാവണമെന്നില്ലാതെ 1920 ഈ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പരക്കെ വർദ്ധിച്ചുവന്ന പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആധിക്യം ഈ പുരാതനകെട്ടിടത്തെ ബാധിപ്പാൻ ആ ദീർഘദർശിയായ ഇഞ്ചിനിയർ ഇട കൊടുത്തിട്ടില്ല. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ധാടികൊണ്ടും, മോടികൊണ്ടും തെളിയുന്ന അനേകായിരം കെട്ടിടങ്ങൾ ഈ പട്ടണത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും; ഗാംഭീര്യം, പഴമ, കൗതുകം തുടങ്ങിയുള്ള യോഗ്യതകൾ കൊണ്ടു കാണികളെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന ബോംബാ പട്ടണത്തിലുള്ള ടൌൺഹാളും പ്രസ്തുതകെട്ടിടവും മാത്രമാണത്രെ! ഇവ രണ്ടും ഒരേ കാലത്തു പണിതവയും ആണു്.

നാനാരാജ്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതും കാലാന്തരത്താൽ തേഞ്ഞു നടപ്പില്ലാതെ 'കള്ളൻ' എന്ന പേർ സമ്പാദിച്ചതും ആയ പഴയ വെള്ളിനാണയങ്ങളും, ഇതര രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു വില്പനയ്ക്കായി ഇറക്കുമതി ചെയ്ക കട്ടിവെള്ളികളും, കിട്ടിയേടത്തോളം വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി ശേഖരിക്കുകയാണു രൂപയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ആദ്യമായി ചെയ്യുന്നതു്. ഈ വെള്ളികളുടെ നന്മ പരിശോധിക്കുവാൻ ഒരു പ്രത്യേകം അധികാരിയുണ്ടു്. ആയാൾ വേണ്ടുംവണ്ണം പരിശോധിച്ചു തൃപ്തിപ്പെട്ടതിന്റെ ശേഷം വെള്ളി ഒരു കിടാരത്തിൽ ഇട്ടു് ഉരുക്കുന്നു. ഉരുക്കി എടുത്ത ആ വെള്ളി ഒന്നു കൂടി നിഷ്കർഷിച്ചു കറ കളഞ്ഞതിനു ശേഷം നൂറ്റിൽ 91 ഭാഗം വെള്ളിയും 9 ഭാഗം ചെമ്പും കൂടി വീണ്ടും ഉരുക്കുന്നു. ഈ ഉരുക്കിയ ലോഹം ഉരുക്കിയ പാടേതന്നെ നീളത്തിൽ ചതുരാകൃതിയിലുള്ള ഓരോ 'മൂശ'കളിൽ ഒഴിച്ചു നീണ്ട വെള്ളത്തടികൾ ആക്കി തീർക്കുന്നു. ഈ വെള്ളിക്കട്ടികളെല്ലാം കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽ തന്നെ ഒരു ദിക്കിൽ ശേഖരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം വാർത്തെടുത്തിട്ടുള്ള തടികളുടെ ചെനച്ചു നില്ക്കുന്ന തുമ്പും പുച്ഛങ്ങളും രാകിക്കളഞ്ഞു വൃത്തിയാക്കി മറ്റൊരിടത്തു കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും കാണാം. ഇപ്രകാരം അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന വെള്ളികളുടെ കാഴ്ച വളരെ കൌതുകമുള്ളതായി ഒരുവന്നു ആദ്യം തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും ഇവയാണു ഉറുപ്പികയുടെ ബീജം എന്നറിഞ്ഞാൽ അതുകൾക്കു താനേതന്നെ രമണീയത ഉണ്ടായിപ്പോകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, ഉരുക്കിയ കിടാരത്തിൽ നിന്നു 'മൂശ'യിലേക്കു യന്ത്രവഴി പാലുപോലെ പകർന്നൊഴുകുന്ന ആ ദ്രവദ്രവ്യത്തിന്റെ കാഴ്ച വളരെ കൌതുകമുള്ളതായിരിക്കുമെന്നു ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. ഈ വെള്ളിത്തടികൾ ക്രമത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തേക്കു സ്ഥലംമാറി അവിടെ വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു യന്ത്രത്തിലേക്കു തള്ളുന്നു. അതേയന്ത്രത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തുകൂടി അനേകം വെള്ളിത്തകിടുകൾ (ഉറുപ്പികയുടെ കനത്തിലുള്ള) വീണുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. പക്ഷേ കാണികൾക്കു് ഇതു് ഒരു 'കൺകെട്ടാ'ണെന്നു തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ തള്ളുന്ന തടികളെ ചീന്തി തകിടാക്കുകയാണു് ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ ജോലി. തകിടുകൾ ക്രമത്തിലെടുത്തു കഴുകി വെടിപ്പു വരുത്തി ഓരോ തകിടിൽനിന്നും ഉറുപ്പികയുടെ വട്ടത്തിൽ ഓരോ കഷണം യന്ത്രശക്തികൊണ്ടു ചൂന്നെടുത്തു മറ്റൊരു രൂപയോടൊപ്പിച്ചു കനം പരിശോധിക്കുന്നു. ഈ പരിശോധനയിൽ തൃപ്തികരമായി കണ്ട തകിടുകളെല്ലാം മറ്റൊരിടത്തയച്ചു മുൻപ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം ഓരോന്നും വൃത്താകാരമായ കഷണങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ചൂന്നെടുത്തു ബാക്കിയുണ്ടാകുന്ന തകിടുകളുടെ കണ്ട

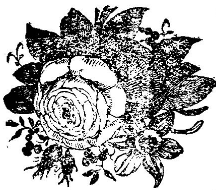
ങ്ങൾ വീണ്ടും ഉരുക്കുന്ന കിടാരത്തിലേക്കു തന്നെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം വൃത്താകാരമാക്കിത്തീൎത്ത വെള്ളിക്കഷണങ്ങൾക്ക് അകലത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ രൂപയുടെ ആകൃതി തോന്നുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ രൂപയായി ആരും വിലവെക്കാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കമ്മിട്ടജ്ജോലിക്കാർ ഇതിനെ, 'ബ്ലാങ്ക്സ്' (ബ്ലാങ്കി എന്നു നമ്മളും പറയാറുണ്ടല്ലോ) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ 'ബ്ലാങ്കി'കളെല്ലാം മറ്റൊരു യന്ത്രത്തിലിട്ട് പ്യൂട്ടുക്കുന്നതോടുകൂടി ഇതുകളുടെ അകം കുഴിഞ്ഞ് വക്കുകൾ അല്പം തടിച്ച് ആകമാനം സമ്പ്രദായം ഒന്നു മാറിക്കാണുന്നു. യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരു മുഖത്തുകൂടി കോരിക്കോരി ഇടുന്ന 'ബ്ലാങ്കി'കൾ കൈക്കുകയും മറ്റൊരു മുഖത്തിൽനിന്ന് ആകൃതിമാറ്റത്തോടെ പ്രവഹിക്കുന്നതു കാണേണ്ടതായ മറ്റൊരു കാഴ്ചയാണ്. ചെപ്പടിവിദ്യക്കാർ ആകാശത്തിൽ നിന്നും മാറും അനവധി രൂപ വീഴുന്ന വിദ്യ വായനക്കാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇവരുടെ 'കയ്യടക്കം' നമ്മുടെ യന്ത്രത്തിനോട് ഒരിക്കലും കിടപിടിക്കയില്ലെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. യന്ത്രത്തിൽനിന്നു നിരന്തരമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ലോഹക്കണ്ടങ്ങൾ അരികിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മരപ്പെട്ടിയിലേക്കാണു വീഴുന്നത്. ആ പെട്ടിയുടെ അരികെ തന്നെ കറുത്തിരുണ്ട നിറത്തിൽ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച്, 'നമുക്കു സമനോവർ' എന്ന നാട്യത്തിൽ നിശ്ചഞ്ചലനായി ഒരു കുടവയറനായ ചെറുക്കൻ സാധാരണയായി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. നിറയുന്ന പെട്ടി മാറ്റി ഒഴിഞ്ഞ പെട്ടി യഥാസ്ഥാനത്തു വെച്ചുകൊടുക്കുക മാത്രമാണ് ഈ ചെറുക്കന്റെ ജോലി. എണ്ണ പിടിപ്പിച്ച ഈ 'ബ്ലാങ്കി'കൾ തൂക്കം നോക്കുകയാണ് പിന്നത്തെ ജോലി. അതിസൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ (ഒരു ഗ്രെയിൻ തൂക്കത്തിന്റെ 200-ൽ ഒരംശംപോലും) പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയിക്കുന്ന ഒരു തുലാസ്സുകൊണ്ടാണ് തൂക്കുന്നത്. 108 ഗ്രെയിൻ ആണ് ഒരുറുപ്പികയുടെ തൂക്കം. തൂക്കം നോക്കുവാനായി തുലാസ്സിൽ കയറുന്ന 'ബ്ലാങ്കി'കൾ എല്ലാം തൂക്കി 'കൃത്യം' 'ജാസ്തി' 'കമ്മി' ഇങ്ങിനെ മൂന്നു തരത്തിലായി ഭാഗിച്ച് ഓരോരോ സ്ഥാനത്തു സ്വരൂപിക്കുകകൂടി ഈ തൂക്കുന്ന യന്ത്രം കഴിച്ചുവെക്കും. അതല്ലാതെ വെറും തൂക്കം നോക്കുക മാത്രമല്ല. 'കമ്മി' എന്നതിൽ പെട്ട 'ബ്ലാങ്കി'കൾ ഉരുക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു തന്നെ പിന്നെയും അയക്കും. 'ജാസ്തി' എന്നവയെ രാകി ശരിപ്പെടുത്തി 'കൃത്യ'ക്കാരൊന്നിച്ചു മാർദ്ദവം വരുത്തുന്ന ആലയിലേക്കയക്കും. ഈ ആലയിൽ ഇറങ്ങി നിവൎന്നാൽ 'ബ്ലാങ്കി'കൾ കൃഷ്ണവൎണ്ണങ്ങളായി തീരും. പിന്നീട് ഗന്ധകദ്രാവകത്തിലിട്ടു മുക്കി നിറം വരുത്തുന്നു. നിറം വരുത്തിയവയെ എല്ലാം ചക്രവൎത്തിയുടെ ഛായ, കൊല്ലം മുതലായ മുദ്രകൾ അടിക്കുന്നതിന്നായി മറ്റൊരു യന്ത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നു. ആ യന്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ ഒരടികൊണ്ട് ഇരുഭാഗത്തെ മുദ്രകളും എന്നിന്മേൽ വാക്കുകളും ഒന്നിച്ചു വീണ് ബ്ലാങ്കികൾ രൂപയുടെ ആകൃതിയിലായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം $7\frac{1}{2}$ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക വീതം സാധാരണയായി ദിവസത്തിൽ നിരന്തരം ബോംബെ കമ്മിട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; കമ്മിട്ടത്തിൽ ഉപജീവനക്കാർ 700 പേർ ഉണ്ട്.

ഉറുപ്പികയുടെ സൃഷ്ടി ഇങ്ങിനെ ഒരു മാതിരി കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അതിനെ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കാൻ വിടുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഒരു കാൎയ്യംകൂടി ചെയ്യാനുണ്ട്. സൃഷ്ടി കഴി

...ന്നു വീഴുന്ന രൂപകൾ ഒന്നൊന്നായി എടുത്ത് അതുകളുടെ മുദ്രകൾ മാത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്ന ഒരുതരം വേലക്കാരുണ്ട്. അവരുടെ നോട്ടം കഴിഞ്ഞാൽ അവർക്കു നല്ലതാണെന്നു തോന്നിയ രൂപകളെ ...ാം എറിഞ്ഞ ശബ്ദം പരിശോധിക്കാനായി! ആ ജോലിക്കാരായ ചെറിയ കുട്ടികളെ ഏല്പിക്കുന്നു. നാണ്യനിർമ്മാണത്തിൽ യന്ത്രം ഉപകരിക്കാത്ത പണി ഇതൊന്നു മാത്രമാണ്! ഈ കുട്ടികൾ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരുമാണ്. കുട്ടികൾ വരി വരിയായി നിരന്നിരിക്കും. അവരുടെ മുമ്പിൽ ഒട്ടത്തിൽ ഓരോ കല്ലും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ കല്ലിന്മേലാണു കുട്ടികൾ ഉറുപ്പിക എറിയുന്നത്. ഏറുകളുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം കല്ലുകളുടെ നടു കുഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരം അനേകം കുട്ടികൾ നിരന്തരമായി കല്ലിന്മേൽ എറിയുന്ന രൂപകളുടെ കലകലശബ്ദംകൊണ്ടു കെട്ടിടമൊട്ടുക്ക് മാറൊലികൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും. ഈ ശബ്ദകോലാഹലത്തിനിടയിൽ, സംഗീതരസികന്മാർ അപശ്രുതി അറിയുന്നപോലെ, കള്ളരൂപയുടെ ശബ്ദം ഈ ചെറിയ മിടുക്കന്മാർ പെട്ടെന്ന് അറിയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അപശ്രുതി ഉണ്ടാക്കിയ രൂപക്ക് ഉടനെ സ്ഥാനഭ്രംശം വരുത്തുകയും ചെയ്യുമത്രെ!. ശബ്ദം നോക്കി കഴിഞ്ഞാൽ ഉറുപ്പിക പെട്ടികളിൽ നിറച്ചുകെട്ടി അയക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആർ. പി.

സരോജബാല*

ട്ടറാൻ കോട്ട ശിവാജിക്കധീനമായപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവിടെ ഒരു ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ച് ജനാർദ്ദനദേവനെന്നു പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ അതിലെ പൂജകനായി നിയമിച്ചിരുന്നു. വന്ദ്യനായ ഈ ആചാര്യന്റെ ഏകപുത്രിയായിരുന്നു സരോജബാല. ജനാർദ്ദനദേവന്റെ ഭാര്യ മരിച്ചതിൽ പിന്നീട് അവൾ അദ്ദേഹത്തിനു അവലംബവും ജീവിതസർവ്വസ്വവുമായിരുന്നു. വൃദ്ധനായ സ്വപിതാവിനെ അവൾ വേണ്ടപോലെ പരിചരിച്ചു പോന്നിരുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിനു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന ചെറിയ പൂന്തോപ്പിൽ നിന്നും ആചാര്യനുവേണ്ടി അവൾ പലപ്പോഴും പുഷ്പങ്ങൾ ശേഖരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അവൾ അതിവേഗത്തിൽ പൂവറുത്തു നില്ക്കയായിരുന്നു. രഘുനാഥനെന്നു പേരുള്ള സുകുമാരശരീരനായ ഒരു ഹവൽദാർ ആ സമയം അവിടെ ചെന്നു ചേർന്നു. മഹമ്മദന്മാരുമായി പൊരുതുന്നതിന് ജഗദംബയായ ദുർഗ്ഗയുടെ അനുവാദം വാങ്ങുന്നതിനായി ശിവാജിയാൽ ജനാർദ്ദനദേവന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കയയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സാദിഭടനായിരുന്നു അയാൾ. യദൃച്ഛയാ അയാളുടെ നോട്ടം സരോജയിൽ പതിച്ചു. പതിമ്മൂന്നു വയസ്സു മാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന അവൾ ഒരു സൌന്ദര്യമു

* സി. എച്ച്. സി. മാഗസിനിൽ നിന്നും. പകർപ്പവകാശം ലേഖകനിൽ.

ള്ള പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു. കറുത്തു് കാലോളം നീണ്ടു ചുരുണ്ടുകിടക്കുന്ന തലമുടി, രോജാപുഷ്പത്തിന്റെ മനോഹരമായ വർണ്ണത്തെ വഹിക്കുന്ന കവിൾത്തടങ്ങൾ, പേടിച്ചോടുന്ന മാൻപേടയുടേതുപോലെ മനോജ്ഞമായ നേത്രങ്ങൾ, വളഞ്ഞ പുരികങ്ങൾ, വിസ്താരമായ നെററിത്തടം, ലളിതവും പാടലവുമായ അധരങ്ങൾ, മുട്ടമുന്നാളങ്ങൾ പോലുള്ളതും തങ്കക്കാപ്പിട്ടലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ കയ്ത്തണ്ടുകൾ, ഹിമശ്വേതമായ കഴുത്തിൽ ചുററിക്കിടക്കുന്ന വിലയേറിയ മുത്തുമാല, സായന്തനസൂര്യന്റെ കിരണങ്ങൾ തട്ടി പതിവിലും പത്തിരട്ടി പകിട്ടുകൂടിയ മുഖം, ഇവയെല്ലാം രഘുവിന്റെ ദൃഷ്ടിയേ കുറേനേരം ആകർഷിക്കയും അയാളുടെ മനസ്സിനെ വശീകരിക്കയും ചെയ്തു. അന്യനായ ഒരു പഥികന്റെ കടക്കണ്ണുകൾക്കു താൻ ലാക്കാണെന്നുള്ളതു് ഏതുമറിയാതെ സരോജ പതിവുപോലെ പൂവറുത്തുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കുളഞ്ഞു. ചെറിയൊരു പൂക്കുട്ടയിൽ പുഷ്പം വഹിച്ചുകൊണ്ടു ദേവാലയത്തിലെയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ അവൾ രഘുവിനെയും കാണാനിടയായി, അവരുടെ നോട്ടങ്ങൾ തമ്മിലിടഞ്ഞു. ജനാർദ്ദനാചാര്യനോടു പറവാനുള്ള സന്ദേശം പറഞ്ഞുതീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം രഘുവിനെ അന്നു രാത്രി അവിടെ താമസിച്ചു പോവാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വിളമ്പിയതു സരോജയായിരുന്നു. ഊണിന്റെ കാര്യത്തിലും ഗൌരവമേറിയ ചില വിചാരങ്ങൾ രഘുവിനെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. കഷ്ടിച്ചു മൂന്നാലുരുള അകത്താക്കിയ ശേഷം അയാൾ കിടക്കാനുള്ള മുറിയിലേയ്ക്കു പോയി. ഉറക്കം വരാത്തതിനാൽ ഉദ്യാനത്തിലിറങ്ങി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കാൻതുടങ്ങി. സരോജ കഴുത്തിലണിഞ്ഞിരുന്നതാണെന്നു അയാൾക്കു തോന്നിയ ഒരു മുത്തുമാല അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ കിടക്കുന്നതായി രഘു കാണുകയുണ്ടായി. അതു തൊരു ശുഭസൂചകമാണെന്നു നിനച്ചു് കൈയ്യിലെടുത്തു ആചാര്യന്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പിറേറന്നു രാവിലെ രഘുനാഥൻ പോവാനൊരുങ്ങി. എന്നാൽ സരോജയെ മുഖതാവിൽ കണ്ടു് ആ മാല അവളെ ഏല്പിക്കുന്നതിന് അയാൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. രഘു അവളെ പൂന്തോട്ടത്തിൽ കണ്ടുമുട്ടി. മതിയായ ഉപചാരവാക്കുകളോടുകൂടി അയാൾ ആ മാല അവളെ ഏല്പിച്ചു.

ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു:— 'നിങ്ങൾ ചെയ്ത ഉപകാരത്തിനു വന്ദനം. ഇനി എപ്പോഴെങ്കിലും ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വരുമ്പോൾ ഇവിടെക്കൂടി വന്നുകണ്ടുപോവാൻ മടിയ്ക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു'. രഘുനാഥൻ മറുവടി പറഞ്ഞു:—'ഇനി എന്നെങ്കിലും ഇവിടെ വരാൻ എനിയ്ക്കു സാധിക്കുമോ എന്നു ജഗദീശ്വരനു മാത്രമേ അറിയാവൂ. എന്നാൽ ഭവതിയുടെ ഔദാര്യം, സാധുപ്രകൃതം, എല്ലാററിലും ഉപരി മനോഹരമായ ഈ മുഖം ഇവയെല്ലാം എന്നെന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും മായുന്നതല്ല'.

സരോജയ്ക്കു സംസാരിക്കാൻ വയ്യാതെ മുത്തുപോലുള്ള മൂന്നാലു കണ്ണീർകണങ്ങൾ അവളുടെ കവിൾപോളകളിൽ പൊടിഞ്ഞു. രഘു അവിടെ നിന്നും തിരിച്ചു, കണ്ണെത്തുന്ന ദൂരം വരെ, ക്രമേണ മാഞ്ഞുപോകുന്ന ആ അശ്വാരൂഢന്റെ രൂപത്തെ അവൾ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതുമുതൽ വലുതായ ഒരു മാററം അവളിൽ സംഭവിച്ചു. പൂവറുക്കാൻ പോകുന്ന സമയത്തെല്ലാം ഹൃദയംഗമങ്ങളായ ദിവാസ്വപ്നങ്ങളിൽ അവർ മഗ്നയായിരുന്നു. രഘുനാഥൻ പല യുദ്ധങ്ങളിലും വിജയിയായെന്നും, അയാൾ ഒരു വെള്ളക്ക

തിരപ്പുറത്തു കയറി തന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു വരുന്നുവെന്നും സരോജയ്ക്കു തോന്നിയിരുന്നു. താനും രഘുവുമായുള്ള വിവാഹത്തിനു സ്വപിതാവു് അനുവാദം നൽകിയെന്നും, ആ അടിയന്തിരം നടക്കയാണെന്നും അവൾ വിചാരിച്ചു. കണക്കില്ലാത്ത ഇത്തരം മനോരാജ്യങ്ങൾ അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെല്ലാം വെറും കിനാവുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. ജനാർദ്ദനദേവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചെല്ലണമെന്നുള്ള ശിവാജിയുടെ കല്പന നിറവേററാനായി രഘുനാഥൻ ഒരു ദിവസം കോട്ടയിൽ വന്നെത്തി. രഘുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നതിൽ സരോജയ്ക്കു് അതിരററ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാത്രിയിലത്തെ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ രഘുനാഥൻ തന്റെ കുലമഹിമയേപ്പററിയും ഓരോന്നു സംസാരിച്ചു. ആ വൃദ്ധാചാര്യൻ എല്ലാം ശാന്തതയോടെ കേട്ടിട്ടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—'രഘു! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തേപ്പററി അറിയും. സരോജയും ഒരു നല്ല ക്ഷത്രിയവംശത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ്. ഈ യുദ്ധം മംഗളമായി അവസാനിച്ചാൽ നിങ്ങൾ ദമ്പതികളായിത്തീരണം.'

കുരുടനു കണ്ണു തെളിഞ്ഞാൽ രഘുവിന്റത്ര സന്തോഷമുണ്ടാവില്ല. ഈ സംഭാഷണമെല്ലാം സരോജയും കേട്ടു. അവക്കു പരസ്പരമൊന്നും സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പിറേറന്നാൾ പ്രഭാതത്തിൽ അവർ മൂവരും യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. സരോജയോടു സംസാരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ധൈര്യം തലേന്നാൾ രാത്രികൊണ്ടു രഘുനാഥൻ സമ്പാദിച്ചു.

'ദേവീ! ഞാൻ പോണു. നാളെ നിങ്ങൾ രാജഗൃഹത്തിലും ഞാൻ പടക്കളത്തിലുമായിരിക്കും.'

സരോജയിതു കേട്ടു. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു. 'സർവ്വശക്തനായ ദൈവം അങ്ങേ രക്ഷിയ്ക്കട്ടെ.' എന്നവൾ പറഞ്ഞു.

രഘു പറഞ്ഞു:—'ഈ പാവപ്പെട്ട ഭടനെ ഭവതി മറക്കയില്ലല്ലൊ.'

ഓരോന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പെൺകുട്ടി അതിനിടയിൽ പതുക്കെ പറഞ്ഞു:—'ഹാ! അതെനിയ്ക്കു സാധ്യമോ!'

അറംഗസിബുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ജയസിംഹൻ ശിവാജിയെ സഹായിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. രഘുനാഥർ യുവാവാണെങ്കിലും ഒരു ധീരഭടനായിരുന്നു. അയാൾ എപ്പോഴും ശിവാജിയെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. ഷയിസ്തഖാനുമായുണ്ടായ പോരിൽ രഘുനാഥൻ ശിവാജിയുടെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തു. താൻ പല അവസരങ്ങളിലും അനേകം ധീരകൃത്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു. ശിവാജി അയാളിൽ വളരെ ദയവു ഭാവിച്ചുവന്നിരുന്നു. ബഹുമാനസൂചകമായി വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ഖഡ്ഗം അദ്ദേഹം രഘുവിനു സമ്മാനിച്ചു. ജയസിംഹനും ശിവാജിയും ബീജപ്പൂർ രാജാവിനോടു നേരിട്ടു. ജനാർദ്ദനദേവൻ, സരോജബാല, രഘുനാഥൻ ഇവരെല്ലാം ശിവാജിയുടെ പാളയത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു താമസം. രാത്രികാലങ്ങളിൽ അയാൾ ആചാര്യനേയും പുത്രിയേയും ചെന്നു കാണുകയും, പടനിലത്തിലേ പലവിധ സംഭവങ്ങളെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കയും പതിവായിരുന്നു. ബലത്ത കോട്ടമതിൽ കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന 'ഓർമൻഡൽ' പ്രാകാരത്തെ രാത്രികാലത്തു നിരോധിച്ചു കയ്യശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. ആ വേലയ്ക്കു നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം യാത്ര തുടങ്ങി. ഇതിൽ ചേരേണ്ടിയിരുന്ന രഘുനാഥനാകട്ടെ അല്പം വൈകീട്ടു മാത്രമേ ആ കൂട്ടത്തിൽ ചെ

നുചേൎന്നുള്ളു. കോട്ട ശിവാജിക്കധീനമായി. ആ ദുൎഗ്ഗത്തെ ആദ്യം അതിലംഘിച്ചതു രഘുനാഥൻതന്നെയായിരുന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഫ്ഘാന്മാരിൽ ചിലരെല്ലാം ബന്ധനസ്ഥരായി. ഏതാനും പേർ ഓടിക്കളഞ്ഞു. ശേഷിച്ചവർ കാലവശരായി. ശിവാജിയുടെ പക്ഷത്തിലും പലരും മരിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം ഒരു 'ദർബാർ' ഉണ്ടായി. ജയസിംഹനും ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. തലേന്നാൾ രാത്രിയിൽ തടവിൽ വെച്ചിരുന്ന അഫ്ഘാൻമാരെയെല്ലാം സ്വതന്ത്രരാക്കി വിടുന്നതിനും പ്രാകാരരക്ഷകനെ തൻെറ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ശിവാജി ആജ്ഞാപിച്ചു. കയ്യും കാലിനും വിലങ്ങോടുകൂടി വന്ന അയാളുടെ ബന്ധനമെല്ലാം സ്വകരങ്ങളാൽ ശിവാജി വേർപെടുത്തി. അയാളെ ആശ്ലേഷം ചെയ്തിട്ടു 'നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള മറേറതു ദിക്കിലേയ്ക്കും പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിൽ വിരോധമില്ല.' എന്നദ്ദേഹം കല്പിച്ചു.

ശിവാജിയുടെ ഉദാരവും ദയാപുരസ്സരവുമായ ഈ പ്രവൃത്തി ആ കോട്ടകാവൽക്കാരനെ സവിശേഷം വശീകരിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു: 'ശിവാജി! അവിടത്തെ ദയാപൂൎവമായ ഈ പ്രവൃത്തിക്കു ഞാൻ കടപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ അനേകം പടയാളികൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങേടെ സേനയിൽ തന്നെയുള്ള ഒരു ഭടനിൽ നിന്നു ലഭിച്ച രഹസ്യമായ അറിവിനാലത്രെ എനിക്കിതിനു സാധിച്ചത്. ഞാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കയായിരുന്നു. അയാളുടെ പേരു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ആളുകളെല്ലാം വിശ്വസ്തഭക്തന്മാരല്ല.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ അവിടെനിന്നും കടന്നുപോയി. ശിവാജിയുടെ കോപം ജ്വലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖം ചുവന്നു. ദേഹം വിറച്ചു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭടന്മാർ നിശ്വാസരഹിതന്മാരായി നിന്നു.

ശിവാജിയെ സമാധാനപ്പെടുത്താനായി ജയസിംഹൻ ഭടന്മാരോടിങ്ങനെ ചോദിച്ചു: 'ഇന്നലെ രാത്രി നിങ്ങളിലാരെങ്കിലും ഹാജരാകാതിരിക്കയോ താമസിച്ചു ചെല്ലുകയോ ഉണ്ടായോ? ഈ നില്ക്കുന്നവരെല്ലാം വിശ്വസ്തഭൃത്യന്മാരാണെന്നു ശിവാജിക്കു ബോധമുണ്ട്. ഒരു രാജദ്രോഹിക്കുവേണ്ടി ആ വിശ്വാസത്തെ നിങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യരുത്. പക്ഷെ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുപോയ ആളാണെങ്കിലും അയാളുടെ പേരു പറയണം. അഥവാ ഇപ്പോഴും അവൻ ജീവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിക.'

ചന്ദ്രരായരെന്നു പേരുള്ള ഒരു ഭടൻ മുൻപോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു: 'ഒരു ഹവൽദാർ ഇന്നലെ രാത്രി ഞങ്ങളോടുകൂടി ചേരുകയുണ്ടായി.'

ശിവാജി ഗൎജ്ജിച്ചു: 'അവൻെറ പേരു പറ; ഇനിയും അയാൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ?'

സൂചിപോലും താഴത്തു വീഴുന്ന ശബ്ദം കൂടി കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു ഗാഢമായ നിശ്ശബ്ദത അവിടെയെല്ലാം പരന്നു. ഒടുവിൽ ആ ദ്രോഹിയുടെ പേരു പറയപ്പെട്ടു. 'രഘുനാഥഹവൽദാർ.'

'എടാ! വഞ്ചക!' ശിവാജി കോപത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. 'രഘുനാഥൻെറ യശസ്സിനെ ഈ വാക്കുകൾക്കു മലിനപ്പെടുത്താൻ കഴികയില്ല. എനിക്കയാളെ അറിയാം. അയാളുടെ ധൈൎയ്യം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ കളവു പറഞ്ഞതിനുള്ള പ്രതിഫലം ഇതാ തന്നേയ്ക്കാം.'

ശിവാജി തൻെറ വാളൂരി ചന്ദ്രരായ രുടെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യാറായി. തൽക്ഷണം രഘുനാഥൻ മുമ്പോട്ടു വന്നു പറഞ്ഞു: 'അതു ശരിയാണ്. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാന ല്പം വൈകിപ്പോയി. ചന്ദ്രരായരെ ഉപദ്ര വിക്കരുത്.'

'രഘുനാഥ!' ഇടിവെട്ടുംവണ്ണം ശിവാജി ഉച്ചരിച്ചു. 'നിന്നാൽ ഈ കോട്ട ഇന്ന ധീനമാക്കപ്പെട്ടു. നീ ഒരു രാജദ്രോഹിയുമാണോ?'

രഘു പ്രതിവചിച്ചു: 'പ്രഭോ! ഈ നീചമായ കുററത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊന്നും എനിക്കറിയവയ്യ.'

ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ക്രോധത്തോടുകൂടി ശിവാജി തൻെറ ഖഡ്ഗംകൊണ്ടു രഘുവിനെ മാഞ്ഞി വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. രഘുവാകട്ടെ, ഒരു കല്ലുപോലെ അനക്കമില്ലാതേയും സമാധാനത്തോടുകൂടിയും നിന്നതേയുള്ളു. വേഗത്തിൽ ശിവാജിയുടെ കയ്യു കേറിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ജയസിംഹൻ പറഞ്ഞു: 'ശിവാജി! ഞാനെൻെറ ജീവിതം മുഴുവൻ യുദ്ധത്തിൽ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. രഘുവിൻെറ മുഖഭാവം കൊണ്ട് അയാളൊരു നിരപരാധിയാണെന്നു ഞാനറിയുന്നു. ധീരനായ ഒരു യോദ്ധാവിനെ കൊല്ലുന്നതിനു വേണ്ടി നിങ്ങൾ പശ്ചാത്തപിക്കാനിടയാകും. അങ്ങയിൽ നിന്ന് ഇയാളുടെ ജീവനെ ഞാൻ യാചിക്കുന്നു.'

ശിവാജിക്കു നിരസിക്കാൻ കഴികയില്ല. വാളു വെച്ചു വല്ല ദിക്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനദ്ദേഹം രഘുവിനേയാജ്ഞാപിച്ചു. ഈ വർത്തമാനം കാട്ടുതീപോലെ നാടെങ്ങും പരന്നു. സരോജയും ഇതു കേട്ടു. എന്നാൽ രഘുനാഥൻ ഈ വിധത്തിലൊരു കൃത്യം ചെയ്യുമെന്ന് അവൾ തീരെ വിശ്വസിച്ചില്ല. അവളുടെ മനോജ്ഞമായ ആശാലത അടിച്ചൊടിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും രഘുവിൻെറ രക്ഷയ്ക്കായി അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നിരുന്നു.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം, ഓരോ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ മുഴുകിയ സരോജബാല ഒരു പുൽതകിടിയിന്മേൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ജട പിടിച്ച മീശയും കേശവും വളർത്തിയ ഒരു സാധു അവളുടെ സമീപത്തേക്കു വന്നു ചേർന്നു. അവൾ അവിചാരിതമായി ആ യാളാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയും 'നിങ്ങൾക്ക് എന്നിൽനിന്നെന്തെങ്കിലും അറിയണമൊ?' എന്ന് ആ സാധു അവളോടു ചോദിക്കയുമുണ്ടായി.

'എനിക്കു നിന്നെ അറിയാമെന്നു തോന്നുന്നു.' അയാൾ പറഞ്ഞു. 'ലോകരൊരു രാജദ്രോഹിയെന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു ഭടനെക്കുറിച്ചു തനിക്കു ചിലതു ചോദിക്കാനുണ്ട്, ഇല്ലേ?'

കോപത്തെ കാണിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ സരോജ പറഞ്ഞു:- 'നിങ്ങളൊരു സൂത്രക്കാരനും മായാവിയുമായിരിക്കാം. രഘു ഒരു സ്വാമിദ്രോഹിയായിരിക്കുന്ന കാര്യം അസാദ്ധ്യമാണ്.' ആ 'ഭടനും നിനക്കും തമ്മിൽ അതിരററ അനുരാഗബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.' സാധു പറഞ്ഞു. 'അയാളെ ഇനിയെപ്പോഴെങ്കിലും ഞാൻ കണ്ടാൽ നിനക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ?'

'അപ്പോൾ നിങ്ങളദ്ദേഹത്തെ കരിക്കൽ കണ്ടിരിക്കുന്നു.' സരോജ പ്രതിവചിച്ചു. 'താൻ ഇനി എന്തു ചെയ്വാൻ പോകുന്നുവെന്നു അയാൾ നിങ്ങളോടു പറകയുണ്ടായോ?'

സാധു:— 'ഉവ്വ് അയാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തൻെറ നിരപരാധിത്വത്തെ തെളിയിപ്പാനൊ ജീവത്യാഗം ചെയ്വാനൊ അയാൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൾ—'സരോജ ഒരു രാജപുത്രകന്യയാണെന്നും ആജീവനാന്തം അവൾ രഘുവിന്റെ സ്തുതികൾ പാടുകയും അദ്ദേഹം ഒരു നിരപരാധിയാണെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്യുമെന്നും അവിടെ പറക തന്നെ.'

സാധു—'തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ തെളിയിക്കാനുള്ള അയാളുടെ ശ്രമം വിഫലമാകാനേ മാർഗ്ഗം കാണുന്നുള്ളൂ.'

സരോജ— 'സാരമില്ല. തന്റെ സൽക്കീർത്തിയിലുള്ള കളങ്കത്തെ സ്വഖഡ്ഗംകൊണ്ടു മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്നദ്ദേഹത്തോടു പറയണം. ഞാൻ ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും രഘുവിന്റെ തന്നെ ആയിരിക്കും. അതിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ പേരെന്നോടു പറയാമോ?'

'സേതുപതിഗോസ്വാമി' എന്നായിരുന്നു ഉത്തരം.

ഡൽഹിയിലെ ജയിലിൽ കുടുങ്ങിക്കിടന്ന ശിവാജിയേയും സേതുപതി ചെന്നു കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷക്കും അയാൾ വഴി കരുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഡൽഹിയിലുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ സേനകൾ അരംഗസീബിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കധീനമാവേണ്ടി വരുമെന്നുവെച്ച് ശിവാജി അതിനു സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. ഒടുക്കം അദ്ദേഹം സാംബജിയോടുകൂടി തടവിൽനിന്നു ചാടിയപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ച കുതിര അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു അശ്വഭടനാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ശിവാജി ഒളിച്ചോടിപ്പോകുന്ന വഴിയിൽ മൂന്നു കുതിരപ്പടയാളികൾ എതിരെ വരികയും തങ്ങൾക്കു ഡൽഹിയിലേക്കു വഴി കാണിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നയാളോടാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ശിവാജിയുടെ സ്ഥിതി അപകടത്തിലായി. അങ്ങോട്ടുവരുന്നില്ലെന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഉത്തരം പറഞ്ഞ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ, ഭടന്മാരിൽ ഒരാൾ, മറേറകുതിരക്കാരൻ ഇന്നാരെന്നറിഞ്ഞു. അയാൾ ശിവാജിയോടെതിർത്തു. അദ്ദേഹം നിരായുധനായിരുന്നു എങ്കിലും മുഷ്ടികൊണ്ടുള്ള ഒരിടിയാൽ എതിരാളിയെ താഴെ തള്ളിയിട്ടു. പിന്നീടുണ്ടായിരുന്ന ആ രണ്ടു ഭടന്മാരും, മററൊരശ്വഭടനാൽ അയക്കപ്പെട്ടതും ശിവാജിയുടെ സമീപത്തു കൂടി ചീററിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയതുമായ രണ്ടു അമ്പുകളാൽ ഉടൻതന്നെ ഹതരായി. ആ അശ്വഭടൻ ചെയ്ത വിലയററ സഹായങ്ങൾക്കായി അയാളോടു നന്ദിപറഞ്ഞിട്ടു തിരിച്ചപ്പോൾ അതു സേതുപതിഗോസ്വാമി വേഷം മാറി വന്നതാണെന്നു ശിവാജിക്കു തോന്നുകയും തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യഭരിതനായ്ത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ആ ഭടൻ ശിവാജിയുടെ പാദങ്ങളിൽ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തിട്ടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'സ്വാമിൻ! ഞാനൊരശ്വഭടനോ ഗോസ്വാമിയോ അല്ല. എന്നാൽ അവിടത്തെ പഴയ വിശ്വസ്തഭൃത്യൻ രഘുനാഥനാണ്. ഞാൻ അവിടത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടി സേവിച്ചിരുന്നു. ഇനി എപ്പോഴും അങ്ങനെ തന്നെ ചെയ്കയും ചെയ്യും.'

ശിവാജി രഘുനാഥനെ സ്വകരങ്ങളാൽ അടുക്കൽ പിടിച്ചുനിർത്തി ഗാഢമായിരുന്ന് ആശ്ലേഷം ചെയ്തിട്ടു പറഞ്ഞു. 'രഘു! എന്റെ മുന്നത്തെ ആലോചനക്കുറവിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ലജ്ജിക്കുന്നു. പന്നീടുണ്ടായ അന്വേഷണത്തിൽ നീ പരിശുദ്ധനാണെന്നെനിക്കു മനസ്സിലാകുകയും നിനക്കവമാനത്തിനിടയാക്കിയതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ എനിക്കു ഹൃദയശല്യമായ്ത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടിയുള്ള എന്റെ സേവയ്ക്കു ഞാൻ പ്രതിഫലം തരും.'

സരോജയുടെ ആരോഗ്യവും പ്രസന്നതയും ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ കാര്യമറിഞ്ഞു ജനാർദ്ദനദേവൻ യോഗ്യനായ ഒരു വരനെ അവൾക്കുവേണ്ടി തിരക്കിയിരുന്നു. ഇതറിഞ്ഞ സരോജ തനിക്കച്ഛനെ പാലിക്കാനേ മോഹമുള്ളു എന്നും വിവാഹമേ വേണ്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു.

ആചാര്യൻ ഒരു യോഗ്യപുരുഷനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കല്യാണദിനവും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വിവാഹസമയം വന്നുചേർന്നു. സരോജയെ അവിടെയെങ്ങും കാണ്മാനില്ല. ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു ജമിന്ദാരുടെ ഗൃഹത്തിൽ അവൾ അഭയം പ്രാപിക്കയും അദ്ദേഹത്തിനരികെ വച്ചും വീട്ടുവേല ചെയ്തും കാലക്ഷേപം ചെയ്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിക്കെ ഒരു ദിവസം രഘുനാഥൻ ശിവാജിയുടെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നുള്ള ശുഭവർത്തമാനം അവളുടെ കർണ്ണങ്ങളിൽ അമൃതവർഷംപോലെ ആചരിച്ചു.

ജമിന്ദാരുടെ ചെറിയ പെൺകുട്ടിയുമായി ഒരു ദിവസം തെരുവിൽകൂടി നടന്നുപോകുമ്പോൾ സേതുപതി തന്റെ അടുക്കലേക്കു വരുന്നതു സരോജ കണ്ടു. അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുചെന്നു് അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടു പറഞ്ഞു: 'രഘുവിൽ തന്നെ പ്രേമത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കനിമിത്തം ഞാനെന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചോടിക്കപ്പെട്ടു'.

സാധുവിന്റെ നേത്രങ്ങൾ അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായി. അയാൾ ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു 'രഘു ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമായി വരികയാണെങ്കിൽ തന്നെ നീ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുമോ എന്നു് ചോദിച്ചുകൊണ്ടുവരാനായി ആ മാന്യനെന്നോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.' ഉടൻതന്നെ തന്റെ സമീപവാസിയുടെ പരമാത്മാ സരോജയ്ക്കു മനസ്സിലാകയും അവൾ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു് അയാളുടെ കയ്ത്തലത്തിൽ പതിക്കയും ചെയ്തു.

ശിവാജി രഘുനാഥനെ വളരെ കൈ ബഹുമാനിച്ചു. ഓർമൻഡൽകോട്ടസൂക്ഷിപ്പുകാരന്റെ മരണാനന്തരം അയാളുടെ റിക്കാർട്ടുകളിൽനിന്നും ചന്ദ്രരായരായിരുന്നു സ്വാമിദ്രോഹം ചെയ്തതെന്നു വെളിപ്പെടുകയും അയാളെ ശിവാജി കൊലയ്ക്കു വിധിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ രായർക്കു മാപ്പുകൊടുക്കണമെന്നു രഘുനാഥൻ ശിവാജിയോടു് അപേക്ഷിച്ചു. രഘുനാഥൻ തന്നെ രക്ഷിച്ചു എന്നുള്ള അപമാനം സഹിക്കവയ്യാതെ ചന്ദ്രരായർ ഒടുക്കം ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകളഞ്ഞു.

സരോജാരഘുനാഥന്മാർ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായിത്തീർന്നു് ചിരകാലം സന്തോഷസൌഭാഗ്യങ്ങളോടുകൂടി വസിച്ചിരുന്നു എന്നിനി വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അമ്പലപ്പുഴ മഹാദേവശർമ്മാ.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

(1) ശ്ലേഷമാല —(ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് മരുത്തൂർ കരുണാകരമേനോനവർകൾ.)

പ്രകൃതിയിലുള്ള ഭാവങ്ങളെ വൎണ്ണിച്ചു തന്മയത്വം വരുത്തി രസിപ്പിക്കുന്നതാണ് കവിത. ശബ്ദസാദൃശ്യം പിടിച്ചു വിസദൃശങ്ങളായ അൎത്ഥങ്ങളെപ്പോലും ഒന്നിച്ചു കാണിക്കുന്നത് ഒരുമാതിരി 'ചെപ്പടിവിദ്യ'യാണ്. ഇവയിൽ ഏതിനെയാണ് സഹൃദയന്മാർ അഭിനന്ദിക്കുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി രഘുവംശപ്രണേതാവായ കാളിദാസന്റെയും, വാസവദത്താകൎത്താവായ 'സുബന്ധു'വിന്റേയും യശസ്സിന്റെ താരതമ്യംകൊണ്ടു തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്. മലയാളഭാഷായോഷയ്ക്കു കിട്ടിയ ഈ പുതിയ മാലയിൽ 'വാസന' വിളയാടുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതകവികൾ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിച്ചു പഴക്കം തട്ടിയ പല ശ്ലേഷപുഷ്പങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കുത്തിത്തുടൎത്തി ചമച്ചിട്ടുള്ള ഈ മാല പഴക്കക്കുററം പറഞ്ഞു തള്ളാതിരിപ്പാൻ കേരളഭാഷയോടു ഞങ്ങൾ ശിപാൎശ ചെയ്യുന്നു.

(2) ഭാഷാഭൂഷണം—(രണ്ടാം പതിപ്പ്. ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം. വില 1 ക. 4 ണ.)

സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാതിയും പ്രതിഷ്ഠയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഗ്രന്ഥകൎത്താവായ കേരളപാണിനി, ഗദ്യമെഴുതുന്നതിൽ ബാലന്മാരെ സഹായിപ്പാനായി ഒരു പുതിയ പുസ്തകം ചമക്കുന്നതായി ഈ രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു സന്തോഷഹേതു തന്നെ. അച്ചടി നന്നായിട്ടുണ്ട്.

☞ അഭിപ്രായത്തിനായി അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ള പല പുസ്തകങ്ങളും സംഗതിവശാൽ നിൎത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത അവസരത്തിൽ അവയെ നിരൂപിക്കുന്നതാണെന്നു പുസ്തകപ്രേഷകന്മാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ग्रन्थनिरूपणम् ।

(१) **श्रीगुरुवायुपुरेशस्तवम् ।** (प्रणेता महामहिमा श्री केरळवर्मा, बि. वि. बुक्डिप्पो, तिरुवनन्तपुरं, मूल्यं न ज्ञायते) ।

महामहिम्नः केरळकालिदासस्य कवितासारस्य निरूपणे नास्माकं संरम्भः कथञ्चिदपि फलेग्रहिरिति यत्सत्यं जानीमहे । पुस्तकप्रेषकेष्वाधमर्ण्यपरिहारावश्यकतया, सरसकाव्यास्वादनकौतुकेन च प्रवर्त्यमानाः परं किमपि लिलिखिषामः । नाम्नैव ज्ञाप्यते स्तवस्यामुष्य विषयः समेषाम् । प्रणेतृमहाभागानां रक्तवाताभिभवः स्तवरत्नमिदमङ्कुरयामासेति लोकोत्तरैव महामहिम्नां परिपाटी । यदे-

यदक्षामापदोऽपि लोकोपकारं फलन्ति । इ-
दंस्तवप्रणयनानुपदमेव प्रसन्नेन भगवता श-
मनायि तत्रभवतां वातरोगबाधेत्यपरमिदं
विलसितं वातालयेशस्य भगवतो भक्तवात्स-
ल्यस्य । नानावृत्तैः सङ्कलितेऽक्षरमालास्तुति-
रूपे प्रकृतकाव्ये प्रणेतुः परिचयपचेलिमा रच-
नशैली नैसर्गिकी कल्पनाशक्तिश्च प्रकाशतेतमाम्।
सर्वेष्वेव पद्येषु तृतीयपादः खकारेणानुक्रम्यते ।
यमकानुप्रासादयश्च सुलभतया समुपयुक्ता दृश्य-
न्ते। अवकाशविरळतया नादर्सीयानि पद्यानि
वाचकानामुपहारीकर्तुं प्रभवामः । 'स्तवभि-
तिनामकरणं कैरळीलिपिमुद्रणस्यानुरूपम् ।
यदीदं स्तवरत्नं देवनागरलिपिभिर्मुद्रापितमभ-
विष्यदुपाकरिष्यन्तेतरदेशीया अप्यनेनेति
नः प्रतिभाति । परिशोधकप्रमादा'ददभ्रक-
रुणानिधि'रपि भगवा'नभद्रकरुणानिधिः' कृ-
त इति खिद्यामहे ॥

(२) स्तवमञ्जरी । (प्रणेता, श्रीमान् मानवि-
क्रमकविराजः, विज्ञानचिन्तामणिमुद्राशाला, पट्टाम्पि, मूल्यं
४ कलाः)

केरळकाळिदासकाव्यपरिशीलनानन्तर-
मेव केरळभोजराजकवितामास्वादयितुमस्त्येव
प्रमोदातिरेकः । नानाविषयकाणि स्तोत्राण्यत्र
समुल्लसन्ति । कवितामाधुरी प्रथितचरीति
न तत्रापि वक्तव्यं वर्तते । 'शय्यायामधिशेते'
'आद्रियेयमनवरतं' 'शृणुष्व सावधानमतिः'
इत्यादयः प्रयोगा निरर्गळगळद्रसलहरीनिम-
ग्ना न प्रकाशेरन्नेव । निरङ्कुशा हि कवयः ।
मुद्रापणमपि समीचीनमेवास्ते । अत्र पुनः
श्लोके बलीयसा मुद्रापणप्रमादेन कृतं पदमि-
त्यूहामहे ॥

"दुष्टैस्तैर्धार्तराष्ट्रैः कुटिलपटुतया
हन्त दुर्वाससं तं
नासाग्रन्यस्तकोपं सपदि सकपटो-
द्बोधनं चोदयद्भिः ।
धर्मिष्ठान् धर्मजादीन् पुनरृजुमतिषु
क्लिश्यमानेषु तेषु
द्रौपद्यभ्यार्थितो यस्तदभयमदिशत्
कृष्ण! तस्मै नमस्ते ॥

क्लिष्टार्थप्रतीतिकलुषा एवंविधा रच-
नक्रमाः कोमलकाव्यकलनचणान्नासात् सर-
सकवेराविर्भवन्तीति विश्वसिमो वयम् ॥

सौत्रान्तिकमतम् ।

पुरातने किल काले भारतमिदं वर्षम-
नेकेषां तत्त्वदर्शिनामावासभूतमासीदिति ब-
हुभिरवगम्यते प्रकारैः । उच्चावचाश्च दर्शन-
सरणयो भारतवर्षे सत्तामविन्दन्त । विमर्श-
कानां च सर्वतोमुखमासीदालोचनमित्येतदेव
भिन्नाभिन्नानां दर्शनप्रकाराणामुत्पत्तौ निदानम् ।
दार्शनिकानाञ्चैतेषां प्रमाणपरिगणनायां भव-
ति सुमहानभिप्रायभेदः । केचित् प्रत्यक्षमेकमे-
व प्रमाणं मन्यन्ते । अपरे पुनः प्रत्यक्षानु-
माने द्वे एव प्रमाणे इत्यामनन्ति । प्रत्यक्षानु-
मानागमाः प्रमाणानीति गणयन्तीतरे । एवम-
न्यान्येषु विलसत्सु दर्शनाभ्युपगमेषु, नेदं विस्म-

धावहमस्माकं, यत् सौत्रान्तिका अनुमानमेकमेव प्रमाणमाभणन्तीति ॥

आगमादीनामनुमानेऽन्तर्भावो बहुभिरुपपादितचर एवेति न तत्र किंचिदपूर्वं नामास्ति । चेष्टाप्रभृतीनामनुमानत्वाङ्गीकारे विलक्षणचेष्टात्मकस्य शब्दप्रयोगस्याप्यवश्यंभावी तत्कोटिप्रवेश इति प्रबलतर एवावलोक्यते शब्दस्यानुमानान्तर्भावसाधको युक्तिवादः । प्रत्यक्षस्य पुनः समैरप्यैकण्ठ्येनोरीक्रियमाणस्य स्वतःसिद्धप्रमाणभावस्यानुमाने ऽन्तर्भावकथनमुन्मत्तप्रलापसमकक्ष्यामवगाहेतेति प्रथमतः प्रतिभासेत मनीषाशालिनाम् । आपाततोऽसमञ्जसेऽप्यत्र मते किमस्ति तत्त्वकणिकापि वेति परीक्षणं नास्थाने भवितेति मन्यामहे । विनैव पक्षपातं सर्वतोऽपि सारग्रहणं हि सरळहृदयानां स्वभावसिद्धम् ॥

भूतले घटोऽस्तीति चक्षुषा गृह्यमाणे घटे, घटविषयकं यदुत्पद्यते ज्ञानं तत् प्रत्यक्षमेवेति सार्वजनीनमेतत् । कथमस्य ज्ञानस्यानुमानेऽन्तर्भावः? अत्रेदं सौत्रान्तिकानामुपपादनम् । यथा वयं धूमेन वह्निमनुमिनुमहे, एवमेव चक्षुःसंयोगजनितेन घटप्रतिबिम्बेन बहिः सन्तं घटमनुमिनुमहे । चक्षुषः कलशेन सह संयोगे चक्षुरिन्द्रिये कश्चिदुत्पद्यते विकारः, स च घटमनुमापयति । पूर्वपरिचयादत्रापि व्याप्तिग्रह उपपद्यत एव । व्याप्तिस्मरणादिकं तु शतपत्रपत्रदलनन्यायेन समुत्पद्यमानं न पार्थक्येन परिलक्ष्यत इति सुशकमुपपादनमस्मन्मतस्येति । घटोऽस्ति, पटोऽस्तीत्यादीनां व्यवहाराणां व्यवहर्तुर्मन्यस्युदितः कश्चिद्विकारविशेष इत्यर्थ एव तात्पर्यम् । सजातीयविकारजनने सति सजातीयव्यवहारस्यापि प्रवृत्तिः । न हि विकारमन्तरा कंचित् पदार्थं सन्तमसन्तं वा ज्ञातुं शक्तिरस्माकमस्ति । विकारेण तु वयमनुमिनुमहे कश्चिदस्ति घटो नाम यः सजातीयं विकारं जनयतीति । मानसप्रत्यक्षस्थलेऽपि मनसस्तदधिष्ठानवस्तुनो वा विकारैः सुखदुःखादीनामनुमानमेव, न पुनः प्रत्यक्षं नाम किंचित् ज्ञानमन्यदस्तीति तदीयः सिद्धान्तः । सर्वत्र ज्ञानोत्पत्तावेकान्ततया किमपि प्राग्रूपं वर्तत इति कृत्वा ज्ञानानामनुमानरूपत्वं संपिपादयिषन्ति सौत्रान्तिकमतानुयायिनः ॥

इदं तु किमपि ते प्रष्टव्याः पण्डितमानिनः । किं विद्यमान एव चक्षुःसंयोगादिरज्ञात एवानुमापकः, आहोस्वित् ज्ञातः सन्ननुमापक इति । दृष्टानुसारेण कल्पयद्भिरर्थजातं ज्ञातस्यैवानुमापकत्वमङ्गीकरणीयम् । तथैव धूमादीनामनुमापकत्वावगमात् । तर्हि भोश्चक्षुःसंयोगस्य विकारविशेषस्य वानुमापकत्वसंपत्तये ज्ञानमवश्यमपेक्ष्यत इत्यभ्युपगन्तव्यतामापन्ने तत्ज्ञानमप्यनुमितिरूपमेव परिकल्पयन् कदा वा भवान् मोक्ष्यतेऽनवस्थागर्तपतनात्? । सर्वत्राप्यनुमितेः प्रागपेक्ष्यते लिङ्गज्ञानम् । अतोऽन्ततः कस्यचिल्लिङ्गज्ञानस्य स्वतः संपद्यमानता स्वीकरणीया । तदेव च ज्ञानं तदानीं प्रत्यक्षपदभाजनं भविष्यतीति तत्करणस्यान्यस्य कल्पनीयतया कथमङ्ग कथयस्यनुमानमेकमेव प्रमाणमिति । अनवस्थापरिहाराय चरममात्मनोऽपि वा वेदान्तिनामिव स्वप्रकाशतास्वीकारे स आत्मा प्राथमिकवृत्तिदशायां प्रत्यक्षचैतन्यरूपइति कथमनुमानमेकं प्रमाणमिति वचनमुपपद्यते । सर्वथा सौत्रान्तिकमतमालोचनायां सिकताकूपसदृशमेव पर्यवस्यतीति निशितमतीनां निगमनमिति विस्तरः परस्तात् ॥

മംഗളോദയം

൧൦൮൭

പുസ്തകം ൩	ചിങ്ങമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം

പൊരുളിനുമരുളിന്നും മൂലമാം മൂലമന്ത്ര-
പ്പൊരുളു തിരയുമൎത്ഥം നിൎഗ്ഗുണം നിത്യമുക്തം
ഇരുളുകളെയകററും പൂൎണ്ണവിജ്ഞാനതേജ-
സ്സരുളുക പരമാനന്ദാമൃതാദ്വൈതബോധം.

കെ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത്

ശബ്ദാൎത്ഥസംബന്ധം.

ഒരു വസ്തുവിനേയൊ മനോഗതത്തേയൊ അറിയിപ്പാനായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന നാദമാണു ശബ്ദം. ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലുദിക്കുന്ന ബോധത്തിന്റെ വിഷയമായി തീരുന്നതാണ് അൎത്ഥം. നമ്മുടെ വ്യവഹാരങ്ങളെല്ലാം നടക്കുന്നതു ശബ്ദങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അൎത്ഥത്തിന്റെ ബോധം ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട്, ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുള്ളതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സംബന്ധജ്ഞാനമില്ലാതെ പോയാൽ ശബ്ദത്തിൽനിന്ന് അൎത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈ അംശത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉദാഹരണത്തിന്റെ അപേക്ഷ തന്നെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരാൾക്ക് ഒരു ഭാഷ അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം, അയാൾക്ക് ആ ഭാഷയിലെ ശബ്ദങ്ങളുടേയും അതുകളുടെ അൎത്ഥങ്ങളുടേയും സംബന്ധജ്ഞാനമില്ലെന്നാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അൎത്ഥബോധത്തിന്നുതകുന്നതായ ശ

ബ്ദാൎത്ഥസംബന്ധത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ പല അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുമുണ്ടു്.

എന്നുതന്നെയല്ല, ശബ്ദത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററിയും ഹിന്തുശാസ്ത്രകാരന്മാരിൽ പലരും പല സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നു. വൎണ്ണങ്ങൾക്കു് ഉൽപത്തി, നാശം എന്നീ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവ നിത്യങ്ങളാണെന്നും, നമ്മുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കണ്ഠതാല്വാദിസംയോഗം മുമ്പുതന്നെ സത്തുക്കളായിരിക്കുന്ന വൎണ്ണങ്ങളെ, ദീപം ഘടത്തെയെന്നപോലെ, അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നതേയുള്ളുവെന്നുമാണു ചിലരുടെ (1) സിദ്ധാന്തം. അക്ഷരങ്ങളിലുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞയെ— മുമ്പു കേട്ടിട്ടുള്ള ക എന്നക്ഷരവും ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്ന ക എന്നക്ഷരവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുള്ള അഭേദജ്ഞാനത്തെ— ഇവർ ഇതിലേയ്ക്കു സാധകമായി അവലംബിക്കുന്നു. മുമ്പു കേട്ട കകാരവും ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്ന കകാരവും ഒന്നുതന്നെയാണു് എന്നുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞകൊണ്ടു രണ്ടിനും സജാതീയത്വം മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, അക്ഷരവ്യക്തികൾ അനിത്യങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും മററു ചിലർ (2) വാദിക്കുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതായും നശിക്കുന്നതായും തോന്നുന്നതുകൊണ്ടു് അവ അനിത്യങ്ങളാണെന്നു് ഇക്കൂട്ടർ പറയുന്നു.

അതിരിക്കട്ടെ. ശബ്ദാൎത്ഥസംബന്ധത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെപ്പററിയും പല മതഭേദങ്ങളും ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ഇന്ന പദത്തിന്നു് ഇന്ന അൎത്ഥമാണെന്നു് അനാദിയായ ഈശ്വരസങ്കേതമുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇതു് ഏററവും സുഗമമായ സമാധാനമാണെങ്കിലും ആലോചനാശക്തിയുള്ളവൎക്കു തൃപ്തികരമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ സങ്കേതംകൊണ്ടുതന്നെ പദങ്ങൾക്കു് അൎത്ഥബോധകത്വം വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കാൎയ്യം അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കയാൽ അൎത്ഥങ്ങളെ ക്ലുപ്തപ്പെടുത്തുവാനായി ഈശ്വരനെ ക്ഷണിക്കേണമെന്നില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന വേറൊരു പക്ഷക്കാരുമുണ്ടു്. ഈ പക്ഷം നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവത്തിന്നു് അധികം യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇദാനീന്തനന്മാരുടെ സങ്കേതംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയാണെന്നു കണക്കാക്കുവാൻ പ്രയാസമാകത്തക്കവിധം അത്ര വളരെ ശബ്ദരാശികൾ, ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷകളിൽ ഇന്നും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയുടെ പ്രവൎത്തകനായി ഈശ്വരനെസ്സങ്കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഫലമൊന്നും കിട്ടുവാനില്ല.

ശബ്ദത്തിന്നും അൎത്ഥത്തിന്നും തമ്മിൽ അഭേദമാണു സംബന്ധമെന്നു് ഒരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നു. (3) പാമരന്മാർ ശബ്ദത്തേയും അൎത്ഥത്തേയും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, 'ഇതു പശുവാണു്' 'ഇതു അശ്വമാണു്' എന്നുള്ള അഭേദവ്യവഹാരവും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു, ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു വ്യവഹാരദശയിൽ കല്പിതമായ അഭേദം ഉണ്ടെന്നാണു് ഇവരുടെ അഭിപ്രായം. കല്പിതമായ അഭേദമുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഭേദമുണ്ടെന്നു് ഇവൎക്കു സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുന്നതല്ല. തീ എന്നു പറയുമ്പോൾ പുള്ളകാത്തതുകൊണ്ടു, ശബ്ദാൎത്ഥ

(1) മീമാംസകന്മാർ ഈ മതത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. വൈയാകരണന്മാൎക്കും ഇതു സമ്മതമാണു്.

(2) നൈയായികന്മാർ ഈ മതക്കാരാണു്.

(3) ഇതു വൈയാകരണന്മാരുടെ മതമാണു്.

ങ്ങൾക്ക വാസ്തവത്തിൽ ഭേദമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

എങ്ങിനെയായാലും ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക തമ്മിൽ ഒരു സംബന്ധമുണ്ടെന്നു സ്വീകരിപ്പാൻ എല്ലാവരും നിൎബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശക്തി എന്ന പേരുകൊണ്ടു നിൎദ്ദേശിച്ചു വരുന്നു. ഏതു ശബ്ദത്തിന്നു ഏതൎത്ഥത്തിൽ ശക്തിയൊ അത് ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ശക്യമാകുന്നു; ആ പദം ആ അൎത്ഥത്തിൽ ശക്തവുമാണ്.

ആദികാലത്തുണ്ടായ വ്യവഹാരങ്ങളുടേയും പ്രവൎത്തകന്മാർ മനുഷ്യരാണെന്നു കല്പിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ അനുഭവത്തിന്നും യുക്തിക്കും യോജിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഓരൊ ഭാഷയിലുമുള്ള ഓരൊ ശബ്ദങ്ങൾക്കു അതാതുകളുടെ അൎത്ഥങ്ങൾക്കുമുള്ള സംബന്ധം എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടായതെന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ശരിയായ ഒരു നിയാമകം കണ്ടെത്തുവാൻ വളരെ കഠിനമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നിന്നു ഒരു പേരുകൊടുപ്പാനും, മറ്റൊന്നിന്നു മറ്റൊരു പേരു കല്പിപ്പാനും ഇച്ഛാമാത്രമാണ് നിമിത്തമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഓരൊ വസ്തുക്കളുടെ അവബോധത്തിന്നും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള ശബ്ദത്തെ പുറപ്പെടുവിപ്പാൻ ഒരു ശക്തിവിശേഷം ഉണ്ടെന്നും വന്നുകൂടയോ? ദുഃഖം രോദനത്തേയും മോദം ഹസിതത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ, ഓരോ വസ്തുക്കളുടെ ബോധവും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ ഉൽഭവിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു വരാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതി ഏകരൂപമായിരിക്കെ, ഒരു വസ്തുവിന്നുതന്നെ പല ഭാഷയിലുള്ള പേരുകൾ പല വിധത്തിലായി വരുവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും പൂൎവ്വപക്ഷമുണ്ടാകുന്നു. ആദികാലത്തു ഭാഷകൾക്കെല്ലാം ഐകരൂപ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു ദേശകാലാവസ്ഥാദികളുടെ മിശ്രണംകൊണ്ടു വൈരൂപ്യം വന്നതാണെന്നും ഊഹിപ്പാൻ വഴിയുണ്ട്. ഏതായാലും ഈ വിഷയം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകൎഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ അംശത്തിൽ ശരിയായ ഒരു സിദ്ധാന്തം ഇതുവരെ കിട്ടീട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല.

പണ്ടുകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ, പദത്തിന്നും അൎത്ഥത്തിന്നും തമ്മിൽ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ സംബന്ധമുണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും വിവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഗതിയെപ്പററി ബ്ലെയർ എന്ന പാശ്ചാത്യസാഹിത്യപണ്ഡിതൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്റ്റോയിക്ക തത്വദൎശികളും പ്ലാറെറാണിക്ക തത്വദൎശികളും തമ്മിൽ, പദങ്ങൾ യദൃച്ഛാകല്പിതങ്ങളായ ചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമാണൊ, ഉത ഓരേ വസ്തുക്കൾക്ക് ഓരേ പേരു കൊടുപ്പാൻ പ്രകൃതിയിൽ വല്ല കാരണവുമുണ്ടൊ എന്നു വലുതായ വിവാദമുണ്ടായിരുന്നു. പ്ലാറെറാവിനെ അനുസരിച്ചിരുന്നവർ ഇതിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ പക്ഷത്തെയാണ് അനുകൂലിച്ചിരുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയിൽ പല ശബ്ദങ്ങളിലും ഈ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാനുള്ള വഴികളെ ബ്ലെയർ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. * ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും അങ്ങിനെ വല്ല അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളും ഉണ്ടൊ എന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതു നമ്മുടെ ചുമതലയാണ്.

പദശക്തിയെ അവയവശക്തി എ

---

* Lectures on Rhetoric and Belles Lettres Lec 6.

ന്നും, സമുദായശക്തി എന്നും രണ്ടു വിധത്തിൽ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. പദത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരർത്ഥമായി തോന്നുന്ന പദങ്ങളിൽ അവയവശക്തിയാകുന്നു. 'ആനക്കാരൻ' 'കുതിരക്കാരൻ' 'മിടുക്കൻ' 'തടിയൻ' മുതലായ ശബ്ദങ്ങളെ ഈ ജാതിയിലുൾപ്പെടുത്താം. ആന, മിടുക്ക മുതലായ പ്രകൃതികളുടേയും കാരൻ, അൻ തുടങ്ങിയുള്ള പ്രത്യയങ്ങളുടേയും അർത്ഥങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന് ആനയെ നോക്കുന്നവൻ, മിടുക്കുള്ളവൻ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അവയവങ്ങളുടെ ശക്തി കൂടാതെ മൊത്തത്തിൽ ഒരർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ സമുദായശക്തിയാണ്. മാട്, കോഴി മുതലായ പദങ്ങളെ സമുദായശക്തങ്ങളാണെന്നു പറയാം. അവയവശക്തിയെ യോഗം എന്നും സമുദായശക്തിയെ രൂഢി എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു.

എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നാം കേവലസമുദായശക്തങ്ങളാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന പല ശബ്ദങ്ങളിലും അവയവശക്തി കൂടി ഉള്ളതായി കാണുന്നു. മീൻ, ആഴി മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ നക്ഷത്രം, സമുദ്രം മുതലായ അർത്ഥങ്ങളിൽ രൂഢങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. മിന്നുന്നതു മീൻ, ആഴമുള്ളത് ആഴി എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള അവയവാർത്ഥങ്ങൾ അവയ്ക്കുണ്ടെന്നു കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ അവയവാർത്ഥം കൂടി അന്വയിക്കുന്ന രൂഢപദങ്ങളെ 'യോഗരൂഢം' എന്നൊരു പ്രത്യേകജാതിയായി ചിലർ വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. രൂഢങ്ങളായ ചില പദങ്ങളിൽ അവയവാർത്ഥാനുഗമം കാണുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ രൂഢപദങ്ങളിലും അവയവാർത്ഥം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൾ കാലപ്പഴക്കത്താൽ അറിവാൻ പാടില്ലാത്ത നിലയിൽ ആയിപ്പോയതാണെന്നു വരുവാൻ വഴിയുണ്ട്. ഇതുകളെ കഴിയുന്നേടത്തോളം കണ്ടുപിടിപ്പാനും ഭാഷാനിപുണന്മാർ തുനിയേണ്ടതാണ്. മററു വ്യാകരണാചാര്യന്മാർ കേവലരൂഢങ്ങളാണെന്നു ഗണിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളിൽ തന്നെ അവയവാർത്ഥത്തെ പ്രദർശിപ്പിപ്പാൻ ശാകടായനമഹർഷി(1) ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം ഏററക്കുറെ ഫലിച്ചുകാണുന്നത് ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കു ധൈര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ല.

കാലംകൊണ്ടു യോഗാർത്ഥം വിസ്മൃതമായിപ്പോകുന്നുവെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു് ഒരുദാഹരണം എടുത്തു കാണിക്കാം. 'തത്ത്വം' എന്ന പദം ഇപ്പോൾ യഥാർത്ഥസ്വരൂപമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ സാധാരണയായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പദത്തിൽ അവയവാർത്ഥം ഉള്ളതായി പലരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഇതിന്റെ ഉൽപത്തി എങ്ങിനെയാണെന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതിൽ അവയവാർത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. തൽ-ത്വം എന്നുള്ളവയുടെ മേളനംകൊണ്ടാണ് തത്ത്വം എന്ന ശബ്ദം ഉണ്ടാകുന്നത്. തൽ എന്ന പദത്തിനു പരോക്ഷവസ്തു എന്നർത്ഥം. (2) അപ്പോൾ തത്ത്വം എന്ന പദത്തിനു പരോക്ഷമാവു എന്നുള്ളവസ്ഥ എന്നർത്ഥം വരുന്നു. ഈ പദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി അദ്വൈതദർശനത്തിൽ നിന്നാണ്. ജീവന്റെ ബ്രഹ്മഭാവത്തെയാണ് ആദിയിൽ തത്ത്വം എന്ന പദം ബോധിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ബ്രഹ്മം പരോക്ഷവസ്തുവാകയാൽ പരോക്ഷവാചക

(1) ഇദ്ദേഹമാണ് ഉണാദിസൂത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്.

(2) തദിതി പരോക്ഷേ വിജാനീയാൽ

തത്ത്വശബ്ദത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മഭാവമാണ് ജീവാത്മാവിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം. (1) ഇങ്ങിനെ ജീവന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപം എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തത്ത്വശബ്ദം കാലക്രമംകൊണ്ടു യഥാർത്ഥസ്വരൂപം എന്നർത്ഥത്തിൽ രൂഢമായി തീർന്നു.

പദങ്ങൾക്കു പ്രയോഗവൈചിത്ര്യംകൊണ്ട് അർത്ഥം വിശാലമായി വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി കൂടി മേൽവിവരിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. ഈ അംശത്തിലേയ്ക്കു മറെറാരു ദൃഷ്ടാന്തം കൂടി എടുത്തു കാണിയ്ക്കാം. പത്രം എന്ന ശബ്ദം ഇപ്പോൾ കടലാസ്സ് എന്നർത്ഥത്തിൽ രൂഢംപോലെ ആയിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുക. പത്രം എന്നതിന്ന് ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥം, ഇല എന്നതു മാത്രമാണ്. പ്രാചീനകാലത്തിൽ പല ഇലകളേയും എഴുതുവാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പനയോല ഇന്നും എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതുനിമിത്തം എഴുതീട്ടുള്ള ഇലകളെ പത്രം എന്നു വ്യവഹരിച്ചുവരികയും, കാലക്രമത്തിൽ കടലാസ്സ് ഓലയുടെ സ്ഥാനത്തെ ആരോഹണം ചെയ്തപ്പോൾ അതിന്നു 'പത്രം' എന്ന പേരും അവകാശവഴിയ്ക്കു സിദ്ധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു, ഇപ്പോൾ പത്രം എന്നതു ഇല, കടലാസ്സ് ഇതുകളിൽ രണ്ടിലും ശക്തമായി തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു.

ലക്ഷണയെന്നു പേരായ ഒരു ശബ്ദാർത്ഥസംബന്ധം കൂടിയുണ്ട്. ഒരു വാക്യത്തിലുള്ള രണ്ടു പദങ്ങളുടെ ശക്യാർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ അന്വയിക്കാതെ വരുമ്പോഴാണ് ഈ സംബന്ധംകൊണ്ടു തോന്നുന്ന അർത്ഥം സാധാരണയായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. സാദൃശ്യം, സാമീപ്യം മുതലായ സംബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തം രണ്ടു ഭിന്നവസ്തുക്കളെ ഒന്നായിസ്സങ്കല്പിച്ചു വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നേടത്തെല്ലാം സംബന്ധം ലക്ഷണയാകുന്നു. ലക്ഷണയെ ആശ്രയിച്ച് ഭാഷയിൽ പല ജാതി പ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിവന്നിട്ടുണ്ട്. 'ചേനത്തണ്ടൻ' 'തെങ്ങോലവരിയൻ' തുടങ്ങിയുള്ളവ ലക്ഷണാമൂലകങ്ങളാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

വ്യഞ്ജനയെന്നു പേരായ ഒരു ശബ്ദാർത്ഥസംബന്ധം കൂടി, സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അല്ലെന്നും ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ വലുതായ വ്യവഹാരം നടന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പററി വിസ്തരിച്ചുതുടങ്ങുന്നതായാൽ ഈ ലേഖനം അനാവശ്യമായി വളരെ ദീർഘിപ്പാനിടയാകുമെന്നു വിചാരിച്ച്, അതിൽ നിന്നു പിൻവലിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യഞ്ജനയുടെ സ്വരൂപം ഇന്നതാണെന്നു കാണിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാക്യാർത്ഥം മനസ്സിലായതിന്റെ ശേഷം അതിന്നുപരിയായി തോന്നുന്ന ഓരോ അർത്ഥവിശേഷങ്ങൾ വ്യഞ്ജനയുടെ മിടുക്കിനാൽ സ്ഫുരിക്കുന്നവയാണ്. ഇങ്ങിനെ തോന്നുന്ന അർത്ഥത്തെത്തന്നെയാണ് ധ്വനിയെന്നു വ്യപദേശിക്കുന്നത്. ധ്വനിപ്രധാനമായ കാവ്യത്തെ ആലങ്കാരികന്മാർ ഉത്തമമായി ഗണിക്കുന്നു. വാക്കു കുറഞ്ഞും അർത്ഥം നിറഞ്ഞും വരേണമെങ്കിൽ വ്യഞ്ജനയുടെ സഹായമല്ലാതെ മറെറാരു മാർഗ്ഗമില്ല. സഹൃദയന്മാർക്ക് അനുഭവസിദ്ധമായ ഈ വ്യഞ്ജനയേയും ശബ്ദാർത്ഥസംബന്ധങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കുന്നതു തന്നെയാണ് യുക്തമായിട്ടുള്ളത്.

(1) 'തത്ത്വമസി ശ്വേതകേതോ' (ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്)

വെള്ള.

നമ്പൂരിമാരോ നായന്മാരോ മലയാളത്തിൽ മുമ്പിട്ടു കടന്നു കൂടിയതെന്നുള്ള വാദം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാനൊ, ഇവർ ഏതെല്ലാംദിക്കുകളിൽനിന്നു വന്നവരായിരിയ്ക്കുമെന്നാലോചിപ്പാനോ ഇപ്പോൾ ആവശ്യമില്ല. പണ്ടേ തന്നെ മലയാളികളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഈ വൎഗ്ഗക്കാർ, വിശേഷിച്ചും നമ്പൂരിമാർ മലയാളത്തിന്റെ കിഴക്കെ അതൃത്തിയിലുള്ള സഹ്യാദ്രിയുടെ പല ഭാഗങ്ങളായ ആരുവാമൊഴി, പാലക്കാട്ടുകാനം, വയനാട്ടുപരപ്പ് എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾവഴിക്കു പടിഞ്ഞാട്ടിറങ്ങിയും, വടക്കർതിരായ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ വഴിക്കു തെക്കോട്ടിറങ്ങിയും പ്രവേശിച്ചവരാണെന്നും ഓരോ നദീതീരങ്ങൾ നോക്കി സ്ഥലം പിടിച്ചു കൂടിയതാണെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ നില കണ്ടാൽത്തന്നെ ഊഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. തെക്കർ ആരുവാമൊഴിവഴിയ്ക്കു വന്നവരും മദ്ധ്യമലയാളികൾ പാലക്കാട്ടുകാനത്തിൽകൂടി കടന്നവരും വടക്കർ വയനാട്ടു പരപ്പിൽ നിന്നിറങ്ങിയവരും മറ്റു ചിലർ പുഴ കടന്നു പ്രവേശിച്ചവരുമായിരിക്കാമെങ്കിലും കാലാന്തരംകൊണ്ടു സമ്മിശ്രസ്ഥിതിയിലായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മററും പറഞ്ഞു വിഷയം പരത്തുവാനും ഒരുങ്ങുന്നില്ല. മൂന്നുസഹസ്രാബ്ദത്തിലധികം സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഇവരിവിടെ വന്നുകൂടീട്ടെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല.

നമ്പൂരിമാരുടെ വഴിക്കുവഴിയുള്ള കേരളപ്രവേശവും, അങ്ങുമിങ്ങുമായി കാടു വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു സ്ഥലം പിടിച്ചു കൂടലും, ക്രമേണ തരംതിരിഞ്ഞു യോഗം പിരിഞ്ഞു പാൎക്കുന്ന മട്ടിൽ ഗ്രാമങ്ങൾ വിഭജിക്കലും, അനേകം പ്രസിദ്ധക്ഷേത്രങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിയ്ക്കലും, പരിഷ്കരിച്ച ഭരണവ്യവസ്ഥകളേൎപ്പെടുത്തലും, ജൈനബൌദ്ധാദിമതാന്തരക്കാരുടെ കലൎച്ചയും, പല ജാതിജനാന്തരങ്ങളുടെ ആഗമനവും, നമ്പൂരിമാരുടെ ഗ്രാമഭരണശൈഥില്യവും, നാലുകഴകവ്യവസ്ഥയും, അവതമ്മിൽ അന്തശ്ഛിദ്രവും, പെരുമാക്കന്മാരെ ഭരണമേല്പിയ്ക്കലും, യഹൂദ ക്രൈസ്തവാദികളുടെ വരവും, ഓരോ നാടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാൎക്കു രാജ്യഭരണം കൈവശപ്പെട്ടതും, മഹമ്മദുമതക്കാർ കടന്നുകൂടിയതും, ക്രമേണ പാശ്ചാത്യവ്യാപാരികളുടെ പുറപ്പാടും, ഇന്നു കാണുന്ന മാതിരി സൎവ്വസാമ്രാജ്യം ഇംഗ്ലീഷുരാജാവിന്നു സിദ്ധിച്ചതും, മററും ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിന്നുള്ളിൽ കാണാവുന്ന ചരിത്രകാൎയ്യങ്ങളല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. നമ്മുടെ പ്രകൃതവിഷയം വളരെ പഴക്കം പിടിച്ചു തുടങ്ങേണ്ടതാകുന്നു.

മലയാളം മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഭാരതപ്പുഴയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമായിട്ടാണല്ലൊ ഇന്നും കണ്ടുവരുന്നത്. ഇവയിലുള്ള നമ്പൂരിമാർ പാലക്കാട്ടുകാനം വഴിയ്ക്കു കടന്നുകൂടിയവരായിരിയ്ക്കണം. ഈ ഗ്രാമങ്ങളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്നതു പന്നിയൂർ, ശുകപുരം എന്നു രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. മററു ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഇവയ്ക്കുപുറത്തുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം ഇതു രണ്ടിന്നും കീഴടങ്ങി നിന്നിരുന്നതേ ഉള്ളു.

ശുകപുരം ഗ്രാമസങ്കേതഭൂമികിഴക്കും, പന്നിയൂർ സങ്കേതം പടിഞ്ഞാറുമായി പുഴയുടെ ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമായി പരന്നു കിടന്നിരുന്നു എന്നത് ഇന്നത്തെ ഭൂസ്ഥിതി കണ്ടാൽ ഊഹിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇതിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമം ഇപ്പോൾ ഛിന്നഭിന്നമായ വിധം ഉടഞ്ഞും ഇടിഞ്ഞും കിഴിഞ്ഞും ക്ഷയിച്ചുപോയ കൂട്ടത്തിലാണ് നില്ക്കുന്നതെങ്കിലും, പണ്ടത്തെക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ സൎവ്വപ്രാധാന്യം ഈ ഗ്രാമത്തിന്നായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഉദ്ദേശം മൂവ്വായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, ഈ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിൽ വെള്ള എന്നൊരു നമ്പൂരിഗൃഹമുണ്ടായിരുന്നു- ആംഗിരസഗോത്രത്തിൽ ഗൌതമപ്രവരത്തിൽ ആശ്വലായനഗൃഹ്യസൂത്രം സ്വീകരിച്ചു ഋഗ്വേദികളായ ഈ ഗൃഹത്തിലെ നമ്പൂരിമാർ, ചെം, പാ, മുരി, വെള്ള, കല, മേ, മാ, കല്യ എന്നുള്ള അഷ്ടഗൃഹത്തിലാഢ്യന്മാരുടെ 'താണ്ടെ'ത്തിൽപ്പെട്ട വെള്ളഗൃഹക്കാരാണ്. ഇവർ അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ നമ്പൂരിവൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രാധാന്യം വഹിച്ചുവരുന്നവരാണെന്നും, നമ്പൂരിവകതിരിവുകാൎക്കറിയാൻ ഇത്ര പറഞ്ഞാൽ മതി- അഷ്ടഗൃഹക്കാരിൽ ആദ്യത്തെ നാലും ഏഴാമത്തേതും എന്നഞ്ചു ഗൃഹം പന്നിയൂരും, ബാക്കി മൂന്നു ഗൃഹം ശുകപുരത്തുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിന്റെ സൎവ്വോൽകൃഷ്ടതയും സ്പഷ്ടമാകുമല്ലൊ.

തിരുനാവായിൽപ്പുഴയുടെ തെക്കേക്കര (തിരുശ്ശേരിക്കോട്ട) മുതൽ കോട്ടപ്പടി (പുന്നത്തൂർകോട്ട) വരെ ഈ വെള്ളഗൃഹക്കാരുടെ സങ്കേതഭൂമിയായിരുന്നു. ഇതിന്നകത്തു മററു പല യോഗ്യരുടെ ഇല്ലങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും അവരൊക്കെ ഇവരുടെ കീഴിൽ നിന്നിരുന്നു. ഇന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്തുൾപ്പെട്ട തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ അധികം ഭാഗവും ഇവരുടെ അധികാരത്തിന്നകത്തായിരുന്നു പെട്ടുകിടന്നിരുന്നത്. അവിടെ വെള്ളക്കാട് എന്നൊരു ക്ഷേത്രം ഇന്നും കാണാം. അത് ഈ വെള്ളഗൃഹക്കാരുടെ കേവലം കുലദേവതാലയം മാത്രമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആ ക്ഷേത്രം ഒരുമാതിരി ഊരായ്മക്ഷേത്രമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗൃഹക്കാരല്ലാത്തവരും ഊരാളന്മാരായി കൂടീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മചരിത്രം അന്വേഷിച്ചാൽ ഉടമസ്ഥന്മാർ വെള്ളഗൃഹക്കാർ മാത്രമായിരുന്നു എന്നു കാണ്മാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഈ വെള്ളഗൃഹം വെള്ള, മാവഞ്ചേരി എന്നു രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു. മാവഞ്ചേരിയാണ് വെള്ളഗൃഹത്തിലെ ജ്യേഷ്ഠസന്താനശാഖ. അതുകൊണ്ടു പല സാമുദായികാധികാരങ്ങളും ഈ ശാഖയിലെയ്ക്കാണൊതുങ്ങിനിന്നിരുന്നത്. പിന്നീടു മാവഞ്ചേരിയും രണ്ടായിത്തിരിഞ്ഞു. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠവംശം കക്കാട്ടുവൎഗ്ഗമായിത്തീൎന്നു. ഈ വിഭാഗങ്ങൾ നമ്പൂരിമാരുടെ ഗ്രാമഭരണകാലത്തു തന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു; എന്നു വെച്ചാൽ മലയാളത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങുന്നതിന്നും, ഈ കേരളം നാലു കഴകമായിത്തിരിച്ചു നാലെടത്തും ഓരോ രക്ഷാപുരുഷന്മാരെ അല്ലെങ്കിൽ വാൾനമ്പിമാരെ, മറെറാരു പേരു പറകയാണെങ്കിൽ തളിയാതിരിമാരെ മുമ്മൂന്നു വൎഷത്തെയ്ക്കായി അവരോധിച്ചു വന്നിരുന്നതിന്നും, തിരുനാവായിൽ വെച്ചു മഹാജനസഭ കൂടിയിരുന്നതിന്നും, അവിടെ മാമാങ്കമഹോത്സവം ആരംഭിച്ചതിന്നും മുമ്പെ കഴിഞ്ഞിരു

ന്നു എന്നു താല്പൎയ്യം. ഇപ്പറഞ്ഞ പല വലിയ ഏൎപ്പാടുകൾക്കെല്ലാം ഈ വെള്ളഗൃഹത്തിൽ മാവഞ്ചേരിവൎഗ്ഗത്തിൽ കക്കാട്ടു ശാഖക്കാർ ആദ്യവസാനമായിരുന്നു എന്നതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. അവർ മാമാങ്കം നടന്നിരുന്ന കാലത്തെല്ലാം ചില ഭാരവാഹിത്വങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെ ഇതിന്റെ ശാശ്വതസൂചകമാണ് എന്നു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പറയുന്നുള്ളു.

മാമാങ്കമഹോത്സവവും നടത്തി, മഹാജനസഭയും ഏൎപ്പെടുത്തി, മലയാളഗ്രാമങ്ങളുടെഅന്തശ്ഛിദ്രങ്ങളുംമററും അമൎത്തി, നാലു കഴകങ്ങളായി മലയാളം തിരിച്ചു നിൎത്തി, അവയിൽ ഓരൊ വാൾനമ്പിമാരെ രക്ഷകന്മാരായി മുമ്മൂന്നു സംവത്സരത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുപ്പാൻ അതാതു കഴകത്തിലുള്ള ജനസംഘത്തെ (കഴക്കൂട്ടത്തെ)അധികാരപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നതായി സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. പയ്യന്നൂർ, പന്നിയൂർ, പറവൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ എന്നിങ്ങിനെയാണ് നാലു കഴകം തിരിച്ചിരുന്നത് എന്നു കേരളചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കൊക്കയും അറിയുവാനിടയുണ്ട്. ചെങ്ങന്നൂർകഴകത്തിൽ വഞ്ഞിപ്പുഴപ്പണ്ടാരത്തിൽനിന്നും മററു പല പോററിബ്രാഹ്മണവീരപുരുഷന്മാരും, പറവൂർ കഴകത്തിൽ കാഞ്ഞൂരു, കിരാങ്ങാട്ടു, കരിങ്ങമ്പിള്ളി മുതലായ വീരനമ്പൂരിപ്പാടന്മാരും, പയ്യന്നൂർ കഴകത്തിൽ താഴക്കാട്ടു മനക്കൽ അമ്മാമൻ തിരുമുമ്പിൽനിന്നും, പെരുഞ്ചെല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിൽ 'നാക്കൂർ'എന്നുകൂടി സ്ഥാനപ്പേരുള്ള കറുമാത്തൂർ മനക്കൽനമ്പൂരിപ്പാടും മററും മാറിമാറി വാൾനമ്പിസ്ഥാനത്തേക്കുവരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പന്നിയൂർ കഴകത്തിൽ വെള്ളഗൃഹക്കാരെ വിട്ടു മറെറാരേടത്തേക്കും രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം കൈമാറിക്കേറുവാൻ സംഗതിയായിട്ടില്ല. സ്ഥിരമായിത്തന്നെ വളരെക്കാലത്തേക്കു കക്കാട്ടു മനക്കാർ ഈ സ്ഥാനം സൎവ്വസ്വമാംവണ്ണം വഹിച്ചുവന്നു. ഇതാണു യോഗ്യത. ഓരോ കഴകങ്ങളിലുമുള്ള കഴക്കൂട്ടങ്ങളിൽ വെച്ചു മുമ്മൂന്നു സംവത്സരകാലത്തേക്കു മാത്രം രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിട്ടുവരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വാൾനമ്പിമാർ, അല്ലെങ്കിൽ തളിയാതിരിമാർ അവരവരുടെ ചുരുങ്ങിയ ഭരണകാലത്തിനുള്ളിൽ 'രക്ഷാഭോഗം'എന്ന സമ്പാദ്യത്തിന്നു പുറമെ തിരുമുൽക്കാഴ്ച അല്ലെങ്കിൽ കയ്ക്കൂലികൂടി വാങ്ങിയും പണം നേടി, മററു കഴകങ്ങളിലും പുറംരാജ്യത്തും ഭൂസ്വത്തു സമ്പാദിക്കുക എന്നൊരക്രമം ചെയ്തുതുടങ്ങി. മേൽപ്പറഞ്ഞ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാൎക്കു പാണ്ടിച്ചെരുവിലും പാലക്കാട്ടുകാനത്താവിലും കൊടകിലും മററും ഇന്നും കാണാവുന്ന ഭൂസ്വത്തുകൾ ആ വക സമ്പാദ്യത്തിന്റെ അവശേഷങ്ങളാണെന്നുതന്നെ പറയാം. മററു മൂന്നു കഴകത്തിലുള്ള വാൾനമ്പിമാരും ഈ വക അക്രമങ്ങൾചെയ്തിരുന്നകാലത്തുപോലും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠന്മാരായ വെള്ളഗൃഹക്കാർ അല്ലെങ്കിൽ കക്കാട്ടുമനക്കാർ, ധൎമ്മനിഷ്ഠവിടാതെതന്നെ ഭരിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഈ വിധം വാണിരുന്ന പന്നിയൂർ കഴകത്തിലെ വാൾനമ്പിക്കു നമ്പിയാതിരിപ്പാടെന്ന ബഹുമാനപ്പേരും പറഞ്ഞുവരുമാറുണ്ടായിരുന്നു. പേരിന്നു മാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഈ നമ്പിയാതിരിസ്ഥാനം കക്കാട്ടു വംശത്തിന്റെ പിരിഞ്ഞുകിടന്നുചാഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു ശാഖയിൽ ഇന്നും കാണ്മാനില്ലെന്നില്ല.

കക്കാട്ടു മനക്കാർ വളരെ നിഷ്ഠയോടു കൂടിത്തന്നെ പന്നിയൂർ കഴകം ഭരിച്ചു വന്നിരുന്ന കാലത്തും അവിടെ ഒരു വലിയ അന്തശ്ഛിദ്രത്തിന്റെ മൊള പൊട്ടു

ട്ടിപ്പോപ്പെട്ടു. ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഇതിന്റെ ബീജം കണ്ടുതുടങ്ങിയത്. പന്നിയൂരും ചൊവ്വരവും തമ്മിലുള്ള കിടമത്സരം ഭാവികാലത്തേയ്ക്കു വലിയ ആപൽക്കരമായിത്തിർന്നേയ്ക്കാമെന്നു കണ്ടു ദീർഘദർശികളായ അന്നത്തെ ജനസമുദായപ്രതിനിധികൾ മഹാജനസഭയിൽ വെച്ചുണ്ടായ സകലഗ്രാമയോഗസമ്മതപ്രകാരം ചില പരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്തുവെച്ചു. കിടമത്സരം ക്ഷുദ്രമത്സരമാക്കിപ്പരിണമിപ്പിച്ചു. സകലഗ്രാമജനങ്ങൾക്കും മേലധികാരികളായിട്ടു പന്നിയൂരും ചൊവ്വരത്തും വെവ്വേറെ ഓരോ തമ്പുരാക്കൾമാരെ നിശ്ചയിച്ചവരോധിച്ചു. പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിൽ, മാത്തൂർ ഗൃഹത്തിൽ 'കയ്യഞ്ചേരി' മനയ്ക്കൽ തമ്പുരാക്കളും ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിൽ, കലുക്കമില്ലായ്യൂർ ഗൃഹത്തിന്റെ രണ്ടാം ശാഖയായ പുലപ്പോഗൃഹത്തിൽ 'ആഴവാഞ്ചേരി' മനയ്ക്കൽ തമ്പുരാക്കളും നാലുകഴകത്തിലെ രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെയും മേലധികാരികളായിത്തീർന്നു. മലയാളികൾ മുഴുവനും പന്നിയൂർക്കൂറായും ചൊവ്വരംക്കൂറായും ഏതിലെങ്കിലും ഒന്നിൽ ചേർന്നു നില്പാനും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഈ തമ്പുരാക്കൾമാരിൽത്തന്നെ പന്നിയൂർ ഗ്രാമത്തിലേ തമ്പുരാക്കൾ ചൊവ്വരം കൂറിലും, ചൊവ്വരം ഗ്രാമത്തിലെ തമ്പുരാക്കൾ പന്നിയൂർ കൂറിലും നിന്നുകൊണ്ടു സകലമലയാളികൾക്കും യഥേഷ്ടം ഏതു കൂറിലെങ്കിലും ചേർന്നു നില്പാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തു. ഇരുകൂറുകാൎക്കും ഉടുപ്പ്, കറി, കറി, കണക്കു മുതലായവയിൽ ചില പ്രത്യേകചിഹ്നങ്ങളും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി ക്ഷുദ്രമത്സരം ഭൂഷണമാക്കികല്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മഹാജനസഭയുടെ പരദേവതാസ്ഥാനം പന്നിയൂർ വരാഹമൂർത്തിയ്ക്കായിരുന്നതിനാൽ, ആ ഗ്രാമപരദേവതയെ എല്ലാ മലയാളികളും സേവിച്ചുകൊള്ളേണമെന്നുള്ള നിയമം വിശേഷിച്ചും ദൃഢീകരിയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. ഈ വക വ്യവസ്ഥകളിൽ ലേശമ്പോലും സ്വാൎത്ഥം നോക്കാതെ സാമുദായികക്ഷേമത്തെ മാത്രം പ്രമാണിച്ചു പ്രയത്നിച്ച കൂട്ടരിൽ പന്നിയൂർ വാഴുന്നമ്പി മുമ്പിട്ടു നിന്നിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ശുകപുരത്തുകാർ എതിൎത്തുരച്ചു നോക്കിയപ്പോഴും ശ്വേതവരാഹപ്രസാദപ്രാസാദമുള്ള വെള്ളഗൃഹക്കാർ യശസ്സുധകൊണ്ടു വീണ്ടും വെളുത്തതേ ഉള്ളൂ.

ഇപ്പറഞ്ഞ കാലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മലയാളത്തിൽ ജൈനമതം വ്യാപിച്ചിരുന്നതിനും പുറമെ ബുദ്ധമതവും കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങി. എന്നുമാത്രമല്ല, പടൎന്നുപിടിപ്പാനും ആരംഭിച്ചിരുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ പലരും ഈ മതാന്തരങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാനിടയായി. സമുദായനേതാക്കൾ ഈ മതവ്യാമിശ്രണദോഷത്തെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടു, മതാന്തരപ്രവിഷ്ടന്മാരെ മഹാജനസഭയിൽ അംഗങ്ങളാക്കിക്കൂടാ എന്നും പരദേശികളെ മേലാൽ മലയാളത്തിൽകടത്തിപാൎപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാരാരും സ്ഥലം കൊടുത്തുപോകരുതെന്നും വരാഹമൂൎത്തിയുടെ ശാസനമെന്ന നിലയിൽ മഹാജനസഭയിൽ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. മലയാളികളായ മതാന്തരപ്രവിഷ്ടന്മാൎക്കു കേവലം അതിഥിനിലയിൽ സഭാസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രവേശം കൊടുത്തുവരികയുംചെയ്തു. അതുചിതമായിരുന്നുതാനും. മാറ്റുള്ളവക്കിതുകൊണ്ടു വലിയ ഗുണം സിദ്ധിച്ചു. പതിനെട്ടു സംഘങ്ങളിലുമായി മുപ്പത്താറായിരം നമ്പൂതിരിമാർ തന്നെ യോധന്മാരായി നിന്നിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന അക്കാലത്തു മലയാളത്തിൽ ആയുധവിദ്യ, വൈദ്യശാസ്ത്രം,

ജ്യോതിഷവിദ്യ, തച്ചുശാസ്ത്രം, ഭാൎഗ്ഗവസ്മൃതി മുതലായ ധൎമ്മശാസ്ത്രം, യോഗവിദ്യ, മന്ത്രവാദം എന്നീവക ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കായിരുന്നു അധികം പ്രചാരവും ഉപയോഗവും ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഇവയ്ക്കു ജൈനാദിമതാന്തരക്കാരുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള പ്രവേശം കൊണ്ടു വിശേഷിച്ചും അഭിവൃദ്ധി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഈ വൎഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രവേശനിഷേധം അഭ്യുദയകാംക്ഷികളായ പലൎക്കും വൈരസ്യത്തിന്നും ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നും ഇടയാക്കിത്തീൎത്തു. അതിന്റെ സമാധാനത്തിന്നും ജനരഞ്ജനയ്ക്കും വേണ്ടിയായിരിയ്ക്കണം മതാന്തരപ്രവിഷ്ടന്മാരായ മലയാളികൾക്ക, വിശേഷിച്ചു പണ്ഡിതന്മാൎക്ക മഹാജനസഭയിലും മററു സഭാമഠങ്ങളിലും മാന്യനിലയിൽ പ്രവേശം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തത്. ഇതുകൊണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും മററും പരിപുഷ്ടി വിടാതെ വൎദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. അന്നുതന്നെയും പന്നിയൂർക്കാർ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ഗുണങ്ങളേക്കണ്ടുവെച്ചിരുന്നു. ഈ നോട്ടം പന്നിയൂർ വാൾനമ്പിപ്രഭൃതികളുടെ ദീൎഗ്ഘദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. ഈ ഒരു കാഴ്ചതന്നെയാണ് പിന്നീടു പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധത്തിന്നും അടിസ്ഥാനം. കാലാന്തരത്തിൽ വലിയ എളക്കത്തിന്നു കാരണമായി വരാഹമൂൎത്തിയെ ചുട്ടുപൊട്ടിച്ച ദുഷ്കൎമ്മത്തിന്നും ഇതിന്റെ പരിണാമന്തന്നെ മൂലം. ആ കഥ ഇരിയ്ക്കട്ടെ.

വെള്ളഗൃഹത്തിന്റെ ഉയൎന്നു നില്ക്കുന്ന വലിയ ശാഖയായ കക്കാട്ടുമന കാലം കൊണ്ടു പല ചില്ലികളായിത്തിരിഞ്ഞു വശമായി. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠവംശം പന്നിയൂർ കഴകത്തിലെ രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം കൈവിടാതെ വഹിച്ചും വന്നു. എന്നുമാത്രമല്ലാ, അതിന്നു വേണ്ടത്തക്ക ധൎമ്മശാസ്ത്രാദി പല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു സഭാമഠത്തിൽ ഭട്ടതിരിയായി അവരോധിയ്ക്കപ്പെടുകയും കൂടി ചെയ്തുവന്നിരുന്നതിനാൽ, കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ എന്ന പേരും കൂടി സ്ഥിരപ്പെടുത്തി. മററൊരു ശാഖ, കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട് എന്ന നിലയിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു. അതും പിന്നെ വേർതിരിഞ്ഞു. ഒരു തിരിവ്, കക്കാട്ടു മേക്കിൽ നമ്പൂരിപ്പാടായിത്തീൎന്നു. കിഴക്കോട്ടു മാറിപ്പാൎത്ത മറെറാരു തിരിവ്, കക്കാട്ടു കിഴക്കേടത്തു നമ്പൂരിപ്പാടായിക്കലാശിച്ചു. ഇതിൽനിന്നു മറെറാരുൾപ്പിരിവുണ്ടായി. അതാണ് അഷ്ടവൈദ്യന്മാരിൽ അതിപ്രസിദ്ധനായ കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സിന്റെ ഗൃഹം. ഇതുപോലെ അഷ്ടാംഗമായ വൈദ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു ചികിത്സ കുലധൎമ്മമായി സ്വീകരിച്ചു ജനസമുദായത്തിന്റെ ജീവരക്ഷയ്ക്കു സന്നദ്ധന്മാരായിട്ട് 'അഷ്ടവൈദ്യന്മാർ' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന നമ്പൂരിമാർ മലയാളത്തിൽ പതിനെട്ടു സംഘത്തിലും ഓരോരുത്തർ എന്ന നിലയിൽ പതിനെട്ടില്ലക്കാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവരിൽ പല കുലക്കാരും കുററി മുടിഞ്ഞ് ഇന്നുള്ള അഷ്ടവൈദ്യന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു ലയിച്ചുപോയി എന്നും, ഉള്ള പ്രസക്താനുപ്രസക്തപ്രസംഗം നില്ക്കട്ടെ. കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സൊഴിയെ മററുള്ള കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടു വൎഗ്ഗക്കാരൊക്കെത്തമ്മിൽ ഇന്നും പുലസംബന്ധം തീരെ വിട്ടിട്ടില്ല. കക്കാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാടുതന്നെ പിന്നെയും രണ്ടുംകൂടിപ്പിരിഞ്ഞു. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠശാഖ തിരുവില്വാമലക്ഷേത്രത്തിലെ മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു തിരുവില്വാമല കക്കാട്ടുനമ്പൂരിപ്പാടെന്നും, പക്ഷെ കാട്ടിൽ നമ്പൂരിപ്പാടെന്നും പേരെടുത്തു. ഇനി, കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടു വൎഗ്ഗത്തെപ്പററി വളരെപ്പറയാനുണ്ട്. അതു പിന്നെയാവാം. (തുടരും.)

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

തുൎക്കിസ്ത്രീകളുടെ കാലക്ഷേപം

ഒരു തുൎക്കിസ്ത്രീ ഒരു ഫ്രെഞ്ച് പത്രികയ്ക്കു തങ്ങളുടെ സ്വദുഃഖങ്ങളെ വൎണ്ണിച്ച് ഈ പ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: ഞങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ബുദ്ധിശാലിനികളായും വിവേകിനികളായും ജനിച്ചാൽ, അവർ ജീവകാലം മുഴുവനും കാരാഗൃഹമാണു ഗതി. 'ഹാരം'* എന്നു വെച്ചാൽ തോട്ടം, കുളം മുതലായതുകൾ ഉള്ള വലിയ കാരാഗൃഹമെന്നാണ് അൎത്ഥം. ഇക്കാലത്തു ഞങ്ങളിൽ മിക്കവൎക്കും വായിപ്പാൻ അറിയാം. എങ്കിലും വായിച്ചിട്ടോ എഴുതീട്ടോ കാലം കഴിക്കാമെന്നു വെച്ചാൽ പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ആരോടാണു ചോദിക്കുന്നത്? നല്ല വിഷയങ്ങളെപ്പററി ആരോടാണു സംസാരിക്കേണ്ടത്? പുരുഷന്മാരെ ഞങ്ങൾക്കു കാണ്മാൻ കൂടി സാധിക്കയില്ല. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുള്ള മററു സ്ത്രീകൾക്കാണെങ്കിൽ പഠിപ്പുകൊണ്ടുള്ള ജ്ഞാനം വളരെ കുറവാണ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി പഠിക്കുവാനും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാനായി അന്യരാജ്യത്തു നിന്നു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകളും ബുദ്ധിഗുണം കുറഞ്ഞവരായിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ ഭൎത്താക്കന്മാരാണെങ്കിൽ, സാമാന്യമായി സ്ത്രീകൾക്കു സംസാരിക്കേണ്ടതായ സ്വൎണ്ണം, വസ്ത്രം മുതലായതുകൾ ഒഴിച്ച് അന്യവിഷയങ്ങളെപ്പററി സംസാരിച്ചാൽ അതു ഹാസ്യമായി വിചാരിക്കുകയും, അങ്ങിനെ സംസാരിക്കുന്നതു 'കുണ്ടിലിരിക്കും തവളക്കുഞ്ഞിനു കുന്നിനുമീതെ പറപ്പാൻ മോഹം' എന്നപോലെ അധികപ്രസംഗമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യും. അതിന്നു പുറമെ നമ്മുടെ ഹാരങ്ങളിൽ അന്തഃപുരത്തിൽ കുട്ടികളുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടും, അടിമകളുടെ അവലക്ഷണംകൊണ്ടും അവൎക്ക് അവിടം വിട്ടുപോയാൽ മതി എന്നാണു വിചാരം.

അവർ പുറത്തുപോയി ആനന്ദിക്കുവാൻ എത്രയോ വഴികൾ ഉണ്ട്. തങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗനിയമങ്ങൾ, യൂറോപ്യന്മാരുടെ വിരുന്നുകൾ, നാടകങ്ങൾ മുതലായ പല തമാശകളും ഉണ്ട്. അവകളിൽ ഒന്നിലും ഞങ്ങൾക്കു ചേരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

എന്നാൽ, ഞങ്ങൾ ഈ ക്ഷണത്തിൽ യൂറോപ്യസ്ത്രീകളെപ്പോലെ യഥേഷ്ടം നടക്കണമെന്നു പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഞങ്ങൾ മുഹമ്മദീയരാണ്. മുഹമ്മദുമതവിഷയത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു പൂൎണ്ണഭക്തിയുള്ളതിനാൽ, മതസംബന്ധമായി ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള പഴയ ആചാരങ്ങളെ അടിയോടെ പറിച്ചുകളഞ്ഞ് ഇന്നേദിവസം മുതൽ സ്വേച്ഛാനുസരണം പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല.

എന്നാൽ, ഈ പറഞ്ഞ ഉപദ്രവങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കേവലം അടിമകളെപ്പോലെ കഷ്ടപ്പാടനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഞ

* Harem = മുഹമ്മദീയസ്ത്രീകളുടെ ഇരിപ്പിടം

ങ്ങൾ മുഖം മൂടാതെ പുറത്തു വരാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിന്റെ കാരണം ഞങ്ങളുടെ നബിയുടെ കാലത്തു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണ്. ഞങ്ങളുടെ പരമഗുരുവായ ശ്രീ മുഹമ്മദു നബി ആദ്യം തന്റെ മതത്തെ പ്രബലപ്പെടുത്തി വരുമ്പോൾ സ്ത്രീകളെ 'ഘോഷ'കളാക്കണമെന്നു സ്വപ്നത്തിലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല, എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു സ്നേഹിതന്റെ ഭാൎയ്യയെ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ സൌന്ദൎയ്യാതിരേകത്തിൽ മയങ്ങി അവളെ ഭൎത്താവിൽ നിന്നു വേർപിരിച്ചു തന്റെ വശത്താക്കി സൂക്ഷിച്ചു. അക്കാലത്തു താൻ ചെയ്തതുപോലെ മററുള്ളവരും ചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയാൽ വളരെ അനൎത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിയതിനാൽ ഉടനെ മുഹമ്മദീയസ്ത്രീകൾ ഇനി പുറത്തു പോകുന്നതായാൽ മുഖം മൂടാതെ പോവാൻ പാടില്ലെന്നു വിധിച്ചു. അതിനാൽ തന്റെ പ്രിയതമയെ മററാക്കും കാണ്മാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ ആ വക അനൎത്ഥങ്ങൾക്കു വഴിയില്ലാതായി. അന്നുമുതൽ മുഹമ്മദീയസ്ത്രീകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും കുറവായി.

ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സ്വയംവരം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ നടപ്പ് ഇപ്രകാരമാണ്. ഒരു പുരുഷൻ വിവാഹത്തിന്നായി ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഒളിച്ചുനിന്ന് അയാളെ കാണാം. അങ്ങിനെ കാണുന്നതുകൊണ്ട് കയ്യ്, കാല് മുതലായ അംഗങ്ങൾക്കു വല്ല കുറവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അറിയുന്നതല്ലാതെ ബുദ്ധി, വിനയം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെപ്പററി ഒന്നും അറിവാൻ കഴികയില്ല. അവക്കും ഞങ്ങളെപ്പററി ഒന്നും അറിവാൻ സാധിക്കില്ല. വിവാഹം കഴിക്കുന്ന ദിവസം ഭൎത്താവിന്നു ഭാൎയ്യയെ ബോദ്ധ്യമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ അന്നുമുതൽ വലിയ കഷ്ടപ്പാടു തന്നെ. തൊട്ടതെല്ലാം കുററം, ഒടുവിൽ ഉപേക്ഷിക്കും. ഇങ്ങിനെ എത്രയോ കല്യാണങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നു.

എന്നാലും ഞങ്ങളിൽ ആരും വിവാഹം കഴിക്കാതെയിരിക്കാറില്ല. ഞങ്ങൾ തടവിൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നും മേലെയായിട്ട് ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭൎത്താക്കന്മാർ നല്ലവരാണെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ സഖികൾ ഞങ്ങളെ സ്തുതിക്കും. കല്യാണം കഴിക്കുന്ന സ്ത്രീ തന്റെ ഭൎത്താവായ പുരുഷൻ ആദ്യം തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വരുമ്പോൾ, അതിന്നുമുമ്പ് അയാളെ കാണാതെയും അയാളെപ്പററി യാതൊരറിവും തനിക്കില്ലാതെയും ഇരുന്നിട്ടും അവൾ നിലംവരെ താണു സലാം ചെയ്ത് അയാളുടെ അടിമയാവണം. ആ സമയത്ത് അവളെ പീഡിപ്പിക്കുന്ന ഭയം, ലജ്ജ മുതലായവയെ വൎണ്ണിക്കുവാൻ കൂടി കഴിയുന്നതല്ല.

ഇങ്ങിനെ പുരുഷന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തെ സാധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ജനിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഞങ്ങൾക്കു പഠിപ്പു മുതലായതുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനെക്കാൾ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം എന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഞങ്ങളെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരുത്തീട്ടുള്ളത്. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ നല്ലവണ്ണം വളൎത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. മറെറല്ലാം കാലക്രമംകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണ്.

വി. എം. എൻ.

നാരായണാഷ്ടകം.

ഓങ്കാരാബ്ജമരന്ദമേ! മുനിമനോ-
ഭൃംഗവ്രജങ്ങൾക്കു നൽ-
പ്പൂങ്കാവേ! പുരുഷാശനപ്പരിഷയാം
വേനല്ക്കുകാലപ്രഭേ!
തേൻകാൽക്കുപ്പിനവാണിമാർക്കൊരു മുടി-
ക്കപ്പായ പൂമങ്കയാൾ
താൻ കാമിച്ചവളത്തപുണ്യതരുവിൻ-
കായേ! വണങ്ങുന്നു ഞാൻ.

നന്നായിട്ടു ഭജിക്കിലൈഹികസുഖം
നിസ്സാരമെന്തെങ്കിലും
തന്നാൽത്തന്നു; ജഗത്തിലീയൊരു നില-
ക്കുണ്ടീശ്വരന്മാർ പലർ;
എന്നാലെൻ തിരുമേനിയോ പടുദയാ-
വേശാൽപ്പരാനന്ദമാ-
കുന്നാത്മാവിനെയും സ്വഭക്തനു കൊടു-
ത്തീടുന്നു വല്ലോ ഹരേ!

മോഹം ചേതസി വിശ്വമോഹനതനോ!
നിന്മായ നിർമ്മിക്കയാൽ
ദേഹം നിത്യമിതെന്നുറച്ചു, ദയിതാ-
പുത്രാദിവസ്തുക്കളിൽ
സ്നേഹം മൂത്തനിശം കിടന്നുഴലുമീ
മട്ടൊക്കെ മാറിക്രമാൽ
സോഹം ബുദ്ധി ഭവിക്കണം മമ ഭവൽ-
കാരുണ്യപൂരത്തിനാൽ.

നാളുതോറും നളിനാക്ഷ! നാന്മറമുറ-
ക്കോതുന്ന ധാതാവിനും,
നേർതോന്നും മുനികൾക്കു മുഖ്യഗുരുവായ്
മേവുന്ന സർവ്വജ്ഞനും
ചേതോമോഹമിടയ്ക്കിടയ്ക്കരുളുവതാ-
യാരും ഗ്രഹിക്കാത്തതാ-
മേതോ നിന്നറിമായമാണു, ചകിലി-
ക്കാണുന്ന കോപ്പൊക്കയും.

രാജാവിന്നുമകിഞ്ചനന്നു, മറിവു-
ള്ളാൾക്കും മഹാമൂഢനും,
പൂജാർഹദ്വിജനും വെറും പറയനും,
സ്വസ്ഥന്നുമസ്വസ്ഥനും
ശ്രീജന്മേദ്ധതമോഹകേളിയൊരുപോ-
ലുന്നിച്ചു കാണുന്നു; നി-
ർവ്യാജാശ്ചര്യവിധായകം ഹഹഹ! നിൻ-
മായാവിലാസോദയം.

യന്താവാണുലകത്തിനാ സകലമെ-
ന്നാലും കിരീടിക്കു നീ
യന്താവായി, യമാത്മജൻ പറകയാൽ-
ക്കൈക്കൊണ്ടു ഭൃത്യത്വവും;
ചെന്താർമാനിനിതൻ വിലാസനിലയമേ!
ഭക്തർക്കു ഭവത്തിനാ-
യെന്താണാചരിയാത്തതാർത്തകരുണൻ
ഭക്താനുരക്തൻ ഭവാൻ?

ണാന്തം നിൻ തിരുനാമമൊന്നു തനയ-
പ്പേരാക്കി നാരായണ!
സ്വാന്തത്തിൽബ്ഭയമോടുരച്ചതുവശാൽ-
പ്പാപം നശിച്ചാദ്വിജൻ,
ശാന്തന്മാരണയുന്ന ശാശ്വതപദം
പ്രാപിച്ചു പോൽപ്പണ്ടി, ത-
ത്ത്വാന്തശ്രദ്ധമുരുക്കഴിക്കുമവനോ
പിന്നെക്കഥിക്കേണമോ?

യക്ഷാധീശ്വരപട്ടമോ, മഹിതമാം
സ്വാരാജ്യസാമ്രാജ്യമോ,
തൃക്ഷാദിത്രിദശാധികാരനിലയോ
വേണ്ടാ നമുക്കെൻ വിഭോ!
ലക്ഷാദിത്യസമാനമായൊരനഘ-
ജ്യോതിസ്സു ചിന്നുന്ന നി-
ന്നക്ഷാമാത്ഭുതചിത്സ്വരൂപമകമേ
കാണാകേണം സദാ.

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

മാമലക്കൊറ്റന്റെ പഴമ്പോര്

മോഹമില്ലാത്തവക്ക് ഇഹലോകവാസം പ്രയാസമാണെന്ന് ആരോ പണ്ടു പറഞ്ഞതായികേട്ടിട്ടുണ്ട്. അനേകായിരത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ ഈ പ്രയാസം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ളത് അനുമാനംകൊണ്ടറിയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇജ്ജന്മത്തിലെന്നല്ല ഇനി ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ ആ ഏഴു ജന്മങ്ങളിൽ കൂടി ഈ പ്രയാസമനുഭവിക്കാതിരിപ്പാനുള്ള മുൻ കരുതലോടുകൂടിയാണു മനുഷ്യർ 'മാമലക്കൊറ്റ'നായി വാഴുന്നതു്. അന്നു പെരുമുറ്റത്തുവീടരിൽ മൂപ്പുറാ അംഗീകരിച്ചു പോരുന്ന സ്ഥാനപ്പേരാണു മാമലക്കൊറ്റൻ. മിത്രപ്രസാദൻ എന്ന മലനാട്ടരചൻ വേട്ടയാടുവാൻ കാട്ടിൽ കേറി ഒറ്റതിരിഞ്ഞ് ഒളിയിരിക്കുമ്പോൾ ഒറ്റാനമുട്ടിയെത്തുകയും, അരചൻ പ്രയോഗിച്ച ആയുധം വഴുതുകയും, ചെയ്തു. ആന നേക്കു പാഞ്ഞുകുത്താൻ കുനിഞ്ഞ സമയം ചീറ്റിപ്പാഞ്ഞു കേറുന്ന ഒരു അർദ്ധചന്ദ്രായുധം കൊമ്പന്റെ കൊമ്പുരണ്ടും തുമ്പിയും അറുവീഴ്ത്തി. അമ്പിന്റെ പിമ്പ് ആയുധപാണിയായ ഒരു വേട്ടക്കുട്ടിയും രാജസന്നിധിയിലെത്തി. രാജാവിന്റെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്തതു പരദേവതയുടെ സന്നിധാനത്തിൽ ആയുധാഭ്യാസം അരങ്ങേറുവാൻ ഗുരുനാഥനൊന്നിച്ചു വന്ന പെരുമുറ്റത്തെ ഒരു ചെറുപുരുഷനായിരുന്നു. തന്റെ പ്രാണരക്ഷ ചെയ്ത വീരബാഹുവിന്നു മഹാരാജാവു കല്പിച്ചു കൊടുത്തതാണു മുക്കാതം മന്നും മാമലക്കൊറ്റൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും. അരങ്ങേറം കഴിഞ്ഞ് ആദ്യമായി കിട്ടിയ മന്നും മാനവും ശിഷ്യൻ ഗുരുദക്ഷിണ ചെയ്തു. പരദേവതയുടെ പ്രസാദംകൊണ്ടു നേടിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ആയുധാഭ്യാസികൾക്കു പൊതുസ്വത്തായി നിലനിർത്തുന്നതാണെന്ന് ആ ഗുരുനാഥനും ദൈവസന്നിധിയിൽ വെച്ചു സമയം ചെയ്തു. ഗുരുനാഥന്റെ കാലപ്പിറ്റെ ശിഷ്യരിൽ അദ്വിതീയൻ മാമലക്കൊറ്റനായി വാണു. ഇതാണു പെരുമുറ്റത്തു സ്ഥാനത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരപ്പടവ്.

ധനുർവ്വേദപാരാവാരപാരംഗതന്മാരായ പലരും പിന്നീട് ആ സ്ഥാനം വാണിട്ടുണ്ട്. കാലക്രമംകൊണ്ട് ആയുധാഭ്യാസം പൊതുജനക്ഷേമത്തിന്ന് അത്യാവശ്യമല്ലാതേയും പണ്ഡിതന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിപ്പാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവർ ഉദാസീനന്മാരായും വന്നതു മുതൽ അടവും തടവും എയ്ത്തും വീശും ചവിട്ടും ചാട്ടവും എന്നു വേണ്ട പതിനെട്ടടവും പമ്പരപ്പാച്ചിലും സദാദി പയറ്റിപ്പോന്നിരുന്ന ആ സ്ഥാനത്തു കെടാവിളക്കിന്നു പകരം അന്തിത്തിരി കാട്ടും പോലെ മാമലക്കൊറ്റൻ 'ആയുധം തൊടുക' എന്നതു സ്ഥാനത്തെ ആണ്ടുവിശേഷമായി പരിണമിച്ചു. സമയം ചെയ്തു വെച്ച സമുദായസ്വത്തു പെരുമുറ്റത്തു താവഴിമൂപ്പന്മാരുടെ മേനി പുലർത്തുവാനുമായി തീൎന്നു. ഇടയ്ക്കൊരിക്കൽ പട്ടുതിരിവെളിച്ചംപോലെ ആയുധാഭ്യാസിയും ആലോചനക്കാരനുമായ ഒരാൾ മാമലക്കൊറ്റനായിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ചില ശിഷ്യരെ സമ്പാദിച്ച് അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും അവരിൽ ഒരാൾ അഭ്യാസനൈപുണ്യംകൊണ്ടു ഗുരുനാഥന്നു കണ്ണിലുണ്ണിയായി തീരുകയും ചെ

ണ്ടു. മൂപ്പുമുറ അനുസരിച്ചു മാമലക്കൊററനാവാൻ അടുത്തവകാശികളായി ശിഷ്യരിൽ തന്നെ രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു യഥാവിധി ശിഷ്യരിൽ അദ്വിതീയനെ സ്ഥാനത്തു വാഴിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ഗുരുനാഥന്റെ ഇംഗിതം വ്യംഗ്യമായിട്ടല്ലാതെ വെളിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ഗുരു പക്ഷപാതിയാണെന്നു അവകാശികൾ ഇരുപേൎക്കും തോന്നിത്തുടങ്ങി. ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ തമ്മിൽ സ്വരച്ചേൎച്ചയില്ലാതായി. അനുജൻ മുൻവാഴ്ചയ്ക്കു മോഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ജ്യേഷ്ഠൻ ശങ്കിച്ചു. മററു ശിഷ്യൎക്കു ഉപദേശിക്കാത്ത ഒരു മൎമ്മപ്രയോഗം ആയാൾ ഗുരുനാഥനോടു് അപേക്ഷിച്ചു് ഉപദേശം വാങ്ങി. അനുജനും ആലോചന പോയതു് ഈവഴിക്കു തന്നെയായി. ഇരുവരും പരസ്പരം അറിയാതെ ഓരോ മൎമ്മം ഗ്രഹിച്ചതിന്നു ശേഷം ഗുരുനാഥന്റെ ദീൎഘായുസ്സു കണ്ടു ക്ഷമയില്ലാതായി. സ്ഥാനത്തു് ആൾപ്പെരുക്കമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു അനദ്ധ്യായദിവസം കള്ളന്മാർ കേറി കൈമുതലെല്ലാം കൊള്ളയിട്ടു. ആ കലാപത്തിൽ മാമലക്കൊററനും പ്രധാനശിഷ്യനും കൊല്ലപ്പെടുകയോ കൊള്ളക്കാർ കൊണ്ടുപോകയോ ചെയ്തതെന്നറിവാൻ തരമില്ലാത്തവിധം ഇരുവരേയും കാണാതായി. അന്വേഷണംകൊണ്ടു തുമ്പൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ കേസ്സു നിലവിളിരിക്കുന്ന കാലത്തു മൎമ്മഗ്രാഹികൾ തമ്മിൽ സ്ഥാനാരോഹണത്തെപ്പററി വലിയ വഴക്കു വീണു! വാക്കേററം വിട്ടു കയ്യേററത്തിൽ കടന്നു. മൎമ്മപ്രയോഗത്തിന്നു രണ്ടുപേരും ഉന്നിത്തുടങ്ങി. ഗുരു നുള്ളിക്കാട്ടിയ മൎമ്മത്തു കൊട്ടുകൊള്ളാത്തതു് ആയുധാഭ്യാസത്താൽ തഴക്കം ചോരാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു് അവൎക്കു് അപ്പോൾ തോന്നി. എണ്ണത്തിൽതൊട്ടാൽ മണ്ണുകപ്പുന്ന മൎമ്മം കിട്ടാതെ കെട്ടിമറിഞ്ഞു മുഷ്ടിപ്രയോഗം ചെയ്യുമ്പോൾ കേട്ടുകേൾപ്പിച്ചു സ്ഥാനത്തെ കാൎയ്യസ്ഥനും പ്രമാണികളും ചെന്നെത്തി വഴക്കൊരുവിധം കലാശിപ്പിച്ചു. പഴപിടിച്ച മൂത്തയാനെ സ്ഥാനത്തു വാഴിച്ചു. ആ മാമലക്കൊററനും ഇളങ്കൊററനും കൊല്ലം തികച്ചു വാഴാനിടവരാതെ സ്ഥാനപ്പുരക്കേററു ക്ഷയം പിടിച്ചുമരിച്ചു. ഗുരു ഉപദേശിച്ചതും ഫലിച്ചു.

അതിന്നുശേഷമാണു പടലിലൊടുക്കത്തെ മാന്നിപോലെ അകന്ന താവഴിയിലെ അവസാനപുരുഷനായ മാനച്ചൻ സ്ഥാനം കയറിയതു്, അരിഷ്ടിച്ചു് അരവയർ അന്നാഴം മാത്രം കഴിച്ചാലും മേനിവിടാത്ത തൊണ്ടന്മാൎക്കു് ഉദരഭരണത്തിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നല്ല വിചാരിക്കാത്ത സ്ഥാനപ്പെരുമക്കൂടിവന്നുചേരുമ്പോൾ ഉള്ളിലുണങ്ങിക്കിടക്കുന്ന പലതര മോഹബീജങ്ങൾ പുതുമഴകൊണ്ടു കപ്പയിലെ വിത്തെന്നപോലെ പൊട്ടിപ്പൊടിച്ചു തട്ടിത്തഴച്ചു് അടക്കവിട്ടു് അടക്കാമരം കണക്കു് ഒതുക്കിയാലൊതുങ്ങാതെ മാനക്കുന്നിലേക്കു മേനിപറഞ്ഞു ചാടിക്കയറി നാലടിചെന്നാൽ കാലിടറി ഒന്നിച്ചുരസി വീഴുന്നതു് ആഡംബരഭ്രാന്തുകൊണ്ടോ അഭ്യാസക്കുറവുകൊണ്ടോ എന്നു മനംകൊണ്ടുകാണാത്ത മാനച്ചൻ സ്ഥാനത്തിരുന്നു് ആകപ്പാടെ നോക്കിയതിൽ ഇനി മഹാരാജാവാകുന്നതിന്നു കുറെ ആളും പണവും പോരാത്ത കോട്ടം മാത്രമാണെന്നു കണ്ടു ന്യൂനത പരിഹരിപ്പാൻ ദീൎഘാലോചന ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പടപുറപ്പാടിൽ നായകസ്ഥാനം മറെറാരാൾക്കു വിട്ടുകൊടുപ്പാൻ മാനച്ചനു സമ്മതമില്ല. പക്ഷെ ഇരുമ്പോക്കിടക്കുന്ന സ്ഥാനത്തെ പടക്കോപ്പുകൾ ചാണയ്ക്കുവെയ്ക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഊഴിയം കൊല്ലന്റെ അനുഭവം നിറുത്തിയതിന്നുള്ള കാര

കാട്ടു

ണം ഗ്രന്ഥവരിനോക്കി കണ്ടുപിടിപ്പാൻ നീട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒന്നുരണ്ടുകാൎയ്യങ്ങൾ സൌകൎയ്യക്കുറവുകൊണ്ടു ആലോചനയിൽ പെട്ടു കിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാമലക്കൊററനോട് ആചാരം പറയേണമെന്ന് ആദ്യമെ പെരുന്തടി പെരുവാ പാടീട്ടുണ്ട്. അൎത്ഥഗ്രഹണത്തിന്നു സൌകൎയ്യമുള്ളപദങ്ങളോടു "പെരു" കൂട്ടിപ്പിടിച്ചാൽ കൊററനോടുള്ള ആചാരവാക്കു മുക്കാലും ഒപ്പിക്കാം. ബാക്കി ചില വിജാതീയവാക്കുകൾ അൎത്ഥസൂചനകൊണ്ട് അറിയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മററുള്ളവർ പറയുമ്പോലെ കൊററൻ തന്നെപ്പററി താൻതന്നെ ആചാരം പറയുന്നതുകൊണ്ട് ആ പെരുന്തടിയെ പെരുമ്പൂജിക്കുന്ന ഞാനും യഥാസ്ഥാനം ആചരിക്കുന്നത് അപ്രകൃതമാവാനിടയില്ല. പരദേവതയുടെ അരേഅരക്കാൽ സ്ഥാനത്തേക്കു തെരുപ്പുറക്കുന്നതുപെരുമ്പല്ലക്കിൽ വേണമെന്നാണ് കൊററന്റെ സിദ്ധാന്തം. മൂടിപ്പാപ്പെരുമ്പല്ലക്കിൽ പെരുമൂട്ടുന്നാൻ പലക ചിലത്തിട്ടു വേണമെന്ന് അമാലന്മാർ പെരുമനമേററി. പല്ലക്കു മലത്തിവെച്ചാൽ ഉള്ളിൽക്കടന്നുകൂടാമെന്നായി കൊററൻ. ആയ്യം മതിയാവില്ലെന്ന് അമാലന്മാർ പെരുമനമേററിയതു കൊററൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പല്ലക്കു മലത്തിവെപ്പിച്ചു മൂടിയിൽ കൊററൻ പെരുമൂട്ടന്നി. അമാലന്മാർ പല്ലക്കു തോളിൽകൊണ്ടു. തണ്ടൊന്നു തിരിഞ്ഞു. പല്ലക്കൊന്നു ചരിഞ്ഞു. പെരുന്തടി വൻകുഴന്നം മറിഞ്ഞു. ചവിട്ടിത്തങ്ങി ഒററപ്പെരുങ്കാലിൽ നിന്നു. പിന്നീടു രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം പെരുങ്കാൽ വീങ്ങിക്കിടക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ടു ഗൌരവമായ സാഗതികളെപ്പററി പെരുമനമിരുത്താൻ കൊററനിടയായില്ല. മാനച്ചന്റെ കാലിൽ മന്തില്ല. പെരുങ്കാൽ ആചാരവാക്കാണ്.

കൊള്ളയിലാണു മാമലക്കൊററൻ തന്റെ പിൻഗാമികളായ മൎമ്മഗ്രാഹികളേയും മാനച്ചനേയും പററി കാൎയ്യസ്ഥനോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പതനത്തിൽനിന്നു പതിന്മടങ്ങു താഴത്താണു മാനച്ചൻ നില്ക്കുന്നതെന്നു കണ്ടു കാൎയ്യസ്ഥൻ കാരണംകൂടാതെ മാനച്ചനായി കൂടിക്കാഴ്ച പതിവില്ല. കാലുമുക്കിക്കിടക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു ഒരു ദിവസം കൊററൻ കാൎയ്യസ്ഥനെ വിളിച്ചു, "പഴമപാലിക്കേണ്ടവനല്ലേനാം.ഒരുഗ്രന്ഥംനോക്കിക്കളയാം" എന്നു പെരുവാ പാടി. കാൎയ്യസ്ഥന്റെ ചൊല്പ്പടിക്കു ശേവകർചെന്നു പൊട്ടിപ്പൊടിഞ്ഞ കറെ ഗ്രന്ഥം വാരിക്കൊണ്ടുവന്നു. കാൎയ്യസ്ഥൻ കേട്ടുകൂറാഞ്ഞ രണ്ടെണ്ണം എടുത്തു കൊററന്റെ പെരുമുമ്പിൽ വെച്ചു. കൊററൻ ഗ്രന്ഥമഴിച്ചു അക്ഷരം തപ്പിപ്പിടിച്ചപ്പോൾകണ്ടതു "കുരിയാററപ്പാട്ടും" മറെറാന്നു "ഭീമൻകഥയു"മാണ്. ഇവ രണ്ടും സ്ഥാനത്തെത്തും മുമ്പു പുള്ളി പാടിക്കളിച്ചവയാണെന്നു കാൎയ്യസ്ഥൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥവരിക്കു പകരം ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാൎയ്യസ്ഥൻ കൊടുത്തതു തന്നെ കല്പിച്ചുകൂട്ടി അപമാനിപ്പാനാണെന്നു കരുതി കൊററൻ കോപാന്ധനായി കാൎയ്യസ്ഥന്റെ നേക്കു രണ്ടു മുക്രതാങ്ങി.

കാൎയ്യസ്ഥൻ— പെരുന്തൊണ്ട കീറിയത് എന്താണാവാ?

കൊററൻ— ആ! ഹാ! കുയ്യാററപ്പാട്ടോ നാം പെരുവാ പാടിയത ? ഗ്രന്ഥവരിയല്ലേ?

കാൎയ്യ— തൽക്കാലം നോക്കേണ്ടതു ഗ്രന്ഥവരിയല്ലെന്നാണ് അടിയാരുടെ പുത്തിയിൽ തോററം.

കൊററൻ— അതു നാം നിശ്ചയിപ്പാനുള്ളതാണ്. ഏറെ മൂത്താൽ വിത്തിനാക.

കാൎയ്യ — മൂപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അടിയാർ പെരുമനമേറുന്നത്. പെരുന്തൊണ്ട

കീറിയതു മാനമാണു (മരിച്ചു) പെരുന്ത
ടികളുടെ ആവേശംപോലെ തോന്നുന്നു.

കൊററൻ— ഥാനപ്പെരുമ താനെ വന്നു
ചേരുവാൻ നാം അവകാശിയല്ലേ?

കാര്യ—പെരുന്തടി പെരുന്തൊണ്ടു കീറിയ
തു പെരുമയോ പെരുമ്പാടോ എന്നു അ
ടിയാരുടെ മനം പതറുന്നു. അടുത്ത
കാലത്തു മറ്റൊരാൾ കൊററനാവാനി
ല്ലല്ലോ.

കൊററൻ—നമുക്കു ചെറുപ്പമല്ലെ! ഇപ്പോൾ
തന്നെ എളുമാ കണ്ടു വെക്കേണ്ട കാര്യ
മുണ്ടോ? മൂപ്പായാൽ നിനാണ്ടായുസ്സു
ണ്ടാകുമെന്നല്ലെ പഴമ?

കാര്യ— മാനമാണു രണ്ടു പെരുന്തടികളും
പെരുവയസ്സു കുറഞ്ഞവരായിരുന്നു. ഇരു
വരും കൊല്ലം തികച്ചു വാണില്ല. കാര
ണം കൂടാതെ പെരുന്തൊണ്ടു കീറിത്തുട
ങ്ങി. പിന്നെ അധികം താമസം വേ
ണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. പെരുമ്പാടു പകരുന്ന
താണെന്നും വൈദ്യന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.
പെരുമനം പതറരുതു്. അടിയാരുടെ ദു
ശ്ശങ്കയാണു്.

കൊററൻ—നാം ചുമച്ചതല്ല. ശുണ്ഠി എടു
ത്തതാണു്. മറിച്ചുനോക്കേണ്ട. നമ്മു
ടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കു ക്ഷയം വരില്ല.

മരിച്ചവരുടെ ദീനം പകരുന്നതാണെ
ന്നും ചെയ്തു സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നുംകാ
ര്യസ്ഥൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, പുള്ളിയുടെ ഉ
ള്ളൊന്നാന്തി. മുക്കു തൊണ്ടിയതു ശുണ്ഠിയൊ
ചുമയൊ എന്നു സംശയമായി. ആളില്ലാ
ത്ത തരം നോക്കി രണ്ടാമതും തൊണ്ടക്കീറി
പരീക്ഷിക്കേണമെന്നും, ഇനി കാര്യസ്ഥനോ
ടല്ല ആരോടും കോപിയ്ക്കില്ലെന്നുംകൊററൻ
നിശ്ചയിച്ചു.

കാര്യ—രണ്ടായാലും പെരുന്തൊണ്ടു കീറി
യതു് അടിയാക്കു കണ്ണിതം തന്നെ. ഗ്ര
ന്ഥവരി നേരമ്പോക്കാവാനിടപോര
ല്ലോ എന്നടിയാർ വിചാരിച്ചു. മൂല
പ്പെരുമ്പെട്ടകത്തിലെ സൂക്ഷിപ്പു് അടി
യാരോടു പെരുവാപാടുമെന്നറിഞ്ഞി
ല്ല. (1)

കൊററൻ—ആ പെട്ടിയിൽ ഗ്രന്ഥമില്ല.
കുറെ മുറിഞ്ഞ വാളും പൊളിഞ്ഞ പരി
ചയും കിടപ്പുണ്ടു്. പക്ഷെ പണ്ടാര
പ്പെരുമ്പെട്ടിയിലായിരിക്കാം. അതു തുറ
ക്കാനും തൽക്കാലം തരമില്ലല്ലൊ. സ്ഥാ
നപ്പിഴ പററിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ നമുക്കാ
പക്ഷം. എന്തായാലും ഗ്രന്ഥവരി നോ
ക്കി അതു തീർത്തിട്ടു മതി മറ്റാരാലോ
ചന.

കാര്യ—സ്ഥാനപ്പിഴയ്ക്കു് ഇടയാകുമെന്നുകൊ
ള്ളയിലാണു പെരുന്തടിയും പെരുവാ
പാടിട്ടുണ്ടു്. കാരണം പരദേവതയുടെ
കോപമാണെന്നും ഗ്രന്ഥവരി നോക്കിക
ണ്ടുപിടിച്ചു ആ ഗ്രന്ഥം അടിയാരെ കാ
ട്ടിയതുമില്ല.

കാര്യസ്ഥനു കൂടി കണ്ടുകൂടാത്തതാണു
ഗ്രന്ഥവരിയെന്നു കേട്ടപ്പോൾ കൊററൻ
'എന്നാൽ അതു കണ്ടുപിടിക്കണമല്ലൊ'എ
ന്നു പെരുവാപാടി പൊരുങ്കാൽ എഴുച്ചുവെ
ച്ചു പെരുമറിയിൽ തെരുപ്പാനു തുടങ്ങി.
ഉത്തരക്കുട്ടിച്ചും പെട്ടിച്ചോട്ടിലും കന്തിച്ചും
കനിഞ്ഞും പെരുകയ്യിട്ടു തപ്പി. ചിതൽപ്പു
ററിന്നും മാറാലയ്ക്കും സ്ഥാനഭ്രംശം വന്നു.
അവസാനം ഓവായുടെ മുക്കിലുള്ള എലിമ
ടയിൽ തിരുകിവെച്ചിരുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം വ
ലിച്ചെടുത്തു. ഗ്രന്ഥം കണ്ടപ്പോൾ കൊ
ററൻ പല്ലിളിച്ചു. കോവയ്ക്കുക്കു പാകം പി
ടിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഇരുവരി തേഞ്ഞുകന്ന കു
റിപ്പല്ലിളിച്ചതു, ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കരണ്ട ഭാ

---

(1) ഗ്രന്ഥവരി പുറത്തു കാട്ടാറില്ല.

ഗത്തോട സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുവാനല്ലെങ്കിൽ വിലപിടിച്ച വസ്തു എലിമടയിൽ തിരുകിയ തന്റെ ബുദ്ധിമോശത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതായിരിക്കും. കൊററൻ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുറിച്ചരട്ട വേർപെടുത്തി. ഉതന്നു വിണ്ണത്തു നീക്കി കരണ്ട ഭാഗം തള്ളി കണ്ടക്ഷരങ്ങൾ കൊററനും കരണ്ടു തുടങ്ങി. പക്ഷെ അക്ഷരത്തിന്നേശിയില്ല. തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കീട്ടൊന്നും മനസ്സിലാകാതെ, 'ഇതെന്തു തലയിലെഴുത്താണെ' എന്നായി കൊററൻ. കോലെഴുത്തായിരിക്കുമെന്നു കാൎയ്യസ്ഥൻ പറഞ്ഞു.

കൊററൻ—കോലുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വരച്ചാൽ വായിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതു കററമാണൊ? മേലിൽ സ്ഥാനം വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കോലുകൊണ്ട് എഴുതിപ്പോകരുതെന്നു നാം പെരുവാപാടിയിരിക്കുന്നു. കണക്കെഴുത്തും കോലുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ അതും മാററണം.

ഈ കട്ടത്തരവു കേട്ടപ്പോൾ പൊട്ടിയ ചിരി കാൎയ്യസ്ഥൻ ചുമച്ച് ഒതുക്കി. 'കാൎയ്യസ്ഥനു കോലെഴുത്തറിയാമെങ്കിൽ ഇതു വായിപ്പാൻ നാം അനുവദിച്ചു.' എന്നു പറഞ്ഞു ഗ്രന്ഥം നീക്കിവെച്ചു. ആയാൾ വായിച്ചത്:—

'നാലൊന്നൊഴിഞ്ഞ മുക്കാതം മന്നിന്നുടമയായി നല്പാർ പിള്ളയിലചിവുറു നാട്ടാർ വരിച്ച മാമലക്കൊററൻ തലമുറതിരിയും നാളിൽ മൂലപ്പണിക്കരും മൂപ്പാണ്ടവരുമൊത്തു മലമുകളാളും മലമൂത്തിതന്റെസന്നിധാനത്തെത്തി പഴമ്പോരാടി കൊല്ലം കോലെടുത്ത് അടിയറവെച്ച് അടിപമ്പിട്ടാചരിച്ച പോതു.'

കൊററൻ—നാം പെരുമനം വെക്കുന്നുണ്ട്. കേട്ടേടംകൊണ്ടു തന്നെ നമുക്കൊരു സപ്രുപദ്ധ്യാനമുണ്ടായി. ആറു വൎഷം കാവ്യം വായിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഗുരുനാഥൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വെറുതെയല്ല, പരദേവതയെ പ്രസാദിപ്പിക്കണംഎന്നല്ലെ വായിച്ചതിന്റെ താൽപൎയ്യം?

കാൎയ്യ—പെരുമനം വഴതില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടതു വേണ്ടെന്നു വെച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കും മുൻവാഴ്ക്കാരായ രണ്ടു പെരുന്തടികളും അല്പായുസ്സായി മാനമാണ്ടത്.

കൊററൻ— കാൎയ്യസ്ഥൻ മറിച്ചു കരുതണ്ട. സ്ഥാനപ്പിഴ വരുത്തിവെച്ച ആ രണ്ടു പേരും 'മാനമാണ്ടു' എന്നല്ല പായേണ്ടത്, 'മരിച്ചു' എന്നുതന്നെ പായണം. ആട്ടെ ഗ്രന്ഥവരി എപ്പോഴെങ്കിലും പിഴച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ചിലപ്പോൾ പാഠം ഇല്ലെ?

കാൎയ്യ—പഴമൊഴിയിൽ പിഴവുണ്ടെങ്കിൽ പശുവിൻപാൽ കയ്ക്കുമെന്നാണ് നിശ്ചയം. ഒരിക്കലും പിഴ വരില്ല. അടിയാർ വായിച്ചതു മുഴമിക്കട്ടെ.

കൊററൻ— അതുവേണ്ട. കണ്ടതിന്നു വേണ്ടതു ചെയ്തിട്ടു പിന്നെക്കാണാം. അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അല്പായുസ്സാകുന്നതു കഷ്ടമല്ലെ. അടുത്ത നല്ലദിവസം നോക്കി ഈ അടിയന്തരം നടത്തണം. അരെഅരക്കാൽ സ്ഥാനത്തു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾക്കു കാൎയ്യസ്ഥൻ തന്നെ ചുമതലക്കാരൻ. ഇവിടെ നാം ഉണ്ടല്ലൊ.

കാൎയ്യ—ആണ്ടടിയന്തരം അടുത്തും പഴമ്പോരാട്ടം പണ്ടെ മുടങ്ങിക്കിടപ്പുമാണ്, അരെഅരക്കാൽ സ്ഥാനത്തു ചെയ്യേണ്ട അടിയന്തരത്തെപ്പററി പലതും പരീക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കൊററൻ—പരീക്ഷിക്കാൻ പലതുമില്ല. ഒന്നുമാത്രം. അതു നാം ഇന്നു കഴിക്കാം.

ധാരക്കായി കൊണ്ടുവന്ന പാലും അക ത്തിരുപ്പുണ്ടല്ലൊ. ധാരപിന്നെ മതി.

കാൎയ്യ—പഴമ്പോരിൽ പെരുമനമിരുത്തി ആണ്ടടിയന്തരം വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുന്നില്ല ല്ലൊ.

കൊററൻ—അടിയന്തരം ഒന്നും മുടക്കുന്നി ല്ല. മാനപ്പുർ സ്ഥാനത്തു വന്നതു മൌ നം ഭിക്ഷിക്കാനല്ല; മാനം നേടാനാണ്. ആണ്ടടിയന്തരത്തിന്നു വലിയ ചടങ്ങു വല്ലതുമുണ്ടൊ?

കാൎയ്യ—ചടങ്ങധികമില്ല. വില്ലു കുലക്കണം, അമ്പ് എയ്യണം. പിന്നെ ഒക്കെ കണ്ണ ക്കണ്ട്.

കൊററൻ—എത്ര വില്ലു കുലക്കേണമെന്ന കണക്കില്ലേ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു വ ല്ല ഏപ്പാടും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

കാൎയ്യ—ഒരു വില്ലു കുലച്ചാൽ മതി. ആയതു് കുലക്കാനുള്ള ഏപ്പാട മറെറാരാൾക്കപാ ടില്ല.

കൊററൻ—കൊല്ലന്തോറും വില്ലു കുലക്കാറു ണ്ടൊ? അതോ വെറും വാക്കൊ? വില്ലു കുലക്കാനുള്ള ശ്രമം എപ്പോൾ തുടങ്ങും?

കാൎയ്യ—രണ്ടുനാലു പന്തീരാണ്ടിന്നകത്ത്, അല്പായുസ്സായി മാനമാണ്ട പെരുന്തടി കളുടെ കാലത്തു മാത്രമെ ആ ക്രിയ മുട ങ്ങീട്ടുള്ളു. കുറെ കാലെ ശ്രമിച്ചാൽ വി രോധമില്ല.

കൊററൻ—നമ്മെ കാലെക്കൂടി പെരുമന മോറാഞ്ഞതു നന്നായില്ല. ആട്ടെ. അതു നാം ഇന്നുതന്നെ ശ്രമിക്കാം. പഴമ്പോരാ ലോചന കഴിച്ചു തീൎപ്പു നാം നാളെ പെ രുവാപാടും. കാൎയ്യസ്ഥനു പോകാം.

പഴമ്പോരാലോചനയ്ക്കു പാലിൻെറ ആവശ്യം കാൎയ്യസ്ഥനു മനസ്സിലായില്ല. ഈ ഗൂഢകൎമ്മം അറിവാനായി കാൎയ്യസ്ഥൻ കൊററനറിയാതെ പെരുമാടം ചുററിപ്പററി നിന്നു. കൊററൻ അകത്തെയ്ക്കു തെരുപ്പുറ ന്നു വില്ലിൻെറ പഴമ്പാത്ത്യകൾ പലതും ചെത്തിനോക്കി. ഒന്നും പച്ചയല്ല. 'കാൎയ്യ സ്ഥർ നമ്മെ പററിച്ചു, എന്തെങ്കിലുമാവ ട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞു കൊററൻ ഒരു ഞാണ ഴിഞ്ഞ വില്ലെടുത്തു നടുമുററത്തിറങ്ങി നി ന്നു. 'കാലംപോയി. കുലക്കുമൊ ആവൊ? എൻെറ പരദേവതെ! അപമാനം വരുത്ത രുതെ!' എന്നുപറഞ്ഞു കുലക്കാനുള്ള വില്ലു കുഴിച്ചിടൽ കഴിച്ചു. മണലായതുകൊണ്ടു കു ഴി കുത്താൻ കൊററനു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ഈ അത്ഭുതകൎമ്മം കണ്ട കാൎയ്യസ്ഥൻ പൊ ട്ടിച്ചിരിച്ചതു കൊററൻ കേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ അ തു ധ്യാനശക്തികൊണ്ടായിരിക്കും. ആണ്ട ടിയന്തരത്തിന്നുള്ള ആയുധസംസ്കാരം കഴി ച്ചു് കൊററർ പെരുമുറിയിലേയ്ക്കു വീണ്ടും തെരുപ്പുറന്നു. കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞി പെരു മുട്ടന്നി, പാൽപാത്രവുംഗ്രന്ഥവും അടുപ്പി ച്ചുവെച്ചു. 'കാൎയ്യസ്ഥൻ വായിച്ചതും നാം കേട്ടതുമായ ഗ്രന്ഥവരിയിൽ പിഴവുണ്ടൊ എന്നുള്ള പരമാൎത്ഥം പാലുകൊണ്ടറിയട്ടെ' എന്നു കണ്ണടച്ചു പെരുവാപാടി കാപ്പുറ പ്പാലും പെരുവയറൊട്ടിക്കുന്നതു കാൎയ്യസ്ഥ ൻ കണ്ടു. പച്ചപ്പാലൊ പഞ്ചസാര ചേ ൎത്തതൊ എന്നൊന്നും കൊററൻ ആലോ ചിച്ചതെയില്ല. ധാരാളം കണ്ടുപരിചയവും കൂടക്കൂടെ തൊണ്ട നനവാൻ മാത്രം സ്വാ ധീനവുമുള്ള ആ സാധനം ഒത്തതിനു മൂ ന്നിടങ്ങഴിയോളം അകത്തു ചെന്നപ്പോൾ 'പെരുവയറൊട്ടി'എന്നാചാരം പറഞ്ഞുവെ ങ്കിലും കൊററൻ കുമ്പതടവിക്കൊണ്ടു 'കയ്യു ശേഷം ഇല്ല. ഗ്രന്ഥവരി സത്യംതന്നെ'എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതും കാൎയ്യസ്ഥൻ കേട്ടു.

കുലയ്ക്കാൻ കുഴിച്ചിട്ട വില്ലും, പഴഞ്ചൊ ല്ലിൽ പതിരു നോക്കാൻ അത്യാൎത്തി പി ടിച്ചു കുടിച്ച പാലും പഴമ്പോരാട്ടത്തിന്നു

സ്ഥായിക്കുന്നതല്ലെന്നു കരുതി കാൎയ്യസ്ഥൻ കഷ്ടംവെച്ചുപോയി. പാലിന്റെ അമിട്ടോററ മാമലക്കൊററൻ അത്താഴം വേണ്ടെന്നു പെരുവാ പാടി പെരുമുറിയിൽ മലന്നു കണ്ണടച്ചു. പെരുന്തൊണ്ടക്കിരി പരീക്ഷിക്കേണമെന്നുള്ള ഓൎമ്മ ഉറക്കത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടു. ശേവക്കാർ മുക്ര കേട്ട് എത്തിച്ചു നോക്കി ഉറക്കപ്പിച്ചാണെന്നൂഹിച്ചു.

പഴമ്പോരാട്ടത്തിന്നു കാലവിളംബം പാടില്ലെന്ന് അല്ലായുസ്സിനെ ഭയന്നു കൊററൻ കാൎയ്യസ്ഥനെ അറിവിച്ചു. പഴമ്പോരിന്നുള്ള ചടങ്ങു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ട് അത് ആചരിക്കേണ്ടും ക്രമത്തെപ്പററി കൊററനും കാൎയ്യസ്ഥനും തമ്മിൽ അഭിപ്രായഭേദം വന്നു. കൊററന്റെ പെരുങ്കുറി അനുസരിച്ചു നാലുമൂലപണിക്കരും നാട്ടാരിൽ മൂത്തവരും എത്തി. വേട്ടയാടി കാട്ടാനയുടെ കൊമ്പും തുമ്പിയും എഴുമുറിച്ചു പരദേവതയുടെ തിരുമുമ്പിൽവെച്ചു കുമ്പിടുകയാണ് 'കൊല്ലും കോലെടുത്തടി കുമ്പിടുക' എന്നുള്ള കാൎയ്യസ്ഥന്റെ വ്യാഖ്യാനം കൊററനെപ്പോലെ പഴമക്കാരും കൈക്കൊണ്ടില്ല. സ്ഥാനത്ത് ആണ്ടടിയന്തരം നടത്തുന്നതുപോലെ പഴമക്കാരോടുകൂടി മാമലക്കൊററൻ പെരുമ്പണ്ടാരപ്പെട്ടിയൊന്നിച്ച് അരേഅരയ്യാൽ സ്ഥാനത്തെത്തി ആയുധപാണികളായി പരദേവതയെ വലംവെച്ചു വന്നാൽ മതിയെന്നു കൊററനും കൂട്ടുകാരും തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. പഴമ്പോരിന്നു മുമ്പു സ്ഥാനത്തുവെച്ച് ഒരു പെരുന്തീൻ വേണ്ടതാണെന്നു പഴമക്കാർ കൊററനെ പെരുമനമേററി. സദ്യക്കു വകയില്ലെന്നായി കാൎയ്യസ്ഥൻ. നാട്ടുകാർ നടത്തട്ടെ എന്നു കൊററൻ പെരുവാ പാടി. പെരുമ്പണ്ടാരപ്പെട്ടിയിൽനിന്നു ചിലവിടേണ്ട അടിയന്തരമാണു പഴമ്പോരെന്നു പഴമക്കാർ. പെട്ടിയിൽ പണമില്ലെങ്കിലോ എന്നു കാൎയ്യസ്ഥൻ. പെരുന്തീനിന്റെ കാൎയ്യമാകകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ തന്നെ പെട്ടി തുറക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നായി കൊററനും കൂട്ടുകാരും. ആണ്ടടിയന്തരത്തിന്നല്ലെങ്കിൽ അരേഅരയ്യാൽ സ്ഥാനത്തുവെച്ചേ പെട്ടി തുറന്നു കൂടു എന്നും, താക്കോലുകളിലൊന്നു വേടക്കരചന്റെ കൈവശമാണെന്നും പറഞ്ഞു കാൎയ്യസ്ഥൻ പെട്ടി തുറപ്പിച്ചില്ല. പെരുന്തീനു പഴമക്കാൎക്കൊത്ത പടി സ്ഥാനത്തുനിന്നു കഴിപ്പാനും തീൎച്ചപ്പെട്ടു. കാൎയ്യസ്ഥനെ പരദേവതയുടെ സങ്കേതസ്ഥാനത്തേക്ക് ഒരുക്കൂട്ടുവാനയച്ചു.

പഴമ്പോരാട്ടം കൊണ്ടാടിയവർ അന്നില്ലെങ്കിലും പ്രാധാന്യം പഴമക്കാൎക്കാണെന്നഭിമാനിച്ചു കിഴവപ്പരിഷകൾ പലതും സ്ഥാനത്തു വന്നു കേറിത്തുടങ്ങി. വടി കുത്തിപ്പിടിച്ചു വന്ന പടുകിഴവന്മാർ കൊക്ര കുരച്ചു മുക്കും മൂലയും പററിയിരുന്നു ചവച്ചുന്നു. മറെറാരു മുത്തൻ മടപ്പിള്ളിയിലെത്തി വറുത്തുപ്പേരി ചിലതു പൊടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി പഴമ്പോരാണെന്നാണ് പറയുന്നത്. പഴ കൊണ്ട് എന്തുണ്ടാക്കിയാലും പോരെന്നാണു പരദേവതയുടെ അരുളപ്പാട് എന്നു പറഞ്ഞു പഴവും ചക്കപ്പഴവും വറുക്കാനേല്പിച്ചു. വയോധികന്മാർ ചിലർ അരികറികളുടെ വേവു നോക്കാനടുത്തു കൂടി. 'ഒരു തിള കൂടി' എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ചോറു മത്തളപ്രായമായിട്ടും പുള്ളികൾ വിടുന്നില്ല. 'കറിച്ചുവട്ടിൽ തീ മുറുക്കു. കഷണം വെന്തു മലക്കണം' എന്നായി മറെറാരു കിഴവൻ. ഇങ്ങിനെ വേവിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ വയോധികന്മാരുടെ ആത്മവസാനം അധികമായപ്പോൾ വിറക മതിയാവില്ലെന്നായി ദേഹണ്ണക്കാർ. ശക്കര ഉപ്പേരിക്കു വറവു കഴിച്ചു

വെച്ചിട്ടുള്ളത് പൊടിച്ചിട്ട ശർക്കര പുരട്ട ണൊ പുരട്ട് പൊടിച്ചാൽ മതിയോ എന്ന നാലു കിഴവന്മാർ ഇരുന്നാലോചിക്കുന്നു. ശീമേനിമരുന്നരിന്നു മുമ്പു ശർക്കര പുരട്ടി പ്പോയതുകൊണ്ടു പിന്നെ പൊടിക്കാനേ സാധിക്കുള്ളു എന്തിനു വിസ്തരിക്കുന്നു? സ പ്ര പൊടിപൊടിച്ചു കൊഴപ്പോട്ട കൂടിക്ക ഴിഞ്ഞു

കാര്യസ്ഥൻ കാട്ടിൽ ചെന്നു കാണേ ണ്ടവരെ കണ്ടു കരുതേണ്ടതെല്ലാം കരുതി ക്കേടിച്ചെന്നപ്പോൾ സത്രരംഗത്തിൽ പ്ര വേശം കഴിഞ്ഞ പല വയോധികവേഷങ്ങ ളും വിശ്രമിക്കുന്നതു കണ്ടു. നിറവയറേററി മലച്ചു കിടക്കുന്നവരിൽ ചിലർ വളസക്ക മ്പ കൈകൊണ്ടു കൊണ്ടു നിത്തിയിരിക്കുന്നു. കാലു രണ്ടും നീട്ടി കൈ പിന്നാക്കം കുത്തി മലച്ചിരിക്കുന്ന പടുകിഴവന്മാരുടെ മടിയി ലെക്കു വിങ്ങിയ വയറ്റിയെ എററിപ്പൊക്കി യഥാസ്ഥാനത്താക്കാൻ പണിപ്പെട്ട പററാ തെ പരസഹായം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോലെ ചുററും നോക്കി കിതക്കുന്നു. കുത്തി നടക്കാ നുള്ള കൈവിണ്ടിമേൽ വയറേററി നിത്തി യ ചില പഴന്തടികളെ ചെരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. വിവിധവിഭവങ്ങളെ വലിച്ചുവാരി പെരുവ യറൊട്ടിച്ച മാമലക്കൊററൻെറ ദേഹം നന വു തട്ടാത്തവിധം കളഭം പൂശി കനം പിടി പ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഉരുതപ്പുമുള്ള സാധന ങ്ങളുടെ അമച്ചുകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ കിട ക്കുന്ന ജലാംശങ്ങൾ ഞെങ്ങിഞ്ഞുരിച്ചു രോമകൂ പങ്ങളിൽക്കൂടിപുറത്തേക്കു പുറപ്പെടുമ്പോൾ വിശറിയുടെ ശക്തി വീണ്ടും ഉള്ളിലെക്കുമ ത്തുന്നു,

കാര്യസ്ഥൻ ഈ വയോധികായോധ നഘോഷം കണ്ടു തലക്കലികൊണ്ട് 'ഇനി അരേരെരയ്ക്കാസ്ഥാനത്തെക്കു തെരുപ്പറു ക്കാൻ വൈകിക്കരുതെ'ന്നു കൊററനെ പെ രുമനമേററി. ഇരിക്കുന്ന കിഴവർ ഞെരുങ്ങ പ്പിടിച്ചെഴനിററു. ഉറങ്ങുന്നവരെ ചിലർ വിളിച്ചുണത്തി. ഉറക്കം കളഞ്ഞ കുററത്തി നു കൈവീണ്ടി കഷണിക്കു തട്ടിയപ്പോൾ കശപിശയായി. കണ്ണിൽ തട്ടി തൊണ്ണു പൊട്ടി എന്നല്ലാതെ പല്ലുപോയി എന്നാ രും പറഞ്ഞില്ല. 'പഴമ്പോർ പരദേവതയു ടെ തിരുമ്പിൽ ചെന്നിട്ട്' എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു ഫലിതക്കാരൻ വൃദ്ധൻ ആ ലഹള ഒ തുക്കി. കാതംവഴി നടപ്പാൻ കുസലുള്ളവ രാരും പുറപ്പെടരുതെന്നു കാര്യസ്ഥൻ വിളി ച്ചുപറഞ്ഞു. പഴമ്പോരും വിസ്തരിച്ചു വേ ണം. പഴമക്കാരാരും പിൻവലിക്കരുതെന്നു കൊററൻ എതുത്തു പെരുവാപാടി. പഴമ ക്കാർ പുറപ്പാടായി. നനമുണ്ടു മടക്കി കഷ ണ്ണി മറച്ചിട്ട് ഉടുത്ത വസ്ത്രത്തിൻെറ ഇടം വലം അരഞ്ഞാൾച്ചരടിൻെറ ഇടയിലൂടെ ക്കു കേററിത്തിരുകി കക്ഷത്തിൽ 'തിമ്മോൻ പൊതി'യുമായി കായബലമുള്ള വയോധി കന്മാർ മുന്നണിനിരന്നു. ഇടക്കൈ മലത്തി മുതുക്കേററി കയ്യിട്ടുക്കിലോലക്കുട തിരുകി വ ടികുത്തി നടക്കുന്ന പടുകിഴവന്മാർ കൊട ക്കൽ തിരുകിയ മുറുക്കാൻപൊതിയിൽ ക ൺകോണിട്ടുകൊണ്ടു പിന്നണി ചേന്നു. നാലു മൂലപണിക്കരും നാട്ടാരിൽ മുമ്പരും പെരുമ്പണ്ടാരപ്പെട്ടിയൊന്നിച്ചുമാമലക്കൊ ററനും പിന്നിൽ കൂടി. ആയുധപ്പൊട്ടുകൾ കെട്ടിച്ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കാര്യസ്ഥനും പുറ പ്പെട്ടു. ഈ വയോധികായോധനമഹായോ ഗം നടന്നുഴന്നു നിശാമുഖത്തിൽ സങ്കേത സ്ഥാനത്തെത്തി. കരിങ്കാർകൊണ്ട് ആശാ മുഖംപോലെ പെരുങ്കാടുകണ്ടു പഴമ്പോരാ ളികളുടെ മുഖവും കറുത്തു. വേട്ടയ്ക്കാട്ടിത്തെ ളിച്ചു കേററുന്ന കാട്ടാനക്കൂട്ടത്തെ വിട്ടുവന്ന വേടക്കരചൻ കാററടിച്ചു ചിന്നിച്ചിതറിയ കന്നക്കാർ വിട്ടുകണ്ട നിശാനാഥനെപ്പോ

ലെ പ്രത്യക്ഷനായി. പഴമ്പോരാളികൾ അരഞ്ഞരക്കാൽ സ്ഥാനത്ത് ആൽത്തറ കേറിയപ്പോൾ വേടക്കുറച്ചൻ ചെന്നു തീണ്ടലകന്നുനിന്നു. കാഴ്ചയ്ക്കു കൌതുകമുള്ള നിറം; നീണ്ടുനിവിന്ന് ഒതുങ്ങി പൊങ്ങിയ ദേഹം. അതാതവയവങ്ങളുടെ താഴ്മയും പൊക്കവും കണ്ടാൽ ശരീരായാസം ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവനാണെന്നു തോന്നും. നരച്ചുനീണ്ട തലമുടി നിറുകയിൽ തുന്തു കെട്ടി വെച്ചിരിക്കുന്നു. മാറു മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വെള്ളത്താടിയിലെ ചില കുററിരോമങ്ങൾ വ്യവസ്ഥ വിട്ടു ചരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മാറു രോമങ്ങളൊന്നിച്ചു കാററു തട്ടി കാട്ടിലേയ്ക്കാഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ മാമലക്കൊററന്റെ വേട്ടസ്ഥാനം കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നുവൊ എന്നു തോന്നും. ദണ്ഡിൽ പുറം നീണ്ട വില്ലും അൎദ്ധചന്ദ്രായുധവും കയ്യിൽ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരയിൽ ചുമന്ന വസ്ത്രം. ഇടത്തുവശത്ത് ഉറയിലിട്ടിരിക്കുന്ന മറെറാരായുധം മുട്ടമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. വേടക്കുറച്ചനെ ആകപ്പാടെ കണ്ടാൽ വേട്ടക്കൊരുമകൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയാം.

വേടക്കുറച്ചൻ— മാമലക്കൊററനെന്തിയെങ്കിൽ പെരുമ്പണ്ടാരപ്പെട്ടി തുറക്കാം.

കൊററൻ—വേടൻ നമ്മോട് ആചാരം പറയേണ്ടവനല്ലേ?

കാൎയ്യസ്ഥൻ—കാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾക്കു വകതിരി കുറയും.

വേടക്കുറച്ചൻ—ആചാരം പറവാൻ മാത്രമല്ല അതു നടത്താനും ചുമതലപ്പെട്ടവനാണ്. കാട്ടാനക്കൂട്ടത്തെ ആട്ടിത്തെളിച്ചിറക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഒററാനേ വിട്ടോട്ടുവാൻ പെട്ടി തുറന്നിട്ടു വേണം.

കൊററൻ—കാട്ടാനകളെ ആട്ടിവിട്ടതു നന്നായി. പഴമക്കാർ കണ്ടാൽ ഭയപ്പെടും. നമുക്കും നല്ല സുഖമാവില്ല. പക്ഷെ ഒററാനെക്കൂടി ഓടിച്ചിട്ടു മതി പെട്ടി തുറക്കാൻ.

വേടൻ—അതല്ല നടപടി. പെട്ടി വേഗം തുറക്കണം. ഒററാനെ പിന്തുടൎന്നുകൊണ്ടു കെട്ടി മാത്രമേയുള്ളൂ.

പെട്ടി തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു വേടൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ഞാണഴിഞ്ഞ വില്ലും രണ്ടാനക്കൊമ്പും മാത്രം. പൊന്നും പണവും കാണാഞ്ഞിട്ടു കൊററനു കുണ്ഠിതമായി. പെട്ടിയിൽ പണമില്ല. ഇനി അടിയററ വെയ്ക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണ് എന്നു കാൎയ്യസ്ഥനോടു ചോദിച്ചു. പൊന്നും പണവും അടിയറ വെക്കണമെന്നു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ കണ്ടില്ല.

വേടൻ—മാമലക്കൊററനാവാൻ പരദേവതയ്ക്കടിയറ വെയ്ക്കുന്നതു പൊന്നും പണവുമല്ല. വേട്ടയാടി കൊല്ലുന്ന കലകൊമ്പന്റെ കൊമ്പും തുമ്പിയുമാണ്.

കൊററൻ—ഓഹോ! അതു നാം ധരിച്ചില്ല. കാൎയ്യസ്ഥൻ അതിന്നേൎപ്പാടു ചെയ്തിട്ടില്ലേ?

കാൎയ്യസ്ഥൻ— ഏൎപ്പാടു വേടക്കുറച്ചനാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ധരിച്ചില്ലെന്നു പറയവാപാടരുത്. സ്ഥാനത്തു വെച്ച് അടിയാർ പെരുമനമേററിട്ടുണ്ട്. പഴമ്പോരിന്നു പെരുന്തടിയ്ക്കുള്ള അമ്പും വില്ലുമാണ് ഈ കാണുന്നത്.

കൊററൻ—കാൎയ്യസ്ഥൻ പറഞ്ഞതും വേടർ പറയുന്നതും ഒരുപോലെയല്ല. കൊമ്പും തുമ്പിയും ഒത്താലൊത്തു. പരദേവതയുടെ തിരുമുമ്പിൽ അടിയറയ്ക്കുള്ളതു കടംപറഞ്ഞു പ്രാൎത്ഥിച്ചു കൊള്ളാം. പഴമ്പോർ നടക്കട്ടെ. വേടർ ഒററാനെ വിട്ടോട്ടാൻ അമാന്തിക്കരുത്.

വേടക്കുറച്ചൻ അമ്പും വില്ലും വെച്ചു പോയി. കൊററൻ ചെന്ന് അതെടുക്കാൻ

നോക്കി. ഒററക്കൈക്കൊത്തുങ്ങുന്നില്ല. രണ്ടു കൈകൊണ്ടും താങ്ങിപ്പൊന്തിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. പഴമക്കാർ പലരുംകൂടി ആനക്കൊമ്പു കൾ ഭേസി. ചിലർ പഴവില്ലു ചുമന്നു. അ ഭ്യചന്ദ്രായുധം മറെറാരു കിഴവൻ കയ്യിലാക്കി. പടുകിഴവന്മാർ ആയുധപ്പൊട്ടുകളോരോന്നെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. എണ്ണം തികയാത്തതുകൊണ്ട് ചിലതിരട്ടിക്കേണ്ടിവന്നു. താങ്ങുറയ്ക്കാതെ കൊററൻഇട്ടെറിഞ്ഞ പുതുവില്ല് കാര്യസ്ഥൻ സജ്ജമാക്കി അർദ്ധചന്ദ്രായുധം ധരിച്ചുനിന്നു. കൊററൻപിന്നെ കിട്ടിയതൊരു പരിചപൊട്ടാണ്. എല്ലാവരും ആൽത്തറ ചുററി പഴമ്പോരാചരിച്ചുതുടങ്ങി. നൂറൊന്നു വലം വെക്കാനാണ് ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചത്. ആനക്കൊമ്പു ചുമക്കുന്നവർ 'കനം സഹിച്ചുട, പ്രദക്ഷിണം കുറച്ചാലൊ' എന്നു മന്ത്രിച്ചുതുടങ്ങി. വില്ലേററി നൂറൊന്നു ചുററുക പ്രയാസംതന്നെയെന്നു കോദണ്ഡധാരികൾ പിറുപിറുത്തു. ആയുധപ്പൊടിക്കു കനമില്ലെങ്കിലും നൂറൊന്നുവട്ടം ഈ പോംവഴിയിൽക്കൂടി ചുററുക ഞെരുക്കം തന്നെ എന്നായി മററുള്ളവർ. ആൽത്തറയൊ അത്തിക്കുററൻ. ഇരുപത്തൊന്നു വട്ടം ചുററാൻ വയ്യാത്ത മട്ടാണ് കാണുന്നതെന്നു പരിചമുറിപ്പേറികൾ പറഞ്ഞു. പഴമ്പോരാട്ടന്നതിനിടയ്ക്ക് ഇത്തരം വയ്യാപാട്ടുകൊണ്ട് ജയഭേരി അടിക്കുമ്പോൾ കാട്ടാനയുടെ ചിന്നംവിളി പൊരാളികളുടെ ചെവിട്ടിൽ തറച്ചു. പഴമ്പോരാട്ടം പെട്ടെന്നു നിന്നു. പുള്ളികൾ ആയുധംവെച്ചമ്പാന്നു നോക്കുമ്പോൾ വേടക്കരചനെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു കലകൊമ്പൻെറ വരവ് ആൽത്തറയ്ക്കലെ കണ്ടു. വയ്യാപ്പാട്ടുവിട്ടു യ്യോ പാട്ടായി. തടിമിടുക്കുള്ളവർ മരക്കൊമ്പു പററി. പടുകിഴവന്മാർ ശയനപ്രദക്ഷിണം തുടങ്ങി. ചിലർ ആൽത്തറ കേറി. പരിചപൊട്ടുകളുന്തു മാനച്ചനോടിച്ചെന്നു കാര്യസ്ഥനെ പിടിച്ചു പിട്ടത്തം കൊററനൊററക്കു ചാവില്ലെന്നുള്ളുറപ്പുകൊടുത്തു. ആന ആൽത്തറയ്ക്കടുത്തപ്പോൾ പെട്ടെന്നു പിന്തിരിഞ്ഞോന്നു പിരണ്ടു. രണനിപുണന്മാർ അന്തർവ്വാഹിനിയായ പുളിവെള്ളം കൊണ്ട് അരരക്കാ സ്ഥാനം വട്ടം ചുററി പുണ്യാഹം കഴിച്ചു. ആനവെട്ടിത്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ വേട്ടക്കരചൻ വിട്ടുമാറി ആൽത്തറക്കെത്തി. ആന പിന്തിരിഞ്ഞ സമയം ആയുധപാണിയായ ഒരു യുവാവ് ചിവട്ടിചാടി കൊമ്പനെ പമ്പണഞ്ഞു. ആനയുടെ പോക്കും ലാക്കും കണ്ടു തഞ്ചംതരം നോക്കി ഇടംവലം കേറിമാറുന്ന വേട്ടകുട്ടി അമ്പുവിട്ടു കൊമ്പനെ വട്ടം ചുററിച്ചുതുടങ്ങി. പഴമ്പോരാളിയും സൈന്യവും നീട്ടിവെച്ചു നിലവിളിച്ചു തുടങ്ങി. വേട്ടക്കരചൻ ആൽത്തറ കേറി കൊററനെ പിട്ടത്തം വിട്ടത്തിനേക്കു നിത്തി. 'താതരെ തപിപ്പിപ്പാനൊ കാട്ടിലെക്കിഴച്ചെത്തിച്ചു. മാമലക്കൊററൻെറ പഴമ്പോർ ആൽത്തറ ചുററുകയല്ല, അമ്പെയ്തു കൊമ്പൻെറ കൊമ്പു മുറിക്കണം ആ കൊമ്പാണ് 'കൊല്ലംകൊൽ' അതാണ് പരദേവതയ്ക്കുടിയറ വെക്കേണ്ടത്. ചില്ലെടുക്കു- നടക്കു- കുട്ടി വിട്ടുമാറിയാൽ ആന ആളപജയം വരുത്തും.

വേട്ടക്കരചൻെറ ധൃതിയോടും ചൊടിയോടും കൂടിയ ശാസന കേട്ടപ്പോൾ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന ചില പഴമക്കാർ 'പരദേവതേ കൊള്ളയിലാണു പെരുന്തടിയാണല്ലൊ ഈചെറുവാപാടുന്നര്,' എന്നു നിലവിളിച്ചു.

വേടൻ— ആളാരെങ്കിലുമാവട്ടെ. അസ്ത്രം തൊടുക്കു. കുട്ടി ക്ഷീണിക്കും. എന്നു വീണ്ടും കല്പിച്ചു.

കൊററനൊന്നും മിണ്ടാതെ കാര്യസ്ഥ

നെയും വേട്ടക്കരചനേയുംനോക്കിനില്ക്കുന്ന തേ ഉള്ളൂ. ഈ നില പന്തിയാവില്ലെന്നായി കാര്യസ്ഥൻ.

വേടൻ— ആരംഭിച്ച പഴമ്പോർ അവസാനിപ്പിക്കാത്ത കൊററനെ പരദേവതക്കു ബലികൊടുക്കേണ്ട മുമതലക്കാരനാണ് ഞാൻ.

പഴമക്കാർ—അതെ കൊള്ളയിൽ പെട്ട പെരുന്തടിതന്നെ. അയ്യോ! കിഴവന്മാരെ കുഴക്കരുതെ! അടിയാരെ കാപ്പാററണെ. ദുരഭിമാനി മാനച്ചൻ നശിക്കട്ടെ.

മാനച്ചൻ— അമ്പും വില്ലും കൂട്ടിപ്പിടിക്കാത്തവനാനയെ കൊല്ലുവാൻ പോന്നവനല്ല. ഞാൻ തിരിച്ചുപൊക്കോളാം.

വേടൻ—പഴമ്പോരാടത്തവൻ കൊററനല്ല. കൊമ്പറക്കുന്നവൻ സ്ഥാനമേറും.

പഴമക്കാർ—മാമലക്കൊററൻ ഇനി മററാരാളല്ല. അയ്യോ ആന വരുന്നു, രക്ഷിക്കണേ. വില്ലാളിയെ കാണുന്നില്ല.

ഇതു കേട്ടപാതി വേട്ടക്കരചൻ കാര്യസ്ഥനോടു വില്ലും ശരവും വാങ്ങി ആൽത്തറ വിട്ടു ചാടി, ചോടൊറപ്പിച്ച് അമ്പു തൊടുത്തു വിട്ടു. അതിനിടയിൽ ഇടത്തുവശത്തുനിന്നു മറെറാരമ്പു പാഞ്ഞുകേറി കൊമ്പന്റെ കൊമ്പും തുമ്പിയും അററുവീഴ്ത്തിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു വേട്ടക്കരചൻ വിട്ട ബാണം മുന്നമ്പുപോയ പഴുതിൽക്കൂടി കടന്ന് ആനയുടെ അമരക്കടമുറിച്ചു. ആന വീണപ്പോൾ ആയുധപാണിയായ യുവാവ് ആൽത്തറക്കെത്തി.

കാര്യ—മിടുക്കൻ ഒറെക്കു പററിച്ചു ഇല്ലേ.

വേട്ടകുട്ടി— താമസം അധികമായപ്പോൾ അമ്പൊടുങ്ങി തടക്കാൻ പ്രയാസം തോന്നി അർദ്ധചന്ദ്രം പ്രയോഗിച്ചതാണ്. സാഹസം പൊറുക്കണം.

പഴമക്കാർ—കുട്ടി ദീർഘായുസ്സായിരിക്കും. മാനച്ചൻ നശിക്കട്ടെ.

'വേട്ടക്കരചനായ പഴയ മാമലക്കൊററൻ നന്നായി, സന്ദർഭോചിതമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് മാമലക്കൊററനാവാൻ സംഗതി വരട്ടെ. കൊമ്പു രണ്ടും അററതത്യുത്ഭുതമായി.

കാര്യ—പഴമക്കാർക്ക് ഈ യുവാവിനെ മനസ്സിലായില്ലെന്നുണ്ടോ. ഈ പെരുന്തടിയുടെ പ്രധാന ശിഷ്യനാണ്. അന്നു കൊള്ളയിൽ പെട്ട കുട്ടിയാണ്.

പഴമക്കാർ— കൂട്ടരെ മരക്കൊമ്പു വിട്ടിറങ്ങാം. രക്ഷാപുരുഷൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

പഴയകൊററൻ— അഞ്ചാറു കൊല്ലത്തെ അഭ്യാസം. പരദേവത ഫലവത്താക്കിതന്നു.

കാര്യസ്ഥൻ— ഇനി കൊല്ലം കോലെടുത്തടിയറ വെച്ചടി കുമ്പിടുകയല്ലേ. ഇനി താമസിക്കേണ്ട നിലാവു വീഴാറായി.

പഴമക്കാരും പഴക്കൊററനും ശിഷ്യനും ആന ചരിഞ്ഞ സ്ഥലത്തേക്കു തിരിച്ചു. കൊമ്പും തുമ്പിയുംകൊണ്ട് ആരേരക്കാൽ സ്ഥാനത്തേക്കു തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ മാനച്ചൻ മൌനിയായി ആൽത്തറയിൽ ഇരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അടിയറവെച്ചടികുമ്പിട്ട ശേഷം കൊള്ളക്കാർ കൊണ്ടുപോയ മുതൽ തിരിച്ചെത്തിപ്പാൻ പഴമക്കാരും സഹായിച്ചാൽ നന്ന് എന്നു പഴയകൊററൻ പറഞ്ഞു.

പഴമക്കാർ—അല്ലാ പെരുന്തടിക്കതും സാധിച്ചുവൊ.

പഴയകൊ— കൊള്ളക്കാർ വേറെയില്ല. ഞങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അഭ്യാസനിപുണന്മാർ അനുഭവിക്കേണ്ടതായ സമുദായസ്വത്ത് ആ വഴിക്കു നിലനിൽത്തുവാൻ വേണ്ടി ഈ പണി എടുത്തതാണ്. കാ

ഷ്യസ്ഥാനം ശിഷ്യനും ജ്ഞാനമാണു് കൊള്ള ചെയ്യാനും ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുകൊണ്ടു പോവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും. മുതൽ ഒളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് കുന്നു കേറിമറിയണം. പഴമക്കാക്കു പേടിയില്ലെങ്കിൽ കൂടെ വരാം. അടിയങ്ങൾക്കിനി അന്തകനെക്കൂടി പേടിയില്ല എന്നു പഴമക്കാർ പറഞ്ഞു. മാനച്ചൻ മൌനം വിടാതിരിപ്പാണു്. മറ്റുള്ളവർ മുതലൊളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രഹാമുഖത്തിൽ ചെന്നു നിന്നു. കൊറ്റനും ശിഷ്യനും മുതലെല്ലാം പുറത്തെക്കെടുത്തുകൊടുത്തു. പഴമക്കാരൊന്നിച്ചു പഴങ്കൊററൻ തിരിച്ചു് ആൽത്തായ്യെത്തിയപ്പോൾ മാനച്ചനെ കാണാനില്ല. ആണ്ടടിയന്തരത്തിന്നു കലശ്ശാൻ കഴിച്ചിട്ടില്ലു കലച്ചുവോ എന്നു നോക്കാൻകൂടി മാനച്ചൻ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു തെരപ്പറന്നിട്ടില്ല. പഴങ്കൊററൻ മാനമാളും മുമ്പു തന്നെ ശിഷ്യനെ സ്ഥാനം വാഴിച്ചു വാനപ്രസ്ഥം തന്നെ അവലംബിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

എ. നാരായണപ്പൊതുവാൾ

ശനി.

അപാരമായ ദിഗന്തരത്തിൽ അനവരതം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കോടാനുകോടി തേജഃശകലങ്ങളെ പ്രതിദിനം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൎക്ക്, അവയുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പററി എന്തെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഇന്നു കാലത്താണുണ്ടായതെന്നു പറവാൻ ആൎക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല, അനാദികാലം മുതല്ക്കു തന്നെ, അസംഖ്യം ആളുകൾ ജ്യോതിൎമ്മണ്ഡലത്തിലെ ആശ്ചൎയ്യങ്ങളെ കണ്ടു കുറിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമായി ആയുഷ്കാലത്തെ മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടും, ഇന്നേക്കയുള്ള പ്രയത്നംകൊണ്ടു ജ്യോതിൎമ്മണ്ഡലത്തെപ്പററി എത്രയോ അസമ്പൂൎണ്ണമായ അറിവു മാത്രമേ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളു വെന്നു പറഞ്ഞാൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഗഹനതയെപ്പററി സാമാന്യമായി ആലോചിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന പണ്ടുകാലത്തെ ആൎയ്യന്മാർ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ വളരെ ധാരാളം പരിശ്രമം ചെയ്കയും, വിലയേറിയ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും നിൎമ്മിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അവർ ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തേയും ഗതിഭേദത്തേയും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സൂൎയ്യൻ തുടങ്ങിയുള്ള ഏഴു തേജോഗ്രഹങ്ങളും*, രാഹു, കേതു എന്ന തമോഗ്രഹങ്ങളും കൂടി ഒമ്പതു ഗ്രഹങ്ങളെ ഇന്ത്യാക്കാരായ ജ്യൌതിഷികന്മാർ ഗണിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം സൂൎയ്യനും ചന്ദ്രനും ഗ്രഹങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സൂൎയ്യൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്ന കേന്ദ്രഗോളമാണെന്നാണ് അവർ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യന്മാർ നമ്മുടെ അധിവാസമായ ഭൂമിയെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രഹമായി കണക്കാക്കിവരുന്നുണ്ടു്. ചന്ദ്രനെ ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാ

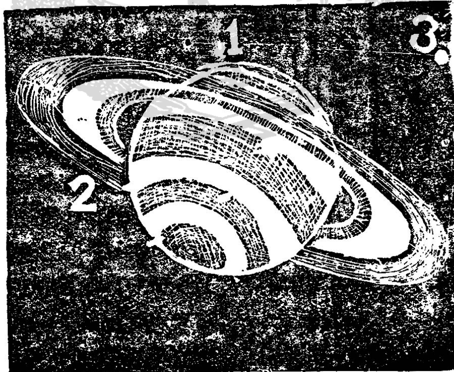
---

* സൂൎയ്യൻ, ചന്ദ്രൻ, കുജൻ, ബുധൻ, ബൃഹസ്പതി, ശുക്രൻ, ശനി എന്നവ.

യിട്ടാണ് അവർ വെച്ചിട്ടുള്ളത്. രാഹു,കേതു എന്നു പറയുന്ന ഛായാഗ്രഹങ്ങളെ അവർ ഗ്രഹങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കണക്കാക്കീട്ടില്ല. മററുള്ള അഞ്ചു ഗ്രഹങ്ങളെ അവരും ആ നിലയിൽ തന്നെയാണു വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. ഈ അഞ്ചു ഗ്രഹങ്ങൾക്കും പുറമെ, അടുത്ത കാലത്തിൽ, അതിദൂരത്തിൽ കിടക്കുന്ന പരമാണുവിനെപ്പോലും പർവ്വതത്തോടു തുല്യമാക്കിക്കാണിച്ചുതരുന്ന ദൂരദർശിനികളുടെ സഹായംകൊണ്ട്, നെപ്ത്യൂൺ, യ്യൂറാനസ്സ് എന്നു രണ്ടു പുതിയ ഗ്രഹങ്ങളെക്കൂടി പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രഹങ്ങളുടെ പരിഗണനയിലും മററും പൌരസ്ത്യന്മാർക്കും പാശ്ചാത്യന്മാർക്കും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള പല വ്യത്യാസങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പ്രസ്തുതത്തിലിരിക്കുന്ന ശനിയുടെ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലത് ഏതാണ്ടു യോജിച്ചുതന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

നവഗ്രഹങ്ങളിൽ വെച്ച്, ഭൂമിയായിട്ട് ഏററവും അകന്നു നില്ക്കുന്നതു ശനിയാണെന്നു നമ്മുടെ പ്രാചീനന്മാർ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളതിനെ* നവീനന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു. ശനിക്കു കുജൻ, ബുധൻ, ശുക്രൻ എന്നീ ഗ്രഹങ്ങളെക്കാൾ വളരെ അധികം വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവയെക്കാൾ പ്രകാശം കുറഞ്ഞുകാണുവാനുള്ള കാരണം ശനിയുടെ സഞ്ചാരമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ദൂരസ്ഥിതി തന്നെയാണ്. സൂര്യനിൽനിന്നു സുമാർ 87 കോടി നാഴിക അകലെ ശനി മഹത്തായ വൃത്തത്തിൽ പര്യടനം ചെയ്തുവരുന്നു. ചില സമയത്തു ശനി സൂര്യനിൽനിന്നു 92 കോടി നാഴികയോളം ദൂരം അകന്നുപോകുന്നതുമുണ്ട്. പരിമാണത്തിലും പ്രകാശത്തിലും ബൃഹസ്പതി ശനിയെ മുന്തിനില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ശനിയുടെ വലയങ്ങളും ഉപഗ്രഹങ്ങളും കൂടുമ്പോൾ ആ ഗ്രഹത്തിന്നുളവാകുന്ന ആശ്ചര്യകരമായ രാമണീയകത്തിൽ ബൃഹസ്പതി തന്നെ കിടപിടിക്കുന്നതല്ല.

വെറും കണ്ണുകൾക്കു ശനി ഒരു വലിയ നക്ഷത്രം പോലെ മാത്രം തോന്നുന്നതാണ്. എന്നാൽ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ കുറെ നേരം കൊണ്ടു ചലനമുണ്ടെന്നറിവാൻകഴിയും. സഞ്ചാരമാർഗ്ഗത്തിന്റെ അതിദൂരസ്ഥിതി നിമിത്തം ശനിയുടെ ശീഘ്രതരമായ ഗമനം തന്നെ നമുക്കു വളരെ മന്ദമായി കാണുന്നു. ഇതു തന്നെയായിരിക്കാം പ്രകൃതഗ്രഹത്തിന്നു 'ശനൈശ്ചരൻ', 'മന്ദൻ', 'പംഗു' എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പേരുകൾ കൊടുപ്പാൻ കാരണമായിതീന്നത്. ശനിയുടെ ഒരു ദിവസത്തെ സാധാരണഗതി 'രത്നം'— പരല്പേരുപ്രകാരം

1. ശനി, 2. വലയം, 3. ഭൂമി.

* 'ഭൂമേഃ പിണ്ഡഃ ശശാങ്കജ്ഞകവിരവികുജേജ്യാർക്കിനക്ഷത്രകക്ഷാവൃത്തൈർവൃത്തോ വൃതഃ സൻ മൃദനിലസലിലവ്യോമതേജോമയോഽയം' എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ഭാസ്കരാചാര്യർ ഗ്രഹങ്ങളുടെ ദൂരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അവയെ ക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു കലകൾ*— മാത്രമാണെന്നു നമ്മുടെ ജ്യൌതിഷികന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഒരു പ്രദക്ഷിണം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ശനിക്ക് ഇരുപത്തൊമ്പതു വർഷവും അഞ്ചു മാസവും പതിനേഴു ദിവസവും വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഒരു സെക്കണ്ടിൽ സുമാർ 6 നാഴിക വീതം പ്രസ്തുതഗ്രഹം അതിന്റെ പദ്ധതിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ശനിഗോളത്തിന്റെ ധ്രുവങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന വൃത്തത്തിന്റെ വ്യാസം 68000 നാഴികയും, മദ്ധ്യരേഖയിൽ കൂടി കടന്നുപോകുന്ന വൃത്തത്തിന്റെ വ്യാസം 74000 നാഴികയുമാകുന്നു. ശനി കേവലം ഉരുണ്ടിട്ടല്ലെന്നും, അണ്ഡാകാരത്തിലാണെന്നും ഈ വ്യാസങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ശനിക്ക് അതിന്റെ അച്ചുതണ്ടിന്മേൽ ഒരു പ്രാവശ്യം തിരിയുവാൻ 10 മണിക്കൂറും 14 മിനുട്ടും 23 സെക്കണ്ടും മാത്രമേ വേണ്ടിവരുന്നുള്ളുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതിന്റെ ഭ്രമണവേഗം 24 മണിക്കൂറുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽ തിരിയുന്ന ഭൂഗോളത്തിന്റെ ഭ്രമണവേഗത്തെക്കാൾ ഇരട്ടിയിലധികം തീവ്രമായിരിക്കുന്നുവെന്നു വേറെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ആകർഷണശക്തിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗ്രഹങ്ങളുടെ കനം അറിവാനുള്ള കൌശലം പാശ്ചാത്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരമുള്ള പരിശോധനയിൽ ഇത്രയും വലുതായ പ്രസ്തുതഗോളത്തിന്റെ കനക്കുറവു കാണുമ്പോൾ അതിൽ ഭൂമിയിലുള്ളപോലെ യാതൊരു ഘനദ്രവ്യവും ഇല്ലെന്നു തന്നെ അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭൂഗോളത്തിലെ അണുക്കളുടെ തൂക്കം പ്രകൃതഗ്രഹത്തിലെ തൂക്കത്തെക്കാൾ എട്ടിരട്ടി അധികമാണെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശനിഗോളത്തിലെ അണുസഞ്ചയത്തിന്റെ തൂക്കം സാധാരണ ജലത്തിലുള്ളതിനെക്കാൾ കുറഞ്ഞതും, ശനിയുടെ വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു ജലഗോളം ശനിയെക്കാൾ വളരെ അധികം കനം തൂങ്ങുന്നതും ആകുന്നു. ഒരേ പരിമാണത്തിലുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ കനം വ്യത്യാസപ്പെടുവാനുള്ള കാരണം അവയിലെ അണുക്കളുടെ തൂക്കത്തിലുള്ള കൂടുതൽ കുറവാണെന്ന തത്വത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഊഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ തത്വം നമുക്ക് അനുഭവമുള്ളതാണല്ലോ. കണ്ടാൽ വലിപ്പത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലാത്ത പഞ്ഞി, കല്ല്, ഇരുമ്പ്, പൊൻ ഇവയുടെ കനത്തിനു വലുതായ അന്തരം വരുവാൻ, അവയുടെ അണുസംയോഗത്തിലുള്ള തൂക്കവും അയവും അല്ലാതെ മറെറാരു കാരണവും ഇല്ല. അണുസംയോഗത്തിന്റെ തൂക്കത്തിലുള്ള ഏറ്റക്കുറവ് ആകർഷണശക്തിക്കും ഭേദഗതി വരുത്തുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ആകർഷണശക്തി ഗുരുത്വത്തിന്റേയും അണുസംയോഗസ്വഭാവത്തിന്റേയും അനുമാപകമായി തീരുന്നതും.

ദൂരദർശിനിയിൽ കൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ശനിഗോളത്തിൽ കാണാവുന്നതായ, ഘനദ്രവ്യംപോലെയുള്ള പദാർത്ഥം ഒരു ഘനദ്രവ്യമല്ലെന്നും, അതു മേഘപടലമായിരിപ്പാനാണ് അധികം സംഗതി കാണുന്നതെന്നും ഇപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. ഈ ഗോളത്തിലെ അണുസഞ്ചയത്തിന്റെ ആധിക്യം നിമിത്തം അത് ഇപ്പോഴും ചുട്ടു പഴുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നും വരാവുന്നതാണ്. ഗോളത്തിന്റെ വസ്തുതത്വം മുഴുവൻ ഗ്രഹിപ്പാൻ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടി

* രാശിയുടെ 1800-ൽ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു കല.

ല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക്, മേൽവിവരിച്ച ഊഹങ്ങളിൽ തെറ്റില്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ ഇപ്പോൾ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ശനിഗോളത്തിന്ന് അസാമാന്യതയേയും രാമണീയകത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നത് അതിനെ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലയങ്ങളാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. ഈ വലയങ്ങളെ പ്രാചീനന്മാർ കണ്ടിരുന്നുവൊ എന്നുള്ള സംഗതി വളരെ സംശയഗ്രസ്തമാണ്.

ഗലീലിയൊ എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര പണ്ഡിതൻ ഒന്നാമതായി ദൂരദർശിനിയുടെ സഹായംകൊണ്ടു ശനിയുടെ 'വലയം' കണ്ടുപിടിച്ചു. ആദ്യം കണ്ടെത്തിയ വലയം പിന്നീടു മറഞ്ഞുപോകയാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്നു പല സംശയങ്ങളുമുണ്ടായി. എങ്കിലും അതു വീണ്ടും കാണ്മാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഗതിവരികയും, അതു മറയലും തെളിയലുമുള്ള വസ്തുവാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ ചുററുമുള്ള വലയങ്ങൾ സൂര്യരശ്മിയിൽ മറയുന്നതുകൊണ്ട് അദൃശ്യമായിത്തീരുന്നുവെന്ന് പിൻകാലത്തുണ്ടായവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ശനിഗോളത്തിന്റെ ഭ്രമണത്തോടൊരുമിച്ച് ഈ 'വലയവും' ഭ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ഈ വലയത്തിന്റെ ആവിർഭാവതിരോധാനങ്ങൾ ഇന്നകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നും ഹൈഗൻസ് എന്ന പണ്ഡിതൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. കാസിനി എന്ന പണ്ഡിതൻ വലയത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൃഷ്ണവർണ്ണമായ ഒരു രേഖയുള്ളതായി കണ്ടറിഞ്ഞു. ആ രേഖ വലയത്തെ പിളന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഛിദ്രമാണെന്നും, ശനിയെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തു ഒരു വലയമല്ല വലയങ്ങളാണെന്നും, അവയിൽ തന്നെ ഉള്ളിലുള്ളതു പുറമെയുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം വിശാലമാണെന്നും പിൻകാലത്തുണ്ടായ പണ്ഡിതന്മാർ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ നമുക്കു കൃഷ്ണവർണ്ണമായി കാണുന്നതു വലയത്തിലുള്ള പ്രകാശം കുറഞ്ഞ ഒരു ഭാഗം തന്നെയായിരിപ്പാനിടയുള്ളതുകൊണ്ട് അതു വലയത്തെ വിഭജിക്കുന്ന ഛിദ്രമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുള്ളതല്ല എന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ട്. ഇതിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി അറിയേണമെങ്കിൽ ശനിയുടെ സഞ്ചാരം ഭൂമിയുടേയും ഒരു ചെറുനക്ഷത്രത്തിന്റേയും നടുവിൽ കൂടെയായി വരുന്ന സമയത്തു വലയത്തിലുള്ള കൃഷ്ണമായ ഭാഗത്തിൽകൂടെ നക്ഷത്രം കാണ്മാൻ കഴിയുമൊ എന്നു പരിശോധിക്കുകതന്നെ വേണ്ടിവരും. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ നക്ഷത്രം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഒരു ഛിദ്രം തന്നെയാണെന്നു തീരുമാനിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അതിസൂക്ഷ്മഗ്രാഹികളായ ദൂരദർശിനികളുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ സംഗതി പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നകാര്യം ഇക്കാലത്തുള്ളവൎക്ക് അസാദ്ധ്യമല്ലതാനും.

വേർതിരിഞ്ഞു കാണുന്ന വലയങ്ങളിൽ പുറമെയുള്ളതു, മങ്ങിയ ഒരു രേഖകൊണ്ടു ഭാഗിക്കപ്പെട്ടപോലെ കാണുന്നുണ്ട്. മഴക്കാറിന്റെ ശല്യമില്ലാതെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രാത്രിയിൽ ഒന്നാന്തരം ദൂരദർശിനി വെച്ചു തക്കംനോക്കി പരീക്ഷിച്ചാലേ ഈ രേഖ കാണ്മാൻപോലും സാധിക്കുന്നുള്ളു. ഈ രേഖ ഒരു ഛിദ്രമായിരിപ്പാൻ വഴിയില്ലെന്നാണ് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു വലയങ്ങൾ കൂടാതെ, അതുകളുടെ ഉള്ളിലായി മൂന്നാമതൊ

ഒ വലയംകൂടിയുണ്ടെന്ന്, 1850-ാമതു ക്രിസ്താബ്ദത്തിൽ ചില ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈഷൽപ്രകാശമുള്ള ഈ വലയത്തെ 'ഇരുണ്ടവലയം' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. മററുള്ള വലയങ്ങളോളം വ്യക്തമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഇതിനെ മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള പരീക്ഷകന്മാർ കാണാത്തതായിരിക്കാം.

ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ചുററുന്നതുപോലെ ശനിയെ ചുററുന്ന എട്ടു ഉപഗ്രഹങ്ങൾ ഉണ്ട്. മറെറാരു ഗ്രഹത്തിന്നും ഇത്ര അധികം പരിവാരങ്ങളില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ അംശത്തിൽ ശനി അനുപമനായി നില്ക്കുന്നു. ഗംഭീരാകൃതിയായ ബൃഹസ്പതിക്കുതന്നെ നാലു ഉപഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമെ ഉള്ളൂ. അവയിലൊന്നെങ്കിലും, ശനിയുടെ ഉപഗ്രഹങ്ങളിൽവെച്ച് പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന 'ടൈററൻ'നോടു കിടപിടിക്കുന്നതുമല്ല. നമ്മുടെ ഗ്രഹം വലിപ്പത്തിൽ രണ്ടാമത്തതാണെങ്കിലും മററു സംഗതികളിൽ അദ്വിതീയം തന്നെയാണ്.

ആരോഗ്യം—മനഃശ്ശുദ്ധി

നിങ്ങൾ വിലയേറിയ ഔഷധങ്ങൾ ക്രമം തെററാതെ സേവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വന്നാലും, പ്രസിദ്ധന്മാരായ ആയിരം വൈദ്യന്മാർ നിങ്ങളെ ചുററിക്കൂടിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വന്നാലും, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും അരോഗികളായിത്തീരുന്നതല്ല. സങ്കല്പാത്മകമായ ഈ ലോകത്തിൽ എത്രയും തുച്ഛമായി കിടക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ഈ ശരീരം നിങ്ങളുടെ മനസ്സങ്കല്പത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ച് മനസ്സങ്കല്പപ്രകാരം വളർന്നുവരുന്നുവെന്ന തത്വം നിങ്ങൾ പ്രതിനിമിഷം സ്മരിക്കണം.

നിങ്ങൾ ആരോഗ്യത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം പരിശുദ്ധമായിരിക്കട്ടെ. ശരീരം മനസ്സിന്റെ ഭൃത്യനാണ്. ആലോചനയോടുകൂടിത്തന്നെയൊ, സ്വതഃബോധാഹിതമായോ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അപ്പഴപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആജ്ഞകൾക്ക് ശരീരം കീഴ്പ്പെടാതെ കഴികയില്ല. മലിനങ്ങളായ വിചാരങ്ങളാണ്— അതായത് അസന്തുഷ്ടി, അതൃപ്തി, അസൂയ മുതലായ മനോവ്യാപാരങ്ങളാണ്—ശരീരത്തെ വ്യാധിഗ്രസ്തമാക്കിത്തീക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങൾ പ്രേമസമ്മിളിതങ്ങളും നിർമ്മലങ്ങളുമാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വെറും നിഴലിനേക്കൂടി വ്യാധി ഭയപ്പെടുന്നതാണ്.

ആരോഗ്യവും വ്യാധിയും അവരവരുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ് എന്നു നിങ്ങൾ നിങ്ങളെത്തന്നെ പരിശോധിച്ചാൽ അനുഭവപ്പെടും. വ്യാധിസംബന്ധമായ ഒരുവന്റെ വിചാരങ്ങൾ— അതു തന്നെപ്പററിയായാലും അന്യനെപ്പററിയായാലും—തന്റെ ശരീരത്തെത്തന്നെ വ്യാ

ധിബാധിതമാക്കുന്നു. ഒരു വെടിയുണ്ട ഒരു ജീവിയെ എത്ര വേഗത്തിൽ കൊല്ലുമോ അത്രയും വേഗത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഭയവിചാരങ്ങൾക്ക് ശക്തിയുണ്ട്. മനസ്സിൽ അപ്പപ്പോൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭയങ്ങളും, അവയെപ്പററിയ വിചാരങ്ങളും ഒരു മനുഷ്യനെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ കൊന്നുകൊണ്ടുവരുന്നു. മനോവ്യാകുലത ശരീരത്തെ താറുമാറാക്കി വ്യാധിയെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നു. നിങ്ങളെപ്പററിയ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ അന്യനെപ്പററിയ വിചാരങ്ങൾ അന്യനെ സംബന്ധിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഭ്രമിക്കേണ്ട. അതിന്നു തക്കവണ്ണം മനശ്ശക്തി സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ ആ വക വിചാരങ്ങളും നിങ്ങളെതന്നെയേ സംബന്ധിക്കുയുള്ളു. അന്യനെ അടിക്കുകയാണെന്നുവെച്ച് നിങ്ങളുടെ ദേഹത്തിൽ അടിക്കുന്നതായാൽ വേദനയുണ്ടാകുന്നതാർക്കാണ്? ആരെപ്പററിയായാലും വിചാരിക്കുന്നത് നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലാകയാൽ അതിന്റെ ഫലം നിങ്ങൾക്കുതന്നെയാണ്.

ബലം, പരിശുദ്ധി, സന്തോഷം തുടങ്ങിയ സദ്വൃത്തിവിശേഷങ്ങൾ മനസ്സിൽ അല്ലെങ്കിൽ മാനസപ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടാകുമ്പോൾ ശരീരത്തിൽ ബലവും സൌന്ദര്യവുമുദിക്കുന്നു. ശരീരം വളരത്തക്കതും വിരിയത്തക്കതുമായ ഒരു യന്ത്രമാണ്. ഈ യന്ത്രം, മനസ്സിൽ എന്തെല്ലാം വിചാരങ്ങൾ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അവയ്ക്കനുരൂപമായി ചുററിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവ്യവസ്ഥിതങ്ങളും അനിശ്ചിതങ്ങളുമായ ദുർബ്ബലവിചാരങ്ങൾ ശരീരത്തെ അടിക്കടി പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വിചാരങ്ങൾ അസ്ഥിരങ്ങളും അചപലങ്ങളും ആണെങ്കിൽ അവ ഫലിക്കുന്നതിന്നു കുറെ താമസം വേണ്ടിവന്നേക്കാം.

മനുഷ്യൻ, തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എത്രകാലത്തോളം അശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം അവന്റെ ശരീരത്തിലെ രക്തം വിഷസമ്മിശ്രമായിരിക്കും. ശുദ്ധഹൃദയത്തിൽനിന്നാണ് ശുദ്ധശരീരവും ശുദ്ധജീവിതവും ഉണ്ടാകുന്നത്. ജീവിതം, ശരീരം, കർമ്മം എന്നിവ വിചാരത്തിൽനിന്നൊഴുകുന്നവയാണ്. "ഇവയുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിയാലല്ലാതെ ഇവ എങ്ങിനെ നിർമ്മലങ്ങളാവും? വിചാരങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം കേവലം ഭക്ഷണവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു മാത്രം ഒരുവൻ അരോഗിയാകയില്ല. അവന്റെ ഹൃദയം നിർമ്മലമാണെങ്കിൽ, അവന്റെ എല്ലാ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങളും ആദരണീയങ്ങളും ആരോഗ്യകരങ്ങളുമായിട്ടേ ഇരിക്കയുള്ളു. നിങ്ങളുടെ എല്ലാ പഴക്കവഴക്കങ്ങളും ഇപ്പോഴുള്ളതോ കഴിഞ്ഞുപോയതോ ആയ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ പാലിക്കുവാൻ മോഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ പരിപാലിക്കുവിൻ! നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ നല്ലനിലയിൽ കൊണ്ടുവരേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ നല്ലനിലയിലാക്കുവിൻ! മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന നാനാവിധ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ ആരോഗ്യത്തേയും സൌന്ദര്യത്തേയും ഒന്നായി വിഴുങ്ങിക്കളയുന്നു. ഒരുവന്റെ അസുന്ദരഗാത്രം അവനറിയാതെയുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല; അവന്റെ ദുർവ്വിചാരങ്ങൾ പണിചെയ്തതാണ്. എത്രയോ കള്ളന്മാരും കപടന്മാരുമായ ചെറുപ്പക്കാരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവർ ബലിഷ്ഠന്മാരാ

യിരുന്നാലും കേട്ടുകേൾവി നേടിയ ഒരുവക ഭയങ്കരസത്വങ്ങളെപ്പോലെയാണു് അവർ കാണപ്പെട്ടതു്. എത്രയോ നിഷ്കപടന്മാരായ വൃദ്ധന്മാരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ മുഖത്തിൽ ആകർഷനീയമായ സൌന്ദര്യം വിലസുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിനുള്ളിൽ കാററും വെളിച്ചവും വേണ്ടവണ്ണം പ്രവേശിപ്പാൻ അനുവദിച്ചാലല്ലാതെ എങ്ങനെ അവിടം ആരോഗ്യകരവും നിവാസോചിതവുമായ ഒരു പാർപ്പിടമായി തീരുകയില്ലയോ, അതുപോലെതന്നെ സന്തോഷം, സംതൃപ്തി, സദുദ്ദേശ്യം, ശാന്തി എന്നീ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയ വിചാരങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അനുവദിച്ചാലല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ ദേഹം ആരോഗ്യപൂർണ്ണമായോ നിങ്ങളുടെ മുഖം ശാന്തിയും സന്തുഷ്ടിയും വിലസുന്നതായോ തീരുകയില്ല.

മുഖത്തിൽ വാർദ്ധക്യത്താലുണ്ടായ രേഖകളേയും സന്താപത്താലുണ്ടായ രേഖകളേയും മററു പല ദുർഗ്ഗുണങ്ങളാലുണ്ടായ രേഖകളേയും പരിശുദ്ധധീരവിചാരങ്ങളാലുണ്ടായ രേഖകളേയും തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ലാ. സദാചാരത്തിൽ നിന്നോ ഉത്തമവിചാരങ്ങളിൽ നിന്നോ ഭ്രംശിക്കാതെ ജീവിതം നയിച്ചവർ വാർദ്ധക്യകാലത്തിൽ അസ്തമനസൂര്യനെപ്പോലെ ശാന്തി, സമാധാനം, സൌന്ദര്യം എന്നീ ഗുണങ്ങളാൽ പരിപൂർണ്ണന്മാരായിക്കാണും. ഞാൻ ഒരു മഹാശയനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണക്കിടക്കയിൽ വെച്ചു കാണുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം വയസ്സുകൊണ്ടല്ലാതെ ദേഹസ്ഥിതികൊണ്ടു വൃദ്ധനായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവശരീരം കൂടി സചേതനമാണോ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒട്ടും ദീനത കൂടാതെ സമാധാനപൂർവ്വം ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു.

ഉത്സാഹത്തോടു കൂടിയ വിശുദ്ധവിചാരംപോലെ വ്യാധിയെ നീക്കിക്കളയുന്നതിന്നു സാമർത്ഥ്യമുള്ള വൈദ്യൻ വേറെയില്ല. ആധിയെ നീക്കിക്കളയുന്നതിന്നു സദുദ്ദേശ്യത്തോളം പാടവമുള്ള സമാശ്വാസകാരി വേറെയില്ല. ഒരുവന്നുണ്ടാകുന്ന ദുർവ്വിചാരങ്ങൾ അവനെത്തന്നെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നു. എല്ലാവരെയും നല്ലവരായിക്കാണുകയും എല്ലാവൎക്കും നന്മ കരുതുകയും എല്ലാവരോടും നിഷ്കപടം പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്ന ശീലം മോക്ഷകവാടത്തെ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു. അത്തരക്കാരന്റെ ജീവിതം ക്ലേശഹീനമാകുന്നു.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

കൃഷിശാസ്ത്രം—(ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എൻ. കഞ്ഞൻപിള്ള എം. എ., ബി. എസ്‌സി. പിഎച്ച്. ഡി, അവർകൾ, ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പൊ, തിരുവനന്തപുരം).

ഗതാനുഗതികന്യായേന വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു തൊഴില്ല കിട്ടാതെ തിരിയുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ കൃഷി, ശില്പം മുതലായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നതായാൽ, പരാശ്രയം കൂടാതെ പണം നേടുവാനും, നാട്ടിന്നു നന്മ വരുത്തുവാനും കഴിയുന്നതാണെന്നു് ഇനിയെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇന്ത്യാഭൂമിയുടെ ഫലസമൃദ്ധി ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. വേണ്ടതുപോലെ വേലയെടുത്താൽ മതിയായ പ്രതിഫലം കൊടുപ്പാനുള്ള ശക്തി ഇപ്പോഴും ഇന്ത്യാഭൂമിക്ക് ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. കാലംകൊണ്ടു ചില മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുള്ളതിൽ വല്ല ദോഷാംശങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ, അവയ്ക്കു പല പരിഹാരങ്ങ

ളും കണ്ടെത്തീട്ടുണ്ട്; കണ്ടുവരുന്നതുമുണ്ട്. കാട്ടു കുറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടു വളത്തിന്നു തോലു കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്നു പകരം കൃത്രിമവളങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. അവയെ അറിഞ്ഞുപയോഗിക്കേണ്ടുന്ന ചുമതല തൊഴില്ക്കാൎക്കുതന്നെയാണ്. ഇങ്ങിനെ പലതും എടുത്തു പറവാനുണ്ടാകും. നമ്മുടെ കൃഷിക്കാര പുതുതായി യാതൊന്നും അറിവാൻ ശ്രമിക്കാതെ 'കാലക്കേടി'നെ കുററം പറഞ്ഞുകൊണ്ടും കൃഷി നന്നാവാൻ കുട്ടിച്ചാത്തന്മാരെ സേവിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഇപ്പോഴും കാലം കഴിക്കുന്നത്. കൃഷി പരിചയംകൊണ്ടു മാത്രം അറിയേണ്ടതാണെന്നും, അതിന്നൊരു ശാസ്ത്രം ഇല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു ലോകചരിത്രം പഠിപ്പാൻ പറയുകയെ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഓരൊ വിഷയങ്ങളിലുമുള്ള അനേകം സാമാന്യതത്വങ്ങളെ കണ്ടറിഞ്ഞു രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതൊരു ശാസ്ത്രമായിത്തീരുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം കാലക്രമംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണ്. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം എന്നിവയും സൃഷ്ടിയിൽതന്നെ, ഇപ്പോൾ കാണുന്നമാതിരി വാൎത്തുവെച്ചവയല്ല. അവയെല്ലാം കാലംകൊണ്ടു വികസിച്ചുവന്നവയാണ്. കാരണവന്മാരുടെ പഴമൊഴി കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു കാൎയ്യം നടത്തുന്നവൎക്കു പുതുതായ തത്വങ്ങൾ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സംഗതിവരാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമുക്കു നല്ലൊരു കൃഷിശാസ്ത്രം ഇതിന്നുമുമ്പെ ഉണ്ടാവാതിരുന്നത്. ശാസ്ത്രം മാത്രം പഠിച്ചതുകൊണ്ടു കൎമ്മകൌശലം സിദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നതു ശാസ്ത്രത്തിന്നൊരു ന്യൂനതയാണെങ്കിൽ ആ ന്യൂനത മിക്കതും എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുമുള്ളതുതന്നെയാണ്.

പ്രകൃതഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ പരിശ്രമം സമയോചിതവും അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദവുമായിരിക്കുന്നുവെന്നു ഞങ്ങൾ ആനന്ദമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളുടെ വിഭാഗവും പ്രതിപാദനക്രമവും വൃത്തിയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലധികം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നതു ഭാഷയുടെ ലാളിത്യമാണ്. മലയാളഭാഷയിൽ ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളവൎക്കു മാത്രമെ ആ ഭാഷയിലെ ശബ്ദദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടുള്ള ക്ലേശം അറിവാൻ പാടുള്ളു. നടപ്പില്ലാത്ത അസംഖ്യം പദങ്ങളെ കെട്ടിച്ചമക്കാതെ കൃഷിശാസ്ത്രം ഈ മട്ടിൽ എഴുതിത്തീൎത്തതു ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്നൊരു വലിയ മെച്ചംതന്നെയാണ്. വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു പാഠ്യപുസ്തകമാകത്തക്കവണ്ണം ക്രമപ്പെടുത്തി കൃഷിശാസ്ത്രത്തെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങളെ കാണിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പടങ്ങൾ ചേൎത്തിട്ടുള്ളതും ചില പദങ്ങളുടെ അൎത്ഥം വിവരിപ്പാൻ 'ഗ്ലോസറി' കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കും വളരെ ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ കൃഷിശാസ്ത്രം മലയാളഭാഷക്കു കിട്ടീട്ടുള്ള രത്നങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ നവീനപണ്ഡിതന്മാർ ഇമ്മാതിരി ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു നിൎമ്മിക്കേണ്ടത്.

बौद्धवस्तुवादः।

अस्ति प्रकारद्वयं दार्शनिकानां सिद्धान्तसरणौ, बाह्यवस्तुवादो बौद्धवस्तुवादश्चेति । सर्वा एव शास्त्रसरणयः प्रकारयोरनयोरन्यतरमाश्रित्य प्रवृत्ता इति सूक्ष्मेक्षिकाशालिनां विदितचरमिदं विश्वेषाम् । बाह्यवस्तुवादः समस्तमेव वस्तुजातं बहिरवतिष्ठमानमाकलयति । अस्माभिरनुक्षणमनुभूयमानाः पदार्था बहिरासीना आस्माकीनमनुभवमङ्कुरयन्तीति

तेषां सिद्धान्तः । न हि कश्चिदपि पुमाननुन्मत्तः पदार्थं बहिरसन्तं ग्रहीतुं पारयति । गगनकुसुममपश्यमिति न कोऽपि प्रकृतिस्थः पुरुषः प्रत्येतीति पदार्थज्ञानं प्रति पदार्थानां बहिर्देशसत्ता समपेक्षितेति मन्यन्ते बाह्यवस्तुवादिनः । दार्शनिकानां मध्ये च नैयायिकाः सर्वत्रापि बाह्यवस्तुवादपक्षपातं सुदृढमवलम्बमाना अवलोक्यन्ते । अविद्यमानवस्तुविषये शब्दस्याप्यप्रवृत्तिमाचक्षाणा नैयायिका हि "मृगतृष्णाम्भसि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः । एष वन्ध्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः" इत्यादौ योग्यताज्ञानविरहादन्वयबोध एव नोत्पद्यत इति समुदर्यकार्षुः । एतादृशेषु प्रदेशेषु विशकलितानां पदार्थानां स्मृतिमात्रं केवलमङ्गीक्रियते नैयायिकधुरन्धरैः । विशकलिततया समधिगतानां क्रोडीकरणाय शक्नोति चेतनाशक्तिरिति तैरप्यकामैरभ्युपगन्तव्यं भवेत् ॥

अपरे पुनरनुभवानुरोधादन्यथा कल्पयन्ति । मृगतृष्णाम्भसीत्यादिपद्येष्वपि चमत्कारविशेषोदयादितरवाक्यजन्यबोधादेतद्वाक्योदितान्वयबोधस्य वैजात्यानवगमाच्चेदमपि वाक्यमर्थबोधं जनयत्येवेति मतान्तरावलम्बिनो मन्यन्ते । अमी पुनरन्वयबोधे योग्यताज्ञानस्यायोग्यताज्ञानविरहस्य वा कारणतां निराकुर्वन्ति । सर्वेषामपि ज्ञानानां विषयसापेक्षत्वमिति नियमं समर्थयितुं बौद्धं पदार्थमपि स्वीकुर्वन्त्येतन्मतानुयायिनः । अननुभूतचराणामपि पदार्थानां स्वप्नादावनुभवदर्शनेन बौद्धपदार्थाङ्गीकार आवश्यक इति चैतन्मतानुयायिनां वाचोयुक्तिः । किं च घटादिकं वस्तु निर्मातुकामः पुरुषः प्रथमं संकल्पयति कम्बुग्रीवादिविशिष्टं व्यक्तिविशेषम् । अतो बहिरुत्पत्तेः पूर्वमपि मानसं वस्त्वस्तीत्यायाति । बहिरसतोऽपि शशशृङ्गादेर्मानसी सत्ताऽभ्युपगम्यत इति शशशृङ्गादिपदानामर्थबोधहेतुता न व्याहन्यते । 'शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प' इति प्रतिपादयन् भगवान् पतञ्जलिरप्यत्र साहाय्यमादधाति । शून्यवस्तुविषयेऽपि शब्दस्य ज्ञानोत्पादनपाटवमस्तीति, तज्जन्यं ज्ञानं विकल्पव्यपदेशार्हमिति च पूर्वोक्तवाक्यनिष्कर्षः । बहिरसतामपि वस्तूनां बौद्धसत्तायां स्वीक्रियमाणायां किमु वक्तव्यं बहिः सतामपि सास्तीति । अतः सर्वोऽपि प्रपञ्चो बुद्धिमारुह्य चकास्तीति बौद्धवस्तुवादिनां राद्धान्तः । बौद्धस्यैव प्रपञ्चस्य सुखदुःखहेतुत्वमप्युपपद्यमानमवलोक्यते । असत्यपि पुरस्तात्पन्नगे, वेणावुरगभ्रान्त्या बिभेति जनता कम्पते च पलायते च । जीवत्यपि तनुजे मृत इति मृषावार्तामधिगत्य मुह्यतो मातापितरौ । वस्तुतो मृतेऽपि वा वार्तामविदित्वा मोदमानौ वर्तेते । एवमालोच्यमाने मानसस्यैव वस्तुसत्त्वस्य सुखदुःखहेतुता सम्भावितेति पर्यवस्यति ॥

अपि चानुभवव्यतिरेकेण सत्तां नाम निरूपयितुं न शक्यते शक्रपुरोहितेनापि । यद्यदानुभूयते तत्तदा वर्तते । जाग्रति स्वप्ने चानुभवस्यानुवर्तनादस्ति वस्तुजातस्योभावचस्य सत्ता । सुषुप्तौ पुनर्विज्ञानस्यैव विलयनान्नास्ति कश्चिदपि वस्तुव्यवहारः । अतोऽपि ज्ञानाधीनसत्ताकमेव समस्तं चराचरात्मकं जगत् । बाह्यानि वस्तूनि पुनरान्तरं विज्ञानं जनयितुमुपकुर्वन्तीति न तेषामेकान्तापलापप्रसङ्गशङ्काप्येतन्मते ॥

अन्ये तु दार्शनिका अस्मादपि मतात्पदमेकं पुरतो विन्यस्यन्ति, विस्मापयन्ति च लौकिकानपलापेन बाह्यवस्तूनाम् । प्रथते हि तेषां मतं विज्ञानवादनाम्ना । विज्ञानवादिनः किल सौगता बौद्धसत्तातिरिक्तां बाह्यसत्तां गगनकुसुमसोदरीमेव प्रतिपादयन्ति । न हि विज्ञानादन्यदस्ति किमपि वस्तुस्वरूपम् । विषयाः सर्वेऽपि विज्ञानानुरक्ततया भासमाना

ज्ञानधर्मा एव । अथ कथमेतन्मते ज्ञानवैचित्र्यमुपपादयितुं शक्यमिति मा नाम भ्राम्यन्तु मनीषिणः । सर्वस्यापि ज्ञानस्य स्वप्रज्ञानसमानधर्मतया तथाविधज्ञानकारणभूता वासनाविचित्रतैव ज्ञानवैजात्यं प्रयुङ्क्ते । विज्ञानवैचित्र्यप्रयुक्तं वासनावैविध्यं वासनावैविध्यप्रयुक्तं च विज्ञानवैचित्र्यमिति कथं वैतादृशमुपपादनं कृतमतीनामादरणीयं स्यादिति तु न साम्प्रतमुद्भावयितुम् । एतादृशान्योन्याश्रयदोषोन्मुक्तं न किमपि मतमद्यावधि कृतावतारं पश्यामः पृथिवीतले । प्रपञ्चमिथ्यात्ववादिनोऽपि वेदान्तिनश्चरमोपपादनाय बीजाङ्कुरवदनादित्वमेव समाधानमुद्भावयन्ति । कथमन्यथा तन्मतेऽपि पूर्वानुभवजन्यसंस्कारसापेक्षस्य प्रपञ्चभ्रमस्योपपादनं संघटेत । भ्रमो वासनामपेक्षत इत्यविवादम् । न हि सर्पवासनां विना सर्पभ्रान्तिरुदेति कदाचिदपि। तथा प्रपञ्चभ्रान्तिजनने प्रपञ्चवासना बीजभावं भजत एव । अतः पूर्वोक्तरीत्यान्योन्याश्रयः प्रतिष्ठितेष्वपि मतान्तरेषु सुतरां जागर्ति । अनादिनि च वासनावैचित्र्ये परिकल्प्यमाने विज्ञानवैचित्र्यस्य सूपपादतया किमिति वृथा बाह्यं वस्तु कल्पयामः? इति सौगता निगदन्ति ॥

एवं बौद्धवस्तुवादः क्रमेणोद्गतिमवाप्य बाह्यवस्तुसत्तानिषेधायापि प्रवर्तते स्म सौगतसमये । अनुभवैकशरणानां लौकिकानामिदमतीव विस्मयं जनयेद्बौद्धवस्तुवादस्येतिवृत्तम् । स्वामिनमुपजीव्य समृद्धिं प्राप्तवतः किङ्करस्य स्वामिसमुन्मूलनोद्यम इवावभासते बाह्यवस्तुसत्तामपेक्ष्य लब्धात्मनो विज्ञानस्य तदुन्मूलनविजृम्भितमस्मादृशां यथाश्रुतग्राहिणाम् । वस्तुतस्तु विज्ञानं वा विषयो वा तदुभयमपि वा सत्यस्वरूपमित्येतत् को वेद? । एतादृशविषयविमर्श एव काकदन्तपरीक्षणप्रयास इवावभासते लौकिकानामस्मद्विधानामिति साधारणा भणन्ति ॥

अनुभवानुरोधेन बौद्धोऽपि प्रपञ्चः स्वीकरणीयश्चेदास्तां नाम । बाह्यस्य प्रपञ्चस्यापलपनाय प्रवर्तमानाः सौगताः कथं वा स्युरवधेयवचनाः । समस्तापि जनता स्वप्नज्ञानानां जागरितज्ञानानां च वैजात्यं स्वत एवानुभवति । स्वाप्नं विज्ञानमनन्तरक्षण एव बाध्यते, न तथा जागरितज्ञानं बाध्यमानं दृश्यते । स्वप्नो विरुद्धानप्यर्थान् प्रकाशयति बुद्धाविति संमन्यते समस्तैः । बाह्यप्रपञ्चे केवलमपलप्यमाने कस्य केन विरोधः?। सर्वमपि मानसं विज्ञानमेकजातीयमेव तदा परिणमेदिति मिथ्यातथ्यविवेकलोपः कथं वार्यताम्? । किं च गगनकुसुमज्ञानमुद्यानकुसुमज्ञानं च समानधर्मैवेति प्रलपतः पण्डितमानिन उन्मादचिकित्सा यदि विधीयते भिषग्वरैस्तर्हि को विसंवदेत?। अतो बुद्धिमात्रकल्पितानां बहिरुपलभ्यमानानां च वस्तूनां किमपि वैलक्षण्यमूरीकरणीयमेव ॥

अत एवाद्वैतवादिनो व्यावहारिकसत्ताविलक्षणां प्रातिभासिकीं सत्तामभ्युपागमन् । शशशृङ्गादीनां तु शुक्तिरजतादिभ्योऽपि वैलक्षण्यं सम्पादनीयमिति तेषां प्रातिभासिकसत्ता न स्वीक्रियते । तद्विषये विकल्पमात्रमङ्गीकुर्वन्ति वेदान्तिनः । साहसिकैरिह सौगतैः प्रवर्तितं बौद्धवस्तुवादं शतशः शकलयन्ति शङ्करभगवत्पादा 'नाभाव उपलब्धे' रित्यस्मिन् वैयासिकेऽधिकरणे । संक्षिप्तेनानेन विवरणेन येषां विषयेऽत्र जिज्ञासा समुन्मिषति न च शाम्यति ते भगवतां पादमूलमेवोपसर्पन्तु । मार्गप्रदर्शनमात्रेण चरितार्था वयमल्पमेधसः ॥

൧൦൮൭ കന്നി

മംഗളോദയം

സാഹിത്യം മുതലായ

വിശിഷ്ടവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന

ഒരു മാസിക

വിഷയങ്ങൾ

കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കൂടം

മംഗളോദയം കമ്പനി, ക്ലിപ്തം

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

മംഗളോദയം

൧൦൯൨

പുസ്തകം ൯	ചിങ്ങമാസം	ലക്കം ൧

മംഗളം

നല്ലാറ്റുമ്പിളി, പാമ്പു, നഞ്ഞു, ചുടലച്ചാരം, കനൽക്കട്ടയെ-
ന്നല്ലാത്തോൽ, തലയോടി, തൊക്കെയൊരുപോലും പ്രീതിയോടേന്തുമവൻ
നല്ലാർതാനുടൽപാതിയെങ്കിലുമനംഗാരാതിയായ്മായയെ-
ന്നല്ലാകെക്കളയുന്നസൂക്ഷ്മനഴലിങ്ങാററട്ടെയോഗേശ്വരൻ.

യോഗശാസ്ത്രം

ഈ ലോകത്തിലുള്ള, എല്ലാ പ്രാണികളും സുഖത്തിന്നായി പ്രയത്നിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ സുഖം സിദ്ധിക്കുന്നവർ എത്രയുണ്ട്? വളരെ അപൂർവ്വം. കൊട്ടാരത്തിൽ വാഴുന്ന രാജാവിന്നും കുടിലിൽ കിടക്കുന്ന ഭിക്ഷുവിന്നും മനസ്സുഖമില്ലായ്മ എന്നൊരംശം സമാനമായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. നവംനവമായി അനേകം സുഖസാമഗ്രികളെ നിർമ്മിക്കുന്ന പുതിയ പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രം പ്രാണികളുടെ യഥാർത്ഥസുഖത്തെ പൂർത്തിയാക്കുവാൻ എത്രത്തോളം ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ ആ ശാസ്ത്രത്തിന്നു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വളരെ ലാഘവം വന്നുചേരുന്നു. പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രത്തിന്നു വികാസവും പരിഷ്കാരവും കൂടിവരുന്തോറും ലോകത്തിൽ ആപത്തുകളും അനർത്ഥങ്ങളും കിടമത്സരവും കലഹവും വർദ്ധിച്ചാണു വരുന്നതെന്ന സംഗതി മാച്ചാൽ മായാത്ത വസ്തുസ്ഥിതിയാകുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തിയും ആകാശയാനങ്ങളും ഒരു കാലത്തും മനുഷ്യന്നു യഥാർത്ഥസുഖം അരുളുന്നതല്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ജഡമായ പ്രകൃതിയിലുള്ള ഏതൊരു ശക്തിക്കും, മനുഷ്യന്നു പരിപൂർണ്ണമായ സുഖമുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സുഖം എ

നത് ആത്മധൎമ്മമാകുന്നു. നമ്മുടെ അന്തൎയ്യാമിയായ പരമാത്മാവ് ആനന്ദസമുദ്രമായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതറിയാതെ, നാം സുഖത്തിന്നായി അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു. മൃഗതൃഷ്ണയിൽ ജലഭ്രാന്തിപിടിച്ചോടുന്ന മാൻകുട്ടിപോലെ ജഡമായ പ്രകൃതിയിൽ സുഖം കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രാണിവൎഗ്ഗം പാഞ്ഞു കുഴങ്ങുന്നു. അന്തഃകരണത്തിന്റെ വികാരങ്ങളിലൊന്നായ കാമത്തെ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആത്മാവിലുള്ള പരമാനന്ദം താനെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നതാണ്. എന്നാൽ അന്തഃകരണവികാരങ്ങളെ അടക്കിയൊതുക്കുവാൻ എന്താണുപായം? ആ ഉപായത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ ഉപദേശിപ്പാനാണു യോഗശാസ്ത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്.

ചരകം വഴിക്കു(1)ദേഹദാൎഢ്യോപായവും വ്യാകരണമഹാഭാഷ്യം വഴിയായി വചശ്ശുദ്ധിമാൎഗ്ഗവും ഉപദേശിച്ചു ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിച്ച പതഞ്ജലിമഹൎഷി മനോമാലിന്യത്തിന്നു മൂലതോഹാനി വരുത്തുവാനായി യോഗശാസ്ത്രത്തെയും പ്രവൎത്തിപ്പിച്ചു. ആ മഹാത്മാവാണു യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലഭൂതങ്ങളായ യോഗസൂത്രങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ചത്. യോഗസൂത്രങ്ങൾക്കു വേദവ്യാസൻ ഒരു ഭാഷ്യവും ഉണ്ടാക്കി. പിൻകാലത്തുണ്ടായ യോഗശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം യോഗസൂത്രങ്ങളുടെ താൽപൎയ്യത്തെ വിസ്തരിച്ചു വിശദമാക്കിയെഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. ആറു ദൎശനങ്ങളിലൊന്നായ യോഗശാസ്ത്രം വളരെ പുരാതനകാലത്തുണ്ടായതാണെന്ന് അതിന്റെ ഉൽപത്തിചരിത്രത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മഹാഭാരതം വ്യാസനാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്നും, അതു പലരുംകൂടി ചമച്ചുണ്ടാക്കിയ കെട്ടുകഥയാണെന്നും വാദിക്കുന്ന ചില ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർ യോഗസൂത്രങ്ങളെ അടുത്തകാലത്തിൽ പെടുത്തി വ്യവഹരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവരുടെ വാദങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിലും അശ്രദ്ധേയങ്ങളാണെന്ന് ഒന്നുകൂടി ദൃഢീഭവിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ അവരുടെ വാദം യോഗസൂത്രങ്ങളുടെ പഴമയെ ലവലേശം ബാധിക്കുന്നതല്ല.

യോഗശാസ്ത്രത്തെ സേശ്വരസാംഖ്യം എന്നുകൂടി പറഞ്ഞുവരാറുള്ളതുകൊണ്ടു സാംഖ്യത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മിക്കതും യോഗശാസ്ത്രപ്രവൎത്തകന്നു സമ്മതമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. യോഗസൂത്രങ്ങളിൽ മൂലതത്വങ്ങളുടെ പരിഗണനം തുടങ്ങിയുള്ള പ്രധാനവിഷയങ്ങളെ വിട്ടുകാണുന്നതും മേല്പറഞ്ഞ ഊഹത്തെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വക അംശങ്ങളിൽ സാംഖ്യന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം തന്നെയാണു യോഗക്കാരന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിയന്താവും നിഗ്രഹാനുഗ്രഹശക്തനുമായ ഈശ്വരനെ അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള അംശത്തിൽ മാത്രമേ യോഗികൾ സാംഖ്യന്മാരിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുള്ളു. വാൎത്തികകാരനായ കാത്യായനന്റെ ഖണ്ഡനങ്ങളിൽനിന്നു പാണിനീയത്തെ പരിപാലിപ്പാൻ കുനിഞ്ഞുനിന്ന മഹാത്മാവു നിരീശ്വരതാപവാദംകൊണ്ടു നിഹതപ്രചാരമായ സാംഖ്യദൎശനത്തെ സംരക്ഷിപ്പാൻ കുറച്ചൊരു രൂപഭേദം വരുത്തി യോഗശാസ്ത്രമെന്നു പേരിട്ടു പുതുക്കിയതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളം വഴിയുണ്ട്. മനോനിഗ്രഹംകൂടാതെ തത്വജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നുള്ള സംഗതിയുടെ പ്രതിപാദനം യോഗസൂത്രങ്ങളിൽ ഇദംപ്രഥമമായി പുറപ്പെട്ടതുതന്നെയാണ്.

പുരുഷനും പ്രകൃതിയും അനാദിയടി

(1) ചരകം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത ആദിശേഷന്റെ മറെറാരവതാരമായ ചരകമഹൎഷിയാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ട്.

ണ്. പുരുഷൻ നിർഗ്ഗുണനും സ്വപ്രകാശസ്വരൂപിയുമാകുന്നു; നേരെമറിച്ചു പ്രകൃതിസത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്ന ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതും ജഡവുമാകുന്നു. പുരുഷനു പ്രകൃതിസംയോഗത്തിൽ ബന്ധമുണ്ടാകുന്നു. പ്രകൃതിപുരുഷന്മാരെ വേർതിരിച്ചറിയുമ്പോൾ മോക്ഷമുളവാകുന്നു എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള സാംഖ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം യോഗശാസ്ത്രത്തിലും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മാവു ശരീരന്തോറും ഭിന്നനാണെന്നു തന്നെയാണു യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തവും. അതുകൊണ്ടു യോഗശാസ്ത്രവും ദ്വൈതദശനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാണ്.

എന്നാൽ ജ്ഞാനസ്വരൂപിയായ പുരുഷനു ബന്ധം ചിത്തവൃത്തിസംയോഗത്താലുണ്ടായതാകകൊണ്ടു ചിത്തവൃത്തികളെ ഒതുക്കിയാൽ പുരുഷനു മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമെന്നു യോഗശാസ്ത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നു. ചിത്തവൃത്തികളെ ഒതുക്കുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലാണു യോഗസൂത്രങ്ങളുടെ അധികം ഭാഗവും വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. യോഗം എന്ന ശബ്ദത്തിനു പല അർത്ഥങ്ങളിലും പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ അതിനു ചിത്തവൃത്തിനിരോധം എന്ന പാരിഭാഷികാർത്ഥമാണു നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത് (1) ചിത്തവൃത്തികളെ ഒതുക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിർവ്വികല്പമായ സമാധിയുണ്ടാകയും, ജീവാത്മാവിനു പരമാത്മാവിനോട് ഐക്യം വരികയും ചെയ്യുന്നു. ജീവപരമാക്കളുടെ ഐക്യമാകുന്ന യോഗത്തിനുതകുന്ന ഉപയോഗങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനാലും യോഗശാസ്ത്രം എന്ന പേരിന്ന് അന്വർത്ഥത പറയാവുന്നതാണ്. സൂത്രങ്ങളുടെ പുറപ്പാടോടുകൂടിയാണു യോഗം ഒരു പ്രത്യേകശാസ്ത്രമായി തിരിഞ്ഞുകണ്ടു തുടങ്ങിയതെന്നിരുന്നാലും അതിന്റെ ബീജശകലങ്ങൾ ഉപനിഷത്തുകളിൽ അവിടവിടെയായി ചിന്നിച്ചിതറികിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടെത്തുവാൻ സ്ഥൂലദൃക്കുകളുടെ പരിശോധനം തന്നെ മതിയാകുന്നതാണ്.(1)

യോഗസൂത്രങ്ങളെ **സമാധി**പാദം, സാധനപാദം,വിഭൂതിപാദം,കൈവല്യപാദം, എന്നിങ്ങിനെ നാലായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ, സമാധിപാദത്തിൽ നിർവ്വികല്പമായ സമാധിയുടെ സ്വരൂപം, ഉപായം എന്നിവയും, സാധനപാദത്തിൽ യോഗം ശീലിപ്പാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ആരുരുക്ഷുക്കൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ യമം മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും,വിഭൂതിപാദത്തിൽ യോഗാഭ്യാസത്താലുണ്ടാകുന്ന ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, നാലാമത്തേതായ കൈവല്യപാദത്തിൽ മോക്ഷാവസ്ഥയുടെ ലക്ഷണവും പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വിഷയങ്ങളാകുന്ന വൃക്ഷശാഖകളിൽ ചാടിയോടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനോവാനരനെ പിടിച്ചു പാട്ടിലാക്കുവാൻ അഭ്യാസം വൈരാഗ്യം എന്ന രണ്ടു സൂത്രങ്ങളല്ലാതെ മറെറാരുപായവുമില്ലെന്നു യോഗസൂത്രകാരൻ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതിയെത്തന്നെയാണു ഭഗവൽഗീതയിൽ

ചഞ്ചലംഹിമനഃകൃഷ്ണ പ്രമാഥിബലവദ്ദൃഢം
തസ്യാഹംനിഗ്രഹംമന്യേവായോരിവസുദുഷ്കരം

എന്ന അർജ്ജുനചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമായ

അഭ്യാസേനതുകൌന്തേയവൈരാഗ്യേണചഗൃഹ്യതേ

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭഗവദ്വചനം വിശദമാക്കി പറയുന്നത്. അഭ്യാസം എന്നതു ചി

(1) യോഗശ്ചിത്തവൃത്തിനിരോധഃ (യോഗസൂത്രം) പാ 1- സൂ 2

1 കഠോപനിഷത്തിലെ ഒന്നാമദ്ധ്യായവും ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത്തിലെ രണ്ടാമദ്ധ്യായവും നോക്കുക

ത്തത്തിന്ന് ഐകാഗ്ര്യം വരുത്തുവാനുള്ള യത്നമാകുന്നു. ചിത്തത്തെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ സ്ഥിരമാക്കി കുറെ നേരത്തേക്കു നിൎത്തുവാൻ ആദ്യത്തിൽ ശീലിക്കുക, പിന്നെ സമയത്തെ ദീൎഘിപ്പിക്കുക. ഇങ്ങിനെ അഭ്യസിച്ച ക്രമത്തിൽ ഐകാഗ്ര്യം സമ്പാദിച്ചാൽ ചിത്തം നമുക്കു സ്വാധീനമായി തീരും. അപ്പോൾ അഭിമതമായ വിഷയത്തിൽ ചിത്തത്തെ നിലനിൎത്തുവാൻ ക്ലേശലേശമെങ്കിലും ഇല്ലാതാകും. പിന്നെ വിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞ് ആത്മസ്വരൂപത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്വാനും നിൎവ്വികല്പസമാധിയിലേക്കു കയറിച്ചെല്ലുവാനും വളരെ എളുപ്പമുണ്ടാകും. വൈരാഗ്യം എന്നതു ദൃഷ്ടങ്ങളായ ഭോഗങ്ങളിലും, ശ്രുതിമൂലമായി അറിവാൻ കഴിയുന്ന സ്വൎഗ്ഗാദികളിലും ആസക്തിയില്ലായ്ക തന്നെ. ഈ വൈരാഗ്യം ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്നുള്ള പ്രധാന സഹകാരിയാകുന്നു. അല്പമെങ്കിലും വൈരാഗ്യം വരാത്തവൎക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയങ്ങളിൽ ആഭിമുഖ്യം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

അതുപോലെതന്നെ ക്ലേശം, കൎമ്മം, വിപാകം, ആശയം (1) എന്നീ ജീവധൎമ്മങ്ങളില്ലാത്തവനും പരമകാരുണികനുമായ ഈശ്വരന്റെ ധ്യാനവും സമാധിസിദ്ധിക്കു വേണ്ട മുഖ്യസാധനമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരവാചകമായ പ്രണവത്തെ അൎത്ഥാനുസന്ധാനത്തോടുകൂടി ജപിക്കുന്നതു തന്നെയാണ് ഈശ്വരധ്യാനം. ധ്യാനശക്തികൊണ്ടു തദാകാരത്വം തന്നെ വരുന്നതാകയാൽ ഇടമുറിയാതെയുള്ള ഈ ഈശ്വരധ്യാനം ഐക്യസിദ്ധിക്കു കാരണമായി തീരുന്നതാണ്. നിൎവ്വികല്പമായ സമാധിയിൽ ബാഹ്യവിഷയങ്ങളുടെ സ്മരണം തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കേവലമായ തത്വം മാത്രം ആ ദശയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ആ ദശാവിശേഷം വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു വിവരിപ്പാൻ കഴിയാത്തതാകുന്നു. ആ ദശയിലെത്തീട്ടുള്ളവർ ജീവന്മുക്തന്മാരാണെന്നു തന്നെ പറയാം.

യമം, നിയമം മുതലായ അഷ്ടാംഗങ്ങൾ (2) ആരുരുക്ഷുക്കൾക്ക് അനുഷ്ഠിപ്പാനുള്ളവയാണ്. ഈ അഷ്ടാംഗങ്ങളിൽ അഹിംസ, സത്യം, അസ്തേയം, ബ്രഹ്മചൎയ്യം, ശൗചം, സന്തോഷം, സ്വാധ്യായം ഇത്യാദികളായ സദാചാരത്തിന്റെ കാതലുകളെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സദാചാരപ്രതിഷ്ഠയും യോഗശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സാത്വികവൃത്തിയെ പ്രബലപ്പെടുത്തി ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാക്കുന്ന സാമഗ്രികളെല്ലാം അഷ്ടാംഗങ്ങളിൽ അന്തൎഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടി വരും.

യോഗാഭ്യാസം കൊണ്ടു മോക്ഷത്തിന്നും പുറമെ അവാന്തരഫലങ്ങളായ പല ഐശ്വൎയ്യങ്ങളേയും പ്രാപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അണിമ, മഹിമ തുടങ്ങിയുള്ള പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അഷ്ടൈശ്വൎയ്യങ്ങൾ യോഗത്തി

---

1 ക്ലേശം = അവിദ്യ, അസ്മിതരാഗം, ദ്വേഷം, അഭിനിവേശം എന്നിവ. കൎമ്മം = പുണ്യപാപങ്ങൾ. വിപാകം = ജനനം, ജീവധാരണം, ഭോഗം എന്നി കൎമ്മഫലങ്ങൾ. ആശയം = വാസന. 2 യമം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യാഹാരം, ധാരണ, ധ്യാനം, സമാധി എന്നിവ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ അഞ്ചെണ്ണം ബഹിരംഗസാധനവും ബാക്കിയുള്ളവ അന്തരംഗസാധനവുമാകുന്നു. സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പറയുന്ന സമാധി സവികല്പവുമാകുന്നു.

ന്റെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. എത്രയെങ്കിലും അകലെ കിടക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുക, വരുവാൻ പോകുന്നതോ കഴിഞ്ഞതോ ആയ കാൎയ്യങ്ങളെ അറിയുക, ഒരേ സമയത്ത് അനേകം ശരീരങ്ങളെടുക്കുക എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ആശ്ചൎയ്യകൎമ്മങ്ങളെല്ലാം യോഗികൾക്കു അലക്ഷ്യമായി ചെയ്യാൻ കഴിയും. പക്ഷെ നിൎവ്വികല്പസമാധിയിലുള്ള പരമാനന്ദം കണ്ടിട്ടുള്ള യോഗിക്ക് ഇവ കേവലം നിസ്സാരങ്ങളായി പോകുന്നതിനാൽ അവർ ഇതുകളിൽ ശ്രദ്ധ വെക്കുന്നതല്ല. ഇന്നു നാട്ടിലെങ്ങും പടന്നു പിടിച്ചുവരുന്ന ബ്രഹ്മവിദ്യാമതത്തിന്റെ* പ്രതിഷ്ഠാപകന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കാമെന്നു ധാടി പറയുന്ന ജാലപ്രയോഗങ്ങളിൽ പലതും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഐശ്വൎയ്യങ്ങളുടെ പൊട്ടും പൊടികളും മാത്രമാണ്. അവയെ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തുവാനുംകൂടി പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ പരിശ്രമം ആവശ്യകമായി വന്നിരിക്കുന്നു. നോക്കു നമ്മുടെ അലസതാവിലാസം!

എന്നാൽ ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അദ്വിതീയനായ പരമാത്മാവിന്റെ ജ്ഞാനവും അതിൻവഴിക്കു മോക്ഷവും സിദ്ധിക്കുന്നതാകയാൽ യോഗം കൊണ്ടെന്തു ഫലമാണെന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടായേക്കാം. ഈ ചോദ്യത്തിനും യോഗികൾ സമാധാനം പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപനിഷത്തുകളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ആത്മജ്ഞാനം പരോക്ഷമാകുന്നു. കാശിയെന്നൊരു നഗരിയുണ്ടെന്നു ദൂരത്തിരുന്നു കേൾക്കുന്നപോലെ ആത്മാവ് അദ്വിതീയനാണെന്ന് ഉപനിഷത്തുകളിൽനിന്നു നാം കേട്ടറിയുന്നതെയുള്ളു. ഇങ്ങിനെ ശബ്ദത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ജ്ഞാനം സാക്ഷാൽകാരമെന്നപേരിന്നൎഹതയുള്ളതല്ല. ആത്മസാക്ഷാൽകാരം ഉണ്ടായാലല്ലാതെ സംസാരനിവൃത്തി വരികയില്ലെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഉപനിഷദൎത്ഥം കട്ടകട്ടിയാക്കി വെച്ചിട്ടുള്ള വെറും വിദ്വാന്മാർ ദൃഷ്ടാന്തമായിരിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ. സാക്ഷാൽകാരത്തിന്നുള്ള രാജമാൎഗ്ഗമാണു യോഗാഭ്യാസം. ആത്മാവിന്റെ ശ്രവണത്തിന്നു ശേഷം മനനം, ധ്യാനം എന്നിവയും അപരിഹരണീയങ്ങളാണെന്നു ഘോഷിക്കുന്ന ഉപനിഷദ്വചനവും (1) ഈ പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തിന്നനുകൂലിക്കുന്നുണ്ട്. ആത്മസാക്ഷാൽകാരാവസ്ഥയിലെത്തീട്ടില്ലാത്തവൎക്ക് യോഗംകൊണ്ടു ദുഃഖത്തിന്റെ മൂലനാശം വരുന്നതുമല്ല. അടക്കംവെച്ച ഭൂതം കഴിഞ്ഞുപോകാതെ ഇടക്കിടക്കു ബാധിക്കുന്നതുപോലെ അടക്കംകൊണ്ടു മാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചിത്തവൃത്തികൾ വീണ്ടും ബാധിക്കാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ അജ്ഞാനത്തിന്റെ വേരറുക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്നു പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുകതന്നെ വേണം.

യോഗം അനുഷ്ഠാനപദ്ധതി കാണിച്ചു തരുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രമാണ്. മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതു യോഗാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. ഹിന്തുക്കളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ആകാശത്തിൽ മാളിക കെട്ടുന്നവയാണെന്ന് അനുഷ്ഠാനപരത്വം അഭിമാനിച്ചു വരുന്നവർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മിഥ്യാപവാദം ഈ ശാസ്ത്രത്തിന്ന് ഒട്ടും തട്ടുകയില്ലതന്നെ.

യോഗം ശീലിക്കുന്നവൎക്കു പല വിഘ്നങ്ങളും ഭ്രംശങ്ങളും നേരിടുവാനെളുപ്പമാണ്.

* (Theoroply·)

(1) ആത്മാവാരേ ദ്രഷ്ടവ്യഃ ശ്രോതവ്യോ മന്തവ്യോ നിദിധ്യാസിതവ്യഃ (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്)

എങ്കിലും അവയൊന്നും വകവെക്കാതെ ഉറച്ചു പുറപ്പെട്ടാൽ കാലക്രമത്തിൽ മനോനിഗ്രഹവും ദുഃഖനിവൃത്തിയും കിട്ടാതിരിക്കയില്ല. ഇടക്കുണ്ടാകാവുന്ന ഭ്രംശങ്ങൾ യോഗിക്ക് അധോഗതി വരുത്തുകയില്ലെന്നും, യോഗഭ്രഷ്ടർ ജന്മാന്തരത്തിലും പൂൎവ്വവാസനകൊണ്ടു യോഗിയായി തീൎന്നു സിദ്ധി സമ്പാദിപ്പാനിട വരുന്നതാണെന്നും ഭഗവാൻ അൎജ്ജുനനുപദേശിക്കുന്നു.(2) അതുകൊണ്ടു യോഗമാൎഗ്ഗം അപായം കുറഞ്ഞതും, യോഗസാധനങ്ങളായ യമാദികൾ കായക്ലേശം കൂടാതെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതിനാൽ സുഖസാദ്ധ്യവും കൂടിയാണെന്നു വരുന്നു. യോഗം ശരീരത്തിന്നു വളരെ ക്ലേശമുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നും, അതിൽ പലതരം അപായങ്ങൾ നേരിടുവാനെളുപ്പമാണെന്നും പൊതുവിൽ ഒരു ധാരണയുണ്ടാവാനിടവന്നതു 'ഹഠയോഗം' എന്നു പറയുന്ന അൎവ്വാചീനസൃഷ്ടിയുടെ അപകടത്താം നിമിത്തമാണ്. രാജയോഗം പ്രകൃതിയെ ബലാൽകാരേണ നിഗ്രഹിപ്പാനുപദേശിക്കയൊ കായക്ലേശത്തെ വിധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു രാജയോഗം കായക്ലേശത്തെ നിഷേധിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഐഹികങ്ങളായ ഐശ്വൎയ്യാഭാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൃഥഗ്ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടുവാൻ മാത്രമായി ചിലർ നിൎമ്മിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കുമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ അനൎത്ഥങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികവുമാണല്ലൊ.

ആത്മജ്ഞാനം മാത്രമാണു മോക്ഷസാധനമെന്നു വാദിക്കുന്ന വേദാന്തികളും യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന സമാധിസിദ്ധിമാൎഗ്ഗങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചു കൈക്കൊള്ളുന്നതേയുള്ളു (1) ശാരീരകമീമാംസയിൽ പ്രതിപക്ഷികളെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ 'ഏതേന യോഗഃ പ്രത്യുക്തഃ'(2) എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു യോഗമതത്തേയും നിരാകരിക്കുന്ന വ്യാസമഹൎഷിക്കു യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അടിയോടെ തള്ളിക്കളയേണമെന്നു താല്പൎയ്യമുള്ളതായി വിചാരിപ്പാൻ യാതൊരു ന്യായവും കാണുന്നില്ല. സാംഖ്യന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതും, യോഗികൾ ആരാഞ്ഞു നോക്കാതെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളതുമായ പ്രധാനകാരണവാദത്തെ—പ്രകൃതി സ്വതന്ത്രമായി ജഗത്തിനെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന മതത്തെ—വേരറുത്തുവിടേണമെന്നെ വ്യാസൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു ഭാഷ്യകാരൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. യോഗസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ തനിക്കു തീരെ വിസമ്മതമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ വ്യാസൻ യോഗസൂത്രങ്ങൾക്കു ഭാഷ്യം നിൎമ്മിപ്പാൻതന്നെ തുനിയുമായിരുന്നില്ല.

അനേകം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ആധ്യാത്മികതത്വങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞു കാലാന്തരത്തിലും നീക്കുത്തുക്കം വരാത്ത വിധം അവയെ രേഖപ്പെടുത്തി മനുഷ്യൎക്കു യഥാൎത്ഥസുഖം സിദ്ധിപ്പാനുള്ള രാജമാൎഗ്ഗങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ചു സംസ്കരിച്ചുവെച്ച മഹാനുഭാവന്മാരായ നമ്മുടെ പൂൎവ്വപുരുഷന്മാർ അപരിഷ്കൃതന്മാരാണെന്നു ആലോചനയില്ലാതെ പറയുന്ന ഇന്നത്തെ പാതിപരിഷ്കാരികളോട് എന്താണു പറവാനുള്ളത്? അഥവാ ഈ വകക്കാരെ എന്തിന്നു കുററപ്പെടുത്തുന്നു? ഈ അല്പബുദ്ധികളുണ്ടൊ ആ മഹാത്മാക്കളുടെ മാഹാത്മ്യമറിയുന്നു?

2 ഭഗവൽഗീത ആറാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക

1 ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം 4 അദ്ധ്യായം 1 പാദം 6, 7 അധികരണങ്ങൾ നോക്കുക. 2 ബ്രഹ്മസൂത്രം അ 2 പാ 1 സൂ 3

——oo:o:oo——

വെള്ള

(തുടൎച്ച)

വെള്ള ഗൃഹത്തിലെ മറവഞ്ചേരിവൎഗ്ഗം ഇക്കാലംകൊണ്ടും പിന്നീടുമായി വീണ്ടും പലതായിപ്പിരിഞ്ഞുവന്നു. തെക്കേടത്ത, വടക്കേടത്ത്, നടുവിൽപ്പാട്ട്, മേൽപ്പത്തൂർ എന്നിങ്ങനെ ചില മനകൾ ഉണ്ടായിവന്നു. ഇവയിലുള്ള നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരെല്ലാം പഠിച്ച പണ്ഡിതന്മാരായി വളരെക്കാലം സഭാമഠത്തിൽ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാരായവരോധിക്കപ്പെട്ടുകയാൽ ഇവൎക്കു ഭട്ടതിരിസ്ഥാനം കുലമുദ്രയായിത്തീൎന്നു. വേറെയും, മറവഞ്ചേരിമനയ്ക്കു തെക്കേടം, വടക്കേടം, വാരാണസി എന്നും മററു ചില വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായി തീൎന്നു. ഇവയിൽ പെട്ടവർ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരായിത്തന്നെ പേരെടുത്തതെയുള്ളു. ഈ മറവഞ്ചേരി വൎഗ്ഗക്കാൎക്കു 'വെള്ളക്കാട്ട്' എന്ന മൂലഗൃഹദേവാലയത്തിന്നു പുറമെ, ചന്ദനക്കാവ് എന്നൊരു ഭഗവതിക്ഷേത്രവും പ്രത്യേകപരദേവതാലയമായിട്ടുണ്ട്. കാലാന്തരംകൊണ്ട് ഈ ക്ഷേത്രവും ഇവരുടെ തനതുകൈവശം വിട്ടു മററു ചില ഊരാളന്മാരുടെ ആക്രമണത്തിന്നധിനമാകാതിരുന്നില്ല. കല്പകമില്ലാപ്പൂർ ഗൃഹത്തിന്റെ മൂന്നാം ശാഖയിൽപ്പെട്ടവരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പാക്കം, പാഴിയോട് എന്നീ മനക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ ചന്ദനക്കാവു കൈവശത്തിലകപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണിപ്പോൾ കഴിയുന്നത്. ഈ മറവഞ്ചേരി വൎഗ്ഗക്കാരുടെ മാഹാത്മ്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ പലതുമുണ്ട്. വളരെ ദീൎഘകാലത്തെ അകലം പിടിയ്ക്കാതെ മുന്തുമുന്താറി ചില നാനം സംവത്സരത്തിന്നിങ്ങോട്ടു നോക്കിയാൽത്തന്നെ, ഇവരിൽ മേൽപ്പത്തൂർ മറാക്കൽ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട് എന്നൊരാളുടെ കഥമാത്രം എഴുതുകയാണെങ്കിൽ കൂടി ഒരു ചെറിയ പുസ്തകത്തിന്നു വകയാവും. അദ്ദേഹം സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങളായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം വായിച്ചാൽക്കൂടി ഒരുവന്ന് ഇന്നു സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നല്ല വ്യുല്പന്നനാവാൻ സാധിക്കും; വൈയാകരണനാവാൻ കഴിയും; സരസകവിധൎമ്മം പരിചയിപ്പാൻ പാററും; പരമഭക്തനായി പരഗതി നേടുവാനും കൂടും എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു നിൎത്തുവാനെ ഇപ്പോൾ തരമുള്ളു. ഈ മന ഇപ്പോൾ മറവഞ്ചേരിത്തെക്കേടം എന്ന മനയിൽ ലയിക്കത്തക്കവിധം കുററിമുടിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ വംശം, അമ്പലപ്പുഴ രാജാവിന്റെ സ്ഥാനം വഹിച്ചുവരുന്നു, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് ആ രാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയകാലത്ത് ആ സ്ഥാനം കല്പിച്ചുകൊടുത്തതാണെന്നും മററും ഐതിഹ്യമുണ്ട്. അതിപ്രസിദ്ധനായ നടുവിൽപാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ ജ്യേഷ്ഠിത്തങ്ങൾ കേൾക്കാത്ത മലയാളികൾ കുറയും എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ആ മനയും കുററിമുടിഞ്ഞു തെക്കേടത്തു മനയിലെക്കൊതുങ്ങി. വടക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ മനയും അങ്ങിനെതന്നെ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടതന്നെയും ഇപ്പോൾ കക്കാട്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മനക്കൽനിന്നു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ കക്കാട്ട ശാഖക്കാരുമായി പുലസംബന്ധവും വിടാതെനില്ക്കുന്നു.

പന്നിയൂർ കഴകത്തിൽ വാഠംനമ്പിസ്ഥാനം ഭരിച്ചുവന്നിരുന്ന കക്കാട്ടുഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥിതിയാണല്ലൊ സൎവ്വോന്നതമായി നില്ക്കുന്നത്. ഈ നമ്പിയാതിരിപ്പാട്ടിലെ മേലന്വേഷണത്തിൽ തിരുനാവായിൽ വെച്ചു പന്തീരാണ്ടുതോറും നടത്തിവന്നിരുന്ന മാമാങ്കമഹോത്സവമദ്ധ്യത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടുകഴിയുന്ന മഹാ ജനസഭയിൽ പലപല വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. എല്ലാ മലയാളികളും മുമ്പിൽ കുടുമ മുണ്ഡിക്കളി, വെള്ളവസ്ത്രം മുതലായിട്ടുള്ള കേരളാചാരചിഹ്നങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതു്, പന്തീരാണ്ടുകൂടുമ്പോൾ ജന്മികുടിയാന്മാർ തമ്മിൽ അവകാശം സ്ഥിരപ്പെടുത്തി പൊളിച്ചെഴുത്തു കഴിച്ചുവരുന്നതും, പലജാതിക്കാൎക്കും പരസ്പരാപേക്ഷാനടവടികൾ കാണുന്നതും, മററുപലതും അന്നത്തെ മഹാ ജനസഭാനിശ്ചയങ്ങളുടെ നിലനില്പിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഗ്രാമകലഹങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. അതു കഴകവ്യവസ്ഥകൊണ്ടു ശമിച്ചു. വീണ്ടും ശുകപുരവും പന്നിയൂരും തമ്മിൽ മത്സരം ജനിച്ചു. തമ്പുരാക്കൾമാരുടെ അവരോധംകൊണ്ടു് അതും ഒരുവിധം നശിച്ചു. പിന്നെയും നാലു കഴകക്കാർ തമ്മിൽ കിടമത്സരം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. ഇതിന്നും, മഹാ ജനസഭയിൽ സമാധാനമാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇരുകൂറിലേയും തമ്പുരാക്കൾമാർപോലും ഭിന്നിച്ചുപോയ ഈ കലക്കിന്റെ സമാധാനമാൎഗ്ഗം മലയാളത്തിൽ ഒരു വലിയ മാററത്തിന്നു കാരണമായി തീൎന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യാധികാരത്തിന്നു് ഇവിടെ വെച്ചാണ് ഒരു ഭംഗം സംഭവിപ്പാനിടയായതു്, ഇക്കാലത്താണു പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. കേരളത്തിന്റെ സൎവ്വാധിപത്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷത്രിയ (കോവിൽ) രാജാവിനെ പരദേശത്തുനിന്നുകൊണ്ടു വന്നു മലയാളിയാക്കി പന്തീരാണ്ടേക്കു മാത്രം അവരോധിക്കുകയായിരുന്നു ആ നിശ്ചയത്തിന്റെ സ്വരൂപം. ഇപ്രകാരം ആദ്യത്തെ പെരുമാളെ അവരോധിച്ചകാലത്തെ കലിവൎഷസംഖ്യ 'ഭൂമിൎദ്ദാം' എന്നാണ്. ഭൂമികൊടുത്തു എന്നൎത്ഥത്തിലുള്ള ഈ സംഖ്യ പ്രകാരം കലിവൎഷം ൩൪൪൪ ആകയാൽ ഇന്നേയ്ക്കു് രണ്ടായിരത്തിരുപത്തിനാലു സംവത്സരം മുമ്പാണ് ഈ അവരോധം കഴിഞ്ഞതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഈ അവരോധത്തോടുകൂടിയാണ് മലയാളത്തിൽ ഇന്നുള്ള ക്ഷത്രിയകുലങ്ങൾ കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങിയതു്. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ, കക്കാട്ടുഭട്ടതിരിപ്പാടായ പന്നിയൂർവാഠംനമ്പി, പ്രവൎത്തകന്മാരിൽ ഒന്നാമനായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇങ്ങിനെ പന്തീരാണ്ടുതോറും വന്നുകൂടുന്ന ക്ഷത്രിയൎക്കു കുടിയിരിപ്പാൻ സ്വന്തം ഭൂമിയിൽ വന്നേരിനാട് എന്നൊരംശം വിട്ടുകൊടുത്തതും ഈ മഹാനുഭാവൻ തന്നെയാണ്. മലയാളത്തിൽ ഇന്നുള്ള സകല ക്ഷത്രിയൎക്കും ഈ വന്നേരിനാടു മൂലസ്ഥാനമാണ്. കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടു ജന്മിയുടെ നിലയിലും കൂടി മാന്യനമായിരുന്നെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിക്കുന്നതിന്നു്, മുമ്പവരോധിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു തമ്പുരാക്കൾമാരോടുകൂടി നാലു കഴകത്തിലെ വാഠംനമ്പിമാരായ തളിയാതിരിമാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു മാമാങ്കമഹാജനയോഗത്തിൽ വെച്ചു 'പെരുമാളായി വാഴ്ക' എന്നു വിളിച്ചുപറയുകയാണു പതിവ്. 'യഥാചായേഷാം ഭവതി

നൃപതിന്നായകോ രാജ്യചക്ഷ്യാഃ' എന്ന ശുകസന്ദേശത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ പെരുമാളുവരോധക്രമത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു. ആ വരോധത്തോടു കൂടി പെരുമാക്കന്മാർ മഹാജനസഭയിൽ വെച്ചു നാട്ടുകാരിൽ ഓരോ വർഗ്ഗക്കാൎക്കും ചില വാഗ്ദത്തങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കണം എന്നും പതിവുണ്ട്. ഈ വക സത്യങ്ങൾക്കുപോലും ലംഘനം വരുത്തി ട്ടസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്ന ആറാമത്തെപ്പെരുമാളായ ചോളപ്പെരുമാളെക്കൊണ്ടുപലൎക്കും സങ്കടത്തിന്നിടയായി. അക്കാലത്തു തളിയാതിരിമാരുടെ ഊൎജ്ജിതം പെരുമാളുടെ പ്രഭുശക്തിക്കു കീഴടങ്ങി നിന്നിരുന്നതിനാൽ ഇവരുടെ ഐകമത്യം കൊണ്ടും പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. തമ്പുരാക്കളുടേയും മറ്റുപല മഹാബ്രാഹ്മണരുടേയും ഒരു ഗൂഢസദസ്സിൽ വെച്ച്, ഈ പെരുമാളെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഇല്ലായ്മ ചെയ്യേണ്ടതിന്നുള്ള ഭാരം പന്നിയൂർ വാൾനമ്പിയായ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടതന്നെ കയ്യേൽക്കേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ആ വീരപ്പെരുമാളെ ശത്രുഘ്നഷില്ലാഞ്ഞിട്ടു ചതിയിൽ വെട്ടിക്കൊന്നു 'ചത്തോനില്ല' എന്ന കലിവൎഷസംഖ്യാകാലത്ത് ഇല്ലായ്മച്ചെയ്കയും ചെയ്തു. തമ്പുരാക്കൾ മുതലായ മഹാബ്രാഹ്മണർ പൂൎവ്വാധികം ആദരിച്ചു എങ്കിലും, 'വഞ്ചനയാൽ വീരഹത്യ മഹാപാതകവും കുറവുമാണ്'' എന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേൽ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടായ ഈ വാൾനമ്പി സ്വയം ഇടഞ്ഞു 'നമ്പിടി'യായി വേറെ പിരിഞ്ഞിരുന്നതെ ഉള്ളു. ഇങ്ങിനെ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കുലവും രണ്ടായി തിരിഞ്ഞതിൽ ജ്യേഷ്ഠവംശം നമ്പിടിനിലയിൽ വാൾനമ്പിസ്ഥാനവും വഹിച്ചുവന്നു. ഈ ചരിത്രത്തിൻെറ സൂചനകൾ ഇന്നും കക്കാട്ടുകാരണവപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിലുള്ള ചടങ്ങുകൾകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ഈ നമ്പിടിയായ കക്കാട്ടു വംശം കാലാന്തരംകൊണ്ട് എലിയങ്ങാടെന്നും, ആയനിക്കുറന്നും രണ്ടായിത്തിരിഞ്ഞു. അതിൽ വാൾനമ്പിസ്ഥാനം അല്ലെങ്കിൽ നമ്പിയാതിരിപ്പാടുസ്ഥാനം എലിയങ്ങാട്ടേക്കും, കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാടു സ്ഥാനം ആയനിക്കുററിലെക്കും സ്ഥിരപ്പെട്ടു. വളരെക്കാലം ഈ സ്ഥാനം രണ്ടും കാരണവപ്പാട്ടിലേക്കായിരുന്നു എങ്കിലും, കാലാന്തരംകൊണ്ടു വന്നുകൂടി വൎദ്ധിച്ചുനിന്നിരുന്നതായ 'ഏറാടുപെരുമ്പടപ്പ്' മത്സരത്തിൽ ഇവർ തിരിഞ്ഞ് ഓരൊ ഭാഗത്തു പങ്കുകൊള്ളുകയാൽ, ഇങ്ങിനെ സ്ഥാനവും കൂടി പങ്കിടുവാൻ എളുപ്പത്തിൽ സംഗതിയായിത്തീൎന്നു. ഇതിൽ എലിയങ്ങാട്ടുവൎഗ്ഗക്കാർ ഇന്നും സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെക്കീഴിൽ 'മാലിഖാൻ' വാങ്ങി വരുന്നതും, ആയനിക്കുററുകാർ കൊച്ചിരാജാവിൻെറ പ്രത്യേകം ആപ്തനിലയിൽ അനുഭവം പററിവരുന്നതും ഇതിന്നു സൂചകങ്ങളാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ എലിയങ്ങാട്ടുകക്ഷിയും ആയനിക്കുറുകക്ഷിയും തമ്മിൽ പലപല കലഹങ്ങൾ നടത്തിയതായും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. ഇവർ ഇരുവൎഗ്ഗക്കാരും ക്രമേണ പല ശാഖകളായിപ്പിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എലിയങ്ങാട്ടുവൎഗ്ഗം, എലിയങ്ങാടു, പുന്നത്തൂർ, മണക്കുളം, ചിററഞ്ഞൂർ എന്നിങ്ങിനെ വേർതിരിഞ്ഞു. ആയനിക്കൂറുവൎഗ്ഗം, ചെറളയം, കുമരപുരം, ആനായ്ക്കൽ എന്നും മററുമായും പിരിഞ്ഞു. ഇവരെല്ലാം ഒരുപോലെ പുല സംബന്ധമുള്ളവരായും, മരുമക്കത്തായസമ്പ്രദായം അനുവൎത്തിക്കുന്നവരായും, ജാതിയിൽ അന്തരാളക്കാരായും കഴിഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവരെ വന്നേരിനമ്പിയാതിരിവംശക്കാരെന്നും, തലപ്പിള്ളിരാജവംശക്കാരെന്നും

ഏറാട്ടപെരുമ്പടപ്പുക്കൂറനുസരിച്ചു പറഞ്ഞും വരുന്നു.

കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ പൂൎവ്വഗൃഹത്തിലുള്ള അനുജസന്താനശാഖ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുവന്നു. വെള്ളഗൃഹക്കാരുടെ മൂലഗൃഹദേവതാലയമായ വെള്ളക്കാട്ടമ്പലത്തിൽ ഊരായ്മ കക്കാട്ടുഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ രണ്ടു വംശശാഖകൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കക്കാട്ടു കാരണവപ്പാട്ടിലെ ഊരായ്മയാണ് പാഴിയോട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു കൈവശപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേക്കുലം കുററിമുടിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സ്ഥാനം മേഴത്തോൾ ഗൃഹത്തിൽ ചേൎന്ന കൂടല്ലൂർ കോടനാട്ടുമനയ്ക്കലേക്കു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ തീട്ടൂരപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചു. ഇപ്പോഴും കോടനാട്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാടു വെള്ളക്കാട്ടുദേശത്തു കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാടായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുവരുന്നു.

ഈ വിധം പല ശാഖകളായിപ്പിരിഞ്ഞ വെള്ളഗൃഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു വലിയ മാററം സംഭവിച്ചതായ ഒരു കഥ പറയുവാനുണ്ട്. അതിന്നു ചെറിയതായ ഒരു പീഠികകൂടി പറഞ്ഞുവെക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞുവെച്ചപ്രകാരം അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലം 'തൃണവൽ'സമാന്തരം ൧൨ സംവത്സരമായിരുന്നു. അതിന്നകത്തു പല മാററങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുനാവായിൽ വെച്ചു മാമാങ്കകാലത്തു പന്തിരാണ്ടു കൂടുമ്പോൾ മാത്രം കൂടിയിരുന്ന മഹാജനസഭ, പെരുമാക്കന്മാർ വാണിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർ പട്ടണത്തിന്നടുത്തു വടക്കുഭാഗത്തായി തൃക്കണാമതിലകത്തു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമായി നിന്നുംകൊണ്ടു രാജ്യഭരണകാൎയ്യത്തിൽ സൎവ്വദാ സഹായിച്ചുവന്നു. ജൈനബൌദ്ധമതക്കാൎക്കും ഈ സഭയിൽ യഥേഷ്ടം പ്രവേശം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൎക്കും ഇതു പല സൌകൎയ്യത്തിന്നും ഇടയാക്കിയിരുന്നു. മണിമേഖല (ചിലപ്പതിയാരം) ഗ്രന്ഥകാരനായ എള്ളങ്കോടികൾ മുതലായ ബുദ്ധമതസിദ്ധന്മാൎക്കും ഈ സ്ഥലം പാണ്ഡിത്യപ്രസാധകമായിരുന്നു. ഈ സഭയിലെ മഹാജനനിശ്ചയപ്രകാരം ക്രിസ്താബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു യഹൂദന്മാൎക്കും, ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൫൨-ാമാണ്ടു കാലത്തു സെന്തോമാസ്സു മുതലായ ക്രിസ്തുമതപ്രാസംഗികാചാൎയ്യന്മാൎക്കു മലയാളത്തിൽ കടന്നുകൂടുവാനും മതം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും സംഗതിയായിത്തീൎന്നു. ഇടയ്ക്കൊരു പെരുമാൾ ബുദ്ധമതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു പള്ളിവാനുകൊണ്ട് ഈ സഭാജനങ്ങളെ മുഴുവനും ബുദ്ധമതത്തിൽ ചേൎപ്പാൻ ശ്രമിച്ചതു നിമിത്തം, പതിനെട്ടു സംഘം ചേൎന്ന സഭായോഗം പട്ടണം വിട്ടു കിഴക്കോട്ടു മാറിപ്പാൎത്തു 'തൃക്കാരിയൂർ' മഹാദേവനെ 'നാലുപാദം' എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ടു 'കണ്ണ'മിരുന്നു ഭജിച്ചു കലാശം പള്ളിവാണപ്പെരുമാളെത്തന്നെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി ചിലവിന്നും കൊടുത്തിരുത്തി. എല്ലാ സംഘക്കാരും ഒന്നുപോലെ ഇന്നും അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന നാലുപാദം എന്ന സേവാക്രമം ഇതിന്നു മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ഹരിശ്ചന്ദ്രപ്പെരുമാൾ എന്ന മറെറാരു മഹാൻ ബുദ്ധമതത്തിന്നടവു തട്ടുന്നവിധം കുമാരിലഭട്ടാചാൎയ്യരുടെ മീമാംസാശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തിന്നു മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം വരുത്തി നമ്പൂതിരിമാരുടെ വൈദികമതത്തെ ശാശ്വതമാകുംവണ്ണം രക്ഷിച്ചു. "യേഷാം വംശേ സമജനി ഹരിശ്ചന്ദ്രനാമാ നരേന്ദ്രഃ പ്രത്യാപത്തിഃ പതഗ യദുപജ്ഞാ ച കൌമാരിലാനാം" എന്നിങ്ങനെ കോട്ടയത്തു രാജാക്കന്മാരുടെ കുലപ്രതിഷ്ഠാപകനായ ആ പെരുമാളെപ്പ

ററി ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ പ്രശംസിക്കുന്നു. ഈ മീമാംസാസിദ്ധാന്തം ബുദ്ധമതക്കാരോട പൊരുതുന്നതിന്നു നമ്പൂതിരിമാൎക്കു നല്ലോരായുധമായിത്തീൎന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ വെള്ളഗ്രഹക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ പാടുപെട്ടു പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം കാണിച്ചുവെന്നുള്ളതിന്ന് അവരുടെ കുലമുദ്രയായ ഭട്ടതിരിപ്പാടുസ്ഥാനം തന്നെ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. പാണ്ഡിത്യവിഷയത്തിൽ പന്നിയൂർ കഴകത്തിലുള്ള നമ്പൂതിരിമാർ മുമ്പിട്ടുനിന്നിരുന്നു. അതിലും വിശേഷിച്ചു പ്രാഭാകരം എന്ന പുതിയ മീമാംസാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവൎത്തകന്മാരായ ചൊവ്വരത്തുകാർ മെച്ചം നേടിയിരുന്നു. പ്രഭൃതം പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാൎക്കും പാണ്ഡിത്യം ചൊവ്വരം ഗ്രാമക്കാൎക്കും ഏറുമെന്നു പറയത്തക്ക നിലയിലായി വന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ വീണ്ടും മത്സരവും ക്രമേണ വൎദ്ധിക്കാതിരുന്നില്ല. ഭാസ്കരരവിവൎമ്മകുലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ മുപ്പത്താറു സംവത്സരകാലത്തെ രാജ്യഭരണത്തിലായിരുന്നു പെരുമാൾഭരണത്തിന്റെ ഉച്ചനില. അതോടുകൂടിത്തന്നെ പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അസ്തമിച്ചു. 'ഭൂവിഭാഗഃ' എന്ന കലിവൎഷകാലത്താണ് ഇതവസാനിച്ചത്. ൩൪൪൪-ാം കലിവൎഷമായ ഈ സംവത്സരത്തിൽ തന്നെയാണ മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രിയുടെ ജനനവും. അതാതു നാടുവാണിരുന്ന എടപ്രഭുക്കൾക്കു വൃത്ത്യാധികാരത്തോടുകൂടി ഭൂമി വിഭജിച്ചുകൊടുത്തതായ ഈ കാലനിലയിൽ, തമ്പുരാക്കൾമാരോടുകൂടിയ തളിയാതിരിമാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പെരുമാളവരോധാധികാരവും നിന്നുപോയി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ കക്കാട്ടുകാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന പഴയ ഭാൾനമ്പിസ്ഥാനത്തെ അനുസരിച്ച്, തിരുനാവായിൽ മാമാങ്കം നിൎവ്വഹിപ്പാനുള്ള

മുമ്പും കയ്യും മാത്രം നശിച്ചില്ല. അതു മാമാങ്കമഹോത്സവം നടന്നിരുന്ന കാലം മുഴുവനും നിലനിന്നിരുന്നു. ശുകപുരം ഗ്രാമക്കാരനായ മേഴത്തോളഗ്നിഹോത്രി മലയാളികളുടെ ഇടയിലും യാഗം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കിയതോടുകൂടി മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന്നു വീണ്ടും പ്രകാശവും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചു. മലയാളത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള യോഗ്യരായ നമ്പൂതിരിമാരിൽ പലരും യാഗം ചെയ്തുവന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഇതിന്ന് ഒരുകാലത്തും ഉടവു തട്ടരുതെന്നുള്ള വിചാരത്താൽ ഉത്തമഗ്രാമങ്ങളിലെല്ലാം വെവ്വേറെ കൎമ്മികൾക്കു സങ്കേതമഠങ്ങളും അവക്കു വളരെ സ്വത്തും ഉറപ്പിച്ചു. ഈ മഠങ്ങളും സ്വത്തും ഇന്നും നശിച്ചുപോകാതെ നില്ക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഈ വക വ്യവസ്ഥകളിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാൎക്കു 'മുമ്പും കയ്യു'മുണ്ടായിരുന്നു എന്നും പ്രസിദ്ധമാണ്. വെള്ളഗ്രഹക്കാർ ഇവയെല്ലാക്കെ ഏററവും അനുകൂലിച്ചിരുന്നു എന്നല്ലാതെ സ്വയം അഗ്നിഹോത്രികളായിരുന്നുവൊ എന്നു സംശയമാണ്. സാധാരണയായി ആഢ്യന്മാരായ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാർ യാഗം ചെയ്യിക്കുമെന്നല്ലാതെ ചെയ്യുക പതിവില്ല; കേവലം ഭട്ടവൃത്തിയെ മാത്രം പ്രമാണിച്ചു വരികയേയുള്ളൂ. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വെള്ളഗ്രഹക്കാരും നിന്നതായി വിചാരിപ്പാനാണ ന്യായം.

കൎമ്മികളുടെ ഇടയിൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാൎക്കുണ്ടായിരുന്ന 'മുമ്പും കയ്യും' അധികം കാലം നിലനില്പാൻ സംഗതിയായില്ല അപ്പോഴക്കും ആ ഗ്രാമത്തിന്ന് ഒരു വലിയ ആപത്തുവന്നു പിടിപെട്ടു. പന്നിയൂൎക്കാർ ചിലർ, പാണ്ഡിത്യത്തിൽ മുമ്പിട്ടു നില്ക്കുന്ന ചൊവ്വരത്തുകാരോടു മത്സരം നിമിത്തം പരദേശത്തു പോയി പഠിച്ചതും,

ഗുരുനാഥനായ പട്ടരെ മലയാളത്തിൽ കുടികേററിപ്പാർപ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചതും, വരാഹമൂർത്തിയുടെ പഴയ ശാസനത്തിന്നു വിരോധമായി കേരളാചാരം സ്വീകരിക്കാത്ത അദ്ദേഹത്തെ ഇവിടെ പാർപ്പിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ദൈവകോപത്തെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആ ഗ്രാമപരദൈവമായ വരാഹമൂർത്തിയുടെ ചൈതന്യം ക്ഷയിപ്പിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടതും ഒടുവിൽ വരാഹമൂർത്തിയെത്തന്നെ ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചതും പ്രസിദ്ധമായ ഐതിഹ്യമാണല്ലൊ. 'ചിത്തചലനം' എന്ന കലി വർഷകാലത്താണ് ഈ മഹാസാഹസദുഷ്കർമ്മം നടത്തിയത്. ഈ ദുഷ്കർമ്മത്തിന്നു പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിലെ ചില അടുത്ത ഊരാളപ്രമാണികുടുംബക്കാർ തന്നെ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ മററുള്ളവർക്ക് അതു തടുക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സജ്ജനങ്ങളായ പലക്കും അഹിതവും വിരുദ്ധവും ആയിരുന്നു താനും. ഇതില്ലായ്മചെയ്വാൻ കഴികയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദുസ്സ്വാതന്ത്ര്യം നടക്കുന്ന ഈ ഗ്രാമം തന്നെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞു പോകുവാൻ അധികപക്ഷം ആളുകളും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഓരോ വർഗ്ഗക്കാർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കുടിവിട്ടിറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിലുള്ള അഷ്ടഗൃഹത്തിലുൾപ്പെട്ട അഞ്ചു ഗൃഹക്കാരും ഒഴിഞ്ഞു പോയി. മാത്തൂർഗൃഹക്കാർ തമ്പുരാക്കന്മാരോടും കൂടി ഓടിപ്പോയി പെരുമനം ഗ്രാമത്തിൽ ചേർന്നു. ചെമ്മങ്ങാട്ടു ഗൃഹക്കാർ ചൊവ്വരത്തു തന്നെ ചേർന്നു. പാഴൂർ ഗൃഹക്കാർ മൂഴിക്കുളം ഗ്രാമത്തു പോയി കൂടി. മുരിങ്ങോത്തിൽ ഗൃഹക്കാർ വെനനാട്ടുഗ്രാമത്തിൽ ചെന്ന് അഭയം പ്രാപിച്ചു. വെള്ളഗൃഹക്കാരും പലവഴിക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി. കക്കാട്ടു വർഗ്ഗക്കാരും മാവഞ്ചേരിവർഗ്ഗക്കാരും ചൊവ്വരത്തേക്കു ചെന്നുകൊണ്ടു നിന്ന സ്വദേശം വിടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതേയുള്ളു. പൂർവ്വമുള്ള വെള്ളവർഗ്ഗത്തിലും ഇക്കാലത്തു വളരെ മനകളുണ്ടായിരുന്നു. അവയെപ്പററി ഇതുവരെ ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടുമില്ലല്ലൊ. ഇവരിൽ അല്പം ചിലർ സഹജമായ മാത്സര്യം നിമിത്തം ചൊവ്വരത്തു ചേരുവാൻ മടികൊണ്ടൊ, വരാഹമൂർത്തിയിൽ ചെയ്ത ദുഷ്കൃത്യത്തിന്നനുകൂലിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടൊ, കേവലം ഉദാസീനതകൊണ്ടൊ എന്തൊ പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ ഇളകാതെ കൂടി. വെള്ള, തിരുമശ്ശേരി (കോട്ടയിലെ രാജാവ്) എന്നിങ്ങിനെയുള്ളവർ ഈവിധം പന്നിയൂർഗ്രാമം വിടാത്ത വകയിൽ പെട്ടവരാണ്. ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം നൂറില്ലത്തിൽ താഴെ മനക്കാർ നാടുവിട്ടോടിപ്പോയി പറവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു ചേരുകയാണ ചെയ്തത്. ഇവരെയാണ് ഇന്നും പ്രധാനമായി വെള്ളഗൃഹക്കാരായി ഗണിച്ചു വരുന്നത്. ഇതുപോലെ മററനേകം നമ്പൂതിരി കുടുംബങ്ങൾ നാടുവിട്ടോടിപ്പോയി അങ്ങുമിങ്ങും അലഞ്ഞുലഞ്ഞു നടന്നു തെക്കും വടക്കും കണ്ട ഗ്രാമങ്ങളെ ചെന്നു ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇരിങ്ങാലക്കുട, പെരുമനം, ചൊവ്വരം എന്നിവയിലും മററുപല ഗ്രാമങ്ങളിലുമായി കടന്നുകൂടിക്കഴിച്ചുകൂട്ടുക എന്നായി തീർന്നു. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്ഥിതി നോക്കുക. അക്കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാരുടെ എടയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ഭൂകമ്പം എല്ലാം കൂടി മലയാളത്തിലൊരിളക്കം എന്നേ പറയേണ്ടു.

(തുടരും).

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞികുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

ഹിന്തുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠ

മനുഷ്യർ ന്യായമായ ആത്മാഭിമാനത്തിന്നു ഹേതുവായ പൂർവ്വസ്മരണയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു തീച്ചയായും വലിയകഷ്ടമാണ്. ആത്മാഭിമാനം ഉത്സാഹത്തെയും, സന്തോഷത്തേയും വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലൊ, തന്റെ പ്രപിതാമഹൻ പോലും ശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അല്പമെങ്കിലും കുണ്ഠിതം ഇല്ലാതെയവൻ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നേരെ മറിച്ച്, അയാൾ ശിഷ്ടനായിരുന്നു എന്നാണു കേട്ടതെങ്കിൽ, അവന്റെ അപ്പോഴത്തെ മുഖപ്രസാദവും കാണേണ്ടതുതന്നെ. കേൾവി നേരായാലും പൊളിയായാലും, ഫലത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വെറും കേൾവിയിൽ പോലും നമുക്കു യഥാവസ്ഥാരസനീരസങ്ങൾ ഉളവാക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവ ഗാഢമായി നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയത്തക്കവണ്ണം, നമ്മുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെ ഒരാൾ നിർവ്യാജമായി തെളിയിക്കുന്നതിൽ നിന്നു നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന മാററം നിസ്സാരമെന്നു വെച്ചു തള്ളുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. കുറച്ചുകാലം മുമ്പു എത്രയോ മാന്യനായ ഒരാൾ 'കഴ്സൻപ്രഭു' എത്രയും മാന്യമായ ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ചു പ്രാചീന ഹിന്തുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെ ആക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞ ഘട്ടമാണ് ഇപ്പോൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കുന്നത്. തന്റെ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിൽ, ഹിന്തുക്കളെ ദുഷിച്ചു പറയുന്നിടത്തു 'ബ്രാഹ്മണനൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പൊളികളുടെ ഒരു കൂട്' എന്ന് അർത്ഥമാണെന്നു വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന 'മിൽ' എന്നു പാശ്ചാത്യസഹോദരനെ അദ്ദേഹം അനുവത്തിച്ചത് ഒരു വിധത്തിൽ യുക്തമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ അഭിപ്രായപ്രകടനം തിരെ അയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇത്തരം അയഥാർത്ഥവാദങ്ങൾ കൊണ്ടു നിരാശപ്പെട്ടിരിക്കാനിടയുള്ള യുവാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വകന്മാരുടെ ഓരോ സൽഗ്ഗുണങ്ങളെ അറികയും, അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാവാനുണ്ട്. ഹിന്തുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെപററി പ്രസ്താവിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടതിൽ എനിക്ക് ഈ ഉദ്ദേശം ഇവിടെ വ്യക്തമായല്ലൊ.

ഹിന്തുക്കൾ സർവ്വോപരി വിശ്വസിക്കയും, സ്നേഹിക്കയും, ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്ന പ്രമാണം 'സത്യമേവ ജയതീ നാനൃതം' (സത്യംതന്നെ ജയിക്കുന്നു. അസത്യമല്ല) എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അവരുടെ എല്ലാ ധർമ്മശാസനങ്ങളിലും സത്യം പറയണം എന്ന വാക്യം മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നു. ആയിരം അശ്വമേധയാഗത്തിന്റെ ഫലവും, സത്യവും കൂടെ തൂക്കി നോക്കിയാൽ സത്യത്തിന്റെ ഭാഗം അധികം കനം തൂങ്ങുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു വന്നു. 'അസത്യം പറയുന്നതിനാൽ ഒരുവൻ അശുദ്ധനായി ഭവിക്കുന്നു.' * എന്നാണ് അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്നത്. ഒരു കുഴിയുടെ മുകളിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന വാളിന്റെ വായ്ത്തലയിൽ നക്കുമ്പോലെ അസത്യവാദം അത്ര ആപൽ

* ശതപഥബ്രാഹ്മണം (3 1) 2 11

ക്കരമാണെന്നു തൈത്തരീയാരണ്യകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ ഒരാൾ മറ്റൊരാളോടു 'യാഗാഗ്നിയെ ജ്വലിപ്പിക്കണം' എന്നു പറയുമ്പോൾ 'സംസാരിക്കരുത്' എന്നാണല്ലോ ഇപ്പോൾ അരുളുപദേശിച്ചത്" എന്നാണ് അതിന്നു ഇതരൻ ഉത്തരം പറയുന്നത് എത്രതന്നെ മനസ്സിരുത്തിയാലും 'സംസാര'ത്തിൽ അസത്യസംഗം കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ പ്രയാസമാണെന്നുള്ള തത്വമാണ് ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ നിവൃത്തി നിരതന്മാരായ അത്ര വളരെ മുനീശ്വരന്മാർ ഉണ്ടാകുവാൻ എട വന്നത്. 'സത്യായമിതഭാഷിണാം' എന്നു കാളിദാസമഹാകവി രഘുവംശരാജാക്കന്മാരെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അർത്ഥവും മറ്റൊന്നുമല്ല.

മനഃപൂർവ്വമല്ലാതെ ചെയ്തുപോയ വാഗ്ദാനങ്ങളെപോലും നിറവേറ്റുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതന്മാരെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം പ്രാചീനഹിന്തുക്കൾ അത്ര വളരെ സത്യനിഷ്ഠയുള്ളവരായിരുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്നു ദശരഥൻ, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ഭീഷ്മർ മുതലായ പലരുടേയും ചരിത്രങ്ങളുണ്ടല്ലോ. തന്റെ പ്രിയതമയായ കൈകേയി ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നു സ്വപ്നേപി താൻ വിചാരിക്കാത്ത രണ്ടു വരങ്ങളാണ് ദശരഥൻ സത്യഭംഗഭയം കൊണ്ടു മാത്രം അവൾക്കു കൊടുത്തത്. 'ചണ്ഡാലികളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു പകരം, രാജ്യമാസകലം തരുവാൻ കല്പിച്ചാലും വിരോധമില്ലാ അങ്ങിനെ ചെയ്യാം' എന്നു പറഞ്ഞു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ നിശ്ചയമായും തന്റെ അടുത്ത ഭാവിയെകുറിച്ച് ഒന്നും വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരുവന്റെ ധനം, സ്വാതന്ത്ര്യം ജീവിതം എന്നിവയുടെ രക്ഷ, ഒരൊറ്റ അസത്യവചനത്തെ മാത്രം അവലംബിച്ചിരുന്നിട്ടും സത്യത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത അനവധി കേസ്സുകൾ (ഇന്ത്യയിൽ) താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കർണ്ണൽ സ്ലീമൻ പറഞ്ഞതിൽ എന്താണുള്ളത്?

ഹിന്തുക്കളുടെ സാമുദായികമായ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെ വിവരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഏതു വിദേശീയനും ഹിന്തുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠയെ പ്രത്യേകം ശ്ലാഘിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ അരമനയിൽ ഗ്രീക്കുസ്ഥാനപതിയായിരുന്ന 'മഗാസ്തനിസ്സ്' ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ മോഷണം വളരെ കുറവായിരുന്നു എന്നും, അവർ സത്യത്തേയും സൽഗുണങ്ങളേയും ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയുന്നു. 'എപ്പിക്കാറിറ്റസ്സിന്റെ ശിഷ്യനായ ആര്യൻ, ഒരേടത്തു 'ഹിന്തുക്കളുടെമേൽ അസത്യവാദം ഒരിക്കലും ചുമത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ല' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചൈനായിലെ ബുദ്ധമതതീർത്ഥസേവികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും കീർത്തിമാനും, ക്രിസ്ത്വാബ്ദം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ച ദേഹവുമായ ഹിയോൺസാങ് ഹിന്തുക്കളെ കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെയാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'അവരുടെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ വിശേഷവിധിയായ ഗുണം ആർജ്ജവമാണ്.' ഇഡ്രിസ്സ് എന്ന പണ്ഡിതൻ പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയ തന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ മുഹമ്മദീയാക്രമികൾക്ക് ഇന്ത്യയെകുറിച്ചുണ്ടായ അഭിപ്രായം ഇങ്ങിനെ ചുരുക്കി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. 'ഇന്ത്യക്കാർ സ്വതവേ നീതിതല്പരന്മാരും, യാതൊരു പ്രവൃത്തിയിലും ആർജ്ജവത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാത്തവരും ആണ്. അവരുടെ നിഷ്ഠാപട്ട്യം മര്യാദ, സത്യനിഷ്ഠ എന്നിതുകൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. നാലുപുറത്തുനിന്നും ഇവരുടെ രാജ്യ

ത്തേക്കു വിദേശീയർ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വരത്തക്കവണ്ണം ഇവർ ആ വക ഗുണങ്ങൾക്കു അത്ര വളരെ കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു.' പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ 'മാർക്കോപോളോ' എന്ന ദേശസഞ്ചാരി താഴെ പറയുന്ന സംഗതിക്കു സാക്ഷിയായി നിൽക്കുന്നു. 'ഇവർ (ഹിന്തുക്കൾ) ലോകത്തിൽവെച്ചു് ഏററവും നല്ല കച്ചവടക്കാരും ഏററവും സത്യമുള്ളവരുമാണു്' 'ഫ്രയർ ജോർഡാനസ്സ്' 'ആയിനി അക്ബറി'യുടെ കർത്താവായ അബുൽഫാസൽ തുടങ്ങിയ പല മതാന്തരസ്ഥന്മാരും ഇങ്ങിനെതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കിപറകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശസഞ്ചാരികളിൽ ആരുതന്നെ ഇന്ത്യക്കാരുടെ മേൽ അസത്യവാദം എന്ന കുററം ഒരിക്കലും ആരോപിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ സാമുദായികഗുണങ്ങളിൽ മുമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന സത്യതല്പരതയെ എല്ലാവരും കാണുകയും, പ്രത്യേകം ശ്ലാഘിക്കയും ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്.

പ്രായേണ മനുഷ്യരുടെ എല്ലാ ഗുണങ്ങൾക്കും പ്രതികൂലസംഗതികളുടെ നിരന്തരസമ്മർദ്ദം നിമിത്തം കാലാന്തരത്തിൽ ക്ഷയമോ നാശംതന്നെയോ സംഭവിച്ചുകൂടെന്നില്ല. ഈയൊരവസ്ഥ ഹിന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം മറെറാരു വിധത്തിലാകാൻ മാർഗ്ഗമില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ഹിന്തുക്കളുടെ സത്യനിഷ്ഠക്കും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു ഇപ്പോൾ വല്ല ഹാനിയും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരത്ഭുതമല്ല. സത്യമോചനം എന്ന ഈ ദുരാചാരം ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ തന്നെ ഇന്ത്യയിലും വേരൂന്നുവാൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. 'ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇന്ത്യയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പൊതുവേ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ വീണ്ടും ഇന്ത്യയിൽ ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുവരെ, മുഹമ്മദീയാക്രമികൾ ചെയ്ത ക്രൂരകൃത്യങ്ങളെ ആലോചിച്ചാൽ, ഹിന്തുക്കൾ പിശാചുക്കളായിതീരാതെ അത്ര ഭയങ്കരമായ ഒരു പാതാളത്തെ അതിലംഘിച്ചതു് അത്യത്ഭുതം' എന്നാണു് പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ മാക്സമുള്ളർ പറയുന്നതു്.

കെ. എൻ.

വട്ടതലെ നായർ

വിട്ടുവിഷ്ടികളായ്ശൂദ്രരെ
നെടുനാളെപ്പാരിൽവിപ്രരോക്കുംനാൾ
വട്ടതലെനായർപിറന്നാൻ
പട്ടമതിപറിപൊററപന്തിരുകുലത്തിൽ.

ഭൂവിൽപ്രഥിതയശസ്സെഴു-
മാവിപ്രവരന്റെദാസനായ്നായർ
ആവിർമ്മോദംവാണാ-
നാവിലനിലവിട്ടൊരുള്ളമാർന്നുള്ളോൻ.

അരിയൊരുമായാമരവേർ
കരിയുംമാറുള്ളയോഗശിഖിതേടി
പെരിയപരബ്രഹ്മത്തെ-
ശ്ശരിയെനിനച്ചന്നുവാണിതൊരുവിപ്രൻ.

പരിചര്യകളാൽവേണ്ടും
പരിചിൽപൃഥിവീസുരേന്ദ്രനാശ്ശൂദ്രൻ
പരിതോഷംപരമേററി-
പ്പരിശോഭിച്ചാൻവിനീതിവായ്പോടെ.

പെരികെത്തെളിവാന്നാരണ-
നരികെവിളിച്ചവനെന്നിത്തിയൊരുനാളിൽ
തിരിയുംപടിബ്ബുധവരനി-
ത്തിരിയോതീനല്ലശ്ശൂദ്രകുലധമ്മം.
കേൾക്കുകനിന്നുടെജാതി-
ക്കാക്കുവിധിച്ചുള്ളനല്ലധമ്മത്തെ
നേക്കുനടക്കുകിലതുതവ
ചേക്കുംവിപ്രത്വമേഴജന്മത്താൽ.
വണ്ണാശ്രമധമ്മത്തിനു
കണ്ണായ്ത്തവവിപ്രസേവതാനല്ലോ
തിണ്ണന്നതുനീശരിയാം
വണ്ണംചെയ്യുന്നതെത്രയുംയുക്തം.
തിരിയേണംവാക്കുകളി-
ത്തിരിയേതെങ്കിലുമവയ്ക്കുപിഴവേണം
ശരിയേനിതെറ്റുകളൊരു
തരിയേല്ക്കാത്തുള്ളമൊഴികളോതായ്ക.
ജ്ഞാനത്തിൽക്കൊതിവിട്ടു-
ജ്ഞാനത്തൊടുമീനിലയ്ക്കുവാണാൽനീ
വാനത്തിൽപ്പോയ്ച്ചേന്നിട്ടു-
വാനത്തൽവരാത്തനല്ലവഴികാണും.
ഭാരതമതിലുംമറ്റും
പാരംവെളിവായ്പറഞ്ഞൊരിധമ്മം
ആരാൽക്കനിവോടതുളിയൊ-
രാരണവരനോടുനായരുരചെയ്തു.
'മേനിചടയ്ക്കുംപടിതിരു-
മേനിയിടയ്ക്കിടെയിരുന്നുനാൾതോറും
ധ്യാനിപ്പതെന്തു,വിപ്രനു
വാനിലുവേറിട്ടെളുപ്പവഴിയില്ലേ?'
അതിനാരണനരുൾചെയ്താൻ
'കൊതിമമനാകത്തിലല്ല,മോക്ഷത്തിൽ;
അതിനുപരബ്രഹ്മത്തെ-
പ്രാപ്തിവായിവനുള്ളനിത്തിയോക്കുന്നു.'
നായർപറഞ്ഞാ'നടിയൻ
കായക്ലേശത്തിലിത്രവാടില്ലാ
ആയതിനാൽമോക്ഷപ്രദ-
മായബ്രഹ്മസ്വരൂപമിവനോക്കാം.
പാട്ടിൽക്കനിവിനൊടെന്തൊരു
മട്ടിലതെന്നരുളുകെ'ന്നവൻചൊൽകെ
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുരച്ചാൻ
നാട്ടിൽപ്പുകൾനീളെവീശിവിലസുന്നോൻ.
'ഓത്തിലൊളിപ്പൊരതിന്നൊരു
പോത്തിൻവടിവാണ്ടു നീയതിനിമേലിൽ
ഓത്തിടുകെ'ന്നുപറഞ്ഞാ-
ക്കീത്തിപുലത്തുംദ്വിജൻഗൃഹംപുക്കാൻ.
മറയാപ്പുകൾവിളങ്ങിനിലമാ-
മറയോനഥകാലമൊട്ടുചെന്നൊരുനാൾ
കറയകലുന്നോനെങ്ങോ
കുറയകലെപ്പോയ്ഗൃഹത്തിൽവന്നെത്തി.
പിടിയാത്തനായർപതിവും-
പടിയങ്ങിനെപിന്നിലായടുത്തുള്ളാൻ
പടിവാതൽവിട്ടു,ബുധര-
പ്പടിവാഴുന്നോൻഗൃഹാങ്കണംചെന്നാൻ.
മാറാപ്പുകൾളുവിനിറയും-
മാറാപ്പുണ്യംപുലന്നവിപ്രേന്ദ്രൻ
മാറാപ്പെഴമടിയാൻപര-
മാരാൽപ്പറയുന്നവാക്കിതഥകേട്ടു:—
'നന്നുനിനച്ചാൽനീപോ-
ത്തെന്നുജനംചൊൽവതേറവുംയുക്തം
നിന്നുമിഴിയ്ക്കാതിനിനീ
യൊന്നുചെരിച്ചാലുമാശ്രുകൊമ്പുകളേ.'
അന്തികളുവിനിന്നായവ-
നെന്തിതുകമ്പംകഥിപ്പതെന്നറിവാൻ
പിന്തിരിയുംദ്വിജനോടായ്
പന്തിയിലാപ്പാദജൻചിരിച്ചോതി:—
'ഓത്തിലൊളിച്ചുകിടപ്പൊരു
പോത്തിനുമേബുദ്ധികാങ്കെന്ത്യഹമോശം
പോത്തിതുകൊമ്പുചെരിച്ചുക-
ടത്തീടാതിപ്പടിയ്ക്കൽനില്ക്കുന്നു.'
അരുളിയവിധമടിയൻഹൃദി
കരുതിദ്ധ്യാനിച്ചുകണ്ടുവേണ്ടപ്പോൾ
വരുമാറാക്കിയപോത്തിതി-
നൊരുപടിനേരേകടക്കുവാൻവയ്യാ.

മറയുടെമറവിൽപ്പതിവായ്
മറയുമിതിന്നിത്രബുദ്ധിയില്ലേന്നോ?
ചായണ'മെന്നുപറഞ്ഞാ-
പ്പറയപ്പെണ്ണിൽപ്പിറന്നവൻനിന്നു.
നോക്കീട്ടൊരുപോത്തിനെയാ-
ദ്ദിക്കിൽക്കാണാഞ്ഞുകോപമൊടുവിപ്രൻ
'പോക്കിരി!നീബ്രഹ്മത്തിനെ
നേക്കിഹകളിയാക്കയോയിതെ'ന്നായി.
പിടയാതതിനേതുംവില
പിടിയാനപ്പടിയ്ക്കുപാത്തൊരശ്ശൂദ്രൻ
അടിയനുള്ളടൽതൊട്ടാ-
പ്പടിയുടെനേക്കൊന്നു നോക്കുകെന്നോതീ.
അതുപോലെനോക്കിയപ്പോ-
ഴതുലാത്ഭുതഭക്തിഭാരമൊടുവിപ്രൻ
മൃതുകണിമാറാപ്പെഴമൊരു
മൃതുപോത്താപ്പടികടപ്പതായ്ക്കണ്ടു.
'ശിവനേ!ബ്രഹ്മവുമിങ്ങിനെ
യിവനുടെമാറാപ്പെടുക്കകെന്നായാൽ
ഭുവനപ്രഥിതഗ്ഗുണംപെട്ട-
മിവനൊടുഞാൻചെയ്തതെററിനില്ലററം.
എന്നോത്തവനെവണങ്ങി-
ട്ടന്നോത്തിൽകേളികേട്ടകെങ്കേമൻ
ഒന്നോതി'നീപൊറുക്കണ-
മിന്നോളംഞാൻപിഴച്ചപിഴയെല്ലാം.'
അതിനഥനായരച്ചാൻ
'മതിയിച്ചാപല്യമരുതുദാസങ്കൽ
ക്ഷിതിസുര!മമപാനേറു-
ന്നതിനുള്ളൊരുവഴിയടച്ചുകെട്ടരുതേ.'
ചിരിച്ചേവംചൊല്ലുന്നവനെയതുനാൾ
 തൊട്ടുഗുരുവായ്
വരിച്ചേറെബ്ഭക്ത്യാവിപുലഗുണവാ-
 രാശിവിബുധൻ
മരിച്ചാൽമോക്ഷംകൈവരുവതിനുവേ
 ണ്ടുംവിധമവൻ
സ്മരിച്ചാൻപോത്തിൽച്ചേൎത്താളിവിലെഴ-
 മോത്തിൻപൊരുളിനെ.

കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ ബി- എ-

രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ*

ആകൃതിയിൽ വലിപ്പവും, പ്രകൃതിയിൽ ചാപല്യവും പ്രത്യക്ഷമായി കാണിക്കുന്ന സസ്യമൃഗാദിവൎഗ്ഗങ്ങളെ നമുക്കു കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമാകുന്നു. എങ്കിലും, വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ കുറഞ്ഞവയും, ദോഷം ചെയ്യാൻ എത്രയോ ശക്തിയുള്ളവയും ആയ ഒരു കൂട്ടം സൂക്ഷ്മജീവികളെപ്പററി വളരെ ആളുകൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ല. നമുക്കു വെറും കണ്ണുകൾകൊണ്ടു ഇവയെ കാണുവാൻ കൂടി സാധിക്കുന്നതല്ല. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയത്തിനു സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളെക്കാണ്മാനുള്ള ശക്തി അറിട്ടിച്ചുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇവയിൽ ചിലതിനെ കഷ്ടിച്ചു കാണാമായിരുന്നു. നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ ഈ ജീവികൾ അനേകായിരക്കണക്കായി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു വിശ്വാസയോഗ്യമോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കാനിടയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണ്മാൻ പാ

* പപ്പുവകാശം ചേവന്നിരിക്കുന്നതാണ്.

ടില്ലാത്ത അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭൂതക്കണ്ണാടികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ ദൃഷ്ടി ഈ ജീവവർഗ്ഗങ്ങളിലും എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഇവയെപ്പററി ഒരു ശാസ്ത്രവും അടുത്ത കാലത്തിന്നുള്ളിൽ വെളിപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'സൂക്ഷ്മബീജങ്ങൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'സൂക്ഷ്മജീവികൾ' എന്ന ധാതപർത്ഥത്തോടുകൂടിയ 'മൈക്രോബ്സ്' (Microbes) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുനാമംകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇവയെ വ്യപദേശിക്കുന്നത്.

'ബാധാഗോഷ്ടി' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ധാരാളമായി സർവ്വസമ്മതമായി കണ്ടറിയാത്ത ഒരുകൂട്ടം ദുർദ്ദേവത മനുഷ്യരെ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ചില വികൃതഗോഷ്ഠികളെയാണ് ജനങ്ങളിൽ മിക്കവരും ധരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യശരീരത്തിലേക്കുള്ള അസ്പഷ്ടമായ പ്രവേശനം കൊണ്ടു ഈ ദുഃശ്ചേഷ്ടിതങ്ങൾക്കു പൈശാചികത്വം കല്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ, 'ബാധ' എന്ന സംജ്ഞ ഇതിലും ഉചിതമായ ഒരു സംഗതിക്കു യോജിക്കുമായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പടന്നുപിടിക്കുന്ന വ്യാധികൾക്കു 'ബാധ' എന്നു ധാരാളം പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പകരുന്ന വ്യാധികൾ മേൽപ്രസ്താവിച്ച ജീവികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ജലദോഷം എന്നോ, നീർവീഴ്ച എന്നോ, വേണ്ട കഷ്ടകാലം എന്നോ, അസംഗതിയായി വരുന്നവയെന്നു നാം ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്ന മിക്ക രോഗങ്ങളും, മേൽപറഞ്ഞ ജീവികൾ ശരീരത്തെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായും കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു

'ബാധ' എന്നു പറയുന്ന സാംക്രമിക രോഗങ്ങളും, പകരുന്ന വ്യാധികളും തമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ട്. മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ച ചെറിയ ജീവികൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾക്കു 'ബാധ' എന്നു പറയാം. എന്നാൽ എല്ലാ ബാധകളും പകർച്ചവ്യാധികളല്ല. നടപ്പുദീനം ഒരു ബാധയാകുന്നു എങ്കിലും, അങ്ങനെയുള്ള ദീനക്കാരനെ തൊട്ടു എന്നുള്ള ഏക സംഗതികൊണ്ടുമാത്രം തൊട്ടവന്ന് ആ ദീനം ബാധിച്ചോളണം എന്നില്ല. വസൂരി, നേരെ മറിച്ചു, സ്പർശംകൊണ്ടു വളരെ വേഗത്തിൽ പകരാവുന്ന ഒരു ദീനമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നടപ്പുദീനം ഒരു ബാധയായിട്ടും, വസൂരി ഒരു പകർച്ചവ്യാധിയായിട്ടും ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രോഗകാരണങ്ങളായ ഈ ജീവികളിൽ മിക്കവയും സസ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവയാണ്. താണതരം ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട വകക്കാരും ഇല്ലെന്നില്ല. ആകൃതിയിൽ എത്രയോ ലഘുവായിരുന്നാലും ജീവികളാക കൊണ്ടു മററുള്ള സസ്യമൃഗാദികളെപ്പോലെ തന്നെ ഇവയും ജീവധർമ്മങ്ങളാകുന്ന ആഹാരവിഹാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു പോരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവംകൊണ്ടു ജീവനുള്ളധാതുക്കളിൽ മാത്രമെ ഇവയിൽ ചില വകക്കാർക്കു വസിപ്പാൻ ത്രാണിയുള്ളു, മററുചില വകക്കാർ ചത്തു ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞു പോകുന്ന ശവശരീരങ്ങളിൽ മാത്രമേ ജീവിക്കുന്നുള്ളു. അവയുടെ സൂക്ഷ്മമായ ആകൃതിയും, മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അവയ്ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യവും, പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന മാരണവും, എല്ലാം കൂടി ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ദേഹവർഗ്ഗത്തിന്ന് ഒരു ശത്രുസൈന്യത്തെ കൌശലത്തോടുകൂടി നിർമ്മിക്കേണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയോ

ഈശ്വരൻ ഇവയെ നിർമ്മിച്ചത് എന്നു സംശയം തോന്നിപ്പോകും.

അണുപ്രായമായ ഈ ജീവികൾ, മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കടന്നു കൂടുന്നതു പല മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ്. മുറി, കരച്ചിൽ മുതലായ യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങൾ അവക്കു രക്തത്തിൽ കടന്നു കൂടുവാൻ തക്കതായ ഒരു വഴിയാണ്. ശ്വാസം വലിക്കുന്ന കുഴലിൽ കൂടിയും അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുവീഴുന്നു. നാം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ കലൎന്നു ആ മാർഗ്ഗമായും അവ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. വസൂരി, അഞ്ചാംപനി മുതലായ രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വർഗ്ഗക്കാർ പക്ഷെ, ശ്വാസം വഴിക്കായിരിക്കാം ഉള്ളിൽ കടക്കുന്നത്. നടപ്പുദീനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജീവി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളിൽക്കൂടി മാത്രമാണ് മനുഷ്യരെ ബാധിക്കുന്നത്. ജാത്യാ തന്നെ തങ്ങളുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങളെപ്പററി അത്ര ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഈച്ചകളും, ഉറുമ്പുകളും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ അശുചിയാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ എത്ര ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കെല്ലാവൎക്കും നിത്യപരിചയമാണല്ലോ.

ഈ സൂക്ഷ്മബീജങ്ങൾ ശരീരത്തിൽപ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനെതന്നെ രോഗചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ല. അല്പകാലം നിശ്ചേതനമെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ അവ അവിടെ കിടക്കുന്നു. ഈ കാലത്തിന്ന് അവയുടെ 'ചയകാല'മെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ചയകാലത്തിന്റെ ഏററക്കുറച്ചിൽ പല സംഗതികളേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ജീവികളുടെ സ്വാഭാവികമായ ശക്തിപോലെയും, സമ്പ്രദായഭേദംപോലെയും, ഈ സമയം ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറു മുതൽ നാലാഴ്ചവരെ നീണ്ടു എന്നു വരാം. അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മബീജങ്ങൾ ഒരേസമയത്തു ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഇടയായാൽ അവയുടെ ചയകാലം എത്രയോ കുറച്ചായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, അവ പ്രവേശിക്കുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യാവസ്ഥയും, ആക്രമശക്തിക്ക് ഏററക്കുറച്ചിൽ ചെയ്യുമെന്നു വേറെ ചില സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, എത്രയോ വലുതായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ കുറെ ജീവികൾ പ്രവേശിച്ചു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ രോഗപീഡിതനായി വരേണമെന്നുണ്ടോ? പത്തോ ആയിരമോ അണുപ്രായങ്ങളായ ഒരുതരം താണ സസ്യങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാൎത്ത് അവയുടെ ആയുഷ്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി അന്തരിച്ചുപോകയായിരുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കു വിശേഷമായി ഒന്നും തോന്നുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ സകല ജീവവൎഗ്ഗങ്ങളുടേയും ജന്മസാഫല്യം പോലെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്പാദനശക്തിയെ അവ പ്രകടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു ഈ ഉപദ്രവമൊക്കെ നേരിടുന്നത്. പിടിയാന വളരെ കാലം കൂടുമ്പോൾ ഏക സന്താനത്തെ മാത്രമെ പ്രസവിക്കുന്നുള്ളു മനുഷ്യർ എത്രതന്നെ ഉപദ്രവികളായിരുന്നാലും, രണ്ടോ മൂന്നോ സന്തതികളെ ഒരിക്കൽ പ്രസവിക്കുന്നതു എത്രയോ അപൂൎവ്വമാണ്. എന്നാൽ ഉപദ്രവത്തിന്നു മാത്രം ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ജീവവൎഗ്ഗം വർ മണിക്കൂറിന്നിടയിൽ ലക്ഷോപലക്ഷമായിട്ടാണ് വൎദ്ധിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ പെരുത്തു വൎദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരു വിഷദ്രവ്യത്തെയും അവ നിൎമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷവസ്തു ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതാകുന്നു, രോഗത്തിന്നു കാരണമായി വരുന്നത്.

ശരീരത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗ

ത്തു സ്വരൂപിച്ചു വൎദ്ധിക്കയോ, അല്ലെങ്കിൽ രക്തക്കുഴലുകൾ വഴിയായി ദേഹമാസകലം വ്യാപിക്കയോ ചെയ്തു് അവ രോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നുണ്ടു്. കുരു മുതലായ പഴുപ്പുകൾ അവ ഒരു സ്ഥലത്തു സ്വരൂപിക്കുന്നതു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണു്. ന്യൂമോണിയ (Pneumonia) എന്നു പറയുന്ന ദീനത്തിൽ അവയുടെ മുഖ്യമായ ആവാസം ശ്വാസകോശങ്ങളിലാണു്. ടൈഫോയ്ഡ (Typhoid) എന്നു പറയുന്ന രോഗത്തിൽ അവയുടെ ഉഗ്രത മുഴുവൻ പക്വാശയത്തിലാണു് പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നതു് എങ്കിലും, ക്രമേണ, ഈ ജീവികൾ ദേഹം ആസകലം വ്യാപിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

മിക്കാലും സാംക്രമികരോഗങ്ങളുടെ പ്രാഥമികചിഹ്നം ജ്വരമാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ശരീരത്തിലെക്കുള്ള ഇവയുടെ പ്രവേശനം തീരെ നിഷ്ഫലമായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്നു ഇവയെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശക്തി സ്വാഭാവികമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേഹം എത്രയും ആരോഗ്യത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുവോ അത്രയും ഈ ജീവികളുടെ ആക്രമം നിഷ്ഫലമായി വരുന്നു. ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ തന്നെ രക്തത്തിലുള്ള ചില വസ്തുക്കൾ ഈ വൎഗ്ഗക്കാരോടു യുദ്ധം വെട്ടി നില്ക്കുന്നു. രക്തത്തിലുള്ള മററു ചില അംശങ്ങൾ ഇവ നിൎമ്മിക്കുന്നതായ വിഷവസ്തുവിനെ നശിപ്പിക്കാനും ഉത്സാഹിക്കുന്നു. ആരോഗ്യം വൎദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു രക്തത്തിന്നുള്ള മേൽപറഞ്ഞ ശക്തി ഇവയെ ജയിപ്പാൻ വേണ്ടേടത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ശരീരം ക്ഷയിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ശക്തി വളരെ കുറയുകയും, അതുകൊണ്ടു ദേഹം രോഗത്തിന്നധീനമായി വരികയും ചെയ്യുന്നു.

വിവിധങ്ങളായ ബാധകളെ തടുക്കുവാൻ ജന്തുക്കൾക്കുള്ള ശക്തി പലപ്രകാരത്തിലാണു്. ചിലരുടെ ദേഹപ്രകൃതിക്കു ചില ദീനങ്ങൾ പിടിപെടുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നാണു പറയുന്നതു്. മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും ക്ഷയരോഗിയായിരുന്നാൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്തതികളുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കു് ആ രോഗം ബാധിപ്പാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പ്രത്യേകം ചില ജാതിക്കാരുടെ ദേഹപ്രകൃതിക്കു് പ്രത്യേകം ചില ദീനങ്ങൾ പിടിക്കുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടത്രെ. ജൂതന്മാൎക്കു ക്ഷയരോഗത്തിന്നുള്ള വാസന മററുള്ളവൎക്കാൾ തുലോം അധികമാണു്. വാസനയുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പട്ടിണികൊണ്ടോ ക്ഷീണംകൊണ്ടോ ദേഹനക്ഷയംകൊണ്ടോ ശരീരത്തിന്റെ ബലം നശിച്ചുവരുന്ന അവസ്ഥാന്തരങ്ങളിൽ, ആരോഗ്യകാലങ്ങളിൽ കടക്കുവാൻ പ്രയാസമായ ഈ ജീവികൾ മനുഷ്യന്നു് ആജന്മസിദ്ധമായ ജാതിഭേദവും, വംശശുദ്ധിയും ഗണ്യമാക്കാതെ തരം പോലെ ക്ഷയിച്ച ശരീരത്തിൽ വന്നുകൂടുമെന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാം.

എന്നാൽ ചില രോഗങ്ങൾ തീരെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ചിലൎക്കു് ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. രോഗം പിടിപെടുവാനുള്ള പല സന്ദൎഭങ്ങളിലും പെരുമാറി, അരോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായി ജയിച്ചു് പോന്ന ജനങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. രോഗബാധയിൽ നിന്നു നിവൃത്തി പലപ്രകാരമാകാം. ചില രോഗങ്ങൾ ഒരുത്തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഒരിക്കലെയുണ്ടാകയുള്ളു. മററു ചിലതു പാരമ്പൎയ്യമായി അനുഭവമാണെങ്കിലും സന്താനങ്ങളിൽ ഉഗ്രത കുറഞ്ഞു ഒടുവിൽ ഒരു കാലത്തു ആന്ത

വഴിക്കാരെ തീരെ ബാധിക്കാതെയും വരാം. കുത്തിവെക്കുന്നതുകൊണ്ടും ചില രോഗങ്ങളിൽനിന്നു കുറെ കാലത്തെക്കെങ്കിലും നിവാരണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു വൃത്തിയും, ശുദ്ധിയും, ശരീരശക്തിയും രോഗത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടുവാൻ എത്രമാത്രം ആവശ്യകങ്ങളായ സംഗതികളാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഒഴിച്ചാൽ മാറാത്തതായ ചില രോഗങ്ങൾ മനുഷ്യരെ ചിലപ്പോൾ ആക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും ശുദ്ധിയും, വൃത്തിയും, ശക്തിയും പരിപാലിക്കേണ്ടുന്ന ധർമ്മങ്ങളാണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ ലോകത്തിൽ രോഗികളുടെ സംഖ്യ എത്രയും കുറയുമായിരുന്നു.

എ. രാമപ്പൊതുവാൾ, ബി. എ., എൽ. എം. എസ്സ്.

കമ്പിത്തപ്പാലും
രാജകീയരഹസ്യവും

ഗവർമ്മെണ്ടിനെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള സകാര്യവർത്തമാനങ്ങളെ ദൂരത്തിലിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കമ്പിമൂലം അറിയുകയും കൊടുക്കുമ്പോൾ, അവയെ മറ്റുള്ളവർ അറിയാതെ കഴിപ്പാൻ വലുതായ മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ, കാര്യങ്ങൾ തലകീഴമറിഞ്ഞുപോകുവാൻ വളരെ എളുപ്പമാണ്. യുദ്ധം നടക്കുമ്പോഴും മറ്റും യുദ്ധക്രമത്തിന്റെ ആലോചനകൾ ശത്രുപക്ഷക്കാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടാൽ വന്നുകൂടാവുന്ന ആപത്തുകളെ കണക്കാക്കുവാൻപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു യുദ്ധകക്ഷികൾ തമ്മിൽ വർത്തമാനങ്ങൾ അറിയിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അധികൃതന്മാർ ഈ വക വൈഷമ്യങ്ങൾക്കു പല പരിഹാരങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദൂരത്തിലിരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സാധാരണയായി കമ്പിയടിക്കുന്നത് ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണ്. വർത്തമാനം അറിയിക്കുന്നവർക്കും അറിയേണ്ടവർക്കും മാത്രം മനസ്സിലായിട്ടുള്ള സങ്കേതങ്ങളെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ ഇക്കാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇന്നവിധം കമ്പിയടിച്ചാൽ ഇന്ന താൽപര്യമാണെന്ന് ഒരു പ്രത്യേക സങ്കേതം ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. ആ സങ്കേതം ഇതരന്മാർക്ക് അറിവാൻ കഴിയുന്നതുമല്ല. പറഞ്ഞതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ മാത്രം കഴിയുന്ന ഇതരജനങ്ങൾക്കു കമ്പിയുടെ താൽപര്യത്തിൽ അണുമാത്രമെങ്കിലും അവഗാഹമുണ്ടാകയില്ല. 'പാലക്കാട്ടേക്കു വഴി ഏതാണ്?' എന്നു ചോദിക്കേണ്ട ദിക്കിൽ, 'പാണ്ടൻകാളക്കു പല്ലെത്ര?' എന്നാണു ചോദ്യമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർക്ക് എങ്ങിനെയാണ് മനസ്സിലാവുക? എന്നാൽ ഈ ജാതി സങ്കേതങ്ങളിൽ യാതൊരു നിയമവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അതിലുള്ള നിയമം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ അശക്യമാക്കുവാനായി അതിനെ പാട്ടുള്ളേടത്തോളം ഗഹനമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടാവും. എങ്കിലും

വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്താൽ ചിലപ്പോൾ ത്തൽപര്യം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ സാധിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കാം. പക്ഷെ, അതു കണ്ടെത്തുവാനുള്ള ശ്രമം സഫലമാകുമ്പോഴക്ക് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആവശ്യം മറുകര കടക്കുമെന്നേ ഉള്ളൂ. മേല്പറഞ്ഞ ശ്രമത്തെ എട്ടോ പത്തോ അക്ഷരങ്ങളുള്ള അക്ഷരപ്പൂട്ടു തുറന്നു പെട്ടിയിൽനിന്നു പണം മോഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തോട് ഏകദേശം ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്. പൂട്ടു തുറക്കുമ്പോഴക്കു നേരം പുലന്നുവെന്നു വരുവാനായിരിക്കും അധികം എളുപ്പം. ഒരു സങ്കേതത്തെ ധരിച്ചുവെച്ചു ഫലം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായി ആ സങ്കേതത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിക്കളയുന്നതിനാൽ അതിനെ രണ്ടാമതൊരു പ്രാവശ്യം പരീക്ഷിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. നല്ല രാജ്യതന്ത്രനിപുണന്മാർ ഒരു സങ്കേതത്തെത്തന്നെ അധികകാലത്തേക്കു മാറാതെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയില്ല. ഏതു സങ്കേതഭാഷയേയും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ തനിക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന ഒരു കെങ്കേമനുണ്ട്. ഇയാളുടെ പേർ മാർസിനി എന്നാണ്.

ഒരു കാലത്തു ബ്രിട്ടീഷുഗവമ്മേണ്ടുകാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന സങ്കേതഭാഷ, എഴുതി അറിയിക്കുന്നവക്കും അറിയുന്നവക്കും ഉണ്ടാകുന്ന പ്രയത്നത്തിന്റെ അവസ്ഥക്കനുസരിച്ച് കഠിനമായിരുന്നില്ല. എ-ക്കു പകരം ബി, ബി-ക്കു പകരം സി ഇങ്ങിനെ വാക്കുകളെ രചിക്കുകയായിരുന്നു ആ ഭാഷയുടെ രീതി. ഈ രീതി എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നവക്കും വായിക്കുന്നവക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ ഇതിന്നു വലുതായ ദുഗ്രാഹ്യതയുണ്ടെന്നു പറവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വാക്കുകൾക്കു പകരം ചില അക്കങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സങ്കേതഭാഷ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഭാഷ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണമെങ്കിൽ ഒരു സങ്കേതപുസ്തകത്തിന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ആ പുസ്തകം നോക്കി ഏതു് അക്കംകൊണ്ടു ഏതു് വാക്കു ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയല്ലാതെ അവയെ മുഴുവൻ ഓർമ്മയിൽവെച്ചു കാര്യം ധരിപ്പാനുള്ള ശക്തി സാധാരണ മനുഷ്യക്ക് ഉണ്ടാവാത്തതാണ്. സങ്കേതത്തിലുള്ള സൂത്രപ്രയോഗങ്ങളെ ധാരണയിൽ വെച്ചു വായിച്ചറിവാൻ കഴിയുന്ന സങ്കേതഭാഷയാണ് ഉത്തമമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

യുദ്ധക്കപ്പലുകൾ തമ്മിൽ കാര്യങ്ങൾ അറിയിപ്പാനായി സങ്കേതപുസ്തകങ്ങളെയാണ് ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അവക്ക് അന്യോന്യം അറിയിക്കേണ്ട സംഗതികൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു പുസ്തകം വെക്കുന്നതാണ് അവക്കു സുകരമായിരിക്കുക. ഈ പുസ്തകങ്ങളെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു ചുമതല കപ്പലിലെ തലയാളിക്കാണ്. സൈന്യത്തിലുള്ള വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും കമ്പിയടിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ അവർ, അടിക്കേണ്ട സംഗതിയെ സാധാരണ വാചകങ്ങളിൽ എഴുതി സങ്കേതപുസ്തകസൂക്ഷിപ്പുകാരന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കും. എഴുതികൊടുത്തിട്ടുള്ള വാക്കുകൾക്ക് അനുരൂപങ്ങളായ സങ്കേതശബ്ദങ്ങളെ ആയാൾ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞു കുറിച്ചെടുത്തു് കൊടികാട്ടുന്ന ആളുടെ വശം ഏല്പിച്ചു കൊടുക്കും. ആയാൾ ആ വാക്കുകളെ കൊടികാട്ടി മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കയും ചെയ്യും.

ഈ സങ്കേതപുസ്തകം സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ജാഗ്രത ചെയ്യാറുണ്ട്. പുസ്തകം ശത്രുപക്ഷക്കാരുടെ കയ്യിലകപ്പെടാ

ത്തെ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിപ്പാൻ കപ്പലിലെ തലയാളി ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കൾ തങ്ങളുടെ കപ്പൽ പിടിച്ചടക്കുവാൻ ഇടയാകുമെന്നു തോന്നിയാൽ പുസ്തകം സമുദ്രത്തിലെക്ക് എറിഞ്ഞുകളയേണമെന്നാണു നിശ്ചയം. അങ്ങിനെ എറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം വേഗം വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുപോകുന്നതിന്നായി അതിൻെറ ചട്ടകളെ കനമുള്ള ലോഹംകൊണ്ടു നിൎമ്മിച്ചിട്ടുമുണ്ടാകും. ഒരു നൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറം ബ്രിട്ടീഷ് നാവികസൈന്യത്തിലെ സങ്കേതപുസ്തകം മാറുള്ളവക്കു കിട്ടുവാനിടവന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി അതിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് അഭിമാനഹേതുവായിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ മദ്യപാനം ചെയ്തു തന്റേടമില്ലാതായ ഒരു പുസ്തകസൂക്ഷിപ്പുകാരൻ പുസ്തകം കടലിൽ കളഞ്ഞുവെങ്കിലും, അതിനെ സൈന്യത്തിലെ വളരെ ആളുകൾകൂടി മുങ്ങിത്തപ്പി വീണ്ടും കൈവശമാക്കുകയാൽ അത്തവണ പുസ്തകം മാറാതെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഒരു പുസ്തകം മാറുന്നതായാൽ അതിന്നു വളരെ അദ്ധ്വാനവും ചിലവും വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

കമ്പിയില്ലാക്കമ്പി കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി യുദ്ധക്കപ്പലുകളിൽ വെക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ ആവശ്യം കുറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിമൂലം വൎത്തമാനം അറിയിക്കുമ്പോൾ ആരെ അറിയിക്കേണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നുവോ ആയാൾക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കും അതറിവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലാണ് കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിയുടെ നിൎമ്മാണം. അതുകൊണ്ടു വൎത്തമാനം രഹസ്യമാക്കിത്തീൎപ്പാൻവേണ്ടി ഭാഷ മാറുക മുതലായ കൌശലപ്രയോഗങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ കഴിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ നേരിട്ടറിയിപ്പാൻ സൌകൎയ്യം കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ട്. വൎത്തമാനം അറിയിപ്പാൻ അധികം താമസം നേരിടുകയില്ലെന്നുള്ളത് അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഒരു മിനിട്ടു നേരത്തിൻെറ അന്തരംകൊണ്ടു കാൎയ്യങ്ങൾ തലകീഴമറിയുവാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര അതിവേഗത്തിൽ ലോകചക്രം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഗുണം എത്രമാത്രം അമൂല്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്നും പുറമെ പുസ്തകം സൂക്ഷിപ്പാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കരുതലുകളും മേലിൽ വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നുള്ള അംശവും ആശാസ്യമായ ഒന്നുതന്നെയാണ്. പാശ്ചാത്യലോകം പുതിയ പുതിയ കല്പനാകൌശലങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലോകത്തെ വിസ്മയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കഥയെ നാം അറിഞ്ഞഭിനന്ദിപ്പാൻപോലും അശക്തന്മാരായിരിക്കുന്നതിൽപരം അനുശോചനീയമായിട്ടെന്താണുള്ളത്?

—ooOoo—

വിശ്വനാഥനായകൻ

തങ്ങളുടെ സ്വന്തപരിശ്രമംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധി നേടി ഇന്ത്യയിൽ പലേടങ്ങളിലുമായി ഓരോ രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച പ്രഗൽഭപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മധുരയിലെ നായകവംശസ്ഥാപകനായ വിശ്വനാഥൻ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തിന്ന് അൎഹനാകുന്നു. സൈന്യങ്ങളുടെ ചാപല്യം നിമിത്തവും പ്രജകൾക്കു രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെയുള്ള രാജനിഷ്ഠ

യുടെ ശൈഥില്യംകൊണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെ ദൌർബ്ബല്യംകൊണ്ടും ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ മദ്ധ്യകാലീനരാജവംശങ്ങൾ ഏററവും അസ്ഥിരങ്ങളും ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളും ആയിരുന്നു എന്ന് എല്ലാവക്കും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണ്. രാജവംശങ്ങളുടെ ഉന്നതിയും അധോഗതിയും നിത്യസംഭവമായിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു പുതിയ രാജവംശത്തിൻെറ സംസ്ഥാപനത്തെപ്പററി ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷത്തോടുകൂടി വിചാരിപ്പാനില്ലെങ്കിലും വിശ്വനാഥൻെറ അനന്യസാധാരണങ്ങളായ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ഗുണാഗുണജ്ഞന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കത്തക്കതായ ഒരു പ്രത്യേകവിശേഷമുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. വിശ്വനാഥനോളം യോഗ്യതയില്ലാത്തവർ പലരും തങ്ങളുടെ പരാക്രമംകൊണ്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രബലന്മാരായ പാർശ്വജനങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടോ രാജാക്കന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവക്കാക്കും വിശ്വനാഥനെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ സ്മാരകചിഹ്നങ്ങൾ നിലനിത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. തൻെറ കൃത്യങ്ങൾ കൊണ്ടു തൻെറ കീഴിലുള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ നിരതിശയമായ പ്രീതി സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു യോദ്ധാവാണെന്നു കാണിച്ചതിന്നു പുറമെ ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി നല്ല പരിജ്ഞാനവും രാജ്യകാര്യവിഷയങ്ങളിൽ അസാമാന്യമായ നൈപുണ്യവും മഹത്തായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നല്ല സാമർത്ഥ്യവും തനിക്കുണ്ടെന്നു വിശ്വനാഥൻ തെളിയിച്ചു. കാലോചിതമായ കാര്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ശരിയായി അറിഞ്ഞ് അവയെ നിറവേററാനുള്ള ഉപായങ്ങളും വഴികളും കണ്ടുപിടിച്ചു, താറുമാറായി കിടന്നിരുന്ന കാര്യങ്ങളെ ലേശം ചാഞ്ചല്യം കൂടാതെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി. പ്രതാപമെല്ലാം നശിച്ചു രാജാക്കന്മാരെന്ന പേരു മാത്രം ശേഷിച്ച പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സാമന്തന്മാർ അവക്കു കീഴടങ്ങാതെയും അവരെ ധിക്കരിച്ചും സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ രാജ്യം വാണിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പല ചെറുരാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മധുരാരാജ്യത്തെ തൻെറ ഏകശാസനായിൻ കീഴിലാക്കി വിശ്വനാഥൻ അതിനെ ഒരു പ്രബലരാജ്യമാക്കിത്തീർത്തു. മധുരാരാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചെറുരാജ്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നാക്കിച്ചേർത്ത് അതിനെ നല്ല സ്ഥിതിയിൽ വരുത്തുവാൻ വിശ്വനാഥൻ ചെയ്ത പ്രയത്നങ്ങളുടെ പരിപൂർത്തിനിമിത്തം രാജ്യപരിവർത്തനങ്ങൾ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്ന ആ കാലത്തുകൂടി അദ്ദേഹത്തിൻെറ പിന്തുടർച്ചക്കാരിൽ വളരെ പേർ കൊള്ളരുതാത്തവരായിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച രാജ്യം ഇരുനൂറുകൊല്ലത്തോളം നിലനിന്നുപോന്നു.

ക്രിസ്താബ്ദം 1530 മുതൽ 1567 വരെ വിജയനഗരത്തിൽ ചക്രവത്തികളായി വാണിരുന്ന അച്യുതരായൻെറയും സദാശിവരായൻെറയും സേനാപതിയുടെ നിലയിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധി നേടിയവനും തൻെറ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും പരിശ്രമംകൊണ്ടും വിജയനഗരം രാജ്യത്തിലെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽവെച്ചു പ്രധാനിയായിത്തീർന്നവനും ആയ നാഗപ്പനായഡുവാണ് വിശ്വനാഥൻെറ അച്ഛൻ. ചക്രവത്തിയുടെ അധീനത്തിലുള്ള 40000 കുതിരപ്പടയാളികളുടെയും 4000 ആനപ്പടയാളികളുടെയും 10000 ഒട്ടകപ്പടയാളികളുടെയും നേതാവായിരുന്നതിന്നു പുറമെ നാഗപ്പനു സ്വന്തമായി 6000 കുതിരപ്പടയാളികളും 20000 കാലാൾ പടയും ഉണ്ടായിരുന്നു. നാഗപ്പൻെറ സ്വന്ത

സൈന്യത്തിൻെറ ചിലവിലെക്ക വിജയനഗര ചക്രവത്തികളുടെ കിഴിലുള്ള പണക്കാരായ പ്രഭുക്കന്മാരോടും ജന്മികളോടും കരം പ്രത്യേകരീതി പിരിക്കാൻ ഗവമ്മേണ്ട നാഗപ്പനെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പരാമൎശിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ധൈൎയ്യശാലിയും മഹാശൂരനുമായ നാഗപ്പനായഡു വിജയനഗരസാമ്രാജ്യത്തെ അതിൻെറ ശത്രുക്കളിൽ നിന്നു പലപ്പൊഴും രക്ഷിച്ചപോന്നു. വളരെ സ്വത്തുള്ള തൻെറ കുഡുംബത്തെയും അതിൻെറ യശസ്സിനെയും നിലനിൎത്തുന്നതിന്നു നാഗപ്പന സന്താനം ഉണ്ടായില്ല. അയാൾ വളരെ നേച്ചകളും വ്രതാനുഷ്ഠാനാദികളും പ്രാൎത്ഥനകളും കഴിച്ചിട്ടും സന്തതിയുണ്ടാവാതെ ഒടുക്കം നാഗപ്പൻകാശിയിൽപോയി വിശ്വനാഥസ്വാമിയെ വളരെ ഭക്തിയോടുകൂടി സേവിച്ചു. സ്വാമിയുടെ കൃപാകടാക്ഷംകൊണ്ടു നാഗപ്പന് ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. ആ കുട്ടിക്ക് അയാൾ വിശ്വനാഥസ്വാമിയുടെ പേരുതന്നെ ഇട്ടു. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1510-ാമാണ്ടിനടുത്താണ് വിശ്വനാഥൻെറ ജനനം. വിശ്വനാഥൻ തൻെറ അച്ഛൻെറ കീഴിൽതന്നെ ആയുധാഭ്യാസം മുതലായതു ശീലിച്ചു. വിജയനഗരത്തെ പലപ്പൊഴും ആക്രമിച്ചിരുന്ന മുസല്മാന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് അവരെ തോല്പിച്ച ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വിശ്വനാഥൻ പ്രസിദ്ധനായിതീൎന്നു. കാലക്രമംകൊണ്ടു വിശ്വനാഥൻ തൻെറ അച്ഛൻെറ കീൎത്തിക്കു തുല്യമായ കീൎത്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചക്രവൎത്തിയുടെ ഒരു സൈന്യവിഭാഗത്തിൻെറ നേതാവായിതീരുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1550-ാമാണ്ടിന്ന് അടുത്ത കാലത്തു ദക്ഷിണഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായ ഒരു കാൎയ്യം നിമിത്തം വിശ്വനാഥൻെറ യോഗ്യതാപൂൎവ്വാധികമായിതീരുകയും കാലാന്തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു രാജാവ് എന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിലും രാജയോഗമായ പദവിസിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കാലത്തു ചോളരാജ്യം വാണിരുന്ന വീരശേഖരൻ ദുൎബ്ബലനും ചപലഹൃദയനുമായ ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യരാജാവിൻെറ രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജധാനിയെയും രാജ്യത്തിൻെറ അധികഭാഗത്തെയും പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യരാജാവു ചോളരാജാവിൻെറ അക്രമമായ പ്രവൃത്തിയെപ്പററി തങ്ങൾ രണ്ടുപേരുടെയും അധിപതിയായ സദാശിവരായൻെറ അടുക്കൽ ചെന്ന് ആവലാതി പറഞ്ഞു. ചോളരാജാവിന്നു തക്കതായ ശിക്ഷകൊടുത്ത പാണ്ഡ്യരാജാവിൻെറ രാജ്യം തിരിയെ കൊടുപ്പിക്കാനായി സദാശിവരായൻ ഉടനെ തൻെറ സേനാപതിയായ നാഗപ്പനായഡുവിനെ അയച്ചു. നാഗപ്പൻ തഞ്ചാവൂർ പട്ടണത്തെ ആക്രമിക്കുകയും ചോളരാജ്യത്തിൽ പലേടങ്ങളിലും നാശം വരുത്തി ചോളരാജാവിനെ വലിയ കഷ്ടസ്ഥിതിയിലാക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹം നാഗപ്പന്നു കീഴടങ്ങി. നാഗപ്പൻ ഏല്പെട്ട കാൎയ്യം മിക്കതും സഫലമായി. ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യന്നു രാജ്യം മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട കൃത്യം മാത്രം ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. യാതൊരു രക്ഷയും ഇല്ലാത്ത സുപ്രസിദ്ധമായ മധുരാപട്ടണത്തെ കണ്ട മാത്രയിൽതന്നെ അതിനെ തൻെറ സ്വന്തരാജ്യം ആക്കാനുള്ള മോഹം നാഗപ്പൻെറ മനസ്സിൽ ജനിച്ചു. വിജയനഗരം വളരെ ദൂരത്തായിരുന്നതിനാലും തൻെറ കീഴിലുള്ള അനവധി സൈന്യങ്ങൾ നാഗപ്പൻെറ നേരെ വളരെ ഭയഭക്തിയുള്ളവരായിരുന്നതിനാലും വിജയനഗരം പ്രഭുക്കൾ തമ്മിലുള്ള അന്തഃച്ഛിദ്രംകൊണ്ടും പരസ്പരംകൊണ്ടും സദാശിവരായന്നു സ്വന്തരാജ്യത്തിൽതന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉ

ണ്ടായിരുന്നതിനാലും നാഗപ്പൻ ഈ അവസരത്തിൽ ചക്രവൎത്തിയുടെ നേരെയുള്ള രാജഭക്തി വെടിഞ്ഞ് ഒരു രാജദ്രോഹിയായിത്തീൎന്ന് നിസ്സഹായനായ പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ തടവിലാക്കി താൻതന്നെ മധുരയിലെ രാജാവായി വാണു. ശാന്തമായി ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി ചക്രവൎത്തിയുടെ ആക്രമണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടു നാഗപ്പൻ മധുരയിൽ താമസിച്ചു.

തന്റെ സേനാധിപന്റെ വിജയത്തേയും അയാളുടെ രാജദ്രോഹകരമായ പ്രവൃത്തിയേയും പററി സദാശിവരായന്ന് അറിവു കിട്ടിയപ്പോൾ, താൻ നാഗപ്പനു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരങ്ങളെല്ലാം അയാൾ വിസ്മരിച്ചു തന്റെ നേരെ ഇത്ര നന്ദികേടോടും അവമതിയോടുംകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചതിനെപ്പററി ചക്രവൎത്തിക്കു വളരെ സുഖക്കേടു തോന്നി. നാഗപ്പനെപ്പോലെ മററുള്ളവരും പ്രവൃത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ചക്രവൎത്തി ഉടനെതന്നെ തന്റെ അമാത്യന്മാരെയും പ്രഭുക്കന്മാരെയും സേനാധിപന്മാരെയും ആളയച്ചു വരുത്തി ഒരു സഭ കൂടി. അതിൽ വെച്ചു നാഗപ്പന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു സാമ്രാജ്യത്തിന്നു വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തുകളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം അവിടെ കൂടിയിരുന്ന അനേകം പേരിൽ ആരെങ്കിലും ഈ രാജദ്രോഹിയുടെ ധിക്കാരത്തിന്നു തക്കതായ പ്രതിക്രിയ ചെയ്ത് അവന്റെ തല ജയഭേരിയോടുകൂടി രാജധാനിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുമോ എന്നു വളരെ സംരംഭത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. ചക്രവൎത്തിയുടെ സൈന്യങ്ങളോടു പട പൊരുതി വളരെക്കാലം എതൃത്തു നില്പാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവും ശൌൎയ്യവും. ദ്രവ്യസാമഗ്രിയും നാഗപ്പനുണ്ടെന്നു സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവൎക്കും നല്ലപോലെ അറിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ ആൎക്കും ചക്രവൎത്തിയുടെ ചോദ്യത്തിന്നു തക്ക മറുവടിപറവാനും ധൈൎയ്യമുണ്ടായില്ല. ഒടുക്കം അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു ശ്രീമാനും രാജതുല്യനും നവയൌവനയുക്തനും ദൃഢഗാത്രനും ഒരു യോദ്ധാവിനെപ്പോലെ തോന്നപ്പെടുന്നവനും കാണികളുടെ വിസ്മയത്തിന്നു പാത്രീഭൂതനും ആയ ഒരാൾ എഴുന്നേററുനിന്നു. ആ ആൾ വിശ്വനാഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ അച്ഛന്റെ വിശ്വാസവഞ്ചനയേയും സ്വാമിദ്രോഹത്തേയും പററി ഗൌരവമായി അധിക്ഷേപിക്കയും താൻ ആജീവനാന്തം ചക്രവൎത്തിയുടെ നേരെ ഭക്തിയോടും വണക്കത്തോടുംകൂടി അനുവൎത്തിക്കുന്നതാണെന്നു ശപഥം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം അച്ഛന്റെ നേരെ യുദ്ധത്തിന്നായി തന്നെ അയക്കേണമെന്നു വിശ്വനാഥൻ ഗാഢാഭിലാഷത്തോടുകൂടി ചക്രവൎത്തിയോടു പ്രാൎത്ഥിക്കയും ചെയ്തു. ചക്രവൎത്തിക്ക് ആദ്യം അയാളെപ്പററി സംശയമുണ്ടായി എങ്കിലും അയാളുടെ സധൈൎയ്യമായും സരളമായുമുള്ള നടവടിയേയും അയാൾ വാഗ്വൈഭവത്തോടും നിൎബ്ബന്ധത്തോടും കൂടി ചെയ്ത പ്രാൎത്ഥനയേയും അയാളുടെ പ്രസിദ്ധിയേയും വഴിപോലെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ അയാൾ വിശ്വാസയോഗ്യനാണെന്നും തന്റെ വിശ്വാസം അസ്ഥാനത്തിലായില്ലെന്നും ചക്രവൎത്തിക്കു ബോധമായി.

ഇപ്രകാരം ആൎക്കുവേണ്ടി നാഗപ്പൻ തന്റെ വിശ്വാസ്യതയെ ബലികഴിച്ചും മനസ്സാക്ഷിയെ ദൂരെക്കളഞ്ഞും അന്യായമായും ആത്മോൽകൎഷകരമായുമുള്ള ജീവിതയാത്ര ആരംഭിച്ചുവോ, ആ ആൾതന്നെ, ദൈവദുൎവ്വിധി നിമിത്തം നാഗപ്പന്റെ ഉ

ദ്ദേശങ്ങളെ നിറവേററുന്നതിന്നു മുഖ്യപ്രതിബന്ധമായി തീൎന്നു. വിശ്വനാഥൻ അതിവേഗത്തിൽ ചക്രവൎത്തിയുടെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി കൎണ്ണാടകരാജ്യം കടന്നു മധുരയിലെ അതൃത്തിയിലെത്തി നാഗപ്പന്റെ സൈന്യത്തോട് എതിൎത്തു, ന്യായവും സത്യവും വിശ്വനാഥന്റെ ഭാഗത്തായിരുന്നതുകൊണ്ടും അയാളുടെ വ്യൂഹരചനയുടെ വിശേഷംകൊണ്ടും പരാക്രമംകൊണ്ടും വിശ്വനാഥൻ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിയായി ഭവിച്ചു നാഗപ്പൻ തടവുകാരനാക്കപ്പെടുകയും അയാളുടെ സൈന്യങ്ങളിൽ മിക്കവരും വിശ്വനാഥന്റെ സൈന്യങ്ങളോടു യോജിക്കുകയും ബാക്കിയുള്ളവർ പോൎക്കളത്തിൽ നിന്നു ഓടിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണഭൂതനായ ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യനെ ജേതാവായ വിശ്വനാഥൻ വളരെ ആഘോഷത്തോടുകൂടി മധുരയിലെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. വിശ്വനാഥന്റെ യുദ്ധോദ്യമം ഇത്ര ജയഘോഷത്തോടുകൂടി കലാശിച്ചതുകൊണ്ടു ചക്രവൎത്തിക്ക് അയാളുടെ നേരെ അളവററ സംതൃപ്തിയുണ്ടായി. ചക്രവൎത്തിക്കു തന്നെപ്പററിയുള്ള നല്ല അഭിപ്രായത്തെ വിശ്വനാഥൻ വഴിപോലെ ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നില്ല. തന്റെ അച്ഛന്റെ ജീവനെ എങ്ങിനെയാണ് രക്ഷിക്കേണ്ടത് എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മുഖ്യമായ ആഗ്രഹം. അച്ഛൻ കുററക്കാരനാണെങ്കിലും മകന്റെ സ്വാമിഭക്തി വിചാരിച്ച് അച്ഛന്നു മാപ്പു കൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നു വിശ്വനാഥൻ നിരംകുശനായ ചക്രവൎത്തിയോട് അപേക്ഷിച്ചു. തന്റെ അച്ഛന്റെ പൂൎവ്വചരിത്രത്തെയും അച്ഛൻ മുമ്പു ചക്രവൎത്തിക്കു വേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളേയും വിശ്വനാഥൻ സവിസ്താരമായി പ്രതിപാദിച്ചു. അച്ഛനെ രാജദ്രോഹകുററത്തിന്നു ശിക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അതു തന്റെ യശസ്സിന്നു ഹാനികരമായി തീരുന്നതാണെന്നും തന്റെ സ്വാമിഭക്തിയെപ്പററി മഹാലോകർ ശ്ലാഘിക്കുമെങ്കിലും പിതൃഘാതിയാണെന്നുള്ള ദൂഷണം അവർ തന്റെ മേൽ ആരോപിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം ചക്രവൎത്തിയോടു പറഞ്ഞു. ആരുടെ നേരെയും അതിയായ പക കരുതാത്ത ചക്രവൎത്തി, നാഗപ്പനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ഗുണം അവനു മാപ്പു കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു തീൎച്ചയാക്കി അപ്രകാരം ചെയ്തു. നാഗപ്പൻ അന്നു മുതല്ക്കു രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. തന്റെ പുത്രന്റെ യോഗ്യതയിലുള്ള അഭിമാനത്തോടുകൂടി ജീവകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

വിശ്വനാഥൻ ഒരേ അവസരത്തിൽ തന്നെ തന്റെ രാജഭക്തിയും പിതൃഭക്തിയും പ്രദൎശിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം മധുരയിൽ ചെന്നു ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തി നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കേണമെന്നു ചക്രവൎത്തി വിശ്വനാഥനോടു കല്പിച്ചു. ശരിയായി നീതിന്യായം ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു തന്റെ പ്രജകളെ രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ നേരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു ലേശം തൃപ്തിയോ സ്നേഹമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്നുപുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൈരസത്വം നിമിത്തം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അസംതൃപ്തിയും പ്രകൃതിക്ഷോഭവും വൎദ്ധിച്ചു വന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്ഥാനഭ്രംശം കൂടി വരുമൊ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടി വന്നു. ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കത്തക്കതായ ഔദാൎയ്യം, വീൎയ്യം, ക്ഷമ മുതലായ അനേക സൽഗുണങ്ങൾ വിശ്വനാഥ

ണ്ടായിരുന്നു. പാണ്ഡ്യരാജാവിങ്കൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നിമിത്തം വിശ്വനാഥന്റെ സൽഗുണങ്ങൾ ശതഗുണങ്ങളായി പ്രകാശിച്ചു. സൽഗുണസമ്പന്നനായ വിശ്വനാഥന്റെ സമ്പർക്കത്താൽ ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യന്റെ സ്വഭാവത്തിന്നു ചില ഗുണകരമായ മാററങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ രക്ഷിതാവും ഉപകർത്താവുമായ വിശ്വനാഥൻ താനറിയാതെതന്നേ ക്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷനും ശാസിതാവുമായിത്തീർന്നു. രാജ്യവാസികളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി അനന്യമനസ്സോടുകൂടി പ്രവൃത്തിച്ചുപോന്നിരുന്ന വിശ്വനാഥൻ വിജ്ഞന്മാരുടെ ആദരാതിശയത്തിന്നും ബഹുജനങ്ങളുടെ പ്രീതിക്കും പാത്രമായി ഭവിച്ചു. രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ ഏർപ്പാടുകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അല്പകാലത്തിന്നുള്ളിൽ മധുരാരാജ്യവാസികൾ നല്ല രാജ്യഭരണത്തിന്റെയും തന്നിമിത്തം രാജ്യത്തിലുണ്ടായ സമാധാനത്തിന്റെയും പൂർണ്ണഫലം അനുഭവിച്ചു.

ഈ കാലത്തു ചന്ദ്രശേഖരപാണ്ഡ്യൻ കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ക്രിസ്താബ്ദം 1552-ാമാണ്ടിൽ വീരപാണ്ഡ്യൻ എന്നുപേരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബാലനായ പുത്രൻ മധുരയിലെ രാജാവാവുകയും ചെയ്തു. വീരപാണ്ഡ്യനും ഉടനെതന്നെ അന്തരിച്ചുപോയതിനാൽ മധുരാരാജ്യം വാഴാൻ അവകാശികൾ ഇല്ലാതെ വന്നു.

(തുടരും)

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം

(പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്)

ഈ പുസ്തകം അഭിപ്രായത്തിന്നു കിട്ടീട്ടു മാസം ഒന്നുരണ്ടല്ല സംവത്സരംതന്നെ അർദ്ധാധികം കൊണ്ട് ഒന്നെന്നു നമ്മുടെ ഗണിതപ്രകാരം കണക്കാക്കാറായിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തിന്നുള്ളിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പിന്നും കൂടി പ്രചാരം വന്നിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം പറവാൻ ഇത്ര വളരെ താമസം നേരിട്ടതിൽ ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുവാക്കു പറവാനുണ്ട്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അരങ്ങേററത്തോടുകൂടി പത്രങ്ങളിൽ വാക്കലഹകോലാഹലവും കണ്ടുതുടങ്ങിയതിനാൽ പല പണ്ഡിതകേസരികളുടേയും അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞുംകൊണ്ടു സ്വാഭിപ്രായം പറയുന്നതായിരിക്കും അധികം യുക്തമെന്നു കരുതി കുറെക്കാലം ഞങ്ങൾ ക്ഷമയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചു. പൊതുവിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ഗുണദോഷങ്ങളെ നിരൂപിക്കുകയാണല്ലോ പത്രാധിപന്മാരുടെ സ്വധർമ്മം. എന്നാൽ പലരുടേയും വാദങ്ങളിൽ വിഷയങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കാളധികം പക്ഷപാതത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷണം നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഇങ്ങിനെ വൃഥാ കാലതാമസം വന്നുപോയതിൽ വ്യസനിപ്പാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു.

മൂലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിന്ന് ഏററ

ക്കാവുവരാതേയും ജീവനായരസത്തിന്നു ഹാനി തട്ടാതേയും പ്രതിപാദ്യവസ്തുവിനെ മറെറാരു ഭാഷയിലെക്കു പകൎത്തുന്ന കാൎയ്യം കുറെ എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതിലും വിശേഷിച്ച് പരിപൂൎണ്ണനിലയിലെത്തിട്ടുള്ള ഗൈൎവ്വാണിയിലെ സരസകാവ്യങ്ങളെ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ കിടന്നു കളിക്കുന്ന കൈരളിയിൽ ഭാഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വാക്കിന്നും വസ്തുവിന്നും കോട്ടംകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ചില്പറക്കാൎക്കൊന്നും കഴിയുന്നതല്ല. സംസ്കൃതകൃതികളുടെ സാരസ്യവും സാരള്യവും അധികമാകുന്തോറും അനുസരിച്ച് അവയെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുവാനുള്ള വൈഷമ്യവും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്.

കാളിദാസകൃതികളെ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി തന്മയത്വം വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്കു തൎജ്ജമക്കാരുടെ കളരിയിൽ സ്പൎദ്ധനീയമായ മറെറാരു മാന്യസ്ഥാനമുണ്ടാവാൻ വകയില്ല. കാളിദാസകവിതയെപ്പററി ഒരൈതിഹ്യം പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത് ഇതിലെക്കു സാധകമായിരിക്കുന്നതാണ്. കാളിദാസൻ രഘുവംശം നിൎമ്മിച്ചു ഭോജസഭയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു രാജാവിനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ, അഞ്ചാംസൎഗ്ഗത്തിലെ,

> അഥോപരിഷ്ടാൽ ഭ്രമരൈൎഭ്രമൽഭിഃ
> പ്രാക്സൂചിതാന്തഃസലിലപ്രവേശഃ ।
> നിൎദ്ധൗതദാനാമലഗണ്ഡഭിത്തി-
> ൎവ്വന്യഃസരിത്തോ ഗജ ഉന്മമജ്ജ ॥

എന്ന ശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന കവിവരന്മാർ 'സരിത്തോഗജ' എന്ന രചന സുഖമായിട്ടില്ലെന്നും 'സരിത്തഃ' എന്ന പാഠം മാറേണ്ടതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കാളിദാസൻ ഉടനെ മാററിക്കൊള്ളുവാൻ സമ്മതിച്ചു. ഒരു കവി 'വന്യസ്തടിന്യാ' എന്നു മാററി. തടിനീശബ്ദത്തിന്നു സരിച്ഛബ്ദത്തെപ്പോലെ പ്രവാഹവേഗത്തെ ദ്യോതിപ്പിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലെന്നായി മറെറാരു രസികൻ. പ്രവാഹത്തിന്നു ശക്തിയില്ലെങ്കിൽ കാട്ടാനയുടെ കപോലങ്ങൾ വെടുപ്പുന്നു നിൎദ്ധൗതങ്ങളാകുന്നതെങ്ങിനെ? എന്നാൽ പ്രവാഹംകൂടി പ്രയോഗിച്ചുകളയാമെന്നുവെച്ച് 'പ്രവാഹനിൎദ്ധൗതമദാച്ഛഗണ്ഡോ വന്യസ്തടിന്യാ ഗജ ഉന്മമജ്ജ' എന്നു മറെറാരു കവി മാററി. ഇപ്പോൾ ഭിത്തിപോയി. 'ഭിത്തി'യാണു ഗജത്തിൻെറ ഗംഭീരാകൃതിയെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാലതുംവേണ്ട 'പ്രവാഹനിൎദ്ധൗതകപോലഭിത്തിഃ' എന്നാക്കിക്കളയാം. അപ്പോൾ മദം പോകും. മദം പൂൎവ്വാൎദ്ധത്തിൽ ചേൎക്കാം. ഇങ്ങിനെ മാററി മാററി 'വാഗൎത്ഥാവിവ' എന്നതുവരെ ഉടച്ചുവാൎത്തപ്പോൾ, 'തരക്കേടില്ല. അതു നിങ്ങളുടെ രഘുവംശം. എൻെറ രഘുവംശം മുമ്പത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ' എന്നു കാളിദാസൻ മറുവടി പറഞ്ഞുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പദം മാററിവെക്കുമ്പോൾകൂടി അൎത്ഥത്തിന്നു ടവുതട്ടുന്ന കൃതിയെ ശ്ലോകത്തിന്നു ശ്ലോകമായി ഭാഷാന്തരീകരിപ്പാൻ എത്ര പ്രയാസമുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലൊ.

എന്നാൽ കാളിദാസകൃതികളിൽ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ചേൎത്തിട്ടുള്ള വ്യംഗ്യാൎത്ഥങ്ങൾ മുഴവനും തൎജ്ജമയിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു തൎജ്ജമക്കു ന്യൂനത കല്പിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. 'ദിവസാഃ പരിണാമരമണീയാഃ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കഥാവസ്തുവിൻെറ കലാശം മംഗളമായിട്ടാണെന്നു സൂചിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും, 'പ്രാഗന്തരിക്ഷഗമനാൽ സ്വമപത്യജാതം' എന്നതുകൊണ്ടു രാജാവിൻെറ സ്വൎഗ്ഗഗമനംകൂടി ധ്വനിക്കുന്നുണ്ടെ

ന്നും മററും പറയുന്നതു കവിയുടെ വിവക്ഷയിൽനിന്നു കടന്നുപോകുന്നുവെന്നാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത്. ഈ മാതിരി വ്യംഗ്യാത്ഥങ്ങളെ സ്ഫുരിപ്പിപ്പാൻ മറെറാരു ഭാഷക്കു ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതുമല്ല. വാച്യത്തെ പ്രധാനമാക്കിവെച്ചുംകൊണ്ടു രസഭംഗം വരാതെ തജ്ജമചെയ്യാൻ മാത്രമെ നിപുണനായ തജ്ജമക്കാരനുപോലും സാധിക്കയുള്ളൂ.

ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ഒരേഭാഷയിൽ പല തജ്ജമകളും ഉണ്ടാകുന്നതു സാധാരണയാണ്. ശാകുന്തളം മലയാളത്തിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം തജ്ജമചെയ്യിട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ, സാഹിത്യരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച കാലം മുതല്ക്കു പണ്ഡിതപാമരഭേദംകൂടാതെ കേരളീയരെയാസകലം ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്ന കേരളകാളിദാസശാകുന്തളത്തിന്നു 'വേഷംമാറി' പുറപ്പെടേണ്ടിവരുവാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്നും, ഇപ്പോഴത്തെ 'പരിഷ്കാരം' എത്രത്തോളം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. ആദ്യത്തെ തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപ്രയോഗം കുറെ അധികമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ന്യൂനത ഗ്രന്ഥകത്താവിന്നുതന്നെ സമ്മതമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ശശികമുദാന്യേവ ഹിനോഃ
തൃശിശിരദീധിതിസരോരുഹാണ്യേവ
വശികൾക്കു പരപരിഗ്രഹ
ശ്ലേശ്മീരണവിമുഖതാപ്രഥിതാ

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ മൂലത്തെക്കാൾ അധികം അസ്പഷ്ടാത്ഥങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഭാഷാകൃതികളിൽ സംസ്കൃതാധിക്യം ദോഷമാണെന്നുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു കാലക്രമത്തിൽ, കരുത്തു കൂടിക്കൊണ്ടാണ് വരുന്നത്. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു, അത്ഥത്തിന്നും രസത്തിന്നും ഹാനി വരുത്താതെ സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾക്കു കുറവു വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതിന്നു ശ്രമിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാകയില്ല. അതിന്നു കാലഹരണം കൂടാതെ പ്രവത്തിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

പുതിയ ശാകുന്തളത്തെ പഴയതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയതിൽ അധികഭാഗവും പുതിയ പരിഷ്കാരം നന്നായിട്ടാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നിയത്. പുതിയ പതിപ്പിൽ സംസ്കൃതപ്രയോഗം വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു താഴെ കാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നുതന്നെ തെളിയുന്നതാണ്.

വമതു സൈാ ഹുതാശനം ഹിമച്ഛലന രശ്മിഭി
സ്തപമപ്യനംഗ വജ്രവൽ സുമാശുഗാൻ വിമുഞ്ചസി
(പഴയ തജ്ജമ)

എരിക്കനൽ പനിയുൾക്കൊണ്ടിന്ദുവംശുച്ഛലത്താൽ
ചൊരിയുമരിയ വജ്രംപോലെ പൂവമ്പനീയും
(പരിഷ്കരണം)

'അന്തഃകീരങ്ങൾ' എന്ന പഴയശ്ലോകത്തിന്നും, 'പോടിൽപാത്ത' എന്ന പുതിയ ശ്ലോകത്തിന്നും തമ്മിൽ ഭാഷാശുദ്ധികൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം ചില്ലറയല്ല. ആദ്യത്തെ തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപ്രാചുര്യം ബാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശ്ലോകങ്ങളെ അങ്ങിനെതന്നെ ചേത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്കു 'നാലുകെട്ടിലധികാരമുദ്രയായ്' തുടങ്ങിയുള്ള പദ്യങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. 'കഃ പൌരവേ' എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ തജ്ജമയിൽ 'ആരിവൻ' എന്നാദ്യം പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ട് ഔചിത്യത്തിന്നു പുഷ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'ധൃഷ്ടനായ്' എന്നവസാനിച്ചതു ശയ്യാഗുണത്തിന്നനുഗുണമായിട്ടില്ല. 'തപസ്വികന്യാസു' എന്നതിനെ 'ഒരു തപസ്വികന്യയിൽ' എന്നാക്കി പ്രത്യേകപക്ഷപാതം കാണിച്ചതും ഉചിതമായില്ല. ഇങ്ങനെ നി

ക്ഷേഷിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ പലേടത്തും മെച്ചം നേടീട്ടുള്ളതിന്നു ചിലേടത്തു ചില്ല റനഷ്ടങ്ങൾ പററിട്ടുള്ളതായി കാണാം. 'കണ്ണനാളമഴകിൽ' എന്ന വാക്യത്തിന്നി ടയിൽ 'ശരംവിട്ട' പോയെങ്കിലും വസ്തുവി ന്നു ഹാനി വരാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടീട്ടുണ്ട്, ഇതും ചില്ലറനഷ്ടങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലൊ ന്നാണെന്നെ വിചാരിപ്പാനുള്ളു. ആകക്കൂടി നോക്കുന്നതായാൽ പുതിയ ശാകുന്തളം പ ഴയതിനെക്കാളധികം ഭാഷയായിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെയാണ് പറയേണ്ടത്.

പലവക

അഭിപ്രായത്തിന്നായി അയച്ചുതന്ന സാഹിത്യസാഹ്യം, സഞ്ജീവിനി, ഉദയഭാനു (ഒന്നാംഭാഗം) എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ നന്ദിപൂർവ്വം കൈപ്പററിയിരിക്കുന്നു. അഭിപ്രായം അടുത്തതിൽ.

* * * * *

ബ്രഹ്മസ്വം മഠത്തിലെ (തൃശ്ശൂർ) ഭരണത്തിലും മററുമുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾ തീർപ്പാൻ വേണ്ടുന്ന വഴികളാലോചിപ്പാനായി ഇക്കഴിഞ്ഞ ചിങ്ങം 2-ാംനു- ടി. മഠത്തിൽവെച്ച് അകവൂർ മനക്കൽ വലിയഫൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അഗ്രാസനാധിപത്യത്തിൽ ഒരു സഭ കൂടുകയുണ്ടായി. പ്രധാനപ്പെട്ട പല കേരളബ്രാഹ്മണരും ഇതിൽ ഹാജരായിരുന്നു. മഠത്തിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയേയും പരിഷ്കരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളേയും വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട തയ്യാറാക്കുന്നതിലെക്കായി ഒരു കമ്മിററിയെ നിയമിക്കേണ്ടതാണെന്നു തീരുമാനിക്കയും യോഗ്യന്മാരായ പല ആളുകളേയും കമ്മിററിയിലെ അംഗങ്ങളായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

* * * * *

ബയസ്കോപ്പ് ഒരു വിനോദമായിട്ടാണല്ലൊ നാമിപ്പോൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നത്. ഇതു കച്ചവടം, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ ആവശ്യങ്ങളിലേക്കും ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. കച്ചവടക്കാർ സാമാനങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചു പരസ്യം ചെയ്യാനും, അദ്ധ്യാപകന്മാർ ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം മുതലായവ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ദിക്കുകളേയും മററും കണ്ണിന്നുനേരെ കാണിച്ചു കൊടുത്തു മനസ്സിലാക്കുവാനും ബയസ്കോപ്പിനെ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

* * * * *

തുളസിക്കു കൃമികളേയും, രോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന അണുപ്രാണികളേയും നശിപ്പിപ്പാൻ അസാമാന്യമായ ശക്തിയുണ്ടെന്നു പാശ്ചാത്യന്മാർ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തുളസി ധരിക്കേണമെന്നു തുടങ്ങിയുള്ള നമ്മുടെ പഴയ ഏർപ്പാടുകൾ നിരർത്ഥകങ്ങളാണെന്നു കണ്ണടച്ചു പറയുന്ന പരിഷ്കാരികൾ ഇനിയെങ്കിലും അവയുടെ വിലയറിഞ്ഞു തുടങ്ങുമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാം.

* * * * *

विद्वच्छिरोमणिविरुदे।

"सर्वः कान्तमात्मानं पश्यतीति" कथयति कविशिखामणिः। सत्यमेवंविध एवावलोक्यते सकलोऽपि लोकः। तदिदमात्मनः कान्तत्वदर्शनमितरेषु केवलमसतीमपि विकृततां दर्शयति कदाचनेति हन्त शोचनीयमेवैतत्। आत्मनः सर्वोत्कृष्टतामभिमन्यमानो न परेषां गुणगणान् गृह्णाति। एवमात्माभिमानिता परावज्ञामपि कालेन कलयति। ईदृशीमात्माभिमानितां किंचिदिव विश्लथय्य परैः सह सम्यगारचितपरिचयः परेषामपि गुणानुरूपं पदमनुमन्येत। एतावता कालेन देशभाषाप्रचारणमनास्थारसकलुषितेन लोचनाञ्चलेन कटाक्षितवन्तः पाश्चात्यपण्डिता अपीदानीं देशभाषासु विशिष्य च तासां जननीपदकृताभिषेकायां सुरसरस्वत्यां सौहार्दमसृणं नेत्रकोणमर्पयन्तीति मोमुदीतितमां हृदयमस्माकम्। भारतीयस्य जनसामान्यस्य विनयाधानमनपेक्ष्य देशभाषामशक्यसंसाधनमेव पर्यवस्येत्। आङ्गलभाषाभ्यासायावश्यमपेक्ष्यमाणं परिश्रमं धनव्ययं च कथं नाम सहतां दारिद्र्यपरिपीड्यमानो भारतीयसमुदायः? । देशभाषापोषणेनैव जनसामान्यस्य दूरीकरणीयमज्ञानतिमिरम् ॥

विद्याभ्यासाधिकृतानां स्वदेशभाषापरिपोषणौत्सुक्यं सुतरामभिव्यनक्ति सन्निहितकाले मद्रपुरसर्वकलाशालया समुररीकृतो विद्वच्छिरोमणिपरीक्षानिर्वहणविनिर्णयः। १९१५ तमक्रैस्तववर्षादारभ्य प्रतिवर्षं परीक्षाद्वयमिदं निर्वर्त्येत। विद्वत्परीक्षायां प्रवेशमभिलाषद्भिः संस्कृतद्राविडान्ध्रकर्णाटककेरळभाषास्वन्यतमं भाषाद्वितयमभ्यसनीयं भवेत्। तयोरेका प्रधानतयापरा पुनरङ्गतया समभ्युपगन्तव्या। प्रधानभाषायां पाटवप्रकटनमप्यधिकमपेक्ष्यते परीक्षोत्तरणाय। तामेतामुत्तीर्णवन्तो विद्वद्विरुदेन संमान्येरन् सर्वकलाशालया ॥

शिरोमणिपरीक्षा पुनः केवलं संस्कृतभाषायां न्यायवेदान्तादिशास्त्रेषु च निपुणतामात्मनो विषयीकरोति। तस्याश्चत्वारोऽवान्तरविशेषाः कल्पिताः। वेदशिरोमणिर्वेदान्तशिरोमणिर्न्यायशिरोमणिर्व्याकरणशिरोमणिरिति च यथाक्रमं चत्वारि बिरुदानि तत्तद्विषयपरीक्षोत्तीर्णानां वितरणीयतया निरणायिषत। विद्वच्छिरोमणिपरीक्षयोरन्यतरस्यां प्रविविक्षुभिराङ्गलभाषायां प्राथमिकपरीक्षापि समुत्तरणीयेति सनिर्बन्धं निरचायीति यत्सत्यमिदमत्यन्तोचितमाकलयामः। आङ्गलपरीक्षायां तद्भाषामात्रविजय एव निर्बन्धेऽस्मिन्नन्तर्भवतीति युक्तरूपमेतत्। कालोचितया रीत्या विद्याभ्यासं प्रचारयितुं लोकोपकारमपि बहुधा विधातुमनधीताङ्गलभाषाः प्रायेण न

प्रभवन्तीति प्रत्यक्षोऽयमंशः प्रज्ञावताम् । शते परमेकोऽनधीत्यापि तां लोकव्यवहारपाटवं संपादयतीत्येतावता सर्वस्याप्याङ्गलभाषाविज्ञानमनावश्यकमिति प्रत्यवस्थानमस्थान एव भविता । अतः कतिपयैर्विद्याप्रचारकैः कालानुरूपं प्रवर्तितुमीहमानैः समधिगन्तव्याङ्गलभाषेति निःसंशयं वयमभिप्रेमः । कालक्रमेण तामनपेक्ष्य कर्तव्यानि निर्वर्तयितुं पारयिष्यामश्चेत्तदा काममेनां हातुमपि प्रभविष्यामः। असाधारणमनीषाशालिनां पुनरनायासेन तस्यामपि नैपुण्यं सुसंपादमेव संजायेत । प्राथमिकपरीक्षामनुत्तीर्णा अपि परीक्षाप्रवर्तकसङ्घस्य प्रत्येकानुमत्या प्रवेशं प्राप्नुयुः । आङ्गल्यां परीक्षोत्तरणं विना शिरोमणिपरीक्षादिषु प्रवेशमभिलषद्भिरप्यवश्यमाङ्गलभाषाज्ञानं संपादनीयमेव स्यादिति विषयस्वभावविमर्शने स्पष्टं प्रतीयते । यतः पाश्चात्त्यपरिपाट्या प्रवर्तमानानि भाषातारतम्यशास्त्रा*दिमानि विषयपट्टिकायां प्रवेशितानि। न्यायशिरोमणिपरीक्षायां पाश्चात्त्यानां न्यायशास्त्रे परिचयोऽपरिहरणीयतया निर्णीतः । भाषाचरित्रादिविषयेऽपि परीक्षकाणां तृप्तिमाधातुं पाश्चात्त्यसरणिरवलम्बनीया भवेदिति मन्यामहे । सर्वथा परीक्षास्वेतासु समुत्तितीर्षन्तः संपादयेयुराङ्गलभाषापरिचयमपीति शुभोदर्का तादृशां संस्कृतपण्डितानां संपत्तिरित्यत्र को विप्रतिपद्येत?। अनधीताङ्गलभाषाः संस्कृतपण्डिता न यावदर्हमुपकुर्वन्ति जनसमुदायस्येति बलीयसी दुष्प्रथा न केवलं निर्मूलेति च वयमाशंसमहे । आङ्गलभाषाविषयिणीमनभिरुचिमितोऽपि वा त्यजन्तु संस्कृतपण्डिताः ॥

शिरोमणिपरीक्षायां वेदं विषयमङ्गीकुर्वाणैः श्रौत, धर्मशास्त्र, पूर्वमीमांसासु प्रत्येकं पाटवमासादनीयं, पाश्चात्त्यसरण्या भाषातारतम्यपरीक्षणनैपुणी, मततारतम्यविमर्शनवैदुषी च विशेषतः संपादनीये । वैदिकग्रन्थसमुच्चयानुसार्यार्यपुरातनचरितमपि पठितव्यमेव । वेदान्तमाददानैर्योगसांख्ययोर्दाक्षिणात्यवेदान्तसरणित्रयस्य* च सामान्यज्ञानं त्रयाणामन्यतमे निपुणतातिशयश्च प्रकाशनीयः। पाश्चात्त्यानां विमर्शनसरणिमनुसृत्य वेदान्तयोगयोः सात्त्विकमानसतत्त्वानि सम्यगवगन्तव्यानि । न्यायं स्वीकुर्वतां तर्कशास्त्रे पूर्वमीमांसायां चोत्कृष्टतमं वैचक्षण्यमपेक्ष्यते । पाश्चात्त्यपौरस्त्यन्यायशास्त्रयोस्तारतम्यविज्ञानं व्युत्पत्तिवादवैदग्ध्यं चात्यावश्यकम् । वैयाकरणशिरोमणिपदं लिप्समानैर्महाभाष्यहरिकारिकादिषु कूलंकषं विज्ञानं भाषातारतम्यशास्त्रनैपुण्यं विमर्शनपरिपाटीतत्त्ववैदुष्यं च संपादनीयतया निरणायिषत । शिरोमणिपरीक्षासु सर्वास्वपि समनुरूपविषयेषूपन्यासलेखनं चापरिहरणीयमिति समुल्लसति नियमः । विषयविभागक्रमः सर्वतोऽपि रमणीयतम एवावलोक्यते। तत्तद्वर्षपरीक्षाप्रविविक्षुभिरध्येतव्यो ग्रन्थसमुदयः संवत्सरचतुष्टयात् प्रागेव प्रकाश्येत सर्वकलाशालया । आदिमपरीक्षाप्रविविक्षूणां पाठ्यपुस्तकविषय आस्माकीनमभिप्रायमवसरान्तरे प्रकटयिष्यामः ॥

---

* Comparative Philology

* द्वैतं, विशिष्टाद्वैतं, अद्वैतम् ।

विद्वत्परीक्षाविषयेषु च प्रधानभाषायां व्याकरणच्छन्दःशास्त्रसाहित्यकला अध्येतव्यकोटावन्तरभाविषत । भाषासाहित्यचरित्रे भाषान्तरीकरणे च नैपुण्यमासादितवत एव विद्वत्परीक्षातरणं सुकरतामियात् । अप्रधानभाषायां पुनः सामान्यज्ञानमपि परीक्षोत्तरणाय पर्याप्नुयात् । यद्यपि विद्वत्परीक्षा शिरोमणिपरीक्षायाः कनीयसी गुणगुणैः, तथापि देशभाषापरिपोषणाय सा नितरामुपकरिष्यतीति तत्परीक्षाप्रवर्तनमनुमोदनीयमेव देशभाषाभिमानिभिः। कालक्रमेण देशभाषायां गैर्वाण्यां च सुशिक्षिता विद्वदग्रेसरा इदानीन्तनानां भाषापण्डितवेषधारिणां स्थानमधिरोक्ष्यन्तीति समाश्वसितुमस्त्येवावकाशः ॥

अयमेवान्तरायः स्वदेशभाषाभिवृद्धेर्भारतीयानां, यदधीतदेश्यभाषाः पण्डिताग्रगण्या अपि वृत्तिनिर्वहणाय क्लेशमनुभवन्तीति। एवं स्थिते देश्यभाषाभ्यसनपरिणामे कथंकारं वा मेधाविनो युवानः स्वदेशभाषाभ्यसनप्रयासेनायुष्कालमतिवाहयितुं प्रवर्तेरन्? । अतो वृत्तिनिर्वहणमार्गोऽपि यदा नाम सुलभो भविष्यति देश्यभाषापण्डितानां तदाप्रभृत्येव तासामप्रतिहतः प्रचारः समुदेष्यति। वस्तुस्थितिरियमधिकृतानामवगतचरीति च विश्रस्यतेऽस्माभिः । विद्वांसः शिरोमणयश्च यथोचितं वृत्तिमार्गवितरणेनाप्युपकृता भविष्यन्तीति चास्माकमस्ति बलीयसी प्रत्याशा ॥

परीक्षाप्रवर्तकसङ्घेन समुररीकृते विद्यालये चतस्रः समाः समधीतवतामेव विद्यार्थिनां परीक्षाप्रवेशः सामान्यतोऽनुमन्यते साम्प्रतिकेन नियमेन । तादृशाश्च विद्यालयाः केरळेषु नैतावतापि सत्तामलभन्त। नचिरेण द्वित्राः पाठशाला विरुदपरीक्षाविषयाध्यापनायानुमतिमधिकृतानां प्राप्स्यन्तीति परमिदानीं जानीमहे । पाठशालास्वनधीतवतामप्यतीतपञ्चविंशवयस्कानां परीक्षाप्रवेशाय प्रत्येकानुमतिः सुलभैव भविष्यति । सर्वथापि विद्वच्छिरोमणिपरीक्षयोः प्रवर्तनं प्राप्तकालमत्यावश्यकं च नः प्रतिभाति । वृथैव कालं क्षिपन्तः कतिकति वर्तन्ते निशितमतयो युवानः केरळीयेषु?। तेऽमी शुभोदर्कमवसरमेनं मा स्म हासिषुरिति सानुरोधं बोधयामो वयम् । "विवक्षितं ह्यनुक्तमनुतापं जनयति" त्येतत्कविकुलतिलकवचनमेवास्मानियत्पर्यन्तमुपन्यसितुं मुखरयतीति विदाङ्कुर्वन्तु वाचकमहाशयाः॥

മംഗളോദയം

൧൦൮൭

പുസ്തകം ൩	തുലാമാസം	ലക്കം ൧൨

മംഗളം

കഞ്ജബാണരിപു കാട്ടുകരേറി-
കുഞ്ജരാകൃതിയെടുത്തൊരുനേരം
മഞ്ജുളാംഗി മലമാതിലുദിച്ചാ-
കുഞ്ഞിനുള്ള കുടവസ്ഥിസഹായം.

റബ്ബർകൃഷി

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ധനസമൃദ്ധി ആ രാജ്യക്കാരുടെ പരിശ്രമത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. പരിശ്രമത്തെ ഉൽപാദകമെന്നും പ്രസാരകമെന്നും രണ്ടായി വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. അതിൽ ഉൽപാദകമാണു പ്രസാരകത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഉൽപത്തിക്കു ശേഷമാണല്ലൊ പ്രസാരണം ആവശ്യമായി വരുന്നത്. എന്നാൽ ചില രാജ്യക്കാർക്കു പ്രകൃതിസഹായംകൊണ്ട്, ഉൽപാദകമായ പരിശ്രമത്തിലേർപ്പെടുവാൻ സൗകര്യം അധികം സിദ്ധിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യാരാജ്യം എല്ലാത്തരം കൃഷികൾക്കും അനുകൂലമാവാനുള്ള കാരണം പ്രകൃതിദേവിയുടെ അനുഗ്രഹം തന്നെയാണ്. ഹിമവാൻ തുടങ്ങി കന്യാകുമാരിവരെ പരന്നുകിടക്കുന്ന ഭാരതഭൂമിയിൽ പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള ശീതോഷ്ണസ്ഥിതികൾ കണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഭൂമിയിൽ മിക്കതും എല്ലാത്തരം കൃഷികളും അഭിവൃദ്ധിയായി വരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇന്ത്യക്കാരിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം ആളുകൾക്കു കൃഷി ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി തീരുവാനുള്ള മുഖ്യകാരണവും പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഭൂമിഗുണം തന്നെയാണ്.

ഇന്ത്യയുടെ ദക്ഷിണകോണത്തിൽ കിടക്കുന്ന കേരളരാജ്യം കൃഷിവിഷയത്തിൽ പണ്ടെതന്നെ പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പരന്ത്രീസ്സുകാർ, ഡച്ചുകാർ മുതലായ മററു രാജ്യക്കാർ കേരളത്തിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചതുതന്നെ കൃഷിജന്യങ്ങളായ പദാൎത്ഥങ്ങളെ സ്വദേശത്തു കൊണ്ടുപോയി കച്ചവടം ചെയ്യാനായിട്ടാണെന്നുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ധാന്യങ്ങൾ, തെങ്ങ്, കുരുമുളക്, വാഴ എന്നീ കൃഷികൾ കേരളത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരൂന്നി വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, പാശ്ചാത്യന്മാർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കാപ്പി, ചായ, റബ്ബർ മുതലായ പദാൎത്ഥങ്ങൾ മുക്കിലും മൂലയിലും സ്ഥലംപിടിച്ചു കാലക്രമത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അന്യരാജ്യക്കാരുടെ പ്രവേശത്തിനുമുമ്പു പ്രയോജനാപേക്ഷയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പാഴായിക്കിടന്നിരുന്ന മലമ്പ്രദേശങ്ങളും കൂടി അസാമാന്യമായ ഫലപുഷ്ടികൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ ധനസമൃദ്ധിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ പങ്കുകൂടിവരുന്നത് ഒരുവിധം സന്തോഷഹേതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ നാട്ടുകാരുടെ ഔദാസീന്യം നിമിത്തം ലാഭത്തിലധികം ഭാഗവും അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ ചെന്നുചേരുവാനിടയാകുന്നുവെന്നുള്ള സംഗതി നമുക്ക് ഒരുവിധത്തിലും ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ള മലകൃഷികൾ മിക്കതും യൂറോപ്യന്മാരുടെ അധീനത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. നാട്ടുകാൎക്കു പുതിയ വ്യവസായങ്ങളിലേൎപ്പെടുവാൻ വലിയ വൈമുഖ്യവും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

ഈ ദോഷത്തിന്നൊരു പരിഹാരമായി കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ നിവാസികൾക്കു റബ്ബർകൃഷിചെയ്യാൻ കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു താണനിരക്കിന്ന് ആയിരം ഏക്രസ്ഥലം ഈയിടയിൽ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. നാട്ടുകാരെ വ്യവസായവിഷയത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിപ്പാനായി ഗവൎമ്മെണ്ടിൽനിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ഉത്തമകൃത്യം ഫലവത്താകേണമെങ്കിൽ, നാട്ടുകാരുടെ ഐകമത്യപൂൎവ്വകമായ പ്രവൃത്തിയാണ് അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ കൊച്ചിരാജ്യക്കാരായ ധനവാന്മാർ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രവൎത്തിക്കുമെന്നു തന്നെയാണു ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വിശ്വസിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് ഈയവസരത്തിൽ കൊച്ചിയിലെ റബ്ബർകൃഷിയെപ്പററിയുള്ള ചില വിവരങ്ങൾ ചേൎക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

*കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ കാടുകളിൽ റബ്ബർകൃഷി തുടങ്ങിയത് 1905-ലാണ്. റബ്ബർ കൃഷിക്കായി 8000 ഏക്രസ്ഥലം ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു പതിച്ചുകൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ 5000 ഏക്രയോളം സ്ഥലം മാത്രമെ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്തു തീൎന്നിട്ടുള്ളു. പാലപ്പിള്ളി, വെള്ളാനിക്കര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള റബ്ബർതോട്ടങ്ങളാണു പ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ടത്. മേല്പറഞ്ഞ തോട്ടങ്ങളിൽ റബ്ബർചെടികളുടെ വളൎച്ച വളരെ തൃപ്തികരമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവിടങ്ങളിലെ ഭൂമി റബ്ബർകൃഷിക്കു വളരെ പിടിത്തമുള്ളതാണെന്നും അറിയുന്നു. പാലപ്പിള്ളിയിൽ അഞ്ചുകൊല്ലത്തെമാത്രം വളൎച്ചയായിട്ടുള്ള മരങ്ങളിൽനിന്നു റബ്ബർ എടുത്തു

---

* തൃശ്ശിവപേരൂർ ഹൈസ്കൂളിൽവെച്ചു കൂടിയ റബ്ബർസമാജത്തിൽ വായിച്ച ഉപന്യാസത്തിന്റെ സാരം.

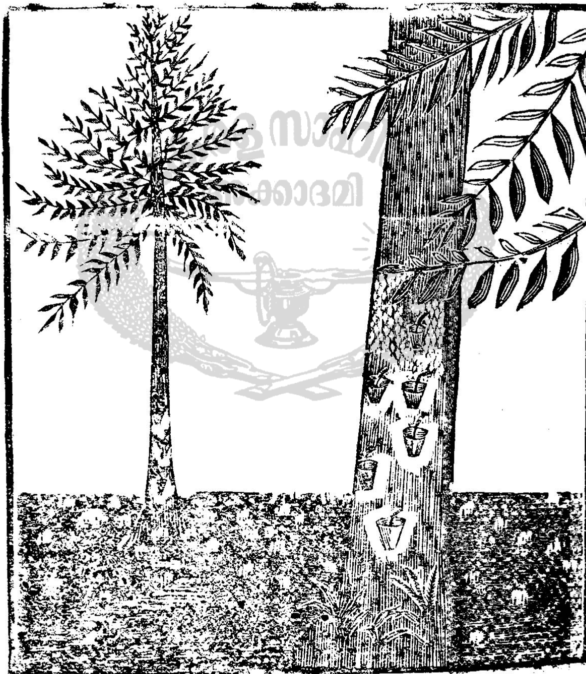
ളടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ഈ മരങ്ങളുടെ വിളവു സാമാന്യം നല്ലനിലയിലാണു കാണുന്നതും. വെള്ളാനിക്കരത്തോട്ടത്തിലും റബ്ബർ എടുത്തു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഏക്രക്കു് 151 ചെടികൾ വീതം 1000 ഏക്ര സ്ഥലം കൃഷിചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. ഇവിടെ റബ്ബർ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള യന്ത്രശാലയും നിൎമ്മിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ റബ്ബർ ധാരാളമായി ഉണ്ടാക്കിവരുന്നതുമുണ്ടു്. പാലപ്പിള്ളിയിൽ റബ്ബർചെടികളുടെ വളൎച്ച മററെല്ലാ ദിക്കിലെക്കാളും അധികം തൃപ്തികരമായിരിക്കുന്നുവെന്നാണു കൃഷിനിപുണന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. അടുത്തകാലത്ത് എല്ലാ രാജ്യക്കാരും കൂടിച്ചേൎന്നു നടത്തിയ പ്രദൎശനത്തിൽ* പല ദിക്കുകളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന റബ്ബറുകളിൽവെച്ച് ഒന്നാന്തരമായി കണ്ടത് പാലപ്പിള്ളിയിലെ മൂപ്പിളിമലഞ്ചെരിവു റബ്ബർകമ്പനിക്കാരുടെ റബ്ബറായിരുന്നു. വാണിയമ്പാറയിൽ ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്വാനനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂമി അടുത്തിരിക്കുന്ന വെള്ളാനിക്കരയിലെ ഭൂമിയും മൂപ്പിളിമലഞ്ചെരിവുഭൂമിയിൽനിന്നു് ഒട്ടും ഗുണം കുറഞ്ഞതല്ല. വാണിയമ്പാറയിലെ ഭൂമിയും മൂപ്പിളി, വെള്ളാനിക്കര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭൂമിയെക്കാൾ അധികം മെച്ചമുള്ളതല്ലെങ്കിലും അതിലൊട്ടും താണു പോകുന്നതല്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കാം. കൊച്ചിയിലെ റബ്ബർതോട്ടങ്ങൾ സൎക്കാർ പാതകൾക്കൊ തീവണ്ടിവഴിക്കൊ വളരെ അടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പ്രത്യേകഗുണം മററോരോ ദിക്കുകളിലെ തോട്ടങ്ങൾക്കു കിട്ടീട്ടില്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്വാനുദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലം സൎക്കാർപാതകൾക്കു വളരെ അടുത്താണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു് ഈ സ്ഥലത്തേക്കുള്ള ഗതാഗതസൌകൎയ്യം പണമിറക്കുന്നവൎക്കു ഉത്സാഹഹേതുവായി തീരുന്നതുമാണ്.

അടുത്തു മററുചില റബ്ബർതോട്ടങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടു വാണിയമ്പാറയിൽ കൃഷിചെയ്വാൻ പുറപ്പെടുന്നവൎക്കു പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിപ്പാനുണ്ടു്. കൃഷിവിഷയത്തിൽ പഠിപ്പും പരിചയവുമുള്ള അയൽതോട്ടക്കാരിൽനിന്നു വേണ്ടപ്പെട്ട ഉപദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും സഹകരണവും ഇവൎക്കു കിട്ടുന്നതാണ്. റബ്ബർകൃഷിയിൽ വളരെക്കാലമായി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ റൂസ്ഡിനോമ്മൻ എന്ന അയൽതോട്ടക്കാരൻ വേണ്ടപ്പെട്ട സഹായങ്ങൾ ചെയ്വാനൊരുക്കമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെ വാണിയമ്പാറ റബ്ബർകൃഷിയിലേൎപ്പെടുന്നവൎക്കു വളരെ സമാധാനകരമായിരിക്കും. മലയം, ജാവ, സിലോൺ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ റബ്ബർകൃഷി വളരെ അധികം പടൎന്നുപിടിച്ചു പുഷ്ടിയാവുകയും, അവിടങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാൎക്കു ഈ നാട്ടിലെ കൃഷിക്കാരെക്കാൾ അധികം പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്ന റബ്ബറിന്റെ ഗുണാധിക്യം നിമിത്തം ഇവിടത്തെ റബ്ബർകൃഷി വളരെ ഫലവത്തായി തീരുമെന്നാണു മിസ്റ്റർ നോമ്മന്റെ ആന്തരമായ അഭിപ്രായം.

ഇപ്പോൾ ഈ രാജ്യത്തിലുള്ള റബ്ബർകൃഷി മുഴുവനും അന്യരാജ്യക്കാരുടെ അധീനത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തിൽ നാട്ടുകാരുടെ വകയായി ഒരു റബ്ബർതോട്ടമെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ നാട്ടുകാർ റബ്ബർകൃഷിയുടെ ഗുണങ്ങളറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവർ അതിലിറങ്ങുകയും അതിനെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്.

* International Exhibition

നാട്ടുകാൎക്കു റബ്ബർകൃഷിയിൽ പ്രവേശിപ്പാനുള്ള തരം ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ഇനിയുണ്ടാകുമൊ എന്നു സംശയമാണു്. ഏക്രക്കു് ൪൫ ക വീതം സാധാരണവിലയുള്ള ഇക്കാലത്തു് ഏക്രക്കു് ൨൦ ക വീതം താണനിരക്കിന്നു വിശാലമായ ഒരു കൃഷിസ്ഥലം നാട്ടുകാരുടെ അഭ്യുദയത്തെമാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്നു് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലം ൧൦൦൦ ഏക്ര വിസ്താരമുള്ളതും ഇപ്പോൾ കാടായിക്കിടക്കുന്നതുമാണു്. കാടു വെട്ടിത്തെളിച്ചു ചെടികൾ നടുവാനുള്ള ചിലവു് വെട്ടിനീക്കുവാനുള്ള കാടു്, ഭൂമിയുടെ സ്വഭാവം, കൂലിയുടെ നിരക്കു് ഇതുകളുടെ താരതമ്യംപോലെ അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ റബ്ബർകൃഷി ചെയ്തിട്ടുള്ള പലരുടേയും കണക്കുകൾ പരിശോധിച്ചതിൽ, ഒരേക്ര സ്ഥലം കാടുവെട്ടിത്തെളിച്ചു ചെടികൾ നട്ടു്, അഞ്ചുകൊല്ലം

റബ്ബർച്ചെടി.

കഴിയുന്നതുവരെ നോക്കി രക്ഷിപ്പാൻ ൨൨൭ ക യിൽ കുറയാതേയും ൨൫൦ ക യിൽ കൂടാതേയുമുള്ള സംഖ്യ വേണ്ടിവരുന്നതാണെന്നു കാണുന്നു. അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ റബ്ബർ എടുത്തു തുടങ്ങാം. പിന്നെ മരങ്ങൾ നോക്കി രക്ഷിപ്പാനുള്ള ചിലവു വരവിൽ നിന്നെടുത്തു നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമാണു്. മേല്പറഞ്ഞ കണക്കുകളിൽ ഏക്രക്കു് സുമാർ ൪൫ ക വീതം ഭൂമിവില കൂടി ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്, ഈ നാട്ടുകാൎക്കു

ഏക്രക്ക് ൨൦ ക വീതം വിലക്കു ഭൂമി കിട്ടീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും, കാടുവെട്ടിക്കിട്ടുന്ന മരം മുതലായവയുടെ വില ഭൂമിയുടെ വിലയിലേക്കു വകയാക്കുവാൻ തരമുള്ളതുകൊണ്ടും ഒരേക്ര സ്ഥലം കൃഷിചെയ്യാൻ സുമാർ ൨൦൦ ക യിലധികം വേണ്ടിവരികയില്ലെന്നു ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സംഖ്യയിൽ കാടുവെട്ടിത്തെളിക്കുക, കൃഷിസാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുക, പുര പണിയിക്കുക, ശമ്പളം കൊടുക്കുക മുതലായി സകലത്തിന്നും വേണ്ട ചിലവുകൾ മുഴുവനും ഒതുങ്ങുന്നതാണ്. ആകത്തുകയിൽ പകുതിയോളം ഒന്നാമത്തെ കൊല്ലത്തിൽ ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവരുന്നതാകയാൽ മൂലധനത്തിൽ പകുതി ആദ്യത്തെക്കൊല്ലംതന്നെ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടിവരും.

സാധാരണയായി ൧൦൦൦ ഏക്ര വിസ്താരമുള്ള ഒരു ഭൂമി കൃഷിചെയ്തുകഴിവാൻ മൂന്നു സംവത്സരം വേണ്ടിവരും. ഈ കണക്കിൽ കൊല്ലത്തിൽ ൭൦൦൦൦ ചെടി നടുക എന്നാണു കൂട്ടിയിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ കൊല്ലം നട്ടിട്ടുള്ള ചെടികളിൽ നിന്ന് ആറാമത്തെ കൊല്ലം റബ്ബറെടുപ്പാൻ കഴിയും. ഇങ്ങിനെതന്നെ രണ്ടാംകൊല്ലം വെച്ച ചെടികളിൽനിന്ന് ഏഴാം കൊല്ലവും, മൂന്നാംകൊല്ലം വെച്ച ചെടികളിൽനിന്ന് എട്ടാംകൊല്ലവും റബ്ബർ എടുത്തുതുടങ്ങാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരം ഏക്രസ്ഥലം കൃഷിചെയ്യുന്ന കാര്യം ഒട്ടും അസാദ്ധ്യമല്ല. പത്താംകൊല്ലം തികയുന്നതുവരെ ഒരു മരത്തിൽ നിന്നു കൊല്ലത്തിൽ ഒരു റാത്തൽ കണ്ട് ഉണങ്ങിയ റബ്ബർ കിട്ടുമെന്നു കാണുന്നു. ഒരു റാത്തൽ ഉണങ്ങിയ റബ്ബറിന്ന് ഇല്ലിങ്ങ് — മൂന്നേമുക്കാൽ ക — വിലയുണ്ട്. എന്നാൽ റബ്ബർ മരത്തിൽനിന്നെടുത്തു വില്പനക്കുള്ള മാതിരിയിലാക്കുവാനും, വില്പനസ്ഥലത്തെത്തിപ്പാനും കൂടി റാത്തൽ ഒന്നുക്ക് സുമാർ ഒന്നേമുക്കാൽ ക വീതം ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഈ ചിലവു തള്ളിനോക്കിയാൽ മരത്തിന്നു ൨ ക പ്രകാരം അററ ആദായം കിട്ടുന്നതാണെന്നു വരുന്നു. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ൧൦൦൦ ഏക്ര വിസ്താരമുള്ള തോട്ടത്തിൽനിന്നു സുമാർ മൂന്നുലക്ഷം ഉറുപ്പിക അററ ആദായമായി കിട്ടുന്നതാണ്. അത്യാവശ്യച്ചിലവുകളിലേക്കു നീക്കിവെപ്പാനും, വിലയിച്ചുള്ള ഏററക്കുറവുകൾ ശരിപ്പെടുത്തുവാനുമായി ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികകൂടിക്കിഴിവുചെയ്താൽ തന്നെ രണ്ടുലക്ഷം ഉറുപ്പിക ആദായമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. പത്താം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ആദായം രണ്ടൊ നാലൊ ഇരട്ടിക്കുന്നതാണ്. ഒരു മരത്തിൽ നിന്നു കൊല്ലത്തിൽ പത്തു മുതൽ പതിനഞ്ചുവരെ റാത്തൽ റബ്ബർ കിട്ടിവരുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ കണക്കുകൾകൊണ്ടു കാണുന്നു. മരങ്ങളുടെ വളൎച്ചയും സാധനത്തിന്റെ വിലയും സാധാരണനിലയിലായാൽതന്നെ പത്താംകൊല്ലം പൂൎത്തിയാകുന്നതിന്നു മുമ്പായി ചിലവുചെയ്തിട്ടുള്ള പണം മുഴുവനും അരപ്പണം പലിശയോടുകൂടി വീണ്ടെടുപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഒരു മരത്തിൽ നിന്നു ൪൦ കൊല്ലത്തിലധികം കാലം റബ്ബറെടുപ്പാൻ കഴിയുമെന്നും അനുഭവംകൊണ്ടറിവാനിടയായിട്ടുണ്ട്. ഈ കണക്കിന്നു സാധാരണയായി വിചാരിക്കുന്നതായാൽതന്നെ ഈ വ്യവസായത്തിൽ നിന്നുള്ള ധനലാഭം സ്പൃഹണീയമാണെന്നു തന്നെയല്ല ഹൃദയാകൎഷകം കൂടിയാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം.

ഇനി റബ്ബറിന്റെ ഉപയോഗത്തെപ്പററിയാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളത്. മോ

ട്ടാർകാർ മുതലായ താനെ പോകുന്ന വാഹനങ്ങളും യന്ത്രോപകരണങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി പാരാറബ്ബറി* ന്റെ ഉപയോഗം വളരെ അധികമായി വരുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിൽ അധികം രാജ്യങ്ങളിലും എല്ലാത്തരം വാഹനങ്ങൾക്കും റബ്ബർ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് റബ്ബറിന്റെ ആവശ്യം എത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുമെന്നു മുൻകൂട്ടി ഗണിപ്പാൻപോലും സാധിക്കുന്നതല്ല. പന്ത്, ബൂട്സ്, വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായതുണ്ടാക്കുവാൻ റബ്ബർ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലൊ. യൂറോപ്പിൽ പല ദിക്കുകളിലും പുര മേയുവാനും റബ്ബർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അടുത്ത കാലത്തൊന്നും റബ്ബറിന്റെ ആവശ്യമൊ വിലയൊ കുറഞ്ഞുപോകയില്ലെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാം. റബ്ബറിന്റെ ഉൽപത്തി അധികമാകനിമിത്തം വില ഇടിയുന്നതായാൽതന്നെ കൂലിച്ചിലവും കയററി അയപ്പാനുള്ള ചിലവും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃഷിയുടമസ്ഥന്മാർക്കു വേഗത്തിൽ നഷ്ടം പററുകയില്ല. ഈ സംഗതിയാലോചിക്കുമ്പോഴും വാണിയമ്പാറയിലെ റബ്ബർകൃഷിയുടെ സ്ഥിതി വളരെ അനുകൂലനിലയിലാണു കാണുന്നത്.

തെങ്ങിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ഈ നാട്ടിൽനിന്ന് അന്യരാജ്യങ്ങളിലെക്കു വ്യാപാരത്തിന്നായി കയററി അയക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ അല്പാല്പമായി ആരംഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന റബ്ബർകൃഷിയും റബ്ബർകയററുമതിയും ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. തെങ്ങുകൃഷിയുടെ കാര്യത്തിൽ ഉൽപാദകന്മാ‍യ തൊഴിൽ മുഴുവനും നാട്ടുകാരുടേതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പ്രസാരണത്തിന്നുതകുന്ന കാര്യങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നത് അന്യരാജ്യക്കാരാണ്. ഇപ്പോൾ റബ്ബറിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു ജാതി തൊഴിലുകളും, അന്യരാജ്യക്കാർ നടത്തിവരുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള വിശാലങ്ങളും ഫലപുഷ്ടിയുള്ളവയുമായ മലമ്പ്രദേശങ്ങളെ കരസ്ഥമാക്കി വലിയ യന്ത്രശാലകളേയും നിർമ്മിച്ചു ബഹുധാടിയിൽ പ്രവൃത്തി നടത്തുന്ന വ്യവസായശീലന്മാരായ അന്യ രാജ്യക്കാരെ നാം മാതൃകയാക്കി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലെ? അതിദൂരത്തിൽനിന്നു മൂലധനം കൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെ കൃഷിചെയ്യുന്ന ഉത്സാഹികളായ അന്യരാജ്യക്കാർക്കു റബ്ബർകൃഷിയിൽനിന്നു കിട്ടിവരുന്ന ഫലം ഈ നാട്ടുകാരായ പണക്കാരുടെ ദുശ്ശങ്കകളെ ദൂരീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അവർക്കുള്ള ധൈര്യവും, സ്ഥൈര്യവും ഈ നാട്ടുകാർക്കില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും, അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു ഒരു പാഠം നമ്മൾ പഠിക്കേണ്ടതാണ്.

നാട്ടുകാരെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു രാജ്യത്തിന്ന് അഭ്യുദയം വരുത്തുവാനായി ശ്രമിക്കുന്ന ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഈ അഭ്യുദയമാർഗ്ഗംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളെ അനുഭവിപ്പാൻ വേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യത നാട്ടുകാർക്കുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്. ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ സഹായം, പ്രജകളുടെ അഭ്യുദയത്തി

* പാരാറബ്ബറെന്നും സീരാറബ്ബറെന്നും റബ്ബറിൽ രണ്ടുജാതിയുണ്ട്. സീരാറബ്ബർ പാരാറബ്ബറോളം നന്നായിരിക്കയില്ല. റബ്ബർവർഗ്ഗത്തിൽ ഏററവും നല്ലതു പാരാറബ്ബറാണ്. ഇതുതന്നെയാണു നമ്മുടെ മലന്തോട്ടങ്ങളിൽ അധികമായി കൃഷിചെയ്യപ്പെടുന്നത്. റബ്ബർകൃഷിയെപ്പററിയുള്ള അധികവിവരം ഡാക്ടർ കുന്നൻപിള്ള അവർകളുടെ കൃഷിശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

മം. പ.

മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ച ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു കുറെക്കാലമായി ആലോചനാപൂൎവ്വം ചെയ്തു വരുന്ന കാൎയ്യങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രധാനമായ ഒന്നാണെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു നൽകാൎയ്യം ചെയ്തതുകൊണ്ടുള്ള ചാരിതാൎത്ഥ്യം ഗവൎമ്മേണ്ടിന്നു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിനെ സഫലമാക്കുവാനും അതിൻവഴിക്കു തങ്ങൾക്കഭ്യുദയം നേടുവാനും വേണ്ടപ്പെട്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ട ചുമതല നാട്ടുകാൎക്കു തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലും മററും യൂറോപ്യന്മാരെ അനുകരിച്ചാൽമാത്രമെ യഥാൎത്ഥമായ പരിഷ്കാരവും അഭ്യുദയവും ഉണ്ടാകയുള്ളു. അന്യരാജ്യക്കാരുടെ സംസൎഗ്ഗംകൊണ്ടു നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ വ്യാപിച്ചുവരുന്ന ഉൽകൃഷ്ടജീവിതരീതിയെ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടുപോവാൻ നാട്ടുകാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാകണം. എന്നാൽ യൂറോപ്യന്മാരുടെ നടവടികളേയും സമ്പ്രദായങ്ങളേയും അനുകരിക്കുന്ന നാട്ടുകാർ അവരുടെ ആഭ്യന്തരപരിഷ്കാരവും, അവരുടെ സമ്പത്തിന്നെല്ലാം ഹേതുവായ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയും തങ്ങൾക്കുണ്ടാവാൻ അധികം ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതാണ്. പാശ്ചാത്ത്യവിദ്യാഭ്യാസം പല കാൎയ്യങ്ങളിലും ഉണൎച്ചയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്ത്യചരിത്രം പലകാൎയ്യങ്ങളിലും മാതൃകകാട്ടിത്തന്നിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും നാട്ടുകാർ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ പാശ്ചാത്ത്യന്മാരെ അനുകരിച്ചുകാണാത്തതു ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളു.

കൊച്ചിക്കാർ തങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ അഭ്യുദയമാൎഗ്ഗം വിട്ടുകളയുന്നത് ഒരു പ്രകാരത്തിലും ഉചിതമല്ല. പണമിടപെട്ടുള്ള വൻകാൎയ്യങ്ങളെ മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കേണ്ട സമയം വന്നിരിക്കുന്നു. പലരും കൂടിച്ചേൎന്നുള്ള കമ്പനികളുടെ നടത്തിപ്പിന്നും നിലനില്പിന്നും വലിയ ധനശാസ്ത്രനൈപുണ്യവും ആലോചനാശക്തിയും അത്യാവശ്യമാണ്. ആ മാതിരി വലിയ കാൎയ്യങ്ങളിലേൎപ്പെട്ടാൽ മാത്രമെ അതിൽ പരിചയവും, ജീവിതം സഫലമാണെന്നുള്ള ബോധവും ദൃഢമാകയുള്ളു. വാണിയമ്പാറ റബ്ബർകമ്പനിയുടെ സാഫല്യം മററുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്ക് ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമായിത്തീരുന്നതുമാണ്.

വെള്ളള.

(തുടൎച്ച)

പറവൂർഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നുചേൎന്ന വെള്ളഗൃഹക്കാർ അധികം മനക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇതിൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു മനമാത്രമെ പറവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നുചേൎന്നുള്ളു. അവിടെ വെച്ചാണ് അധികം മനകളായി പിരിഞ്ഞത്, എന്നാണു സൂക്ഷ്മാന്വേഷണംകൊണ്ടു കാണുന്നത്. എന്നു തന്നെയല്ല, ഈ വെള്ളഗൃഹത്തിന് ഇവിടെവെച്ചു സന്തതിവിച്ഛേദം വരികയും, ആ സ്ഥാനത്തു ഭാൎഗ്ഗവഗോ

ത്രത്തിൽ വീതഹവ്യപ്രവരത്തിലുൾപ്പെട്ട കല്ലൂർമനയിലെ ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട വേട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നും, ആ വംശവൃന്ദനയിൽ ചേർതിരിഞ്ഞ വെള്ളഗൃഹക്കാർ വെള്ളാങ്ങല്ലൂക്കാരായിത്തീൎന്നുവെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ ഇവരുടെ ഗോത്രസ്ഥിതികൊണ്ടും തെളിയുന്നു. ഇവർ എല്ലാംകൊണ്ടും വളരെ യോഗ്യന്മാരായി വൎദ്ധിച്ചു പറവൂർഗ്രാമത്തിൽ തലവന്മാരായി തീരുകയും ചെയ്തു.

പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിന്നതിന്നു ശേഷം, മലയാളത്തിലെ രാജ്യഭാരം പല നാടുവാഴികളിലുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും പഴയപടി മാമാങ്കമഹോത്സവം നടന്നുവന്നിരുന്നു. ഓരൊ പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്ത് അവരുടെ കേരളീയസന്താനങ്ങളായ സാമന്തവീരന്മാരെ ഓരോ നാട്ടുപുറങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളാക്കിവെച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു വെള്ളാട്ടരെരാജാവായ വള്ളുവക്കോനാതിരി. തിരുനാവായ മാമാങ്കം നടക്കുന്ന പ്രദേശവും മററും ആ രാജാവിൻെറ അധികാരാതൃത്തിയിൽപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ, പെരുമാക്കന്മാരെ അവരോധിച്ചാൽ നിറുത്തിവന്നിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ഈ രാജാവു നില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒടുവിലെപ്പെരുമാളുടെ മരുമക്കത്തായസന്താനമായ പെരുമ്പടപ്പിൽസ്വരൂപത്തിലെ മൂത്തകോവിൽ,പെരുമാൾ ധരിച്ചിരുന്ന കിരീടം ധരിച്ചുവന്നാൽ അവിടത്തെക്ക് ഈ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തും വന്നിരുന്നു. ആദ്യത്തെപ്പെരുമാളുടെ സാമന്തസന്താനമായിരുന്ന ഏറനാട്ടിലെസ്സാമന്തരാജാവിൻെറ (സാമൂരിയുടെ) അഭ്യുദയം വെള്ളൂക്കനാരിയുടെ ഈ നിലയ്ക്കു മാററം പററിച്ചു. പുതിയതായി മലയാളത്തിൽ കടൽവഴിക്കു വന്നിറങ്ങിയ ഒരുവക കച്ചവടക്കാരായ മഹമ്മദീയവീരന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു സാമൂരി മാമാങ്കമാന്യസ്ഥാനം കയ്ക്കലാക്കിയത്. ഈ രാജവീരൻ മുഹമ്മദുമതക്കാരോടു ചേൎന്ന് (സിദ്ധസംഗഃ) എന്ന നമ്പൎക്കു കലിവൎഷകാലത്താണ് ഈ നില കൈവശപ്പെടുത്തിയത്. അന്നുമുതൽക്കാണു സാമൂരി കുന്നലക്കോനാരിയായി തീൎന്നത്. അവിടത്തെ ഊൎജ്ജിതം, പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ശേഷിച്ച നമ്പൂതിരിമാരെത്താഴ്ത്തിവിട്ടതോടുകൂടി പ്രബലന്മാരായ പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരോടു മത്സരിച്ചുനിന്നിരുന്ന ശുകപുരംഗ്രാമക്കാർ വിശേഷിച്ചും നന്ദിപൂൎവ്വം കൊണ്ടാടുവാനിടയായി. ഈസ്സാമൂരിപ്പാട്ട പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരെ താഴ്ത്തുക എന്നൊരു വ്യാജേന പന്നിയൂർക്കൂറിനെ ഉയൎത്തുകയാണു ചെയ്തത്. പന്നിയൂർ കൂറുകാരുടെ തലവനായിത്തീൎന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിൽ ശുകപുരംഗ്രാമക്കാരായ ആഴവാഞ്ചേരി തമ്പുരാക്കൾ, കലക്കണ്ടത്തൂർ ഗൃഹത്തിൽ തലവനായ വരിക്കാശ്ശേരി നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട മുതലായ മഹാബ്രാഹ്മണർ ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്ന നടവടികൾ ഈ രഞ്ജനയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപോലെ പെരുവനംഗ്രാമക്കാരായ തെക്കിനിയേടത്തു കിരാങ്ങാട്ടു നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ചിററൂരവണാവുനമ്പൂതിരിപ്പാട്ട മുതലായ ബ്രാഹ്മണവീരന്മാരും, സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സ്ഥാനത്തെ ആദരിക്കുക പതിവായിത്തീൎന്നു. പന്നിയൂർഗ്രാമം വിട്ടു പെരുവനത്തെക്കു ചേൎന്നവരായ മാത്തൂർഗൃഹക്കാരിൽ പൂമുള്ളിനമ്പൂരിപ്പാടും കയ്യഞ്ചേരിത്തമ്പുരാക്കളും മററും പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദിച്ചുവന്നു. പന്നിയൂർക്കൂറിലെ നേതാവാകയാൽ പന്നിയൂർ ഗ്രാമം വിടാത്തവരും, നാട്ടിൽ പ്രമാണികളുമായ കോതേരിശ്ശൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട മുതലായവർ

സാമൂരിപ്പാട്ടിലെപ്പേരിൽ, ഗ്രാമക്കാരെ തരംതാഴ്ത്തിയതുപോലും വകവെക്കാതെ, ഏററവും നന്ദിതന്നെയാണു കാണിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നും ഇന്നാത്തെ നടവടിതന്നെ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും.

'പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവരോധക്രമം നിന്നതിൻെറശേഷം പെരുമാളായി വാണത് ഏറാട്ടപെരുമ്പടപ്പ്' എന്നു കേരളചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നു. വന്നേരിനാട്ടിൽ വൃക്കൈതസ്സൂൽക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു പെരുമാളുടെ പഴയ കിരീടം ധരിച്ചു മാമാങ്കത്തിന്നു വരുന്ന പെരുമ്പടപ്പുമൂത്തകോവിലൃ മാമാങ്കത്തിലെ മാന്യസ്ഥാനം സാമൂരിപ്പാട്ടു ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കും എന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ സത്യമര്യ്യാദ. പക്ഷെ കിരീടംവെക്കാനിടയാകാത്തവിധം പന്നിയൂർക്കൂറുകാരും അവരുടെ നേതാവായ സാമൂരിപ്പാട്ടും കൌശലം നോക്കും. ചൊവ്വരംക്കൂററിലെത്തലവനായ പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പിലെ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു വാഴിപ്പാൻ ആ കൂറുകാരും കൊണ്ടുപിടിച്ചു പ്രയത്നിക്കും. ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ സ്ഥിതി.

ഈ വിഷയത്തിൽ പന്നിയൂർഗ്രാമം വിടാത്ത വെള്ളഗൃഹക്കാർ വിശേഷിച്ചും തിരുവിശ്ശേരിക്കോട്ടയിലെ രാജാവായ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, സാമൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു സർവ്വാത്മനാ സഹായിച്ചു. സ്വന്തം ഭൂമിയായിരുന്ന പൊന്നാനി എന്ന സ്ഥലം സാമൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. ആ സ്ഥലം മഹമ്മദീയരുടെ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമാക്കി ഒരു വലിയ പള്ളി സ്ഥാപിച്ചതും മററും സാമൂരിപ്പാട്ടിലെ പിന്നീട്ടുള്ള കൌശലമായിരുന്നു. കക്കാട്ടുവർഗ്ഗത്തിൽ നമ്പിടിമാരായിത്തീർന്ന നമ്പിയാതിരിവംശക്കാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെപ്പക്ഷത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും തലവന്മാരായിനിന്നിരുന്നുവെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. കുന്നലക്കോനാരിയുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിന്നുമുമ്പായിത്തന്നെ പുന്നത്തൂർനമ്പിയാതിരി ചെയ്തുവരുമാറുള്ള കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നും ഇതിന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു. ഇവിടെയുള്ള വെള്ളഗൃഹക്കാരുടെ നില ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ.

ഇനി പാവൂർഗ്രാമത്തിൽ ചേർന്നവരെപ്പററി നോക്കുക. അവർ അവിടെ ഗ്രാമപ്രാമാണ്യംപോലും വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങിനെ ഏറിയോരു കാലം കഴിഞ്ഞുവന്നു. പറവൂർ വാഴുംനമ്പിയായിരുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണകുലക്കാർ ക്രമേണ നമ്പിയാതിരിസ്ഥാനം എന്നല്ല രാജാവെന്ന നിലയും വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഉദ്ദേശം എഴുനൂറായ്മ്പതു കൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പു ഒരു പറവൂർ രാജാവ് ആഭിജാത്യവിരുദ്ധങ്ങളായ ചില നടവടികൾ നടത്തിയതിൽവെച്ചു ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഉത്തമബ്രാഹ്മണർ കൂടാക്കഴിയുവാൻ മടിച്ചതുനിമിത്തം അവക്കു പല കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. പലരും ആ ഗ്രാമം വിട്ടൊഴിഞ്ഞുപോയി. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വെള്ളഗൃഹക്കാർ ആ ഗ്രാമവും വെടിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. ഇവരിൽ ചിലർ മൂഴിക്കുളം ഗ്രാമത്തിന്നും കിഴക്ക് കിടങ്ങൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നുകൂടി. ഇന്നും അവിടെയുള്ള ആഴ്വമ്പിള്ളി, കപ്പിള്ളി എന്നീ മനക്കാരായ ഭട്ടതിരിപ്പാടന്മാർ ഈ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടവരാണ്. ആഴ്വമ്പിള്ളിമനയുടെ ഒരു ശാഖ വെള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ 'വെള്ളിനേഴി' എന്ന ദേശത്തും ഇപ്പോൾ പാർത്തുവരുന്നുണ്ട്.

ഈ വെള്ളഗൃഹത്തിലെ അധികം മനക്കാർ ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമത്തിൻെറ സങ്കേതഭൂമിയിൽപെട്ട കരുമപ്പട്ടണ (കരുപ്പടന്ന) ത്തിൻെറ അടുത്തു വടക്കുവശം ചെന്നുകൂടുകയാണു ചെയ്തതു. ഇവർ അറുപതി

ലധികം മനക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. ഈ സ്ഥലത്തിന്നു വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ എന്നാണിന്നും പേർ പറയുന്നത്. ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാർ വളരെ പ്രസിദ്ധികേട്ടവരായിരുന്നു. 'വെള്ള' എന്നു പറഞ്ഞാൽ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാർമാത്രമാണെന്നുപോലും പലരും ധരിക്കത്തക്ക നിലയിൽ ഇവർ മാന്യസ്ഥാനം വഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലശേഷം കൊല്ലവർഷാരംഭത്തോടുകൂടി നമ്പൂരിമാരിൽ പലരും സന്ന്യാസാശ്രമം സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നുവല്ലോ. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരും സന്ന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുനാവായയോഗമുണ്ടായതിന്നു മുമ്പുണ്ടായ തൃശ്ശൂർയോഗത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ ഒരു പുലാശ്ശേരി യോഗിയാതിരിപ്പാട്ടിലെക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട വില്വമംഗലത്തു സ്വാമിയാന്മാർ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരിലുൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ ദേശത്തിന്റെ കിഴക്കെ ഭാഗം ഇന്നു 'പുത്തഞ്ചിറ' എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലമാണ് ആ ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തശിരോമണികളായ സ്വാമിയാന്മാരുടെ ജന്മഭൂമി. ആ ഇല്ലപ്പറമ്പും അതോടടുത്തുതന്നെ അവരുടെ ഒരു ക്ഷേത്രവും ഇവരുടെ ദായാദിയായ 'മേച്ചേരി'മനയ്ക്കൽനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അധീനത്തിൽ നില്ക്കുന്നു.

തൃക്കണാമതിലകത്തുകാരും ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമക്കാരും തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായ കാലത്ത് ഇവർ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരോടു യോജിച്ചാണു നിന്നിരുന്നത്. ആ ഗ്രാമക്കാർ ജയിച്ചു മതിലകം ക്ഷയിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഈ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരെ അവർ പ്രധാനപ്പെട്ട സ്വന്തം ഓത്തമ്പലങ്ങളിൽ ഓത്തുകൊടുത്തു ബഹുമാനിക്കുകയും കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ആ ഒരു ബഹുമാനത്തെ ആദരിപ്പാൻ വേണ്ടിയോ മററു വല്ല കാരണത്താലൊ എന്തൊ ഇവരിൽ ചില മനക്കാർ (കുറിശ്ശിവർഗ്ഗക്കാർ) ചരണം മാറി ഉപനയിച്ചു യജുർവ്വേദികളായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരിൽ പ്രമാണികളെപ്പോലെ ബാധൂലകഗൃഹ്യസൂത്രവും സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. ഇവർക്കു ഭിന്നഗോത്രന്മാരായ മറവഞ്ചേരിശ്ശാഖക്കാരുമായി 'വേളിപെൺകൊട'കളും നടന്നുവരുന്നു. ഇരിങ്ങാലക്കുടഗ്രാമക്കാരുടെ ചില വിശേഷനിശ്ചയങ്ങളൊന്നും ഇവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. പെരുവനംഗ്രാമക്കാരുടെ ഇടയിലും ഇവർ വേദപ്രയോഗം ചെയ്തുവരുമാറുണ്ട്. തളിപ്പറമ്പു (പെരുഞ്ചെല്ലൂർ) മുതലായ മററു മാന്യസ്ഥലങ്ങളിലും ഇവർക്കു പ്രവേശം അപ്രതിഷിദ്ധമാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഈ യാജുഷന്മാരായ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരുടെ മനകൾ മൂന്നു മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ആക്കരെക്കുറിശ്ശി, എളകുറിശ്ശി, വാഴപ്പിള്ളി എന്നിങ്ങിനെയാണു മൂന്നു മനയുള്ളത്. ഇതിൽ എളകുറിശ്ശിയും വാഴപ്പിള്ളിയും തമ്മിൽ മാത്രം മൂന്നു പുലബന്ധം വിട്ടിട്ടില്ല. അക്കരെക്കുറുശ്ശിമനയ്ക്കും മഠത്തിൽമന എന്നൊരു ദായാദഗൃഹം കഴിഞ്ഞ നൂററാണ്ടിന്റെ ഒടുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം ഇപ്പോൾ പാഴൂർഗ്രാമത്തിൽ തളിയിൽനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെയ്ക്കു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ തീട്ടൂരപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു മനക്കാരായ യജുർവ്വേദിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാരിൽ വാഴപ്പിള്ളിമനക്കാർക്കു വില്വമംഗലത്തുമനക്കലെ ഭൂസ്വത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ മനയോട് ഇവർക്കൊരടുപ്പം അധികമുണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിക്കാം. ഇന്നും ഋഗ്വേദിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന മേച്ചേരിമനക്കലെ നമ്പൂരിപ്പാട് വില്വമംഗലത്തു സ്വാമിയാരുടെ യോഗീശ്വ

പൂജയും മററും ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ട് അധികം അടുപ്പം ആ മനക്കാൎക്കായിരുന്നു എന്നും ഊഹിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ആ വംശം മുടിയുന്ന കാലത്ത് ഇവർ ഇരുമനക്കാരും ഒരുവിധം തന്നെ അടുത്തുനിന്നവരാണെന്നും വിചാരിക്കാം. പിന്നീടായിരിക്കാം ഒരു വകക്കാർ യാജുഷന്മാരായിത്തിരിഞ്ഞത്.

ഋഗ്വേദികളായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്ന വെള്ളാങ്ങല്ലൂക്കാരിൽ മേച്ചേരിമനക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടുമാത്രമെ ഇപ്പോൾ ശേഷിപ്പുള്ളു. ആ മനയ്ക്കലെക്ക് ഇന്നും അഞ്ചുമൂൎത്തിമംഗലംമഹാക്ഷേത്രത്തിലെ ഊരായ്മ നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ട്. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ ഭട്ടതിരിപ്പാട് എന്നു വേറിട്ടൊരു മനക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം കലക്കണ്ടത്തൂർ കാട്ടൂർ മനയ്ക്കലെക്കു കൊച്ചിരാജാവിൻെറ തീട്ടൂരപ്രകാരം കൈമാറിനില്ക്കുന്നു. ശേഷം മനകളെല്ലാം കാലംകൊണ്ടു നശിച്ചുപോയി മറഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു.

ഈ വിധമുള്ള വെള്ളാങ്ങല്ലൂക്കാൎക്ക്, (വെള്ളഗ്രഹക്കാൎക്ക്) പണ്ടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായ ക്ഷത്രിയപക്ഷപാതം ഇന്നും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ക്ഷത്രിയകുലങ്ങളിൽ ക്ഷത്രിയരെ ഉപനയിക്കുന്നകൎമ്മം ഇവർ ഇന്നും അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർഭട്ടതിരിക്കായിരുന്നു പെരുമ്പടപ്പുരാജവംശക്കാരെ ഉപനയനം കഴിപ്പാനുള്ള ഗുരുത്വം. ഇത് ഇന്നും കാട്ടുമനയ്ക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടു നിൎവ്വഹിച്ചുവരുന്നു. മേച്ചേരി മനയ്ക്കൽനമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാക്കന്മാരെ ഉപനയിച്ചിരുന്നത്. അത് ഇന്നും ഈ വഴിക്ക് എളങ്കുറിശ്ശിമനയ്ക്കൽനമ്പൂരിപ്പാടു കഴിച്ചുകൂട്ടിപ്പോരുന്നു. വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ വെള്ളഗ്രഹക്കാരുടെ നില ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാകുന്നു.

നമ്പിടി, കക്കാട്, മറവഞ്ചേരി, പന്നിയൂർ വെള്ള, കിടങ്ങൂർ, വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ എന്നിങ്ങിനെ ആറുവഴിക്കു പടൎന്നുകിടക്കുന്ന വെള്ളഗ്രഹത്തിൻെറ ഒരു ചുരുങ്ങിയ സ്വരൂപം ഇത്രമാത്രം. കേരളചരിത്രത്തിൻെറ ഉള്ളിൽക്കടന്നുനോക്കിയാൽ എതെല്ലാം കാലത്ത്, എതെല്ലാം ദിക്കിൽ, എതെല്ലാം വേഷത്തിൽ ഈ വെള്ളഗ്രഹക്കാരുടെ തലകൾ കാണാം. നോക്കു.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.

പുനൎജ്ജന്മം.

(അനുമാനം)

അത്യത്ഭുതങ്ങളായകാൎയ്യങ്ങൾ കൂടി നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു നിസ്സാരങ്ങളായി തീരുന്നുണ്ട്. ഓരോ നിമിഷത്തിലും എത്രവളരെ പ്രാണികളാണു ജനിക്കുന്നത്? എത്രയാണു മരിക്കുന്നത്? സൂക്ഷ്മമായാലോചിക്കുന്നതായാൽ പ്രാണികളുടെ ജനനമരണങ്ങളോളം ആശ്ചൎയ്യകരമായ മറെറാരു സംഗതി ലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നുതന്നെ സം

ശയമാണ്. എങ്കിലും അവ നിത്യപരിചയംകൊണ്ടു സാധാരണമായിത്തീരുകയും അവയുടെ തത്ത്വം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള കൌതുകം ക്രമത്തിൽ മന്ദീഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതിപരിചയംകൊണ്ട് അഗണ്യമാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ജനനമരണങ്ങൾതന്നെ—പ്രത്യേകിച്ചും മരണം—നാമറിയാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ബാധിക്കുന്ന ചില ഘട്ടങ്ങൾ ജീവിതകാലത്തിൽ പലപ്പോഴും സംഭവിക്കാറുണ്ട്. ആ വക സമയങ്ങളിൽ 'മരണാനന്തരം പ്രാണികളുടെ അവസ്ഥ എന്താണ്' എന്നുള്ള ജിജ്ഞാസകൾ ജീവനുണ്ടാകയും അതിന്നൊരു സമാധാനം കാണുന്നതുവരെ മനസ്സിന്നു സ്വാസ്ഥ്യമില്ലാതാവുകയും ചെയ്യുക പതിവാണ്. ഈ ജിജ്ഞാസ ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉണ്ടായതല്ല. ഈ ജിജ്ഞാസകൾ മനുഷ്യരുടെ വിശേഷബുദ്ധികളോളംതന്നെ പഴക്കമുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. ഈ ജിജ്ഞാസയിൽനിന്നാണു മതത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെന്നു സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മതങ്ങളിലും പ്രാണികളുടെ മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രകാരത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയം മതപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധക്കു പ്രത്യേകം പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയംതന്നെ.

പ്രാണികളുടെ മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനം ഇന്നെവരെ ഉണ്ടാവുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. പൌരസ്ത്യന്മാർ പണ്ടുകാലത്തു ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പല വിമർശനങ്ങളും വിവാദങ്ങളും നടത്തീട്ടുള്ളതായി ദർശനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നറിവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. മൃത്യുനചികേതസ്സംവാദരൂപമായ കഠോപനിഷത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിന്നു വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണുന്നു. നചികേതസ്സ് മൃത്യുവിനോടു ചോദിച്ച മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു മരണാനന്തരസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയാകുന്നു. മരണാനന്തരദശയെപ്പറ്റി അന്നും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നചികേതസ്സിന്റെ ചോദ്യത്തിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്. 'മനുഷ്യൻ മരിച്ചാൽ പിന്നെയും അവൻ ഉണ്ടെന്നു ചിലരും ഇല്ലെന്നു മററു ചിലരും പറയുന്നു. ഇതിന്റെ തത്ത്വം അറിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമായിരുന്നു(1)' എന്നാണു നചികേതസ്സിന്റെ പ്രശ്നം. ഇത്രയും ഗഹനമായ ഒരു വിഷയത്തെ ചെറുതായ ഒരുപന്യാസംകൊണ്ടു നിരൂപണം ചെയ്വാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുകയാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം.

മരണാനന്തരദശയെപ്പററി സാധാരണന്മാൎക്കു പ്രത്യക്ഷമുണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മററുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ഇതിനെപ്പററി എന്തു പറയുന്നുവെന്നാണു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രബലപ്രമാണങ്ങളിൽതന്നെ ശബ്ദപ്രമാണം മററുള്ളവരുടെ അനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തിയതാണെന്നെ സാമാന്യമായി വിചാരിപ്പാൻ വഴി കാണുന്നുള്ളു. എന്നാൽ മരണാനന്തരം പ്രാണികൾക്കു പുനൎജ്ജന്മമുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയായി പറയുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ, അസാധാരണമായ ജ്ഞാനശക്തി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചതൊ അത

---

(1) യേയം പ്രേതേ വിചികിത്സാ മനുഷ്യേ അസ്തീത്യേകേ നായമസ്തീതി ചൈകേ. ഏതദ്വിദ്യാമനുശിഷ്ടസ്ത്വയാഹം വരാണാമേഷ വരസ്തൃതീയഃ (കഠോപനിഷൽ 1, 1, 20.)

ല്ലെങ്കിൽ സാധാരണമായ അനുമാനത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതോ, എന്നുള്ള കാൎയ്യം എളുപ്പത്തിൽ തീൎച്ചയാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു ശബ്ദപ്രമാണത്തേയും തൽക്കാലം നിൎത്തിവെച്ച് അനുമാനം — യുക്തി — ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതു വഴിക്കാണു പോകുന്നതെന്നു പരിശോധിക്കുകതന്നെ.

പ്രാണികളുടെ ശരീരം ഏതെല്ലാം തത്ത്വങ്ങളുടങ്ങിയതാണെന്നും, ആ തത്ത്വങ്ങൾ മരണകാലത്ത് ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ രൂപഭേദം പ്രാപിക്കുന്നുവെന്നുമാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ മുഖ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. മരണകാലത്തും നശിക്കാതെ ഒരു വസ്തു ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു പിന്നേയും ശരീരപരിഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ പ്രകൃതവിഷയത്തെപ്പററി നിശ്ചിതമായ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

പാഞ്ചഭൌതികമായ ശരീരത്തിന്നു പ്രതിക്ഷണം മാററം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു നിൎവ്വിവാദമാണ്. ബാല്യം, കൌമാരം, യൌവനം തുടങ്ങിയുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ ശരീരത്തിന്നു മാററം വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സ്ഥൂലദൃഷ്ടികൾക്കുപോലും അറിവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങിനെ ഭൌതികമായ ശരീരം മാറുന്നുണ്ടെങ്കിലും 'ഞാൻ' എന്നുള്ള ഏകത്വപ്രതീതി പ്രാണികൾക്ക് എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും അനുവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ പൂൎവ്വാനുഭവങ്ങളും മാറും നശിച്ചുപോകാതെ സ്ഥായിയായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഭൌതികമായ ശരീരം ഇല്ലാതെയിരിക്കുമ്പോഴും സ്വപ്നാദ്യവസ്ഥകളിൽ നമ്മുടെ അന്തഃരംഗത്തിൽ പല വ്യാപാരങ്ങളും നടന്നുവരുന്നതായി നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്. ഈ സംഗതികളെക്കൊണ്ടാലോചിക്കുമ്പോൾ ശരീരവ്യതിരിക്തമായ ഒരു വസ്തു ശരീരത്തിന്നുള്ളിൽ പാൎത്തുവരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ ആത്മാവെന്നൊ ജീവനെന്നൊ പറയുന്നതിന്നു വിരോധമില്ല. നാശം കൂടാതെ എല്ലായ്പോഴും അനുവൎത്തിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഈ വസ്തു ഭൌതികശരീരം നശിക്കുമ്പോഴും നശിക്കുന്നില്ലെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ചില കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ജനനാൽ തന്നെ പ്രാണികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനം, പ്രത്യേകവിഷയപ്രവേശം എന്നിവക്കു യാതൊരു കാരണവുമില്ലെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ശരീരത്തിൽ ആ വക സംഗതികളെ ഉപപാദിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു നാം പ്രത്യക്ഷമായറിയുന്നുണ്ട്. ഈ വിധമുള്ള ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനം മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിന്റെ സന്താനമായ സ്മരണമാണെന്നുതന്നെ കല്പിക്കേണ്ടിവരും. മുമ്പൊരു അനുഭവം ഉണ്ടെന്നു വരുമ്പോൾ ജന്മാന്തരം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു കാൎയ്യം പരിചയംകൊണ്ടു നമുക്കെളുപ്പമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന്ന് ആ കാൎയ്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ക്ലേശമില്ലാതേയുമാകുന്നു. ഈ എളുപ്പത്തെ വാസനയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ജന്മനാ ചിലൎക്കു ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ വാസനയുണ്ടാകുന്നതു പൂൎവ്വജന്മപരിചയംകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണതിന്നു കാരണം? ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ജന്മാന്തരീയങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെ ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുവാണു വീണ്ടും ജനിക്കുന്നതെന്നു വന്നുകൂടുന്നു.

അത്രയുമല്ല; ലോകത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷോപിലക്ഷം ജീവികളുടെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ലക്ഷോപിലക്ഷം പ്രകാരത്തിലായി കാണുന്നു. ചിലരുടെ ജീവിതം സുഖമയമായും മററു ചിലരുടെ ജീവിതം ദുഃഖസങ്കുലമായും കണ്ടുവരുന്നു. ചിലർ ജനനത്തിൽതന്നെ കുബേരന്മാരാണ്; വേറെ ചിലർ ആജന്മതഃ കുചേലന്മാരുമാണ്. ഈ വിധമുള്ള ഫലവൈഷമ്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നു? കർമ്മങ്ങളുടെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടു ഫലത്തിനും വ്യത്യാസം വരാറുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി പല കാര്യങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ ജന്മാന്തരകർമ്മത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങളാണെന്നു കല്പിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവും ഇല്ല. എന്നാൽ ഫലവൈഷമ്യത്തിനുള്ള കാരണം കർമ്മവൈചിത്ര്യമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ തൽക്കാലം സമാധാനം വരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗാഢമായി നിരൂപിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ സമാധാനത്തിന്റെ ശൈഥില്യം വെളിവാകുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ചോദ്യം ഒരു പടവുകൂടിക്കയറിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ഈ സമധാനത്തിന്നടിയുറപ്പുപോരാതെ വരും. ജന്മാന്തരത്തിലെ കർമ്മവൈചിത്ര്യത്തിന്നെന്താണു കാരണം? അതിന്നു മുമ്പിലുത്തെ ജന്മത്തിലെ കർമ്മവൈചിത്ര്യം. ഇതിന്നെവിടെയാണവസാനം? ജന്മമോ കർമ്മമോ ആദിയിലുണ്ടായത് എന്നുള്ള വിവാദം 'അണ്ടിയോ മൂത്തത്, മാവോ മൂത്തത്'' എന്നുള്ള വാദംപോലെ ഒരു തീരാവഴക്കുതന്നെയാണ്. പക്ഷെ നമ്മുടെ ചോദ്യം ഒരു തീരാവഴക്കിൽ കലാശിച്ചതുകൊണ്ടു ചോദ്യം നിസ്സാരമാണെന്നൊ സമാധാനം ബഹുരസികനായിരിക്കുന്നുവെന്നൊ പറവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ സമാധാനം പൃഥഗ്ജനങ്ങൾക്കു പിടിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിമർശകന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പുനർവ്വിചാരണ നടത്തേണ്ട സംഗതിയായിരിക്കയെ ഉള്ളു. ഏതായാലും കർമ്മവൈചിത്ര്യവാദത്തേയും പുനർജ്ജന്മത്തിന്റെ സാധകയുക്തിയായി ഗണിക്കാമെന്നുതന്നെ വെക്കുക. മേല്പറഞ്ഞ യുക്തികളെക്കൊണ്ടു പ്രാണികൾക്കു പുനർജ്ജന്മം എന്നൊരവസ്ഥയുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇനി ഈ അനുമാനത്തിന്നു വല്ല ബാധകയുക്തികളും ഉണ്ടോ എന്നാണാലോചിപ്പാനുള്ളത്.

പുനർജ്ജന്മം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്ന മതക്കാരെല്ലാം ശരീരവ്യതിരിക്തമായ ആത്മതത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ചില ദാർശനികന്മാർ ഈ അംശത്തിൽതന്നെ വിവാദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ശരീരം തന്നെയാണ് ആത്മാവെന്നു പറയപ്പെടുന്നതും. രസരക്താദികളായ ധാതുക്കൾ പ്രത്യേകം അചേതനങ്ങളാണെങ്കിൽതന്നെ അവയുടെ സംയോഗത്തിൽ ചൈതന്യമുണ്ടായിവരുന്നുവെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. പ്രത്യേകം തീപ്പിടിക്കാത്ത ചില വസ്തുക്കളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുമ്പോൾ തീയുണ്ടാകുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ശരീരധാതുക്കളുടെ സംയോഗവിശേഷത്തിൽ ചൈതന്യമുണ്ടാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടയോ? ആ സംയോഗം മരണകാലത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതുകൊണ്ടു മരണാനന്തരം അതാതു ഭൂതങ്ങൾ അതാതുകളിൽ ലയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയൊന്നും ശേഷിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു. ചില ഔഷധങ്ങൾ സേവിക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധി വർദ്ധിക്കുന്നു. മററു ചില ഔഷധങ്ങൾ വിസ്മൃതിക്കു കാരണമായി തീരുന്നു. ഇങ്ങി

നെതന്നെ ആഹാരഭേദംകൊണ്ടും ദേശഭേദംകൊണ്ടും ബുദ്ധിസ്വഭാവത്തിന്നു ഭേദഗതി കണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടു ചൈതന്യം ശരീരത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു വരാവുന്നതാണ്. ശരീരത്തിൻെറ ബലാബലങ്ങൾ ബുദ്ധിയേയും സംബന്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ചൈതന്യം ദേഹധർമ്മമാണെന്നു വാദിക്കാം. ഈവക കാരണങ്ങളെ ശരീരാത്മവാദികൾ സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിപ്പാനായി കൊണ്ടുവരുന്നു. പുതിയ പ്രകൃതിതത്ത്വശാസ്ത്രവും ശരീരാത്മവാദികൾക്കു സഹായമായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ജ്ഞാനം തലച്ചോറിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് ആ ശാസ്ത്രം പറയുന്നത്. ശരീരാതിരിക്തമായ ആത്മാവു തന്നെ ഇല്ലെന്നു വരുന്നതായാൽ എതിനാണ് പിന്നെ പുനർജ്ജന്മം?

ജന്മനാ കണ്ടുവരുന്ന ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനവും വാസനാഗതിയും ഇവരുടെ മതത്തിൽ യോജിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നൊരു നല്ല പൂർവ്വപക്ഷം ഈ വകക്കാരോടു ചോദിക്കാവുന്നതാണ്. അതിന്നും ഇവർ ചില സമാധാനങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട്. അയസ്കാന്തത്തിന്ന് ഇരിമ്പിനെ ആകർഷിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളതുപോലെ ശരീരത്തിന്ന് ഇഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ നേരെ പ്രവർത്തിപ്പാൻ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ശക്തിയുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല പൈതൃകങ്ങളായ അനുഭവങ്ങൾ ധാതുക്കൾവഴിയായി സന്താനങ്ങളിൽ സംക്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാതാപിതാക്കളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടജ്ഞാനം സന്തതികൾക്കും ജന്മനാ കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃത്യാ കണ്ടുവരുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമെ ഈ നിയമമുള്ളുവെന്ന് ഈ മതക്കാർക്കും പറയേണ്ടിവരുന്നതുമാണ്. ആ വക കാര്യങ്ങളിൽമാത്രമെ ജന്മാന്തരസംസ്കാരം സ്മരണത്തെ ജനിപ്പിക്കുള്ളുവെന്നു മററെ മതക്കാർക്കും പറയേണ്ടി വരുന്നതുകൊണ്ട് ഇതൊരപജയമായി വകവെച്ചുകൂടാ. മാതാപിതാക്കളുടെ വാസനയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വാസനകൾ സന്തതികൾക്കു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്ന് ഉൽപാദനകാലത്തിലെ ആഹാരാദിഭേദവും മനോഗതിയുടെ വ്യത്യാസവും തന്നെ കാരണമായിരിക്കുന്നതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ഇവരുടെ മതത്തിൽ പുത്രൻ പിതാവിൻെറ ജന്മാന്തരമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയും പിതാപുത്രന്മാർക്കു സാദൃശ്യമുണ്ടായിട്ടാണധികം കാണുന്നതെന്നുള്ള സംഗതിയും ഈയവസരത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സുഖദുഃഖങ്ങൾ പലപ്രകാരത്തിലായി കാണുന്നതിന്നെന്താണുപപത്തി? ജന്മാന്തരമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നവർ ഈ ചോദ്യത്തിന്നു പറയുന്ന സമാധാനം തന്നെ തൃപ്തികരമല്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ മതപ്രകാരം കർമ്മം അനാദിയാണല്ലൊ. അനാദി എന്നു വെച്ചാൽ കാരണമില്ലാത്തത് എന്നർത്ഥം. കർമ്മം കാരണമില്ലാത്തതാണെന്നു പറയാമെങ്കിൽ സുഖദുഃഖങ്ങൾ യാദൃച്ഛികങ്ങളാണെന്നു പറവാനെന്തു വിരോധമാണ്? ശരീരാത്മവാദികളുടെ മതത്തിൽ പിതാവിൻെറ കർമ്മങ്ങൾ പുത്രൻെറ സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കു കാരണമാണെന്നും പറവാൻ കഴിയും. പിതാവു പ്രയത്നം ചെയ്തു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ധനം പുത്രൻ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പിതാവിൻെറ അപത്ഥ്യാചരണംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾ പുത്രനേയും ബാധിക്കുന്നു. ഈവിധം എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഉപപാദിക്കാമെന്നവർ പറയും. ഈവക ചാർവ്വാകവാദങ്ങൾ ശിഷ്ടന്മാരാരും അംഗീകരിക്കാത്തവയാണെങ്കിലും നിഷ്പക്ഷപാതമായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അ

വയെപ്പററിയും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ ല്ലൊ.

വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ രണ്ടു പക്ഷക്കാരുടെ സമാധാനവും കേവലം നിർദ്ദോഷമൊ മുഴുവൻ തൃപ്തികരമൊ ആകുന്നില്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുക്തി രണ്ടു ഭാഗത്തെക്കും സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് അഗോചരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ യുക്തിയെമാത്രം അവലംബിച്ചാൽ യാതൊരു തീരുമാനവും കിട്ടാതെ സംശയാത്മാവായി കിടന്നു കളിപ്പാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു. യുക്തിക്ക് ഒരവസാനവും ഇല്ല. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ താരതമ്യംപോലെ യുക്തികളും ശാഖോപശാഖയായി പരന്നുപോകുന്നതാണ്. ഈ വക പരോക്ഷകാര്യങ്ങളിൽ യുക്തിയെമാത്രം ശരണമാക്കരുതെന്നു പ്രാമാണികന്മാർ പറയുന്നു. 'അചിന്ത്യാഃ ഖലു യേ ഭാവാ ന താം സ്തർക്കേണ യോജയേൽ' എന്നും, 'തസ്മാച്ഛാസ്ത്രം പ്രമാണം തേ കാര്യാകാര്യവിനിശ്ചയേ' എന്നും ലോകഹിതത്തിന്നായി ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ വചനത്തെ പ്രമാണിച്ച് ഈ വക കാര്യംങ്ങളിൽ 'പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിത'-മവലംബിക്കുന്നതാണു ഭൂഷണമെന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അലൌകികവിഷയങ്ങളെപ്പോലും കരതലാമലകംപോലെ കാണ്മാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായാൽമാത്രമെ മതതത്വങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം വെളിവാകയുള്ളു. ആത്മജ്ഞാനം വാക്സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടോ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അത് അനുഭവമാത്രഗമ്യമായ ഒന്നാകുന്നുവെന്നല്ലെ നചികേതസ്സിൻെറ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായ ഈ ഉപനിഷദ്വാക്യത്തിൻെറ താല്പര്യം?

> നായമാത്മാ പ്രവചനേന ലഭ്യോ
> ന മേധയാ ന ബഹുനാ ശ്രുതേന
> യമേവൈഷ വൃണുതേ തേന ലഭ്യ-
> സ്തസ്യൈഷ ആത്മാ വിവൃണുതേ തനൂം സ്വാം
>
> (കഠ, 1, 2, 22)

എ. ബി.

ക്രൂപാവരി

പണ്ടു മുഗളചക്രവർത്തികളുടെ വാഴ്ചകാലത്തു ഹിന്ദുമതത്തിൽതന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കേണമെന്നാഗ്രഹമുള്ളവരെല്ലാം 'ജസിയാ' എന്നു പേരായ ഒരു പ്രത്യേകനികുതി കൊടുക്കേണമെന്നും, അതു കൊടുപ്പാൻ നിവൃത്തിയോ മനസ്സോ ഇല്ലാത്തവരെല്ലാം ഇസ്ലാം മതം വിശ്വസിച്ചു കൊള്ളേണമെന്നും ഒരു ക്രൂരനിയമമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുരണ്ടും ചെയ്യാത്തവരെ (ഹിന്ദുക്കളെ) മുഗളന്മാർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു തങ്ങളുടെ മതത്തിൽ ചേർക്കുകയോ ഹിംസിക്കുകയോ ചെയ്തു വന്നിരുന്നതായും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ—വിശേഷിച്ചു മലയാളത്തിൽ—മുഗളന്മാരുടെ പ്രതാപം അത്ര ബാധിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു ജസിയയുടെ സ്വാദു നമുക്കനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ ഭാഗ്യം അങ്ങിനെ നിലനിന്നു പോരുന്ന കാലത്താണ് ടിപ്പുവിൻെറ അച്ഛനായ ഹൈദരാലി മലബാറിനെ ആക്രമിച്ചത്.

അന്നത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാന്റെ അപനയം നിമിത്തം നെടിയിരുപ്പുസ്വരൂപത്തിൽ വന്നുചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അംഹിഭയം* തന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഹൈദർക്ക കിട്ടിയ പഴുതു മുഴുവനും. ഹൈദരാലിയുടെ ആക്രമത്തെ തടുത്തു നില്പാൻ തനിക്ക കഴിവില്ലെന്നു കണ്ട് ആ സാമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാൻ മരുന്നറയ്ക്കുള്ളിലിരുന്നു തീ വെച്ചു തന്നെത്താൻ യഥാർത്ഥമായി തീപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്തു. ജിതകാശിയായ ഹൈദർ തനിക്ക് സിദ്ധിച്ച ഈ പുതുരാജ്യത്തിൽ രാജാവായി വാണിരിക്കേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചില്ല. തന്റെ സ്വരാജ്യമായ മൈസൂരിന്റെ അയൽരാജ്യമായ മലയാളത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഭാഗം അരാജകമാക്കിത്തീൎത്താൽ അവിടെനിന്നു തന്റെ എതുക്കെത്തക്കതായ ഒരു ശത്രു പുറപ്പെടാതിരിക്കുമെന്നുള്ള ഒരു സംഗതിയെയാണ് ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഹൈദർ ഒരു ലാഭമായി കണ്ടത്.

ഹൈദരാലി പ്രകൃത്യാ ഒരു മതദ്വേഷിയായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും മലയാളത്തിലെ പ്രത്യേകാചാരങ്ങളും അന്യമതക്കാരുടെ നേരെയുള്ള അനിതരസാധാരണമായ വെറുപ്പും ശട്ടങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ പുതുതായി ഒരു മതദ്വേഷം ജനിച്ചുപോയി. താൻ പുതുതായി ജയിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തിയ മലയാളക്കരയിൽ താമസിക്കുന്ന സകലഹിന്തുക്കളും ഗൃഹംതോറും ഓരോ രൂപവീതം ഒരു വരി കൊടുക്കേണമെന്നു കല്പിക്കുകയും, അതു നിർബ്ബന്ധമായി പിരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്നു 'രൂപാവരി' എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവന്നു. ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽതന്നെ പുതുതായി ഒരു കരം ചുമത്തുന്നതിൽ ജനങ്ങൾ പിറുപിറുക്കുന്നത് അന്നും ഇന്നും സാധാരണയാണ്. ഇങ്ങിനെ മതദ്വേഷമായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട രൂപാവരിയെക്കുറിച്ച്— അതും പുതിയ രാജാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ച്— ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന സങ്കടവും ആവലാതിയും ഇത്രയെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലൊ. താഴെ എഴുതുന്ന ശ്ലോകം ആ കാലത്ത് ഒരു നമ്പൂതിരിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വേളനഴി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിഅവർകൾ എന്നോട് പറകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു രൂപാവരിയുടെ ഏതാണ്ടു സ്വഭാവവും നിർബ്ബന്ധവും, അതിനെക്കുറിച്ചു മലയാളികളുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സങ്കടവും ഹൈദരെക്കുറിച്ചുള്ള വെറുപ്പും മററും അറിയാവുന്നതാകയാൽ അതിനെ താഴെ കാണിക്കുന്നു:—

'രൂപായതാരചലസിന്ധുപനാട്ടിലെന്നു
രൂപായതില്ലതിനുമുമ്പു വരിക്കു വന്നു
രൂപായ താ ഝടിതിയെന്നു പറഞ്ഞ മൃത്യു-
രൂപായ തേ നരകമസ്തു നഭാവനാമ്നേ.'*

ഹൈദരെ ഇന്നാട്ടുകാർ 'നഭാവ്' എന്നാണ് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത് എന്നും ഇതിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മുടെ ഭാഗ്യവശാൽ, ഇങ്ങിനെ രൂപാവരി പിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൈദർക്കൊ, 'തോന്നി

* തന്റെ പക്ഷക്കാരിൽനിന്നുള്ള ഭയം

* അചലസിന്ധുപനാട്ടിൽ= കുന്നലക്കോനാതിരിയുടെ രാജ്യത്ത് രൂപായതാരര്= പ്രമാണിയാര് എന്നു രൂപായതില്ല= മനസ്സിലാവുക കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനു മുമ്പെ വരിക്കുവന്ന്, ഝടിതി രൂപായ= ഉറപ്പിക താ എന്നു പറഞ്ഞ, മൃത്യുരൂപായ=മൃത്യുസ്വരൂപിയായും, നഭാവനാമ്നേ=നഭാവ് എന്നു പേരുള്ളവനായ തേ=നിനക്ക് നരകമസ്തു=നരകവാസം ഭവിക്കട്ടെ എന്നാണർത്ഥം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ക്കാരന്റെ മകനെപ്പോലെ' ഹൈദരെ ന ന്നാക്കിവെച്ച മകൻ ടിപ്പുവിന്നോ നമ്മെ ഏറനാൾ ഭരിപ്പാൻ സംഗതിവന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, യാതൊരു മതദ്വേഷവും കൂടാതെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യുന്ന ബ്രിട്ടീഷുചക്രവൎത്തിയുടെ കീഴിലിരിപ്പാനിടയായി എന്നുള്ളതു സൌകൎയ്യത്തിൽനമുക്കാശ്വാസം തന്നെയാണ്. ഇങ്ങിനെഅല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ഹിന്തുമതം നാമമാത്രംപോലുമില്ലാത്ത നിലയിലായിപ്പോകുമായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടറിഞ്ഞാശ്വസിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്.

കൊച്ചി

വലിയശക്തൻതമ്പുരാൻ

ഭക്തലോകപരിപാലകൻമഹാ-
ശക്തനെന്നുപുകളാണ്ടതമ്പുരാൻ
മുക്തശങ്കമൊരുനാളെടുത്തൊര-
വ്യക്തകൎമ്മമിവനൊട്ടുചൊല്ലിടാം. ൧

മന്നനന്നുയുവരാജനെങ്കിലും
മന്നശേഷമനിശംകുലുക്കിനാൻ
പന്നഗേശനുടെപോതമാകിലും
ചെന്നെതിൎക്കിലതുഭീതിദായകം. ൨

താണക്കൂട്ടരിലനേകചോരര-
ക്ഷീണമന്നുകട്ടുകൊള്ളചെയ്കയാൽ
പ്രാണനിൽകൊതിയെഴുന്നലോകർമാ-
പ്രാണമെന്നുമുഴവൻപറഞ്ഞിടാം. ൩

അപ്രമേയഭയമാൎന്നമേകുവോ-
രപ്രദേശമതിലുണ്ടുപാൎക്കകിൽ
വിപ്രഗേഹമതിപൂതമായതൊ-
ന്നപ്പയിൽതുളസിയെന്നപോലവേ. ൪

അധരാസുരനികേതനത്തില-
ങ്ങധ്വരാവിലൊരുചോരനാന്നുടൻ
ബദ്ധവൈരമൊരുഗോവിനെപ്രമാ-
ദോദ്ധതൻബതപിടിച്ചറുത്തുപോൽ. ൫

പ്രാണനററപശുവിന്റെശോണിതം
പാണമെന്നുഷസിയോൎത്തുദാസിയാൾ
പാണികൊണ്ടുടനെടുത്തനേരമാ-
ഘ്രാണമൊട്ടുചിടിയാഞ്ഞുനോക്കിനാൾ. ൬

പ്രേതനാഥനതിഥീകരിച്ചൊരാ-
ക്കാതലായപശുവിന്റെമസ്തകം
വീതദേഹമരികത്തുഗോചരി-
ഭൂതമായിമിഴികൾക്കുതൽക്ഷണം. ൭

'ചോരയെക്കൃതകഴിച്ചിതെന്റെകു-
ഞ്ഞാത്തലിങ്ങൊടെഴുനെള്ളുവേഗമെ'
ഇത്തരം ചിലതുസംഭ്രമംകല-
ൎന്നത്തലോടുമുരചെയ്തുദാസിയും. ൮

എന്നുകേട്ടുളവിലാത്തലുംജവാൽ
ചെന്നുനോക്കിയവനീസുരേന്ദ്രനും
ഒന്നുമോൎത്തുവതിനാവതെന്നിയെ
നിന്നുപോയുടൽതരിച്ചുതൽക്ഷണം. ൯

---

* ഭാരതവിലാസം സഭയിൽ വായിച്ചത്.

അന്തികസ്ഥരെവിളിച്ചു കാട്ടിഹാ!
പന്തിയല്ലിതുപരക്കുമിന്നിമേൽ
എന്തിതിന്നൊരുനിവൃത്തിയെന്നകം
വെന്തിരിക്കുമളവേകനോതിനാൻ. ൧൦

'നാടടച്ചുവഴിപോലെ കാക്കുവാൻ
മാടഭൂവരനുണർന്നിരിക്കവെ
കൂടലത്തലവർ മൂലമേൽക്കുമി-
യ്യാടലിന്നൊരുനിവൃത്തിയില്ലയോ? ൧൧

ഇന്നുതന്നെതിരുമേനിപോയ്നൃപാ-
ലേന്ദ്രപാടിതറിയിച്ചുപോരണം'
എന്നുകേട്ടുമറയോനതിന്നുറ-
ച്ചന്നുതന്നെയവിടുന്നിറങ്ങിനാൻ. ൧൨

വിഷ്ടപേശപരസമീപമാർന്നുതൽ-
കഷ്ടവാർത്തയറിയിച്ചനേരമേ
'ദിഷ്ടദോഷമിതുപാർക്കിലെത്രയോ
കഷ്ട'മെന്നരുളിമാടഭൂവരൻ. ൧൩

വിട്ടുപോകിലിതുവിട്ടുപോംനൃപൻ
കിട്ടിടാംവഴിചടഞ്ഞുകൂടിയാൽ
ട്ടുമില്ലതിനുപാ[illegible]മെന്നൊര-
ഞ്ചെട്ടുനാളവിടെവാണുഭൂസുരൻ. ൧൪

ഇത്തരോക്തിയിലനാസ്ഥവെച്ചയോ
കാതുപൊത്തിടുവനെന്നുറയ്ക്കയോ?
ഏതുവെന്തറികവയ്യപിന്നെയ-
ന്നേതുമൊന്നുമരുളീലതമ്പുരാൻ. ൧൫

പുത്രനാശമറിയിച്ചകൃഷ്ണനോ-
ടത്രയുംമനമിടിഞ്ഞവൻപടി
ത്തിനിന്നഥതിരിച്ചുഭൂസുരൻ
സന്താപംവ്യസനകോപവിഹ്വലൻ. ൧൬

[illegible]വികേൾക്കുമിളയക്ഷിതീശനോ-
[illegible]ശേഷമറിയിച്ചുപോരണം

ഭാവിയാരറിയുമെന്നതോർത്തുകൊ-
ണ്ടാവിശിഷ്ടഗൃഹമാർന്നുതൽക്ഷണം. ൧൭

ശങ്കരാഖ്യനവനീസുരൻപരാ-
ശങ്കയോടുമടികൂപ്പിനിന്നുടൻ
വങ്കരൾക്കുമലിവാർന്നിടുംവിധം
സങ്കടംതിരുമനസ്സുണർത്തിനാൻ. ൧൮

'വിഷ്ടപേശനെയുണർത്തിയില്ലയോ?
ശിഷ്ടനെന്തരുളി'യെന്നുമന്നവൻ
'വിഷ്ടപാധിപതിയെന്റെദാസിപോൽ
കഷ്ടമെന്നരുളി'യെന്നുഭൂസുരൻ ൧൯

'വാണുകൊൾകിവിടെരണ്ടുനാൾവഴി-
ക്ഷീണമൊക്കെയുമകന്നുപോയിടാം'
നാണമാർന്നിദമുരച്ചുകാശ്യപീ-
പ്രാണനായകനകത്തുപുക്കിനാൻ. ൨൦

'എട്ടുനാളവിടെവാണുസങ്കട-
പ്പെട്ടുഞാനതുവൃഥാവിലല്ലയോ?
കിട്ടുമോയിവിടെവല്ലതുംഗുണം
വിട്ടുപോവതിനുമാവതല്ലമേ. ൨൧

സൂൎയ്യനന്ധതമസംകെടുത്തുവാ-
നാൎയ്യനല്ലിവിടെയെന്നിരിക്കവെ
ശൌൎയ്യമോടൊരുമിനുങ്ങമിന്നിയാൽ
കാൎയ്യമെന്തുപരിഹാസമെന്നിയേ? ൨൨

കൎക്കശൻനൃപനിരിക്കുമംഗളോ-
ദൎക്കകാമനിതിനുദ്യമിക്കുമോ?
തക്കമറ്റുസുഖനിദ്രകാപ്പവൻ
ശൎക്കരപ്പൊതിതലയ്ക്കുവെക്കുമോ?' ൨൩

ഏവമൊക്കനിരൂപിച്ചുവിപ്രനാ-
ഞ്ഭൂവലാരിയൊരുമിച്ചുരണ്ടുനാൾ
ആവസിക്കുമളവൂഴിപൻമഹാ-
ദേവനെത്തൊഴുവതിന്നിറങ്ങിനാൻ. ൨൪

'ഈശനെത്തൊഴുവതിന്നുദിപ്പതു-
ണ്ടാശയെങ്കിലൊരുമിച്ചുപോരിക
ക്ലേശമില്ലപഥി'യെന്നുഭൂസുരാ-
ധീശനേയുമഥകൊണ്ടുപോയ്നൃപൻ. ൨൭

ഒട്ടുചെന്നളവുകണ്ണുമഞ്ചിടും
കൊട്ടുകേട്ടുവഴിയോടടുത്തുതാൻ
നട്ടപാമരമതിന്നുമോളിലാ-
യിട്ടുവെച്ചിതൊരുമത്ത്യനെച്ചിലർ ൨൮

മൂച്ചവാളിലുമിവക്കിതിക്ഷണാൽ
തീച്ചയാക്കമൊരുമട്ടുരണ്ടുപേർ
ഈച്ചവാൾതലയിൽവെച്ചശോണിത-
ച്ചോച്ചവാച്ചശിവരാമശങ്കര! ൨൯

അമ്പകന്നൊരുകുലുക്കമേശിടാ-
തമ്പലത്തിലെഴുനെള്ളിമന്നവൻ
'അമ്പടാകഠിന'മെന്നുമെയ്തരി-
ച്ചമ്പരന്നുപരമന്തണേന്ദ്രനും. ൩൦

കോവിദൻനൃപതികൂസലെന്നിയേ
കോവിൽനിന്നുതിരിയെഗ്ഗമിക്കവെ
മെയ്വിറച്ചൊരുവിധേനവിപ്രന-
ന്നീവിധംതിരുമനസ്സുണത്തിനാൻ: ൩൧

'ഒന്നുകൊണ്ടുമിതുമട്ടുമത്ത്യരെ-
ക്കൊന്നുകേട്ടൊരറിവില്ലിതേവരെ
ഇന്നുകണ്ടുതവകല്പനാവശാ-
ലെന്നുവന്നിടുകിലെന്തൊരക്രമം? ൩൨

പക്ഷപാതമിയലാതെദുഷ്ടരെ-
ശ്ശിക്ഷചെയ്യുവതുധമ്മമെങ്കിലും
മൽക്ഷമാരമണ!മത്ത്യനെപ്പിടി-
ച്ചക്ഷമംതനുപൊളിപ്പതക്രമം! ൩൩

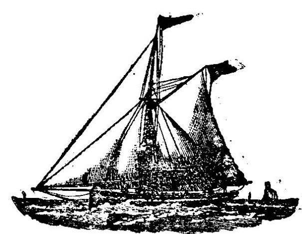
താവകീനഭടരന്തികത്തിൽവെ-
ച്ചീവിധംകഠിനമാചരിക്കവെ
ഭാവഭേദവുമെഴാത്തതെന്തഹോ!
ഭൂവലാന്തക!സഹിക്കവയ്യമേ. ൩൪

ഇല്ലത്തുള്ളൊരുദാസിപോലെയിവനും
ചൊല്ലീടുകിൽഭംഗിയാ-
വില്ലെന്നോത്തിതുവേണ്ടിവന്നു,യിവനാ-
ണന്നത്തെഃഗാഘാതകൻ
ഇല്ലത്തെയ്ക്കുഗമിച്ചുകൊൾകയിനിമേൽ
പേടിക്കവേണ്ടെന്നുര-
ച്ചല്ലൽപാടൊഴിവാക്കിവിപ്രനെയയ-
ച്ചാനന്നുഭൂനായകൻ. ൩൫

ഒന്നാം സർഗ്ഗം കഴിഞ്ഞു.

പി. കെ. നാരായണൻനമ്പീശൻ.

ലോകഗതി.*

ഏകദേശം ഒരു നൂറാണ്ടിന്നിടക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ കണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള നൂതനസമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പററി ചെറുതായ ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ എഴുതിത്തീക്കുവാൻ എത്രയൊ പ്രയാസമാണ്. നൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക സ്വപ്നത്തിലുംകൂടി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത അഭ്യുദയം നമുക്കിപ്പോൾ നി

---

* പകപ്പുപ്രകാരം ലേഖനന്നിരിക്കുന്നതാണ്.

ത്യ പരിചയമായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രകൃതിയിലെ ഗൂഢശക്തികളെക്കണ്ടുപിടിച്ച്, അവയെ മനുഷ്യരുടെ സൌകര്യത്തിന്ന് ഉപയോഗിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വാധീനമാക്കുകയാലാകുന്നു നമുക്കുംകൂടി അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതി വന്നത്. ടിപ്പുവിന്റെ പടവെട്ടുകാലത്ത്, ആക്രമികളുടെ ക്രൂരതയിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിക്കേണമെന്നോ, തങ്ങളുടെ ജീവകാലം വളരെ അരിഷ്ടംകൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി പോരേണമെന്നോ അല്ലാതെ ആ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നവർക്കു വിശേഷവിധിയായി ലോകപരിഷ്കാരരീതികളെപ്പററി ഒരു വിചാരവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ മാതിരി കലക്കങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ ഭയമില്ലാത്ത ഈ കാലത്ത് സൌകര്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന സകലനൂതനസമ്പ്രദായങ്ങളേയും ജനങ്ങൾ ദീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രമത്തിൽ അഭ്യുദയം ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ട്. ദേശത്തിന്നും കാലത്തിന്നും അനുസരിച്ചാകുന്നു ശാസ്ത്രത്തിന്നു സമ്പൂർണ്ണതയുണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ള തത്വം ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

കഴിഞ്ഞ നൂറുകൊല്ലത്തിനിടക്കു ലോകത്തിൽ അപ്പോഴപ്പോഴായിട്ടു യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ യുദ്ധങ്ങൾ പൊതുവിൽ ജനങ്ങളുടെ സമാധാനത്തെ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉന്മേന വർദ്ധിച്ചുവന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ യുദ്ധങ്ങൾതന്നെ ജനങ്ങൾക്ക് അന്യരാജ്യത്തിലെ പ്രകൃതിസ്വഭാവങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ ഇടയാക്കിത്തീർത്തിട്ടുമുണ്ട്. ഫ്രാൻസ് വാൾ എന്ന രാജ്യത്തെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞശേഷംമാത്രമാണ് ആഫ്രിക്കയെന്ന 'അന്ധകാരഭൂഖണ്ഡ'ത്തിലെ ആ ഭാഗത്തെപ്പററി നമുക്ക് ഇത്രത്തോളം അറിവു സിദ്ധിച്ചത്. ലോകത്തിലെ പ്രബലങ്ങളായ സാമ്രാജ്യങ്ങളോടൊപ്പം പിടിക്കേണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തിന്മേലാണ ജപ്പാൻകാർ റഷ്യസാമ്രാജ്യമായി യുദ്ധംചെയ്തത്. അവർക്ക് അല്പകാലംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച മാഹാത്മ്യവും ഈ ഉദ്ദേശം കൊണ്ടുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലംതന്നെയാകുന്നു.

കാലചക്രത്തിൽ ഒരു നൂററാണ്ട് എത്രയൊ നിസ്സാരമായ ഒരു നിമിഷംപോലെയാണെങ്കിലും, ഭൂലോകത്തുണ്ടായിരിക്കുന്ന മാററങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞ നൂറുകൊല്ലം എത്രയൊ ശ്രേഷ്ഠമായിതന്നെ വിചാരിക്കണം. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കുതന്നെ പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ. മേൽപറഞ്ഞ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന നമ്മുടെ അടുത്ത പൂർവ്വികന്മാരിൽ ഒരുവൻ പെട്ടെന്നു നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ജീവിച്ചുവന്നുവെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ സ്വന്തരാജ്യം തിരിച്ചറിവാൻതന്നെ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാം അവരുടെ സന്തതികളാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കയില്ല. തനിക്കറിവാൻ പ്രയാസമായ വിഷയങ്ങളെ അമാനുഷമായി കരുതിയിരുന്ന അദ്ദേഹം, ചവിട്ടുവണ്ടിയും തീവണ്ടിയും വല്ല ദുർദ്ദേവതകളുടെ പ്രയോഗമല്ലെ എന്നുകൂടി സംശയിച്ചുപോകും. അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമുള്ള സാധനങ്ങൾ എത്രയൊ അപൂർവ്വങ്ങളായി തുടങ്ങി. തറവാട്ടെഴുത്തുപ്പുര പോയി സർവ്വകലാശാലയായി. മന്ത്രവാദികൾ ചില മുക്കിലും മൂലക്കലും കിടന്നു ചററുന്നതേയുള്ളു. കണിയാർപണിക്കൻ അപൂർവ്വമായിട്ടെ പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളു. പണ്ടു ദിവാൻജിയെപ്പോലെ തന്നെ പ്രബലനായി വിചാരിച്ചുപോന്ന നാട്ടുകാര്യസ്ഥന് ഇപ്പോൾ സ്വന്തംവീട്ടിൽമാത്ര

മെ ദിവാനായി വാഴവാൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്നുമാത്രമല്ല, പരമ്പരയായി പാശ്ചം നടിച്ച പാളവിശറിയുംകൊണ്ട് ഒരു ഗണ്യം കൂടാതെ ഓരോ തറവാട്ടിൽ കയറിച്ചെല്ലുന്ന ആ വൃദ്ധൻസ്വാമിയേയും ഇപ്പോൾ തീരെ കാണ്മാനില്ല. പാളയക്കാലത്ത് ഇറങ്ങിയിരുന്നിരുന്ന കല്ലറയുടെ സ്ഥാനത്ത് പരിഷ്കാരമട്ടിൽ ഒരു ബങ്കളാവാണ കാണുന്നത്. ഊടുവഴികൾപോയി രാജപാതകൾ നാടെങ്ങും നിറഞ്ഞു ഉടങ്ങി. കയ്യൂക്കുള്ളവൻ തന്റെ കാര്യങ്ങൾ കാട്ടിയാൽ നീതിന്യായക്കോടതികൾ കയറേണ്ടുന്ന നിലയായി. ദീവട്ടിക്കൊള്ളയും കുറഞ്ഞു. രാജ്യനിവാസികൾക്ക് ആകപ്പാടെ വന്നുകൂടിയ ശ്രേയസ്സ് ഇന്നപ്രകാരമെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം.

'ഇതും പോരാ' എന്നു സദാ അതൃപ്തി കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു മേല്പറഞ്ഞ ഫലസിദ്ധികൊണ്ട് ഒട്ടും മതിയായിട്ടില്ല. ഇതുവരെ അസാദ്ധ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചപോന്ന സംഗതികളെ സാദ്ധ്യമാക്കേണ്ടുന്നതിലേക്ക വേണ്ടുന്ന ഉത്സാഹം ആത്മനാമായ പല യന്ത്രങ്ങളും മററും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഇടയാക്കിത്തീൎത്തു. ആവിയന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ നമുക്ക പരിചയമുള്ളവയാണല്ലൊ. ആവിയെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത ജോലികൾ വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു സാധിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. കമ്പിവൎത്തമാനങ്ങൾ അറിവാൻ കമ്പി ആവശ്യമില്ലെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുന്ന പുതിയ ഒരു സൂത്രം വളരെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒരാകൃതിയെ കടലാസ്സിൽ ആക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണ്; എന്നാൽ ഒരാളുടെ ശബ്ദത്തെ അതേമാതിരി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രത്തിലാക്കാമെന്ന് ഇരുപതു കൊല്ലത്തിന്നുമുമ്പിൽ നമുക്കാൎക്കെങ്കിലും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവോ? അതും ഇപ്പോൾ സാദ്ധ്യമാണല്ലൊ. കാലക്രമേണ യന്ത്രങ്ങൾക്ക ചെയ്യാവുന്ന പ്രവൃത്തികൾ എന്തെല്ലാം മാതിരിയായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ.

ഉറച്ച ഭൂമിയിൽ വഴിയാത്ര നികൃഷ്ടമെന്നു കരുതീട്ടോ എന്നു സംശയം തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ, ആകാശസഞ്ചാരം ചെയ്യുവാനും ജനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിവിട്ട് കുജൻ എന്ന ഗ്രഹത്തിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളറിവാനാണ ചിലർ ഉദ്യമിക്കുന്നത്. ആകാശസഞ്ചാരം സാധാരണയായി വരുന്ന കാലത്തു പക്ഷെ ഇവർ വേറെ ഗ്രഹങ്ങളിൽ സുഖമെട്ടുകവാൻവേണ്ടി പോയിതാമസിക്കില്ലെന്നും കൂടി പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇപ്പോഴത്തെ വെള്ളക്കാർ രാമരാവണയുദ്ധകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വാനരന്മാരുടെ സന്തതികളാണെന്നു സംശയം തോന്നീട്ടുള്ള ചിലൎക്ക്, പുരാതനകാലത്തിൽ ദിവ്യന്മാരായ വാനരന്മാൎക്ക മാത്രം സാധിച്ചിരുന്ന ചില കാൎയ്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇവൎക്കും സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വാനരപാരമ്പൎയ്യം വാസ്തവമാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുവാൻകൂടി ഒരു വഴിയായിതീൎന്നു!

ഐഹികവിഷയങ്ങളിൽ ഇത്ര അഭ്യുദയമുണ്ടെങ്കിലും, അദ്ധ്യാത്മവിഷയങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അഗാധമായിട്ടാണ കിടക്കുന്നത്. ആ വിഷയത്തിലും പ്രാചീനവിശ്വാസങ്ങൾ ഒന്നു ഭേദപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. നാസ്തികന്മാരും ആസ്തികന്മാരുമായിട്ടുള്ള യുദ്ധം ഇപ്പോഴും ശമിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവികമായി സങ്കല്പിക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളെ പ്രകൃതിപരിണാമമായി സമൎത്ഥിപ്പിക്കുവാനാണ് പ്രകൃതിതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നത്. മതവിശ്വാസങ്ങൾ ഛിന്നഭിന്നമായിരിക്കുന്നു. ഹിന്തു എന്നും ക്രിസ്ത്യാനി എന്നും മ

റവും മതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടുള്ള സംഘങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ടെങ്കിലും, ആന്തരമായ വിശ്വാസം ഓരോരുത്തൎക്കു് ഓരോവിധമായിട്ടാണ കണ്ടുവരുന്നത്. ആദികാരണം ഈശ്വരനാണെന്നും അല്ല ശാശ്വതമായ പ്രകൃതിയാണെന്നും ലോകം ഈശ്വരസൃഷ്ടിയാണെന്നും അല്ല പല പരിണാമംകൊണ്ടുണ്ടായതാണെന്നും നാനാവിധമായി പലരും ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനന്തകോടിദൈവങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ആദികാരണം എന്തായാലും അതു് അനാദിയായ ഒരു ചൈതന്യമാണെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആത്മതത്വദൎശികളും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതിന്റെ അവസാനം എന്താണ്? ലോകത്തിന്റെ ഭാവി എങ്ങിനെ എന്നാണ കരുതേണ്ടത്. ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉപരി ഉപരിയായി വൎദ്ധിച്ചുവരികയാണെങ്കിൽ ഒരഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കിടക്ക ലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം മാററങ്ങൾ വന്നു സംഭവിക്കാം! ബ്രഹ്മപ്രളയം അടുത്ത കാലത്തുണ്ടാകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം അഞ്ചുനൂററാണ്ടിന്നിടക്കു് ഉണ്ടാകാവുന്ന മാററങ്ങളെപ്പററി നമുക്കല്പം ആലോചിച്ചു നോക്കാം.

എഡിസൻ എന്ന മഹാശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ സംഗതിയെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മററു ലോഹങ്ങളെ സ്വൎണ്ണമാക്കാമെന്നു രസതന്ത്രവാദികൾ വാദിക്കുന്നതു നമുക്കു പുച്ഛമായിരുന്നു. ഇതു സാദ്ധ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, സ്വൎണ്ണം എളുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഒരു ലോഹമാകുമെന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കൈത്തൊഴിലുകൾ ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു്, ആ മാതിരിയിലുള്ള ജോലി മുഴുവൻ കാലക്രമേണ യന്ത്രംകൊണ്ടുമാത്രം ചെയ്യാറാകുമത്രെ. വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന ചില യന്ത്രങ്ങൾ ലോകത്തിന്നു നിൎമ്മൂലനാശം വരുത്തുവാൻ ശക്തിയുള്ളവയായിതീരുകയും അതുകൊണ്ടു യുദ്ധം ലോകത്തിൽ അസാദ്ധ്യമായി വരികയും ചെയ്യും. ദാരിദ്ര്യവും അരിഷ്ടവും ക്രമേണ നീങ്ങിവരികയും ലോകമാസകലം പരിപൂൎണ്ണസന്തുഷ്ടിയോടുകൂടി വാഴുകയും ചെയ്യുമത്രെ. ഇതെല്ലാം അഞ്ഞൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കിടക്കു സംഭവിക്കാമൊ എന്നെങ്ങിനെ പറയാം? എഡിസന്റെ പല യന്ത്രങ്ങളും നാട്ടുകാൎക്കു പരിചയമുള്ളതാകകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ തീരെ നിസ്സാരമാക്കിത്തള്ളിക്കളയേണ്ടവയല്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ.

ഉപയോഗിക്കാത്ത അവയവങ്ങൾ ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു വരികയും, ഉപയോഗിക്കുന്ന അവയവങ്ങൾക്കു ബലം കൂടിവരികയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തപ്രകാരം അഞ്ചുനൂററാണ്ടിന്നിടക്കു മനുഷ്യരുടെ ആകൃതിക്കുകൂടി വ്യത്യാസം വന്നാൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. കൈകാലുകളുടെ ഉപയോഗം കുറഞ്ഞും തലയുടെ ഉപയോഗം കൂടിയുമാണു കാണുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മുൻ പ്രസ്താവിച്ച കാലത്തിനിടക്കു്, ആകാശത്തിൽ ബങ്കളാവു പണിയിച്ചു്, അവിടെത്തന്നെ ഗതാഗതവും ചെയ്തു്, വിദ്യുച്ഛക്തിയെ തീപ്പെട്ടിയായി കരുതി, കാലും കയ്യും ശോഷിച്ചു തല വളരെ വലുതായ ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങൾ നമ്മുടെ പാരമ്പൎയ്യവും ഹാസ്യമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പക്ഷികളെപ്പോലെ വായുമണ്ഡലം ആവാസവുമാക്കി യഥേഷ്ടം അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിലും അത്ഭുതപ്പെടുവാൻ യാതൊന്നുമില്ല. ആ കാലത്തു കുജലോകത്തിൽ പോയി താമസിച്ചുവ

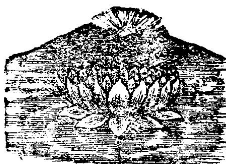
ന്നവർ ഇപ്പോൾ ശീമയിൽ പോയിവന്ന വരെപ്പോലെതന്നെ ധാരാളമാകുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇനി ആയുസ്സിൻെറ കാൎയ്യത്തെപ്പററി മാത്രമെ ആലോചിപ്പാനുള്ളൂ. പരിഷ്കാരം വൎദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി രോഗങ്ങളും വൎദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ രോഗകാരണങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം പണ്ടത്തെക്കാൾ ഇപ്പോൾ തുലോം അധികമാണ്. രോഗത്തിന്നുള്ള പ്രതിവിധിയും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ എളുപ്പമായിതീൎന്നു. അസാദ്ധ്യമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന അസംഖ്യം വ്യാധികൾ ശസ്ത്രക്രിയകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമായി കാണുന്നു. ദേവകൾ മുതലായ ദിവ്യന്മാർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വിമാനം ഇപ്പോൾ മനുഷ്യൎക്കും ഉപയോഗിപ്പാൻ ഇടയായ സ്ഥിതിക്ക് അവരുടെ 'അമൃതും' നമുക്കു സിദ്ധിക്കില്ലെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. 'എൽസായിർ' എന്നൊരു ദിവ്യൌഷധം ആഫ്രിക്കയിലെ വനപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് അപൂൎവ്വമായി കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നും അതു സേവിക്കുന്നവൎക്കു യൌവനാരോഗ്യത്തോടുകൂടി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ മരുന്നിൻെറ വൎത്തമാനം കേട്ട് ആയുഷ്കാമികളായ വൃദ്ധന്മാർ ഭ്രമിച്ചു പോകേണ്ട. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കാവുന്ന ഒരു മരുന്നല്ല. രാഗദ്വേഷാദികൾ നശിക്കുന്ന കാലത്തുമാത്രമെ ഈ ഔഷധം മനുഷ്യൎക്ക് ഒരനുഗ്രഹമായി വരികയുള്ളൂ. ആ കാലംവരെ ഞാനും വായനക്കാരിൽ ആരും ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു തീരെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

എ. രാമപ്പൊതുവാൾ.
ബി എ. എൽ. എം., എസ്സ്.

വിശ്വനാഥനായകൻ

(തുടൎച്ച)

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിശ്വനാഥൻെറ സൎവ്വസമ്മതമായ യോഗ്യതയും, ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആദരവോടും വിശ്വസ്തതയോടും കൂടിയ നടവടിയും, അദ്ദേഹം മന്ത്രിയായിരുന്ന കാലത്തു ജനക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി ചെയ്ത പല പ്രവൃത്തികളും അദ്ദേഹത്തിനെ ഏററവും അനുകൂലിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുപോരുന്ന് ഒരു ഐതിഹ്യം വിശ്വസിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ—അതിൽ പറയുന്ന സാംഗതികൾ വളരെ അസംഭവവും അവിശ്വാസ്യവും അല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വളരെ അയുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല—മധുരയിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരും, ശൂദ്രരും, സൈനികന്മാരും, നഗരവാസികളും, പുരോഹിതന്മാരും, കച്ചവടക്കാരും, മററുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും ഏകോപിച്ചു വിശ്വനാഥനെ മധുരാരാജാവായി വാഴിക്കേണമെന്നു തങ്ങളുടെ ചക്രവൎത്തിയായ സദാശിവരായനോട് അപേക്ഷിച്ചുവെന്നു തന്നെ പറയണം. സച്ചരിതനും യഥാൎത്ഥമായ യോഗ്യതകൊണ്ടു രാ

ജപദവിക്ക് അർഹനായ വിശ്വനാഥനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കുന്നത് ഏററവും ഉചിതമാണെന്നും, വിശ്വനാഥൻ എപ്പോഴും തനിക്ക് അനുകൂലിയും വിശ്വസ്തനും ആയിരിക്കുമെന്നും ചക്രവത്തിക്കു ബോദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടു വിശ്വനാഥനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കാൻ ചക്രവത്തി അനുവാദം കൊടുത്തു. ശകാബ്ദം 1481-ൽ രൌദ്രിവഷം കാത്തികമാസം 15-ാംനു- (ക്രിസ്താബ്ദം 1559-ാമാണ്ടിൽ) വിശ്വനാഥന്റെ പട്ടാഭിഷേകമഹോത്സവം കൊണ്ടാടാൻ തീച്ച്യാക്കി. കാശിയിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ഗംഗാജലത്തിൽ കുളിച്ചു ശുദ്ധനായതിന്റെശേഷം വിജയനഗരചക്രവത്തികളുടെ കുലദേവതയായ ദുർഗ്ഗാഭഗവതിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ച്, ഈ ആവശ്യത്തിന്നുവേണ്ടി ചക്രവത്തി പ്രത്യേകമായി അയച്ചിരുന്ന വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണരാൽ വിശ്വനാഥൻ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അഭിഷേകസമയത്തു വേദോച്ചാരണംകൊണ്ടും, ഭാഗവതോത്തമന്മാരുടെ ആശിസ്സുകൾകൊണ്ടും, സേനകളുടെ ജയശബ്ദംകൊണ്ടും, രാജ്യാഭിഷേകമഹോത്സവം കൊണ്ടാടാൻ വന്ന ജനങ്ങളുടെ ആർപ്പുവിളികൊണ്ടും രാജധാനിയെല്ലാം മുഴങ്ങി. ഈ പട്ടാഭിഷേകം നടത്തിയത് ഒരു രാജപ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽമാത്രമായിരുന്നു. വിശ്വനാഥനൊ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടച്ചക്കാരൊ രാജാവ് എന്ന സ്ഥാനം എടുത്തില്ല. അവർ എപ്പോഴും നായകൻ (രാജപ്രതിനിധി) എന്ന സ്ഥാനംമാത്രമെ എടുത്തുള്ളു. മധുരയിലെ നായകന്മാർ യഥാത്ഥത്തിൽ രാജാവിന്നുള്ള അധികാരങ്ങളെല്ലാം നടത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവർ രാജാക്കന്മാർതന്നെ ആയിരുന്നു.

വിശ്വനാഥൻ മധുരയിലെ നായകനായി വാണുതുടങ്ങിയമുതൽക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു പൂവ്വാധികമായ ക്ഷേമവും അഭ്യുദയവും ഉണ്ടായി. അരാജകത്വംകൊണ്ടും രാജാക്കന്മാരുടെ ദുർന്നയംകൊണ്ടും ജനങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന കാലം അവസാനിച്ചു. അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ആക്രമണംകൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവവും, നികുതി പിരിക്കുന്നവരെക്കൊണ്ടുള്ള കഠിനദ്രോഹവും ഇല്ലാതായി. മധുരാരാജ്യം മുഴുവനും ജനങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസവും മനസ്സമാധാനവും ഉണ്ടായി. സ്വല്പകാലത്തിന്നുള്ളിൽ ഇതിന്റെ ഫലമെല്ലാം രാജ്യമാസകലം കാണപ്പെട്ടു. ജാത്യാചാരപ്രകാരമുള്ള തങ്ങളുടെ ജോലികൾ വിട്ട് ഉൾനാടുകളിൽപോയി കാലക്ഷേപം ചെയ്തിരുന്ന അനേകായിരം കൃഷിക്കാരും നെയ്ത്തുകാരും കച്ചവടക്കാരും മടങ്ങിവന്നു തങ്ങളുടെ ജോലികളിൽ വീണ്ടും ഏപ്പെട്ടു. കാടുകൾ വെട്ടിനീക്കി വളരെ സ്ഥലം കൃഷിക്കുപയോഗമുള്ളതാക്കിത്തീക്കപ്പെട്ടു. വളരെ ജനങ്ങൾ കൈത്തൊഴിൽവേലകളിൽ ഏപ്പെട്ടു. വളരെ ബ്രാഹ്മണർ മധുരയിൽവന്ന് അഗ്രഹാരങ്ങളും ഊരുകളും കെട്ടി താമസം തുടങ്ങി. മുമ്പ് ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ കുടിലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രൌഢങ്ങളായ കെട്ടിടങ്ങൾ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടു. മുമ്പു തരിശായിക്കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ നൂറുമേനി വിളയുന്ന വയലുകളായിത്തീന്നു. രാജ്യത്തിലെല്ലാം സമാധാനമുണ്ടായതുകൊണ്ടു കൈവേലത്തൊഴിലുകളും കച്ചവടവും വദ്ധിച്ചുവന്നു. വിശ്വനാഥന്റെ വാഴ്ചയുടെ തുടക്കത്തിൽ തങ്ങൾ വിശ്വനാഥനു ചെയ്ത സഹായങ്ങൾക്കും മററും തക്കതായ പ്രതിഫലം കിട്ടണമെന്നു പലരും അദ്ദേഹത്തിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. ദൂരദേശത്തുള്ള തങ്ങളുടെ 'നാടും നഗരവുമൊക്കെ'യുപേക്ഷിച്ച് ഏററവും സ്വാമിഭക്ത

യോടുകൂടി വിശ്വനാഥനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്ത സൈനികന്മാർ തങ്ങൾക്ക് എന്നെന്നേക്കും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനുള്ള ഭൂസ്വത്തും ധാരാളം പണവും ഉദ്യോഗങ്ങളും കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു. മുമ്പിലത്തെ രാജാക്കന്മാരായിരുന്ന പാണ്ഡ്യന്മാരുടെ ചില ബന്ധുക്കളുടേയും അവരുടെ ചില അനൌരസപുത്രന്മാരുടേയും ദുഷ്പ്രേരണനിമിത്തം പ്രകൃത്യാ മുറാളന്മാരായ കള്ളജാതിക്കാരും മറവജാതിക്കാരും വിശ്വനാഥന്റെ നേരെ ലഹളക്കൊരുങ്ങി എങ്കിലും കശാഗ്രബുദ്ധിയും രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും ആയ വിശ്വനാഥൻ തന്റെ സൈന്യങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം സാധിപ്പിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഒരുവഴി കണ്ടുപിടിക്കകയും, തന്റെ രണശൂരത്വംകൊണ്ടു മറവജാതിക്കാരുടേയും മററും ലഹള നിഷ്പ്രയാസം ഒതുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാദ്ധ്യമാവുകയും ചെയ്തു. വിശ്വനാഥന് ആര്യനായകൻ എന്നു പേരായ ഒരു മന്ത്രി ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വളരെ സമർത്ഥനും, ഏററവും സ്വാമിഭക്തിയുള്ളവനും, വിവേകിയും, രാജ്യകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഓരോ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നല്ല സമർത്ഥനും ആയിരുന്നു. ഈ മന്ത്രിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വിശ്വനാഥൻ മധുരാരാജ്യത്തെ 72 അംശങ്ങളായി വിഭജിച്ച് ഓരോ അംശത്തെ ഓരൊ പ്രഭുക്കന്മാരെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇവരെ 'പൊളിഗാർ' എന്നായിരുന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ ഒരു നിശ്ചിതസംഖ്യ കപ്പംകൊടുക്കേണമെന്നും, രാജാവു യുദ്ധത്തിന്നുപോകുമ്പോഴെല്ലാം അവർ യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളോടുകൂടി രാജാവിന്റെമുമ്പിൽ ഹാജരാവേണമെന്നും, അവരെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഗ്രാമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും ക്ഷേത്രങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചും കൃഷിയുടെ ഉപയോഗത്തിന്നും മററും വേണ്ടി അണകൾ, തോടുകൾ, ജലാശയങ്ങൾ മുതലായവ നിർമ്മിച്ചും ജാഗരൂകന്മാരായ നഗരപാലന്മാരേയും ഗ്രാമപാലന്മാരേയും നിശ്ചയിച്ചും പ്രജകൾക്കു ക്ഷേമകരമാവുംവണ്ണം നീതിന്യായപരിപാലനം ചെയ്ത് അവരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരു നിയമം ഏർപ്പെടുത്തി. വിശ്വനാഥന്റെ സേനകളുടെ നേതാക്കന്മാരായിരുന്ന തെലുങ്കരും കർണ്ണാടകന്മാരും ഈ ചെറുരാജ്യങ്ങളുടെ പ്രഭുക്കന്മാരായിത്തീന്നു. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്നുള്ളിൽ അവക്കു രാജാവിന്നുള്ള അധികാരങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ പോളിഗാർമാരുടെ വംശങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥവരികൾ നാം വിശ്വസിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, ഇവരെല്ലാം ഭാഷാപോഷണതല്പരന്മാരും പരിഷ്കാരികളും പ്രജാക്ഷേമതല്പരന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വിശ്വനാഥന്റെ ഈ ഏർപ്പാടിന്നു ഗൌരവമുള്ള പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ നൂതനപ്രഭുക്കന്മാർ വിശ്വനാഥന്റെ നേരെ അനുസരണയോടും ഭക്തിയോടും നന്ദിയോടും കൂടി പ്രവർത്തിക്കുമെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുടച്ചക്കാരുടെനേരെ അവർ അതേമാതിരി ആദരവോടുകൂടി ആചരിച്ചുവരുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. ഈ പൊളിഗാർമാരെ വേണ്ടപോലെ അമച്ചുവെയ്ക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന ദുർബ്ബലന്മാരും കൊള്ളരുതാത്തവരും ആയ രാജാക്കന്മാരുടെനേരെ ഇവർ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ധിക്കാരത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചതായി ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഏർപ്പാടിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു പൊളിഗാർമാരും രാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാവുന്നതിന്നുപകരം അവർ തമ്മിൽ മത്സരത്തിന്നും ഛിദ്രത്തിന്നും ഇടയായി. ഇതുനിമിത്തം രാജശക്തിക്കും പൌരുഷത്തിന്നും ക്ഷ

റവുവന്നു. മധുരാരാജ്യത്തിന്റെ നിലനില്പിന്നും ക്ഷേമത്തിന്നും അന്യരാജ്യത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ശത്രുക്കളെക്കാൾ അധികം ഈ പോളിഗാർമാർ പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നു. ഈ വക ന്യൂനതകളെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും വിശ്വനാഥന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയുടേയും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടുണ്ടായ ഈ ഏർപ്പാട് ഇരുന്നൂറു കൊല്ലത്തോളം യാതൊരു ഹാനിയും കൂടാതെ നിലനിന്നുപോന്നത് ഓർക്കുമ്പോൾ അവരുടെ യോഗ്യതയെപ്പററി ആർക്കാണു ബഹുമാനം തോന്നാത്തത്?

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം വിശ്വനാഥൻ തന്റെ സൈനികന്മാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയതിന്റെശേഷം 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രെന്ന പേരും പറഞ്ഞു ലഹളക്കൊരുമ്പെട്ടിരുന്ന ചില രാജപ്രതിരോധികളെ ഒതുക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ഇവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് തങ്ങളെ 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രെന്നു വിളിച്ചിരുന്നത് എന്നതിന്റെ സൂക്ഷ്മം ഇതുവരെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവർ തിരുനെൽവേലിജില്ലക്കാരായിരുന്നു. വിശ്വനാഥന്റെ സാമോപായം ഇവരുടെനേരെ ഫലിച്ചില്ല. വിശ്വനാഥന്റെ സൈനികന്മാരോട് ഏററുപൊരുതുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികൾ ശക്തന്മാരായില്ല. വിശ്വനാഥനും സൈന്യവും തിരുനെൽവേലിക്കടുത്തായി തമ്പടിച്ചു പാർത്തു. വിശ്വനാഥന്റെ സൈന്യത്തോട് ഏററു യുദ്ധം ചെയ്താൽ തങ്ങൾക്കു തോല്മ നിശ്ചയം എന്നു 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടു വിശ്വനാഥനും തങ്ങളും തമ്മിൽ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്ത് അതിൽ ആർ ജയിക്കുന്നുവോ അയാൾ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചതായി വിചാരിക്കേണമെന്നുള്ള തങ്ങളുടെ ആശയം അവർ വിശ്വനാഥനെ അറിയിച്ചു. വിശ്വനാഥൻ അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചെയ്വാൻ സമ്മതിച്ചു. ഇരുസൈന്യങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേയുള്ള വിശാലമായ രംഗഭൂമിയിൽവെച്ചു വിശ്വനാഥനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികളായ 'പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാ'രുംകൂടി ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്തു. ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ വിശ്വനാഥൻ പഞ്ചപാണ്ഡ്യന്മാരെ തോല്പിക്കുകയും അവരുടെ പ്രധാനിയെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ബാക്കിയുള്ളവർ ആയുധംവെച്ചു വിശ്വനാഥനു കീഴടങ്ങി. അവർ തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം നടത്തി കഷ്ടത്തിലാക്കിയിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളെ വിശ്വനാഥൻ തന്റെ രാജ്യത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഇങ്ങിനെ തന്റെ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചു രാജ്യത്തിലെക്കു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെശേഷം തന്റെ പ്രജകളുടെ ഇടയിലുള്ള സകലജാതിക്കാർക്കും ഒരുപോലെ ക്ഷേമംവരുത്തത്തക്കതായ പ്രവൃത്തികളിൽ വിശ്വനാഥൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിത്തീർന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും അഗ്രഹാരങ്ങൾക്കും ധാരാളം സ്വത്തുക്കൾ നീക്കികൊടുത്തതിന്നുപുറമെ വേദജ്ഞന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ആയ ബ്രാഹ്മണർക്ക് അദ്ദേഹം ലോഭംകൂടാതെ ദ്രവ്യം കൊടുത്തു. വിശ്വനാഥന്റെ പ്രജാക്ഷേമതല്പരതയും പൊതുജനങ്ങളുടെ നേരെയുള്ള ദയയും ദാക്ഷിണ്യവും കണ്ടു പ്രജകൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ പ്രീതിയുണ്ടായി. കൃഷിപ്രധാനമായ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുദയം ജലസൌകര്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു കണ്ടു വിശ്വനാഥൻ വൈഗാനദിയിൽ പെരിയണ എന്നും ചിന്നണ എന്നും രണ്ട് അണകൾ കെട്ടി വെള്ളം തിരിച്ച് ആ വെള്ളം പലേ തോട്ടുചാലുകളിൽകൂടി കൊണ്ടുവന്നു മധുരയുടെ ചുററുമുള്ള വരണ്ടു കിടക്കുന്ന വയലുകളിലെക്ക് ഉപയോഗിക്കത്തക്കതാക്കിത്തീ

ത്തു. വീടില്ലാതെ അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന അനേകായിരം ജനങ്ങൾക്കു പാൎക്കാൻ സ്ഥലങ്ങളും കൃഷി ചെയ്വാൻ നിലങ്ങളും കൊടുത്തു് വിശ്വനാഥൻ അവരെയെല്ലാം സുഖികളാക്കിത്തീൎത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഔദാൎയ്യകൃത്യം അന്യരാജ്യക്കാരുടെ ആക്രമംകൊണ്ടും യുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടും ജനങ്ങൾക്കു പരക്കെ നേരിട്ടിരുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെ വളരെ ലഘുവാക്കിത്തീൎത്തു. ശ്രീരംഗം, രാമേശ്വരം മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോയിരുന്ന അനേകം തീൎത്ഥയാത്രക്കാൎക്കു നല്ല വഴികൾ ഇല്ലാത്ത നിമിത്തം കാട്ടുവഴികളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും, കവൎച്ചക്കാരുടെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടും, വഴിയമ്പലങ്ങളോ സത്രങ്ങളോ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾകൊണ്ടും വളരെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നു. ഈ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഇല്ലായ്മചെയ്വാൻവേണ്ടി വിശ്വനാഥൻ വല്ലം എന്ന കോട്ടയെ തഞ്ചാവൂരു രാജാവിന്നു കൊടുത്തു് അതിന്നു പകരം തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി പട്ടണം വാങ്ങി. താൻ മധുരയിൽ ചെയ്തപോലെ തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിലും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന കോട്ടയെ പുതുതായി പണി ചെയ്യിച്ചു. അതിന്റെ നാലുപുറവും വളരെ ഉറപ്പോടുകൂടി രണ്ടുവരി മതിലുകളും തീൎപ്പിച്ചു. മതിലുകളെ ചുററിയിരുന്ന കിടങ്ങുകളിലേക്കു കാവേരിയിലെ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു നിറപ്പിച്ചു. പട്ടണത്തിലെ തെരുവീഥികളെല്ലാം നല്ല സ്ഥിതിയിലാക്കി. കാവേരിയുടെ തീരങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന വങ്കാടുകളെല്ലാം വെട്ടി നീക്കി വഴിയാത്ര സുഗമമാക്കി ചെയ്തു. വഴിയാത്രക്കാരുടേയും മററും ദേഹരക്ഷക്കും സ്വത്തിന്റെ രക്ഷക്കുംവേണ്ടി ശ്രീരംഗത്തെക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ ജാഗ്രതയോടുകൂടിയ പൊല്ലീസ്സുകാരെ നിൎത്താൻ ചട്ടംചെയ്തു. ഏററവും ഗുണകരങ്ങളായ ഈ ഏൎപ്പാടുകളുടെ ഫലമായി തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി പട്ടണം മുമ്പിലത്തെക്കാൾ നൂറുമടങ്ങു ഐശ്വൎയ്യമുള്ളതും സമൃദ്ധിയുള്ളതും ആയ നഗരമായി തീൎന്നു. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ പട്ടണങ്ങളിൽവെച്ച് ഏററവും പ്രാധാന്യവും മുഖ്യതയും ഉള്ള പട്ടണമായിതീൎന്നു.

ഇപ്രകാരം എടവിടാതെ ചെയ്ത അദ്ധ്വാനംനിമിത്തം അരോഗദൃഢഗാത്രനായിരുന്ന വിശ്വനാഥന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്നു കൂടി കോട്ടം തട്ടി. അദ്ദേഹം 55-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പരലോകം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ നടവടിയുടെ ഗുണംകൊണ്ടു തന്റെ പ്രജകളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം അവൎക്കു് അപാരമായ വ്യസനത്തിന്നു കാരണമായി തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അസാമാന്യനായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രനിപുണനും സൽഗുണസമ്പന്നനും മഹാനുഭാവനും ആയിരുന്നു. ധീരനും ചൊടിയുള്ളവനും ഔദാൎയ്യനിധിയും നയജ്ഞനും ആയ വിശ്വനാഥന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾകൊണ്ടും സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടും തന്റെ പ്രജകളുടെ പ്രേമഭാജനമായി തീരാനും മധുരാരാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ എന്നെക്കും മാഞ്ഞുപോകാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം ലഭിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ഈ മാന്യപുരുഷന്റെ സ്മാരകമായി മധുരയിലെ സുന്ദരേശ്വരക്ഷേത്രത്തിലുള്ള വസന്തമണ്ഡപത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിമ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രതിമയെ അനേകം ജനങ്ങൾ ഇന്നും വന്ദിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. വിശ്വനാഥനെപ്പോലെയുള്ള മഹാന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം കവി താഴെ എഴുതുന്ന ശ്ലോകം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

സ ജാതൊ യേന ജാതേന
യാതിവംശസ്സമുന്നതിം
പരിവൎത്തിനി സംസാരെ
മൃതഃ കൊ വാ ന ജായതേ.

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. ഏ. ബി. എൽ.

----oo;o;oo----

പലവക

അഭിപ്രായത്തിന്നായി അയച്ചുതന്ന 'ലഘുപാണിനീയം' കൈപ്പററിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥലച്ചുരുക്കത്താൽ ഇത്തവണ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ നിൎത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നതു് അടുത്ത അവസരത്തിൽ ചേൎക്കുന്നതാണു്.

* * * * *

മണിക്കൂറിന്നു 7½ നാഴിക വീതം ഓടുന്ന തീവണ്ടിയിൽ കയറി യാത്രചെയ്യുന്നതായാൽ സൂൎയ്യഗോളത്തിൽ ഒരു ചുററെത്തുവാൻ 5 കൊല്ലം വേണ്ടിവരുന്നതാണു്. ഭൂഗോളം ചുററിവരുവാൻ 15 ദിവസമേ വേണ്ടിവരികയുള്ളു.

* * * * *

മനോനുകൂലങ്ങളായ ജ്ഞാനങ്ങളുടെ ആധിക്യമാണു സുഖത്തെ നല്കുന്നതു്. പ്രയത്നിച്ചു കിട്ടിയതുകൊണ്ടു ദിവസവൃത്തി കഴിച്ചിരിക്കുന്ന കൎഷകനും ജ്ഞാനിക്കും തൃപ്തി സമമായാലും സുഖം ഒപ്പമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഒരു ചെറിയ പാത്രവും വലിയ പാത്രവും ഒപ്പം നിറഞ്ഞിരുന്നാലും അതുകളിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള സാധനം ഒപ്പമാകയില്ലല്ലൊ.

* * * * *

കെ. എം. എന്ന പണ്ഡിതന്റെ പരിഭാഷയോടുകൂടിയ ഭഗവൽഗീതയുടെ രണ്ടാംപതിപ്പു ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപതിപ്പു മാസികാരൂപമായിട്ടാണു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നതു്. രണ്ടാംപതിപ്പിൽ പറയത്തക്ക ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടില്ല. ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠമായ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ ഒരഭിപ്രായം പറഞ്ഞിട്ടാവശ്യം കാണുന്നില്ല. പരിശ്രമശീലനായ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു മലയാളഭാഷക്കു ചെയ്തുവരുന്ന സഹായങ്ങൾ അമൂല്യങ്ങളാണെന്നുമാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. വരിക്കാരായി ചേരുവാൻ വിചാരിക്കുന്നവർ ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കൂടം മാനേജരോടു് (തൃശ്ശിവപേരൂർ) ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണു്.

* * * * *

ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കൂടക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പുതിയ 'ത്രൈമാസികപത്ര'മാണു പാരമേശ്വരിവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ അമരകോശം. ഇതും ഞങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി. പാരമേശ്വരി എല്ലാ പദങ്ങളുടേയും അവയവാൎത്ഥങ്ങളെ വിശദപ്പെടുത്തുകയും, പാഠഭേദങ്ങൾ, മേദിനി മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അൎത്ഥവിശേഷങ്ങൾ എന്നിവയെ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിസ്തീൎണ്ണമായ വിവരണമാണു്. അമരത്തിന്റെ അവയവാൎത്ഥങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷത്തിന്നിടയില്ല. പൎയ്യായങ്ങളാണെന്നുവെച്ചു വിഷവും അമൃതവും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിച്ചാൽ വൈഷമ്യമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാനും, ദേഹവും തനുവും പൎയ്യായമാണെങ്കിലും അവയുടെ തുക്കം ഒപ്പമല്ലെന്നറിയിപ്പാനും അവയവാൎത്ഥവിവരണം അത്യാവശ്യമാണു്. കണ്ടേടത്തോളംകൊണ്ടു് ഈ വ്യാഖ്യാനം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിലയിൽ നിരൂപണംചെയ്യാൻ ഗ്രന്ഥം പൂൎത്തിയായിട്ടുവേണമല്ലൊ. വ്യാഖ്യാതാവായ പരമേശ്വരൻമൂസ്സതവൎകളുടെ പരിശ്രമം മലയാളികൾ അറിഞ്ഞു സഫലമാക്കേണ്ടതാണു്.

* * * * *

भाषैकीकरणम् ।

कति कति हि महानुभावा मेधाविनः कालेन कबळिताः? । तादृशैर्महात्मभिर्लोकोपकारमेव मनसि समाकलयद्भिरतिचिरपरिश्रमेण सम्पादितानि विज्ञानानि पुनर्नास्माकमलभ्यानि संवृत्तानि । किमत्र कारणम्? साहितीसंज्ञकेन सुमहता भागधेयेन समनुगृहीता मनुष्यजातिरितीदमेकमेव विज्ञानपरिपालने सौकर्यं ददाति मनुष्यलोकाय । भाषानामकमिदं महार्घं रत्नं न प्राकाशिष्यत चेत्तमोमय एवाभविष्यन्नरलोकस्य परिणामः । अनादेरनेहसः प्रभृति परःकोटिभिः पण्डितप्रकाण्डैः संचितानि विज्ञानधनानि भाषाकोशागार एव निराबाधं निक्षिप्तानि ।

एकमेव भाषारत्नं भानुबिम्बमिव समस्तं लोकं प्रकाशयितुमलं भवति यदि तदा पुनः कीदृशी स्याल्लोकस्योद्गतिरित्येतदपि विचिन्त्यमानमतिक्रामति मतिमतामपि मनोगोचरभूमिम् । सकलेऽपि लोकालोकान्तःपातिनि भूमण्डले यदि केवलमेका भाषा प्रचरिष्यति तदा नूनं सकलोऽपि मनुष्यवर्गः सोदर्यभावेन सुखमेधिष्यत एवेत्यपि वक्तुं शक्यते । "प्रतियोजनं भाषा भिद्यत" इति किलोल्लसति लोकवादः । तदेवं सति वस्तुस्वभावे किमनेनाशक्यकार्ये मनोरथसोपानरचनेनेति परिहसेयुः परीक्षका अपीति यत्सत्यमिदमाकलयाम्येव । परं तु भाषाभेदनिर्मूलनेन सम्पादनीयः सकललोकव्यापी सुखसौकर्यभूमा केवलमशक्यप्रायेऽपि वस्तुनि जनमिमं वाचालयति ।

सकला अपि भाषा विलेखितुं काचिदेका लिपिः कल्पनीयेति मन्यत एकलिपिविस्तारिणी परिषत् । नूनमनेन मार्गेण भाषाभ्यसनप्रयासो मुद्रापणक्लेशश्च सुतरां लघूक्रियेतेति काममभ्युपगच्छामि । भाषायाः पुनरेकत्वे सम्पादिते कियती भवेत्सौकरीति किञ्चिदालोच्यताम् । एकस्यां भाषायामवतीर्णेन ग्रन्थेन समस्तोऽपि जनसमुदायस्तदानीमुपकृतः स्यात् । तत्तद्भाषासु बहूनां ग्रन्थजातानां निर्माणाय विवर्तनाय च परःसहस्रं पण्डिताग्रेसराः परिक्लिश्यन्त इदानीम् । तेषां पृथक्पृथङ्मुद्रापणाय परोलक्षं प्रयस्यन्ति मानवाः । सुमहान् विनियुज्यते च धनराशिः । केवलमेकभाषामये जगति सम्पन्ने सर्वमिदं काकदन्तपरीक्षणसदृक्षमेव परिणंस्यति । किमितः परमाशास्यं नामान्यत् । एकस्य प्रयासेन समस्तो जनसमुदाय उपकरिष्यत इति तादृशे काले कियती भवेल्लोकस्याभिवृद्धिरिति चक्षुषी निमील्य संचिन्तयन्तु वाचकमहाभागाः ।

एकस्मिन् राज्येऽपि वा यत्रोपलभ्यते भाषैक्यं तद्राज्यवासिनां सुमहानभ्युदयः समवलोक्यतेऽस्माभिः। अत्र च निदर्शनमाङ्गलेयसमुदाय एव । तेषां सकलविधमपि विज्ञानजातं राज्यव्यापिन्या भाषाया एकत्वेनैव सुशकप्रचारं

क्रियते। तेन च समृद्धिमेति तेषां समुदायः। पुरोगामितां चाकलयति सकलेष्वपि कृत्यजातेषु। सत्येवं राज्यमात्रभाषैक्यगुणातिरेके लोककुटुम्बकस्य भाषैक्यं क्रियते गुणातिशयाय सम्पद्येतेत्येतदालोच्यतां सहृदयाग्रेसरैः। कियच्च तदानीमन्योन्यव्यवहारादिनिर्वहणलाघवं समुत्पद्येत? कियांश्च कलहः परस्परहृदयानवगममूलकः समुन्मूल्येत?।

आस्तामेतत्। एकस्मिन् राज्ये निवसतामपि भारतीयानां नास्ति काचिदेका भाषेत्येतदतीव मनस्तुदति मनीषावतां भारतीयानाम्। भारतीयानामुद्गतिप्रतिबन्धकेष्विदमेव प्राथम्यमावहति, यदेतेषां नास्ति काचिदेका भाषा व्यवहारक्षमेति। हिमवतः सानुषु निवसन्तः किमप्यन्यदाचरन्ति। सेतोः सन्निधिमावसन्तोऽन्यदेव किमपि कलयन्ति। न हि भारतीया अन्योन्यमवबोधयन्ति स्वेषामुद्यमसरणिम्। न चास्ति तेषामेकं सामान्यं शरव्यम्। यदेत एकाग्रेण हृदयेनानुविध्येयुः। सर्वस्यास्य दशाविशेषस्य बीजं भाषाभेद एवेति को न संमन्येत मनीषी?। एवंविधमवस्थाविशेषं परावर्तयितुमभिलषन्ति कतिपये महोत्साहा देशाभिमानिनः। तेष्वपि बहवो बहुभिः प्रकारैरभिप्रयन्ति। केचन हिन्दीभाषां साम्प्रतमेव बहुषु प्रदेशेषु सिद्धप्रचारां समग्रेऽपि भारते प्रचारणीयां मन्यन्ते। मनोरथवशंवदाः केचिदितरे गीर्वाणगिरां प्रचारमावश्यकमामनन्ति। यद्यपि गाढालोचनामन्तरेण विषयेऽस्मिन् विनिश्चितः कश्चिदाशयो न शक्यते प्रकाशयितुम्।

इदं पुनरधुना मे मनसि वर्त्तते। गैर्वाणी किल भारतीयानां मातृभाषेति सर्वसम्मतोऽयं विषयः। गैर्वाण्यां कतिपयानपि वा पदसार्थानविदन्तो नोपलभ्येरन्नशिक्षिताक्षरेष्वपि भारतीयेषु। अतो गैर्वाणी तस्याः संनिकृष्टतमा वा काचन भाषैव भारतीयानां साधारण्येन सुगमा स्वादीयसी च भवेदिति नैसर्गिकमेतत्। तत्रापि बहुतरव्याकरणनियमजालजटिला जनसामान्यस्य दुरुत्तरा च गैर्वाणी नार्हति प्रथमं प्रवेशम्। चक्रनेमिक्रमानुसारिणी हि लोकगतिः। कदाचन काले सर्वत्र प्रचरितापि गैर्वाणी यया यया विधया क्रमेणाधोगतिमवापत्तादृशीभिरेव कक्षाभिः प्रातिलोम्येन पुनरुन्नतिं सा प्रापयितव्या। न ह्येकपद एव पाताळतलमधिवसन् स्वर्गसभामारोढुं प्रभवेत्। पालीहिन्दुस्थानीप्रभृतयो भाषा गैर्वाण्याः सन्निकृष्टतमा इति ता एव गैर्वाण्याः प्रथमपतनभूमिरित्यनुमातुं शक्यते। ताश्च भारतीयानां सर्वसाधारण्येन सुगमाश्च भविष्यन्ति। अतः कार्यसिद्धिमहिमानैः प्रथमं तादृशीनामन्यतमा लघीयसी काचिदाश्रयणीया प्रचारणाय। आशामोदकखादनेनापि ये तृप्तिमनुभवन्ति मनोरथमहासौधनिवासिनो महानुभावास्तेऽमी गैर्वाणीप्रथमप्रचारणमर्कटमुष्टिं मा स्म नाम परिहासिषुः। येषां पुनरिदं मदीयमाशयप्रकाशनमेवाशामोदकखादनप्रायं प्रतिभाति तेऽपि मा स्म मां परिहासिषुः। "आत्यन्तिकासिद्धिविलम्बसिध्योः कार्यस्य कार्यस्य शुभा विभाती"तीदं महाकविसुभाषितमेव मादृशां समाधानस्थानम्। अथवा तथ्यमाह महाकविशिखामणि"र्मनोरथानामतटाः प्रपाता" इति॥

कोकिलः।

गुरुवायुपुरेशाष्टकम् ।

अज्ञानाय विचारयन्ति सुधियो
युक्ता विवेकादिभि-
र्द्वैतभ्रान्तिनिरासिने श्रुतिशिरां-
स्यद्वैतवादीन्यलम् ।
चित्तालम्बिमलापनोदनपरान्
धर्मांश्च संचिन्वते
देवं तं गुरुवायुगेहनिलयं
तेजोमयं भावये ॥ १ ॥

यत्राध्यस्तमिदं जगत् स्थिरचरं
शुक्लं च रक्तं तथा
कृष्णं सत्यवदुज्ज्वलत्यविदुषां
चेतस्युदञ्चन्मले ।
यत्पादाम्बुजसेवया च विदुषां
नैतत् प्रमादास्पदं
देवं तं .... भावये ॥ २ ॥

यद्भासा स्थिरजङ्गमं जगदिदं
चित्रं विभातं तथा
यं भान्तं ह्यनुभाति सर्वमपि तद्-
भास्वत्सहस्रोपमम् ।
वेदान्तार्थविचारनिर्मलधियो
ध्यायन्ति यं योगिनो
देवं तं .... भावये ॥ ३ ॥

अंहोनुज्ञानिमण्डलेडितकथा
यस्येह संसारिणां
संसारभ्रमरोगभेषजमिति
प्रोक्ता विशुद्धाशयैः ।
यामापीय सकृत्कयाथुतनय-
ज्येष्ठाः परं पेदिरे
देवं तं .... भावये ॥ ४ ॥

स्वान्ते यं रमणीयमूर्तिमपरे
कृत्वा रमन्ते चिरं
यः काळाम्बुदनीलकोमळतनु-
स्तान् रञ्जयत्यन्वहम् ।
यद्भीत्या पवते मरुत्तपति यद्-
भीत्या च तिग्मद्युति-
र्देवं तं गुरुवायुगेहनिलयं
तेजोमयं भावये ॥ ५ ॥

मायेयं प्रळयावसानसमये
येनेक्षिता स्रक्ष्यता
रूपं नाम च वाङ्मयं भ्रमिकरं
संभाव्य सर्वं जगत् ।
आविर्भावयति प्रतीतगगनो-
त्फुल्लप्रसूनायितं
देवं तं .... भावये ॥ ६ ॥

जिज्ञासीत जगज्जनिस्थितिलया
यस्मात्परस्माद्विभो-
स्तद्ब्रह्मेति हि घोषयन्त्युपनिष-
च्छ्रेण्यः समुद्दिश्य यम् ।
स्फायद्बुद्ध्युपरूढदृश्यनिवह-
द्रष्टारमब्जेक्षणं
देवं तं .... भावये ॥ ७ ॥

व्योम्नः कुड्यघटाद्युपाधिकलितः
शब्दश्च तत्प्रत्ययो
यद्वत्तद्वदखण्डसत्सुखचिदा-
कारस्य यस्यात्मनः ।
शब्दप्रत्ययभाक्त्वमौपनिषदं
विज्ञायते योगिभि-
र्देवं तं .... भावये ॥ ८ ॥

वेङ्कटसुब्रह्मण्यक्षोणीदेवो मुरारिगुणनिरतः ।
अकरोदष्टकमिष्टप्राप्त्यै शिष्टेष्टकारि सुरतरुवत् ॥

വിഷയാനുക്രമണിക.

संस्कृतलेखनविषयाः ।

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി